

Giới thiệu Ôn Nhu Mười Dặm

Editor: Wioo

Số chương: 89 chương + 22 phiên ngoại

Thể loại: Hiện đại, HE, Bác sĩ, Ngọt sủng,...

Tình cảm thầm kín của một cô gái theo đuổi chàng chàng trai mà mình theo đuổi từ khi còn là học sinh cho đến khi thành đạt trong cuộc sống.

Ở trong thành phố ở trong bệnh viện có một khoa ngoại thần kinh lại có một vị bác sĩ trẻ tuổi mới tới tên là Thẩm Quyển, hời hợt khách sáo, lạnh nhạt cao quý, đối xử với phụ nữ như đồng nghiệp, duy nhất chỉ với một "bệnh nhân" Tô Dạng Nhiên là hơi khác.

"Bác sĩ Thẩm, có phải nào tôi bị chấn động rồi không?"

"Bác sĩ Thẩm, trong đầu tôi hình như có gì đó, đau lắm."

"Bác sĩ Thẩm..."

Sau đó Tô Dạng Nhiên bị bác sĩ Thẩm quát.

Thẩm Quyển: "Vậy có cần tôi mổ óc cô ra xem thử ở trong đó có cái gì không?"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh cười tươi rói: "Không cần, bên trong là anh, tất cả đều là anh."

Nội dung 2:

Lúc Tô Dạng Nhiên học lớp 10 có bám theo một thiếu niên tên là Thẩm Quyển một thời gian thật lâu, tò tình thất bại vô số lần, trong một lần tò tình thất bại thì nổi cơn tức giận, cứng rắn cường hèn người ta.

Một ngày nào đó ở năm nào đó, bọn họ gặp nhau lần nữa. Một ngày nọ, Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô hứng thú bưng bưng hỏi Thẩm Quyển.

"Bác sĩ Thẩm, em nghe nói bác sĩ ngoại khoa nào thể lực cũng tốt là thiệt hay giả vậy?"

Thẩm Quyển liếc cô một cái, "Có tốt hay không trong lòng em tự biết mà."

Bác sĩ khoa ngoại thần kinh ít nói lãnh đạm x đại tác giả xinh đẹp lười biếng viết truyện

Cảm ơn Nhà Tâm toàn Convert, nhờ vậy mà mình phát hiện ra bộ này <3

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người quen cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi sáng mười giờ, Tô Dạng Nhiên đang ngồi trên ghế xếp hàng ngoài hành lang bệnh viện chờ khám bệnh.

Cho đến khi cô chờ muốn sốt ruột thì cửa phòng làm việc mới đẩy ra, bệnh nhân được người thân đỡ ra ngoài, mấy giây sau trong loa phát ra tên mình, Tô Dạng Nhiên cảm số thứ tự nhanh đi tới.

Phòng không rộng nhưng thoải mái, trên bàn làm việc đặt một chậu cây xanh, một bác sĩ trẻ ngồi ở phía sau, đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một tròng mắt đen hết sức trong suốt và thấu đáo, vền vền chỉ cần một đôi mắt là Tô Dạng Nhiên có thể đoán được khuôn mặt người dưới lớp khẩu trang kia là như thế nào, nghĩ như vậy, cảm giác đau đã giảm không ít.

Cô đi tới hướng bác sĩ, ngồi đối diện nói: "Bác sĩ, ngày hôm qua tôi vô tình té lộn mèo một cái."

Tô Dạng Nhiên là một mỹ nhân điển hình, gương mặt xinh đẹp trong lúc lơ đãng còn mang một ít yếu mị, mà gương mặt đó bây giờ có hơi tái nhợt, cô khẽ cau mày làm nhặt đi mấy phần quynn rũ.

Thẩm Quyển ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt bình tĩnh tựa hồ thay đổi, giọng nói hơi khàn khàn, "Đưa giấy khám bệnh cho tôi."

Dường như là bị cảm. Tô Dạng Nhiên vừa nghĩ vừa đưa giấy khám cho bác sĩ, Thẩm Quyển đưa tay nhận lấy, cô chú ý tới bàn tay trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, ngay cả móng tay cũng cắt gọn gàng, trong lòng Tô Dạng Nhiên âm thầm nghĩ ngợi.

Mạnh Diễm luôn nói bác sĩ ngoại khoa nào cũng có bàn tay vô cùng đẹp, lời này đúng là không sai.

"Tô Dạng Nhiên."

Tô Dạng Nhiên nghe có người kêu tên mình, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đối mặt với cặp mắt kia.

"Tôi hỏi cô làm sao mà té?"

Tô Dạng Nhiên: "..."

Tối hôm qua Tô Dạng Nhiên và tiểu Hắc phấn đấu đến rạng sáng, lúc kết thúc thì miệng khát lưỡi khô nên đi vào phòng khách rót nước, đại khái là viết truyện kinh dị nhiều nên hay nghĩ thần nghi quỷ, lúc về phòng thì tự vấp phải cầu thang mà té, lúc tỉnh lại bên ngoài đã sáng choang.

Nghĩ tới đây cô mặt không đổi sắc nói: "Lúc xuống cầu thang thì bước hụt, bác sĩ, có phải tôi bị nghiêm trọng lắm không?"

Minh là dựa vào đầu óc kiểm com đó!

Thẩm Quyển nâng mí mắt nhìn cô, ngón tay gõ trên bàn phím phát ra tiếng cạch cạch, "Đi chụp CT thử mới biết được."

"Vâng."

Tô Dạng Nhiên cầm tờ giấy thu lệ phí xuống lầu, trả tiền rồi mới đi tới phòng chụp X quang.

Thẩm Quyển nhìn kĩ tấm phim của cô, ngẩng đầu thì thấy dáng vẻ lo lắng của Tô Dạng Nhiên, anh bình thản nói: "Mấy ngày nay cô phải chú ý nghỉ ngơi, không nên thức đêm, ăn uống thanh đạm một chút, không ăn chua cay."

"Không thức đêm?" Tô Dạng Nhiên nhò giọng hỏi.

"Ừ. Có vấn đề gì?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, "Không thành vấn đề, cảm ơn bác sĩ."

Thẩm Quyển gật đầu.

Sau khi về đến nhà, Tô Dạng Nhiên đem thân thể mệt mỏi của mình quăng lên ghế salon, cô lười đến mức một ngón tay cũng không muốn động, ngay thời điểm sắp chìm vào giấc ngủ thì một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là Mạnh Điềm.

"A lô?" Cô ưỡ oải.

"Có phải hôm nay cậu tới bệnh viện không?"

"Sao cậu biết?"

"Đương nhiên là do tớ thấy cậu rồi, mặc dù chỉ thấy bóng lưng thôi mà tớ đã biết ngay là cậu đó, lợi hại chưa, nếu không phải vướng một ca giải phẫu thì tớ đã qua tìm cậu rồi, mà cậu làm sao thế, bị bệnh à?"

"Không có." Tô Dạng Nhiên kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua cho bạn mình.

Sau khi nghe xong, Mạnh Điềm ở đầu bên kia cười không ngừng, "Cậu viết truyện kinh dị mà còn sợ bóng sợ gió à?"

Hơn nữa còn viết rất tốt nữa chứ.

"Tớ nói cậu nghe nè, càng viết lại càng sợ đó biết không?" Tô Dạng Nhiên phản bác.

Bởi vì trong não chứa nhiều tình tiết nên còn sợ hơn so với người bình thường.

"Được được được, không cãi với cậu nữa, tớ nói cho cậu nghe cái này." Mạnh Điềm dừng một chút, "Viện của chúng tớ gần đây mới có một bác sĩ khoa ngoại thần kinh chuyển tới, nghe nói là từ nước ngoài về, họ Thẩm, gọi là gì đó tớ quên rồi, nhớ không ra, nhưng mà ngoại hình đẹp trai nha, tưởng tượng một chút mà máu đã cạn sạch rồi."

Tô Dạng Nhiên lạnh lẽo liếc mắt, "Cậu có tin là tớ méc cho Giang Thừa không?"

"Ài, cậu chơi xấu quá vậy."

Tô Dạng Nhiên hừ một tiếng, nói: "Được, tớ không méc đâu, tớ nhưc đầu, tớ đi ngủ một lát đây."

"Ok, cúp máy nhé."

"Ừ."

Lúc tỉnh lại bầu trời đã đen rồi, Tô Dạng Nhiên nhìn phòng khách mờ mờ, đột nhiên nghĩ đến một câu nói, một người mong muốn không phải tỉnh dậy vào lúc xế chiều, bởi vì lúc tỉnh dậy, nhìn ngày tối đen, căn phòng trống không, cảm giác cô độc lại cao hơn bao giờ hết.

Tô Dạng Nhiên bây giờ hoàn toàn hiểu cảm giác đó.

Một người nên bữa ăn tối rất đơn giản, một tô mì gói đã đủ rồi, Tô Dạng Nhiên theo thói quen xé túi ớt ra, chưa cho vào thì bất thành linh nhớ tới lời của bác sĩ trẻ: "Thanh đạm, không cay."

Cô nhìn tô mì nhạt nhẽo của mình, nhửu này một cái, có hơi không muốn ăn.

Bây giờ sáng, Tô Dạng Nhiên ở trong chăn đuổi người một lúc mới xuống giường, đi tới cạnh cửa sổ kéo rèm ra, ánh mặt trời chói chang khiến cô híp mắt.

Rửa mặt xong thì cảm thấy tinh thần sảng khoái, mang theo điện thoại và chìa khóa ra cửa.

Cô muốn đi ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Sau khi tốt nghiệp đại học Tô Dạng Nhiên chưa từng trải qua cuộc sống khôe mạnh tích cực bao giờ, mỗi ngày gần sáng ngủ tới trưa tỉnh, bữa ăn sáng đều là mây bay, nếu không phải lần này té cầu thang, bác sĩ nói không được thức khuya thì đừng mong cô sẽ thay đổi lối sống của mình.

Lúc ra cửa Tô Dạng Nhiên nhìn nhà đối diện, cửa nhà lúc này đang mở rộng, có mấy người đàn ông trung niên mặc đồng phục đang khuôn đồ ra ra vào vào.

Mới có một tháng thôi mà mình đã có hàng xóm mới rồi?

Tô Dạng Nhiên ở đây mấy năm, hàng xóm lúc trước bởi vì công việc nên chuyển tới thành phố khác vì vậy bán đi nhà này, nếu vậy thì đã bán được rồi, đi tới cửa thang máy, cô mơ hồ nghe được một đoạn đối thoại.

"Thảm tiên sinh, anh nhìn xem cái tủ này nên để ở đâu?"

"Đề ở đây đi."

Hửm?

Hàng xóm mới là đàn ông, còn là người đàn ông có giọng nói dễ nghe.

Cô âm thầm nghĩ ngợi.

Không khí sáng sớm hết sức mát lạnh, nhìn xung quanh trong tiểu khu có thể thấy mấy cụ ông cụ bà tụm năm tụm ba đánh Thái cực quyền và chó mèo của các di đũa giỡn; ra khỏi tiểu khu Tô Dạng Nhiên đi thẳng tới tiệm ăn sáng cách đó không xa, hai năm qua ở đây cô toàn mua bữa sáng của tiệm này.

"Ông chủ..."

"Hai phần sủi cảo đậu*, một ly sữa đậu nành."

Tô Dạng Nhiên vừa nói được hai chữ thì ông chủ đã nói hết giúp cô, thuận tiện đem bữa sáng tới tay cô.

Tô Dạng Nhiên cười nhận lấy bữa sáng, mở túi trà tiền, nói: "Ông chủ, ông thiệt hiểu khẩu vị của tôi ghê."

Ông chủ cười cười, "Mở tiệm lâu như vậy rồi đương nhiên là phải nhớ khách hàng quen thuộc chứ."

Tô Dạng Nhiên vừa gặm đồ ăn vừa chậm rãi về nhà, vào thang máy nhấn số tám.

Ra khỏi thang máy, đồ đặc lúc này đã được dọn dẹp sạch sẽ, cửa nhà hàng xóm vẫn như cũ mở rộng, Tô Dạng Nhiên còn chưa lại gần thì đã thấy một cục thịt nhỏ từ trong cửa chạy ra.

Lông vàng nhỏ?

Lông vàng nhỏ hiển nhiên nhìn thấy Tô Dạng Nhiên, chân ngắn mềm mại liền chạy tới gần cô, dán vào chân cô chạy vòng vòng.

Tô Dạng Nhiên trước kia cũng từng muốn nuôi thú cưng, nhưng vừa nghĩ tới ngay cả mình còn lo chưa xong thì làm sao lo cho động vật, vì vậy không dám nuôi nữa, cô ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ đầu nó, bộ lông dưới bàn tay thật mềm mại, thơm mát nhàn nhạt.

"Thú nhỏ còn thật mềm" Tô Dạng Nhiên vừa sờ vừa lầm bầm.

Lông vàng nhỏ ngoẹo đầu, đôi mắt đen thui nhìn chằm chằm túi đồ ăn trong tay Tô Dạng Nhiên, trong miệng phát ra âm thanh hừ hừ.

Tô Dạng Nhiên nhìn nó rồi lại nhìn túi đồ ăn, hỏi: "Em muốn ăn à?"

Lông vàng nhỏ dùng đầu cọ bấp chân cô, ý đồ quá rõ ràng, Tô Dạng Nhiên hơi khó xử, cô biết chủ nhân của chó không thích người khác đút đồ ăn cho thú nuôi nhà mình, vì vậy cô nghiêm trang nói: "Không được đâu, chị không dám cho em ăn, nếu em làm sao chủ nhân của em sẽ tìm chị tính sổ đó."

Vừa nói xong thì một giọng nam ôn hòa không báo trước truyền tới.

"Noãn Đoàn."

Tô Dạng Nhiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn, là một người đàn ông cao gầy, mặc áo màu xanh, quần thể thao, giày trắng.

Lông vàng nhỏ nghe thấy tiếng của chủ mình, nó chỉ nghiêng đầu nhìn anh một cái, thân mình thì vẫn tựa vào Tô Dạng Nhiên không nhúc nhích, Tô Dạng Nhiên lại ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy hơi hứng tưng, vì vậy cô lặng lẽ rút bàn tay đang xoa lưng cún về, đứng dậy đi lại gần anh, cô vừa đi thì lông vàng nhỏ đã lập tức đi theo.

Sau khi đến gần Tô Dạng Nhiên mới nhìn rõ mặt mũi hàng xóm, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt trong suốt, sống mũi cao, môi mỏng, gương mặt cảm dục, bàn tay trong túi áo của Tô Dạng Nhiên hơi nắm chặt.

Đây quả thật là hình tượng trong tiểu thuyết mà, vừa nhìn thấy anh cô đã phác thảo được rõ ràng hình mẫu nam chính trong truyện của mình rồi, nhưng chẳng biết tại sao Tô Dạng Nhiên lại cảm thấy quen thuộc, luôn cảm thấy đã gặp anh ở đâu đó rồi.

Thẩm Quyển cúi người ôm lông vàng nhỏ lên, cún bị ôm vào ngực nhưng đôi mắt vẫn như cũ rơi vào túi đồ ăn của cô.

Hai tầm mắt đều rơi vào túi sủi cảo đang ăn dở của cô.

Tô Dạng Nhiên ho nhẹ một tiếng, chủ động nói: "Xin chào, tôi ở nhà đối diện, sau này chúng ta sẽ là hàng xóm."

Thắm Quyên lễ phép nhìn cô khẽ vuốt cằm, nói: "Xin chào."

Người hàng xóm mới này hình như có hơi lạnh lùng, nhưng mà lớn lên đẹp trai quá, vai rộng eo hẹp, thiết khiêu gợi, Tô Dạng Nhiên nhìn hàng xóm cười yêu kiều một tiếng, đưa tay ra: "Giới thiệu một chút, tôi tên Tô Dạng Nhiên."

Thắm Quyên nhìn cô, da thịt trắng hồng, mắt phượng đẹp đẽ, đôi môi đỏ thắm, tóc dài tùy ý cột đuôi ngựa, so với hình dáng nhợt nhạt hôm trước thì cô vẻ đã khá hơn nhiều.

Bàn tay thon dài nhỏ chia ra, nhỏ nhắn trắng sáng.

Tô Dạng Nhiên thấy anh không có động tác gì, cũng không thu hồi tay lại, chỉ dùng cặp mắt sáng trong nhìn chăm chăm anh.

Thắm Quyên hơi híp mắt, cuối cùng đưa tay ra nhẹ nhàng nắm chặt, cau mày, bàn tay cô thật lạnh.

"Thắm Quyên."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Wechat

Bàn tay của anh dày lại ấm, đối lập hoàn toàn với bàn tay lạnh như băng của cô, Tô Dạng Nhiên không khỏi nhếch môi, "Bàn tay của Thắm tiên sinh thật ấm."

Thắm Quyên gạt mình, bình thần trả lời cô: "Thời tiết lạnh, chú ý giữ ấm."

Tô Dạng Nhiên cười lên, mấy giây sau cô đột nhiên nói: "Thắm tiên sinh, sao tôi thấy anh có vẻ hơi quen."

Thắm Quyên không nói gì, chỉ nhìn cô.

"Ừm, để tôi nhớ lại xem." Ngay lúc Tô Dạng Nhiên đang định hồi tưởng lại, ánh mắt cô nhìn thấy trên kệ treo đồ nhà anh có cái áo khoác trắng.

Bác sĩ?

Bóng đèn trên đầu sáng lên.

Là anh ta! Bác sĩ khoa ngoại thần kinh đó!

"Tôi nhớ là rồi, bác sĩ Thắm, đúng không, tuần trước tôi còn được anh khám bệnh đó."

Cũng không biết có phải Tô Dạng Nhiên nhìn lầm hay không, lúc câu vừa nói ra khỏi miệng, hình như ánh mắt anh có lạng đi một chút, nhưng sau một cái chớp mắt, tất cả đều trở về lại bình thường, chắc là mình nhìn nhầm rồi.

"Ừ, gần đây đầu cô thế nào, còn đau không?"

"Không..." Tô Dạng Nhiên chợt nhớ đến gì đó, thay đổi lời nói: "Còn có hơi đau một ít, nhiều khi mơ hồ nhưng cũng không phải là rất đau."

"Vậy cô có rành thì đến bệnh viện, tôi sẽ khám thử xem."

"Được." Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng đáp lời, hạ chân mày nói: "Bác sĩ Thắm, hay là chúng ta thêm Wechat đi, như vậy nếu tôi có vấn đề gì sẽ trực tiếp tìm anh."

Thắm Quyên sững sốt một chút, qua mấy giây mới đưa tay vào túi lấy điện thoại ra, dạm thanh nói: "Cũng được."

Tô Dạng Nhiên nhanh chóng mở Wechat lên, Thắm Quyên đưa mã QR tới, "tít" một tiếng, cô bấm thêm bạn tốt, "Tôi đã gọi lời mời rồi đó."

Thắm Quyên "ừ" một tiếng.

Tô Dạng Nhiên thấy thành công rồi thì nụ cười còn tươi hơn lúc trước, cô nói với anh: "Vậy tôi đi về trước nhé bác sĩ Thắm."

Sau khi vào phòng, Thắm Quyên ôm>Noãn Đoàn đi tới ghế salon trong phòng khách, ngồi xuống.

Noãn Đoàn nằm trên đùi anh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó, trông mắt anh rù xuống, tất cả tâm tư bị che giấu ở đó, đôi môi mông mấp máy.

Xem ra cô ấy thật sự không nhận ra mình.

Khuấy động cuộc sống của mình làm nó hồngбет mà còn dám quên mình?

Mùa hè năm 2005.

Thiếu niên mặc đồng phục học sinh gầy gò đi phía trước, một cô gái đi theo sau.

"Này, cậu đi nhanh như vậy làm gì chứ?"

Nghe vậy, chân mày của người thiếu niên cau lại nhưng tốc độ chân vẫn không thay đổi, tiếng bước chân sau lưng gấp rút hơn, càng ngày càng gần, anh theo bản năng nghiêng đầu, đụng vào một cặp mắt trong trẻo.

"Cậu có thể đi chậm lại chút không?"

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, không nói một lời, cô gái dường như đã quen với sự im lặng này rồi, cô cũng không thêm để ý, ngón tay cầm túi đồ ăn giờ lên trước mặt anh, nói: "Cho cậu nè."

Mắt thiếu niên nhìn thẳng, "Tớ không ăn."

"Ăn ngon lắm."

Thiếu niên tiếp tục yên lặng, cô gái bất đắc dĩ bùi môi, dứt khoát tự mình ăn, "Thiệt ngon quá đi."

Hai người trầm mặc đi cùng, thiếu niên đột nhiên chủ động nói chuyện, "Sau này cậu có thể dừng đi theo tớ nữa được không?"

Cô gái giải quyết xong miếng xú mại cuối cùng, dứt khoát trả lời anh, "Tớ đâu có đi theo cậu, cái này là tớ chung đường đi học với cậu thôi."

Thiếu niên xoa xoa chân mày lần nữa nhìn cô, cô gái nghiêng đầu mặt đầy vẻ vô tội nhìn anh cười một cái, anh quay đầu sang chỗ khác, dọc đường đi không thêm nói thêm tiếng nào.

"Đình__". Chuông báo điện thoại kéo suy nghĩ của Thẩm Quyển quay lại, anh liếc mắt nhìn, cầm lấy điện thoại đi động, là tin nhắn Wechat của Phương Cận.

Phương Cận: Không phải cậu nói buổi trưa dọn xong thì cùng nhau ăn cơm à?

Anh trả lời cho bạn mình một câu, tiếp theo đặt Noãn Đoàn xuống thăm, Thẩm Quyển vừa đi vào phòng vừa nói với nó: "Không được đi tiểu trên thăm."

Noãn Đoàn ngẩng đầu nhìn anh, nằm lăn ra đang rộng 4 chân trên thăm.

Thẩm Quyển bật cười, lần nữa anh đi ra khỏi phòng đã thay bộ quần áo khác, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, "Buổi trưa anh sẽ về, đi tiểu trong nhà xí cho chó, không được phép phá nhà."

Nghe xong lời anh, Noãn Đoàn hừ nhỏ một tiếng, dùng đầu cọ lòng bàn tay anh.

Thẩm Quyển hài lòng cười, lúc này mới cầm chìa khóa ra mở cửa.

Xế chiều hôm nay Mạnh Điền có mấy tiếng rảnh rỗi, đúng lúc Hoắc Giang Thừa đi công tác, cô ấy dứt khoát xách túi trái cây từ bệnh viện vọt tới chung cư của Tô Dạng Nhiên.

Tô Dạng Nhiên nhận lấy trái cây rồi xung phong đi rửa, thuận tiện bày vào một đĩa, Mạnh Điền vừa uống trà Vượng Tử vừa tò mò đi lại xung quanh, bộ dạng như Hắc Miêu Cảnh Trường (phim hoạt hình)

"Chất lượng cuộc sống của cậu giảm xuống quá nhanh rồi, lần trước tớ tới còn thấy mấy gói mì, bây giờ còn không có một gói luôn." Mạnh Điền mở tủ lạnh, trừ mấy quả trứng gà ra thì cái tủ trống trơn.

Tô Dạng Nhiên bụng đói đưa lưới đã được cất qua ghế salon, "Vừa ăn xong hết rồi."

"Cuộc sống của cậu không thể đẹp dễ hơn tí được hả?"

"Xin lỗi tớ làm không được."

Mạnh Điền uống một hớp trà, "Cậu biết bây giờ tớ đang nghĩ cái gì không?"

"Cái gì?"

"Có vài người ra khỏi nhà thì gọn gàng xinh đẹp, nhưng thật ra nấu mì gói ăn không nổi."

Tô Dạng Nhiên xiên miếng dưa lưới cho vào miệng, nói không rõ: "Không phải tớ nấu ăn không nổi, OK?"

Mạnh Điền không thêm nhìn cô, cô ấy ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ lớn trên tường, đã 5 giờ rồi, đưa tay sờ cái bụng teo tóp của mình, "Tớ đói."

"Cậu muốn ăn gì?" Tô Dạng Nhiên tự nhiên lấy điện thoại ra, hành động quen thuộc đã làm rất nhiều lần.

"Chúng ta ăn món nào mà bảo đảm sức khỏe nha?"

"Ừ?"

"Ăn lẩu đi!"

"OKOK."

Hai người đi mày mò nhà hàng một vòng, Mạnh Điền hứng thú bưng bưng gọi món, đột nhiên nghĩ tới cái gì liền nói: "Đúng rồi, lần trước tớ có nói cậu nghe bệnh viện của tớ có một bác sĩ mới tới đúng không?"

Tô Dạng Nhiên nhìn chăm chăm bóng nôi lên trong nôi, qua loa lấy lệ "ừ" một tiếng.

"Bữa trước chưa nói cho cậu biết tên gì, hôm nay tớ nhớ ra rồi."

Tô Dạng Nhiên không hứng thú lắm.

"Tên là Thẩm Quyển, Quyển trong nhớ nhưng, tên dễ nghe ha?"

"Tên gì chứ?" Ánh mắt của Tô Dạng Nhiên từ cái nôi chuyển ra ngoài.

Mạnh Điền bị cô làm hết hồn nhưng vẫn lập lại: "Thẩm Quyển, sao vậy? Sao cậu kích động vậy?"

Rõ ràng trong đầu Tô Dạng Nhiên đã nghĩ ra biết bao nhiêu là tiểu thuyết rồi, không phải là bác sĩ Thẩm mà mình quen chứ?

"Khoa ngoại thần kinh của các cậu chỉ có một người bác sĩ tên Thẩm Quyển?" Cô cẩn thận hỏi lại.

"Chỉ có một người thôi, không ai trùng tên cả."

Tô Dạng Nhiên gật đầu một cái, vậy là đúng rồi.

"Tớ nói cậu nghe nè, anh ta đẹp trai lắm, đầu anh ta như một cuốn sách giáo khoa cao cấp, cái gì mà động mạch, mạch máu tùm lùm cả, lúc ấy bên nước Mỹ muốn giữ lại làm giáo sư, nói y học ở Trung Quốc không phát triển bằng nước họ, trở về Trung Quốc cũng chỉ lãng phí thực lực mà không học gì khác được, nói nhiều lời khó nghe lắm, cậu biết anh ta từ chối bọn họ thế nào không?"

"Không biết." Tô Dạng Nhiên đột nhiên hứng thú.

"E hèm..." Mạnh Điền hạ giọng, "Tôi đi du học là bởi vì muốn đem y thuật tốt hơn về đất nước, nếu như tôi biết nhiều nhưng không thể giúp ích cho quốc gia, vậy tôi học còn có ý nghĩa gì, cậu nói thử xem, anh ta kiêu ngạo đúng không?"

"Kiêu ngạo, bác sĩ này của khoa các cậu bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi tám."

"Hai mươi tám?" Giọng của cô cao lên, "Cũng trẻ tuổi quá đó chứ?"

"Trẻ tuổi thì sao, người ta có thực lực nha, viện trưởng của chúng tớ tốn nhiều tiền mời anh ta đó, lúc đầu còn muốn để anh ta giữ chức trưởng khoa nữa."

"Vậy anh ta bây giờ làm trưởng khoa ngoại hả?"

"Không phải, phó chủ nhiệm khoa ngoại."

"Không phải nói mời làm trưởng khoa sao bây giờ lại làm phó chủ nhiệm rồi?"

"Hình như là ý kiến của phó chủ nhiệm Thẩm, anh ta nói bây giờ bản thân còn kém cỏi, chưa thể làm trưởng khoa, còn cần học tập nhiều, cậu thấy người ta khiêm tốn bao nhiêu chưa, anh ta không biết trong viện chúng tớ có bao nhiêu người tôn anh ta làm thần tượng đâu."

"Đúng rồi, tại sao thời đi học tớ lại không gặp ai như vậy nhỉ?"

"Mạnh Điền, vậy chứ Giang Thành cậu đem bỏ đi đâu rồi?"

Mạnh Điền cười, "Tạm thời đem anh ấy đi xa xa một chút."

Tô Dạng Nhiên nhìn bạn mình xem thường.

Mạnh Điền vừa nhúng thịt dê vào nước lẩu vừa nói với cô: "Hình như trời sắp mưa rồi."

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài, ngoài trời u ám, cây cối hai bên đường bị gió thổi xiêu xiêu vẹo vẹo, xem ra sắp có mưa lớn rồi.

"Mưa cũng được, Tần Thành lâu lắm rồi không có một giọt mưa nào cả."

Thời điểm hai người đang ăn khi thế đột nhiên một tia chớp vạch ngang bầu trời, ngay sau đó "Ầm---" một tiếng vang thật lớn, mưa to như thác, nghiêng xuống nhỏ trên cửa sổ.

"Hên là bọn mình lái xe tới." Mạnh Điền nói.

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn một cái, xa xa là tầng mây đen, cả thành phố bị bao phủ trong màn mưa.

Chờ hai người ăn xong đã một tiếng sau, mưa cả một tiếng trời mà giờ vẫn còn mưa, sấm chớp rền vang.

"Sao càng mưa càng thấy hơi sợ?"

"Không biết chừng nào nó mới ngưng đây."

"Tối nay tớ còn phải đi trực đó."

"Vậy tớ đưa cậu về nhà trước để cậu chuẩn bị."

Mạnh Điền gật đầu, "Được."

Tô Dạng Nhiên đưa Mạnh Điền đến tầng hầm để xe nhà cô ấy, "Tớ không lên đâu, cậu mau về đi, tranh thủ thời gian ngủ một giấc."

"Ừ, được, mưa lớn cậu chạy chậm thôi nhé."

"Tớ biết rồi, yên tâm đi."

Trên đường trở về mưa vẫn không bớt đi chút nào, ngược lại ngày càng lớn, cửa thủy tinh được nước mưa cọ rửa sáng bóng, bởi vì mưa hơi lớn nên Tô Dạng Nhiên giảm dần tốc độ, khi xe vừa chậm lại thì thỉnh thoảng bị đụng một cái, bởi vì quán tính, Tô Dạng Nhiên và xe lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Sắc đẹp

Kẹt xe, xe bị đình trệ không lưu thông được.

"Tít tít tít...." Âm thanh thay nhau vang lên.

Thẩm Quyến cũng bị chặn đường về nhà, anh dựa lưng vào ghế, bàn tay cầm vô lăng gỗ nhẹ vài cái.

"Này anh, sao kẹt xe vậy?"

"Không biết nữa, nghe nói đằng trước có tai nạn, tông vào đuôi xe, tình trạng rất thê thảm."

Đại khái là do bệnh nghề nghiệp nên lúc Thẩm Quyến nghe được mấy chữ "tai nạn xe", ngón tay đang gõ dừng hẳn lại, anh đưa tay cời dây an toàn, ra ghế sau cầm hộp cấp cứu, mở cửa xe mặc kệ màn mưa chạy đi.

"Người này bị sao vậy?"

"Hình như là bác sĩ, tay anh ta đang xách hộp cứu thương kia."

"Ài, người bị tai nạn may mắn nhỉ, vừa lúc gặp được bác sĩ."

Lúc Thẩm Quyến đi qua thì thấy hai chiếc xe nằm sát nhau, trong đó có một chiếc đuôi bị đụng nát, anh đi tới chiếc xe bị đụng trước, khi nhìn rõ người ngồi thì con người co rút.

Thẩm Quyến kiểm tra sơ, không bị thương nghiêm trọng lắm, đập đầu hôn mê bất tỉnh, thấm rượu còn khừ hết độc rồi dùng băng vải quấn lại.

Trong hỗn loạn, Tô Dạng Nhiên mơ hồ cảm thấy trán hơi đau, từ từ có tiềm thức, hình như cô nhìn thấy Thẩm Quyến, Tô Dạng Nhiên nháy mắt, cho là mình bị ảo giác, nhưng mở mắt ra lại vẫn là bóng hình anh, cô theo bản năng kêu: "Thẩm Quyến..."

Anh đến gần, "Sao rồi, đầu còn đau không?"

"Không đau lắm." Tô Dạng Nhiên nhỏ giọng nói.

Người đàn ông trung niên đâm vào xe cô thấy Tô Dạng Nhiên tỉnh lại thì đi nhanh tới, khẩn trương xoa tay, "Xin lỗi cô gái, tôi không có cố ý, tôi đã gọi xe cứu thương rồi, tiền thuốc thang bệnh viện tôi đều lo chu toàn."

"Tôi không đi bệnh viện đâu, không có nghiêm trọng, xe này..."

"Cái này cô yên tâm, tất cả đều là trách nhiệm của tôi, tiền sửa chữa tôi sẽ phụ trách hết, cục công an và công ty bảo hiểm tôi cũng đã liên lạc rồi."

Nghe vậy, Tô Dạng Nhiên không nói gì nữa, người này có lẽ cũng bị hoảng hồn, nếu anh ta đã nói vậy thì cô cũng không truy cứu nữa, "Vậy được, cứ xử lí như vậy đi."

Tô Dạng Nhiên ngồi trên xe Thẩm Quyến, trong tay nắm cái gương nhỏ, nhìn vết thương anh đã xử lí cho mình, "Bác sĩ Thẩm, anh nói xem có khi nào bị để lại sẹo không?"

"Không biết." Thẩm Quyến cầm cái khăn lông từ phía sau đưa cho cô, "Lau tóc đi."

Tô Dạng Nhiên cất gương, cầm khăn lên bắt đầu lau tóc, chờ cô lau xong anh lại đưa tới một cái áo khoác.

"Phủ thêm vào."

Tô Dạng Nhiên không nhận cái áo, thật ra thì anh ướt còn nhiều hơn mình, "Tôi không cần đâu."

Thẩm Quyến sắc mặt lạnh lùng, "Sẽ bị cảm." Nói ra lời nào cũng lạnh lùng.

Tô Dạng Nhiên nhìn vào mắt anh, dưới ánh sáng màu vàng của đèn đường, trông mắt Thẩm Quyến lại càng thâm thúy hơn, đường cong khuôn mặt được phác họa rõ ràng, cô siết chặt khăn trong tay, nói: "Anh còn có cái khăn sạch nào không?"

Thẩm Quyến: "Không còn."

Ánh mắt của cô rơi vào mái tóc còn ướt của anh, sau đó Tô Dạng Nhiên đem khăn lông trong tay đưa cho Thẩm Quyến, "Vậy anh chỉ có thể dùng tạm cái này lau tóc thôi."

Thẩm Quyến nhìn bàn tay đưa ra giữa không trung của cô, "Tôi không sao đâu."

Tô Dạng Nhiên nghiêm nghị, "Thẩm Quyến, anh là bác sĩ, rõ ràng anh biết trong tôi và anh, người bị cảm nhiều hơn sẽ là anh, tóc ướt, quần áo ướt, mau mau lau đi." Vừa nói cô vừa tiếp tục hướng khăn lông về phía Thẩm Quyến.

Ánh mắt cô thán nhiên, chân mày lúc này còn nhăn lại, bây giờ nếu anh không nhận lấy chắc chắn cô sẽ còn nói nhiều hơn nữa, vì vậy Thẩm Quyến bị xui khiến cầm lấy khăn Tô Dạng Nhiên đã dùng, chậm rãi lướt qua mái tóc ướt của mình.

Đôi chân mày nhũn chặt của Tô Dạng Nhiên sau khi nhìn thấy Thẩm Quyến lau tóc mới chậm rãi giãn ra, cô hé mắt, khóe miệng cong lên, bất thành linh nói: "Bác sĩ Thẩm, nếu như có lần sau thì anh cứ dùng trước đi, tôi không ngại sử dụng thứ anh đã dùng rồi đâu."

Tay đang lau tóc của anh cứng lại.

Tóc của cô lúc này đã khô một nửa, con ngươi sáng loáng giống như dòng nước suối, đôi môi đỏ thắm, miệng cười, Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu, đột nhiên sát lại gần anh, "Có cần tôi lau tóc giúp anh không?"

Thẩm Quyển tránh ánh mắt cô, giọng nói lạnh lùng cự tuyệt, "Không cần."

Biểu hiện khách khí hơi hợt.

Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhẹ cười ra tiếng, lần nữa dựa vào ghế ngồi thuận tiện thắt dây an toàn.

Thẩm Quyển thả khăn lông về ghế sau, lần nữa cảm áo khoác đưa cho cô, giọng nói còn lạnh hơn vừa rồi, "Phù thêm vào."

Tô Dạng Nhiên cũng không từ chối, dứt khoát nhận lấy áo, nhưng cũng không biết là cô cố ý hay vô tình, lúc nhận áo ngón tay còn chạm vào ngón tay cái của anh, trêu đùa con hổ.

Cảm giác tê dại tràn vào đầu, mi mắt Thẩm Quyển nhú chặt nhìn cô, Tô Dạng Nhiên làm như không có việc gì khoác áo, cảm nhận được ánh mắt của anh mới quay lại nhìn, mặt vô tội hỏi: "Làm sao vậy? Không về nhà hả?"

Trên đường về, mưa rơi ít nhưng vẫn không thể khinh thường, Thẩm Quyển chạy chậm, vững vàng.

Tô Dạng Nhiên chủ động nói với anh, "Bác sĩ Thẩm, hôm nay rất cảm ơn anh."

Thẩm Quyển nắm tay lái, mặt không đổi sắc, "Không cần khách sáo, là bổn phận của bác sĩ thôi." Tiếp đó lại bổ sung một câu, "Hôm nay dù là ai xảy ra chuyện tôi cũng sẽ giúp."

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, cô nhấp môi dưới, hỏi: "Vậy nếu như người đó cũng giống như tôi, để anh đưa về nhà, vậy liệu anh có làm không?"

"Không đâu." Thẩm Quyển trả lời không chút do dự.

Khóe miệng cô vừa kéo lên thì anh lại nói thêm câu nữa.

"Không thuận đường."

"Như vậy anh đưa tôi về nhà là do thuận đường?"

"Nếu không thì sao?"

Tô Dạng Nhiên giống như quả bóng bị xì hơi, cô miễn cưỡng ngồi lại ghế, "Chỉ như vậy à, tôi còn tưởng rằng vì anh quan tâm tôi, lo lắng nên mới đưa về."

Thẩm Quyển nghe ra trong giọng của cô có chút gì đó uất ức và mất mát, anh nhìn cô một cái, Tô Dạng Nhiên ngồi yên, mím môi không lên tiếng.

Qua mấy giây lại nghe tiếng cô, "Đúng rồi, bác sĩ Thẩm, anh không thấy chúng ta rất có duyên sao?"

"Có không?"

"Có đó, anh là bác sĩ khám cho tôi nè, sau đó lại thành hàng xóm, rồi hôm nay anh còn cứu tôi nữa, đây không phải là duyên sao? Là duyên trời định đó!"

Thẩm Quyển, "..."

Tô Dạng Nhiên đổi đề tài, hứng thú bưng bưng hỏi anh, "Bác sĩ Thẩm, anh xem Châu Tinh Trì trong {Đại thoại Tây Du} chưa?"

"Rồi."

"Trong phim Mây Tím tiên tử có nói một câu mà tôi vẫn còn nhớ tới giờ, cô ấy nói, 'nhân duyên này là sự an bài lớn nhất của trời cao', anh cảm thấy thế nào?"

Thẩm Quyển nghiêng đầu nhìn cô, Tô Dạng Nhiên lập tức mặt mày vui vẻ.

"Đến nơi rồi."

"Về rồi? Nhanh dữ vậy?" Tô Dạng Nhiên nhìn ra ngoài, lúc này mới chú ý tới xe bọn họ đã đậu dưới hầm.

Thẩm Quyển động tác nhanh chóng đậu xe ngay ngắn.

"Bác sĩ Thẩm, anh lợi hại quá, chỉ mất một lúc đã đậu xe được rồi, không giống tôi, mỗi lần đậu rất mất thời gian."

"Luyện tập nhiều lần rồi quen."

"Bác sĩ Thẩm, không thì chờ xe tôi sửa xong rồi anh dạy tôi nha?"

Thẩm Quyển nâng mắt nhìn cô, "Thầy dạy lái xe không dạy cô à?"

Nói tới chỗ này, Tô Dạng Nhiên có vẻ hơi khổ não, "Đã dạy rồi, nhưng mà tôi không tiếp thu được."

"Thầy dạy có kinh nghiệm mà vẫn không dạy được thì tôi không thể đảm nhiệm rồi."

"Ày, anh đừng nói vậy, nếu thầy của tôi có dáng dấp giống như anh, tôi đảm bảo đi thi lái xe vào chỗ đậu chắc chắn được giải nhất, dù sao sắc đẹp là quan trọng nhất mà."

Thẩm Quyển lần nữa liếc cô, tựa như thờ dài, anh mở cửa xe, "Xuống xe."

"Được thôi!"

Hai người cùng vào thang máy, Tô Dạng Nhiên đứng trước mặt anh ấn tầng, lầu tám.

Con số dần dần thay đổi, Tô Dạng Nhiên cũng yên lặng trong mười giây, ra khỏi thang máy cô định chuẩn bị đưa áo khoác trong tay trả anh, ngón tay vừa chạm vào thì một suy nghĩ

khác lại lớn lên.

"Bác sĩ Thẩm, cái áo khoác này đợi tôi giặt sạch sẽ rồi mang trả lại cho anh." Người ta đưa áo sạch cho mình, mình làm bẩn rồi trả lại thì quả là ảnh hưởng hình tượng rồi.

"Không cần, không sao đâu."

"Cần mà, bác sĩ Thẩm anh mau vào nhà đi, nhớ tắm nước nóng không thôi bị cảm."

Sau khi vào cửa, Tô Dạng Nhiên nhìn áo khoác trong tay lại đưa mắt nhìn màn mưa bụi ngoài trời, đột nhiên hơi buồn rầu, nếu ngày mai trời không nắng lên, cái áo này treo ngoài sân thượng lại bị nước mưa xà xuống, như vậy thì có khác gì chưa giặt đâu?

Cô ngắm nghĩ cuối cùng quyết định chờ trời tạnh mới giặt, vì vậy cái áo được treo ở một bên kệ.

Tô Dạng Nhiên tắm nước nóng mới thấy người mình sống lại phân nửa, bất thành linh hất hơi một cái, cô đưa tay xoa xoa mũi, "Không phải là bị cảm chứ, người bị cảm phải là..."

Tô Dạng Nhiên lơ lửng câu nói, mấy giây sau lại làm bầm lâu bầu, "Nếu bác sĩ Thẩm bị bệnh lương tâm mình sẽ cắn rứt lắm, không được, phải phòng ngừa, hay là mình nấu một nồi nước gừng giải cảm?"

Nói là làm, Tô Dạng Nhiên chạy vào phòng bếp, thuần thực cắt miếng gừng nhỏ ra, cho một cục đường vào nồi, lúc đang nấu canh thì Mạnh Điền gọi tới, cô ấy nói mơ thấy ác mộng, trên đường về nhà Tô Dạng Nhiên xảy ra chuyện.

Tô Dạng Nhiên hoảng sợ, "Cậu cũng liệu sự như thần vậy?"

Vừa nói cô vừa kể lại chuyện xảy ra vừa rồi, sau khi nghe xong Mạnh Điền đổ một tăng mồ hôi lạnh, giọng nói áy náy, "Vậy cậu có sao không? Có chỗ nào bị thương nặng không? Cũng tại tớ, mưa lớn như vậy nên giữ cậu ở lại mới đúng."

Tô Dạng Nhiên nhìn chăm chăm nồi nước gừng đang chực sôi trào, nói: "Không sao đâu, trán chỉ trầy trụa một ít, cậu đừng lo."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ân tình

Sau khi Tô Dạng Nhiên giải thích xong, Mạnh Điền khiếp sợ thật lâu không nói ra lời, một lúc sau cô mới nghe được giọng nói run rẩy của bạn mình, "Tô Dạng Nhiên, sao số cậu tốt dữ vậy?"

"Không biết, do duyên trời định thế thôi."

"Ày, cậu nói tớ mới nghĩ tới, gần quan được ban lộc, bệnh viện của tớ có biết bao cô gái nhắm tới bác sĩ Thẩm đó, cậu nên nắm lấy cơ hội đi." Đầu kia Mạnh Điền cười hihi phát ra tiếng.

Tô Dạng Nhiên cười cười, nồi nước gừng đã sôi hoàn toàn, mơ hồ nghe thấy mùi gừng và đường đỏ bốc lên, cũng không khó ngửi.

"Nói vậy thì trước mắt anh ấy chưa có bạn gái?"

Mạnh Điền "ừ" một tiếng, "Tớ và tiểu Chu, trợ lý của bác sĩ Thẩm rất thân, anh ta nói là không có thì không có, tin tức tuyệt đối đáng tin."

"Ok, cứ vậy đi, tớ cúp máy đây."

"Cậu làm gì vậy?"

"Còn làm gì nữa, không phải là cậu nói gần quan được ban lộc hả, tớ đang cố gắng nấu nước gừng cà ra thiện cảm đây."

"Trẻ con dễ dạy, mau đi đi."

Tô Dạng Nhiên bưng bát nước gừng ấn chuông cửa nhà Thẩm Quyển.

Thẩm Quyển vừa tắm xong thì nghe một hồi chuông cửa, anh vừa lau tóc vừa đi tới cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, thấy người đứng ngoài cửa là cô thì hơi cau mày, không hiểu nổi ý định của cô, anh đưa tay mở cửa.

Cửa vừa mở ra Tô Dạng Nhiên liền cảm giác có một trận mát lạnh truyền ra, Thẩm Quyển vừa tắm xong, trên người còn nồng đậm hơi nước, mặc bộ quần áo thể thao đơn giản, thân dài như ngọc, không biết có phải do vừa tắm xong không mà nhìn anh hiền hòa hơn trước.

Thẩm Quyển nhìn cô, gò má trắng nõn nhàn nhạt đỏ ửng, đôi mắt trong veo như thường lệ, anh xem nhẹ cái bát trong tay cô, giọng lạnh nhạt, "Có chuyện gì không?"

Tô Dạng Nhiên, "..."

Cảm giác hiền hòa vừa rồi coi như là ảo giác đi, Tô Dạng Nhiên nhẹ cúi đầu, bây giờ không phải là lúc nên suy nghĩ chuyện linh tính; Tô Dạng Nhiên đưa bát nước gừng lên, yêu kiều nói: "Cũng không có chuyện gì, tôi nấu cho anh một ít nước gừng, giải cảm."

Thẩm Quyển nhìn cái bát cô đưa tới, nước canh màu đỏ sậm, không đựng tới, anh ghét nhất là loại nước gừng này, cực kì ghét, thà uống mấy viên thuốc chứ không thèm đựng tới nó.

Tô Dạng Nhiên thấy anh chần chừ thì nói: "Tôi đã thử qua rồi, nhìn thì có vẻ không ổn lắm nhưng có thể uống được, hiệu quả cũng tốt, anh mau cầm lấy kẻo nguội."

Đại khái là sợ anh không nhận nên Tô Dạng Nhiên thêm một chút nũng nịu vào giọng nói của mình, trong lòng Thẩm Quyển thoáng qua một tia khác thường, muốn từ chối nhưng không thể nói ra khỏi miệng, tính tình của cô anh đã rõ quá rồi.

Điền hình là dai như kẹo đường.

Nghĩ tới đây, Thẩm Quyển hạ mi, vì không muốn rước lấy phiền toái nên đưa tay ra nhận bát nước gừng, cái bát xít lại gần, mùi gừng nồng nặc xộc thẳng vào óc.

Tô Dạng Nhiên thấy anh cầm lấy bát nước gừng thì vui vẻ, thuận tiện dọn dờ một tiếng, "Phải uống cho hết nhé."

Ngón tay cầm bát của anh căng thẳng. Tô Dạng Nhiên hài lòng, thức thối nói: "Vậy tôi không quấy rầy anh nữa."

Thẩm Quyển "ừ" một tiếng

Ngày hôm sau, Tô Dạng Nhiên ngồi xếp bằng trên ghế salon, gối đặt trên đùi, cùi chỏ chống xuống gối, cô nhìn màn hình điện thoại, vẻ mặt hơi do dự, nếu bây giờ tìm người thì có thường xuyên quá không?

Nhưng cô không thể khống chế mình rục rịch động lòng, Tô Dạng Nhiên tự nhận thấy mình không phải là người nông cạn, nhưng sắc đẹp thì không bao giờ cưỡng lại được, mà bác sĩ Thẩm lại là hình mẫu lí tưởng tuyệt vời.

Tô Dạng Nhiên đôi tư thế, ngón tay ôm gối vô ý thức gõ, nội tâm vẫn rối ren, nếu nhấn tin thì nên nói gì nhỉ? Cũng không thể vừa lên tiếng đã nói "xin chào, có ai ở đó không?". Quê mùa quá cô không làm được! Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tô Dạng Nhiên cuối cùng cũng sắp xếp lại được lời nói.

- -----Bác sĩ Thẩm, không biết tại sao tôi vẫn thấy đầu mình hơi đau, có phải nào tôi bị chấn động rồi không?

Từ khi nhấn tin cho Thẩm Quyển, Tô Dạng Nhiên vô cùng sốt ruột chờ câu trả lời, nhưng mười phút sau, hai mươi phút sau... Bật vô âm tín, lòng cô như bị mèo cào. Tô Dạng Nhiên lần nữa lên tường nhà anh xem thử, không có đăng gì cả, có thì chỉ là một số chia sẻ về kiến thức y học.

Nhìn từ đầu tới cuối, Tô Dạng Nhiên phản ứng được hình như mỗi bác sĩ đều có hai cái Wechat thậm chí là hai số điện thoại, một là dùng cho công việc, một là cho cuộc sống cá nhân, rất rõ ràng anh cho cô số công việc.

Tô Dạng Nhiên giận đến mức muốn cắn lưỡi, nhớ tới lần anh do dự cho mình số Wechat, cho số công việc mà còn do dự!

Sau đó Tô Dạng Nhiên nói với Mạnh Điền chuyện này, Mạnh Điền cười gập cả người, "Cậu cũng đừng nhục chí, người thêm số công việc của bác sĩ Thẩm cũng không phải chỉ có mình cậu."

Tô Dạng Nhiên nghe ra trong lời nói của bạn mình có điều hơi lạ, "Cậu nói là có rất nhiều cô gái hỏi số điện thoại của anh ấy?"

"Cậu đang nói nhầm à, bác sĩ Thẩm đứng chỗ nào là chỗ đó có hàng chục người vây theo."

Áp lực của cô tăng vọt, "Anh ấy được hoan nghênh nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, khoa ngoại thần kinh của tớ từ trước tới nay trẻ nhất là phó chủ nhiệm, còn được công nhận là tài năng nhất bệnh viện, hào quang lan tỏa, coi như không có tài thì cũng có gương mặt, chỉ cần sắc đẹp thôi là khỏi cô đã mê mệt rồi."

Tô Dạng Nhiên lấy tay nâng cằm, lòng chùng xuống, vát và lăm mới gặp người hợp với khẩu vị của mình, bây giờ còn chưa nếm được mùi vị đã đầu hàng thì có hối hận không?

"Mạnh Điền, cậu có cách nào giúp tớ lấy được lịch làm việc của bác sĩ Thẩm không? Hà?"

"... Ủ, cái này hà, để tớ suy nghĩ"

Tô Dạng Nhiên cắn răng, "Nếu tớ mà thành công, tớ... tớ đảm bảo sẽ cùng cậu đi xin chữ kí của Kiều Bắc."

Kiều Bắc là idol của Mạnh Điền từ hồi đại học tới giờ, Tô Dạng Nhiên không biết anh ta nhưng anh trai cô - Cố Tư Liễm lại biết, anh ấy vừa đem Kiều Bắc chiêu mộ vào công ty của mình, nếu như nhờ anh ấy giúp đỡ thì hẳn là không có khó khăn gì, chỉ là lần sau lại bị anh ấy sai vặt thôi.

Mạnh Điền dường như chỉ chờ câu này của cô, "Ok, cậu yên tâm, tớ chắc chắn giúp cậu lấy được lịch làm việc của anh ta!"

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tô Dạng Nhiên nhận được điện thoại của biên tập mỹ nhân nhà cô, cô ấy đã gọi mấy cuộc nhưng đều bị Tô Dạng Nhiên ngó lơ, cô có thể tưởng tượng được nếu lần này mình không nhận điện thoại nữa, biên tập sẽ xách đại đao chờ mình trước cửa.

Ai kêu lúc ấy mình còn nhỏ, ra đời chưa lâu, bị mỹ nhân dụ dỗ liền khai ra địa chỉ nhà, nói cái gì mà dễ tăng tình cảm, thật ra là dễ phòng ngừa lúc Tô Dạng Nhiên không nghe điện thoại thì có thể trực tiếp đến nhà.

Tô Dạng Nhiên nấn giọng, nịnh nọt nói: "Hi, biên tập mỹ nhân."

"Biên tập mỹ nhân cái đầu cô, tác giả đại đại, cô còn biết nghe điện thoại à, chị còn tưởng cô đang ở phương trời nào đấy chứ!" Đầu bên kia truyền tới âm thanh âm dương quái khí của biên tập.

Tô Dạng Nhiên cười hai tiếng, tiếp tục nịnh hót, "Chị coi chị nói gì kìa, em không có cánh làm sao có thể bay đi đâu chứ!"

"Em mau im miệng cho chị, chuyện em không nghe điện thoại bây giờ chị tạm chưa tính sổ, chị hỏi em nè, chừng nào em giao bản thảo! Em không được kéo dài thêm nữa đâu! Em còn muốn xuất bản sách, còn muốn kiếm tiền, còn muốn lấy chồng con nhà giàu đẹp trai hay không hả?"

Nghe được giọng nói giận dữ kia, Tô Dạng Nhiên lặng lẽ rùng mình, biên tập mỹ nhân nhà cô mà nổi giận thì thật đáng sợ, cô nhỏ giọng nói: "Dĩ nhiên là em muốn lấy chồng giàu đẹp trai rồi."

"Vậy thì nhờ em đừng để lười biếng làm trở ngại mục tiêu sống lý tưởng nữa được không?"

"Em cũng đâu muốn đâu, em làm nghề viết văn mà, gần đây em không nghĩ ra được ý tưởng gì mới mẻ hết."

"Em bớt nói nhảm đi, bao giờ thì em mới giống Nam Tĩnh được hả, Nam Tĩnh người ta không có chậm bán thảo, tốc độ và chất lượng đều tiêu chuẩn, em nhìn lại em đi, cuối tháng này nộp bán thảo, nếu chậm trễ tự em giải quyết!"

"Mỹ nhân..."

"Đồ đồ___"

Tô Dạng Nhiên nghe âm thanh cúp máy đầu bên kia, ngốc ra.

Làm sao có thể so sánh mình với Nam Tĩnh được, người ta là ngọn gió, là đại lão ngôn tình, còn mình là ngọn lửa nhỏ, nhà văn nhỏ viết truyện kinh dị, không thể nào theo kịp nhịp bước của đại lão.

Tô Dạng Nhiên phiền não vò tóc, linh cảm của cô bây giờ là số không.

Ngoài cửa sổ đêm càng ngày càng khuya, trong phòng trừ tiếng gõ bàn phím "đùng đùng" thì không còn tiếng gì khác, câu cuối cùng đã được gõ xong, cô xoa xoa cổ tay đau nhức, thuận tiện nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng rồi.

Tô Dạng Nhiên đảo đảo đôi mắt chua xót, đứng dậy chuẩn bị đi rửa mặt, cô mới ra khỏi phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng tích tích tích của âm thanh mở mật khẩu nhà, tầng này chỉ có nhà của cô và Thẩm Quyến, vậy.....

Nghe tới đây Tô Dạng Nhiên rón rén đi tới cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo ra ngoài, rất đáng tiếc cô chỉ thấy một bóng lưng mờ mờ, nhưng chắc chắn là Thẩm Quyến, hai giờ sáng mới tan làm, hèn gì Mạnh Điềm cứ luôn than thở với cô về công việc.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Eo nhỏ

Ngày hôm sau Tô Dạng Nhiên thức dậy vào lúc chín giờ, đêm qua không đóng kín cửa nên hôm nay cổ họng hơi đau, uống ly nước ấm mới đỡ hơn nhiều.

Sau khi rửa mặt Tô Dạng Nhiên tự chiến cho mình một cái trứng gà vừa xem tin tức WeChat, tin nhắn hôm qua gửi cho anh như chìm vào đáy biển, cô càng khẳng định số mình xin được là số công việc, nhưng vừa nghĩ tới việc tối qua anh tan ca về trễ là không nói giận được, cũng không biết bây giờ người đang ở nhà hay lại đi làm rồi.

Trứng gà vừa được trở thì điện thoại bất thành linh "Ting" một tiếng, có tin nhắn Wechat mới, cô vội vàng mở ra, chỉ là sau khi thấy thì Tô Dạng Nhiên không còn kích động nữa, không phải là tin nhắn trả lời của anh mà là của Mạnh Điềm gửi tới, là một tấm hình, khi nhìn rõ nội dung thì cô trợn to hai mắt.

Là lịch công việc của Thẩm Quyến!

- ---- Cũng chỉ là lịch làm việc thông thường, dĩ nhiên không có giờ giải phẫu, trực đêm các loại nhưng có cái bản này là đủ rồi.

- ---- OK OK, Điềm Điềm, tớ yêu cậu!

- ---- Xò, lịch làm việc của bác sĩ Thẩm tớ đã đưa cậu rồi đấy, cậu không được quên chữ kí của Kiều Bắc đầu, nếu không tớ bóp chết cậu!

- ---- Tớ là loại người đó à, nếu đã đồng ý thì tớ chắc chắn sẽ làm được, cậu cứ yên tâm đi.

Từ thứ hai tới thứ bảy là đi làm bình thường, chủ nhật làm nửa ngày, 8h30 hoặc 9h đến 12h trưa, thứ ba mỗi tuần trực đêm đến 6h sáng hôm sau thì về, chiều thứ tư đi làm tới 6h tan việc, những ngày khác không tăng ca hoặc không có công việc thì đúng 6h ra về, lịch làm việc nhìn sơ qua có vẻ hợp lý nhưng nhìn lại thì hôm qua rõ ràng là thứ hai mà đến tận hai giờ sáng anh mới về nhà, rất hiển nhiên việc tăng ca bình thường như cơm bữa.

Nhưng mà có lịch còn hơn không, ít nhất Tô Dạng Nhiên cũng biết được mỗi sáng thứ tư không nên quấy rầy anh, ăn xong bữa sáng cô nói với Mạnh Điềm rằng mình muốn gọi điện thoại hẹn trước bệnh viện, dĩ nhiên là bị bạn mình nhạo báng một hồi, sắc đẹp ở trước mặt, Tô Dạng Nhiên nhìn.

"Xin chào, đây là bệnh viện Hiệp Hòa Tấn Thành."

"Xin chào, tôi tên Tô Dạng Nhiên, tôi muốn hẹn bác sĩ Thẩm Quyến ở khoa ngoại thần kinh để khám bệnh."

"Được, trước mắt bác sĩ Thẩm chỉ rảnh vào lúc 10h45 và 11h45, cô Tô có muốn hẹn bác sĩ vào hai khung giờ đó không?"

"Nếu như hẹn trước 11h45 vậy có phải tôi là bệnh nhân cuối cùng mà bác sĩ Thẩm khám vào sáng hôm nay không?"

"Đúng vậy."

"Vậy được, vậy cô hẹn giữm tôi vào lúc 11h45 đi."

"Được, cô Tô, lát nữa chúng tôi sẽ gửi thông báo cụ thể vào số điện thoại này."

"Làm phiền cô rồi."

Tô Dạng Nhiên hẹn Thẩm Quyến vào lúc 11h45 vậy cô chính là bệnh nhân cuối cùng của buổi sáng, sau khi kết thúc cô còn có thể thuận tiện mời anh ăn cơm trưa, thật là nhất cử lưỡng tiện, nếu anh không trả lời tin nhắn thì Tô Dạng Nhiên chỉ có thể đến tìm anh thôi.

Tô Dạng Nhiên trang điểm đơn giản bởi vì mặt mũi của cô đã đẹp sẵn, trang điểm đậm quá lên gọi tới cảm giác không đúng đắn, đối với Tô Dạng Nhiên thì đây cũng là một loại xui xẻo, chuyện đẹp hay xấu cô cũng không thể không chế được, thật xinh đẹp cũng là lỗi của mình?

Chung cư của hai người cách bệnh viện không xa, lái xe chừng mười phút, 11h20 Tô Dạng Nhiên đã ra khỏi nhà, bắt taxi đến bệnh viện thì cũng đã gần 11h40, cô đi đến trước bàn trực, "Xin chào, tôi lên là Tô Dạng Nhiên, sáng nay tôi có gọi đến hẹn trước bác sĩ Thẩm vào lúc 11h45."

Y tá trên bàn trực nhìn cô mỉm cười, "Xin chờ một chút."

Một hồi "Cách cách" gõ bàn phím vang lên, y tá ngẩng đầu lên, trên môi vẫn là nụ cười, "Có rồi, cô Tô, mời cô đi lên lầu ba quẹo phải phòng 512 chính là phòng khám."

Tô Dạng Nhiên nhìn y tá gật đầu, "Cảm ơn."

Trước kia tới một lần rồi nên Tô Dạng Nhiên quen đường, cô nhìn một cái đã thấy người ngồi ở sau bàn làm việc là Thẩm Quyến, cả người khoác áo bác sĩ dài màu trắng, khớp xương rõ ràng đáng hi hoáy kí tên, đầu cúi thấp, lông mi đã dài lại còn dày, thật khiến người khác hâm mộ.

Có lẽ tầm mắt của cô nóng bỏng quá nên Thẩm Quyến nhìn lên, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh gọn sóng không ngạc nhiên, Tô Dạng Nhiên biu môi đi tới, cô ngồi xuống bên cạnh anh, ngón tay không tự chủ lau nhẹ bàn làm việc sáng bóng.

"Bác sĩ Thẩm khuôn mặt anh vậy là sao, không lẽ anh không nhận ra tôi?" Sau một lát Tô Dạng Nhiên lại lẩm bẩm, "Không lẽ mình có khuôn mặt đại trà dễ quên?"

Thẩm Quyến nhìn cô một cái, hôm nay cô có vẽ lông mày, mắt phượng lâu lâu lại chớp vài cái, vết thương trên trán không còn đỏ mà đã xẹp xuống dần tan mất, tóc dài đen vén ra sau vai, ở trên bàn là bàn tay nhỏ nhắn, dưới mu bàn tay là mạch máu có thể thấy rõ ràng.

"Không khỏe chỗ nào?" Thẩm Quyến như cũ ánh mắt không thay đổi.

Tô Dạng Nhiên phòng miệng, "Nhức đầu, tối hôm qua tôi gửi tin nhắn cho anh mà chưa được trả lời."

"Tin nhắn?"

"Đúng vậy, tôi gửi trên WeChat."

Thẩm Quyến nhìn điện thoại đang ở một bên, "Xin lỗi, chuyện hơi nhiều, có lẽ tôi quên mất."

Tô Dạng Nhiên thầm khinh bỉ trong lòng, cái gì mà nhiều chuyện nên quên, tại vì anh không đụng tới cái sổ công việc thôi, tôi chửi tôi chửi, trong lòng phi nhỏ nhưng khuôn mặt không thay đổi biểu cảm, Tô Dạng Nhiên kéo kéo cái ghế, dứt khoát đặt cùi chò lên trên bàn của anh, khoanh tay ôm mặt, cố ý hỏi: "Bác sĩ Thẩm, có phải anh cố ý không thèm trả lời không?"

Thẩm Quyến ngồi thẳng lên, "Không phải."

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, lại nhích tới phía trước nữa, tiếp tục hỏi: "Thật không?"

Thẩm Quyến nhìn cô cứ cách một lúc lại nhích vào, nhũu chặt chân mày, lạnh lùng nói: "Ngồi yên!"

"Vậy lần sau lúc tôi nhắn cho anh anh có thể trả lời lại liền không?" Tô Dạng Nhiên thấy anh như cũ nhũu chặt chân mày, lại lặng lẽ nói thêm một câu, "Tôi đảm bảo sẽ không quấy rầy thường xuyên đâu."

"Được, tôi biết rồi, cô có thể ngồi yên chưa?"

"Có thể có thể." Vừa nói Tô Dạng Nhiên vừa lập tức ngồi thẳng, lui về vị trí an toàn.

"Bác sĩ Thẩm, anh nhìn trán tôi thử đi, tôi thấy hơi đau."

"Có không cần đến tận khoa ngoại thần kinh để khám đâu." Vết thương của cô chỉ là bị thương ngoài da.

"Tại sao tôi không được đến, tôi bị đụng đầu, có khi bị chấn động não thì sao? Não chấn động không được đến khoa ngoại thần kinh à?"

Thẩm Quyến nhũu mày, "Chẳng qua cô chỉ bị thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại."

"Nhưng tại sao lại đau chứ?"

"Chẳng qua là do dây thần kinh cảm giác của cô quá yếu."

"Phải vậy không? Thật không phải là chấn động não?"

"Cô không tin thì tôi có thể dẫn cô đi chụp CT thử."

"Ấy không cần không cần, tôi tin anh mà, anh nói gì tôi cũng tin."

Đôi mắt của cô sáng lên, con ngươi đen trắng rõ ràng, lông mi dày theo động tác nháy mắt mà hơi cong cong.

Sự căng thẳng của Thẩm Quyến giảm đi, hỏi: "Cô còn có vấn đề gì không?"

Tô Dạng Nhiên không trả lời liền mà nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ cách 12h năm bốn ba hai một ---- kim đã qua 12h, cô lần nữa nhìn anh, nhếch miệng lên, "Bác sĩ Thẩm, anh được nghỉ trưa rồi."

Thẩm Quyến nhìn một cái, "ừ" một tiếng, hỏi tiếp: "Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi tan việc đây."

"Có chuyện có chuyện, bác sĩ Thẩm, tôi có thể hẹn anh đi ăn cơm trưa không?" Cô ngồi đến bây giờ là bởi vì muốn cùng anh ăn cơm, Tô Dạng Nhiên đã hao tổn sinh khí đến giờ này rồi, cái mông cũng tê rần.

Thẩm Quyến thu dọn đồ đạc trên bàn cho ngay ngắn, đứng dậy, "Tôi ăn đồ ăn trong căn tin."

Tô Dạng Nhiên đi theo, "Đồ ăn căn tin à, không có sao, tôi có thể cùng ăn với anh."

Vừa nói vừa móc từ trong túi xách ra một tấm thẻ com, nhìn anh, "Tôi có thẻ com ở căn tin nè."

[Giỏi hơn Nhan Tiêu rồi]

Tấm thẻ com này là Mạnh Điền giúp cô lấy, Tô Dạng Nhiên rất rảnh, ở cách bệnh viện cũng không xa, hơn nữa Mạnh Điền làm việc ở bệnh viện nên lâu lâu cô lại tới bệnh viện quẹt thẻ com, có lúc Tô Dạng Nhiên đến rất thường vì vậy Mạnh Điền làm luôn cho cô một thẻ com.

Lúc tới cô dự đoán được chắc chắn anh sẽ không nhận lời vì vậy cố ý đem thẻ com đề phòng, bây giờ có dịp dùng tới rồi.

Thẩm Quyến nghiêng đầu nhìn cô, lúc này mới chú ý tới Tô Dạng Nhiên đang mặc một cái váy tua rua ôm, eo yếu kiều nhỏ nhắn, hai chân nhỏ trắng tấp, da thịt trắng chói mắt, "Cô không lạnh hả?"

Tô Dạng Nhiên ngẩn ra, mấy giây sau mới phản ứng được là anh đang nói cái gì, cô xít lại gần, trông mắt sáng lên, âm thanh nâng cao, "Bác sĩ Thẩm, anh đang quan tâm tôi hả?"

"Bây giờ không chịu chú ý sau này lớn tuổi rồi thì chỉ có xương đau thôi."

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, "Anh không cảm thấy tôi mặc váy rất đẹp hả?"

"Không cảm thấy."

"Vậy anh thấy mặc sao mới đẹp, anh nói đi rồi lần sau tôi mặc cho anh nhìn thử nha."

Thẩm Quyến, "...!!!

Bởi vì câu nói kia của cô nên cả đường đi Thẩm Quyến không thêm nói câu nào nữa, cô lặng lẽ đi theo sau lưng anh vào phòng ăn cho nhân viên y tế, vừa đi vào Tô Dạng Nhiên liền cảm giác được có mấy ánh mắt chiếu vào người cô, cô đã sớm quen với tình huống này rồi.

"Bác sĩ Thẩm tí nữa anh ăn cái gì?"

Thẩm Quyến không để ý tới cô, cảm giác đi xếp hàng, Tô Dạng Nhiên cũng không thêm để ý, cảm giác tiếp tục theo sau, nhìn qua kính thủy tinh trong suốt có một hàng thức ăn đang xếp thật chỉnh tề, mùi thơm màu sắc đều đủ cả, bệnh viện Hiệp Hòa Tấn Thành nổi danh với căn tin đồ ăn phong phú mà.

"Bác sĩ Thẩm, tới đây, cậu muốn ăn gì?" Di căn tin thấy Thẩm Quyến thì cười tươi như hoa.

Thẩm Quyến nhìn đi gạt đầu cười, anh nhìn thức ăn hôm nay rồi chọn hai món mặn một món canh, di híp mắt cười cho anh một mâm đầy, "Các cậu làm phẫu thuật chắc cực khổ lắm, ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn." Thẩm Quyến lễ phép nói, nhận lấy đĩa thức ăn rồi đi tới khu dùng cơm.

Thấy vậy Tô Dạng Nhiên vội vàng đem mâm trong tay đưa đi, nói: "Di ơi, cháu cũng muốn một phần giống bác sĩ Thẩm y đức."

Di căn tin nhìn cô cười nói: "Nếu không phải là di có cháu cả rồi thì nhất định sẽ kéo bác sĩ Thẩm về làm con rể, nhưng mà y tá trong bệnh viện đi theo bác sĩ Thẩm đã đủ nhiều rồi, cô gái à, cô đừng mơ tưởng nữa."

Tô Dạng Nhiên đen mặt, cô cô cô... Minh thế này mà...!!!! Quá coi thường người ta rồi!!!

Lời tác giả:

Bác sĩ Thẩm lãnh đạm: Chẳng lẽ khuôn mặt mình cũng rất đại trà để quên sao???

Tô mỹ nhân: Kế hoạch tác chiến chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Yêu tinh

Mạnh Điền vừa vào căn tin liền ý thức được không khí hôm nay có hơi kì lạ, đứng dịp thấy mấy y tá đang đồng loạt đâm dũa vào mâm cơm thì tò mò hỏi một câu: "Mọi người sao vậy?"

Y tá nào đó u oán nhìn cô, "Còn không phải là tại bác sĩ Thẩm sao?"

Đầu óc Mạnh Điền mơ hồ, "Bác sĩ Thẩm thì có liên quan gì?"

"Cô nhìn đi." Y tá chỉ một cái, trên bàn ăn khu B Thẩm Quyến và một người phụ nữ nào đó đang cùng ăn cơm trưa, hơn nữa ngoại hình người đó lại vô cùng xinh đẹp.

Mạnh Điền không thấy thì không rồi, nhìn rõ rồi thì chân tay mềm nhũn, cái này cái này.... Người phụ nữ khiến các y tá ở đây căm phẫn không ai khác chính là Tô đại tác giả nhà mình!

"Cô nhìn đi, cô ta cười lên không khác gì yêu tinh!"

"Đúng vậy, trời lạnh thế này mà còn mặc váy ngắn, không thấy lạnh à?"

"Tôi nói nè, bây giờ đẹp đến đâu thì sau này chân tay cũng lạnh cóng à!"

....

Mạnh Điềm, "..."

Bây giờ nhiều lắm cũng chỉ mới là tháng mười, thời tiết không đến nỗi lạnh lắm, nhưng vừa nghĩ tới vị này nhà mình mùa đông ngay cả áo khoác giữ ấm cũng không thêm mặc, sau này bị lạnh chân là tất nhiên.

Tô Dạng Nhiên cúi đầu lựa cà rốt xào bỏ ra khỏi mâm, cảm thấy hình như Thẩm Quyến đang nhìn hành động của mình nên cô ngước lên, giải thích: "Tôi không ăn cà rốt xào."

Thẩm Quyến không nhìn nữa, "Ừ."

Tô Dạng Nhiên phát hiện thật đúng là người đẹp thì làm gì cũng đẹp, ngay cả việc yên lặng ăn cơm mà cũng đẹp như chụp hình tạp chí vậy, đôi tay cầm đũa màu đen trắng nõn thon dài, đường gân hiện lên rõ ràng, theo hướng bàn tay nhìn lên là cái cằm cong lưu loát, môi mông đầy vừa phải.

"Nhìn đủ chưa?"

Anh bất thành linh nói ra một câu cắt đứt tầm nhìn của cô, Tô Dạng Nhiên lần nữa nhìn vào mắt anh, nghiêm trang gật đầu, "Nhìn đủ rồi nhưng vẫn còn muốn nhìn thêm nữa."

Thẩm Quyến không hiểu, cô ấy nói vậy nghĩa là mình không phải là người có vẻ ngoài đại trà dễ quên, vậy tại sao lại quên mình rồi?

Ban đầu cô mặt dày quẩn anh lâu như vậy, bây giờ lại không nhớ gì cả, thậm chí lúc tiếp xúc một chút ấn tượng cũng không có, anh thậm chí còn nghĩ là cô đang cố ý, nhưng ánh mắt cô lại trong suốt thuần túy, không nhìn ra dấu vết của nói dối, vậy cô gái này là kẻ lừa dối đường hay là kẻ nói dối!

Là nói dối rồi!!!

Ánh mắt Thẩm Quyến bỗng nhiên lạnh xuống, "Tôi ăn xong rồi."

Nói xong anh buông đũa, bụng mâm đứng dậy rồi đi, Tô Dạng Nhiên còn chưa phản ứng kịp, không phải mới vừa rồi còn vui vẻ à? Thái độ gì đây, hi nộ vô thường à? Tô Dạng Nhiên nhìn bóng lưng gầy gò cao ngất, cô quả quyết bụng mâm đuổi theo, "Bác sĩ Thẩm chờ tôi với."

"Bác sĩ Thẩm cái áo lần trước tôi mượn anh đã giặt xong, buổi tối khi nào tan làm thì anh nhả một tin đi, tôi trả lại cho anh."

Thẩm Quyến không quay đầu lại, "Biết rồi."

Mạnh Điềm từ dưới cái khay ngăn đầu lên nhìn hai người đã đi xa, vừa vặn tiếng nghị luận của các y tá lần lượt rót vào lỗ tai cô.

"Cô nhìn đi, cô ta làm bác sĩ Thẩm tức giận rồi kìa!"

"Bác sĩ Thẩm cũng đâu phải là người dễ theo đuổi, cho là đáng đáp đẹp thì ngon à, bác sĩ Thẩm không phải là loại người nông cạn đâu!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

Mạnh Điềm, "..."

Tô Dạng Nhiên nghĩ không ra, tại sao ngày đó đang êm đẹp mà anh lại tức giận chứ?

Mạnh Điềm nhẹ nhàng đập một cước chiếm hơn nửa cái ghế salon, "Đi qua một bên ngồi."

Tô Dạng Nhiên ôm cái gối ôm vào trong ngực, liên tiếp u oán nhìn bạn mình, "Cậu nói coi là tại sao vậy, tớ đâu có nói gì đâu, tự dưng lại tức giận à!"

"Cậu chắc chắn là anh ta tức giận?"

"Đúng vậy."

"Cậu không nghĩ là do người ta cảm thấy mặt cậu quá dày, không muốn đếm xỉa tới cậu à?"

Tô Dạng Nhiên, "...." Không có chị em em gì nữa!!

"Còn nữa, cậu bây giờ cũng sắp trở thành kẻ thù chung của bệnh viện chúng tớ rồi đó."

"Tớ hả?"

"Lần trước cậu ăn cơm với bác sĩ Thẩm ngoài căn tin phải không? Tất cả mọi người đều thấy đó."

"Không phải chỉ là ăn một bữa cơm thôi sao? Đâu có gì to tát?"

"Thật ra cái này cũng không trách cậu được, nếu các cô ấy cũng mặt dày vô địch giống cậu thì dễ bắt chuyện với bác sĩ Thẩm hơn rồi." Mạnh Điềm vừa nói vừa xiên miếng táo bỏ vào miệng.

Tô Dạng Nhiên đoạt cái nữa trong tay bạn mình, bạn gì đâu mà cứ ba câu thì một câu lại công kích da mặt mình!

"Cái này tớ không đồng ý, tớ muốn bỏ sung, chủ yếu là do đáng đáp đẹp."

Mạnh Điềm tròn mắt, "Bác sĩ Thẩm chính là loại người mà ngoài mặt thì đối xử với ai cũng ôn hòa, cười lên như gió xuân ấm áp nhưng chỉ cần nói ra câu đầu tiên là có thể khiến cho cậu tự biết mình biết ta, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn."

"Vậy tại sao cậu vẫn ủng hộ mình theo đuổi anh ấy?"

"Không phải vì cậu thích sao? Chuyện Cố Tư Dư..." Mạnh Điềm ngừng nói.

Tô Dạng Nhiên nhìn bạn mình, "Sao cậu không nói tiếp?"

"Xin lỗi, vừa rồi tớ lỡ miệng."

Tô Dạng Nhiên không thêm đề ý nhún nhún vai, "Không có sao, tớ không ngại, cậu thích thì nói thôi."

Mạnh Điền nhủ lỗ mũi, "Chỉ là người đàn bà kia phiền quá, không thích nói nữa."

Tô Dạng Nhiên nhanh chóng tiếp một câu, "Tớ cũng không thích."

Hai người nhìn nhau sau đó cười ha ha một trận.

Tô Dạng Nhiên sau khi tắm xong đi ra liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô vừa lau tóc vừa đi tới cầm di động nhìn thử, khi nhìn rõ cái tên hiện lên thì ánh mắt trầm xuống mấy phần.

"A lô? Mẹ?"

"Gần đây con khỏe không? Có ăn nhiều com không?"

"Ừm, có."

Đầu kia Tần Trần ngừng mấy giây, bà dè dặt hỏi: "Nhiên Nhiên, lâu rồi chúng ta chưa ăn com cùng nhau."

Cô hòng cô như có gì đó nghẹn lại.

"Có rảnh thì về ăn bữa com đi, chú Cố và bà nội nhắc tới con mãi."

Tô Dạng Nhiên cầm điện thoại hơi căng thẳng, "Con biết rồi, sau này con sẽ ghé."

Tần Trần không hài lòng với câu trả lời này của cô nhưng bà cũng không nói gì nữa, hai người cúp điện thoại, Tô Dạng Nhiên xuất thần nhìn ghi chép thời gian nói chuyện chỉ hơn một phút.

Tần Trần là mẹ của cô, nhưng lại không giống mẹ.

Ba Tô Dạng Nhiên mất.

Lớp mười năm đó, bởi vì đầu tư thất bại dẫn đến phá sản, cuối cùng ông không nén được áp lực mà lựa chọn nhảy lầu tự sát, máu đỏ tươi thấm ướt quần áo ông, máu chảy từ người ra như một dòng sông chảy vào nền đất xám trắng nhìn hết sức chói mắt, trong không khí cuộn cuộn mùi máu tanh khiến dạ dày người người thấy chỉ chực muốn sôi trào.

Ánh mắt của cô bị đôi bàn tay lạnh như băng che lấy, máu đỏ biến mất chỉ còn lại bóng tối vô tận và người đàn bà cố gắng kiềm chế khóc lớn nhưng âm thanh nức nở vẫn cứ bật ra.

Ba chết đem tất cả cục diện rồi rấm ném cho mẹ và cô, Tô Dạng Nhiên nhìn mấy chục thanh niên đem tất cả đồ vật không đáng tiền trong nhà dọn đi, nhà cũng bị tòa án xiết nhưng hai người vẫn mang trên lưng mình một khoản nợ kèch xù.

Năm đó vì để trốn nợ mà mẹ mang cô đi trốn đông trốn tây, cuộc sống hai người lang thang nghèo khổ, đói rét bủa vây cho đến khi gặp Cố Xương Thịnh, ông ta đem hai mẹ con cô từ ngõ hẻm chật hẹp ra ánh sáng, giúp hai người trả nợ, thậm chí cho cô một cuộc sống bình thường, không, phải là một cuộc sống đầy đủ sung túc.

Trong những năm này, mẹ đem tâm tư đặt hết lên người chú Cố, anh Cố, Cố Tư Dư và bà nội Cố, ánh mắt quan tâm Tô Dạng Nhiên ít đến đáng thương.

Mà Cố Xương Thịnh đối với cô rất tốt, thứ gì Cố Tư Dư có cô cũng có, nhưng bởi vì vậy mà Tô Dạng Nhiên mới không có cách nào tiếp nhận.

Đêm nay Tô Dạng Nhiên ngủ không yên, cô mơ vò vằn giấc mộng, có cái dài cái ngắn, như một thước phim cũ đã bị bỏ xó trong góc nhà, hỗn loạn, linh tinh, hình như lâu rồi cô chưa mơ thấy ba mình, giờ đây ông ta đang mặc âu phục sạch sẽ, tay cầm cặp táp, ông giang hai cánh tay, ôn hòa kêu tên cô.

"Nhiên Nhiên."

Cho dù là hận ông, hận sự hèn yếu, hận ông bỏ cô và mẹ, hận ông là cha vừa là chồng nhưng lại không có trách nhiệm bảo vệ gia đình nhưng vào thời khắc ông gọi tên mình, Tô Dạng Nhiên vẫn không nhịn được mà chạy tới.

"Ba."

Ngay tại lúc cô sắp chạm được người, mộng chuyển đi, cả người ông bây giờ nằm trên đất lạnh, máu chảy đầm đìa, thân thể đã mất đi độ ấm, ông cũng không ôn nhu gọi tên cô nữa, Tô Dạng Nhiên cảm thấy mình như bị ai bóp chặt, như cá rời khỏi nước, không thể thở nổi.

Tô Dạng Nhiên giật mình, mộng tan đi, cả phòng tối mờ càng lúc càng bao quanh cô, cô cau chặt mày cố gắng thở hào hển.

Rất lâu rồi cô chưa từng mơ lại một giấc mơ rõ ràng như vậy, Tô Dạng Nhiên ngồi dậy tựa vào đầu giường, tay chân lạnh băng.

Theo như sự quan sát của cô thì Thẩm Quyển ngoại trừ thứ tư ra thì các ngày khác đều đặn 7h30 anh sẽ dẫn quả cầu nhỏ xuống lầu tản bộ, Tô Dạng Nhiên gần đây đang điên cuồng sử dụng kĩ năng cà ra hào cảm vì vậy cô không thể không điều chỉnh lại giờ giấc của bản thân, mỗi ngày 7h thức dậy, 7h30 bày kế vô tình gặp được.

"Hi, bác sĩ Thẩm, thật đúng dịp nha chúng ta lại gặp nhau rồi."

Thẩm Quyển dặt chớ bằng dây thừng, vén mi mắt nhìn cô một cái, thật trùng hợp mấy ngày liên tiếp đụng mặt rồi, đương nhiên anh không tin đây là vô tình gặp được, bởi vì trong mắt cô có một chút gian xảo dễ thấy.

"Quả cầu nhỏ, có phải em mập lên không? Sau này có phải chị nên gọi em là quả cầu lớn thì sẽ hợp hơn không?"

Thẩm Quyến không quan tâm cô nhưng tiểu cầu mập nhà anh lại quan tâm, khi trước ngoại trừ Thẩm Quyến thì không ai có thể chạm được vào nó, bây giờ tăng thêm một người, mặc dù đang bị Thẩm Quyến dắt nhưng nó vẫn cố để chạy về hướng của Tô Dạng Nhiên đang đứng, Tô Dạng Nhiên sẽ không thể ngờ rằng sau này nó chính là trợ lý tốt nhất giúp quan hệ hai người nhích lại gần nhau.

Tô Dạng Nhiên vô cùng tự giác chia tay ra trước mặt anh, ý tứ rất rõ ràng, cô đang muốn dứt chó.

Thẩm Quyến nhìn bàn tay nhỏ bé, anh còn chưa có hành động tiếp theo thì tiểu cầu nhỏ đã ngồi xồm xuống trước mặt cô.

Tô Dạng Nhiên vô cùng hí hửng, dứt khoát cướp lấy dây trong tay anh, thuận tiện sờ vào ngón tay anh, người gì đầu mà khớp xương rõ ràng, ầm ập nhấn nhai, cô ngửa đầu nhìn anh, chớp mắt, "Bác sĩ Thẩm, tay anh vẫn luôn ầm ập vậy hả?"

Thẩm Quyến cau mày, anh vừa muốn nói thì Tô Dạng Nhiên đã hi hi cười dòi đi đề tài: "Bác sĩ Thẩm, tiểu cầu mập hình như rất thích tôi đó."

"Tiểu cầu nhỏ." Anh sửa lại.

"Được, tiểu cầu mập."

Thẩm Quyến, "..."

"Bác sĩ Thẩm, nghe nói chó nhìn người rất chuẩn, tiểu cầu mập thích tôi nghĩa là tôi là người tốt rồi."

"Cho nên?"

"Cho nên anh không cần nhắc tìm cho nó một người mẹ sao?"

Tác giả: Bác sĩ Thẩm nông cạn???

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tạo hảo cảm

"Cho nên anh không cần nhắc tìm cho tiểu cầu mập một người mẹ sao?"

Thẩm Quyến ở trước mắt Tô Dạng Nhiên thì luôn không thể làm gì, người này giống y hệt mười một năm trước, cô ban đầu không thêm đề ý tới sự từ chối của anh, theo đuổi anh, Thẩm Quyến không biết sức lực và tính kiên nhẫn của cô từ đâu ra mà nhiều thế, hơn nữa lúc nào cũng bày ra bộ dạng thuần khiết vô tội.

"Chưa từng nghĩ tới." Anh lạnh lùng nói.

Tô Dạng Nhiên cũng không nổi giận mà tiếp tục hỏi, "Vậy lúc nào thì được, khi nào anh nghĩ tới nhớ thông báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ luôn luôn sẵn sàng đợi lệnh!"

Mí mắt Thẩm Quyến không ngừng nhảy lên, người phụ nữ này!

Tô Dạng Nhiên ngoài da mặt dày ra còn có ý thức nhận định tình hình hết sức tốt, cô lập tức dứt chó đi thẳng, "Tiểu cầu mập, đi, chị dẫn em đi chơi cầu trượt!"

Tô Dạng Nhiên dắt cún đi chơi cầu trượt, Thẩm Quyến không lại gần mà đứng ở phía ngoài nhìn.

Cún nhỏ rất thích Tô Dạng Nhiên, thường ngày nó gặp ai thì cũng tỏ vẻ lạnh nhạt chỉ riêng cô là vô cùng nhiệt tình, nó theo sát cô, chỉ cần cô ra một chỉ thị nào đó là nó lập tức điên cuồng leo lên, sau đó móng vuốt duỗi thẳng về trước, theo máng trượt "rẹt" một cái.

Động tác trượt xuống còn rất biết lấy lòng, cục bông trắng nõn như đang nở nụ cười, mặt mũi hiền lành, Tô Dạng Nhiên ôm tiểu cầu nhìn anh, "Bác sĩ Thẩm tiểu cầu mập thông minh ghê, vừa học là biết liền!"

Thẩm Quyến hồ hững ngay cả một nụ cười cũng không thêm bổ thí, anh giơ lên nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, nhắc nhở: "Tới giờ về rồi."

"Ây, tôi tới liền." Tô Dạng Nhiên ôm cún đi tới, cô đưa tiểu cầu cho anh, nói: "Bác sĩ Thẩm anh đi lên trước đi, tôi còn chút chuyện phải làm."

"Ừ." Thẩm Quyến nhìn cô gật đầu, ôm thú cưng về nhà.

Thẩm Quyến ôm tiểu cầu vào thang máy nhưng trong đầu lại nhớ tới một màn vừa nhìn thấy, Tô Dạng Nhiên đứng cạnh máng trượt cúi đầu lục lọi trong túi sau đó lôi ra một bọc khăn giấy ướt, cô lau sơ qua một lần máng trượt, trong lúc giơ tay lên vô tình để lộ một đoạn eo thon nhỏ, ở dưới chiếc áo len xanh hiện lên một tầng da trắng, chói mắt.

Tô Dạng Nhiên đã phát huy da mặt dày của mình lên mức cao nhất, liên tục nửa tháng buổi trưa nào cũng vào bệnh viện tìm anh ăn cơm, thỉnh thoảng nếu cô đến trễ mấy phút Chu Dương nhất định sẽ trêu chọc anh.

"Bác sĩ Thẩm cô Tô hôm nay hình như đến muộn rồi."

Thẩm Quyến mặt không đổi sắc nhìn anh ta, "Xem ra công việc gần đây của cậu nhàn lắm, hay là cậu đem mấy báo cáo giải phẫu đi copy ra vài bản đi?"

Tô Dạng Nhiên chưa vào cửa đã nghe tiếng cầu khẩn của Chu Dương, "Bác sĩ Thẩm em sai rồi, em sai rồi, anh đại nhân đại lượng thì tha thứ cho em đi."

Tô Dạng Nhiên: "..."??"

Vừa vặn Chu Dương tình mắt nhìn thấy cô đứng ở cửa, "Chị Nhiên mau tới đây đi, à bác sĩ Thẩm, chị Nhiên tới rồi vậy em đi trước, không quấy rầy hai người đâu!"

Hai người đi qua sát vai nhau, Tô Dạng Nhiên nhìn Chu Dương cười cười giơ ngón cái, Chu Dương trừng mắt nhìn cô, hành động của hai người lọt vào tầm mắt của anh, "Chu Dương,

bản báo cáo sáng mai giao, để trên bàn làm việc."

Chân tay Chu Dương mềm nhũn, không biết nương tay!

"Cô gái, con đã đi theo bác sĩ Thắm nửa tháng rồi, đi thấy con là người kiên nhẫn nhất từ trước đến giờ rồi đó." Di căn tin híp mắt cười vừa lấy com cho cô vừa nói chuyện.

Tô Dạng Nhiên nhìn đi cười, "Dì, bằng tuyệt khó tan mà, không kiên nhẫn làm sao làm nên chuyện chứ?"

Đi cười giãn cả nếp nhăn, "Có thể có thể, hôm nay đi cho con nhiều thức ăn hơn nè, ăn no một chút."

"Dạ được, cảm ơn dì!"

Thắm Quyển đi phía trước nghe cả đoạn đối thoại, cau mày.

Tô Dạng Nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, giọng rất đặc ý, "Bác sĩ Thắm, hôm nay đi cho tôi nhiều thịt kho lắm nè."

"Ừ."

"Bác sĩ Thắm anh nhìn coi đến cả đi cũng bị tôi làm cảm động rồi, vậy đến lúc nào mới tới anh?"

Thắm Quyển liếc nhìn cô, giọng có hơi cấn răng nghiêng lợi, "Lo ăn com của cô đi!"

"Ok ok, tôi nghe anh, đều nghe anh cả."

Thắm Quyển, "Im miệng"

Tô Dạng Nhiên nháy mắt mấy cái, không ngờ bác sĩ Thắm còn biết nổi nóng nữa, nhưng mà cũng tốt, có biểu lộ cảm xúc là được rồi, cô mỉm cười đưa ngón tay nhỏ nhắn ra trước miệng, giả bộ làm động tác kéo khóa.

Đây là bữa com yên lặng nhất mà Thắm Quyển từng ăn kể từ nửa tháng trước, đến khi kết thúc cô cũng không nói câu nào, sau khi ăn xong Tô Dạng Nhiên theo anh về phòng làm việc, Thắm Quyển căn cô ở trước cửa.

"Ăn xong rồi." Ý là cô có thể đi. Tô Dạng Nhiên làm như thật gặt đầu một cái, "Tôi biết rồi."

"Cho nên?"

Tô Dạng Nhiên đột nhiên đưa tay sờ trán, "Bác sĩ Thắm tôi đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, có phải não tôi lại chấn động không?"

Thắm Quyển, "Tô Dạng Nhiên, cô không có chút kiến thức y học thông thường nào cả!"

"Tôi không học y đương nhiên là không biết rồi." Tô Dạng Nhiên mặt vô tội nói.

"Não chấn động là do gặp phải ngoại lực đã kích lập tức phát sinh chương ngại chức năng của não, chỉ xảy ra một lúc, hơn nữa tôi đã nói với cô rồi, cô không có bị chấn động não cho nên không có bị tái phát gì cả, cô hiểu chưa?"

"Ừm, biết rồi."

"Ừ." Thắm Quyển nhìn cô

Anh tan việc vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Ký Diễn.

"Tan làm chưa?" Đầu kia vang lên tiếng đàn ông trầm thấp.

"Vừa về tới nhà." Thắm Quyển vừa nói chuyện vừa vuốt ve tiểu cầu nằm trên salon, do thoải mái nên nó nhẹ rên một tiếng, anh liếc nhìn nó chỉ thấy khuôn mặt nó đầy vẻ hưởng thụ.

Ký Diễn "ừ" một tiếng, "Chủ nhật nghỉ làm thì tới ăn com đi, vừa vận chị em vừa phơi khô được lá trà ngon, tiểu Chanh và Cà Chua cả ngày cứ nhắc tới em."

Trên mặt anh hiện lên nụ cười châm biếm, "Được, em biết rồi."

Chủ nhật.

Lúc Thắm Quyển đến Ký gia cũng gần mười giờ, Lục Hi Hòa mở cửa thấy anh thì nở nụ cười, sắp ba mươi mà nhìn cứ như vừa hai mươi, rõ ràng là chị nhưng nếu cùng nhau đi ra ngoài nói là em thì người ta cũng tin.

"Chị."

"Vào đây."

Tiểu Chanh và Cà Chua đang chơi hăng say trong phòng khách, hai đứa nhỏ thấy anh liền nhanh chóng chạy tới.

"Cậu!"

"Cậu, ôm!"

Thắm Quyển đưa quả trong tay cho Lục Hi Hòa sau đó giang tay nhìn hai đứa nhỏ, một tay một đứa bế lên.

Tiểu Chanh tròn mắt lạnh lợi nhìn nụ hỏi: "Cậu có nhớ con không?"

Cà Chua cũng không chịu yếu thế vội vàng hỏi theo: "Cậu còn con thì sao?"

Trong mắt anh tràn đầy ôn hòa, cảm giác hồi hợt vào giờ phút này biến mất không còn một chút, anh cười nói: "Dĩ nhiên là nhớ rồi, cậu nhớ hai đứa nhất."

"Cậu, hôn một cái."

Thắm Quyến đưa mặt lại gần, tiểu Chanh hôn một cái, sau khi chị mình hôn xong Cà Chua vội vàng đưa bàn tay bé nhỏ vòng qua gò má anh, "chụt" một tiếng thật lớn.

Lục Hi Hòa cười đi tới, "Hai đứa mau xuống đi, khổ cậu bé hai đứa này giờ."

Hai đứa nhỏ nhìn nhau, lúc này mới giùng giàng muốn xuống đất, Cà Chua còn lăm bằm, "Cậu, thương cậu."

Thắm Quyến vừa để hai đứa xuống liền thấy Ký Diễn đi ra từ phòng bếp, mặc bộ đồ đơn giản thoải mái, thật ra thì Thắm Quyến đang một mực hoài nghi có phải hai vợ chồng nhà này sáng chế ra thuốc trẻ mãi không già không mà thời gian qua đi bọn họ vẫn tươi trẻ như xưa.

"A Quyến, tới đây."

"Anh rề."

"Lại giúp anh rửa rau." Ký Diễn không khách khí nói.

"Vâng ạ."

Vừa nói Thắm Quyến vừa đi tới, anh đã thành thói quen rồi, lúc trước khi còn ở chung bữa cơm nào cũng đều là do anh và ba phụ trách, bây giờ chị kết hôn cơm cũng là do anh rề làm, ở nhà bọn họ, phụ nữ không thích hợp xuống phòng bếp.

Lúc ăn cơm Lục Hi Hòa lại nhắc đến vấn đề liên quan tới đời người.

"Thắm Quyến, em đã hai mươi chín rồi."

Anh sửa lại, "Hai mươi tám."

"Thì cũng sắp tới, mấy tháng nữa là tới sinh nhật rồi, không phải hai chín à, bốn bỏ lấy năm cũng coi là hai chín mà."

Thắm Quyến, "..."

"Cũng phải nói, người ta đàn ông hai chín tuổi giống như em cũng đã kết hôn rồi, còn em đến bạn gái cũng chưa có."

"Chị, lúc anh rề lấy chị thì anh đã ba mươi hai tuổi rồi."

Lục Hi Hòa trừng anh, "Em lại còn đi so sánh với chồng chị à?"

Thắm Quyến theo bản năng nhìn Ký Diễn, anh rề nhìn anh cười, lột tôm bỏ vào chén của vợ, Lục Hi Hòa ngọt ngào nói, "Cảm ơn chồng."

Thắm Quyến đột nhiên cảm thấy thức ăn trong miệng có vẻ nhạt nhẽo, rốt cuộc mình tới đây ăn cơm hay là ăn thức ăn chó chó?

"Em coi em kia, em ở nước ngoài gần ngớ gần mười năm, chị còn cho là em sẽ tìm vợ ngoại quốc, cho dù vậy thì mọi người cũng không có ý kiến gì, ở nước ngoài có nhiều phụ nữ trẻ đẹp đầy đặn vậy mà em không vừa ý ai à?"

"Chị, em thích lấy vợ Trung Quốc hơn."

"Con gái Trung Quốc chúng ta cũng nhiều lắm, vậy em nói xem em thích cô gái như thế nào?"

Thế nào à?

Thắm Quyến rừ tròn mắt, trong đầu lại nhớ tới một khuôn mặt tươi sáng nào đó, có lúc cảm thấy cô đơn thuần như một đứa trẻ, có lúc lại thấy nghịch ngợm như yêu tinh.

"Thắm Quyến?"

Anh ngẩng đầu lên, "Chị, em biết chuyện này không phải nói có là có liền được, còn phải xem duyên phận nữa."

"Em..."

Ký Diễn kịp thời giúp Thắm Quyến giải vây, "Vợ, thật ra thì anh thấy em nó cũng đâu có nói sai, chuyện tình cảm còn chờ duyên phận nữa, em nghĩ xem nếu lúc ban đầu anh tùy tiện gặp ai đó thì đến bây giờ cũng bỏ lỡ em rồi."

Thắm Quyến tỉnh bơ nhìn Ký Diễn.

"Hai người còn biết làm em tức nữa, được rồi, em không thèm quan nữa." Lục Hi Hòa hừ hừ nói.

Thắm Quyến lập tức lấy lông lột tôm bỏ vào chén chị, "Chị ăn tôm đi."

Lục Hi Hòa hừ một tiếng. Sau khi ăn xong Thắm Quyến giúp Ký Diễn thu dọn chén đĩa, vừa ra ngoài liền nhìn thấy Lục Hi Hòa đang ngồi trên ghế salon, tay cầm quyển sách nhìn say mê.

"Chị xem gì vậy?"

"[Quyển sổ trình thám]"

Có truyện của Lục Hi Hòa và Ký Diễn nha mọi người, tên là "Cô ấy rất không vui". Yên tâm là truyện của bà tác giả này đảm bảo ngọt.

Chương 8: Khó đỡ

"[Quyển sổ trình thám]?"

"Ừ, tác giả cuốn sách này là Dạng Túc, cô ấy là nhà văn viết truyện kinh dị mà chị mê nhất đó." Nhắc tới Dạng Túc là Lục Hi Hòa hứng thú liền, cô ấy ôm cuốn sách vào trong ngực rồi nói chuyện với Thẩm Quyển.

"Dạng Túc?"

"Nhà văn mới có tiềm lực thu hút độc giả, cuốn này cô ấy đã bán bản quyền điện ảnh và truyền hình, nghe nói sang năm sẽ chuẩn bị khai máy..."

"Nếu em thấy thích thì anh sẽ mua lại rồi sản xuất." Kỷ Diễn từ phòng bếp đi ra, ngày đó hai người cũng có ý định ký hợp đồng mua [Quyển sổ trình thám] nhưng lúc liên lạc tới mới biết tác giả đã bán bản quyền từ lâu rồi.

Lục Hi Hòa lắc đầu, "Không cần đâu, chờ lúc bọn họ tuyển diễn viên rồi em đi xem thử cũng được."

"Dạng Túc mới viết truyện [Tiếng bước chân trong chung cư] đăng nhiều kì, đề tài mới mẻ độc đáo lại kích thích người xem, công ty anh cũng có dự định hợp tác."

"Vậy anh nhanh nhanh đi đừng để công ty khác giành trước."

"Anh biết rồi, đã liên lạc với người ta rồi."

Lúc Thẩm Quyển về, Lục Hi Hòa nhét [Quyển sổ trình thám] vào ngực anh, "Em đừng cả ngày cứ chúi đầu vào mấy cuốn sách y kia nữa, thỉnh thoảng xem thử khác, thả lỏng tinh thần." Thẩm Quyển liếc nhìn cuốn sách trong ngực, không từ chối.

Lục Hi Hòa dặn dò, "Đừng làm hư của chị đó, đọc cẩn thận đừng làm gãy trang."

Sau khi nói xong cô lại thấy lời này của mình hơi thừa, người em trai này còn yêu sách hơn cả mình, nhất định sẽ không làm hư hỏng gì.

Hôm sau Tô Dạng Nhiên hẹn Mạnh Điềm cùng đi mua sách tư liệu, cô vừa chọn vừa hỏi, "Cậu và Giang Thừa đã quyết định ngày cưới chưa?"

"Rồi, hôm trước hai nhà có gặp nhau ăn cơm, quyết định ngày 2 tháng 10 làm tiệc rượu."

"Vậy cũng không còn mấy tháng nữa ha."

"Ừm." Mạnh Điềm nở nụ cười, cô ấy và Giang Thừa là bạn đại học, năm thứ hai xác định quan hệ tới bây giờ là đã sáu năm, nên kết hôn rồi."

"Tớ nói rồi đó, lúc tớ kết hôn cậu phải làm dâu phụ đó."

"Yên tâm, hứa mà."

Lúc đi ngang qua khu C đột nhiên Tô Dạng Nhiên đứng lại, Mạnh Điềm kỳ quái nhìn cô rồi lại nhìn khu C, sách y học, "Cậu đang nhìn gì vậy?"

"Mạnh Điềm, bác sĩ các cậu thích đọc loại sách gì vậy?"

Mạnh Điềm, "Cậu định làm gì?"

Tô Dạng Nhiên hạ bả vai, "Đầu làm gì đâu, tớ chỉ muốn biết một ít kiến thức về y học thôi."

Mạnh Điềm, "Xò, cậu muốn biết bình thường bác sĩ Thẩm thích đọc sách nào chứ gì?"

Tô Dạng Nhiên, "...!!!"

"Tớ chỉ muốn có cùng chủ đề trò chuyện với người ta thôi mà."

"Chắc chắc chắc, vậy thì tớ nói cho cậu biết nè, lần trước đúng thật tớ thấy một cuốn sách trong phòng làm việc của bác sĩ Thẩm."

Ánh mắt cô sáng bừng lên, "Sách gì sách gì?"

Đang định nói thì điện thoại Mạnh Điềm reo lên, cúp điện thoại xong về mặt cô ấy có hơi kì lạ, Tô Dạng Nhiên hỏi, "Sao vậy, có chuyện gì hả?"

"Không có chuyện gì hết, chỉ là Giang Thừa đi công tác về rồi thôi."

"Anh ấy về thì tốt rồi, cậu đi tìm anh ấy đi."

"Vậy còn cậu thì sao?"

Xe của Tô Dạng Nhiên lần trước bị va chạm vẫn còn để ở chỗ sửa, sửa xong rồi nhưng bởi vì lười nên chưa đem về nhà, hôm nay cả hai đi xe của Mạnh Điềm.

"Được rồi, tớ đưa cậu về trước đã."

"Không sao đâu, một hồi tử tự đón xe về, hơn nữa tớ cũng chưa lựa sách xong mà." Tô Dạng Nhiên nhìn bạn mình lắc đầu.

Mạnh Điền suy nghĩ một lúc cuối cùng nói: "Vậy cũng được, lần này tớ lỡ hẹn lần sau nhất định sẽ mời cậu ăn cơm!"

Tô Dạng Nhiên mua đủ tư liệu rồi thì đi tính tiền, xong xuôi tất cả mới phát hiện không biết từ lúc nào mà trời đã đổ mưa, mưa này đúng là mưa mưa nhỉ, cô nhìn quanh quất chuẩn bị đón taxi thì đột nhiên điện thoại vang lên, Cố Tư Liễm gọi tới.

"Anh hai?"

"Mua sách xong rồi à?"

"Sao anh biết?" Tô Dạng Nhiên kinh ngạc nhìn bốn phía, ánh mắt dán chặt vào chiếc Buick màu đen.

"Nhìn thấy chưa?"

"Rồi ạ."

Cố Tư Liễm dừng xe bên cạnh cô, Tô Dạng Nhiên hơi cúi người nhìn vào bên trong, "Anh hai, sao anh ở đây vậy?"

"Đi đón Tư Dư, vừa vặn đi qua đây thấy em, lên xe đi anh đưa em về."

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Không cần đâu, anh đi đón cô ấy đi, em tự đón xe được mà."

"Lên xe." Không cho từ chối.

Tô Dạng Nhiên để sách trên đầu gối, thắt dây an toàn, Cố Tư Liễm nhìn mấy cuốn sách hỏi, "Em mua sách gì vậy?"

"Một ít tư liệu thôi."

"Gần đây chuẩn bị viết truyện y học hả?"

"Đạ?"

Cố Tư Liễm nhìn cô hást hàm, Tô Dạng Nhiên cúi đầu, lúc này mới phát hiện cuốn sách đặt trên cùng là "Hippocrates văn tập", túi trong suốt không che giấu được mấy.

"Ừm, cũng định thế, mà sao anh biết sách này là sách y học?"

Cố Tư Liễm cười khẽ, nói: "Hippocrates, người Hy Lạp cổ đại, được phương Tây coi là cha đẻ của y học."

Tô Dạng Nhiên giật mình, "Cái này mà anh cũng biết ạ?"

"Lúc đại học có hiểu sơ qua một chút, nếu em muốn biết nội dung thì có thể xem thử thêm quyển khác, Lời thề Hippocrates, chắc là sẽ giúp ích được cho em."

"Anh hai anh thật lợi hại, đúng rồi, có một việc nữa em cần phiền anh."

"Ừ, chuyện gì em cứ nói đi."

"Kiều Bắc là người của công ty anh đúng không?"

"Ừ, đúng."

"Bạn em rất thích Kiều Bắc, muốn có một tấm hình ký tên, anh có thể giúp em được không..."

"Không thành vấn đề, lúc về công ty anh sẽ nói với anh ta."

"Cảm ơn anh hai!"

"Khách khí gì chứ!"

Cố Tư Liễm lái xe vào hầm.

"Anh hai, anh để em trước cửa là được rồi."

"Không phải là đang mưa sao, em bị ướt rồi biết làm thế nào?"

Chờ Cố Tư Liễm dừng hẳn Tô Dạng Nhiên mới cởi dây an toàn, "Vậy em về trước đây."

Cố Tư Liễm đưa tay sờ đầu cô, "Ừ, lên đi."

Tô Dạng Nhiên đẩy cửa ra xuống xe, cô hơi cúi người vẫy tay tạm biệt với anh trai, đưa mắt nhìn anh chạy xe ra khỏi hầm rồi mới xoay người đi đến thang máy.

"Gâu gâu!"

Còn chưa đi đến cửa thang máy đã nghe tiếng chó sủa quen thuộc, cô quay đầu nhìn sang, là tiểu cầu mập, đi theo phía sau chính là Thẩm Quyển!

"Bác sĩ Thẩm!" Tô Dạng Nhiên một tay ôm sách một tay vẫy vẫy anh.

"Ô ô ô ô ----" Tiểu cầu thân mật cọt cọt lui bên chân cô.

Cô ngồi xôm người sờ đầu nó, "Bác sĩ Thẩm anh làm gì mà xuống hầm để xe vậy?"

Ánh mắt anh cứ nhìn vào cái đầu hơi xù của cô, chắc là do vừa rồi bị người đàn ông kia xoa, giọng anh đều đều, "Đi dạo."

"Đi dạo ở hẻm đê xe?" Tô Dạng Nhiên hơi nhọc nhằn, ở đây mà có thể đi dạo à?

"Ừ, bên ngoài trời mưa nên không thể dắt nó đi, chỉ có thể đi vòng vòng xung quanh đây."

"Ra là vậy, thế giờ anh lên nhà hả?"

"Ừ."

"Đứng đợi chúng a cùng lên đi."

"Mua sách?"

"Ừ, tôi vừa đi nhà sách về, đứng rồi, bác sĩ Thắm ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn."

"Thật hả, vậy tôi mời anh ăn cơm nhé?"

"Không cần."

"Cần mà cần mà, ăn chung nha."

"Thật là...."

"Bác sĩ Thắm, tôi không có ý gì khác đâu, tại tôi thấy ăn cơm một mình cô đơn lắm." Tô Dạng Nhiên cười, trong giọng nói còn xen lẫn một tia tự giễu, "Tôi cũng quên mất mình sống một mình bao lâu rồi."

Tình cảm biến hóa nhanh chóng của cô khiến anh ngạc nhiên.

"Thật không thể ăn cơm chung với tôi sao?" Tô Dạng Nhiên hạ thấp giọng tiếp tục hỏi.

Lời cự tuyệt không thể nói ra miệng, "Tôi biết rồi."

"Nói như vậy nghĩa là anh đồng ý?"

"Ừ."

"Đình ----" cửa thang máy mở ra, Tô Dạng Nhiên nhanh nhẹn đi ra trước, cô quay đầu lại vừa nhìn anh vừa chớp chớp mắt, giọng nói ừy khuaít vừa rồi biến đâu mất tiêu, "Bác sĩ Thắm chờ tôi nhé, mười phút sau gặp nhau ở cửa."

Cô nọ nụ cười không che giấu được sự đắc ý, vừa rồi là cô cố ý, Thắm Quyến bị mắc mưu rồi.

Thắm Quyến, "...." Yêu tình làm nũng!

Thắm Quyến nâng cổ tay nhìn thời gian, năm giờ chín phút, còn một phút nữa, ngay lúc anh vừa thả tay xuống thì cửa đối diện mở ra, Thắm Quyến nhìn kỹ một chút, vẫn là quần áo và kiểu tóc giống như khi nãy nhưng anh lại cảm thấy có gì đó khác, khác chỗ nào thì chưa tìm ra.

"Bác sĩ Thắm, tôi vừa kịp giờ hen." Tô Dạng Nhiên đi đến bên cạnh anh, ngẩng đầu lên mỉm cười, cái chớp mắt của anh đã bị cô thu vào hết, mặc dù cô vẫn giống như vừa nãy nhưng đã kịp trang điểm khác đi, cái cô beauty blogger kia nói là gì nhỉ, à, trang điểm trái tim!

Bởi vì dựa vào quá gần nên anh ngửi được trên người cô mùi nước hoa nhàn nhạt, ngọt, Thắm Quyến lui về sau một bước nhằm kéo dài khoảng cách, anh đi tới cửa thang máy, "Đi thôi."

Tô Dạng Nhiên đi theo lên, bước cạnh anh, "Bác sĩ Thắm chút nữa chúng ta đi ăn gì vậy?"

"Gì cũng được."

"Gì cũng được là cái gì? Phải có một món nhất định chứ?"

Thắm Quyến suy nghĩ một chút, vớt vấn đề sang cho cô, "Cô muốn ăn gì?"

Tô Dạng Nhiên theo anh vào thang máy, mỉm cười nói, "Bác sĩ Thắm, đây có coi như là anh đang chiều theo ý tôi không?"

Thắm Quyến đưa tay ấn phím một, cái cô gái này luôn tự cho mình là ánh mặt trời rực rỡ, anh cũng lười tranh cãi, dứt khoát nói: "Cô muốn nghĩ sao thì nghĩ đi."

Tô Dạng Nhiên "ừm" một tiếng, nghiêng đầu suy nghĩ xong lại mở miệng, "Bác sĩ Thắm, tôi cho anh một lời khuyên nhé?"

"Ừ?"

"Sau này hàng vạn lần đừng nói vậy với bạn gái anh nhé."

Thắm Quyến nhìn đợi Tô Dạng Nhiên nói tiếp, cô cười, đột nhiên sát lại gần anh, một tay còn che miệng.

"Bởi vì là."

"Khó dễ."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ghen tị

"Khó dễ."

Thẩm Quyển cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu qua không phản ứng lại.

Tô Dạng Nhiên đưa ngón tay ra nhẹ nhàng chọt vào cánh tay anh, "Nhưng mà tôi không giống vậy, tôi rất dễ dễ."

"Đình ——" xuống tới lầu một rồi, canh thời gian không đứng gì cả!

"Bác sĩ Thẩm tôi chọt nhớ ra anh vừa đòi tôi đây không lâu đương nhiên là không biết gần đây có những món nào ngon, vậy thì anh cứ đi theo tôi đi, tôi đảm bảo dẫn anh đi ăn món ngon nhất, nhưng món nào anh không ăn được nhớ nói trước nha."

"Tôi không kén ăn."

"... Ừm" Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhớ lại chuyện cô gấp cà rốt xào bò ra ngoài, "Tôi cũng không kén ăn đâu, tôi chỉ không ăn mỗi cà rốt xào thôi, vậy cũng không tính là kén ăn phải không?"

"Chắc là vậy."

"Tôi chỉ không ăn cà rốt xào thôi, mấy món khác tôi đều ăn được, thật không có kén ăn đâu."

Thẩm Quyển, "..."

"Bác sĩ Thẩm, anh mang chìa khóa xe theo nha, xe tôi còn chưa đi lấy."

Thẩm Quyển móc từ trong túi ra chìa khóa xe, "Ừ, có mang theo."

"Vậy thì tốt."

Tô Dạng Nhiên mở cửa xe ngồi xuống ghế phụ, "Bác sĩ Thẩm anh ăn cay được không?"

"Có thể."

"Vậy chúng ta đi ăn đồ cay đi, tôi biết gần đây có một quán ăn vô cùng ngon, mà lại thơm phức, ăn cực ngon, tôi cho anh địa chỉ nè, Nam Kinh đường số 235, OK, quyết định vậy đi."

Bên ngoài trời vẫn còn mưa lác đác, nước mưa rơi vào kính xe bị cần gạt nước xóa đi.

Trong xe anh có một mùi thơm rất dễ ngửi, nhàn nhạt mà không gay mũi, ngược lại có tác dụng nâng cao tinh thần, ánh mắt cô rơi vào chai nước hoa nhãn hiệu bình thường, Tô Dạng Nhiên đưa tay cầm lấy, nhìn không ra nhãn hiệu gì, "Bác sĩ Thẩm, lần trước tôi đã muốn hỏi anh rồi, nước hoa trong xe anh hiệu gì vậy, thật thơm, anh mua ở đâu vậy?"

"Không phải mua, là do chị tôi pha chế."

"Anh còn có chị nữa à?"

"Có gì lạ sao?"

"Không có, tôi chỉ hơi kinh ngạc thôi, tôi cứ tưởng anh là con một."

Thẩm Quyển mấp máy khóe miệng, nói: "Không phải chị ruột, ba mẹ tôi ly hôn."

Tô Dạng Nhiên hơi ngần ra, thấp giọng nói: "Tôi cũng vậy."

Giọng cô quá nhỏ, anh không nghe rõ, "Cô nói gì?"

Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần, cô nghịch chai nước hoa trong tay, "Không có gì, quan hệ giữa anh và chị chắc là rất thân."

"Ừ, so với chị em ruột thì không khác lắm."

"Vậy chắc hẳn anh đối xử với chị rất tốt phải không?"

"Coi như không tệ."

"Bác sĩ Thẩm tôi hâm mộ chị anh quá, làm sao giờ?"

Thẩm Quyển, "???"

Tô Dạng Nhiên đặt chai nước hoa trở lại chỗ cũ, Thẩm Quyển nhìn cô một cái, hỏi: "Cô thích nó à?"

"Thích, dễ ngửi."

"Thích thì lấy đi."

"Hửm?" Tô Dạng Nhiên không dám tin, "Bác sĩ Thẩm, anh cho tôi thật à?"

"Không lấy thì trả đây."

"Lấy lấy lấy." Tô Dạng Nhiên cười hì hì cầm nước hoa trong tay, "Bác sĩ Thẩm, anh cho tôi một món đồ, tôi nhất định sẽ giữ gìn thật tốt!" Nói xong cô rất trịnh trọng đem nước hoa bỏ vào túi xách đang mang theo.

Thẩm Quyển không khỏi bật cười.

Đặt nước hoa ngay ngắn vào túi rồi thì Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt được nụ cười trên khóe miệng của anh, bọn họ biết nhau lâu như vậy mà tới nay đây mới là lần đầu tiên mà anh cười trước mặt cô, "Bác sĩ Thẩm, anh cười kìa, anh mới cười có phải không?"

Thẩm Quyển thu lại nụ cười hỏi cô, "Tôi cười thì rất lạ à?"

Tô Dạng Nhiên cười lắc đầu, "Không lạ, chỉ rất đẹp thôi."

Com nước xong xuôi thì cũng hơn sáu giờ rồi, bên ngoài trời đã chuyển từ mưa nhỏ thành mưa to, Thẩm Quyển lái xe đưa Tô Dạng Nhiên về, ngay lúc xe lái vào hầm thì anh có điện thoại, người gọi tới là Chu Dương, vậy mà anh ta nói sẽ không gọi mình vào chủ nhật, Thẩm Quyển vừa lái vào hầm vừa bật bluetooth nghe điện thoại.

Tô Dạng Nhiên nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, chờ anh cúp điện thoại rồi mới hỏi, "Sao vậy?"

"Tạm thời có một ca giải phẫu, bây giờ tôi phải chạy tới bệnh viện."

Tô Dạng Nhiên lập tức còi dây an toàn mở cửa xuống xe, cô cúi người nói, "Vậy anh mau đi đi, bên ngoài mưa lớn, lái xe chậm một chút."

"Ừ, cô lên nhà đi."

"Được."

Tô Dạng Nhiên đi lên lầu, ngay tại lúc cô chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên nhận được điện thoại WeChat của Thẩm Quyển gọi tới.

??? Có chuyện gì à?

Cô vội vàng mở ra, ấn nghe, "A lô, sao vậy bác sĩ Thẩm?"

"Tôi đột nhiên nhớ lại một chuyện, có thể phiền cô rồi."

"Chuyện gì vậy anh nói đi."

"Tôi hôm nay tôi không thể về cho tiểu cầu ăn cơm, có thể nhờ cô qua cho nó ăn không?"

"Được, tôi vô cùng tình nguyện, nhưng tôi không có chìa khóa nhà anh."

"Dưới cửa có một tấm thảm, bên trong có chìa khóa dự phòng, cho chó ăn ngoài ban công, thức ăn cho chó để trong cái lồng ngoài ban công, còn có kem dinh dưỡng cô lấy khoảng 5 cm là đủ."

"Không thành vấn đề, tôi biết rồi, anh yên tâm đi."

"Vậy thì cảm ơn cô."

"Bác sĩ Thẩm, anh không cần khách khí như vậy đâu."

Cúp điện thoại, Tô Dạng Nhiên mỉm cười, cô xoay người liếc nhìn cửa nhà Thẩm Quyển, bây giờ cũng gần bảy giờ, gần đến giờ cơm rồi, cô suy nghĩ một chút rồi đi tới cửa nhà anh, ngói chồm hóm xuống tìm một lúc, quả nhiên mò được dưới thảm lấy ra chìa khóa.

"Chỗ giấu cũng kín ghê."

"Rắc rắc —— " một tiếng, cửa mở ra, đèn ở cửa đồng thời sáng lên.

"Gâu gâu —— "

Tiếng cửa mở dẫn tiểu cầu tới, khi nhìn thấy người ngoài cửa là Tô dạng Nhiên thì nó chợt dừng lại, gương mặt ngơ ngác.

"Tiểu cầu mập." Tô Dạng Nhiên mở đèn phòng khách, thuận tay nhìn tiểu cầu ngoác ngoác.

Không nhìn thấy chủ nhân nhà mình, tiểu cầu chần chờ mấy giây nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp chạy tới cạnh cô, bây giờ nó cũng hơn ba tháng tuổi, đáng người và cân nặng thay đổi lớn, nhìn càng giống như một quả cầu.

Tô dạng Nhiên nhìn xuống kệ giày dép ở cửa, phía trên chỉ có một đôi dép đàn ông, rất hiển nhiên đó là của Thẩm Quyển, cô cúi đầu nhìn chân mình rồi lại nhìn đôi dép của anh, cuối cùng nhìn sàn nhà sạch sẽ tỏa sáng, Tô Dạng Nhiên lặng lẽ tháo giày, chỉ mang vớ bước vào.

Cô vẫn cảm thấy Thẩm Quyển là một người ưa sạch sẽ, mỗi lần anh đi ra ngoài đều tươm tất, sạch sẽ, bây giờ nhìn thấy nhà anh, cô là con gái lại cảm thấy tự xấu hổ, đồng thời cũng càng thêm khẳng định bệnh sạch sẽ của anh, người như vậy sẽ không vui khi người khác đụng vào đồ mình.

"Tiểu cầu mập, chủ nhân nhà em hôm nay tạm thời có ca giải phẫu không về được, cho nên tối hôm nay chị sẽ làm bữa tối cho em." Tô Dạng Nhiên hưng phấn đi tới, liếc mắt liền thấy lồng thức ăn cho chó và cái tuýp giống kem đánh răng, vậy đây chính là kem dinh dưỡng gì đó rồi.

Lúc Tô Dạng Nhiên đồ thức ăn cho chó ra đĩa, tiểu cầu ngồi cạnh cô nửa bước không rời, cô cầm tuýp kem dinh dưỡng, hơi nhúc nhích, "Rất cuộc là cho chó ăn đồ ăn trước hay kem dinh dưỡng trước?"

Cô nhìn tiểu cầu đang ngồi bên chân mình, suy nghĩ một chút dứt khoát tra Baidu, trên đó nói gì ăn trước gì ăn sau cũng được, có thể trực tiếp cho kem dinh dưỡng vào thức ăn chó, vì vậy cô bỏ khoảng 5 cm vào, khuấy đều sau đó đặt đĩa sứ bên cạnh tiểu cầu.

"Đây, cho em"

Tiểu cầu không ăn mà cứ mở to đôi mắt tròn vo nhìn cô, Tô Dạng Nhiên không biết tại sao nó không ăn, cô lại đẩy đĩa sứ lại gần nó, "Cái này cho em."

Tiểu cầu nghiêng đầu, tiếp tục nhìn cô.

Tô dạng Nhiên, "Sao em lại không ăn?"

"Gâu gâu ——" Tiểu cầu đột nhiên nhỏ giọng kêu hai tiếng.

"Hả?" Tô Dạng nhiên khẽ cau mày, cô nhìn nó, dò xét nói, "Ăn đi."

Sau khi cô nói xong, tiểu cầu đang bất động bỗng đứng cúi đầu xuống ăn, Tô Dạng Nhiên lúc này mới hiểu, cô cười thuận tay xoa lưng nó, "Thì ra là như vậy, còn phải nghe chỉ thị mới ăn à, xem ra bác sĩ Thẩm dạy em rất đàng hoàng nha."

"Bây giờ chị đã hiểu tại sao mọi người đều nói chó lông vàng có chỉ số thông minh cao rồi, tiểu cầu mập em cũng thông minh lắm, rất biết nghe lời."

Tô Dạng Nhiên chờ nó ăn xong thì lấy đĩa sứ đi rửa sạch rồi mới trả về chỗ cũ, cô định đi, lúc đi ngang qua phòng khách đột nhiên bị một quyển sách đặt trên bàn trà thu hút.

Quyển sách kia hình như hơi quen ——

Tô Dạng Nhiên muốn nhìn rõ hơn một chút vì vậy đi tới gần, sau khi thấy rồi thì bối rối, quyển sách trong nhà anh có tên là《Quyển sổ trình thám》! Tác giả Dạng Túc! Chính là mình!!!

Tô Dạng Nhiên đặt máy vi tính xách tay lên bàn phòng khách, cô mới vừa ngồi xuống thì liền bị một vật sấp vào, cô nhìn nó một cái, con vật nhỏ kia đặt đầu lên bắp đùi cô, Tô Dạng Nhiên đưa tay vuốt ve lưng nó.

Một giờ trước cô bước chân ra khỏi nhà Thẩm Quyển, tiểu cầu ôm ống quần cô sống chết không buông, cô bị đáng về đáng thương của nó làm mềm lòng vì vậy nhắn cho anh một tin trên WeChat rồi đem nó về nhà mình, sau khi vào nhà nó biến thành cái đuôi nhỏ, cứ quấn theo Tô Dạng Nhiên.

Tô Dạng Nhiên nhìn chăm chăm màn hình, ánh mắt cô vô cùng chua xót, sau lưng cứng ngắc, Tô Dạng Nhiên đã ngồi đây hơn một tiếng, không viết được mấy chữ, rất rõ ràng, cô lại bí ý tưởng rồi, lại mấy phút trôi qua, cô thở dài, dứt khoát buông xuôi, "Viết không ra..."

"Đình đông —— đình đông ——" Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Tô Dạng Nhiên chợt ngẩng đầu lên, động tác quá lớn làm tiểu cầu đang nằm ngủ bị thức tỉnh, nó ngẩng đầu mặt mê mang nhìn cô, Tô Dạng Nhiên đứng dậy đi tới cửa, tiểu cầu theo sát phía sau, cô vừa đi vừa hỏi, "Ai vậy?"

"Là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chìa khóa

"Ai vậy?"

"Là tôi."

Âm thanh trầm thấp quen thuộc từ cửa truyền vào.

Thẩm Quyển?

Chắc chắn người ngoài cửa là anh thì Tô Dạng Nhiên liền mở cửa, thân cao gầy gò đứng ngoài cửa, khuôn mặt mệt mỏi khó che giấu, nhìn một cái liền biết vừa từ bàn mổ ra ngoài.

"Làm giải phẫu xong rồi?"

"Ừ." Thẩm Quyển gật đầu một cái, vừa vận tiểu cầu chạy đến bên chân anh, Thẩm Quyển nhìn nó rồi nói tiếp: "Tôi vừa nhìn thấy tin nhắn WeChat cô gửi, tôi tới đón nó, hôm nay làm phiền cô rồi."

Tô Dạng Nhiên đưa tay vén cọng tóc mai ra sau tai, nhìn anh cười nói: "Bác sĩ Thẩm, tôi đã nói rồi anh đừng khách khí như vậy." Tô Dạng Nhiên nhớ ra cái gì, lại hỏi tiếp: "Bác sĩ Thẩm, anh thường xuyên phải ra khỏi nhà gấp vậy sao?"

"Ừ, cũng thường như vậy."

Tô Dạng Nhiên nhìn tiểu cầu đang dựa vào người anh, ánh mắt xoay chuyển, hỏi: "Vậy nếu sau này anh phải thường xuyên làm thêm giờ không kịp cho tiểu cầu mập ăn thì làm thế nào?"

"Cái vấn đề này tôi cũng đã nghĩ tới rồi, tôi định mua máy thức ăn tự động cho nó, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc."

"Máy thức ăn tự động?"

Còn có loại máy này à? Nó là cái gì?

"Ừ, nó tự động đồ thức ăn ra, sau này tôi không ở nhà tiểu cầu cũng sẽ không đói bụng."

"Như vậy à." Tô Dạng Nhiên hơi tiếc nuối trong lòng, cô vốn định đề xuất ý kiến nếu sau này anh bận trực đêm, làm thêm giờ các loại, cô có thể giúp anh trông nom tiểu cầu, như vậy quan hệ của bọn họ nhất định sẽ tiến lên một bước, tự dung bây giờ đào đầu ra mấy tự động, tính toán của cô công cốc.

"Sao vậy?" Thẩm Quyến hỏi.

Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần, nhìn anh khoát khoát tay nói: "Bác sĩ Thẩm, anh làm giải phẫu lâu như vậy có đói không, hay là ăn thêm bữa khuya nhé?"

Thẩm Quyến nhìn cô lắc đầu, "Không cần, tôi hơi mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi."

Tô Dạng Nhiên thấy trên mặt anh lờ mờ vẻ mệt mỏi, cô nhích lại gần anh hai bước, nhìn chăm chăm đôi mắt anh, "Vậy được, anh về nhà nghỉ ngơi cho khỏe."

Tô Dạng Nhiên đến hơi gần, gần đến mức anh có thể cảm nhận được hơi thở từ người cô, Thẩm Quyến theo bản năng lui về phía sau một bước, lễ phép gật đầu một cái rồi dẫn tiểu cầu trở về, Tô Dạng Nhiên nhìn bóng lưng cao gầy của anh, khóe miệng nhô lên nụ cười giống như hồ ly đang đắc ý.

Đội Tô Dạng Nhiên cầm laptop về phòng ngủ thì cũng đã rạng sáng, cô đặt laptop qua một bên, chuẩn bị coi quần áo đi tắm thì đột nhiên mò được một vật lạnh băng trong túi áo, là chìa khóa nhà Thẩm Quyến!

Lúc ấy Tô Dạng Nhiên mở cửa xong thuận tiện nhét chìa khóa vào túi, quên trả lại cho Thẩm Quyến mà anh cũng không hỏi, cô cầm chìa khóa suy nghĩ xem có nên trả lại hay không, nghĩ một lúc mới nhớ bây giờ đã là ba giờ sáng, có lẽ anh đã đi ngủ từ lâu. Vì vậy cô dứt khoát không thêm nghĩ nữa, đặt chìa khóa dưới gối, vừa đi vừa ngáp vào phòng tắm rửa mặt.

Tô Dạng Nhiên thức dậy thì mặt trời đã lên cao, bỏ lỡ cuộc gặp vô tình lúc 7 giờ mỗi ngày, cô đưa tay ấn dụi mắt, thời gian sinh hoạt của cô bây giờ lại bị đảo lộn.

Nhanh chóng rửa mặt tắm rửa xong thì đã hơn mười một giờ, bởi vì thức đêm nên cô có ý trạng điềm đậm hơn một lớp phấn, xong xuôi hết thì lấy cái chìa khóa dưới gối ra, đón xe đi tới bệnh viện.

Đến cửa bệnh viện, cô nhận được cuộc gọi từ Cố Lư Liễm, Tô Dạng Nhiên vừa đi vừa nói, "A lô, anh hai."

"Dạng Nhiên, ngày hôm qua anh quên hỏi em, người bạn kia của em tên gì?"

"Mạnh Điềm."

"Được." Giọng anh lại vang lên, "Mạnh Điềm, viết tên người ta vào."

Nghe nói thì cô về Kiều Bắc đang ở bên cạnh anh, nghĩ đến sự tỉ mỉ của Cố Tư Liễm, Tô Dạng Nhiên lần nữa nói cảm ơn, "Anh hai, cảm ơn anh."

"Có gì đâu mà em khách sáo dữ vậy?"

Tô Dạng Nhiên bật cười, vừa vặn nghe thấy âm thanh quen thuộc truyền tới, "Cô Tô, tôi còn tưởng hôm nay cô không tới chứ."

Thuận thế nhìn sang, là Chu Dương đang đi tới đây, còn có... Thẩm Quyến, giọng nói Cố Tư Liễm từ bên kia truyền tới, "Em có chuyện gì bận hả?"

"Vâng, cũng có chút việc."

"Vậy anh không làm phiền em nữa."

Cúp điện thoại xong, Tô Dạng Nhiên nhìn hai người đang đi tới, cô không khách khí vặn hỏi Chu Dương, "Sao anh lại nói vậy?"

Chu Dương cười hi hi, "Hôm nay cô tới trễ mười phút đồng hồ."

"Ừ, cũng trễ."

Chu Dương nhìn cô, do dự không biết nên hỏi hay không: "Cô Tô, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?"

Cái vấn đề này đã quấy rầy anh rất lâu.

"Chuyện gì, anh hỏi đi."

"Tôi chỉ muốn biết cô làm nghề gì thôi?" Bởi vì anh không thấy trên người cô có cảm giác gì là bị áp lực khi làm việc, cô giống như không cần đi làm, có nhiều thời gian rảnh, nếu không cô sẽ không ngày nào cũng chạy tới bệnh viện tìm bác sĩ Thẩm ăn cơm chung.

"Nghề tự do, không có hạn chế thời gian."

"Thì ra là như vậy à, hèn gì tôi thấy trên người cô không có cảm giác của người làm công." Lòng Chu Dương hơi chua xót.

Tô Dạng Nhiên cười, không nói chuyện cùng anh ta nữa mà quay đầu nhìn Thẩm Quyến, "Bác sĩ Thẩm, hôm nay tôi tới hơi trễ."

"Ừ, tôi biết rồi."

"Vậy có phải anh cũng nghĩ hôm nay tôi không tới không?" Thẩm Quyến không nói gì lại nghe Tô Dạng Nhiên hỏi tiếp, "Trong lòng anh có chút cảm giác mất mát nào không?"

Thẩm Quyến, "..."

Chu Dương, "..."

Thủ đoạn cao thâm, không chọc nổi không chọc nổi, tốt hơn lúc này Chu Dương không nên làm kỳ đà cản mũi, vì vậy anh ta vội vàng nói: "Cái đó... Cô Tô tôi đi trước nhé, hai người từ từ tới."

Tô Dạng Nhiên thả cho anh ta ánh mắt hài lòng, "Được, anh đi đi."

"Bác sĩ Thẩm, anh vẫn chưa trả lời vấn đề tôi vừa hỏi." Sau khi Chu Dương đi, Tô Dạng Nhiên tiếp tục nhắc lại.

"Không có." Dứt khoát.

Tô Dạng Nhiên phồng miệng, "Bác sĩ Thẩm, dù gì tôi cũng ăn cơm với anh gần một tháng rồi, anh lạnh lùng quá đi."

Ánh mắt Thẩm Quyển rơi vào khuôn mặt hờn dỗi của cô, khóe miệng anh không tự chủ được nhướn nhẹ lên, người khác không thể thấy.

Sau khi cơm nước xong Tô Dạng Nhiên mới nói tới chuyện chìa khóa, cô lôi chìa khóa từ trong túi xách ra đưa cho anh, "Đây, chìa khóa nhà anh, hôm qua tôi quên trả."

Thẩm Quyển nhìn chìa khóa rồi lại nhìn cô, biểu tình có chút kỳ quái, Tô Dạng Nhiên nhìn anh một hồi, hình như hiểu ra, cô trừng anh, "Không lẽ anh nghĩ tôi cố ý không trả chìa khóa cho anh à?"

Thẩm Quyển lắc đầu, trả lời dứt khoát, "Không có."

Tô Dạng Nhiên hừ nhỏ một tiếng, "Tôi là người có đạo đức lắm nhé, sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy đâu."

Mặc dù cô cũng muốn chiếm làm của riêng lắm nhưng ít nhất cũng phải quang minh chính đại có được chứ!

Hai người không hề biết chỉ vì một cái chìa khóa mà mối quan hệ của cả hai trong mắt người khác lại càng mập mờ hơn, có người ở căn tin nhìn thấy Tô Dạng Nhiên đem chìa khóa nhà mình giao cho bác sĩ Thẩm, mà bác sĩ Thẩm lại còn nhận nó, trong nháy mắt, vô số trái tim của thiếu nữ bẽ tan tành.

"Bác sĩ Thẩm, nghe nói anh nhận chìa khóa của cô Tô à?" Chu Dương nhện cho tới trưa, cuối cùng vẫn không nhện được hỏi anh.

Chân mày anh khẽ nhíu lại, "Đó là chìa khóa nhà tôi."

"Hả?"

Vì vậy trong bệnh viện người ta lại biết thêm một chuyện, cái chìa khóa Tô Dạng Nhiên đưa cho bác sĩ Thẩm ngày đó không phải là chìa khóa nhà cô ấy, mà Tô Dạng Nhiên còn có chìa khóa nhà anh, quan hệ hai người từ mập mờ lại chuyển thành ly kỳ, nói như vậy, tại sao Tô Dạng Nhiên lại có chìa khóa nhà bác sĩ Thẩm chứ? Bác sĩ Thẩm lúc đầu đưa chìa khóa cho cô ấy, bọn họ ở chung một chỗ sau đó lại chia tay? Vậy cũng không phải, quan hệ của họ đầu có nhanh như vậy? Nếu là chia tay thật thì tại sao mỗi ngày Tô Dạng Nhiên lại đến tìm bác sĩ Thẩm ăn cơm?

Trong bệnh viện không bao giờ thiếu những tin tức bất quái như vậy, bất kể sự thật là như thế nào, dựa vào một cái chìa khóa, mọi người đều cảm thấy quan hệ giữa bác sĩ Thẩm và Tô Dạng Nhiên chắc chắn không bình thường!

Sau khi Tô Dạng Nhiên biết chuyện này thì vô cùng hứng thú, cô không nghĩ chỉ có một cái chìa khóa mà còn phát sinh ra nhiều chuyện như vậy, hèn gì hai ngày nay khi tới bệnh viện, cô cứ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có hơi lạ.

"Cậu nói là bác sĩ Thẩm không giải thích hả?"

Mạnh Diễm gật đầu, "Đúng vậy, nhưng mà loại chuyện này càng tỏ càng đen, bình thường công việc của bác sĩ Thẩm bận rộn như vậy, nào có thời gian để ý tới những chuyện này."

Tô Dạng Nhiên cười không thấy được nết, tốt vô cùng, chuyện này đối với cô mà nói là một cơ hội có một không hai, khi bắt đầu một đoạn tình cảm trước nhất cũng cần có gia vị đúng không? Như vậy những bóng hồng trong bệnh viện đang có rập tâm vươn tới bác sĩ Thẩm cũng sẽ thu liễm lại.

"Tớ nói này, cậu thích bác sĩ Thẩm thật à?"

"Nếu không thì tớ tự dưng vô bản thân để làm gì?"

Thật ra thì lúc ban đầu, Mạnh Diễm có suy nghĩ muốn lôi kéo Thẩm Quyển về phía Tô Dạng Nhiên là vì cô ấy là bạn mình, cô hy vọng cô ấy có thể sớm tìm được bạn trai, nhưng sau này Mạnh Diễm đã suy nghĩ lại, trong lòng không yên, Tô Dạng Nhiên có thật lòng thích Thẩm Quyển không?

Nhưng bây giờ khi Mạnh Diễm suy nghĩ cẩn thận lại thì thấy rất đúng, đối với hiểu biết của bản thân về cô, Tô Dạng Nhiên nếu không thích thì sẽ không bao giờ lãng phí thời gian với một người đâu.

"Nhưng mà hai người quen biết không bao lâu, trước kia người theo đuổi cậu cũng rất ưu tú, sao lần này cậu lại có quyết tâm theo đuổi bác sĩ Thẩm cho bằng được vậy?"

Tô Dạng Nhiên suy tư, thật ra thì cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, thích chính là chuyện xảy ra trong chớp mắt, một người gặp được người thích hợp, chỉ một ánh mắt lơ đãng, một động tác hấp dẫn thì đã bị người kia thu hút rồi, đó chính là thích.

"Chắc là do tớ mê một sắc đẹp của anh ấy đó."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Eo nhỏ

"Bác sĩ Thẩm, viện trưởng tìm anh, ông ấy bảo anh mau tới phòng làm việc."

Thẩm Quyển không hỏi có chuyện gì, "ừ" một tiếng rồi trực tiếp đi ra ngoài, Chu Dương đứng ở cửa nhìn bóng lưng anh không khỏi xúc động, "Dáng dấp đẹp trai, lúc cầm dao mổ cũng đẹp trai, ngay cả bóng lưng cũng đẹp như vậy."

"Cậu ở đây làm bầm gì vậy?" Giọng nói Mạnh Điền bất thình lình truyền tới, lúc cô đi tới vừa vặn Thẩm Quyến đã đi khỏi, cô hỏi lần nữa, "Bác sĩ Thẩm đi đâu vậy?"

"Tôi phòng làm việc của viện trưởng."

"Cậu có biết là có chuyện gì không?"

Chu Dương nghỉ ngơi nhìn Mạnh Điền một cái, anh ta cứ cảm thấy hình như gần đây bác sĩ Mạnh hay để ý chuyện của bác sĩ Thẩm, lần nào cũng vòng vo tới hỏi, "Chị Mạnh, em nhớ là hình như chị có bạn trai rồi phải không?"

Mạnh Điền lúc đầu không phản ứng kịp, "Ừ, có rồi."

Sau khi cô nói xong thì ánh mắt Chu Dương càng thêm kỳ quái, Mạnh Điền cũng nhận ra hàm ý trong câu hỏi của anh ta, cô liếc tới, "Cậu đang nghĩ bậy nghĩ bạ gì đó, tôi không có hứng thú với bác sĩ Thẩm, còn nữa, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đó."

Chu Dương gãi đầu, nói: "Cụ thể chuyện gì thì em không biết, nhưng mà em vừa nhìn thấy trong phòng viện trưởng còn có hiệu trưởng đại học Tấn Thành, chắc là cũng có liên quan."

"Hiệu trưởng Triệu?" Mạnh Điền nhú mày một cái, không thể tưởng tượng được có chuyện gì, "Chờ bác sĩ Thẩm quay về thì cậu nhớ hỏi anh ấy, sau đó nói cho tôi biết là có chuyện gì."

"Chị Mạnh, làm sao mà được..."

"Cậu bớt nói nhảm, dựa theo lời tôi nói mà làm, ngày khác tôi mời cậu ăn cơm."

"Thật nha, không được dối ý đâu đấy."

Mạnh Điền vỗ một cái vào ót Chu Dương, nổi giận nói: "Cậu nghĩ tôi là người hay nuốt lời à?"

Thẩm Quyến đứng trước cửa phòng viện trưởng, anh giờ tay khẽ gõ hai tiếng, sau khi nghe giọng Lý Vân Nhu "mời vào" thì anh mới đẩy cửa đi vào, trong phòng không chỉ có viện trưởng Lý Vân Nhu mà còn có một người đàn ông trung niên nữa, đó là hiệu trưởng Triệu Tiến Tiêu, Thẩm Quyến lễ phép nhìn ông ấy mỉm cười.

"Viện trưởng, chú tìm con?"

Lý Vân Nhu hết sức trọng dụng anh, đây chính là người mà ông vất vả lắm mới tìm được, "Đúng vậy, Tiểu Thẩm, mau tới đây, chú giới thiệu với con một người."

Thẩm Quyến đi tới cạnh ông, Lý Vân Nhu giới thiệu, "Vị này chính là Triệu hiệu trưởng của trường đại học Tấn Thành, Tiểu Thẩm mau chào hỏi đi."

Thẩm Quyến nhìn hiệu trưởng gât đầu, "Xin chào hiệu trưởng Triệu."

"Chào cậu bác sĩ Thẩm, ngưỡng mộ cậu đã lâu."

"Triệu hiệu trưởng thật biết nói đùa, cháu không dám nhận đâu ạ."

Triệu Tiến Tiêu cười, nói với Lý Vân Nhu: "Người trẻ tuổi khiêm tốn, nhưng mà tôi rất thích."

Lý Vân Nhu hài lòng nhìn Thẩm Quyến, ông đột nhiên nhớ lại việc chính, "Tiểu Thẩm à, thật ra thì gọi cháu tới đây là do có một việc muốn cùng cháu thương lượng."

"Viện trưởng cứ nói đi ạ."

Lý Vân Nhu nhìn hiệu trưởng Triệu, "Cháu cũng biết chú Triệu đây là hiệu trưởng đại học Tấn Thành, chú ấy muốn mời cháu mỗi sáng thứ bảy đến giảng dạy kiến thức cho sinh viên khoa y một tiết, cháu thấy thế nào?"

"Viện trưởng sắp xếp sao thì cháu nghe vậy ạ."

"Nói như vậy là cháu đồng ý rồi?"

Thẩm Quyến trầm ngâm một chút rồi gât đầu.

Về việc thời gian đi xe và dạy học, Triệu Tiến Tiêu và Lý Vân Nhu cũng thương lượng qua vấn đề này rồi, sắp xếp coi như hợp lý, Lý Vân Nhu nói tiếp: "Vậy sau này mỗi sáng thứ bảy cháu chỉ cần đi tới trường dạy học là được, buổi chiều trở về bệnh viện, còn chi phí giảng dạy hiệu trưởng Triệu sẽ thương lượng với cháu sau."

Thẩm Quyến từ phòng viện trưởng đi ra, chuyện dạy học đã được bàn bạc xong, thứ bảy vốn là ngày làm việc bình thường, làm ở đâu đối với anh cũng không có ảnh hưởng gì.

Anh vừa mới bước vào phòng làm việc lập tức bị Chu Dương quán, "Bác sĩ Thẩm, viện trưởng gọi anh tới để nói gì vậy?"

Thẩm Quyến nhìn anh ta nói: "Hiệu trưởng Triệu mời tôi mỗi sáng thứ bảy đến khoa y giảng dạy."

Theo tin tình báo của Mạnh Điền, mỗi sáng thứ bảy Thẩm Quyến sẽ tới trường y Tấn Thành lên lớp, tiết học bắt đầu lúc mười giờ.

Tô Dạng Nhiên và Mạnh Điền đều tốt nghiệp từ trường đại học Tấn Thành nhưng mà không cùng một chuyên ngành, một người là sinh viên ngành văn học một người là sinh viên y, bởi vì một số nguyên nhân nên Tô Dạng Nhiên bị chia phòng kí túc xá tới ở chung với sinh viên y, khi đó cô và Mạnh Điền mới quen biết nhau, về sau thì phát triển thành quan hệ bạn rất thân.

Mạnh Điền hôm nay được nghỉ, hai người đến đại học Tấn Thành trước, nhìn sinh viên tràn đầy thanh xuân mà cảm khái, "Đều là đóa hoa của tổ quốc, tuổi trẻ chính là như vậy."

Mạnh Điền: "Cậu nói cứ như là bọn mình già lắm rồi ý."

Cô ấy vừa nói vừa nhìn Tô Dạng Nhiên, đoán chừng nếu tây đi lớp trang điểm rồi ném vào đám sinh viên hai mươi tuổi này, tuyệt đối không có ai hoài nghi Tô Dạng Nhiên là một học tỷ đã tốt nghiệp bốn năm rồi, bởi vì cô ấy thật sự là minh chứng cho cái gọi là trẻ mãi không già, cặp mắt phượng kia quyền rũ biết bao, nếu không phải là quen biết, Mạnh Điền không có cách nào tưởng tượng nổi có người lại có thể hòa hợp giữa nét trong sáng và quyền rũ như vậy!

Ánh mắt quan sát của Mạnh Điền khiến Tô Dạng Nhiên rét run, cô theo bản năng lùi xa ra, mặt đầy phùng bị, "Cậu cậu tự nhiên lại dùng ánh mắt này nhìn tớ?"

Mạnh Điền xuy một tiếng, "Nhìn người đẹp không được à."

"Rốt cuộc cậu cũng thừa nhận là tớ đẹp?"

"Tớ có nói là cậu không đẹp à?"

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Hình như là không có, dù sao chuyện tớ xinh đẹp là quá rõ ràng, những người không nhìn thấy chỉ có thể nói là bị mù."

Mạnh Điền hừ lạnh, "Vậy là bác sĩ Thẩm bị mù phải không?"

Tô Dạng Nhiên cau mày suy nghĩ, nghiêm trang nói: "Đĩ nhiên không phải, chẳng qua là do anh ấy không thấy rõ mà thôi, cần phải nhìn nhiều thêm."

Mạnh Điền, "... Kệ cậu!!

Còn chưa lên tới phòng học mà từ xa đã nghe âm thanh ồn ào huyền ảo, sau khi tới lớp thì Tô Dạng Nhiên hơi bối rối một chút, phòng học lớn nhưng lại không còn chỗ trống, đông nghịt học sinh ngồi nghe giảng bài, nữ có nam có, dĩ nhiên liếc nhìn lại thì nữ sinh quá đông so với nam sinh.

"Cái này cũng khoa trương quá rồi."

"Khoa trương hả?" Mạnh Điền kéo cô vừa chen vào bên trong vừa nói.

Tô Dạng Nhiên bị chen ép cũng sắp thở không nổi, "Có còn chỗ trống cho chúng ta không?"

Cô mới vừa nói xong thì nghe được âm thanh sang sang vang lên, "Chị, hai người tới rồi hả?"

Tô Dạng Nhiên nghe tiếng nhìn sang, là một nam sinh trẻ tuổi, người cao lớn, tóc ngắn, môi đỏ răng trắng, nhìn qua rất tỏa sáng, cô đưa tay kéo Mạnh Điền, mở khẩu hình hỏi, "Ai vậy?"

Mạnh Điền kéo Tô Dạng Nhiên ngồi xuống, "Ngồi xuống trước đã, giới thiệu một chút, Chung Ân, mẹ nó và mẹ tớ là bạn." Tiếp đó cô ấy giới thiệu với Chung Ân, "Đây là bạn chị, Tô Dạng Nhiên, em gọi chị là được rồi."

"Chào chị Tô." Chung Ân nhìn cô cười một tiếng.

Tô Dạng Nhiên nhìn cậu ta gật đầu một cái: "Chào em."

"Cậu đúng là thần thông quảng đại biết trước tình hình, nếu hôm nay không có cậu tớ không biết phải chen vào thế nào nữa."

"Còn phải nói sao, nhân khí của bác sĩ Thẩm cậu không biết nhưng tớ thì quá rõ." Lúc trước bác sĩ Thẩm được mời đi ra ngoài diễn giảng, căn cứ vào video quay lại của Chu Dương, hiện trường đông nghịt đầy người, bây giờ so với lúc đó chỉ hơn chứ không kém.

"Khoa y có nhiều người vậy sao?"

Chung Ân là sinh viên khoa y, cậu ấy rõ ràng nhất, vì vậy giải thích: "Chị Tô, chuyện này mà chị không biết hả?"

"Hả?"

"Thật ra thì chỗ này không chỉ có sinh viên khoa y mà còn có học sinh của ngành khác nữa, đại đa số đều là do tiếng gọi của nhan sắc chạy tới."

"Bọn họ làm sao biết bác sĩ Thẩm có giá trị nhan sắc cao?"

"Vì anh ấy là Thẩm Quyến đó, thầy cô bọn em nhắc tới anh ấy không dưới ngàn lần, anh ấy chính là tấm gương mẫu mực cho học sinh chúng em." Trong giọng nói của Chung Ân tràn đầy sự sùng bái.

Đây là lần đầu tiên Tô Dạng Nhiên chân thật cảm nhận được, người đàn ông mà mình thích ưu tú biết bao nhiêu!

Mọi người đang nói thì phòng học đột nhiên yên tĩnh lại, sau đó là yên lặng như tờ, ánh mắt tất cả mọi người rơi vào hình bóng người đàn ông trẻ tuổi đi từ cửa phòng học tới bục giảng, anh mặc áo sơ mi màu lam, nút áo cài hết sức ngay ngắn, ngay cả ống tay áo cũng không thả xuống, chân dài bên trong quần tây, vai rộng eo nhỏ, dáng chuẩn như manocanh di động, hơi thở cấm dục phả tới tấp vào mặt.

"Vóc người của bác sĩ Thẩm thật là tuyệt."

"Anh ấy là của tớ."

Mạnh Điền, "..."

Thẩm Quyến đặt sách vở lên bục giảng, đảo mắt nhìn một vòng, nói: "Xin chào các bạn học sinh, đầu tiên tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Thẩm Quyến, chữ Thẩm ba gạch, Quyến trong nhớ nhưng, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ phụ trách môn học này, nếu đã vào đây thì tôi hy vọng mọi người có thể tuân thủ quy định, tôi không thích học sinh đi trễ cũng không thích học sinh cúp học, mọi người có hiểu chưa?"

Dưới bục giảng mọi người đồng loạt gật đầu.

Thẩm Quyến lật danh sách ra, "Khoa y không có nhiều học sinh như vậy, tôi chủ yếu giảng giải nội dung liên quan tới y học, lấy sinh viên y làm ưu tiên, dĩ nhiên tôi cũng không phân đối những sinh viên ngành khác tới nghe giảng, nhưng điều kiện tiên quyết vẫn là lấy sinh viên y làm trọng tâm, vì vậy ai ở phía dưới không phải là sinh viên y thì mời lùi về phía sau cho sinh viên y tiến lên, tôi cho mọi người hai phút tiến hành điều chỉnh."

Sau khi Thẩm Quyến nói xong thì ở phía dưới học sinh tự giác bắt đầu điều chỉnh vị trí, người đẹp trai lên tiếng rất có sức thuyết phục.

"Chúng ta có phải đổi chỗ không?" Mạnh Điền nhỏ giọng hỏi Tô Dạng Nhiên.

"Có, dĩ nhiên là đi rồi." Cô vẫn nghe lời Thẩm Quyển nói, làm người phải biết tự giác mà.

Sau khi điều chỉnh thi toàn bộ học sinh khoa y đã di chuyển lên trước, học sinh dự thính tất cả ở phía sau, Tô Dạng Nhiên từ hàng thứ tư bị dời xuống hàng thứ tám, tầm mắt mặc dù không bằng hàng thứ tư nhưng cũng không coi là tệ.

"Được, chúng ta bắt đầu điểm danh."

"Hạ Lâm."

"Có."

...

"Chung Ân."

"Có."

Thẩm Quyển đọc tên xong nhưng vẫn không thể thu hồi ánh mắt, bởi vì anh thấy được người ngồi ở bên cạnh Chung Ân, dựa vào khẩu hình của đôi môi, hẳn là cô đang nói:

"Bác sĩ Thẩm, thật trùng hợp."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngủ gật

Ánh mắt anh dừng lại hai giây sau đó dời tầm mắt, mở máy chiếu rồi lên tiếng: "Được rồi, chúng ta bắt đầu giờ học."

Thẩm Quyển nói gì Tô Dạng Nhiên nghe cũng không hiểu, để cho một người tốt nghiệp ngành văn học nghe kiến thức ngành y cũng giống như đang nghe thiên thư, lại nhìn sang hai chị em Mạnh Điềm, mặt bọn họ vô cùng hưng phấn, cô cảm thấy mình tới đây thường thức nhan sắc là đủ rồi.

Mạnh Điềm bất thành linh đưa tay chọt cô một cái, "Cậu nhìn học sinh phía sau đi, đâu có ai tới nghe giảng bài đâu, họ chủ yếu tới nhìn trai thôi."

Tô Dạng Nhiên quay đầu nhìn một cái, phía trước phía sau khác biệt rõ ràng, học sinh phía trước nhìn sắc nhưng không quên thoãn thoắt viết, mà học sinh phía sau chỉ đang chú tâm ngồi nhìn thầy giáo thôi.

"Tớ cũng vậy mà." Tô Dạng Nhiên ngược lại đồng cảm, bọn họ đều không phải là sinh viên khoa y, mấy người đó mà tới đây học tập thì mới là chuyện kỳ quái.

Mạnh Điềm cắn răng, nói: "Những người kia là tình địch của cậu đó."

Tô Dạng Nhiên nhún vai, cười, "Như vậy thì sao, bọn họ đâu có đẹp bằng tớ."

"Phốc." Chung Ân ngồi bên cạnh khẽ cười.

"Em cười cái gì?"

"Không có gì, em chỉ cảm thấy chị Tô nói rất đúng."

Tô Dạng Nhiên hài lòng cho Chung Ân một nụ cười, "Thiếu niên thật tinh mắt, em mau chăm chú học đi, đừng bận tâm tới nhan sắc của chị."

"Dạ."

Mạnh Điềm, "..."

Nửa tiết đầu ánh mắt Tô Dạng Nhiên chưa bao giờ rời khỏi người Thẩm Quyển, sắc đẹp tốt cho mắt mà, nhưng nửa tiết sau cô lại không chịu nổi nữa, tới hôm qua ngủ muộn, sáng sớm hôm nay đã thức dậy, thật sự là hơi mệt.

"Tớ mệt quá, tớ muốn ngủ một lát."

Mạnh Điềm tròn to hai mắt, "Phía trên là bác sĩ Thẩm nhà cậu đó, vậy mà cậu còn định ngủ?"

"Sau này sẽ từ từ nhìn, dù sao anh ấy cũng chạy không thoát đâu."

Mạnh Điềm nhìn cô gợn ngón tay cái, "Bội phục cậu."

Tô Dạng Nhiên đưa tay đặt lên bàn học, đầu dựa trên cánh tay, nhắm mắt lại, cô dặn dò Mạnh Điềm một tiếng, "Sau khi tan học thì gọi tớ dậy nhé."

"Yên tâm, không quên cậu đâu."

Mạnh Điềm nhìn quanh một vòng, phát hiện Tô Dạng Nhiên là người duy nhất dám ngủ trong lớp của bác sĩ Thẩm, những cô gái khác mặt đều đỏ tới mang tai, nai con động lòng, chỉ có mình cô ngủ yên ổn như vậy!

Ánh mắt Thẩm Quyển quét qua vị trí Tô Dạng Nhiên đang ngồi, phát hiện cô lại nằm ở chỗ đó... Ngủ??

Khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng kéo lên, tiết dạy của anh khô khan lắm à?

Nửa tiết trước thì giả bộ làm học sinh giỏi, nửa tiết sau liền lộ nguyên hình, cả phòng học chỉ có một người đang ngủ.

"Được rồi, hôm nay học tới đây thôi, tuần sau gặp lại."

Mạnh Diễm đưa tay chọt Tô Dạng Nhiên, cô tỉnh dậy vừa vặn nghe lời tạm biệt của anh liền bắt chước mọi người cùng hô: "Tạm biệt giáo sư Thẩm."

Mạnh Diễm bật cười, "Cậu có thể đừng chọc cười tớ được không?"

Tô Dạng Nhiên đưa tay xoa mắt, hỏi: "Mau nhìn tớ đi, mắt tớ tỉnh táo chưa?"

"Tỉnh rồi."

"Vậy thì tốt." Ánh mắt cô liếc thấy bóng anh đã đi tới cửa lớp liền vội vàng xách túi đứng lên, "Thẩm Quyến đi rồi, nhanh lên!"

Mạnh Diễm chậm rãi thu dọn đồ đạc, "Chút nữa tớ và Chung Ân đi ăn cơm, cậu đi theo bọn tớ hay đi cùng bác sĩ Thẩm?"

Tô Dạng Nhiên sững sốt, cười nói: "Chị em tốt, bái bai nha, mà lớp trang điểm trên mặt tớ có nhòe không?"

"Không có, mau cút đi."

"Hihi."

Tô Dạng Nhiên đuổi theo, Thẩm Quyến vẫn chưa đi xa, cô bước nhanh đuổi theo anh, "Bác sĩ Thẩm, sao anh không chờ tôi đi chung?"

Thẩm Quyến: "Sao tôi phải chờ cô?"

"Chuyện đó là đương nhiên rồi, tôi vì anh nên mới tới nghe giảng bài đó."

"Thật ra thì cô có thể không cần tới."

"Vậy không được, tôi cũng có hứng thú với y học."

"Hứng thú mà đến đây ngủ nửa tiết?"

Ánh mắt cô sáng lên, "Bác sĩ Thẩm, trong giờ học anh nhìn lên tôi."

Thẩm Quyến ngẩn ra, giống như không phản ứng kịp, Tô Dạng Nhiên cũng không cho anh cơ hội phản ứng, miệng lần nữa "hihi" một tràng, "Anh đừng chối, nhất định là anh nhìn lên tôi rồi, nếu anh không nhìn tại sao biết tôi ngủ?"

Thẩm Quyến tức giận nâng cao âm lượng, "Tô Dạng Nhiên!"

"Tôi đây tôi đây, bác sĩ Thẩm đừng nổi giận với tôi mà!"

Thẩm Quyến hừ lạnh một tiếng, không thể làm gì cô nên dứt khoát sai bước đi tiếp.

Tô Dạng Nhiên vội vàng kéo tay áo anh, "Bác sĩ Thẩm tôi sai rồi, anh đừng đi nhanh vậy mà, tôi không theo kịp."

Thẩm Quyến liếc mắt nhìn đôi giày cô đang đi, giày cao gót sáng bóng, đi phát ra tiếng "lộc lộc" vang dội, hai người đứng gần nhau đã nhận không ít ánh mắt dò xét của học sinh xung quanh, "Cô buông ra, có người nhìn kia."

"Vậy anh đồng ý đừng đi nhanh nữa đi, phải đợi tôi." Cô không cần quan tâm có ai đang nhìn không.

Thẩm Quyến không biết làm sao, "Tôi biết rồi, bây giờ cô có thể buông tay được chưa?"

Tô Dạng Nhiên không hỏi thêm nữa, lập tức sáng khoái thả tay, giống như tuyệt đối tín nhiệm anh vậy, bước đi của Thẩm Quyến cũng chậm lại, ít nhất cô có thể đi ngang bằng. Tô Dạng Nhiên cúi đầu lặng lẽ nhấp môi cười.

Thật ra thì bác sĩ Thẩm nhìn lạnh lùng nhưng thực tế thì rất khả ái, cô vô cùng thích!

"Bác sĩ Thẩm, tôi chọc anh tức giận, tôi không đúng, vì thế để đền tội tôi mời anh ăn cơm trưa nhé." Tô Dạng Nhiên nhìn anh, nhanh nhẹn thêm một câu, "Lần trước tôi đã nói mời anh ăn cơm nhưng kết quả cuối cùng vẫn là anh mời tôi, vậy lần này đến phiên tôi, anh không được từ chối đâu, hơn nữa chắc là anh không biết tôi tốt nghiệp từ đại học Tấn Thành rồi."

Thẩm Quyến hiểu ý cô đang ngầm nói, các tiệm cơm ngon ở đây cô đều biết hết!

"Cô học ngành gì?"

"Ngành văn học."

Thẩm Quyến không nhìn nhầm, khi nãy người ngồi cạnh cô chính là bác sĩ Mạnh của khoa ngoại thần kinh, "Cô và bác sĩ Mạnh là...."

"Mạnh Diễm à, chúng tôi là bạn, tuy không cùng ngành nhưng ở cùng kí túc xá, quen nhau sáu bảy năm rồi."

Thẩm Quyến gật đầu một cái, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, hèn gì cô biết rõ lịch làm việc của anh như vậy.

Tô Dạng Nhiên dẫn anh đi đến quán bán thịt dê cạnh trường học, không xa, cửa hàng không lớn nhưng được sắp xếp nhìn rộng rãi, vệ sinh cũng sạch, không ít sinh viên của trường thường hay tới đây ăn.

"Thịt dê của tiệm này siêu cấp ngon, không có mùi, đủ kị mà còn sạch sẽ nữa, lúc đi học tôi và Mạnh Diễm thường hay đến đây ăn." Tô Dạng Nhiên cầm thực đơn đưa cho anh, "Anh

nhìn xem muốn ăn món gì?"

Thẩm Quyến chọn xong, Tô Dạng Nhiên trả lại thực đơn cho nhân viên, "Hai phần giống nhau."

Ghi xong món ăn chỉ cần chờ dọn lên là ổn, "Bác sĩ Thẩm, thật ra thì ban đầu tôi còn tưởng rằng anh sẽ không ăn loại thức ăn như này đâu."

Thẩm Quyến nhìn cô, "Nhìn tôi giống vậy à?"

"Ừ. Nhìn anh giống như là người không màng tới khói lửa nhân gian, giống người trên trời."

Anh cười một chút, "Cô suy nghĩ hơi quá rồi đó, gì mà người trên trời chứ?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, cô vội tìm từ ngữ, "Không phải tôi tưởng vậy mà là bản thân anh cũng rất tốt, rất ưu tú rồi."

Anh trầm mặc một giây.

Tô Dạng Nhiên chống hai tay ôm má, "Bác sĩ Thẩm, không biết anh có nghe câu này chưa?"

"Câu gì?"

"Một người sẽ bị hấp dẫn bởi những người giống như bản thân mình, ví dụ như anh là người ưu tú nên anh sẽ bị một người ưu tú khác hấp dẫn, hai người ưu tú như thế lực siêu nhiên do trời đất tạo thành?"

Bàn tay lau chén đĩa của anh hơi run một cái, "Cô không thể nói chuyện dễ hiểu hơn sao?"

Tô Dạng Nhiên vô tội, "Tôi mà nói chuyện khó hiểu à?"

Thẩm Quyến đưa chén đĩa lau xong cho cô, "Vậy cô không cần nói nữa."

Tô Dạng Nhiên, "..."

Anh đang trốn tránh thực tế!!

"Ăn no rồi?"

"Ừ."

"Vậy đi thôi."

Đi tới quầy thu tiền, Tô Dạng Nhiên định lấy điện thoại ra quét mã, điện thoại vừa móc ra đã bị Thẩm Quyến nhét trở về túi xách.

"Bác sĩ Thẩm?"

"Tôi không có thói quen ăn com với phụ nữ mà còn để họ trả tiền."

Tô Dạng Nhiên đi theo sau anh, cô cảm thấy Thẩm Quyến là một người vô cùng đàn ông, ví dụ như anh sẽ chủ động chùi chén đĩa, vừa rồi lúc trả tiền còn nói câu kia, quá hấp dẫn!

"Bác sĩ Thẩm vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao?"

"Hai lần tôi nói mời com nhưng cuối cùng người trả tiền lại là anh, tôi cảm thấy tôi thiếu anh càng ngày càng nhiều."

"Chỉ là hai bữa com thôi mà."

"Có phải sau này tôi mời anh ăn com thì anh lại trả tiền nữa phải không?"

"Ừ."

"Vậy tôi nên báo đáp anh thế nào?"

"Không cần báo đáp."

"Cần, nhưng mà bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra nên báo đáp thế nào, chờ tôi nghĩ ra rồi trả vậy."

Thẩm Quyến càng ngày càng không hiểu được ý đồ của Tô Dạng Nhiên, cô liên tiếp kiên trì một tháng chạy đến bệnh viện ăn com trưa cùng anh, lâu đến nỗi anh một mực nghĩ rằng chắc chắn cô sẽ đến, nhưng đột nhiên có một ngày cô không tới, không báo trước tiếng nào cả.

Do lúc trước Tô Dạng Nhiên quá chuyên cần, trưa hôm nay lúc đi ăn com dì căn tin thấy lạ nên hỏi.

"Ây bác sĩ Thẩm, sao hôm nay không thấy cô Tô đến ăn com cùng cháu?"

"Dì hỏi nè, không lẽ cháu làm gì tổn thương người ta hả?"

"Như vậy cũng không tốt đâu, cô Tô tốt biết bao nhiêu, đáng đáp đẹp lại biết lễ phép, đối với cháu lại còn một lòng một dạ."

...

Mỗi ngày bảy giờ rưỡi sáng cô đều xuống lầu đất chó đi dạo cùng anh, chỗ nào có Tô Dạng Nhiên thì chỗ đó ríu rít giống như chim sẻ, nói hoài không hết chuyện.

Nhưng mà đạo này cô đột nhiên thay đổi, không báo trước mà biến mất, ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, anh không biết hôm nào cô sẽ xuống, khi anh nghĩ là Tô Dạng Nhiên sẽ xuống thì cô không xuống, lúc Thẩm Quyển nghĩ cô không xuống thì cô lại từ đâu đó chui ra, mặt cười chằm chằm nhìn anh, "Chào buổi sáng bác sĩ Thẩm." Thuận thể đón lấy sợi dây dắt chó trong tay anh.

Điều đó càng làm Thẩm Quyển hoài nghi đây là do Tô Dạng Nhiên cố ý, cố ý để cho tất cả mọi người quen mặt cô, để cho anh quen với sự xuất hiện của cô, sau đó chờ anh quen rồi thì không báo trước bắt đầu rút lui!

Tác giả có lời muốn nói:

Khu bình luận thắc mắc: Không phải Thẩm Quyển đã nói học sinh khoa y đòi về trước, các khoa khác lui về sau, vậy tại sao Tô Dạng Nhiên còn ngồi chung với Chung Ân? Mọi người chú ý nhé, lúc điểm danh Chung Ân là học sinh được gọi tên sau cùng, nói cách khác Chung Ân ngồi ở cuối của chỗ dành cho sinh viên khoa y. Còn có tại sao thị lực của Thẩm Quyển lại tốt như vậy, bởi vì lúc điểm danh, anh sẽ nhìn xem mặt mũi của sinh viên, thấy Chung Ân đương nhiên cũng sẽ thấy Tô Dạng Nhiên.

[Bà tác giả giải thích đúng chỗ mình thắc mắc nè!]

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mời khách

Hai ngày sau Tô Dạng Nhiên liền nhận được kiện giao hàng của Cố Tư Liễm, bên trong là chữ kí cho Mạnh Điềm.

"Anh hai, em nhận được đồ anh giao rồi, anh thật là quá tốt!"

Bên kia Cố Tư Liễm cười một tiếng, "Chỉ là một chữ kí thôi mà em vui vậy hả?"

"Dạ, đúng vậy, đây là em đáp ứng yêu cầu của Mạnh Điềm, cô ấy từ sáng đến tối cứ thúc giục em hoài."

"Dạng Dạng?"

"Dạ, sao vậy anh?"

"Anh nghe đi nói em đã rất lâu rồi không về ăn cơm hả?"

Tay cầm điện thoại của Tô Dạng Nhiên hơi căng thẳng, "Dạ, cũng một thời gian rồi."

"Chú nhật anh rảnh, chúng ta cùng nhau về nhà ăn một bữa cơm nhé?"

Tô Dạng Nhiên cười, nói: "Dạ, có thể."

"Vậy cứ quyết định như thế, không được đổi ý."

"Anh hai, anh nói vậy là không hiểu em rồi, em không đồng ý thì thôi chứ một khi đã nói thì sẽ làm!"

"Dạ dạ dạ, là anh sai, vậy đợi anh trở về Tấn Thành gọi cho em."

"Được."

Sau đó Tô Dạng Nhiên đem chữ kí của Kiều Bắc giao cho Mạnh Điềm, cô ấy thét một trận chói tai, Tô Dạng Nhiên giống như dự đoán được nên đưa tay che lỗ tai lại, chờ Mạnh Điềm hết kích động mới thả tay xuống, thuận tiện chằm chọc một tiếng, "Cậu làm gì mà la ghê thế?"

Mạnh Điềm không thêm đề ý, vui sướng nói, "Có thể không kích động à? Là Kiều Bắc đó, là người đàn ông tớ yêu mấy năm rồi đó."

"Vậy Giang Thừa nhà cậu là cái gì?"

"Đâu có giống nhau, Kiều Bắc là idol, Giang Thừa là cả đời."

Tô Dạng Nhiên bật cười, "Cậu phân ra rõ ràng nhì!"

"Đương nhiên là phải phân rồi, thực tế và mơ ước khác nhau mà, ày, gần đây cậu sao vậy?"

Tô Dạng Nhiên kỳ quái nhìn bạn mình, "Tớ thì sao, đâu có chuyện gì đâu!"

"Sao dạo này cậu không đến bệnh viện theo bác sĩ Thẩm ăn cơm nữa?"

Tô Dạng Nhiên đưa ngón tay gõ xuống bàn uống trà, "Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, hiểu chưa?"

"....Ồm"

"Cậu nghĩ đi, tớ liên tục một tháng đến ăn cơm trưa cùng anh ấy, nhà tâm lý học đã nghiên cứu ra, một chuyện mà kiên trì lặp lại hai mươi mốt ngày trở lên thì sẽ tạo thành thói quen, mà tớ không thiên vị, vừa vận kiên trì hai mươi hai ngày."

Mạnh Điềm khiếp sợ há to mồm, "Khi vừa mới bắt đầu cậu đã lên kế hoạch rồi?"

Tô Dạng Nhiên hừ một tiếng, "Chỉ đây đương nhiên là phải có kế hoạch tác chiến rồi, cậu tưởng là tớ liều mạng tiếp xúc bác sĩ Thẩm là được rồi? Tớ nói nè, cái bộ dạng đó chỉ khiến

cho người ta cảm thấy chán ghét hơn thôi. Đàn ông mà, phải đánh một trận nghỉ một trận mới có thể làm cho anh ấy không ngừng nghỉ về cậu được, biết chưa?"

Mạnh Điền hai tay ôm quyền, "Tại hạ thua rồi, bái phục cậu!"

"Hắc, học nhiều một chút."

"Nhưng mà xin lỗi, tớ không cần học, bởi vì tớ không cần theo đuổi người ta, tớ thích người theo đuổi tớ cơ."

Tô Dạng Nhiên, "Má mày, cút."

Tô Dạng Nhiên búi môi khoanh chân ngồi trên ghế sa lon, đột nhiên nghĩ đến chuyện khốn khổ của bản thân mình, muốn tâm sự với Mạnh Điền, "Mạnh Điền, cậu lại đây ngồi, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Mạnh Điền hiếm khi nào nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của bạn mình, cô cẩn thận bỏ chữ kí của thần tượng vào túi xách rồi đi qua đó ngồi, "Chuyện gì mà có thể làm khó cậu vậy?"

"Chính là chuyện lần trước tớ mời Thẩm Quyến ăn cơm."

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Tớ liên tiếp mời anh ấy hai lần, lần nào anh ấy cũng trả tiền, không cho tớ trả."

"Ồ, không ngờ hai người còn vụng trộm ân ái nha." Mạnh Điền lộ ra một nụ cười bí ối.

Tô Dạng Nhiên đập nhẹ cô ấy một cú, "Đừng đùa, tớ đang nói chuyện quan trọng."

"Chắc chắn, tớ cảm thấy chuyện này tốt mà."

"Tốt cái gì mà tốt, tớ vốn định là tớ mời anh ấy, anh ấy mời tớ, bọn tớ mời tới mời lui mới có cơ hội tạo tình cảm, nhưng cứ để anh ấy mời hoài thì lần sau tớ không dám mời anh ấy ăn cơm nữa."

Cái này không phải là làm mất cơ hội tốt sao?!!

Mạnh Điền ngạc nhiên: "Cậu còn biết ngượng ngùng à?"

Tô Dạng Nhiên liếc mắt, "Tớ có lúc nào mặt dày lắm hả?"

"Tớ vẫn cho là da mặt cậu dày như tường vô địch."

"Dừng lại, hôm nay chúng ta không bàn tới chuyện này, tớ đang nói với cậu chuyện hệ trọng đó, cậu mau giúp tớ suy nghĩ đi."

Mạnh Điền nhú mày, thật nghiêm túc suy tính, sau một lát cô ấy mới lên tiếng: "Cậu có muốn mời anh ta ăn cơm không?"

"Muốn."

"Nếu anh ta không để cậu trả tiền, vậy cậu mời anh ta một bữa mà không phải trả tiền cơm là được!"

"Cậu đùa gì thế, cơm nào ăn mà không trả tiền..." Nói được một nửa, bóng đèn trong đầu cô sáng lên, Tô Dạng Nhiên cầm tay Mạnh Điền, "Ý cậu là..."

Mạnh Điền chớp chớp mắt, "Đúng vậy, chính là cái cậu đang nghĩ đó."

Tô Dạng Nhiên kích động cho Mạnh Điền một cái ôm, "Cậu thật đúng là bạn tốt của tớ tiểu Điền Điền!!"

"Phụt." Đèn đỏ bật sáng mấy giờ liền cuối cùng cũng tắt, Thẩm Quyến bước ra ngoài, trên hành lang, người nhà bệnh nhân lập tức vây lại, tranh nhau hỏi.

"Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi?"

"Bác sĩ, cháu tôi không sao chứ?"

"..."

Thẩm Quyến kiên nhẫn trấn an: "Giải phẫu rất thành công, mọi người không cần lo lắng, bệnh nhân sẽ được chuyển vào phòng bệnh thường."

"Vậy thì tốt, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ."

"Không cần khách khí, đúng rồi, những lưu ý cần thiết lát nữa bác sĩ Chu sẽ nói rõ với mọi người."

Chu Dương vội vàng tiến lên chủ động nói chuyện với người nhà bệnh nhân.

Thẩm Quyến về lại phòng nghỉ ngơi, vừa còi đồng phục giải phẫu ra thì liền nhận được tin nhắn WeChat, đến từ Tô Dạng Nhiên.

Thấy tin nhắn anh mới kịp phản ứng, đã rất lâu rồi anh không lên WeChat, bởi vì căn bản anh không biết lúc nào cô sẽ gửi tin nhắn, nếu trong vòng một ngày không trả lời, Thẩm Quyến đảm bảo cô sẽ ở trước cửa nhà chờ anh!

Tô Dạng Nhiên: Bác sĩ Thẩm, anh tan làm chưa, hôm nay tôi mời anh đi ăn cơm nhé?

Thẩm Quyến nhấn lại hai chữ: Không cần.

Tô Dạng Nhiên trả lời đặc biệt nhanh: Cần mà, anh mời tôi ăn hai lần rồi, tôi cũng nên mời anh một lần chứ.

Thẩm Quyến: Có mời tôi vẫn sẽ trả tiền.

Tô Dạng Nhiên: Tôi sẽ mời anh ăn một bữa cơm mà tôi và anh không cần trả tiền.

Không cần trả tiền cơm?

Thẩm Quyến nghĩ không ra cô lại muốn làm gì, tóm lại trong đầu cô toàn chứa đựng những thứ kỳ quái, không sờ được cũng nghĩ không ra, Thẩm Quyến mở khóa màn hình, chuẩn bị trả lời lại thì Tô Dạng Nhiên đã gửi một tin nhắn khác: Không cho từ chối, cứ quyết định vậy đi!

Anh trầm mặc nhìn câu "Không cho từ chối", cho dù không nhìn nhưng anh có thể tưởng tượng ra bộ dạng lúc này của cô, không khỏi bật cười, trùng hợp bị Chu Dương đi vào thay quần áo nhìn thấy, anh ta lập tức xẹt tới, "Bác sĩ Thẩm, anh đang cười cái gì vậy?"

Thẩm Quyến cất điện thoại đi động, ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, thu lại nụ cười trên khóe môi, "Không có gì."

"Ồm." Chu Dương cũng không nghĩ nhiều.

"Bệnh nhân được sắp xếp thế nào rồi?"

"Vừa làm theo dõi, các chỉ số bình thường, chuyên tâm tịnh dưỡng là tốt."

"Ừ, vậy thì được, chú ý nhiều một chút."

"Em biết rồi." Chu Dương nhìn điện thoại đi động, phát hiện trong đó có tin nhắn, nói: "Bác sĩ Thẩm, chủ nhiệm Trần gọi mọi người cùng đi ăn chung, một hồi anh cũng đi đi, em không lái xe, anh cho em đi với nhé?"

Thẩm Quyến mở xem tin nhắn, nói: "Không đi."

Chu Dương kêu rên: "Sao vậy?"

"Tôi nay tôi có chuyện bận, không đi ăn chung được."

"Hả?"

Nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Chu Dương, Thẩm Quyến đưa tay nhẹ nhàng vỗ bả vai anh ta, "Cậu tìm người khác dẫn đi đi."

"Anh thật không đi hả?"

"Ừ, không đi, tôi về đây." Nói xong anh đóng tủ quần áo lại, đi ra ngoài.

Sắc mặt Chu Dương khô sò, anh ta trở mắt nhìn bóng lưng Thẩm Quyến, mong mỏi anh có thể thay đổi chủ ý, nhưng tiếc là anh ta phải thất vọng rồi, anh đi ra cửa hoàn toàn không thèm nhìn lại một lần.

Tô Dạng Nhiên đang bận rộn rửa rau, ăn cơm với anh nhiều lần như vậy rồi nên cô đương nhiên biết khẩu vị của hai người rất hợp nhau.

Lời chỉ dẫn của Mạnh Điền khiến cô thông suốt, đúng vậy, có cái gì ăn cơm mà không cần trả tiền?

Đương nhiên là bữa cơm do tự mình nấu rồi, cô mời anh vào nhà ăn, không lẽ anh còn cần trả tiền à, Tô Dạng Nhiên càng nghĩ thì càng cảm thấy mình quá là thông minh, món xào gần chín rồi, bây giờ là sáu giờ hai mươi. Tô Dạng Nhiên cởi tạp dề ra, vọt vào phòng ngủ, mười phút sau gọn gàng xinh đẹp đi ra, cầm lấy điện thoại chuẩn bị nhắn tin cho anh.

Xe của Thẩm Quyến vừa lái vào hầm, điện thoại đi động đột nhiên "tùng" một tiếng.

Tô Dạng Nhiên: Bác sĩ Thẩm, anh đã tới chưa?

Thẩm Quyến đậu xe ngay ngắn, mở cửa xuống xe, thuận tiện trả lời WeChat: Ừ, đang đợi thang máy.

Nhận được tin nhắn, Tô Dạng Nhiên lập tức mở cửa đi ra ngoài: Tôi đứng ở cửa chờ anh.

Cửa thang máy vừa mở ra anh liền thấy cô đang đứng dựa vào cửa nhà, bộ váy màu đen không tay, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, bộ váy mỏng làm nổi lên vòng eo cực kì thon thả, làn da dường như càng trắng hơn, hiệu quả thị giác khá sâu.

Khi nhìn thấy Thẩm Quyến, ánh mắt cô lập tức sáng lên, Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng vẫn như thường lệ, "Bác sĩ Thẩm, anh về rồi à, tôi đợi anh lâu lắm đây."

"Không phải nói là đi ăn cơm hả?"

"Đúng vậy, anh không tới làm sao tôi ăn đây?" Đuôi mắt Tô Dạng Nhiên gian xảo.

Thẩm Quyến, "..."

"Cô lại muốn kiểm chuyện gì nữa đây?"

Tô Dạng Nhiên khoanh tay, nhú mũi, hiển nhiên đối với câu "kiểm chuyện" rất bất mãn, "Tôi không có kiểm chuyện, tôi chỉ muốn mời anh ăn một bữa cơm mà thôi, tôi làm xong rồi đó, anh mau tới đây đi."

Thẩm Quyến ngăn ra, rất nhanh đã hiểu, anh ngoài ý muốn kéo gần chân mày, "Cô biết nấu cơm?"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh nháy mắt, "Bác sĩ Thẩm coi thường tôi quá, đương nhiên là tôi biết nấu cơm rồi."

Sau một lúc cô đột nhiên nhớ lại, vừa đi vào trong vừa nói: "Có dép ở trên kệ đó, anh mang vào đi."

Thẩm Quyến nhìn kệ giầy, phía trên quả thật có một đôi dép đàn ông, mới.

Cô vọt vào phòng bếp, không lâu sau đã bung ra một cái nồi nhỏ, đặt trên bàn ăn, nói với Thẩm Quyến đang mang dép: "Bác sĩ Thẩm anh ngồi đi, có thể ăn cơm rồi."

Thẩm Quyến nhìn cái nồi nhỏ đang bốc khói nghi ngút mà cô vừa đặt lên, đại khái chắc là nồi canh, vì vậy anh đi tới, ánh mắt nhìn lướt qua, lúc này khóe miệng không thể không chế co rút lại.

Tô Dạng Nhiên cầm hai bộ chén đĩa và một đĩa tương ớt đi ra, thấy anh đang đứng trước bàn ăn ngăn người thì hỏi: "Sao anh không ngồi đi?"

Nghe tiếng, Thẩm Quyến nhìn cô, "Không phải cô nói cô biết nấu cơm à?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Đúng vậy, thì đây nè!"

"Cái này cũng coi là biết nấu à?"

"Chẳng lẽ không phải à, mì gói cũng coi là một loại cơm mà, chẳng lẽ định nghĩa về cơm của hai ta không giống nhau?"

Thẩm Quyến: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thử một chút

"Tô Dạng Nhiên, cậu lại dám mời bác sĩ Thẩm ăn mì gói! Lại còn tà bí lù đủ thứ? Tớ mặc cười quá haha, mẹ ơi, cậu hài hước quá đi! Chỉ số thông minh của cậu rất cuộc đi đâu rồi?" Mạnh Diễm ở đầu kia cười không thờ được.

"Không phải là do cậu nói muốn mời anh ấy ăn không cần trả tiền cơm sao?" Tô Dạng Nhiên ủy khuất.

"Đúng vậy, tớ nói là không cần trả tiền cơm, cậu không thể mời anh ta tới quán Nặc Đình Á à? Quán đó là do anh cậu mở. Không phải lúc sinh nhật anh ấy đã cho cậu một tấm thẻ cơm VIP à? Cậu trực tiếp ký một chữ là không phải trả tiền cơm rồi!"

Mạnh Diễm nói như vậy, Tô Dạng Nhiên mới nhớ ra, ngày sinh nhật của cô, Cố Tư Liễm đúng là đã đưa một tấm thẻ VIP cho cô coi như quà sinh nhật, nhưng tấm thẻ kia đã bị cô quăng tới xó nào rồi, lúc ấy không nhớ ra chuyện này.

"Tại tớ không nhớ ra chứ bộ!" Tô Dạng Nhiên ngượng ngùng.

"Cậu nghĩ tài nấu nướng của cậu good lắm hả mà sao dám mời bác sĩ Thẩm ăn cơm, cậu tự tin ghê!"

Tô Dạng Nhiên ho nhẹ một tiếng, "Bây giờ tớ kể cho cậu nghe thì bác sĩ Thẩm cũng đen mặt ăn hết rồi."

Mạnh Diễm khinh bỉ, "Nếu không thì sao? Chẳng lẽ anh ta sẽ ăn một nửa chưa một nửa à?"

Tô Dạng Nhiên, "..."

"Được rồi được rồi, tớ không nói với cậu nữa, tớ phải đi kiểm tra phòng đây, cúp trước."

"Được..."

"Tút TUT TUT ——"

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn cuộc gọi bị cắt đứt, thờ dãi bất đắc dĩ, cô ấy đúng thật là không đồng dài, nói cúp liền cúp, rất dứt khoát, nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn còn câu hỏi quanh quẩn trong lòng, chẳng lẽ cô nấu ăn khó nuốt lắm sao?

Tô Dạng Nhiên càng nghĩ càng đau khổ, không nhìn được mở WeChat nhắn cho Thẩm Quyến một tin, sau một hồi anh không trả lời mà người gọi đến lại là biên tập mỹ nhân.

"Tô đại tác giả, gần đây em thế nào rồi?" Giọng nói của Lục Quỳnh Cửu truyền tới.

Nhắc tới cũng kỳ, Tô Dạng Nhiên ai cũng không sợ chỉ sợ có mỗi mình chị biên tập lớn hơn một tuổi này, Lục Quỳnh Cửu nổi tiếng là chủ biên xinh đẹp, được người ta đánh giá chỉ với hai chữ, mỹ ác, mỹ là đẹp, nếu không cũng sẽ không trở thành biên tập mỹ nhân, ác là chỉ sự cứng rắn, mỗi lần cô ấy gọi tới, trừ thúc giục bàn thảo chính là thúc giục bàn thảo, bị cô ấy thúc giục như vậy mấy năm, hể là nhận được điện thoại từ cô ấy thì phải tiến hành hít thở sâu nhiều lần.

"Sao vậy mỹ nhân biên tập, bàn thảo kì này em đã giao rồi."

"Chị biết mà."

Tô Dạng Nhiên nhấp môi dưới, "Kỳ bàn thảo sau còn chưa tới hạn nộp..."

"Chị biết, hôm nay chị không phải muốn thúc giục em nộp bản thảo mà là có một việc muốn trưng cầu ý em!"

Tô Dạng Nhiên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, lúc nói chuyện giọng nói cũng nhẹ nhàng mấy phần, "Chuyện gì ạ?"

"Tiếng bước chân trong nhà trọ, Thiên Lạc và Hoa Thịnh cùng muốn hợp tác hạng mục điện ảnh và truyền hình, hai công ty giải trí này em tương đối nghiêng về phía nào?"

Tô Dạng Nhiên ngăn ra, Thiên Lạc và Hoa Thịnh đối với cô cũng không xa lạ gì, chủ tịch của Thiên lạc là Kỳ Diễn, mà vợ của Kỳ Diễn là nghệ sĩ Lục Hí Hòa, cô đã từng rất thích chị

Ấy, chẳng qua là sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến nỗi cô không có thời gian theo dõi thần tượng. Tô Dạng Nhiên vẫn thích cô ấy như cũ nhưng sự yêu thích ấy không còn si cuồng giống như lúc trước nữa, Hoa Thịnh cô càng rõ hơn, Hoa Thịnh là của nhà họ Cố, sản nghiệp Cố gia, trước mắt do anh hai Cố Tư Liễm quản lí kinh doanh.

Chuyện cô làm tác giả không phải là bí mật ở Cố gia, chỉ là cô chưa bao giờ nói qua bút danh và tác phẩm với họ, bọn họ chỉ biết là cô không thiếu tiền xài, còn chuyện cô viết cái gì, bút danh là gì không quan trọng.

"Dạng Nhiên?"

Lục Quỳnh Cửu lên tiếng làm cô phục hồi tinh thần, Tô Dạng Nhiên ho nhẹ che giấu tâm tư, nói: "Em đây."

"Nghĩ gì vậy, sao nửa ngày không nói gì?"

"Ừm, không phải là chị hỏi em nghiêng về bên nào sao, em đang suy nghĩ nè."

"Vậy em suy nghĩ kỹ chưa?"

"Suy nghĩ kỹ rồi, cái này đơn giản mà, người trả giá cao thì được lợi, Thiên Lạc và Hoa Thịnh đều là công ty lớn có uy tín, em ký với ai cũng không thua thiệt."

Lục Quỳnh Cửu bật cười, "Em thông minh, vậy được, nghe theo em, bên nào trả cao thì kí."

"OK OK."

"Còn nữa, chút nữa chị gửi cho em một cái văn kiện, em điền xong thì gửi lại."

"Văn kiện gì?"

"Không nhớ là có cuộc phỏng vấn độc quyền với những tác giả danh tiếng của công ty à, em cũng nên chứng minh cảm giác tồn tại chứ?"

"Em điền em điền."

Cúp điện thoại, Lục Quỳnh Cửu rất nhanh gửi văn kiện tới, Tô Dạng Nhiên dùng máy tính mở văn kiện xem qua một lần.

Thẩm Quyển tắm xong đi ra, tiểu cầu đang nằm trên ghế sa lon lập tức nhảy xuống chạy tới, thân mật cạ ổng quần anh, Thẩm Quyển đi tới đâu nó cũng theo tới chỗ đó, một phút cũng không rời, anh ngồi xuống ghế sa lon, tiểu cầu cũng thuận thế nằm cạnh chân anh, hải lòng để bụng mình lên hai chân của anh.

Trông mắt anh đảo qua nhìn một cái rồi sau đó cầm lấy điện thoại, mở khóa.

—— Bác sĩ Thẩm, hôm nay tôi làm mì gói ăn không ngon phải không?

Giờ cô mới biết à?

Tô Dạng Nhiên viết đánh giá xong rồi thì gửi cho Lục Quỳnh Cửu, sau đó tiếp tục viết bản thảo, đang lúc khẩn trương viết thì điện thoại đột nhiên bắt thành linh "Đinh đinh" một tiếng, cô bị giật mình, tay run gõ ra mấy cái lỗi chính tả, Tô Dạng Nhiên nhũu chặt mì, trong lòng không vui, ai đây ai đây, muốn chết à, dọa chết người rồi!

Mặt cô đầy oán khí mở tới điện thoại đi động, cô muốn nhìn xem là ai không biết điều tận giờ này mà còn quấy rối, để coi cô có rủa chết người ta không!

Bác sĩ Thẩm???

Phi phi phi, thần linh ở trên cao, con mới vừa rồi nói bậy bạ thôi, không có rủa chết ai cả!!

—— Cũng không tệ lắm.

Cũng không tệ lắm? Ý là không khó ăn?

Tô Dạng Nhiên lập tức vứt bỏ máy vi tính, ôm điện thoại đi động lăn lên giường nói chuyện cùng bác sĩ Thẩm, gõ bản thảo gì đó đi gấp quý đi!

—— Vậy lần sau tôi lại mời anh ăn mì, anh còn ăn không?

Thẩm Quyển nhớ lại bữa tối khi nãy, mặt anh lộ ra biểu tình khó nói, cái này đúng là một vấn đề khó trả lời, Thẩm Quyển đang do dự không biết trả lời thế nào thì cô lại nhấn tới.

—— Thật ra thì ngoài nấu mì tôi còn biết làm com chiên trứng, hay là lần sau tôi mời anh ăn com chiên trứng cũng được.

—— Cô thường xuyên mời người khác tới nhà ăn com vậy hả?

—— Dĩ nhiên không phải rồi, anh là người đàn ông đầu tiên được mời tới nhà tôi ăn com đó.

Cố Tư Liễm cũng không có được mời tới đâu!

Về mặt bình thân của Thẩm Quyển có chút thay đổi, sau một lát anh mới nhấn lại.

—— Ừ, tôi biết rồi, không còn sớm nữa cô mau ngủ đi.

Tô Dạng Nhiên nhìn tin nhắn, cô bỏ qua thời gian kiếm tiền để chuẩn bị nói chuyện cùng anh một chập, kết quả anh lại khuyên mình ngủ sớm một chút??

Có chút buồn rầu!

—— Bây giờ còn sớm

—— Hôm nay tôi làm hai ca giải phẫu, có hơi mệt.

Tô Dạng Nhiên hạ quai hàm, cẩn thận nghĩ lại, hôm nay lúc tan làm nhìn anh đúng thật là hơi mệt mỏi, bây giờ đã mười giờ hơn rồi, ngày mai anh còn phải đi làm, vì vậy ngón tay cô thật nhanh gõ ra một câu.

—— Vậy anh chúc tôi ngủ ngon rồi đi ngủ, tôi muốn nghe.

Thẩm Quyến không khỏi tức cười, anh bắt đầu dĩ thời dài, xem giọng điệu của cô thì nếu hôm nay anh không chúc cô ngủ ngon, chắc là cô sẽ không cho mình ngủ yên rồi.

Tô Dạng Nhiên nhấn xong thì nội tâm cũng rất thấp thỏm, có phải là mình hơi kích động? Nếu bác sĩ Thẩm không chịu thì làm thế nào? Cho dù vậy đáy lòng của cô vẫn có chút mong đợi.

Tô Dạng Nhiên cầm chặt điện thoại, mắt không chớp nhìn khung đối thoại, đột nhiên nhảy lên dòng chữ đối phương đang soạn tin...

Mẹ ơi!

Mấy giây sau, tin nhắn thoại được gọi tới, Tô Dạng Nhiên run rẩy mở ra.

—— "Bớt được voi đòi tiên, ngủ!"

"A a a a a a a!!!" Nghe xong, Tô Dạng Nhiên cuốn chân phát ra một trận thét chói tai, cô làm sao mà không thích Thẩm Quyến chứ!! Vượt qua luôn cảm giác thích ấy chứ!!! Sau một lát, cô phát hiện mình thành công biến bản thân thành cuốn chả chiên, Tô Dạng Nhiên chặt vật từ trong chân chui ra thở hào hển.

Sau khi tắt đèn, màn hình điện thoại anh sáng lên, thông báo Tô Dạng Nhiên đã trả lời bằng tin nhắn thoại, anh cuối cùng vẫn quý thần xui khiến mở ra, âm thanh trong trẻo của cô vang lên.

—— Bác sĩ Thẩm, tôi không có được voi đòi tiên, ngủ ngon ngủ ngon, mơ đẹp nha.

Thẩm Quyến bật cười, thoát khỏi WeChat, đặt điện thoại lên tủ trên đầu giường, anh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt trong sáng mang chút trẻ trung, cô nhìn anh cười đặc biệt không biết xấu hổ.

"Sao cậu đi nhanh như vậy, tớ không đuổi kịp cậu."

"Vậy thì đừng theo nữa."

"Không được, đáng đáp cậu đẹp mắt như vậy, tớ mà không theo đuổi thì cậu sẽ bị người khác cướp đi mất, lúc ấy tớ phải làm thế nào?"

"Tô Dạng Nhiên, cậu có biết dè dặt không?"

"Biết mà, nhưng vừa nhìn thấy cậu là tớ không dè dặt được nữa, tớ cũng không biết làm sao."

"Tô Dạng Nhiên, cậu là mạch nha à?"

"Mạch nha mặc dù dính răng nhưng rất ngọt nha, nếu không thì cậu thử một chút thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không ý kiến

Lúc Tô Dạng Nhiên nhận được điện thoại của Cố Tư Liễm, cô chợt nhớ tới lần trước đã đã đồng ý sẽ cùng về nhà ăn cơm, quả nhiên sau khi bắt máy, câu đầu tiên mà anh nói là "Nhiên Nhiên, anh về rồi." Câu thứ hai chính là, "Chưa quên chuyện lần trước đã hứa chứ?"

Cô nào dám quên đâu, hai người nói một hồi sau đó cúp máy, Cố Tư Liễm từ sân bay chạy về, cô cũng tranh thủ sửa soạn, khoảng nửa giờ sau anh đã đậu xe ngay ngắn dưới tầng hầm, Tô Dạng Nhiên trực tiếp đi thang máy xuống, Cố Tư Liễm đậu xe ở gần cửa thang máy.

"Anh hai."

Cố Tư Liễm nhìn cô ngoắc ngoắc tay, thuận tiện mở cửa xe, "Lại đây."

"Dạ."

Hai người ngồi lên xe, Tô Dạng Nhiên nghiêng người cài dây an toàn, vừa chuẩn bị cài thì cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh mình, nói: "Anh hai, hay là để em tự lái xe đi."

"Anh chờ em không được hả?"

"Anh chờ em qua đó lát nữa còn phải chờ về, phiền phức lắm."

Cố Tư Liễm cúi đầu cười, "Có phiền toái gì đâu, vừa vặn lúc anh về nhà cũng phải đi qua đây, lại còn khách khí vậy nữa, nhanh cài dây an toàn đi, lên đường."

Tô Dạng Nhiên cắn môi, cũng không làm kiêu, lạnh lẽo thắt dây an toàn, "OK, vậy lên đường thôi."

Hai người về đến nhà, cơm tối do đầu bếp chuẩn bị, Cố Xương Thịnh còn chưa tan làm, Tần Trăn đang cùng bà nội Cố tưới hoa cỏ trong vườn, bà nội Cố thấy Cố Tư Liễm thì vô cùng vui vẻ, đem bình tưới hoa cầm trong tay đưa cho Tần Trăn, bà đi lại, "Tư Liễm, cháu đã về rồi."

Cố Tư Liễm ngảnh đón, "Dạ, bà nội."

Ánh mắt của bà rơi vào người đi theo phía sau Cố Tư Liễm, thu lại về mặt mừng rỡ, hòa ái nhưng mang theo một chút hời hợt, "Nha đầu Dạng Nhiên cũng về rồi."

"Dạ, bà nội, gần đây bà khỏe không?"

"Coi như cũng khỏe, sao này cháu nhớ trở về thăm bà nhiều chút."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Con biết rồi bà nội."

Tần Trần đi cắt bình tưới hoa xong cũng đi tới, Cố Tư Liễm lễ phép nhìn bà, "Di Tần."

"Được rồi được rồi, đều đi vào đi, đừng đứng ở cửa nữa." Bà nội Cố kéo Cố Tư Liễm đi trước.

Sau khi vào nhà, bà nội Cố kéo anh lại ngồi trên ghế sa lon nói chuyện, Tô Dạng Nhiên thì bị Tần Trần kéo đến một bên, "Ba và mẹ gọi con về bốn năm lần không được, anh con chỉ nói một câu mà con đã về rồi, bây giờ lời của mẹ không còn giá trị gì phải không?"

Tô Dạng Nhiên rũ tròn mắt, táy máy chậu hoa đặt trên bệ cửa sổ, "Lúc đó à? Mẹ nhớ lại xem mẹ đã nói gì?"

Thái độ của Tô Dạng Nhiên dửng dưng khiến Tần Trần phiền não, bà đưa tay vỗ vỗ cánh tay cô, "Con còn già bộ ngu ngơ nữa, tưởng mẹ không nhìn ra à?"

Tô Dạng Nhiên "xì" một tiếng, "Mẹ, con là con ruột mà mẹ không thể nhẹ tay hơn sao?"

Tần Trần liếc cô một cái, "Con bớt làm bộ đi, mẹ đâu có vỗ mạnh."

Bị vạch trần, cô cười một tiếng, nhìn vòng quanh một vòng rồi hỏi: "Cố Tư Dư hôm nay không về à?"

"Đang trên đường về đó, mẹ dặn con nè, con đừng chọc ghẹo nó, dù sao nó cũng là em gái con, biết chưa?"

"Biết rồi, con đâu có trêu chọc nó trước."

Đều là nó chọc mình trước, tránh cũng không kịp.

Tần Trần thấy thái độ của cô, dứt khoát thờ dài, "Được, mẹ cũng không quản con nữa, mẹ đi phòng bếp nhìn com tối làm tới đâu rồi, con rảnh thì đi qua trò chuyện với bà nội đi, nhớ là lễ phép đó."

Tô Dạng Nhiên cầm cành hoa, "Vâng."

Bà nội Cố đang nói chuyện hăng say với Cố Tư Liễm, Tô Dạng Nhiên yên tĩnh đi sang ngồi xuống, thật ra thì cô căn bản là không nói được cái gì, không bị đuổi nhưng mắc cỡ, cô dứt khoát biến mình thành bình hoa di động, táy máy dây treo điện thoại.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân nhón nháo, không thấy người đã nghe tiếng, Cố Tư Dư vui sướng nói, "Bà nội, bà nội, anh con có phải là đã về hay không?"

Bà nội Cố nghe được giọng của Cố Tư Dư thì cười tươi như một đóa hoa, bà nhìn Cố Tư Dư đang hấp tấp, nói: "Nha đầu này, chậm một chút, anh con ở đây nè không chạy mất đâu."

Cố Tư Dư chạy tới, "Bà nội, là tại con nhớ hai người quá đó!"

Bà nội Cố cười, "Cái miệng này thật là."

Cố Tư Dư tùy ý đặt túi ở một bên ghế sa lon, từ đầu tới cuối chưa nhìn qua Tô Dạng Nhiên một cái, cố ý làm như không thấy, cô cũng không thèm để ý, lặng lẽ bung trà lên uống, miệng khẽ cong lên.

"Anh, anh về rồi à?"

Đáy mắt Cố Tư Liễm hiện lên nụ cười, "Ừ, đã về rồi, gần đây em có ngoan không?"

Cố Tư Dư bất mãn nhún mũi, "Anh, anh coi anh kia, em đâu phải là con nít đâu, sao lại không biết nghe lời chứ?"

"Tur Dư, vậy sao không chào hỏi chị em?" Cố Tư Liễm nhắc nhở.

Cố Tư Dư a một tiếng, sau đó đưa tay vỗ đầu một cái, nói: "Cái đôi mắt này thật là, vừa rồi em không nhìn thấy chị, xin lỗi chị."

Tô Dạng Nhiên đặt ly trà xuống, mỉm cười nói: "Không sao."

Không nhìn thấy?

Cô lớn như vậy ngồi đây mà còn nói không nhìn thấy, chẳng lẽ cô ta tự thừa nhận mình mù?

Cố Tư Dư bất động tròn mắt nhìn Tô Dạng Nhiên, sau đó tiếp tục kéo bà nội Cố nói chuyện, kể về chuyện lý thú phát sinh trong khi làm việc, chọc bà nội vui vẻ ra mặt, nếp nhăn trên khỏe mắt cũng sâu thêm mấy phần.

Chờ Cố Xương Thịnh về tới nhà, lúc này thức ăn mới được dọn lên.

Cố Xương Thịnh thấy người một nhà đều đến đông đủ hiển nhiên rất vui vẻ, lúc ăn cơm ông lại không quên nhắc tới chuyện làm ăn, "Dạng Nhiên à, con không suy nghĩ đến chuyện tới công ty làm à?"

Lời nói của ông khiến mấy người đang ngồi thay đổi sắc mặt, nhất là Cố Tư Dư, cô ta nhìn đồng thịt cá trong chén, âm thầm dùng đũa đâm.

Tô Dạng Nhiên ngừng đầu nhìn ông, cô dừng ăn, nói: "Chú Cố, trước mắt con có công việc riêng của mình rồi ạ."

"Chú biết, nhưng chú cảm thấy chức vụ công ty dành cho con rất thích hợp, như vậy con và Tư Dư đều ở đây, đi làm cùng một cái công ty, không phải rất tốt sao?"

"Con cũng cảm thấy tốt." Cổ Tư Liễm bày tỏ sự ủng hộ.

Tô Dạng Nhiên liếc mắt nhìn Cổ Tư Dư, thăm đoán cô ta cũng sắp hận chết mình rồi, có chỗ nào cảm thấy tốt đâu, cô lại nhìn Tần Trăn, trên mặt bà ngược lại không có biểu cảm gì, rất lạnh nhạt, cô buống đôi đũa trong tay xuống, nói rất chân thành: "Chú Cố, con rất cảm ơn chú, nhưng con có lối sống tự do, sợ rằng không thể phát triển tốt công ty."

"Nhưng mà..." Cổ Xương Thịnh còn chuẩn bị nói tiếp thì đã bị bà nội Cổ chặn lời.

"Xương Thịnh à, nha đầu Dạng Nhiên không phải là đang có sự nghiệp rất tốt à? Hơn nữa người trẻ tuổi mà, có thể cố gắng giữ vững lựa chọn của mình, tự tỏa sáng bằng khả năng của mình chẳng phải rất tốt hay sao?"

Tô Dạng Nhiên cười một chút, thuận thế tiếp lời, "Đúng vậy, chú Cố, con rất thích công việc bây giờ, cảm ơn chú đã tin tưởng."

Cổ Xương Thịnh thờ dãi nhìn cô một cái, cuối cùng cũng bỏ qua, "Nha đầu này a, thật kiên cường, nhưng mà chú Cố vẫn ủng hộ quyết định của con, nếu như có gặp phải khó khăn gì thì con cứ tìm chú, chú Cố nhất định sẽ giải quyết cho con."

"Cảm ơn chú Cố."

"Tốt lắm, không đề cập nữa, ăn cơm ăn cơm."

Sau khi ăn xong, Tô Dạng Nhiên bị Tần Trăn kéo đến phòng ngủ của bà, vừa vào cửa liền hỏi: "Tại sao con không đồng ý, đến công ty làm không tốt à?"

Tô Dạng Nhiên trả lời dứt khoát, "Không tốt."

Tần Trăn bị cô làm nghẹn lời: "Sao mà con không chịu suy nghĩ vậy hả, chỉ cần ở đó làm việc cho giỏi, tiền lương hàng năm sáu con số đó."

"Mẹ, con có thể đi bất kỳ công ty nào, nhưng con tuyệt đối sẽ không đến Cổ thị, mẹ biết chưa?"

Tần Trăn nhẹ cúi đầu, sao bà lại không hiểu ý cô chứ, ngày cô tốt nghiệp đại học, bà nhận từ Tô Dạng Nhiên một tấm thẻ, trong thẻ đều là tiền Cổ Xương Thịnh mỗi tháng cho cô để sinh hoạt và tiền học phí, cũng là ngày hôm đó bà mới biết, trong bốn năm đại học, ngoại trừ việc học cô còn đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, Tô Dạng Nhiên tự phân chia ranh giới giữa mình và Cổ gia.

"Mẹ biết, mẹ chỉ hy vọng con tìm được công việc tốt mà thôi, nếu không có mối quan hệ này, mẹ cũng hy vọng con có thể vào công ty lớn như Cổ thị để làm việc, cho tới bây giờ mẹ cũng không toan tính gì, tự chúng ta biết là được."

"Chúng ta biết nhưng người khác không cho là như vậy, chỉ cần con vào đó, không có mục đích gì, bọn họ cũng sẽ nghĩ chúng ta có mưu đồ riêng."

"Vì sao con phải quan tâm người ta nghĩ gì?"

"Bởi vì người bị chỉ trích là con, nếu như quả thật con có tâm tư như vậy, bị người ta chỉ trích con cũng đành chịu, nhưng mà con không có, vậy tại sao con phải đi chịu đựng những cái không thuộc về mình? Huống hồ, hôm nay trên bàn cơm con vừa nhận ra, mẹ cảm thấy bà nội sẽ đồng ý cho con vào công ty sao?"

Tần Trăn không nói ra lời, bà sợ run, muốn phản bác nhưng phát hiện câu nào cô nói cũng có lý.

"Mẹ, con có công việc, không phải là người vô công rồi nghề, cho nên mẹ không cần quan tâm tới con."

"Con là con gái của mẹ mà, sao mẹ có thể không bận tâm tới con chứ?"

Tô Dạng Nhiên ngớ người, mấy giây sau cô tự giễu cười một tiếng, lẩm bẩm nói: "Đã quá muộn."

"Con nói gì?" Tần Trăn không nghe rõ.

Khuôn mặt cô đã khôi phục sự bình tĩnh ban đầu, "Không có gì, hai chúng ta ở bên trong mãi không ra ngoài cũng không tốt, đi thôi, con đi ra ngoài trước."

"Ai ——" Tần Trăn còn muốn nói nhưng Tô Dạng Nhiên đã xoay người đi ra cửa.

Sau khi đi ra ngoài thì gặp Cổ Tư Dư, cô ta khoanh hai tay, khóe miệng sáng loáng châm chọc, "Sao vậy? Chị cùng mẹ chị nói chuyện gì trọng yếu cơ mặt hả, có thể nói em nghe thử không?"

Tô Dạng Nhiên liếc cô ta một cái, "Nếu em đã nói đó là chuyện trọng đại cơ mặt, vậy em cảm thấy chị sẽ nói cho em nghe à, ngu vừa thôi được không?"

Cổ Tư Dư trừng cô một cái, "Được, em lười so đo với chị, vừa rồi ở trên bàn cơm coi như là chị tự biết mình."

Tô Dạng Nhiên không muốn phản ứng, lãnh đạm "Ồ" một tiếng, chuẩn bị xuống lầu.

"Này!" Cổ Tư Dư bắt nắn việc cô coi thường mình, đưa tay níu Tô Dạng Nhiên lại.

Cô hát tay cô ta ra, "Có việc gì cứ nói, đừng táy máy tay chân."

Cổ Tư Dư, "Em cảnh cáo chị, tốt nhất là chị tự chọn một vị trí cho mình đi, đừng mưu toan những thứ không thuộc về chị."

Tô Dạng Nhiên không nói, "Em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi, cả ngày nghĩ vài ba thứ lộn xộn gì vậy?"

"Em chính là nhắc nhở chị một tiếng."

"Chắc, vậy cảm ơn lòng tốt của em nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nhu mềm

Ba người bọn họ cũng không ở lại Cố gia qua đêm, bà nội Cố hy vọng bọn họ có thể ở lại, dù sao cả ba người rất hiếm khi có thể tụ tập một lần, nhưng mỗi người đều có công việc riêng mình, ở lại không tiện.

Cố Xương Thịnh và Tần Trần đưa bọn họ ra cửa, Cố Tư Liễm nhìn hai người nói: "Ba, đi, hai người mau vào đi."

Cố Xương Thịnh gật đầu, ông biết Tô Dạng Nhiên không lái xe tới nên dặn dò: "Tư Liễm, con chờ Dạng Nhiên về nhà nhé, buổi tối không an toàn."

"Ba, ba cứ yên tâm đi, con biết rồi."

Cố Tư Dư thấy sự quan tâm của Cố Xương Thịnh và Cố Tư Liễm đều đặt trên người cô, cô ta nho nhỏ hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, hai cha con không ai chú ý tới nhưng Tần Trần nhìn thấy, bà đi tới.

Đuôi mắt Tô Dạng Nhiên nhìn hai người, sau đó cúi đầu.

Tần Trần đi tới cạnh Cố Tư Dư, bà thân thiết cầm tay cô ta, nói: "Tư Dư, khi trở về nhớ lái xe chậm một chút, chú ý an toàn."

Cố Tư Dư rút tay mình ra, ngại Cố Xương Thịnh còn đứng đó nên nhỏ giọng lẩm bẩm, "Ai cần bà làm bộ quan tâm."

Tần Trần cũng đã thói quen với thái độ của cô ta, bà chỉ ôn nhu cười một chút, không nói gì nữa.

"Tốt lắm, nhìn giống như là trời muốn mưa, lúc trở về mấy đứa nhớ chú ý một chút, đi thôi đi thôi."

Cố Xương Thịnh nói không sai, lái xe được nửa đường thì trời xả xuống cơn mưa nhỏ, Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, hạt mưa nhỏ bé đập vào kiếng xe, Cố Tư Liễm nhìn bộ dạng trầm mặc của cô, hỏi: "Đang suy nghĩ gì đấy?"

Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần, cô nhìn về phía anh, nói: "Em có nghĩ gì đâu, em chỉ đang ngăn người thôi."

"Lại còn chống chế nữa à?"

"Anh hai, anh cũng quản quá nhiều rồi, em ngăn người cũng không cho nữa." Tô Dạng Nhiên trợn to hai mắt.

"Lắm mồm." Cố Tư Liễm không biết làm sao.

Anh lái xe vào tầng hầm, cô còi dây an toàn ra, "Bật" một tiếng, đó là âm thanh khi tháo dây an toàn, nhưng đó không phải là tiếng động do cô gây ra, Tô Dạng Nhiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, "Anh hai, anh làm gì vậy?"

"Đưa em lên nhà."

Tô Dạng Nhiên không thể tin được, "Gần như vậy mà anh còn định đưa em lên hả?"

"Ba đã nói rồi mà? Để cho anh đưa em về tận cửa."

"Không cần đâu, đưa em tới đây là được rồi, hơn nữa tiểu khu này an toàn lắm."

Cố Tư Liễm đưa tay mở cửa xe, "Vây cũng không được, nếu anh đã đồng ý thì phải làm được, được rồi được rồi, em mau xuống xe đi."

Sắp vào thang máy cô vẫn còn thương lượng, "Thật không có chuyện gì đâu mà."

Cố Tư Liễm không thèm nghe nữa, dứt khoát dẫn đầu đi vào trước, đưa tay nhấn tầng lầu, "Sao hôm nay anh mới phát hiện em nói nhiều vậy chứ?"

Tô Dạng Nhiên không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là đi theo vào, "Anh thật là cố chấp."

"Đó là tại em ngang bướng."

Tô Dạng Nhiên, "..."

Cố Tư Liễm đứng là nói được làm được, quả thật đưa cô tới tận cửa nhà, "Được rồi, mau vào đi thôi, anh về đây."

"Anh hai không vào ngồi chơi một chút hả?"

"Không vào, ngồi nữa là trời mưa lớn thêm đấy, vào đi, nghỉ ngơi sớm chút đó, đừng thức đêm"

"OK, biết rồi ạ."

"Nhắn tin Wechat cho con như đá chìm đáy biển vậy, lúc nào cũng bắt mẹ gọi điện thoại"

"Gần đây hay dùng số công việc ạ."

"Không phải là con không dùng số công việc à?"

"... Ủ, chả là có một bệnh nhân tương đối ương bướng."

"Hả? Không biết bệnh nhân kia thế nào mà khiến con chú ý nhiều như vậy?"

Thẩm Quyến chậm rãi nhìn con số đang nhảy trên thang máy, anh đưa ngón tay xoa trán, "Mẹ, mẹ gọi cho con có chuyện gì không?"

"Sao vậy, không có chuyện thì không được gọi cho con à?"

Thẩm Quyến, "... Dĩ nhiên không phải."

"Vậy được, thật ra thì cũng không có chuyện gì, mẹ chỉ muốn con tìm thời gian rảnh về nhà ăn một bữa cơm thôi."

"Được, con biết rồi, tuần tới được nghỉ con sẽ về."

"Cũng xong chuyện rồi vậy mẹ không quá rầy con nữa, cúp đây."

"Tút tut --" Âm thanh lạnh như băng truyền tới.

Thẩm Quyến không khỏi bật cười, anh bỏ điện thoại vào trong túi, vừa vặn "Đinh ——" một tiếng, cửa thang máy mở ra, hai người đàn ông bên trong bên ngoài thang máy mặt đối mặt một giây, sau đó một người đi ra một người đi vào, toàn bộ quá trình không trao đổi gì.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Thẩm Quyến lúc này mới xoay người, anh cau mày, mặc dù vừa rồi thời gian nhìn người kia không quá ba giây nhưng anh vẫn nhận ra, người đàn ông này và người dưới hầm để xe hôm nọ là một, cho nên rất hiển nhiên, anh ta đi ra từ...

Ánh mắt Thẩm Quyến dán vào cái cửa nhà Tô Dạng Nhiên, trông mắt đen có chút biến hóa, lần này là lần thứ hai.

Tô Dạng Nhiên đem túi xách ném trên ghế salon, rót một ly nước ấm uống ừng ực, lúc đang uống thì nghe âm thanh mở khóa nhà "tít tít", cách đây không lâu Thẩm Quyến vừa cài mật mã mới, cô để ly nước trong tay xuống, chạy ra cửa.

"Chờ đã, bác sĩ Thẩm!" Cô thành công ngăn lại người chuẩn bị vào nhà.

Thẩm Quyến xoay người lại nhìn cô, Tô Dạng Nhiên mặc bộ váy sáng màu lộ ra đôi chân trắng như tuyết, hoa văn trên váy phác họa đường cong cơ thể, đôi mắt đen sáng lấp lánh như vừa được lau chùi, rực rỡ chói mắt.

"Bác sĩ Thẩm hôm nay làm thêm giờ hả?" Cô cười hi hi nhìn anh.

Đôi mắt anh bỗng nhiên trầm xuống, "Đồ nói dối."

"Hả?" Lời anh vừa nói cô không nghe rõ, vì vậy cô đi lại gần anh, "Bác sĩ Thẩm vừa nói gì thế?"

Thẩm Quyến nhìn chằm chằm cô mấy giây, trầm giọng nói: "Mệt, buồn ngủ."

Tô Dạng Nhiên nhìn cái cửa nhà đóng chặt, đầu còn đang mông lung, mới vừa xảy ra chuyện gì vậy??? Tại sao mình lại cảm thấy hình như anh đang tức giận nhỉ? Nhưng tại sao tức giận mà lại còn giống... Ủy khuất???

Cô nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, Thẩm Quyến đâu phải là người có thể ủy khuất đâu? Hoặc có khi nào anh ở bệnh viện bị người ta khi dễ không? Tô Dạng Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này hợp lý, vì vậy cô thận trọng tiến sát đến nhà bên cạnh, "Nè... bác sĩ Thẩm?"

Không ai trả lời.

"Bác sĩ Thẩm?"

"Thẩm Quyến?"

"Thẩm Quyến Thẩm Quyến Thẩm Quyến, có phải anh bị người ta khi dễ hay không? Ày, thật vậy hả? Lợi dụng chức vụ làm xằng làm bậy?"

"..."

Tô Dạng Nhiên ở ngoài cửa không ngừng lải nhải, Thẩm Quyến đứng bên trong cửa mặt lúc trắng lúc đen, cuối cùng anh thật sự không chịu nổi được cái suy nghĩ của cô, "Bang" một cái mở toang cửa, "Cô rốt cuộc có thôi đi hay không..."

"A!" Tô Dạng Nhiên đang nằm ở trên cửa không ngờ đến việc Thẩm Quyến sẽ bất thành linh mở cửa, cửa vừa mở ra, cả người cô không khống chế được nghiêng về trước, cô theo bản năng la toáng lên, trực tiếp va vào ngực anh, bởi vì quán tính nên không thể dừng lại được, Tô Dạng Nhiên bị Thẩm Quyến ôm lùi về sau mấy bước, cuối cùng vấp phải huyền quan, hai người trực tiếp té xuống đất.

Tô Dạng Nhiên nghĩ đến cảnh phim trong tivi, nam chính ôm nữ chính xinh đẹp ngã xuống, 1 giây trước lúc té xuống, Tô Dạng Nhiên còn đang mắng chửi, mặt mũi cô đều vằn vẹo cả rồi còn đâu xinh đẹp nữa!! Gạt người! Gạt người! Thực tế giống như hai người bọn họ vậy! Té xuống cái mặt nhăn như rùa!

Vừa té xuống liền cảm thấy đau đớn, không thể lập tức đứng lên, lúc ngã Thẩm Quyến theo bản năng bảo vệ cô, Tô Dạng Nhiên ý thức được lúc này mình đang nằm trên người anh, cô nghe được tiếng tim đập, rung động mềm nhũ, khiến hô hấp hỗn loạn, tim đập như sấm.

Trong đầu Thẩm Quyến lúc này cũng đình trệ, trên ngực là một khối mềm mại khiến anh cảm giác dây thần kinh đang không ngừng giựt, hít vào toàn là mùi thơm dễ chịu, ngay cả cổ họng cũng thấy ngọt, anh cảm thấy tai mình bắt đầu nóng lên.

"Sao chưa dậy.... Tôi phải đỡ hả?" Anh nhặt nhẻo hỏi.

Anh vừa nói như vậy, Tô Dạng Nhiên lúc này mới mơ hồ cảm giác được bắp chân đau, cô theo bản năng nhú chặt chân mày, nhỏ giọng nghẹn ngào, "Đau..."

Thẩm Quyến vội vàng chống tay ngồi thẳng lên, anh đỡ bả vai cô, "Đau chỗ nào?"

Tô Dạng Nhiên đưa tay chỉ chân, "Chân đau..."

Thẩm Quyến nhẹ nhàng dời cô qua một bên, hơi cong người ngồi xổm xuống, váy của cô đã bị vén lên đến đầu gối, vừa vặn vị trí vết thương cũng lộ ra, nơi bị thương là khớp xương gần đầu gối, chỗ đó đang sưng đỏ trầy da.

Anh nhớ lại lúc hai người vừa ngã xuống, sau khi bấp chân anh đụng vào bậc thang thì ngã ra sau, mà cô thì dán chặt vào anh, hẳn là lúc té xương chân đã va vào bậc thang rồi.

Mặc dù anh bị đè ở dưới nhưng phần chạm vào bậc thang là bụng bấp chân, đầu sao phần đó có thịt mềm mại, hơn nữa sàn nhà có lót thảm dày, té xuống cũng không hình thành thương tổn lớn, cảm giác đau cũng chỉ tồn tại ngắn ngủi. Mà cô thì ngược lại, xương trực tiếp va vào bậc thang cứng, hơn nữa còn nghiêng người vì vậy đau càng thêm đau.

Tô Dạng Nhiên nhìn Thẩm Quyến lúc này đang cúi thấp đầu ở cạnh mình, từ góc độ này vừa vặn có thể thấy hàng lông mi dày đặc và sống mũi cao hoàn hảo của anh, nếu chân không đau, cô đại khái sẽ cảm thấy càng thêm vui.

Anh ngẩng đầu liền thấy đôi mắt đầm nước của cô, con ngươi trắng đen rõ ràng lúc này lại càng thêm long lanh, khóe mắt hơi ửng đỏ, lông mi dài nhọn uốn ướn, tìm anh giống như bị thứ gì đó đụng phải, "Đình ——" một tiếng, vẫn là cảm giác đó.

Mấy giây sau anh chặt vật dòi tằm mắt, đứng lên, một tay vòng ra sau ôm lưng cô, một tay vòng qua chân, hơi dùng sức bế cô từ dưới đất lên.

Tô Dạng Nhiên còn chưa phản ứng kịp, cơ thể đã rời khỏi mặt đất, cô theo bản năng đưa tay vòng qua gáy anh, chợt nhớ lại vừa rồi người nằm dưới là Thẩm Quyến thì nhất thời cả kinh nói: "Anh mau buông tôi xuống, không phải anh cũng té sao?"

Lời này làm đáy lòng anh ảm áp, giọng không khỏi mềm đi mấy phần, "Tôi không sao, dưới đất có thảm."

Tô Dạng Nhiên cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên thấy trên sàn nhà trải thảm, lúc này mới yên tâm, mà cùng lúc đó cô mới chú ý tới mình đang dán đầu trước ngực anh, cho dù cách hai tầng áo nhưng vẫn cảm nhận được sự ảm áp, chuyện xảy ra bất ngờ khiến cô cảm thấy đau và sợ, Tô Dạng Nhiên thuận thế đặt đầu mình sát vào cổ Thẩm Quyến, thành công cảm giác được thân thể anh hơi cứng ngắc.

"Tô Dạng Nhiên, cô..."

"Bác sĩ Thẩm, tôi đau." Vừa nói Tô Dạng Nhiên vừa vòng cánh tay níu chặt cổ anh.

Cơ thể Thẩm Quyến cứng ngắc, chỗ da thịt bị cô dán vào giống như đang cháy, trong con ngươi thâm thúy cũng thoáng qua một tia khác thường, anh hạ mắt nhìn đỉnh đầu đen nhánh, "Không cho phép được voi đòi tiên đâu."

Tô Dạng Nhiên vô cùng đắc ý, trực tiếp nói sang chuyện khác, "Bác sĩ Thẩm, đau."

Thẩm Quyến bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, chỉ đành phải tăng thêm tốc độ ôm cô tới một bên ghế sa lon, sau khi yên vị cô liền ngoan ngoãn buông lỏng tay, đưa tay kéo váy lên, hỏi, "Bác sĩ Thẩm, tình trạng có nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng, chờ tôi, tôi đi lấy hòm thuốc."

"Được."

"Gấu gấu ——" ngoài ban công truyền tới tiếng kêu của tiểu cầu, Tô Dạng Nhiên nhìn tới đó, lúc này mới phát hiện nó đang bị giam lại, tiểu cầu đứng lên, móng trước bám lên cửa kiếng, trơ mắt nhìn cô, bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu, vừa lúc Thẩm Quyến mang hòm thuốc tới cô liền nói: "Bác sĩ Thẩm, tiểu cầu muốn ra ngoài."

Thẩm Quyến xách hòm thuốc đứng cạnh cô, vừa mở hộp vừa nói: "Gần đây nó hơi nghịch ngợm, cô mà không thoa thuốc là nó sẽ tha cái tuýp thuốc đi đấy."

Tô Dạng Nhiên: "Không phải người ta nói lông vàng ôn thuận nghe lời nhất sao?"

Thẩm Quyến cầm nước khử trùng và bông gòn, cau mày, "Đó là sau khi nó trưởng thành, còn bây giờ nó vẫn là ác ma."

Nói tới đây anh đột nhiên cảm thấy nhức đầu, chớ con lúc đầu còn ngoan một chút, bây giờ bản lĩnh phá hoại ngày càng lợi hại, anh đi làm cả ngày trời chỉ muốn sau khi về nhà có thể ngủ một giấc thật ngon, kết quả mở cửa liền thấy cái nhà như bãi chiến trường, con tức trong nháy mắt cuộn cuộn dâng lên, vì vậy anh kết thúc cuộc sống tự do tự tại của nó.

Tô Dạng Nhiên chưa bao giờ nuôi chó nên không thể hiểu được con tức giận của anh, chỉ cảm thấy nó rất đáng thương, đang suy nghĩ, bấp chân đột nhiên bị kích thích, cảm giác đau đón trong nháy mắt quay lại, đau đón khiến cô hít một hơi.

Thẩm Quyến ngẩng đầu nhìn cô, Tô Dạng Nhiên nghênh đón ánh mắt anh, đáng thương lấp bắp nói: "Đau."

Đôi mắt cô vốn sinh ra đã đẹp, ngày thường ít khi nào long lanh như vậy, lúc này ngược lại vô cùng diễm đam đáng yêu, anh dòi mắt, nói, "Yếu ớt."

Tô Dạng Nhiên vênh môi dưới, "Tôi sợ đau."

Lúc này Thẩm Quyến không nói nữa nhưng động tác đã nhẹ xuống, khóe miệng cô không tự chủ được nâng lên, trong lòng ảm áp, cô nói: "Bác sĩ Thẩm, anh thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Dụ hoặc

Thẩm Quyến xoa cõn vào vết thương, giọng nói không bối rối, "Chi bôi thuốc giùm thôi mà cô đã cho là người tốt, sau này rất dễ bị người ta lừa."

Tô Dạng Nhiên nhường lỏng mày, "Bác sĩ Thẩm, anh đừng nghĩ tôi là tiểu cô nương không biết gì, tôi nói như vậy là do đã hiểu rõ người đó, nếu là người khác ngay cả cái ánh mắt tôi cũng không thèm để ý đó!"

Về điểm này cô thật không nói láo, đáng đáp cô quá đẹp, thời đại học nam sinh muốn theo đuổi xếp chồng chồng, bọn họ tùy tiện quan tâm cũng làm được nhiều hơn anh, làm tốt hơn, nhưng nội tâm cô không có chút nào rung động, mà với anh thì khác, chỉ một ánh mắt cũng có thể khiến cô dâng trào tình cảm, bây giờ Tô Dạng Nhiên mới hiểu được, anh và bọn họ khác nhau như vậy là do một chữ "Thích."

Cô thích anh, cho dù anh không làm hành động gì, ở trong mắt cô anh vẫn luôn tốt nhất, không gì thay thế được.

Lời nói của cô khiến Thẩm Quyến hơi run tay, không khống chế lực lờ tay chạm mạnh vào vết thương.

"A ——" Tô Dạng Nhiên lần nữa hít vào hộp khí lạnh, cô không thể tin nhìn anh, "Bác sĩ Thẩm tôi chỉ nói thật thôi mà, anh không cần mạnh tay vậy đâu!"

Thẩm Quyến: "Xin lỗi, tôi không cố ý."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh khoát tay một cái dứt khoát hào phóng nói: "Vây được, anh biết hối lỗi tôi cũng không so đo."

Thẩm Quyến sững sốt rồi cúi đầu xuống tiếp tục thoa thuốc, chẳng qua khóe miệng cong lên một chút.

"Bác sĩ Thẩm"

"Ừ?"

"Bác sĩ các anh dù là vấn đề lớn nhỏ gì cũng đều có thể tự mình giải quyết hả?"

"Cũng có thể nói như vậy, trong giới hạn và khả năng cho phép."

Sau khi thoa xong Thẩm Quyến đóng hòm thuốc lại, lúc này mới chú ý tới bàn chân cô, ở trong sân nhà tối nổi bật lạ thường, gầy gò, hơi nhỏ, mười ngón chân giống như ngó sen non, hình bán nguyệt trên móng chân hồng hào khỏe mạnh, anh phát hiện cô cũng thật trắng.

Tô Dạng Nhiên chú ý tới tầm mắt của anh, theo ánh mắt của anh nhìn xuống bàn chân mình, đôi dép hắc là do vừa rồi ngã xuống nên rơi đâu mất, cô theo bản năng co rúc ngón chân, động tác nhỏ này làm khuôn mặt Thẩm Quyến hơi giãn ra, anh ngẩng đầu lên.

"Tôi đi lấy dép cho cô."

Tô Dạng Nhiên ngoan hiền gật đầu.

Thẩm Quyến đem cất hòm thuốc xong thì đi ra chỗ huyền quan, quả nhiên thấy hai chiếc dép nhưng nằm lộn xộn, anh để dép cạnh chân cô, "Mang vào đi."

Tô Dạng Nhiên nghe lời mang dép, cô thử đứng dậy, vừa đứng lên đã khe khẽ "A" một tiếng, Thẩm Quyến nghe tiếng ngẩng đầu nhìn cô, Tô Dạng Nhiên nhìn anh nháy mắt, biểu tình vô tội, "Hơi đau."

"Đau là đương nhiên, chú ý mấy ngày nay không nên đụng nước, qua mấy ngày là ổn."

Không đụng nước?

Tô Dạng Nhiên nhú chân mày, hỏi: "Vậy biết tắm thế nào?"

Thẩm Quyến: "..."

"Cẩn thận là được."

"...Ừ, vậy tốt."

Thẩm Quyến liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn tám giờ, anh chuẩn bị nói chuyện đã nghe Tô Dạng Nhiên hỏi.

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn cơm tối chưa?"

Thẩm Quyến lần nữa nhìn cô, định nói là ăn rồi nhưng khi nhìn đến khuôn mặt hơi kỳ vọng của cô, câu khẳng định chuyển thành câu hỏi, "Cô chưa ăn à?"

Tô Dạng Nhiên đưa tay sờ bụng bằng phẳng, "Ăn rồi nhưng không no, anh ăn chưa, hay để tôi mời anh ăn nhé?"

Thẩm Quyến khẽ cười một tiếng, "Làm sao, còn định mời tôi ăn mì gói nữa à?"

Tô Dạng Nhiên mở to hai mắt, "Bên ngoài có bán đồ ăn."

"Tôi không ăn đồ ăn bên ngoài."

Tô Dạng Nhiên, "..."

Trong không khí tràn ngập mùi thơm đậm đà, con sâu thềm ăn trong bụng cô muốn chui cả ra ngoài, mấy phút sau, Thẩm Quyến bụng cái chén nóng hổi tới bên cạnh cô, phía trên là ớt xanh cùng mấy lát thịt rắn, còn có trứng luộc nữa.

"Ăn đi."

Tô Dạng Nhiên theo bản năng nuốt nước miếng, "Anh không ăn hả?"

"Tôi ăn no rồi."

Cô hơi cúi đầu, nụ cười trên môi lan rộng, hai giây sau cô nở nụ cười yêu kiều nhìn anh, "Bác sĩ Thẩm, rõ ràng là anh ăn rồi nhưng còn cất công nấu cho tôi ăn, có phải anh có chút xiú cảm tình với tôi rồi phải không?"

Khóe miệng anh mím chặt, làm bộ muốn lấy chén mì về, "Được ăn cũng còn nói, thôi cô đừng ăn nữa."

Tô Dạng Nhiên vội vàng bảo vệ, "Thôi mà, tôi ăn tôi ăn, tôi ăn liền nè!"

Thẩm Quyến nhìn cô giống gà mẹ đang bảo vệ gà con, bất đắc dĩ nhẹ lắc đầu, anh đi ra ngoài, vừa đi được một bước đã bị Tô Dạng Nhiên gọi lại, "Bác sĩ Thẩm, anh đi đâu vậy?"

"Đi ra phòng khách xem đá banh."

"Ta cũng muốn đi."

"Cô còn chưa ăn xong."

"Tôi có thể ăn ở phòng khách."

"Nhà tôi không có thói quen ăn đồ ở phòng khách."

Tô Dạng Nhiên xiu bà vai, giọng có hơi mất mát, "Nhưng anh ở phòng khách xem đá banh, một mình tôi cô đơn ở đây ăn mì, tôi không thích cảm giác này."

Thẩm Quyến trầm mặt nhìn người ngồi ở trước mặt mình đang vừa ăn vừa xem tivi, từ trong thâm tâm anh cảm thấy cô chính là khắc tinh của mình, đang xem cô đột nhiên nghiêng về trước, đại khái là muốn nhìn rõ gì đó, một giây kế tiếp Tô Dạng Nhiên lại nhủ mi nhìn anh, hơi do dự.

"Sao vậy? Nói đi."

Tô Dạng Nhiên do dự một lúc cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi xem hồi lâu cũng không thấy đội Trung quốc, chẳng lẽ chúng ta phải ủng hộ đội ngoại quốc sao?"

Thẩm Quyến: "...!!!"

Tô Dạng Nhiên té lộn mào đã chịu an phận mấy ngày, giống như lời Thẩm Quyến nói, không nghiêm trọng lắm cho nên không bao lâu vết bầm ứ đọng sưng đỏ đã hoàn toàn biến mất, cô rất nhanh lại mạnh như hổ.

"Đình ——" Thẩm Quyến dời mắt từ bản báo cáo qua chiếc điện thoại vừa phát ra âm thanh, màn hình thông báo nhận được tin nhắn WeChat đến từ Tô Dạng Nhiên, anh đưa tay úp điện thoại lật ngược lại sau đó tiếp tục viết báo cáo, quả nhiên rất nhanh lại truyền tới "Đình ——" một tiếng nữa.

Đầu bút chợt dừng lại, mực đen loang ra bản báo cáo, cái tờ này coi như hỏng, anh nhẹ hừ một tiếng, đành chấp nhận cầm điện thoại mở WeChat.

—— Bác sĩ Thẩm, chân tôi đỡ hơn nhiều rồi!

—— hình ảnh.jpg

Kèm theo là ảnh chụp vị trí vết thương, cục bầm ứ đọng sưng đỏ đã không nhìn rõ nữa, ngón tay thon dài gõ mấy cái trên màn hình.

Tô Dạng Nhiên nhận được tin nhắn của anh.

—— Ừ.

Cô "xì" một tiếng, thật là tích chữ như vàng! Nói nhiều hơn một câu sẽ chết à!!

—— Bác sĩ Thẩm hôm nay phải tặng ca sao?

Tô Dạng Nhiên hỏi như vậy là vì mấy ngày gần đây, lịch làm việc của Thẩm Quyến hoàn toàn lộn xộn, luôn luôn phải tặng ca, nhiều lần cô viết truyện đến rạng sáng còn nghe được tiếng mở cửa của nhà bên kia, quả đáng hơn là một tuần lễ trừ ngày cuối tuần, anh liên tục tặng ca năm ngày.

—— Ừm

—— Bạn rộn vậy sao?

—— Cô nghĩ là làm bác sĩ rất rảnh à?

Tô Dạng Nhiên đương nhiên là không thấy vậy, cô cảm thấy khổ cực nhất chính là nghề bác sĩ, cô chuẩn bị trả lời thì anh đã gửi tin nhắn tới.

—— Được rồi, không nói nữa, tôi làm việc đây

—— Vậy thôi.

Thẩm Quyến không nhắn nữa, Tô Dạng Nhiên nhìn một hồi, không thể làm gì khác hơn là đặt điện thoại qua một bên, ánh mắt chuyển trở lại laptop, dưới góc phải màn hình hiện lên số bốn, bốn là số chữ cô vừa sáng tác được cho chương này.

Đau đầu thật, viết không ra!!

Buổi tối hơn tám giờ, Mạnh Diễm nhìn thấy đèn phòng làm việc của Thẩm Quyến vẫn còn sáng, cô đi tới liền thấy anh đang ghi chép gì đó sau bàn, nhìn khung cảnh, Mạnh Diễm đã hiểu vì sao Tô Dạng Nhiên lại si mê anh như vậy.

Cô không che giấu tiếng bước chân của mình vì vậy một giây sau Thẩm Quyến đã ngẩng đầu lên.

Mạnh Diễm: "Bác sĩ Thẩm còn chưa tan làm à?"

Thẩm Quyến gạt đầu, "Ừ, tặng ca."

Trong mắt cô thoáng qua ánh sáng, hỏi tiếp: "Mấy giờ anh tan việc?"

Thẩm Quyến không để ý, thuận miệng nói, "Đại khái chắc chín giờ."

"À, như vậy à." Mạnh Diễm lạ lùng gạt đầu, "Vậy bác sĩ cứ làm đi, tôi về trước đây."

"Ừ."

Qua khúc cua quẹo, Mạnh Diễm quay đầu nhìn ra sau một cái, xác nhận không có ai rồi mới lòi điện thoại ra từ áo khoác bác sĩ, cô thuần thục gõ một dãy số, đầu kia rất nhanh nghe

điện thoại.

"A lô?"

"Đừng nói tở không thương cậu nha, vừa rồi tớ đi qua phòng làm việc của bác sĩ Thắm, thấy anh ta còn đang tăng ca, hơn nữa tớ đã biết khoảng chín giờ anh ta sẽ tan làm, nói không chừng cậu có thể nhân cơ hội này mời người ta một bữa ăn khuya đó, cậu mau nắm chặt cơ hội này đi."

"Điêm Điêm, cậu đúng là tiểu báo bối của tớ!"

"Lúc này mới biết nịnh, được rồi, cúp đây."

"Được được, yêu cậu nhiều."

Mạnh Điêm cho cô một cái liếc mắt sau đó lạnh lẽo cúp điện thoại, cô ấy nhất thời cảm thấy hình tượng của mình cao thêm mấy phần, cõi đời này cô là trợ thủ mạnh nhất, Tô Dạng Nhiên phải tích phúc mấy đời mới có thể gặp được cô!

Cúp điện thoại xong, Tô Dạng Nhiên quàng quyết khép laptop lại, phải nhanh đi gặp người yêu dấu, gõ chữ gì đó cút sang một bên đi!!

Tám giờ bốn mươi, Tô Dạng Nhiên xuất hiện ở bệnh viện, cô trực tiếp đi đến phòng làm việc của anh, giày cao gót giẫm lên nền sáng bóng phát ra âm thanh dứt khoát, dọc theo đường đi thu hút không ít ánh mắt chú ý.

"Sao cô ấy lại tới nữa, không phải là đã bỏ cuộc rồi sao?"

"Vậy là không phải hả?"

"Nhưng mà cô Tô thật là kiên nhẫn, cũng đúng, bác sĩ Thắm hoàn hảo quá chừng, ai lại nguyện ý bỏ qua?"

Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng tựa vào khung cửa, gõ cửa.

"Mời vào." Thắm Quyến nói.

"Cốc cốc cốc ——" là âm thanh giày cao gót.

Thắm Quyến ngừng bút ngừng đầu nhìn qua, thấy rõ người đến thì sững sốt, "Sao cô lại tới đây?"

"Đương nhiên là bởi vì muốn gặp anh rồi."

Ánh mắt anh nhìn đôi giày cao gót trên chân cô, gót giày nhọn hoắt làm người ta kinh hãi, cô lại còn bước từng bước lớn, chính anh cũng không chú ý tới chân mày mình đang nhíu chặt.

"Chân còn chưa lành hoàn toàn mà lại mang giày cao như vậy, cô không cần nó nữa à?"

Tô Dạng Nhiên cúi đầu liếc nhìn chân mình, khóe miệng nặn ra nụ cười, cô đi tới trước bàn làm việc, hai tay chống trên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, giọng ngọt mị người, "Bác sĩ Thắm, không ngờ anh quan tâm tới tôi nhiều như vậy nha?"

Môi của cô đỏ thắm, khi nói chuyện thì quăn rũ ngập tràn, mỗi một tắc đều là sự dụ dỗ trí mạng, đôi tay anh để trên bàn hơi nắm chặt, ánh mắt thâm trầm.

"Chơi đủ chưa?" Đôi môi đang mím thành đường thẳng nói ra lời lãnh đạm.

Tô dạng nhiên "Chắc" một tiếng, "Bác sĩ Thắm, anh thật là vô vị."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thật thơm

"Cô tới đây có chuyện gì?"

Tô Dạng Nhiên dùng ngón tay sờ môi, quen biết lâu như vậy anh phát hiện cô có cái thói quen này, ngón tay nhỏ trắng nõn chạm vào đôi môi đỏ thắm, vô cùng nổi bật.

Thắm Quyến yên lặng dờn tầm mắt.

"...Ừm, không có gì, chỉ muốn cùng anh về nhà, thuận tiện muốn anh mời tôi một bữa ăn khuya!"

Cô bảo anh mời hết sức thân nhiên, Thắm Quyến không khỏi bật cười, "Cô thật tự giác."

Tô Dạng Nhiên cười, đôi mắt yêu kiều như hồ nước trong, "Là do tôi hiểu anh mà. Tôi mà nói mời anh thì chắc chắn anh lại trả tiền đúng không? Nhất định sẽ không để tôi trả."

Thắm Quyến nhấp môi dưới, yên lặng.

"Lần này anh mời, lần sau tôi mời, được không? Lần sau tôi sẽ không mời anh ăn mì nữa đâu, tôi tự tay nấu cơm, còn mua sách nấu ăn về học nữa đó!"

Thắm Quyến: "Ừ, lãng phí bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn rồi?"

Tô Dạng Nhiên hừ một tiếng, "Không có lãng phí!"

Thắm Quyến, "... " Có quý mới tin cô!

Tô Dạng Nhiên cũng không bàn với anh về cái đề tài này nữa, dù sao đến lúc đó cô đem tài nghệ nấu nướng ra, làm một bàn thức ăn ngon, dễ dàng thu phục anh, suy nghĩ tới đó là thấy vui rồi, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã chín giờ, vì vậy cô nhắc nhở: "Bác sĩ Thâm, nên tan việc rồi."

Thâm Quyển nhìn thời gian "ừ" một tiếng, vừa dứt lời anh đột nhiên ý thức được một việc, sao cô biết tới giờ tan làm?

Tô Dạng Nhiên nhìn khuôn mặt kia là hiểu, cô nháy mắt mấy cái, "Tôi có người điếm chỉ."

Thâm Quyển nhớ ra rồi, người mà cô nói chắc là bác sĩ Mạnh, anh nhớ lần trước Tô Dạng Nhiên có nói hai người là bạn học đại học, quan hệ rất tốt, hơn nữa mới vừa nãy bác sĩ Mạnh đúng là có hỏi giờ tan làm của anh.

"Đi thôi bác sĩ Thâm, tôi đói rồi."

"Cô chưa ăn cơm tối?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu một cái, "Ừ, chưa ăn."

"Tại sao không ăn?"

Cô có thói quen khi viết truyện là quên ăn cơm, chờ sau khi viết xong mới phát hiện đã qua giờ cơm lâu rồi, cảm giác đói bụng cũng không có, vì vậy cô thường xuyên ba bữa ăn không đúng giờ, theo lời của Mạnh Điếm là một bữa no một bữa đói, dù sao cũng không chết đói được.

"Khi đó không muốn ăn."

Thâm Quyển quét mắt qua, lạnh lùng nói: "Tôi đi thay quần áo, ở đây chờ tôi."

Tô Dạng Nhiên đứng dậy, mặt cười đều, "Tôi có thể đi cùng không?"

Thâm Quyển: "Tô Dạng Nhiên."

Anh lên giọng cảnh cáo, cô bày tỏ sự đầu hàng, "OK OK, tôi ở đây chờ anh." Nói xong cô vội ngồi xuống, tư thế còn vô cùng ngoan ngoãn.

Thâm Quyển lắc đầu một cái sau đó đi ra ngoài, cô không phải chờ lâu, tốc độ thay quần áo của anh thật mau, Thâm Quyển đứng trước cửa phòng làm việc hô vào trong: "Đi."

"Tới đây." Tô Dạng Nhiên nhanh chóng đi tới.

Hai người cùng đi ra ngoài nên hứng đủ ánh mắt của mọi người, dù sao tổ hợp tuần nam mỹ nữ rất đẹp mắt, không biết Tô Dạng Nhiên nói cái gì mà khiến bác sĩ Thâm cười, hai người trò chuyện rất vui vẻ, trong lúc nhất thời khiến tâm hồn các thiếu nữ bẽ tan tành, người kia lâu như vậy không xuất hiện, vừa xuất hiện liền đánh một quyền lớn, khiến trái tim các y tá tan vỡ.

"Ây, mọi người thấy bộ váy cô ấy đang mặc không, là Gucci kiểu mới nhất, thật đẹp." Y tá quèn 1 đột nhiên nói.

Y tá quèn 2 hử một tiếng, "Ai biết hàng thật hay giả?"

"Nhất định là thật, hơn nữa cô ấy cũng không giống người sẽ mặc hàng giả."

"Cũng đúng, đáng đẹp như vậy, cả người toàn là nhãn hiệu nổi tiếng, nghe nói còn làm nghề tự do, cô nói coi người như vậy mà mặc hàng giả à?"

"Cô nói vậy là ý gì? Không có căn cứ thì đừng nói bậy."

"Hừ, vốn vậy mà."

...

Tô Dạng Nhiên và anh đã sớm đi ra khỏi bệnh viện, đương nhiên không biết bởi vì quần áo của mình mà gây ra trận cãi lộn.

"Cô không lái xe tới?"

Mặt cô kỳ quái nhìn anh, "Không phải anh có xe sao? Tôi còn lái xe tới làm gì?"

Không đi xe tới thì còn có cơ hội đi ké, cô muốn hai người cùng đi ăn sau đó cùng nhau về nhà, nếu lái xe thì làm sao tranh thủ cơ hội được? Cô thông minh lắm đó!

Khuôn mặt cô làm ra vẻ đương nhiên là vậy khiến Thâm Quyển không nói ra lời, cuối cùng cũng chỉ ném cho cô mấy chữ, "Thắt dây an toàn."

"Được!" Tô Dạng Nhiên nhanh chóng thắt chặt dây an toàn.

Xe chạy ra khỏi hầm, Thâm Quyển hỏi: "Cô muốn ăn gì?"

Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Muốn ăn đồ nướng."

"Không vệ sinh." Thâm Quyển cau mày.

Tô Dạng Nhiên biết làm bác sĩ thì sẽ đặc biệt chú ý tới vấn đề vệ sinh, nhưng thật ra thì cũng không có món gì sạch sẽ cả, vì vậy cô nghiêng người qua khấn cầu, "Nhưng mà tôi muốn ăn."

"Tôi mang cô đi ăn mấy món khác ngon hơn."

"Nhưng tôi chỉ muốn ăn đồ nướng, khuya là phải ăn đồ nướng mới ngon, không ăn thì không có ý nghĩa gì."

Thâm Quyển bị lý do không chính đáng của cô chọc cười, nhưng vẫn nghiêm nghị cự tuyệt, "Không được."

Tô Dạng Nhiên rũ mắt, mắt hừng, nhưng cô vẫn không giận, không có ý nghĩa thì không có, ít nhất có thể lấp no bụng là được rồi. Hơn nữa người mời cơm là anh mà, anh mới là người quyết định.

Mười phút sau, một chiếc xe màu đen đậu bên lề đường.

Tô Dạng Nhiên không dám tin trọn to hai mắt, cô nhìn anh: "Không phải anh nói đồ nướng lề đường không vệ sinh mà?"

Thẩm Quyến tắt máy, rút chìa khóa, mặc dù anh không khó ăn nhưng đã làm bác sĩ lâu rồi, ăn cái gì cũng phải đặt vấn đề vệ sinh lên hàng đầu, món đầu tiên loại bỏ chính là quán ven đường, nhưng khi nhìn thấy cô nghiêng đầu ra cửa xe không nói lời nào, cửa thủy tinh phản xạ lại khuôn mặt khi ấy của cô, Thẩm Quyến cũng không biết mình làm sao, vẫn lái xe tới đây.

Anh ho nhẹ một tiếng, "Không phải người nào đó nói không ăn đồ nướng là không có ý nghĩa à?"

Tô Dạng Nhiên nhất thời vui vẻ ra mặt, "Bác sĩ Thẩm anh thật là tốt quá đi!"

"Chỉ một lần này thôi."

"Được!" Tô Dạng Nhiên nhanh miệng đồng ý nhưng nội tâm lại nghĩ khác, chỉ cần có mớ đầu thì phía sau có khó khăn gì đâu! Huống hồ cô muốn ăn thì có thể kéo Mạnh Diễm tới, dù sao anh cũng không biết.

Hai người tìm một vị trí, vừa chuẩn bị ngồi xuống thì Thẩm Quyến đã kéo tay cô lại, Tô Dạng Nhiên không hiểu nhìn anh, "Sao vậy?"

Anh móc từ trong túi ra một bọc khăn giấy ướt, lau một lần qua bàn ghế, Tô Dạng Nhiên ở một bên trọn to hai mắt, cái này chẳng lẽ chính là bệnh nghề nghiệp? Nhưng cô lập tức thay đổi suy nghĩ, Mạnh Diễm cũng là bác sĩ mà có sao đâu.

Thẩm Quyến ném khăn giấy ướt vào thùng rác rồi mới lên tiếng: "Ngồi đi."

Tô Dạng Nhiên mau chóng ngồi xuống, cầm lấy thực đơn đưa cho anh, "Đây, cho anh gọi trước."

"Cô gọi đi."

Cô suy nghĩ một chút, nhìn một cái là biết bác sĩ Thẩm chưa ăn mấy món như vậy rồi, vì vậy cô thu hồi thực đơn, vừa mở ra xem vừa nói: "Bác sĩ Thẩm, anh chỉ cần cùng tôi ăn bữa tiệc đồ nướng này xong là bảo đảm sau này anh sẽ tuyệt đối yêu nó."

Thẩm Quyến cười một tiếng, không nói lời nào, dù sao anh cũng sẽ không bao giờ thích đồ nướng.

Tô Dạng Nhiên là khách quen, vẫy tay một cái là nhân viên lập tức đi tới, các món đồ nướng lần lượt được gọi tên, sau khi gọi xong cô mới hài lòng đặt thực đơn xuống, "Bác sĩ Thẩm, anh ăn món này bao giờ chưa?"

Thẩm Quyến giương mắt nhìn cô, anh quả thật chưa từng ăn, bởi vì cha là một bác sĩ, mẹ là giáo sư, hai người bọn họ vị đối với những loại thức ăn này vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa anh cũng không phải là một người sành ăn, cũng không có cơ hội tiếp xúc, cho dù khi du học ở nước ngoài, thức ăn ngoài không hợp khẩu vị thì tự mình nấu.

"Chắc chắn, anh không cần nói, tôi biết rồi, nhìn mặt là biết chưa từng ăn, không ăn đồ nướng là cuộc đời không viên mãn."

Thẩm Quyến, "... Ăn thực phẩm không dinh dưỡng thế này mà có cần tung hô dữ vậy không?"

Khoảng chừng mười phút sau, đồ nướng bắt đầu được dọn lên, màu vàng bóng loáng, mùi thơm tràn ra, Tô Dạng Nhiên theo bản năng nuốt nước miếng một cái, lâu rồi chưa ăn kiểm chế không nỡ, cô cầm một cây thịt ba chỉ nướng đưa cho anh, "Bác sĩ Thẩm ăn đi."

Thẩm Quyến nhìn một cái, nói: "Cô tự ăn đi."

Tô Dạng Nhiên bùi môi sau đó thu tay về, "Không ăn thì tôi ăn đó."

Thịt ba chỉ nướng tiêu, mùi thơm tỏa lên, bên ngoài cháy bên trong mềm, ăn ngon đến nỗi cô mém chút cắn trúng lưỡi, cô cắn hai ba cái là giải quyết xong một cây, Tô Dạng Nhiên thả que ăn rồi vào bát, lại cầm một cây khác, giống như có ý liên tiếp ăn mấy cây, biểu cảm vô cùng hưởng thụ.

Tô Dạng Nhiên nhìn cây thịt cuối cùng, giương mắt nhìn anh, sau đó lần nữa gờ lên, "Bác sĩ Thẩm, ăn ngon lắm, anh thử một chút đi?"

Thẩm Quyến nhìn cây que đang ở gần môi mình, sau đó lại nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của cô, Tô Dạng Nhiên vừa ăn ngón ăn nghiêng, đôi môi đỏ thắm còn dính chút dầu, chẳng biết tại sao anh lại theo bản năng nuốt nước miếng, không biết là vì thức ăn hay là vì người đối diện.

"Bác sĩ Thẩm ăn đi, tôi sẽ không lừa gạt anh đâu."

Mười mấy giây sau, một tiếng cười giòn giã như chuông bạc vang lên, toàn bộ xâm nhập vào màng nhĩ của người nam ngồi đối diện, đôi má trắng nõn mơ hồ đỏ lên, anh cảm thấy mình bị dụ dỗ, bởi vì vừa rồi trong vô thức Thẩm Quyến đã ăn xong cây que mà Tô Dạng Nhiên đưa tới hơn nửa còn... Còn... liếm môi một cái!!!

Tô Dạng Nhiên vừa cười vừa nói không rõ, cô nhìn anh, "Bác sĩ Thẩm... Anh biết mới vừa rồi anh đã.... Anh có muốn giải thích gì không?"

Thẩm Quyến không nói lời nào, bây giờ một chữ anh cũng không muốn nói!

"Đúng là sự quyến rũ của mùi thơm!"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Uống nhiều

Bệnh viện.

"Chu Dương, cậu đem hồ sơ bệnh nhân này chỉnh sửa đi một lát nữa đưa cho tôi."

Chu Dương gật đầu, "Được, không thành vấn đề."

"Ừ, vậy thì phiền cậu."

"Chị Mạnh sao còn khách sáo làm gì?"

Hai người cùng đi tới, đối diện họ là mấy người y tá, các cô ấy đang thảo luận chuyện gì đó, thấy Mạnh Điềm và Chu Dương thì ngưng thảo luận nhìn hai người họ chào hỏi, cô và Chu Dương cũng mỉm cười gật đầu.

Sát vai đi qua, Mạnh Điềm nghe được tiếng nói chuyện, đại khái là đang nói ai đó lắm tiền, khoác lên người nhãn hiệu nổi tiếng, không biết xấu hổ các loại, Mạnh Điềm bất đắc dĩ cười một tiếng, bệnh viện mà, cho tới bây giờ đâu thiếu mấy chuyện nhảm này.

"Cô nói xem người như vậy mà còn có mặt mũi theo đuổi bác sĩ Thẩm à?"

"Đúng đó, cô ta phách lối như vậy không biết kim chủ có biết không nữa?"

"Đáng như yêu tinh thì sẽ câu dẫn người khác, bác sĩ Thẩm lại còn thích cô ta nữa, có tức hay không chứ!"

"..."

Nụ cười trên mặt Mạnh Điềm thu lại, cô dừng bước xoay người nhìn đám y tá sắp biến mất ở cửa quẹo, một giây kế tiếp cô sai bước đuổi theo, Chu Dương thấy tình thế không ổn cũng vội vàng chạy theo.

"Các cô vừa nói gì?" Mạnh Điềm đi tới chặn y tá lại.

Mấy người y tá nhìn về mặt đen thui của Mạnh Điềm, nhất thời hơi chút chột dạ, cô ở bệnh viện nổi danh là người coi mờ, đối với ai cũng nhiệt tình, luôn luôn cùng các y tá cười đùa vui vẻ, chưa người nào nhìn thấy bộ dạng dữ tợn của cô lúc này.

"Bác sĩ Mạnh..."

"Các cô vừa nói cô ta, đó là ai?"

"Chính là.... Cô Tô đang một mực theo đuổi bác sĩ Thẩm."

"Ai nói các cô biết cô ấy là người như vậy? Các cô biết cô ấy sao? Hay chỉ nói bậy nói bạ?"

"Bác sĩ Mạnh chị đừng nóng giận, chúng em cũng chỉ là nghe người khác nói thôi."

"Nghe ai nói?"

"Chính là Diệp Kỳ nói."

"Diệp Kỳ đúng không?" Mạnh Điềm nén giận, hỏi: "Bây giờ cô ta ở đâu?"

"Nghĩ nghĩ...Phòng nghỉ ngơi."

Mạnh Điềm liền xoay người đi tới phòng nghỉ ngơi.

"Bác sĩ Mạnh chị đừng kích động." Chu Dương thấy như vậy vội vàng kéo tay Mạnh Điềm lại, bây giờ cô giống như là dây pháo chờ nổ vậy...

"Buông tay tôi ra, chuyện giữa phụ nữ cậu đừng can thiệp vào." Mạnh Điềm hất tay Chu Dương ra, sai bước bỏ đi.

Chu Dương biết Mạnh Điềm và Tô Dạng Nhiên là bạn tốt nhiều năm, nghe được chuyện bạn mình bị người ta miệt thị đương nhiên là tức giận rồi, nhưng bây giờ cô đang nổi giận đùng đùng, Chu Dương lo lắng, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo sát.

Nhìn cuộc chiến sắp xảy ra, mấy y tá cũng lo lắng bất an.

"Làm sao bây giờ? Có phải bác sĩ Mạnh định đi tìm Diệp Kỳ tính sổ không?"

"Có phải chúng ta nói lung tung gây ra chuyện rồi không?"

"Đúng vậy, sớm biết thì đã không xen vào rồi."

Mạnh Điềm đi đến đúng lúc Diệp Kỳ đang nói chuyện với mấy y tá khác, mọi người thấy Mạnh Điềm đen mặt thì vội vàng đứng dậy, "Bác sĩ Mạnh, có chuyện gì vậy?"

Mạnh Điềm quét mắt một cái, nói: "Không có chuyện gì, tôi tới tìm y tá Diệp hỏi chút chuyện."

Mọi người nhìn Diệp Kỳ rồi lại nhìn cô, cô ta cũng không hiểu chuyện gì, nhưng Mạnh Điềm đã chỉ mặt gọi tên rồi thì cô ta đành hỏi: "Bác sĩ Mạnh, cô có chuyện gì muốn hỏi tôi?"

"Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi miệng của y tá Diệp dùng để làm gì vậy?"

"Hả?"

"Miệng cô dùng để làm gì, hoặc trực tiếp hơn một chút, miệng của cô cũng rảnh rỗi quá nhỉ?"

Diệp Kỳ cũng không ngu, tự nhiên biết Mạnh Điềm đang nhắm vào cô ta, nhưng cô ta không hiểu lý do tại sao, "Bác sĩ Mạnh tôi chọn gì đến cô à?"

"Đúng vậy, miệng cô chọc trúng tôi, miệng của y tá Diệp ngoại trừ ăn cơm nói chuyện có phải còn có thể đâm bị thọc chọc bị gao, ăn nói bừa bãi à?"

Sắc mặt Diệp Kỳ trầm xuống, ngay cả sự tôn trọng cũng không giữ nổi, "Mạnh Diễm, ý cô là sao?"

"Tôi có ý gì cô không biết sao, lời đồn đãi về Tô Dạng Nhiên không phải từ miệng cô ra à?"

Lời Mạnh Diễm vừa dứt, sắc mặt mấy y tá liền thay đổi, bởi vì cô ta cũng đang nói với các cô ấy về Tô Dạng Nhiên.

Sắc mặt Diệp Kỳ chút khó chịu, "Đúng vậy, là tôi nói, nhưng tôi có nói gì sai à?"

"Cô chính mắt mình nhìn thấy hay là thế nào?"

"Trên người cô ta đều là nhãn hiệu nổi tiếng, nghe nói không có công việc, không đi làm mà còn có thể mặc đồ hiệu, không phải do có người bao nuôi thì còn có thể là gì nữa?"

Mạnh Diễm bị cô ta làm bật cười, "Y tá Diệp, cô đây là đang ghen tị à?"

"Tôi không có ghen tị, cô đừng nói bậy, tôi chỉ đang nói thật mà thôi."

"Thế nào, từ bao giờ mà đồ hiệu chỉ có kim chủ được mua? Người có tiền không phải cũng mặc à? Mặc đồ hiệu chính là bị người ta bao nuôi? Cô nghĩ u ám như vậy thật à? Không biết nhìn người hả?"

Mạnh Diễm nói một câu khiến Diệp Kỳ đỏ mặt, "Cô chỉ đang cá vù lấp miệng em thôi!"

"Cô thôi đi. Còn nữa, ai nói với cô Tô Dạng Nhiên không có công việc? Người ta làm nghề tự do đó, cô có biết cái gì là nghề tự do không? Có học môn đạo đức chưa? Không phải là thầy thế dạy chứ?"

"Mọi người đều là người lớn, hẳn nên biết cái gì là đúng là sai, phải có trách nhiệm với lời nói của mình, hay rồi, y tá không đặt tâm tư của mình vào công việc mà suốt ngày đi coi người khác là kẻ thù, không bằng đi luyện tập kỹ thuật ghim kim nhiều hơn đi, đừng biến bệnh nhân thành vật thí nghiệm. Bài học cơ bản nhất là rèn luyện từng ngày đó biết chưa?"

"Mạnh Diễm, cô đừng hòng si nhục người khác." Diệp Kỳ nức nở.

"Tôi si nhục cô à? Tôi đánh hay mắng cô? Còn nữa, cô có từng nghe câu này chưa? Nhục nhân giả tất tự nhục*, rảnh quá thì đi học đạo lý làm người đi, được không? Mạnh Diễm tôi trời sinh là người thẳng thắn, không ưa những người dối trá, rõ ràng mình sai mà còn chằm chọc người khác, làm như mình thanh cao lắm vậy, Bạch Liên Hoa."

* Hạ nhục một người chắc chắn sẽ bị người khác làm hồ thẹn lại

Diệp Kỳ lần này khóe thật, cuộc nói chuyện của hai người không chỉ có y tá trong phòng nghỉ ngơi nghe mà còn có cả bác sĩ nam nữ bên ngoài đi qua nghe được rõ ràng, suy nghĩ, nước mắt Diệp Kỳ chảy càng tợn.

Mạnh Diễm không thêm quan tâm bộ dạng của cô ta, dù sao cô đã nói xong chuyện rồi, lười nhìn cô ta diễn tuồng, cô liếc cô ta một cái rồi xoay người đi tới cửa, đột nhiên nhớ gì đó, Mạnh Diễm lần nữa nhìn Diệp Kỳ.

"Cô mới vừa thắc mắc nghề gì không làm việc mà có thể mặc đồ hiệu phải không? Vậy tôi nói cho cô biết, là bạch phú nữ, con nhà giàu, hiểu chưa? Tô Dạng Nhiên không chỉ là bạch phú nữ con nhà giàu, người ta vừa có sắc vừa có tiền còn hết lần này tới lần khác dựa vào tài hoa của mình mà làm ra tiền, nghề tự do là nhà văn đó, mỗi ngày nằm nhà ngủ cũng có thể kiếm tiền đó, hiểu không?"

"Còn nói đến chuyện nhân phẩm, tôi và cô ấy quen nhau bảy năm còn không rõ bằng cô a, tiểu cô nương nên làm việc cho giỏi đi, cố gắng kiếm tiền, thực tế một chút ha."

Nói xong Mạnh Diễm quay đi không thêm nhìn lại, những lời cô vừa nói rất đúng người đúng việc, không chỉ cho Diệp Kỳ một đòn cảnh tỉnh mà còn cho những người truyền lời đồn bậy bạ mỗi người một gây.

Chu Dương bất thành lĩnh ợ một cái, anh còn tưởng rằng bác sĩ Mạnh sẽ tới đây kéo tóc Diệp Kỳ, thuận tiện cho cô ấy mấy bạt tai, đây chắc hẳn là chiến tranh giữa nữ nhân, nhưng mới vừa rồi anh ta mới nhận ra, so với việc động tay động chân, lời nói còn lợi hại hơn.

Mạnh Diễm bởi vì cô mà ở bệnh viện đại chiến một trận, người trong cuộc vẫn không biết gì cả.

Tô Dạng Nhiên bây giờ mới cảm thấy Thẩm Quyến chính là một viện bảo tàng, càng đến gần càng thích, thích đến mức cô không có cách nào tự kiềm chế, tối hôm đó anh quả thật không chịu nổi sự quyến rũ của mùi thơm, dưới sự dụ dỗ của cô, mỗi loại anh đều thử một chút, đến bây giờ cô cũng không quên được hình dáng lúc đó của anh, anh nhìn vào đồng que ăn rồi, khó tin và xấu hổ...

Đêm hôm đó hai người cùng nhau về nhà, dọc theo đường đi anh không chịu nói câu nào, cảm giác như bị tù thân vậy, cuối cùng trước khi vào nhà cô thật sự chịu không nổi nữa, Tô Dạng Nhiên cảm thấy nếu cô không nói gì chắc anh sẽ hoài nghi đời người cả đêm qua, nhưng sau khi nói xong mặt Thẩm Quyến lại càng đen hơn.

Bây giờ suy nghĩ lại, hình như mình cũng đâu có nói gì quá đáng, cô chỉ nói, "Bác sĩ Thẩm anh đừng như vậy mà, coi như một chồng que đó là do tôi ăn đi, như vậy được không?"

Câu này có vấn đề gì không? Hình như ổn mà?

Tám giờ tối, Tô Dạng Nhiên vừa đóng laptop liền nhận được điện thoại của Mạnh Diễm, cô ấy hỏi có muốn ra ngoài ăn khuya không, mấy ngày trước cô vừa cùng Thẩm Quyến ăn một bữa, con sâu thềm ăn lại bị dụ tới, dĩ nhiên là sẽ không từ chối, vì vậy cô quả quyết lại cùng Mạnh Diễm thưởng thức bữa ăn khuya có ý nghĩa.

Sau khi ngồi xuống Mạnh Diễm ôm thực đơn, ghi món xong còn gọi hơn một kết bìa, Tô Dạng Nhiên trợn mắt hốc mồm, bạn mình hôm nay bị gì kích thích rồi, cô dè dặt hỏi: "Hôm nay cậu sao vậy?"

Mạnh Diễm nhìn cô một cái, "Bực mình, phát nổ."

Tô Dạng Nhiên nhú mày, "Ai chọc cậu tức giận?"

"Tớ hỏi cậu, có phải lần trước cậu tới bệnh viện mặc váy Gucci không?"

Tô Dạng Nhiên trả lời, "Mới mua đó, sao vậy?"

Mạnh Điềm đem chuyện hôm nay kể ra, sau khi nghe xong Tô Dạng Nhiên cười, Mạnh Điềm hung hãn trừng, "Cậu còn cười nữa?"

"Tớ cảm thấy rất buồn cười, mặc đồ hiệu thì là bị người ta bao nuôi? Suy luận kiểu gì vậy?"

"Suy luận của người ghen tị." Mạnh Điềm nhún bả vai.

"Thôi được rồi, lần sau mà gặp phải cô ta tớ cũng muốn nói chuyện thử xem sao."

"Thôi khỏi, tớ đã thay cậu trút con tức giận rồi."

"Hả?"

Lần nữa nghe kể, Tô Dạng Nhiên bội phục sát đất, cũng quyết định không đi tìm vị kia y tá phiền toái kia nữa, bởi vì cô vô cùng rõ ràng không người nào có thể thắng nổi cái miệng của bạn mình cả, chắc hẳn cô y tá kia cũng phải hoài nghi lý do tồn tại của cô ở trên đời này rồi.

Bữa tiệc này hai người đều ăn uống như bão táp, trên bàn đều là que dùng rồi và chai bia rỗng, lúc tàn cuộc Mạnh Điềm gọi điện thoại cho Giang Thừa.

"Trước đưa... Dạng nhiên về nhà đã." Mạnh Điềm hàm hồ nói không rõ.

"Được." Giang Thừa bắt đầu nhìn cô uống say mà còn lo lắng cho Tô Dạng Nhiên, anh giờ tay gõ đầu Mạnh Điềm, "Lần sau không cho phép uống nhiều vậy nữa."

Giang Thừa lái xe vào hầm, Mạnh Điềm kéo Tô Dạng Nhiên từ trong xe ra ngoài, "Anh ở đây chờ em, em đưa Dạng Nhiên... lên."

Giang Thừa đầu yên tâm về hai con quỷ say rượu này vì vậy đóng cửa xe đi theo bọn họ, ngay lúc mấy người bước tới cửa thang máy thì sau lưng truyền tới một loạt tiếng bước chân, Giang Thừa quay đầu nhìn một cái, là một người đàn ông trẻ tuổi.

Mạnh Điềm hí mắt nhìn người kia, cảm thấy hơi quen mắt, cô chọt vào mặt Tô Dạng Nhiên, "Này...Cậu nhìn kia... Người đàn ông kia có giống bác sĩ Thẩm nhà cậu không?"

Bác sĩ Thẩm?

Nghe vậy cô ngẩng đầu lên cố gắng mở to hai mắt nhìn sang, vóc người thật đẹp, cái dáng người kia rất giống bác sĩ Thẩm nhà mình, cô theo bản năng tránh khỏi Mạnh Điềm, nhìn người đàn ông kia rồi giang hai tay.

"Tôi muốn... Bác sĩ Thẩm đưa tôi về nhà...."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cường hôn

Hai người uống thành như vậy đương nhiên là không tỉnh nổi, nhưng Giang Thừa thì không, anh theo bản năng cản Tô Dạng Nhiên lại, nhìn thanh niên trẻ tuổi kia nói: "Ngại quá, hai cô ấy uống nhiều quá, chắc nhận lầm người rồi."

Thẩm Quyến nhìn Giang Thừa gật đầu, "Hai người đó không nhận sai người đâu, tôi họ Thẩm, là đồng nghiệp của bác sĩ Mạnh."

Mạnh Điềm kéo Giang Thừa qua một bên, sau đó lại đẩy Tô Dạng Nhiên về phía Thẩm Quyến, Thẩm Quyến bất ngờ theo bản năng ôm lấy Tô Dạng Nhiên đang lao đảo, mặt Mạnh Điềm hài lòng, "Bác sĩ Thẩm... Dạng Nhiên nhà tôi...phiên anh đưa lên nhà."

Giang Thừa hơi nhíu mày, "Tuy rằng hơi thất lễ nhưng vẫn hy vọng anh có thể đưa ra gì đó chứng minh thân phận, còn không thì để tôi tự tay đưa lên vậy."

Thẩm Quyến một tay đỡ Tô Dạng Nhiên một tay móc từ túi ra thẻ tên đưa cho Giang Thừa, "Anh làm vậy là đúng rồi, đây là thẻ tên của tôi."

Giang Thừa nhìn thoáng qua.

Thẩm Quyến, bệnh viện tổng hợp Tấn Thành, phó chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh, ảnh chụp và người thật nhất trí, sau khi xác định xong anh trả lại cho Thẩm Quyến, "Ba người nhưng chỉ có tôi là tỉnh nên phải cảnh giác một chút."

Mạnh Điềm dựa đầu vào vai Giang Thừa, bất mãn lắm lắm nói: "Đi được chưa vậy... bác sĩ Thẩm sẽ đưa cô ấy lên mà... em muốn về nhà."

Giang Thừa đã xác nhận thân phận Thẩm Quyến, hơn nữa Tô Dạng Nhiên và Mạnh Điềm cứ một câu là bác sĩ Thẩm nhà tôi, bác sĩ Thẩm nhà cô ấy, Giang Thừa đương nhiên cho rằng bác sĩ Thẩm này là bạn trai Tô Dạng Nhiên, vì thế anh và Thẩm Quyến chào nhau một tiếng rồi dẫn Mạnh Điềm trở về.

Bọn họ đi rồi, Thẩm Quyến cúi đầu nhìn Tô Dạng Nhiên đang nhắm chặt mắt dựa vào vai mình, hô hấp nồng đậm mùi rượu và mùi đồ ăn, chắc là cô và bác sĩ Mạnh đi ăn khuya, còn uống không ít rượu.

Thẩm Quyến vẫn còn nhớ lần trước Tô Dạng Nhiên đã hứa là không ăn thức ăn lạ đường nữa, hiện giờ anh biết lời của cô khi trước chỉ là nói suông thôi, cô còn có thể đi với người khác, càng nghĩ càng buồn bực, anh duỗi tay捏eo mặt cô.

"Toàn là nói dối."

Sau một lúc Thẩm Quyến lại phát hiện má cô mềm mại, vì vậy không kiềm được捏eo thêm một bên nữa, Tô Dạng Nhiên bất mãn, cô kéo tay anh ra, nhỏ giọng lắm lắm, "Đau...."

Thẩm Quyến bắt đầu cười lên, ôm cô vào thang máy, Tô Dạng Nhiên dựa cả người vào anh, cửa thang máy "Đình ——" một tiếng mở ra, có vẻ nghe âm thanh nên cô dần tỉnh táo hơn.

Tô Dạng Nhiên thỉnh thoảng đưa tay vẫy quanh cổ anh, "Bác sĩ Thẩm, là anh à."

Bị cô ôm lấy nên không di chuyển được, Thẩm Quyến duỗi tay muốn đẩy tay cô xuống, Tô Dạng Nhiên rõ ràng đang say nhưng lực vẫn rất lớn, đôi tay gắt gao tóm chặt, anh vừa đi vừa lời cô đi theo, cuối cùng cả người cô đều dán lên ngực anh, cảm giác xổng thẳng lên não.

"Tô Dạng Nhiên, cô đừng làm loạn, mau bỏ tay ra." Thẩm Quyến nói.

Giương mặt cô bị rượu làm ửng đỏ, đôi mắt to mê ly sáng dị thường, bỗng nhiên đôi mắt kia âm đạm đi, giọng nói mang theo ủy khuất, "Bác sĩ Thẩm, có phải anh lại tức giận nữa hay không?"

Thẩm Quyến nhìn cô, anh biết hiện giờ con ma men này vẫn chưa tỉnh, "Tôi không có tức giận."

"Anh có, vừa rồi anh còn kêu tên đầy đủ của tôi kia."

Kêu tên đầy đủ chính là tức giận, logic gì thế này?

"Bác sĩ Thẩm, anh đừng lúc nào cũng tức giận với tôi được không? Anh tốt với tôi chút đi, tôi còn không được coi trọng bằng tiểu cầu mập nữa." Nói xong, tự dưng Tô Dạng Nhiên bật khóc nức nở, cô chôn đầu vào vai anh, trọng lượng toàn thân dồn cả vào người Thẩm Quyến.

"Tiểu cầu mập là chó, cô là người, tự cô so mình với chó à?" Thẩm Quyến dờ khóc dờ cười.

"Vây anh rõ ràng biết nó là chó, tôi là người, mà còn tốt với nó hơn tôi?" Tô Dạng Nhiên càng nghĩ càng tủi thân, cô theo đuổi anh lâu như vậy, anh vẫn như cũ không mặn không nhạt, mà cô thì lại càng lún càng sâu, Tô Dạng Nhiên dứt khoát vùi mặt mình vào cổ anh.

Vùi vào rồi thì lại phát hiện da thịt ở cổ anh lạnh lạnh, thật thoải mái, cô không khỏi kêu ra tiếng, "Bác sĩ Thẩm, cổ anh mát mát, thoải mái quá."

Cổ anh lạnh nhưng gương mặt cô lại nóng, da thịt non mịn trơn trượt, lúc nói chuyện càng tỏa ra mùi rượu, cả người anh run rẩy, đôi mắt đen càng thêm thâm trầm, hô hấp có chút dồn dập.

"Đừng quấy nữa, về nhà ngủ một giấc đi." Thẩm Quyến gian nan mờ miệng, giọng nói khô khốc xưa nay chưa từng có.

"Hả? Không đi..." Tô Dạng Nhiên nhủ mi dùng sức lắc đầu, cô rời khỏi cổ anh, nỗ lực mở to đôi mắt, "Bác sĩ Thẩm, anh lớn lên rất đẹp, tôi thật sự rất thích anh."

Thẩm Quyến mím môi, không nói lời nào.

"Tôi thật sự thích anh, không nói dối."

Ánh mắt Thẩm Quyến có hơi thay đổi, đại khái là tức giận, Tô Dạng Nhiên lại mếu máo, "Anh nhìn kia, vừa nói không tức giận mà lại tức giận nữa rồi."

"Cô vừa nói dối, cô là người nói dối quen miệng."

"Tôi không có... nói dối."

"Cô nói dối."

"Tôi không có!" Tô Dạng Nhiên tuy rằng mơ hồ nhưng cô vẫn biết anh có ý gì, Thẩm Quyến nói không đúng, cô không có nói dối.

Thẩm Quyến vững vàng đôi mắt, làm thế nào cũng phải bắt cô thừa nhận, "Cô là..."

Vừa dứt lời một vật ấm áp nóng ướt mang theo hơi rượu bỗng nhiên đè ép lên, Tô Dạng Nhiên lần nữa ôm chặt cổ anh, dùng sức nghiền lấy đôi môi ấm áp kia, mềm quá, giống thạch trái cây, ăn ngon, Tô Dạng Nhiên không hề ý thức cần một ngụm.

"Suýt ——" Thẩm Quyến hít ngược một hơi khí lạnh, đồng thời con đau đốn ngấn gối cũng làm đầu óc anh thanh tỉnh, Thẩm Quyến duỗi tay đè bả vai cô lại, dùng sức đẩy ra, đôi mắt anh thâm trầm mang theo tia nguy hiểm, giọng nói kỳ lạ.

"Cô bị rượu làm điên rồi à?"

Tô Dạng Nhiên cảm thấy đầu hơi mơ màng nhưng hơi thở trên người anh rất hấp dẫn, vì thế cô giả vờ muốn thoát khỏi sự kiềm kẹp, cô muốn dựa vào anh, giọng nói mất mát, "Tôi không có bị rượu làm điên, tôi chỉ muốn anh..."

"Tô Dạng Nhiên!" Thẩm Quyến tức giận thật sự, lần thứ hai, đây đã là lần thứ hai, khác ở chỗ lần này là mùi rượu, lần trước là mùi sầu riêng, hơi sầu riêng kia nháy mắt tràn ngập, làm anh đến nay vẫn không thể quên được.

Tô Dạng Nhiên ngủ đủ giấc thì tự nhiên tỉnh lại, đầu vẫn còn đau, lúc nhớ lúc không, cô nhớ rõ đêm qua mình uống hơi nhiều, Mạnh Diễm gọi điện thoại nhờ Giang Thừa đưa cả hai về nhà.

Cô duỗi tay sờ mặt, đầu hú lên một hồi chuông cảnh báo, Tô Dạng Nhiên hét lên một tiếng rồi chạy thẳng đến phòng tắm, tối hôm qua cô chưa tẩy trang mà đã đi ngủ! Chuyện lớn rồi!

Nhưng khi cô bước vào phòng tắm nhìn mình trong gương thì trở mất ra, người để mặt mộc, trên mặt không có một chút son phấn, không hề lớp trang điểm sót rồi? Cô nhủ này suy nghĩ, trong đầu trống rỗng, dùng sức tưởng tượng cũng không ra.

Tô Dạng Nhiên tưởng là Mạnh Diễm đã giúp cô tẩy trang, bởi vì hai người giúp nhau tẩy trang không phải chỉ một hai lần, người say ít hơn luôn là người có trách nhiệm tẩy trang, vì vậy cô không thêm suy nghĩ nữa, rửa mặt sạch sẽ rồi đi ra ngoài uống ly yến mạch lấp đầy bụng.

Cảm giác say rượu thật không dễ chịu, cô tự nhủ mình về sau không uống rượu nữa. Tô Dạng Nhiên đang rửa ly thì đột nhiên ngừng lại, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến một sự kiện.

Hôm nay là thứ bảy, 10 giờ sáng có tiết học của bác sĩ Thẩm!!!

Cô thật là uống tới hồ đồ, chuyện này mà cũng quên mất. Tô Dạng Nhiên cuống quýt lau khô tay rồi chạy ra phòng khách nhìn đồng hồ, 9 giờ mười lăm, cô bị muộn rồi!!

Vọt vào phòng ngủ, trang điểm thay quần áo chỉ tốn mười phút, cô xuống lầu lái xe thẳng đến đại học Tân Thành, vừa đậu xe ngay ngắn đã nhận tin nhắn Wechat của Chung Án.

—— Chị Tô, sao chị chưa tới?

—— Chị sắp đến muộn rồi, đến trễ hơn giáo sư Thẩm là anh ấy không cho vào đâu!

—— Chị Tô!!!!

Tô Dạng Nhiên làm gì có thời gian trả lời tin nhắn, cô cầm di động chạy như điên, sáng sớm đã phải sửa soạn nhanh gọn vì vậy không kịp mang giày cao gót, hên là không mang nếu không là toi cái mạng già này rồi!

—— Chị Tô, không kịp rồi, thầy Thẩm đã vào phòng học...

Tô Dạng Nhiên vịn cửa thờ dốc, hồi còn học đại học cô chưa bao giờ chạy đua bạt mạng như vậy, trên màn hình di động đột nhiên hiện lên tin nhắn của Chung Án, cô theo bản năng xoay đầu nhìn sang, trên bục giảng Thẩm Quyển đang nhìn về phía cô, con người đen nhánh giống như sao, Tô Dạng Nhiên không giữ được trái tim đang nhảy kịch liệt, cô nhìn anh, trong lúc nhất thời quên mất nói chuyện.

Chung Án vừa nhìn xong liền thấy Tô Dạng Nhiên xuất hiện ở phòng học, chỉ kém mấy giây! Mấy giây thôi đó!!

Vài giây sau Tô Dạng Nhiên mới phục hồi tinh thần, cô lập tức đứng thẳng, chấp tay trước ngực, về mặt chân thành tha thiết nhìn Thẩm Quyển, "Giáo sư Thẩm, em sai rồi."

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên người ngoài cửa và người trên bục giảng, tuy không học môn này thường xuyên nhưng bọn họ đều đem lời dạy của giáo sư Thẩm ghi tạc trong lòng, nữ sinh bởi vì sợ ngượng ngùng trước mặt Thẩm Quyển, nam sinh là bị thu hút bởi kinh nghiệm và tài hoa của anh nên không dám đến trễ.

"Giáo sư Thẩm, xin cho em một cơ hội." Tô Dạng Nhiên càng thêm chân thành tha thiết.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sự mẫu

Ánh mắt Thẩm Quyển rơi vào đôi môi đỏ thắm của cô, xúc cảm mềm mại đêm qua trong giây lát xông lên đầu, đôi mắt nhìn cô hơi thay đổi mấy phần, môi mím chặt, trong lòng anh đang cân nhắc.

Vào tiết học đầu tiên cũng đã nói không được tới trễ, không ai có thể ngoại lệ, sắc thái trong mắt anh lạnh thêm mấy phần, Thẩm Quyển dời mắt ra chỗ khác, cúi đầu mở giáo án, nói: "Lần sau không được tới trễ nữa."

Mọi người:???

Không phải thầy nói đi trễ không được vào sao?

Tô Dạng Nhiên vui vẻ ra mặt, cất cao giọng nói: "Dạ, cảm ơn giáo sư Thẩm!"

Cô lác eo đi vào bên trong, nhìn một cái liền thấy Chung Án đang ngoác miệng, cô bước nhanh tới, ngồi xuống.

"Chị Tô, vừa rồi em lau mồ hôi giùm chị luôn ấy." Chung Án nhỏ giọng nói, vừa dứt lời, Tô Dạng Nhiên còn chưa trả lời, đột nhiên cậu ta cảm giác được ánh mắt rét lạnh rơi vào người mình, theo bản năng lập tức im lặng ngồi ngay ngắn.

Tô Dạng Nhiên hé miệng cười rồi nhìn sang Thẩm Quyển trên bục giảng, anh đã nghiêm túc bắt đầu tiết học.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu giờ học."

Bởi vì tới trễ nên Tô Dạng Nhiên có hơi chột dạ, cô ngồi ngay ngắn nghe giảng cho dù không hiểu gì, cố gắng mở to hai mắt không để mình ngủ gà ngủ gật.

Chung Án có hơi kinh ngạc, bao giờ đi học cô cũng ngủ một giấc đến khi hết giờ, vậy mà bây giờ lại khác, nghe giảng so với cậu ta còn nghiêm túc hơn. Nhưng ánh mắt vừa rồi của giáo sư Thẩm vẫn còn làm cậu ta sợ hãi, không dám tùy ý nói chuyện, chỉ đành nín đến khi tan lớp.

"Chị Tô, hôm nay chị không ngủ, thật thần kỳ."

Tô Dạng Nhiên vừa đứng dậy vừa nói: "Người đi trễ làm gì dám ngủ nữa? Được rồi, không nói với em nữa, chị đi trước đây, hôm nay cảm ơn em."

Chung Án nhìn bóng lưng cô như có điều suy nghĩ.

Thẩm Quyển đang thu dọn đồ, Tô Dạng Nhiên đi tới, ngay lúc còn mấy bước nữa là đến thì bị một nữ sinh có dáng dấp xinh đẹp giành trước, cô ta nhìn Thẩm Quyển, ánh mắt có chút tránh né, đại khái là do thẹn thùng. "Giáo sư Thẩm... Em, em còn có chỗ chưa hiểu, thầy có thể giảng lại cho em không ạ?"

Tô Dạng Nhiên nhú chân mày, cái gì mà không hiểu chứ? Rõ ràng là cái cô ngại trang để làm quen thôi.

Thẩm Quyển ngẩng đầu lên, nhìn nữ sinh này đồng thời cũng nhìn thấy Tô Dạng Nhiên đang đứng một bên, chân mày cô nhú lại, khóe miệng cười chút chút, mặt đầy vẻ chờ đợi xem kịch vui, một giây tiếp theo ánh mắt anh nhìn nữ sinh kia lạnh hơn rất nhiều.

"Xin lỗi, bây giờ đã hết giờ làm việc, tất cả vấn đề tôi đã giảng tận cùng, nghiêm túc nghe thì sẽ không cần hỏi nữa."

Mặt nữ sinh đỏ ửng, vừa rồi là thẹn thùng còn bây giờ là xấu hổ.

Sau khi nói xong, anh không để ý tới nữ sinh có vẻ sắp khóc kia nữa, lạnh lạnh liếc mắt qua Tô Dạng Nhiên, cầm bài thi đi ra ngoài cửa, cô bị anh nhìn một cái, kinh sợ, lập tức đuổi

theo.

Nữ sinh kia muốn khóc, có vẻ như bị đá kích khá nặng, bên cạnh có mấy người chắc là bạn, sau khi thấy Thẩm Quyển ra ngoài liền vây tới an ủi: "Không sao đâu, giáo sư Thẩm cũng không phải là người dễ gần."

"Đúng vậy, đừng buồn mà"

Nữ sinh khóc thút thít, "Nhưng các cậu có thấy nữ sinh đi theo giáo sư Thẩm ra ngoài không?"

"Ý cậu là người hôm nay tới trẻ?"

"Đúng vậy, cô ấy giống như đang chạy theo giáo sư Thẩm, lần trước tớ còn thấy cô ấy đi cùng giáo sư."

"Trường học cấm thầy trò yêu nhau." Một nữ sinh khác nói, mặc dù đang ngồi đây có không ít nữ sinh cũng ôm ảo tưởng nhưng không ai hành động, chỉ có cô nữ sinh này là khác, cô ấy trắng trợn theo đuổi giáo sư Thẩm.

Chung Ân vừa vặn đi qua nghe thấy cuộc trò chuyện, cậu ta bất thành linh dừng bước.

Chung Ân có vẻ ngoài đáng hoàng, thích cười, tính cách cũng tốt, mặc dù không phải cùng chuyên ngành nhưng các cô ấy vẫn biết cậu ta, thấy Chung Ân đột nhiên dừng lại cũng tò mò nhìn, "Chung học trưởng..."

Chung Ân cười lên, mấy nữ sinh có chút thụ sủng nhục kinh, "Tớ mới vừa nghe được các cậu nói thầy trò yêu nhau."

Mọi người biết Chung Ân và nữ sinh kia có quen biết, nếu không cậu ta sẽ không giành chỗ lại còn ngồi chung. Cậu ta nghe thấy rồi, nữ sinh da mặt mỏng tự nhiên cảm thấy ngại, vì vậy nhân nhó không lên tiếng.

Chung Ân lần nữa cười ra tiếng, nói: "Bọn họ không phải thầy trò yêu nhau đâu, mọi người lớn rồi, không thể tùy tiện chụp loạn cái mũ lên đầu người khác."

"Nhưng nữ sinh kia đúng thật đang theo đuổi giáo sư Thẩm mà!"

"Sao lại như vậy được? Theo lẽ đúng mà nói thì giáo sư Thẩm không phải là giáo sư của trường chúng ta, còn nữa, ai nói chị Tô là học sinh?"

"Hả?"

"Chính xác mà nói, chị ấy là sư tỷ của tất những người đang ngồi ở đây, chị ấy tốt nghiệp được mấy năm rồi."

"Tốt nghiệp mấy năm nhưng nhìn chị ấy cũng không lớn hơn bao nhiêu so với chúng ta." Một nữ sinh hơi khiếp sợ nói.

Trong đó có một nữ sinh không phục, "Nhưng dù vậy thì chị ấy đã tốt nghiệp rồi tại sao còn tới đây học?"

"Trường chúng ta cũng không có quy định không cho người ngoài vào học, hơn nữa bạn gái tới nghe bạn trai giảng bài thì có vấn đề gì sao?" Chung Ân hạ bả vai.

Mấy nữ sinh bị lời nói của Chung Ân lừa gạt, tin tức này có hơi khó tiêu hóa, nữ sinh xinh đẹp đó đã tốt nghiệp? Lại là đàn chị của bọn họ? Hơn nữa còn là hoa có chủ, bạn gái của giáo sư Thẩm?

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, Tô Dạng Nhiên đáng đáp quá đẹp, tính cách nhìn sơ qua cũng tốt, có không ít nam sinh cũng âm thầm đặt cô vào lòng, định lên kế hoạch đoạt lấy tâm hồn thiếu nữ thì lại biết được người mình thầm mến là sư mẫu?!

"Chung học trưởng nói thật đó, hôm trước tớ còn thấy chị ấy và giáo sư Thẩm cùng ăn trưa ở tiệm thịt dê ngoài trường, nhưng mà tớ không dám nói." Trong đám người có một giọng nói nhỏ nhỏ bổ sung.

Lời này khiến mọi người không dám không tin, cẩn thận suy nghĩ một chút, cả phòng học cũng chỉ có cô dám ngủ trong lớp, hôm nay tới trẻ chỉ cần nói đôi câu mềm mỏng đã được cho vào, thì ra quan hệ giữa hai người là bạn trai bạn gái, trái tim của đồng nam sinh đã bẽ thành đồng cạn bã, cướp bạn gái của giáo sư Thẩm bọn họ không dám, bọn họ không có can đảm, hơn nữa giá trị nhan sắc và tài năng của giáo sư cao như vậy, học tỷ có thêm nhìn bọn họ à?

Tô Dạng Nhiên đi bên cạnh Thẩm Quyển, "Bác sĩ Thẩm, thật ra hôm nay tôi không phải có ý đi trễ."

"Ừ."

"Sáng nay vô tình ngủ quên, tối hôm qua có uống chút rượu với Mạnh Điềm, không ngờ uống nhiều quá." Tô Dạng Nhiên giải thích.

Cô không nhận ra biểu cảm của anh đã thay đổi, Thẩm Quyển nhìn cô, Tô Dạng Nhiên đang nói rất thân thiện, giống như không có gì không đúng, ánh mắt anh lặng đi mấy phần: "Uống nhiều như vậy rồi ai đưa cô về?"

Tô Dạng Nhiên nhìn thẳng mắt anh, "Mạnh Điềm á, cô ấy còn tẩy trang giùm tôi nữa."

Khi cô vừa dứt lời, chân mày Thẩm Quyển lập tức nhíu lại, "Mạnh Điềm tẩy trang?"

Tô Dạng Nhiên không thấy có vấn đề gì, "Đúng vậy, hai chúng tôi đã quen rồi, ai không uống say thì phụ trách."

Thẩm Quyển sờ cằm, anh cẩn thận nhìn cô nhưng không tìm được tia giả dối nào trên mặt, Tô Dạng Nhiên dễ quên thật, chuyện tối qua cô cũng quên không còn một mống, thật đúng là có một thì có hai, anh càng nghĩ càng cảm thấy khuôn mặt trắng nõn này thật gai mắt, anh bảo đảm nếu lại có một lần chắc chắn sẽ xử lý cái miệng này!!

Chẳng biết tại sao, Tô Dạng Nhiên đỏ mặt hỏi, ánh mắt anh có chút nguy hiểm...

"Vù——" Điện thoại trong túi rung lên, Tô Dạng Nhiên vội vàng móc ra, xem một cái sau đó cô nhìn anh cười, nói: "Tôi nhận điện thoại đã."

Thẩm Quyển cho cô ánh mắt tùy ý.

Tô Dạng Nhiên đi chậm lại, "A lô?"

"Dạng Dạng, bây giờ con có rảnh không?"

"Sao vậy ạ?"

"Mẹ muốn ăn cùng con bữa cơm." Tần Trần nói.

Cô nhìn Thẩm Quyến đang đi phía trước, hơi do dự, Tần Trần đầu kia cũng cảm thấy sự do dự của cô vì vậy lại nói: "Dạng Dạng, con không thể cùng mẹ ăn một bữa cơm sao?"

Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng thở dài một cái, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp nói: "Ồ đâu ạ?"

Tần Trần cao hứng, lập tức nói: "Nhà hàng Hồ Giang Đường, đường Súc Thê, hẹn trước bàn số 15."

Hồ Giang Đường? Chỗ này không phải ngay cạnh trường học sao?

"Dạ, con biết rồi, vậy con cúp trước."

"Ừ, được được."

Tô Dạng Nhiên cúp điện thoại, cô bước nhanh tới, "Bác sĩ Thẩm."

"Ừ?"

"Hôm nay tôi không thể ăn cơm cùng anh được rồi..."

Thẩm Quyến gật đầu: "Không sao, cô có chuyện thì đi đi."

"Ừ, vậy tôi đi trước đây."

Thẩm Quyến "ừ" một tiếng, mắt anh nhìn theo bóng người gầy gò cho đến khi biến mất thì mới giật mình phản ứng, mình vừa nói gì vậy? Cô nói không thể ăn cơm cùng, anh rất tự nhiên trả lời không sao, từ khi nào mà nó trở thành thói quen vậy?

Thẩm Quyến không khỏi lắc đầu một cái, gần đây anh trở nên không giống bản thân rồi, đang suy nghĩ sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nam mười phần già dặn.

"Bác sĩ Thẩm."

Thẩm Quyến theo bản năng xoay người, là hiệu trưởng Triệu.

Triệu Tiến Tiêu bước hai ba bước liền tới nơi, "Bác sĩ Thẩm vừa tan lớp ạ?"

Anh lễ phép gật đầu một cái, "Đúng vậy."

Triệu Tiến Tiêu dùng ánh mắt thường thức nhìn anh, tiếp đó hỏi: "Bác sĩ Thẩm ăn cơm chưa?"

Thẩm Quyến: "Giờ cháu chuẩn bị về bệnh viện ăn đây ạ."

"Ta muốn mời cháu cùng ăn cơm trưa, không biết bác sĩ Thẩm có nể mặt không đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bạn cũ

Nhờ sự chỉ dẫn của nhân viên mà Tô Dạng Nhiên tìm được vị trí mà Tần Trần đã hẹn, nhưng tại sao lại có một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính ngồi ở đó?

Cô suy nghĩ một chút, chắc là người ta vô tình ngồi sai Vị trí, vì vậy cô đi tới, nhắc nhở: "Xin chào?" Người kia ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt anh ta cũng thoáng qua vẻ nghi hoặc, Tô Dạng Nhiên không đợi anh trả lời, tiếp tục hỏi: "'Xin lỗi quấy rầy anh rồi, xin hỏi có phải anh ngồi sai vị trí không ạ?"

"Bàn 15, không sai đâu."

Tô Dạng Nhiên nhú mày, cô cũng vô cùng chắc chắn Tần Trần và mình ngồi đúng bàn 15, đang lúc mơ hồ thì điện thoại di động lần nữa vang lên, là Tần Trần gọi tới, cô gật đầu nhìn anh ta một cái sau đó đi chỗ khác nghe điện thoại.

"A lô? Mẹ, chuyện gì xảy ra vậy? Không phải mẹ nói đã đặt bàn 15 à? Sao ở đó có người ngồi rồi?" "Có người à, ai vậy?"

"Một người đàn ông trẻ tuổi, có phải mẹ nhớ nhầm không?"

"Đàn ông trẻ tuổi à, có phải người đó mặc âu phục xám tro, còn mang mắt kiếng đúng không?" Tô Dạng Nhiên quay đầu nhìn một cái, "Đúng vậy." Sau khi nói xong cô lập tức thấy có gì sai sai, sắc mặt khó coi: "Sao mẹ biết?"

"Dạng Dạng à, mẹ nói nê, không có sai đâu, bàn số 15, người trước mặt con là người hôm nay sẽ cùng con ăn cơm trưa."

"Mẹ nói gì vậy..." Nói được một nửa Tô Dạng Nhiên liền phản ứng lại, cô giảm âm lượng, "Mẹ, ra là mẹ lừa con đúng không?"

Tần Trần nói: "Lừa gì chứ? Mẹ đang nghĩ cho con đó. Cậu trai này rất tốt, du học nước ngoài về, mẹ rất hài lòng..."

Tô Dạng Nhiên trầm mặt xuống, cô nổi giận rồi, "Mẹ..?" Cô dừng lại hai giây, cố gắng điều chỉnh tâm trạng, nói tiếp: "Không nói nữa, con cúp đây." "Dạng Dạng..."

Tô Dạng Nhiên cúp điện thoại, cô hạ ánh mắt, xoay người nhìn người kia, nói: "Xin chào, chắc anh cũng nghe được lời tôi nói phải không? Thật xin lỗi, chuyện này tôi cũng mới biết, hôm nay không thể cùng anh ăn cơm trưa rồi, hy vọng anh thông cảm."

Sau khi nói xong, Tô Dạng Nhiên lễ phép khom lưng chào, tiếp theo xoay người muốn đi.

"Tô Dạng Nhiên, cậu không nhớ tớ thật à?" Vừa xoay người anh ta đã lên tiếng, một câu nói làm cô dừng bước, Tô Dạng Nhiên lần nữa quay đầu nhìn, "Xin lỗi, xin hỏi anh là?"

Người kia bắt đầu cười, anh ta đưa tay lấy cặp kính xuống, lúc này mới hỏi: "Như vậy có phải quen thuộc rồi chứ?"

Tô Dạng Nhiên nhún vai, nhìn cũng hơi quen thật, cô cố gắng nhớ lại gương mặt này đã gặp ở đâu, người đàn ông trẻ tuổi kia không kiên nhẫn, dứt khoát nói rõ.

"Là tớ, Trình Minh Kiều, nói thế nào đi nữa thì chúng ta cũng làm bạn đại học hơn một năm mà." "Trình Minh Kiều?" Tô Dạng Nhiên mơ hồ có chút ấn tượng, nhìn lại, người trước mặt và người trong trí nhớ hoàn toàn trùng khớp, cô cười lên, nhớ ra rồi, Tô Dạng Nhiên và cậu ta là bạn đại học, chỉ là năm thư hai thì cậu ta đã xuất ngoại đi du học.

Trình Minh Kiều cười, anh ta đeo kính lên, "Chỉ nhìn một lần là tớ đã nhớ ra cậu rồi, còn cậu thì lại quên mất, thật là quá tổn thương lòng người." "Cậu bây giờ và khi trước thay đổi quá nhiều. Cả người mặc âu phục đeo mắt kính, bộ dạng nhân cầu bại hoại lúc trước đâu còn nữa, làm sao tớ nhận ra được."

Trình Minh Kiều lấy tay che tim, làm vẻ chịu hết nỗi, "Cậu đó, miệng vẫn độc như vậy, hai ta cũng coi là bạn cũ lâu năm, Tô đại tiểu thư không biết có thể nể mặt ngồi xuống ăn cơm trưa, on chuyện cũ cùng tớ chứ?"

Nói xong Trình Minh Kiều đứng dậy, làm bộ giúp cô kéo ghế, Tô Dạng Nhiên vội vàng ngăn lại, "Không cần đâu, cậu như vậy tớ không quen, cứ như bình thường là được rồi."

Trình Minh Kiều liếc mắt, "Đời tốt mà cậu không chịu, cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng." Tô Dạng Nhiên: "Phúc của Trình thiếu gia tớ không đủ khả năng hưởng đâu."

Trình Minh Kiều bị cô chọc cười, "Chắc chắn, là cậu tự nói đó nha."

Tô Dạng Nhiên kéo ghế ra ngồi đối diện, "Cậu nói cớ sao cậu lại có mặt ở đây?"

Trình Minh Kiều ị về mặt không biết làm sao, "Còn có chuyện gì nữa, giống y như cậu, gọi tớ đến ăn cơm cùng, ai ngờ người tới là cậu." "Mẹ cậu?"

"Ừ."

Tô Dạng Nhiên hiểu kì, "Cậu nghĩ hai bà mẹ quen biết thế nào?"

Trình Minh Kiều cũng nghi ngờ, "Đúng vậy, nếu hai người dùng cùng một cái có thì nhất định là thông đồng rồi, sao hai bà ấy quen nhau nhỉ?" Sau một lát, Trình Minh Kiều tiếp tục nói: "Được rồi, chúng ta cũng đừng thảo luận vấn đề này nữa, chọn món ăn trước chứ? Nghe nói nhà hàng này có món gan ngỗng ăn ngon lắm."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừm."

Chọn món ăn xong, không bao lâu nhân viên đã bắt đầu mang thức ăn lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

"Cậu về nước khi nào thế?"

"Cũng không lâu, mấy ngày trước."

"Từ ngày đầu tiên tớ về là bà ấy bắt đầu lái nhái bên tai, lỗ tai tớ cũng sắp hư luôn." Nói tới đây Trình Minh Kiều vô cùng nhức đầu.

Tô Dạng Nhiên cười khẽ, "Nước ngoài người đẹp nhiều như vậy, cậu cũng không thích ai à?" Trình Minh Kiều liếc cô một cái, "Cậu nghĩ tớ là người thiện cận vậy à? Phụ nữ nước ngoài đúng là đẹp thật nhưng sau khi ở nước ngoài nhiều năm, tớ vẫn cảm thấy con gái Trung quốc là tốt nhất, muốn lấy vợ cũng phải lấy vợ Trung quốc." "Cậu ra nước ngoài khi trở về yêu nước không ít nha."

"Ày, Trình Minh Kiều tớ lúc nào không yêu nước, tớ yêu nhất là đất nước này. Tổ quốc cao hơn hết thảy."

Nhìn bộ dạng của cậu ta Tô Dạng Nhiên càng vui vẻ hơn^ Trình Minh Kiều lại hỏi, "Cậu cười cái gì?" "Tớ cảm thấy bộ âu phục chắc là trói buộc bản tính của cậu rồi."

Trình Minh Kiều:

"Vậy cậu bây giờ có tính toán gì chưa?"

"Hôm trước hiệu trưởng Triệu đích thân tìm tớ, hy vọng tớ có thể tới đại học Tàn Thành nhận chức." "Có thể đó, cậu từ học trường nhảy một cái thành giáo sư, thầy cô của chúng ta đều trở thành đồng nghiệp của cậu."

Trình Minh Kiều rung mình, "Cậu đừng nói nữa, chân tớ mềm nhũn rồi, tớ nào dám can rờ trước mặt các thầy cô chứ!"

Tô Dạng Nhiên không khỏi bật cười, "Vậy cậu có đồng ý không?" Hồi đại học Trình Minh Kiều nổi danh nghịch ngợm, nhưng dù nghịch ngợm tới đâu thì thành tích của cậu ta luôn luôn trên hạng ba, vì vậy các thầy cô vừa yêu vừa hận.

"Tiền lương cao như vậy, người ngu mới từ chối, dĩ nhiên là đồng ý rồi, năm sau nhận chức." "Vậy sau này tớ phải gọi một tiếng giáo sư Trình rồi?"

"Ừ, không dám nhận không dám nhận."

Tô Dạng Nhiên: "..."

Đầu này Triệu Tiến Tiêu dẫn Thẩm Quyển vào phòng an, vừa đi vừa nói: "Quán này vừa khai trương không được mấy năm nhưng chất lượng tốt lắm, món gan ngỗng có thể nói tuyệt nhất." Thẩm Quyển mỉm cười: "Xem ra hiệu trưởng Triệu rất thích quán này."

Triệu Tiến Tiêu sang sang cười một tiếng, "Đời tôi cũng không thích gì nhiều, chỉ thích nhất là thức ăn ngon, ăn nhiều tự nhiên cũng sẽ biết gì ngon, đi đi đi, chúng ta trên lầu ngoi." Triệu Tiến Tiêu là khách quen, sau khi lên lầu rất nhanh đã có nhân viên tới chỉ dẫn, sắp xếp vị trí ngồi tuyệt đỉnh.

Thật ra thì phải nói đến chuyện tại sao ông mời Thẩm Quyền ăn cơm, trừ việc yếu thích tai năng của anh thì còn có một chút tư tâm, nhất là vào lúc này nhìn cử chỉ khéo léo của anh, ý nghĩ trong lòng ông càng lớn. Triệu Tiến Tiêu cười một tiếng, mơ miệng nói: "Bác sĩ Thẩm, tôi có thể mạo muội hỏi câu một vấn đề không?" Thẩm Quyền dừng bữa ăn, nhìn ông, "Hiệu trưởng Triệu có van đề gì cứ nói thẳng." "Nói ra thì thật lỗ mắng, cậu vừa ưu tu vừa trẻ tuổi, có suy nghĩ đến đại sự cá nhân chưa?" Triệu Tiến Tiêu có một cháu gái, năm nay hai mươi sáu tuổi, cô cháu gái này từ nhỏ nuôi ở nhà ông, cảm tình sâu nặng như cha con ruột, thấy lớp trẻ ưu tú không khỏi nảy ra suy nghĩ gán kết, hôm nay ông chỉ hỏi thử ý kiến của anh, dù sao bây giờ nói ra có chút không thích hợp. Thẩm Quyền sững sốt một chút, trong lòng liền hiểu đại khái, anh không nghĩ tới hiệu trưởng Triệu sẽ hỏi vấn đề này, nhìn sơ qua bữa cơm hôm nay đại khái chắc là vì chuyện này, anh suy tư hai giây rồi nói: "Công việc bệnh viện bận rộn không có nhiều thời gian, hờn nura chuyện này phải dựa vào duyên số, quan trọng nhất là yếu thích mới được."

Sau khi nghe xong, Triệu Tiến Tiêu khó tránh khỏi có chút thất vọng. Thẩm Quyền là một người thông minh, chắc chắn ý của ông anh nghe hiểu lại uyển chuyển cực tuyệt, nếu tiếp tục nói thì cũng không phải phép lắm, hôm nay ông hỏi vấn đề này là đã bỏ qua mặt mũi rồi, bây giờ càng nói sâu thì càng hổ thẹn.

"Nói cũng phải, dù sao cũng là chuyện cá nhân, vẫn phải hợp mới tới được." Triệu Tiến Tiêu tự tìm cho mình bậc thang đi xuống.

Thẩm Quyền gạt đầu một cái, hai người nói hết chuyện này tới chuyện khác, ăn xong một bữa cơm, chuyện lúng túng vừa rồi cũng qua đi, hai người nói chuyện với nhau thật vui.

Trình Minh Kiều lau miệng, nói với Tô Dạng Nhiên: "Tớ đưa cậu trở về nhé?"

Tô Dạng Nhiên cười một cái, "Không cần đâu, tớ tự đón xe."

Nghe cô nói như vậy anh ta cũng không kiên trì nữa, sửa sang quần áo hai người đứng dậy đi ra ngoài, trùng hợp cùng lúc đó Triệu Tiến Tiêu và Thẩm Quyền cũng xuống lầu, Triệu Tiến Tiêu nhìn một cái liền nhận ra Trình Minh Kiều. "Minh Kiều?"

Vừa ra khỏi phòng ăn, Trình Minh Kiều bất thình lình nghe được một âm thanh quen thuộc, anh xoay người, không phải là hiệu trưởng Triệu đây sao?

"Hiệu trưởng?"

Triệu Tiến Tiêu cũng nhận ra Trình Minh Kiều, sau khi đến gần ông lại phát hiện ra người bên cạnh cũng hơi quen mắt, cẩn thận suy nghĩ lại, không phải là Tô Dạng Nhiên sao? Ông sợ dĩ nhận ra cô là bởi vì Tô Dạng Nhiên để lại cho ông ấn tượng vô cùng sâu sắc, cô đã thay trường học cam không ít giải thưởng lớn nhỏ, học bổng hàng năm đều là cô nhận thầu, học sinh ái tượng như vậy sao ông có thể không nhớ chứ? Mà khi đó ánh mắt Tô Dạng Nhiên lại lạc vào Thẩm Quyền, người ở bên cạnh hiệu trưởng Triệu.

"Bác sĩ Thẩm?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đây rồi

Triệu Tiến Tiêu có chút kinh ngạc.

"Hai người biết nhau?"

Tô Dạng Nhiên cười một tiếng, nói: "Không chỉ biết, còn rất quen."

"Vậy thật trùng hợp, trái đất hình tròn, mọi người đều là người quen."

"Đúng vậy!" Tô Dạng Nhiên cười nói nhìn Thẩm Quyền một cái.

Ánh mắt Trình Minh Kiều rơi vào người Thẩm Quyền, anh ta chủ động đưa tay ra, "Anh chắc là bác sĩ Thẩm, đã sớm nghe hiệu trưởng Triệu nhắc tới anh, xin chào, tôi tên là Trình Minh Kiều."

Thẩm Quyền lễ phép gạt đầu, đưa tay ra nhẹ nhàng nắm chặt, "Xin chào."

Mọi người đều có chuyện riêng nên chỉ trò chuyện vài câu rồi mỗi người một ngã.

Tô Dạng Nhiên nhìn bóng lưng anh, có hơi suy nghĩ, sao cô lại cảm thấy bác sĩ Thẩm hình như là lạ. Từ nãy đến giờ cũng chưa nhìn mình, cô cẩn thận nhớ lại cuộc trò chuyện khi nãy, mơ hồ cảm thấy, hình như là anh đang ghen? Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, không khỏi "Phốc" một tiếng bật cười.

Trình Minh Kiều kỳ quái nhìn cô, "Cậu cười gì vậy?"

Tô Dạng Nhiên nhướn chân mày, "Tâm tình tốt thôi."

Trình Minh Kiều: "???"

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc, Tô Dạng Nhiên và Trình Minh Kiều mỗi người một hướng.

Bên kia, Triệu Tiến Tiêu hứng thú nói lại nhai chuyện quá khứ với anh, "Lúc đi học quan hệ của hai đứa nó rất tốt, sau khi Minh Kiều xuất ngoại cũng không biết bọn họ thế nào rồi, nhưng bây giờ gặp lại, có vẻ rất thân thiết."

Thẩm Quyền không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng chuyện này liên quan đến Tô Dạng Nhiên, anh không tự chủ được hỏi nhiều hơn chút: "Bọn họ là bạn chung thời đại học?"

"Đúng vậy, bọn họ cùng khoa cùng lớp, hai người đều là sinh viên hàng đầu của ngành văn học, Minh Kiều thân với với Dạng Nhiên, hai người thường xuyên cùng đi ra ngoài tranh giải, thi đấu, quan hệ cũng thân hơn người bình thường." Nhắc tới hai người, Triệu Tiến Tiêu vẫn cảm thấy hạnh diện.

Hai người bọn họ là niềm tự hào của khoa, đi ra ngoài dự thi tranh luận không lần nào tay không mà về, cho đại học Tấn Thành không ít vinh dự, chỉ tiếc Trình Minh Kiều năm thứ hai

xuất ngoại, thật đúng là tiếc nuối, nếu không hai người liên hợp nhất định có thể càng làm đại học Tấn Thành về vang hơn nữa.

Trông mắt anh hơi thay đổi, lãnh đạm nói: "Xem ra bọn họ rất thân."

Cho nên hôm nay chính vì cùng anh ta ăn cơm nên cô để anh chìm bỏ câu lẻ loi một mình?

Về tư tu của Thẩm Quyến khổng chế rất tốt nên Triệu Tiến Tiêu không phát hiện có gì bất thường, hai người nói một hồi sau đó tách nhau ra, Triệu Tiến Tiêu trở về trường học, Thẩm Quyến lái xe về bệnh viện.

Anh vừa về tới bệnh viện thì điện trong túi khẽ rung lên, anh vừa lên lầu vừa móc điện thoại ra, trên màn hình thông báo tin nhắn Wechat đến từ Tô Dạng Nhiên, chân mày anh nhíu chặt một chút sau đó im lặng không lên tiếng, nhét điện thoại trở vào túi.

—— Bác sĩ Thẩm, anh về bệnh viện chưa?

Nhưng mà nhìn không được, đi mấy bước lại lấy điện thoại ra, cuối cùng chỉ nhấn lại một chữ.

—— Ừ.

Tô Dạng Nhiên rất nhanh nhấn lại.

—— Tôi cũng vừa về đến nhà, bác sĩ Thẩm hôm nay anh có ăn món gan ngỗng ở nhà hàng đó không? Có phải rất ngon đúng không?

Thẩm Quyến cởi áo khoác ra thay bằng áo bác sĩ, lúc này mới nhìn tin nhắn, bây giờ là lúc nên thảo luận về vấn đề gan ngỗng sao?

—— Cũng không tệ lắm.

—— Tôi cũng cảm thấy ngon, vậy lần sau chúng ta lại cùng đi ăn một lần nữa nhé?

Chân mày Thẩm Quyến càng nhíu chặt hơn, anh mím môi, trả lời.

—— Chuyện này nói sau.

—— Nói sau nghĩa là sẽ đi phải không? Tôi sẽ rất mong đợi!

Thẩm Quyến cảm thấy não bọn họ không có cùng tần sóng, chẳng biết tại sao trong đầu anh lại nhớ tới người đàn ông tên Trình Minh Kiều kia, anh ta mặc âu phục đeo mắt kiếng, có tài ăn nói, lễ phép lại thân thiện, nhưng anh không thích anh ta, nghĩ đến là ánh mắt anh lại lạnh như băng!

"Bác sĩ Thẩm, bệnh nhân phòng số 315 hai giờ chiều phẫu thuật, nhưng tình trạng bệnh nhân đó hiện giờ không ổn lắm." Chu Dương hốt hoảng chạy vào.

Nghe vậy, Thẩm Quyến không kịp trả lời tin nhắn vội vàng theo Chu Dương ra ngoài.

Tô Dạng Nhiên không nhận được tin nhắn của Thẩm Quyến mà ngược lại là cuộc gọi của Tần Trần, bỏ qua Trình Minh Kiều là bạn học cũ không nói, chuyện này làm cô thật sự tức giận, hết lần này tới lần khác Tần Trần không cảm thấy áy náy chuyện mình làm.

"A lô, Dạng Dạng, gặp mặt thế nào rồi? Cậu con trai kia tuần tú lịch sự lại có tài hoa, còn là một người trẻ tuổi nữa đó."

Tô Dạng Nhiên trầm xuống, "Mẹ, mẹ không cảm thấy hôm nay mẹ làm vậy là sai hả?"

"Mẹ thì sao? Mẹ có làm gì đâu?"

"Mẹ lừa dối con, dùng cách này để lừa con đi xem mắt, chẳng lẽ mẹ không cảm thấy áy náy chút nào sao?"

"Con là con gái mẹ, có gì phải áy náy?"

Tô Dạng Nhiên bỗng nhiên trầm mặc.

"Dạng Dạng, con là chị, Tư Dư nhỏ hơn con một tuổi mà bây giờ nó đã bắt đầu nói chuyện cưới gả rồi kia..."

"Cố Tư Dư là Cố Tư Dư, con là con, sao chuyện gì cũng phải so sánh?"

"Không phải nói là so với tính nhưng mà con đã hai mươi bảy rồi, không còn nhỏ nữa, nên vì bản thân mình tính toán một chút, chẳng lẽ con không muốn kết hôn, muốn làm bà cô già à?"

"Hai mươi bảy tuổi thì thế nào? Hai mươi bảy tuổi không kết hôn thì là phạm pháp sao?"

"Mẹ không phải có ý đó, mẹ chỉ cảm thấy..."

"Cảm thấy con không có bạn trai, không kết hôn khiến mẹ mất thể diện sao?"

"Dạng Dạng, sao con có thể nói như vậy, mẹ là mẹ con, mẹ làm như vậy không phải là vì tốt cho con sao?"

"Vì tốt cho con?" Tô Dạng Nhiên cười khê một tiếng, "Mẹ, mẹ luôn nói là tốt cho con nhưng mẹ có biết cái gì mới thật sự tốt không?"

Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhớ lại lúc đi học, trường học yêu cầu cha mẹ học sinh tới họp phụ huynh, chú Cố bận bịu nên chỉ có mình Tần Trần tới, cô và Cố Tư Dư học cùng một lớp, dưới ánh mắt mong chờ của Tô Dạng Nhiên, mẹ cô đã tới ngồi cạnh Cố Tư Dư, bắt đầu từ lúc đó mà trong lòng hai người như có vết rách.

Chú Cố và anh hai rất thích cô nhưng bà nội và Cố Tư Dư thì không, bà nội không muốn gặp còn Cố Tư Dư thì bài xích, vì vậy Tần Trần bắt đầu dần hết tâm tư đi theo bà nội Cố, đi lấy lòng Cố Tư Dư, cái gì cũng đặt cô ta lên đầu.

Mùa đông năm đó bà nội Cố sinh bệnh nặng, thiếu điều mất nửa cái mạng, là nhờ Tần Trần ở bên cạnh bà ấy phục vụ, hầu hạ sạch sẽ, sau đó bà nội Cố mới công nhận nàng dâu này, nhưng chỉ chấp nhận con dâu, không phải là cháu gái, ở trong mắt bà, dâu là dâu, cháu gái là cháu gái, đây là một đường phân tuyến song song.

Tối khi Cố Tư Dư học năm thứ ba đại học, quan hệ giữa hai người mới có thể dần dần hòa hoãn, năm thứ tư đại học, Cố Tư Dư cũng bắt đầu để ý Tần Trần, nhưng do mới nên cũng chỉ coi bà như người ngoài.

Đầu dây bên kia, Tần Trần bởi vì lời này của cô mà ngày người, nửa ngày không lên tiếng, lý trí của Tô Dạng Nhiên cũng trở về, cô điều chỉnh tâm trạng mình, bình tĩnh nói: "Mẹ, con đã không còn là con nít nữa, qua cái thời mà làm gì cũng cần mẹ giúp, chuyện của con con sẽ tự lo, mẹ đừng quản thay."

"Cố Tư Dư không phải là bắt đầu bàn chuyện cưới gả rồi sao? Sau này chắc hẳn sẽ rất bận rộn, được rồi, không nói nữa, con cúp trước đây."

Tô Dạng Nhiên cúp điện thoại, trầm mặc, cô không thích mình như vậy, cô không muốn trở thành người mà mình không thích, vì vậy cô hô to một tiếng, đứng dậy đi tới phòng ngủ, "Trên đời này thứ đáng dựa dẫm nhất là tiền, tiền phải nằm trong bàn tay mình, kiếm tiền thôi!"

Ca phẫu thuật kia phải làm mười mấy giờ, kết thúc đã là hơn năm giờ sáng, bác sĩ y tá tham gia giải phẫu cũng trở lại phòng nghỉ ngơi, dù sao đã trải qua mười mấy giờ căng thẳng, cả người mệt mỏi, về nhà liền nếu xảy ra chuyện gì thì cái mất nhiều hơn cái được.

Thẩm Quyến cũng không ngoại lệ, mệt đến nỗi không nói ra lời, nằm ngửa trên cái giường gấp nhỏ, hơn một giờ sau tinh thần khôi phục không ít, lúc này anh mới rửa mặt, lái xe về nhà.

Tối hôm qua Tô Dạng Nhiên ngủ vào lúc rạng sáng, nằm mà không nghe được cửa đối diện có bất kỳ động tĩnh gì, chắc là thẩm Quyến lại làm thêm giờ, khoảng thời gian này tần suất tăng ca của anh cao vô cùng, hôm nay cô tỉnh quá sớm, đang uống ly yến mạch thì nghe được cửa đối diện phát ra âm thanh "Tít tít tít ——" tiếng nhập mật mã, cô nhanh chóng đi ra mở cửa.

"Bác sĩ Thẩm, sớm như vậy anh đã đi đâu?"

Nói xong lại cảm thấy không đúng lắm, bộ quần áo Thẩm Quyến đang mặc và bộ hôm qua giống nhau như đúc, đôi mắt đen nhánh mang theo tia mệt mỏi, mí mắt kéo xuống, vành mắt đen, cả người tràn đầy mệt mỏi, không phải anh đi ra ngoài mà là vừa trở về, nói cách khác tối hôm qua Thẩm Quyến ở ngoài suốt đêm?

"Bác sĩ Thẩm, anh vừa làm phẫu thuật xong hả?". Nghĩ tới đây giọng nói của Tô Dạng Nhiên mang theo chút đau lòng.

Nhìn thì không giống như là trực đêm, trực đêm mặc dù khổ cực nhưng cũng có lúc nghỉ ngơi, đây chắc chắn là bộ dạng của người vừa làm phẫu thuật xong.

Thẩm Quyến mệt mỏi không chịu nổi, anh không có tinh thần nói chuyện với cô, thanh âm khàn khàn nói: "Ừ, tôi bây giờ hơi mệt, muốn trở về ngủ một giấc."

Tô Dạng Nhiên không ngừng gật đầu, "Vậy anh đi đi, ngủ một giấc thật ngon."

Thẩm Quyến "ừ" một tiếng.

Tô Dạng Nhiên nhìn cửa nhà đóng chặt, đứng ở cửa một hồi mới chạy về nhà mình, đi thẳng về phòng ngủ đem một đồng sách nấu ăn lật ra, chắc chắn vào nhà anh sẽ ngã ra ngủ liền, khi tỉnh dậy sẽ khó chịu, nếu có thức ăn hẳn sẽ khá một chút.

Cô nhìn hồi lâu, cuối cùng quyết định sẽ nấu cho anh món canh xương hầm. Vì vậy cô sửa soạn chuẩn bị đi siêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cứng nhắc

Thẩm Quyến ngủ một giấc rất lâu, lúc tỉnh lại cả phòng đã mờ tối, anh trở mình lấy tay xoa xoa mắt, lúc này mới xoay mình xuống giường, đi rửa mặt liền cảm thấy bụng sôi ục ục, từ hôm qua khi vào phòng giải phẫu đến bây giờ không có một hạt gạo nào, bụng không kháng nghị mới lạ.

Rửa mặt xong sau, anh chuẩn bị tự làm com tối, định đi vào bếp thì chợt nhớ trong tủ lạnh không còn thức ăn tươi sống bởi vì lâu rồi chưa đi siêu thị. Vì vậy anh chỉ có thể quay lại phòng ngủ, mặc thêm áo khoác, đem theo điện thoại chuẩn bị ra ngoài, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, Thẩm Quyến thấy được tin nhắn Wechat của Tô Dạng Nhiên.

—— Bác sĩ Thẩm, anh dậy chưa?

—— Bác sĩ Thẩm, anh dậy rồi thì báo tôi biết nha.

...

Từ lúc ba giờ chiều, nửa tiếng cô sẽ nhắn cho anh một tin, câu hỏi lặp đi lặp lại chính là dậy chưa, dậy rồi thì nói cô biết, Thẩm Quyến cố định ánh mắt nhìn một hồi, cuối cùng cũng gửi cho cô một tin.

—— Tôi vừa dậy.

—— Chờ tôi!!

Một giây sau đã nhắn lại??

Không lâu sau ngoài cửa truyền tới một trận tiếng chuông cửa, Thẩm Quyến cầm điện thoại đi mở cửa, cửa vừa mở ra liền thấy Tô Dạng Nhiên nở nụ cười, mắt anh nhìn xuống dưới, trên tay cô là một cái bình giữ nhiệt.

Tô Dạng Nhiên tự động đi vào, cô quăng dép ra, "Bác sĩ Thẩm, anh ngủ lâu thật đó."

Thẩm Quyến nhìn bàn chân trần của cô giẫm lên nền nhà, cau mày, bây giờ đã là tháng mười hai, sàn nhà lạnh như băng cô cũng không biết đi chân trần có thể đổ bệnh à?

Anh trầm mặc mở tủ giày, từ bên trong cầm ra một đôi dép duy nhất, Tô Dạng Nhiên đang mở bình, đem từng món lấy ra đặt trên bàn, miệng còn không ngừng nói, "Ngủ lâu vậy chắc anh đói bụng lắm phải không? Tôi cố ý nấu com đây, lần này là com thật, anh mau tới đây ăn đi."

Thẩm Quyển nhấp môi dưới.

Cô quay lưng về phía anh, vóc người cao gầy hết sức nhỏ nhắn, tóc dài đen nhánh như lụa, theo động tác có mấy sợi trượt về trước, ngón tay nhỏ nhắn khảy một cái, mấy lọn tóc kia lại bị hất ra sau, lộ ra gò má trắng nõn.

Hồi lâu Thẩm Quyển vẫn không trả lời, Tô Dạng Nhiên theo bản năng xoay người nhìn anh, "Tôi đang nói chuyện với anh đó?"

Giọng trong veo, không tức giận.

Thẩm Quyển nhấp môi đi tới, anh đặt dép bên cạnh đôi chân trắng nõn của cô, "Mang vào."

Tô Dạng Nhiên cúi đầu, "Đôi duy nhất hả?"

"Ừ, không còn đôi nào đâu."

Tô Dạng Nhiên gạt đầu một cái, điều này nói rõ có rất ít người tới nhà anh, bao gồm cả phụ nữ, đây là một tin tốt vì vậy cô nghe lời mang dép vào, xỏ dép vào rồi còn thật ảm áp, ảm hơn so với khi đạp lên nền đất lạnh.

"Anh ngồi trước đi, tôi đi lấy chén đĩa."

Thẩm Quyển liếc nhìn thức ăn được đặt chỉnh tề trên bàn, có hơi kinh ngạc, nhìn thấy cũng không tệ.

Lần trước Tô Dạng Nhiên đến nhà anh ăn cơm cũng đã quen thuộc với cái nhà bếp này rồi, không bao lâu đã cầm hai bộ chén đĩa đi ra, gặp Thẩm Quyển vẫn còn đứng cạnh bàn ăn, cô không khỏi cau mày: "Sao anh còn đứng đó, ngồi xuống đi."

Thẩm Quyển thấy cô hơi chau chân mày thì vội ngồi xuống, đại khái là động tác của anh và lời nói của cô dính liền, vì vậy giống như là Thẩm Quyển hết sức nghe lời, Tô Dạng Nhiên không khỏi bật cười, "Bác sĩ Thẩm, anh thật biết nghe lời."

Thẩm Quyển sững sờ nhìn cô.

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, "Tôi nghe lời anh, anh cũng nghe lời tôi, rất công bằng."

Thẩm Quyển, "... " Lí do gì kì vậy.

Tô Dạng Nhiên múc cơm, đem canh đổ ra nồi, cô hầm khoai từ, bắp và xương hết mấy giờ, trong phòng ăn tràn ngập hương vị ngọt ngào, nghe mùi Thẩm Quyển càng thấy bụng mình đói hơn.

"Anh ném thử xem có ngon hay không?" Tô Dạng Nhiên mặt đầy mong đợi nhìn về phía anh.

Thẩm Quyển uống một hớp canh, kinh dị phát hiện.... Uống ngon thật!

"Ngon thật không?" Tô Dạng Nhiên nhìn chằm chằm gò má góc cạnh của anh hồi lần nữa, thật ra thì canh và thức ăn trước khi bụng qua đây cô đã thử trước rồi, cảm giác cũng không dở lắm, nhưng cô vẫn muốn được anh khen.

Thẩm Quyển nhìn cô, "Ừ, ngon thật."

Tô Dạng Nhiên vui vẻ cười, "Thật?"

"Dĩ nhiên, xem ra cô cũng biết nấu cơm thật, làm còn ngon vô cùng."

Tô Dạng Nhiên có chút lảng lảng, bữa cơm này cô dùng mấy kí nguyên liệu nấu ăn, nấu nhiều lần mới ra được, có thể không ngon sao?

Cô đem thức ăn dòi qua bên anh, "Ngon thì ăn nhiều một chút."

Tô Dạng Nhiên không ăn nhiều, chỉ múc nửa chén mà còn chưa ăn xong, ngược lại là Thẩm Quyển quả thực rất đói bụng, anh ăn một chén rồi lại thêm một chén nữa, cô uống canh xong vẫn chưa rời bàn, lẳng lặng mỉm cười nhìn anh.

Người xưa nói, nhìn người đẹp có thể no thay ăn cơm, thật ra thì cũng đúng.

Thẩm Quyển bị cô nhìn nên có hơi lúng túng, "Sao cô nhìn tôi hoài vậy?"

"Đẹp mắt nên nhìn." Cô thần nhiên nói.

Ngũ quan của anh nhu hòa lại không mất vẻ nghiêm nghị, ánh mắt thâm thúy có thần, lông mi dài, sống mũi thật cao, ngay cả môi cũng đẹp, màu đỏ tươi khỏe khiến ánh mắt cô không thể rời khỏi...

Tô Dạng Nhiên đang say mê, trong đầu bất tỉnh linh thoảng qua một tia suy nghĩ, Thẩm Quyển cũng phát hiện ra sự khác thường của cô, anh hỏi: "Cô sao vậy?"

Suy nghĩ của cô bị đánh tan, Tô Dạng Nhiên mãi mê ngắm đôi mắt lấp lánh của anh, lẩm bẩm nói: "Không có gì."

"Thật không có chuyện gì?"

"Ừ." Cô khẳng định gạt đầu một cái.

Sau khi ăn xong, Thẩm Quyển ở trong nhà bếp rửa chén, Tô Dạng Nhiên thì định chạy ra ban công trêu chọc tiểu cầu, tiểu cầu đã tự thoát ra khỏi lồng chó, nó cao hứng không ngừng xoay vòng vòng, cô nghiêng đầu hô vào trong: "Bác sĩ Thẩm, tôi thả tiểu cầu mập ra nhé."

Cô dè dặt mở cửa ban công, tiểu cầu lập tức hưng phấn vọt vào, chui vào lòng Tô Dạng Nhiên, cô dứt khoát ngồi trên sàn nhà luôn, giam tiểu cầu vào trong lòng, một bên cầm lấy lược chải lông cho nó.

Tiểu cầu đang trong thời kỳ thay lông, một lần chải rụng không ít lông nhưng mềm mại, lúc đầu chải lông nó còn chưa chịu nằm yên, chải mấy cái rồi cũng biết an phận, dứt khoát nằm trên đùi cô, hơi híp mắt, nhìn qua còn thấy nó đang hưởng thụ.

Thẩm Quyến rửa xong bỏ chén vào kệ, anh đi ra ngoài liền thấy cô đang ngồi xếp bằng ngoài ban công cho tiểu cầu dựa vào, một chó một người, nhìn qua thấy vô cùng ấm áp, cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình nên Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu lên.

Cô nhìn người đang đứng ở cửa nhà bếp, ánh mắt sáng lên, "Bác sĩ Thẩm rửa chén xong rồi hả?"

Thẩm Quyến nhìn cô gật đầu một cái, "Ừ."

Tô Dạng Nhiên đặt đồ chải lông qua một bên sau đó đứng lên, tiểu cầu cũng đứng dậy dán vào chân cô, anh đứng ở nơi đó, hơi ngược sáng, thân hình cao gầy, Tô Dạng Nhiên đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mỉm cười sai bước đi lại gần, tiểu cầu cũng theo sát phía sau.

"Bác sĩ Thẩm, tôi có chuyện muốn hỏi anh."

Thẩm Quyến: "Chuyện gì?"

Khi nói chuyện Tô Dạng Nhiên đã đi đến bên cạnh anh, cô nghiêng đầu hỏi: "Trưa hôm qua ở tiệm ăn, có phải anh không vui hay không?"

Thẩm Quyến híp mắt lại, chối, "Không phải."

Ánh mắt cô vẫn ép người, cô nho nhỏ "Ồ" một tiếng, lại tới gần một bước, từng câu từng chữ phản bác, "Anh nói dối."

Ngón tay xuôi bên thắt lưng anh giựt nhẹ, mắt nhìn xuống, không lên tiếng.

"Anh rõ ràng là... ghen."

Thẩm Quyến lạnh nhạt nói: "Cô nghĩ nhiều rồi."

"Bác sĩ Thẩm, rốt cuộc là anh thông minh hay ngốc chứ?" Vừa nói Tô Dạng Nhiên vừa thờ dãi một cái.

Ánh mắt Thẩm Quyến có chút ưu tư, "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

"Tôi đi đến bệnh viện tìm anh, cùng nhau chạy bộ buổi sáng, gửi tin nhắn, theo anh đến tận lớp học, vì anh mà học nấu ăn, anh nói xem tôi có ý gì?" Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng nháy mắt.

Thẩm Quyến bị lời nói thân thiện của cô làm sững sốt, anh dĩ nhiên không ngốc, cả ngày cô đi theo anh khắp nơi, giống hệt như hồi năm lớp 11, chỉ khác là 10 năm trước cô cứ treo chữ thích anh ở trên miệng, còn 11 năm sau thì không nói, thay vào đó là nghĩ tất cả cách để đi gần anh, chữ thích của cô làm anh phải nghi ngờ.

"Cô thích tôi?"

Tô Dạng Nhiên lập tức cười, "Bác sĩ Thẩm, xem ra anh cũng không ngốc, đúng vậy, tôi thích anh."

"Vì sao cô lại thích tôi?"

"Vì anh đẹp a."

Thẩm Quyến chợt nhớ, không phải chỉ có một lần cô nhắc đến sắc đẹp của anh, dù là mười năm trước hay là bây giờ, chân mày anh dần dần nhíu lại, "Cũng chỉ là thích gương mặt này?"

Tô Dạng Nhiên giải thích, "Cũng không thể nói như vậy, tôi cũng thích toàn bộ con người anh, ví dụ như lúc anh nói chuyện, lúc ăn cơm, lúc thức dậy, cái gì tôi cũng thích."

"Cô có biết tôi như thế nào không mà thích tôi?"

"Ít nhất trước mắt tính cách của anh tôi đã hiểu, hơn nữa nếu như thích một người mà phải hoàn toàn nghiên cứu, thấu hiểu người đó thì có phải mệt lắm không? Thích là thích, thích là một ý nghĩ trong nháy mắt mà hiểu là từ từ tiếp xúc mới biết, mới có thể coi như là chân thật."

Thẩm Quyến bị lí lẽ của cô làm không chống đỡ nổi, muốn phản bác nhưng lại cảm thấy cô nói cũng đúng.

"Bác sĩ Thẩm, tôi thích anh thật đó." Tô Dạng Nhiên xòe bàn tay, "Anh xem nè, đầu tiên tính đến giá trị nhan sắc, chúng ta rất xứng đôi, đáng người anh đẹp, đáng của tôi cũng đẹp..."

"Đáng đẹp có thể làm ra cơm ăn à?" Thẩm Quyến hỏi tiếp.

"Ừ, tuy không thể làm ra cơm ăn nhưng có thể thưởng thức, còn giúp cho... ham muốn tình yêu."

Chân mày anh nhíu chặt, trách mắng: "Tô Dạng Nhiên, cô có thể đứng đắn chút được không?"

Cô vô tội nháy mắt, "Tôi đâu có nói gì không đứng đắn đâu."

Mọi người đều là người lớn, thật là cứng nhắc.

"Được, coi như là tôi sai rồi, vậy tôi rất nghiêm túc hỏi anh, anh có muốn cùng tôi bắt đầu mối quan hệ mới không?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Không muốn

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Tô Dạng Nhiên cảm thấy đầu mình hơi lơ mơ, vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt một hồi mới tỉnh táo, cô nhìn mình trong tấm kính, nhớ lại câu trả lời của Thẩm Quyển tối qua.

"Không muốn."

Nói rõ ràng, rất rõ ràng.

Sau khi đi ra ngoài, cô ngồi trên thảm đưa tay rút từ dưới gối ra cái laptop nhỏ nhỏ, chỉnh nội dung bản thảo, cuối cùng rút bút bi ra gạch chéo vài chỗ trong sổ tay, gạch xong thì lại nhét laptop về chỗ cũ.

Tô Dạng Nhiên giương mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, 7h10 phút, nếu là bình thường thì giờ này cô đã thay đồ rửa mặt đi xuống lầu, còn bây giờ thì... Giương mắt cô âm ỉ, vén chăn lên lần nữa chui vào, nhắm mắt, ngủ!

Bảy giờ rưỡi, Thẩm Quyển dẫn tiểu cầu ra ngoài đi dạo, anh theo thói quen nhìn cửa nhà đối diện, nó vẫn đóng chặt như cũ, sau khi xuống lầu thì gấp máy đi cũng dẫn chó mèo đi dạo, đều là người quen.

"Bác sĩ Thẩm, hôm nay bạn gái cháu không tới dắt chó đi dạo à?"

"Đúng vậy, có phải hai người gây lộn rồi không?"

"Người trẻ mà, đương nhiên sẽ có bất đồng, nhưng tiểu Tô dù sao cũng là con gái, cháu vẫn phải nhường người ta một chút."

"..."

Thẩm Quyển: "???"

Buổi trưa đến giờ cơm, bọn họ ăn cơm xong Tô Dạng Nhiên cũng không tới, lúc đầu cố định mỗi tuần năm ngày cô sẽ tới bệnh viện ăn cơm cùng bác sĩ Thẩm, nhưng hôm nay cô cũng không đến, trong lòng Chu Dương không khỏi có mấy phần nghi ngờ.

Mấy ngày tiếp theo cô cũng không xuất hiện, đây là chuyện mà trước giờ chưa từng có, Chu Dương nín nhịn mấy ngày cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, anh ta dè dặt đi tới bên cạnh Thẩm Quyển, hỏi anh.

"Trưởng khoa Thẩm, cô Tô sao gần đi không tới ăn cơm trưa nữa vậy?"

Thẩm Quyển không ngẩng đầu, "Không biết."

Ánh mắt Chu dương vòng vo một vòng, lại hỏi: "Trưởng khoa Thẩm, chẳng lẽ anh và cô Tô xảy ra chuyện thật à?"

Thẩm Quyển dùng bút, mấy giây sau anh ngẩng đầu nhìn Chu Dương, ánh mắt hơi lạnh, "Có phải gần đây cậu rảnh lắm không, nếu rảnh thì..."

"Không rảnh không rảnh, anh bận thì em cũng không quấy rầy anh nữa, em đi đây." Sau khi nói xong, Chu Dương vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc, chuyện lần trước anh ta còn nhớ như in, anh ta không dám trêu chọc Thẩm Quyển nữa.

Chu Dương đi ra ngoài thì phòng làm việc mới yên tĩnh lại, Thẩm Quyển lại cúi đầu nhìn hồ sơ, kể từ sau ngày đó, cho dù hai người ở cạnh nhà nhau nhưng vẫn chưa gặp mặt lần nào, cô cũng không nhắn cho anh tin nào nữa, giống như là biến mất vậy.

Chu Dương ra khỏi phòng làm việc liền đụng phải Mạnh Điềm.

"Cậu làm gì hốt hoảng vậy?"

Chu Dương nhớ lại quan hệ giữa bác sĩ Mạnh và Tô Dạng Nhiên nên anh ta liền đem chuyện vừa rồi kể cho Mạnh Điềm nghe, cô ấy liếc mắt lờm anh ta: "Cậu nói Tô Dạng Nhiên và bác sĩ Thẩm xích mích?"

Chu Dương dùng sức gật đầu một cái, "Mấy ngày nay cô ấy không có tới bệnh viện, em vừa hỏi bác sĩ Thẩm, mặt anh ấy cũng lạnh đi, nhất định là hai người ấy có mâu thuẫn gì rồi."

Mạnh Điềm nhún mày, gần đây cô bận bịu chuyện hôn lễ quá nên có hơi lơ là, "Tôi biết rồi, tôi về phòng trước đây."

Chu Dương thấy Mạnh Điềm không nói gì nữa thì cũng gật đầu một cái, "Được, vậy em đi kiểm tra phòng bệnh."

"Ừ."

Về phòng làm việc Mạnh Điềm lập tức lấy từ trong ngăn kéo ra điện thoại, nhanh chóng gọi cho Tô Dạng Nhiên, đầu kia hồi lâu mới nghe điện thoại, không biết cô ấy đang làm gì nữa, nghe tiếng giống như xe đang chạy qua đường gập ghềnh vậy.

"Này Tô Dạng Nhiên, bây giờ cậu đang làm gì vậy?"

Tô Dạng Nhiên ngồi ở hàng cuối của xe buýt, dựa vào cửa sổ nhìn khe núi phía xa, cảnh khô ở khắp nơi, dốc núi nhìn một cái cũng đủ phát rét, "Cậu quên rồi à? Hôm nay là ngày 15 tháng 12."

15 tháng 12?

Tô Dạng Nhiên vừa nhắc Mạnh Điềm lập tức nhớ lại, từ khi bắt đầu sự nghiệp sáng tác thì Tô Dạng Nhiên đã dành một khoản tiền đóng góp cho trường tiểu học Hy Vọng ở Nam Lĩnh, giữa tháng mười hai sẽ tự mình đi một chuyến đến đó để thăm mấy đứa nhỏ kia, đại khái sẽ ở lại khoảng nửa tháng.

"Cậu đi Nam Lĩnh?"

"Ừ, bây giờ đang trên đường đi, sẽ tới đó trước khi trời tối."

"Vậy cậu ở đó nhớ phải chăm sóc sức khỏe thật tốt."

"Tôi biết rồi, hơn nữa ở đó còn có Mục Cẩm mà."

Mục Cầm là giáo viên tình nguyện của trường Hy Vọng, là bạn đại học của Tô Dạng Nhiên, hai người đều tốt nghiệp ngành văn học, mấy năm trước Mục Cầm đi theo vào núi dạy mấy đứa nhỏ, hai năm sau là có thể trở về thành phố, tính cách cô ấy điềm đạm ôn hòa, cuối cùng đoàn người trở về chỉ còn một mình cô ấy kiên trì ở lại Nam Lĩnh.

Bởi vì Mục Cầm dạy ở đây nên Tô Dạng Nhiên cũng quen góp tiền ủng hộ học sinh nơi này, lúc đầu hai người ở đại học không thân lắm nhưng sau này dần dần quen thuộc, mấy năm nay cũng thường xuyên duy trì liên lạc, thời gian cô tới Nam Lĩnh mỗi ngày đều ở nhà của Mục Cầm.

Mạnh Điền gật đầu một cái, hai người trò chuyện một hồi, lúc chuẩn bị cúp máy thì Mạnh Điền mới nhớ tới mục đích chính của cuộc gọi này, cô vội vàng hỏi: "Cậu và bác sĩ Thẩm dạo này thế nào rồi? Có mâu thuẫn hả? Nếu không phải thì đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Cũng không có bị sao cả, chỉ là tớ bị từ chối mà thôi."

"Cậu bị từ chối?" Âm lượng Mạnh Điền tăng cao, cô ấy theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, tiếp theo lại thấp giọng, "Cậu thổ lộ rồi? Dùng cách trực tiếp hả?"

"Ừ."

"Vậy nên bây giờ cậu định thế nào? Chuẩn bị buông tha?"

Tô Dạng Nhiên cười khẽ, "Làm sao có thể, tớ là người dễ dàng vứt bỏ người mình thích vậy sao?"

Thật ra thì chuyện bị Thẩm Quyền từ chối cô vốn cũng không để trong lòng, nhưng mục tiêu là Thẩm Quyền nên cô vẫn phải tính toán kỹ, tiến hành kế hoạch đã lên sẵn, lợi dụng khoảng thời gian này để thực hiện, thói quen là một thứ vô cùng đáng sợ.

Mạnh Điền nghe từ trong giọng của cô một chút cảm giác mất mát, "Tớ nói nè, sao cậu cứ phải kiên quyết thích một người?"

"Vậy tớ bảo cậu đừng thích mỗi Giang Thừa nữa cậu làm được không?"

Mạnh Điền bị nghẹn không nói ra lời, miệng lưỡi bén nhọn của Tô Dạng Nhiên đúng thật ghê gớm, "Được rồi, tớ cũng chỉ hỏi cậu một chút thôi mà, cậu thăm bọn nhỏ xong nhớ về sớm, còn phải làm phụ dâu cho tớ nữa đó."

"Được rồi tớ biết rồi, chắc chắn sẽ không về trễ đâu mà, còn lâu mới tới chỗ tớ tranh thủ ngủ một lúc đây."

Cúp điện thoại xong Tô Dạng Nhiên đội cái mũ lên, co rúc trên ghế ngồi, hip mắt thả lỏng tinh thần, vì để tới đây mà sáng sớm cô đã phải đi tàu cao tốc, bây giờ một con mắt cũng không mở nổi.

Giống như cô nói, sáu giờ tối mà sắc trời hoàn toàn đen, chuyến xe ngừng lại ở chân núi, tài xế nhìn xuống đám khách mơ màng buồn ngủ hô lớn: "Đến trạm rồi."

Tô Dạng Nhiên đeo ba lô trên lưng, xách theo vali hành lý theo đám người xuống xe, sau khi đám đông tản ra hết cô mới nhìn thấy đứng ở cách đó không xa là Mục Cầm, cô ấy đang sốt ruột hết nhìn đông lại nhìn tây, cô nhìn Mục Cầm phát tay, hô: "Mục Cầm! Mục Cầm!"

Giọng la của cô đủ lớn để thu hút Mục Cầm nhìn thấy mình giữa đám đông, cô ấy vội vàng sai bước đi tới, "Dạng Nhiên!"

Sau khi đến gần, Tô Dạng Nhiên mới để ý thấy bên cạnh Mục Cầm còn có một thanh niên cao lớn trẻ tuổi, ngũ quan vô cùng hoang dã, ánh mắt nhìn hơi lạnh, mới vừa quét ánh mắt nhìn sơ qua Tô Dạng Nhiên cứ tưởng anh ta cũng tới đây chờ người, không ngờ là đi theo Mục Cầm tới.

Mục Cầm thấy Tô Dạng Nhiên quan sát anh ta thì chủ động giới thiệu: "Anh ấy tên là Tần Thiệu, đây là bạn em, Tô Dạng Nhiên."

Ánh mắt cô tròn to, lần nữa nhìn qua người đàn ông tên Tần Thiệu, Tần Thiệu nghe Mục Cầm giới thiệu thì cong miệng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Tô Dạng Nhiên cũng không lạnh như khi nãy nữa, nói: "Tần Thiệu, người đàn ông của Cầm Cầm."

Mục Cầm: "???"

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Xin chào." Cô lễ phép gật đầu một cái.

Tần Thiệu cũng gật đầu, "Xin chào."

Mục Cầm liếc nhìn cái vali cạnh bên chân Tô Dạng Nhiên, ôn nhu nói với Tần Thiệu: "Anh giúp cô ấy kéo vali đi."

Tần Thiệu rất nghe lời Mục Cầm, nghe cô ấy nói vậy thì lập tức cầm lấy vali của cô, Tô Dạng Nhiên cũng không kiêu cách, nói tiếng cảm ơn rồi đem vali đưa cho anh ta, cái vali này nặng muốn chết, có sức lao động miễn phí mà không tận dụng chính là người ngu, hướng chỉ người ta còn tự nguyện.

Cuối cùng Mục Cầm cũng lấy balo trên lưng Tô Dạng Nhiên đưa cho Tần Thiệu luôn, "Cái này anh cũng mang đi."

Mục Cầm kéo tay Tô Dạng Nhiên đi phía trước, Tần Thiệu mang hành lý đi theo sau lưng, Tô Dạng Nhiên lặng lẽ nhéo ngón tay út của cô ấy, trêu ghẹo: "Cái này cũng bắt anh ấy mang, cậu không đau lòng à?"

Mục Cầm quay đầu liếc nhìn Tần Thiệu, "Sức anh ấy mạnh lắm, không cần lo đâu."

Tô Dạng Nhiên chọc ghẹo, "Ồ."

Mặt Mục Cầm đỏ lên, nói sang chuyện khác, "Bọn tớ làm một bàn thức ăn đều là món cậu thích."

"Cay là được."

Chỗ này mới năm giờ đã tối vì vậy cơm tối cũng ăn sớm, nhưng lúc cô tới thì Mục Cầm cũng sẽ chờ cô ăn cùng, Tô Dạng Nhiên có khuyên mấy lần nhưng Mục Cầm lại nói cô ấy ở đây hai năm nay cũng thường ăn trễ, sau đó Tô Dạng Nhiên cũng không khuyên nữa, từ từ quen dần.

Trước khi Tô Dạng Nhiên tới thì Mục Cầm đã giúp cô quét dọn sạch sẽ phòng ốc, sau khi ăn cơm xong Tần Thiệu chủ động đi rửa chén, Mục Cầm thì kéo cô đi nói chuyện phiếm, "Hôm nay muộn quá, chờ sáng mai chúng ta cùng đi lên trường thăm bọn trẻ đi."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, cô nghiêng đầu nhìn Tần Thiệu đang ở nhà bếp rửa chén, hỏi: "Giữa cậu và anh ta đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Mục Cẩm cười một tiếng, "Một lời cũng không nói rõ ràng hết được nhưng anh ấy là người tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có chuyện

Trong núi người ta nghỉ ngơi rất sớm, khoảng hơn chín giờ nhà nhà đều đã tắt đèn, Tô Dạng Nhiên ngồi trên xe cả ngày, lên giường không lâu cũng đã ngủ, sáng sớm cô bị tiếng gà thay nhau vang lên đánh thức.

Cô mặc quần áo từ tủ tế mang theo đồ rửa mặt ra cửa, Mục Cẩm đang ở trong sân rửa mặt, thấy cô thì khẽ mỉm cười "Cậu dậy rồi à?"

Tô Dạng Nhiên mỉm cười "Ừ" một tiếng, đi tới.

Ăn điểm tâm xong, Tô Dạng Nhiên đi theo Mục Cẩm qua nhà của thôn trưởng, thôn trưởng thấy cô thì vô cùng cao hứng, "Ngày hôm qua nghe nói cháu đến đây, nếu không phải bị thím ngăn lại thì chú đã tới gặp cháu liền rồi."

Thím Trần từ trong phòng đi ra, trong tay bưng một cái mâm, bên trong đồ đầy hạt dưa đậu phộng các loại quà vặt, ra tới cửa nghe được câu này thì nói: "Tiểu Tô ngồi xe cả ngày, ông không định cho người ta nghỉ ngơi một chút à."

Bà nhìn thôn trưởng làm bộ tức giận sau đó nở nụ cười nhìn hai người, đặt cái mâm vào tay cô, "Nhà thím cũng không có gì ngon chiêu đãi, chỉ có trái cây khô thôi, mấy đứa đừng chê nha."

Hai người vội vàng khoát tay, "Thím nói gì vậy, chúng cháu sao dám chê chứ?"

Tô Dạng Nhiên cắn hạt dưa, cười nói: "Thím, hạt dưa nhà thím thật là thơm, nguyên chất nguyên vị."

Ánh mắt thím Trần híup lại thành một đường, "Ai, thơm thì ăn nhiều một chút, nhà thím vẫn còn nữa, lát nữa cho hai đứa."

Sắc trời càng ngày càng sáng, nhà thôn trưởng cũng dần dần náo nhiệt lên, mọi người hoặc ngồi hoặc đứng chen đầy trong sân nhỏ, mỗi ngày chỉ có giờ này là đông đúc, còn chưa tới giờ cơm trưa, thím Trần và mấy thím khác cũng đã bắt đầu đứng lên, như thông lệ mấy năm trước, Tô Dạng Nhiên sẽ ở lại đây ăn cơm.

Thật ra thì mấy năm trước cô vẫn chưa quen, cũng cùng mọi người nói qua chuyện này nhưng mọi người cũng chỉ nghe, còn làm thì vẫn làm, đến cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp, bởi vì dân làng ở đây quá thuần phác, người khác đối tốt với bọn họ, bọn họ cũng sẽ đối tốt lại gặp bội lãn.

Người miền núi coi Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm như người thân, nếu như không nhờ cô, trường tiểu học Hy Vọng e là không thể tồn tại đến bây giờ, mà cũng nhờ có Mục Cẩm tự nguyện ở lại đây dạy học, dân làng quá rõ kiến thức rất cuộc quan trọng thế nào, chỉ có học giỏi con cái nhà họ mới có thể ra khỏi núi đèo, đi vào thành phố.

Hôm nay là thứ bảy, học sinh cũng nghỉ ở nhà, sau khi ăn cơm trưa xong Mục Cẩm dẫn cô đi thăm bọn trẻ.

Qua mỗi năm, Tô Dạng Nhiên có thể nhận ra trường học thay đổi thế nào, tất cả đều phát triển theo hướng tốt, diện tích trường không lớn nhưng tận dụng rất đúng cách, bàn học được sắp xếp gọn gàng, cửa sổ sáng sủa, vô cùng chính tề.

"Bọn nhỏ đều vô cùng thích." Mục Cẩm nói.

Tô Dạng Nhiên cảm giác được nếu không yêu quý thì bọn trẻ cũng sẽ không dọn dẹp gọn gàng như vậy, "Yêu thích đã nói lên khát vọng học tập của bọn trẻ, khát vọng có được kiến thức, đây là chuyện tốt."

"Tớ cảm thấy ở đây sẽ càng ngày càng tốt hơn, sau này sẽ vậy."

Tô Dạng Nhiên nhìn dãy núi phía xa, "Tất cả đều đang phát triển, chỉ cần đủ cố gắng, một ngày nào đó, bọn trẻ có thể đi ra ngoài học hỏi khám phá."

Tần Thành.

Mười giờ sáng, Thẩm Quyển đứng giờ bước vào phòng học, ánh mắt anh lướt qua chỗ mà Tô Dạng Nhiên thường ngồi, chỉ có một mình Chung Án.

Khi lên lớp, anh nhận ra ánh mắt mọi người nhìn mình có chút kỳ quái, tóm lại không giống lúc trước, sau khi tan lớp, Thẩm Quyển thu dọn đồ đạc xong đi ra ngoài, anh vừa đi phía sau đã có mấy cô gái đuôi theo.

"Giáo sư Thẩm?"

Thẩm Quyển dừng lại nhìn về phía các cô ấy, "Có chuyện gì?"

"Giáo sư Thẩm, mọi người ở đây đều nói chị Tô là bạn gái thầy, có thật không ạ?"

Trở lại bệnh viện vừa vãn kíp giờ ăn trưa, Thẩm Quyển thay quần áo xong cùng Chu Dương đi căn tin.

Đi căn tin: "Bác sĩ Thẩm à, gần đây sao đi không thấy cô Tô đâu vậy?"

"Không lẽ con bỏ người ta rồi?"

Thẩm Quyển: "..."

Hai người tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Chu Dương len lén nhìn anh, mím môi một cái, nhỏ giọng nói: "Trưởng khoa Thẩm, em vừa nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Chính là cô Tô đó..."

Chu Dương còn chưa nói xong đã thấy Thẩm Quyển ngẩng đầu nhìn mình, anh ta nhỏ giọng ho khan một chút, tiếp tục nói: "Nghe nói cô Tô đi Nam Linh rồi."

Thẩm Quyển: "Nghe ai nói?"

"Bác sĩ Mạnh, chị ấy nói hàng năm cô Tô đều đi đến Nam Linh để thăm bọn trẻ."

"Đi lúc nào?"

"Ừm... Hình như là hôm qua."

Ngày hôm qua là thứ sáu, thứ sáu mới đi vậy mấy ngày trước cô vẫn luôn ở nhà...

Chu Dương thấy Thẩm Quyển nửa ngày không lên tiếng, anh ta đưa tay lung lay người anh, "Trưởng khoa Thẩm, anh đang suy nghĩ gì vậy?"

Thẩm Quyển phục hồi tinh thần, "Không có gì, cậu ăn xong chưa?"

Chu Dương cúi đầu nhìn cái khay còn chưa voi được bao nhiêu, định trả lời thì đã nghe thấy Thẩm Quyển cất tiếng: "Cậu chưa ăn xong thì ăn tiếp đi, tôi đi về trước."

Chu Dương: "???"

Anh ta nhìn bóng lưng đi dần xa của anh cho đến khi hoàn toàn ra căn tin, lúc này Chu Dương mới không nhanh không chậm lấy điện thoại từ áo khoác bác sĩ ra, gọi một tin nhắn WeChat.

—— Tinh báo đã hoàn thành.

—— Cực khổ cho cậu rồi.

Mạnh Diễm nhìn tin nhắn của Chu Dương, tâm tình rất tốt, tiếp đó lập tức báo cho Tô Dạng Nhiên biết.

—— Anh ta đã biết cậu đi lên núi rồi.

Đầu kia trả lời rất nhanh.

—— Tốt.

—— Tớ hỏi nè, rốt cuộc cậu đang bày ra kế hoạch gì vậy?

Mạnh Diễm suy nghĩ không ra mưu kế của bạn mình nhưng cô vô cùng rõ ràng, Tô Dạng Nhiên giống như một con hồ ly giao hoạt, cô muốn làm chuyện gì đó là có thể yên lặng và tinh bơ lăm mà không ai hay biết.

—— Cũng không có gì.

—— Nói xạo.

—— Một tuần lễ rồi tớ không tìm anh ấy, dù sao cũng phải dựa vào miệng người khác để cho anh ấy biết tớ đang làm gì, tạo cảm giác tồn tại.

Mạnh Diễm: "..."

Cảm giác như cô ấy đang lên kế hoạch và thực hiện rất tốt.

—— Đúng rồi, tớ còn một việc quên hỏi cậu.

—— Chuyện gì?

—— Không phải lúc trước bác sĩ Thẩm đưa cậu về nhà à? Hai người có phát sinh chuyện gì hay không...

—— Anh ấy đưa tớ về nhà lúc nào?

—— Chính là thứ sáu tuần trước, ngày tớ uống say đó, gọi Giang Thừa tới đón, anh ấy nói với tớ là hôm đó chúng tớ đưa cậu đến dưới lầu thì gặp Thẩm Quyển, cậu cứ la hét đòi bác sĩ Thẩm đưa cậu về nhà.

Thứ sáu tuần trước?

Tô Dạng Nhiên nhớ ngày đó đúng là cô và Mạnh Diễm cùng nhau ăn cơm, sau đó còn uống nhiều nữa, nhưng cô nhớ là Mạnh Diễm đã đưa mình về nhà, tại sao bây giờ Mạnh Diễm lại nói là Thẩm Quyển đưa?

Cô cố gắng nhớ lại một chút chuyện ngày đó, hôm đó uống dữ quá, bây giờ cái gì cũng không nhớ nổi, nhưng Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhớ đến chuyện ngày hôm sau, cô đã nói với Thẩm Quyển rằng Mạnh Diễm đã đưa mình về nhà xong lại còn tẩy trang giúp, hình như mặt anh lúc đó có hơi lạ lạ, cô cũng không nghĩ nhiều. Bây giờ cẩn thận hồi tưởng lại thì có vẻ đúng thật là Thẩm Quyển đã đưa mình về nhà, anh lại còn giúp mình tẩy trang?

Khóe miệng Tô Dạng Khiên không khỏi cong lên, thì ra là như vậy, sau đó cô quên không còn một mộng, không biết tâm trạng lúc đó của anh như thế nào nhỉ?

"Dạng Nhiên?" Giọng nói Mục Cẩm từ phía sau vang lên.

Tô Dạng Nhiên xoay người, thấy Mục Cẩm đang vẫy tay với mình, vì vậy cô trả lời tin nhắn cho Mạnh Diễm sau đó nhét điện thoại vào túi, đi tới cạnh Mục Cẩm.

"Sao vậy?"

"Mới vừa rồi thôn trưởng gọi điện thoại nói là có sách mới được đưa tới, gọi chúng ta đến xem."

"Thật hả?"

"Mấy ngày trước thôn trưởng mua một đồng sách mới, chắc là đến rồi."

"Vậy thì mau đi nhìn thử."

"Được."

Hai người cùng chạy tới cửa trường học, quả nhiên nhìn thấy trước cửa chất đồng mấy cái rương mới, thôn trưởng đang bắt tay với người đưa sách, ông còn nhét gì đó vào tay người ta, hai người nói chuyện xong thì người kia rời đi.

Thôn trưởng thấy Tô Dạng Nhiên và Mục Cầm tới thì vội vàng ngoắc ngoắc, "Tiểu Tô, tiểu Mục, mau tới xem sách mới của chúng ta nè."

Tô Dạng Nhiên nhận lấy sách mà thôn trưởng đưa tới, toàn bộ đều là sách mới, mở ra còn có thể nghe mùi thơm nhàn nhạt.

Thôn trưởng nhìn đồng sách, ngực nóng lên, ông nhìn thôn dân chung quanh cảm khái nói: "Những thứ này đều là hy vọng, mọi người mau đến hỗ trợ dọn sách vào kho nào, cẩn thận một chút đừng làm hư nhé."

Dân làng vui sướng, mỗi người bê một chồng đi vào trong kho, đây là sách của năm học mới, kiến thức của con cháu mình đều ở trong đây, ai cũng cẩn thận, chỉ sợ làm hư.

"Cuối cùng sách cũng đã đến."

Chỗ này vô cùng xa xôi, mua sách không dễ dàng gì, thậm chí có lúc còn giành mua không kịp, vận chuyển cũng khó khăn, bọn nhỏ thường xuyên đi học trong tình trạng sách chưa tới, năm nay có sách trước khi ăn tết, tảng đá lớn trong lòng thôn trưởng cũng đã được dẹp bỏ, năm nay có thể coi là một năm yên ổn.

Nghe nói sách mới đến, bọn nhỏ cao hứng vô cùng, sáng sớm đã chạy tới, mặc dù không có khỏe mấy nhưng cũng đi theo người lớn bận bịu trước bận bịu sau, khuôn tất cả sách vào kho, mọi người ai cũng mệt mỏi, nhưng khi nhìn sách được nhét đầy vào kho, nét vui sướng trên mặt vẫn không che giấu được, nhất là bọn nhỏ, đôi mắt chúng sáng lấp lánh.

Tô Dạng Nhiên thu toàn bộ vào trong mắt, những đứa trẻ này có một khát vọng học tập vô cùng lớn, lớn hơn nhiều so với bọn trẻ sống trong thành phố, những đứa trẻ kia cái gì cũng không thiếu, ăn ở mọi thứ đều phải là tốt nhất, không có bao nhiêu sự cạnh tranh học tập, chỉ có ở nơi nghèo khổ kiến thức mới càng được trân trọng, càng lấy đó làm điều quý giá của cuộc sống.

Trước kia Tô Dạng Nhiên không biết nhưng sau khi tự mình tiếp xúc cô mới hiểu, cô đột nhiên biết tại sao cha mình trước khi phá sản đã dồn lực quyên góp tài sản để giúp ích cho vùng núi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Như Mùì Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tư tâm

Chu Dương ở trên lầu nhìn thấy Thẩm Quyến vừa đi qua sảnh, chờ anh đi lên sau đó vọt tới bên cạnh, "Trường khoa Thẩm, chào buổi sáng."

"Ừ, chào cậu."

Anh sát vai Chu Dương đi qua, Chu Dương lập tức đi lên theo, "Trường khoa Thẩm, vành mắt anh đen thật đấy, có phải là gần đây anh ngủ không ngon không?"

"Ừ, có chút."

"Mất ngủ hả?"

"Cậu muốn nói chuyện gì?"

Chu Dương lúng túng sờ mũi một cái, tiếp đó ánh mắt sáng lên, nói: "Trường khoa Thẩm có chuyện này anh biết chưa?"

Thẩm Quyến không để ý tới anh ta, cho thấy mình không hứng thú.

Chu Dương cũng không ngại sự lạnh nhạt của anh, tiếp tục nói: "Bệnh viện của chúng ta năm nay cử một đội tình nguyện lên núi chữa bệnh."

Thẩm Quyến nâng mí mắt lên nhìn, "Lên núi chữa bệnh?"

"Đúng vậy, hoạt động này đã triển khai vào mấy năm trước, một năm hai lần, một lần hai đội, một đội chín người, một bác sĩ dẫn đội, bốn bác sĩ phổ thông và bốn y tá, hàng năm đi đến những vùng núi nghèo khó tiến hành xem bệnh trong vòng nửa tháng."

"Có cần điều kiện gì mới được đi không?"

"Trên căn bản là đến lượt ai thì người nấy đi, chỉ cần bị lãnh đạo chọn trúng thì nhất định phải đi, không có thương lượng, cũng không biết năm nay sẽ đi núi nào." Nói tới đây Chu Dương có hơi rầu, năm trước anh ta đã đi một lần, vùng núi đó hết sức heo lánh, điện nước cung cấp hết sức khan hiếm, sạc pin đầy đủ xong điện thoại đi động cũng chỉ để trưng bày.

"Nếu không thể tránh thì cứ yên tâm đi."

"Trường khoa Thẩm, năm nay anh mới tới cho nên hoạt động lần này nhất định sẽ có tên anh, dựa theo lý lịch thì chắc chắn anh là bác sĩ dẫn đội rồi, đến lúc bốc thăm anh nhớ bốc cho

khéo khéo chút nha."

"Bốc thăm?"

"Đúng vậy, đến lúc đó viện trưởng sẽ cho bác sĩ dẫn đội bốc thăm tiến hành lựa chọn chỗ đi, như vậy cũng là vì lý do công bằng."

Chu Dương nói chuyện này với Thẩm Quyến xong, chưa tới hai ngày anh liền bị viện trưởng gọi đến phòng làm việc, dọc đường còn gặp phải trưởng khoa cấp cứu, hai người nhìn nhau một cái cũng biết bọn họ chính là bác sĩ dẫn đội của năm nay.

"Chuyện hoạt động lên núi chữa bệnh năm nay sắp diễn ra, chắc hai người đều biết rồi đúng không?" Lý Văn Nhu từ sau bàn làm việc đi tới.

Thẩm Quyến và trưởng khoa Hoa đều mới tới năm nay, vì vậy Lý Văn Nhu cố ý giải thích một lần, cuối cùng thành khẩn nói thêm một câu: "Mặc dù quốc gia chúng ta đang càng ngày càng phồn vinh, nhưng ở đâu đó nơi vùng núi nghèo khó vẫn đang cần giúp đỡ, bọn họ bị bệnh thì xem thường, không uống thuốc, bệnh viện chúng ta coi như là bệnh viện lớn nhất Tân Thành, nhất định phải góp ít năng lực giúp bọn họ, cho dù là chuyện rất nhỏ."

"Chắc hai người cũng hiểu, để công bằng thì hai người bốc thăm quyết định vùng núi mình sẽ đi đi." Lý Văn Nhu thuận thực từ trong túi móc ra hai tấm giấy đã được gấp lại, "Hai nơi, tự hai người chọn."

Thẩm Quyến và trưởng khoa Hoa chìa tay lấy mỗi người một tờ, chưa mở ra đã lại nghe Lý Văn Nhu nói: "Chờ sau khi sắp xếp nhân viên sẽ có xe chữa bệnh đưa mọi người vào núi, tất cả dụng cụ chữa bệnh cũng ở trong xe, mọi người phải cẩn thận."

Ra khỏi phòng làm việc, trưởng khoa Hoa lập tức mở tờ giấy trong tay ra nhìn, núi Nam Linh.

"Ây." Anh ta nhẹ nhàng thở dài một cái.

Thẩm Quyến nhìn anh ta, trưởng khoa Hoa ngược ngược cười một chút, "Trưởng khoa Thẩm, anh chọn trúng nơi nào vậy?"

Thẩm Quyến mở giấy ra nhìn một cái, "Núi Tường Vân."

Trưởng khoa Hoa suy nghĩ một chút, "Núi Tường Vân cách Tân Thành không xa lắm."

"Vậy à?" Thẩm Quyến không rõ lắm, "Vậy trưởng khoa Hoa tới đâu?"

Trưởng khoa Hoa mở tờ giấy ra, "Núi Nam Linh."

Thẩm Quyến đột nhiên cảm thấy chỗ này nghe hơi quen tai nhưng cũng không nghĩ nhiều, trưởng khoa Hoa nói tiếp, "Nam Linh cách chúng ta hơi bị xa, hơn nữa hết sức heo lạnh, nhìn qua nhìn lại tất cả đều núi."

"Núi Nam Linh..." Thẩm Quyến nhỏ giọng đọc lại, đột nhiên trong đầu thoáng qua một tia sáng.

"Đi thôi, về thu dọn đồ nào."

"Trưởng khoa Hoa." Thẩm Quyến kêu anh ta lại.

Thẩm Quyến vừa trở lại phòng làm việc liền thấy Chu Dương vội vã chạy tới, "Trưởng khoa Thẩm, anh chọn trúng núi nào vậy?"

"Nam Linh."

"Nam Linh?" Chu Dương nhíu mày một cái, "Còn trưởng khoa Hoa?"

"Vân Tường."

"Vân Tường cách đây không xa nhưng Nam Linh coi như cách đây cũng trăm vạn tám ngàn dặm à."

"Không biết."

Chu Dương cười trên sự đau khổ của người khác, "Anh dẫn đội đi Nam Linh, cũng không biết năm nay bác sĩ y tá nào xui xẻo đi theo anh nữa."

Xế chiều hôm đó, Chu Dương nhìn thông báo nhân viên đi chữa bệnh, tên anh ta xếp dưới tên bác sĩ Thẩm, Chu Dương đột nhiên ý thức được mình chính là người xui xẻo khi sáng vừa nhắc tới đây, anh ta nên sớm biết mình là trợ lý của bác sĩ Thẩm, có đi thì nhất định là đi theo Thẩm Quyến rồi.

Hai ngày sau, hai nhóm bác sĩ thu thập hành lý lên đường đi, xuống máy bay mọi người liền nhìn thấy xe của bệnh viện đậu ở trước cửa, bởi vì tới vùng núi xa xôi, đường không dễ đi cho nên mỗi người chỉ được phép mang một cái rương hành lý, đàn ông giúp phụ nữ cho hành lý vào cốp xe rồi mới khởi hành.

Chu Dương nghiêng đầu nhìn qua nhìn Thẩm Quyến đang ngồi cạnh cửa sổ, từ sáng hôm nay anh ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, "Trưởng khoa, thật ra thì anh đã sớm biết phải không?"

Thẩm Quyến: "Biết cái gì?"

Chu Dương làm vẻ tôi đây biết hết rồi, anh ta nhích lại gần Thẩm Quyến, "Cô Tô cũng không ở núi Nam Linh, trong lòng anh nhất định là rất vui."

Thẩm Quyến nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, ánh mắt Chu Dương rụt lại, đáy lòng chột dạ, "Sao vậy, anh nhìn em làm gì?"

"Cậu muốn bản báo cáo chữa bệnh của cậu không được duyệt phải không?"

Chu Dương: "...". Coi như là anh lợi hại!

Bây giờ là hơn mười một giờ trưa, khoảng hơn sáu giờ đi xe, đến chỗ chắc trời cũng tối luôn, mấy giờ trước mọi người còn rất có tinh thần, nhất là mấy cô y tá, riu rít nói không ngừng, nhưng sau khi trải qua mấy giờ đi xe, sự hăng hái cũng bay đi đâu mất, xe chạy gần nửa đường, toàn bộ buồng xe đều yên tĩnh.

Sau khi vào núi đường không còn dễ đi nữa, nhìn con đường gập ghềnh không bằng phẳng, mấy y tá phát rét, nhưng nhìn tài xế lái xe thành thạo thì nỗi sợ cũng cất vào trong bụng, chưa

tới sáu giờ chiều xe đã thành công tiến vào cửa núi, còn chưa xuống xe đã thấy xa xa có một đám người vây ở đó, chắc là dân làng được thông báo nên đến đây.

Quả thật là như vậy, từ sáng sớm thôn trưởng đã nhận được tin báo bác sĩ ở thành phố muốn tình nguyện tới đây chữa bệnh, sẽ ở lại khoảng một tuần, trong núi thiếu thốn không chỉ là kiến thức mà còn thiếu bác sĩ, ở đây không có lấy một người nào biết chữa bệnh, nhưng dân làng nhiều như vậy, một bác sĩ làm sao chữa hết?

Thường thường đối với việc bị bệnh thì mọi người chịu được thì chịu, không chịu được thì đi lên thành phố, nhưng đường xa xa xôi gian khổ khó có thể đi, hôm nay có bác sĩ tự nguyện qua chữa bệnh, mọi người cầu còn không được nữa là, từ sớm thôn trưởng đã dẫn dân làng chờ ở cửa núi, thím Trần và mấy thím khác thì bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối chiều đãi khách.

Thẩm Quyến và đội bác sĩ y tá xuống xe, dụng cụ chữa bệnh và hành lý của bọn họ được tài xế chở trực tiếp đến chỗ ở.

Giáo sư và bác sĩ chiếm địa vị cực cao trong lòng dân làng, bọn họ nhìn tám người trẻ tuổi mặc áo khoác bác sĩ trước mắt, hết sức tôn trọng, Thẩm Quyến nhìn qua đám người liền biết ai là ai, anh chủ động đưa tay ra chào thôn trưởng.

"Xin chào trưởng thôn Trần, chúng tôi là bác sĩ của bệnh viện Hiệp Hòa ở Tân Thành, sẽ ở đây trong thời gian ngắn, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Thôn trưởng vội vàng đưa tay, lộ ra một nụ cười chất phác, nói: "Người nên chiếu cố mới là chúng tôi, tôi đại diện cho dân làng cảm ơn các vị, chúng tôi đã sắp xếp chỗ ở, tương đối đơn sơ nên mong mọi người thông cảm."

"Có thể ở là được, chúng tôi không kén chọn."

Thẩm Quyến vừa nói xong, mấy bác sĩ y tá phía sau cũng lập tức bày tỏ, nhất là bốn y tá, bởi vì trước khi tới, y tá trưởng đã dặn dò các cô rồi, hướng chỉ người dẫn đội là trưởng khoa Thẩm, trưởng khoa đã không kén, nếu các cô có không hài lòng thì cũng không dám nói ra.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi sao cũng được."

"Đúng vậy thôn trưởng, có thể ở là được."

Ban đầu thôn trưởng lo lắng nhất chính là bốn vị nữ y tá này, đàn ông còn đỡ một chút, có khổ cũng chịu được, nhưng nếu y tá không hài lòng thì bọn họ cũng không biết làm sao, bây giờ thấy bọn họ nói vậy, tảng đá trong lòng thôn trưởng cũng rơi xuống.

"Vậy được, vậy thì tốt, mọi người ngồi xe cả ngày chắc hẳn cũng đói bụng lắm rồi, chúng tôi đã chuẩn bị bữa ăn tối, mau vào đi thôi."

Mấy người đi bộ lên núi, cách cửa núi một đoạn, đường núi gập ghềnh khó đi nhưng cũng may là không xa, chỉ đi mấy phút, rất nhanh đoàn người đã vào núi.

Những dân làng khác đứng ở cửa đã nhìn thấy bọn họ, dân làng lập tức đưa khăn lông nước nóng cho đội chữa bệnh, mấy bác sĩ trẻ tuổi chưa từng thấy qua tình hình như vậy, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Thôn trưởng giải thích: "Đây là tập tục của chúng tôi, trong núi lạnh, uống một chén nước ấm lấy giọng, khăn lông nóng xoa tan mệt nhọc."

Nghe vậy, mọi người bày tỏ cảm ơn sau đó vội vàng nhận lấy nước ấm dân đưa tới, nước ấm dùng chén để giữ nóng, uống xong lại có mấy cô gái trong núi đưa cho bọn họ khăn lông lau mặt.

"Đây."

Một cô gái cúi đầu đưa khăn lông cho Thẩm Quyến, anh nhận khăn lông sau đó dừng một chút, theo bản năng nhìn người vừa đưa khăn cho mình, thanh âm rất quen thuộc.

Cô gái cảm giác được Thẩm Quyến đang chần chừ vì vậy ngừng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, con ngươi cô trong suốt, sáng rực rỡ, không tiếng động nói: "Bác sĩ Thẩm, thật là trùng hợp."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Rụt rè

Tô Dạng Nhiên thấy Thẩm Quyến chưa phản ứng lại nên tự cầm cái khăn nhét vào lòng bàn tay anh, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua, "Bác sĩ Thẩm lau mặt đi."

Thẩm Quyến chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình tê rần, khăn lông ẩm tiếp xúc với bàn tay lạnh, cô cũng đã thu tay về, mấy người bên cạnh đang lau mặt, Thẩm Quyến nắm chặt khăn trong tay, đợi anh lau mặt xong thì cô nhận lấy khăn rồi lui ra cùng mấy cô gái khác.

Chu Dương và Thẩm Quyến đứng gần nhau, khúc nhạc đệm nho nhỏ khi này cũng khiến anh ta chú ý tới cô gái cầm khăn đến cho bác sĩ Thẩm, Chu Dương nhìn bóng lưng cô gái kia, tròn to hai mắt, sao nhìn cái dáng người này giống cô Tô thế! Lại suy nghĩ một chút, bác sĩ Mạnh nói cô Tô đã tới Nam Linh, vì vậy anh ta khẳng định, cô gái này không phải giống cô Tô mà chính là cô ấy.

Uống xong nước ấm lau xong mặt, dân làng tiếp tục dẫn bọn họ đi về phía trước, nơi dùng cơm là một đại viện ngoài trời, ván màu nâu trải dài hơn mấy chục bàn, người ngồi vây xung quanh, là một ít thức ăn trong núi, có mặn có chay, chưa tới gần mà đã nghe mùi thơm.

Thôn trưởng gọi bọn họ ngồi xuống, những dân làng khác cũng yên vị, trẻ con ngồi một chỗ riêng, sau khi ngồi xuống thôn trưởng nhìn quanh một vòng, đột nhiên nhìn đâu đó ngoác tay, hô: "Tiểu Tô, tiểu Mộc, mau tới đây ngồi."

Mấy người trên bàn theo hướng thôn trưởng nhìn sang đã thấy hai cô gái trẻ tuổi đang đi tới, sau khi đến gần, mấy người trong đội chữa bệnh đều tròn to hai mắt, một người trong đó lại là cô Tô?!!

"Tiểu Tô, ngồi bên này."

"Ngồi đây đi."

"..."

Tô Dạng Nhiên nhìn Thẩm Quyến một cái, đúng dịp anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người tiếp xúc ngắn ngủi, Tô Dạng Nhiên nhìn chỗ khác đầu tiên, cô lên tiếng chào hỏi với dân làng xung quanh sau đó ngồi xuống đối diện anh.

"Cô Tô?" Một y tá không nhận được kêu lên.

Dân làng và thôn trưởng nhìn cô, mặt của y tá kia đỏ lên.

"Tiểu Tô, cô biết bọn họ hả?" Thôn trưởng hỏi.

Tô Dạng Nhiên nhìn thôn trưởng cười một tiếng, nói: "Dạ."

Thôn trưởng vui sướng, ông vỗ đầu, mừng tình hiểu ra, "Tiểu Tô là người Tấn Thành mà, đội chữa bệnh cũng từ Tấn Thành tới, thì ra là mấy đứa biết nhau, thật đúng là duyên phận."

"Đúng vậy, duyên phận siêu cấp lớn, đúng không, bác sĩ Thẩm?" Lúc nói lời này, ánh mắt cô nhìn chằm chằm Thẩm Quyến.

Anh trầm trầm nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, "Ừ."

Bốn y tá nhìn nhau một cái, một khoảng thời gian trước Tô Dạng Nhiên không xuất hiện ở bệnh viện, mọi người cũng đang len lén nghị luận, có phải cô ấy và bác sĩ Thẩm gây gỗ không? Chia tay?

Việc này làm cho không ít các cô gái ôm ảo tưởng với bác sĩ Thẩm lại rục rịch xuân tâm, nhưng bây giờ nhìn hai người kia, mấy cô y tá không vui chút nào. Bất kể bác sĩ thẩm và Tô Dạng Nhiên như thế nào, việc quan trọng lúc này chính là lấp no cái bụng đã.

Bầu không khí trên bàn cơm rất náo nhiệt, thôn trưởng uống mấy hớp rượu, bởi vì bọn họ đến nên vô cùng vui vẻ, cho đến khi kết thúc bữa ăn, nụ cười trên môi ông vẫn như cũ không mất đi, ông cười nói muốn đưa đội chữa bệnh về chỗ nghỉ.

Tô Dạng Nhiên thấy gò má thôn trưởng đỏ au, xem ra là ngà ngà say rồi, vội nói: "Thôn trưởng, giờ này cũng không còn sớm, dù sao mấy bác sĩ y tá cũng thuận đường về nhà với con và Mục Cẩm, chúng con đi chung là được rồi."

Mục Cẩm nhìn cô sau đó nói: "Đúng vậy thôn trưởng, chú đi về nghỉ ngơi đi, mọi người bận rộn cả ngày rồi cũng nên về sớm chút."

Đội chữa bệnh lần đầu tiên nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình như vậy, ăn cũng ăn, uống cũng uống, phiên người ta đưa mình về nữa thì cũng thật ngại, vì vậy bọn họ cũng khuyên thôn trưởng mau về sớm, thôn trưởng chỉ dặn dò mấy câu rồi đi, cũng có không ít thôn dân cùng về, mọi người đi chung sẽ không có chuyện gì.

Vì vậy đội chữa bệnh chín người đi theo Tô Dạng Nhiên về, nơi ở là do người trong thôn góp vốn tạo thành một nhà trọ, đông tây nam bắc mỗi hướng mấy phòng, làm thành một cái tứ hợp viện không lớn không nhỏ, ban đầu là để cho giáo viên tình nguyện tới ở.

Nhưng nơi này thật sự quá heo lánh, giáo viên tình nguyện cũng không muốn tới, trường học sắp xếp cho họ tới đây, khi hết thời gian rồi cũng không chút do dự rời đi, nhưng gần hai năm nay, thôn làng dần dần phát triển, thỉnh thoảng sẽ có một ít khách bên ngoài đến, nhà trọ này được sử dụng để tiếp đãi bọn họ.

Sorry mn vì chen ngang, mn ơi đang đọc truyện ở đâu thì mau mau quay về wattpad ủng hộ khổ chủ đi nào! Có chương mới rồi!

Tổng cộng nhà trọ có sáu phòng. Mục Cẩm và Tô Dạng Nhiên mỗi người một phòng, chỉ còn lại bốn, chín người mà bốn phòng thì nhất định là không đủ, Tần Thiệu có chuyện trở về Khang Thành vì vậy Tô Dạng Nhiên cũng định dọn qua ở chung với Mục Cẩm, bây giờ còn lại năm phòng trống.

Năm phòng được sắp xếp xong xuôi, hai người một phòng, còn dư lại một phòng một người, mà Thẩm Quyến chính là người ngủ một mình đó, bởi vì bốn bác sĩ nam khác đã tự tìm người ở chung, anh trải drap giường nằm xuống.

Chia xong phòng, Mục Cẩm dẫn bọn họ đi tham quan nơi ở, cứ tới bữa cơm là chia nhóm hai người đi đến nhà một thôn dân, sau khi Mục Cẩm nói xong thì mọi người đều trầm mặc, dân làng quá nhiệt tình khiến bọn họ khó từ chối, hơn nữa cũng cảm thấy thật ngại.

Tô Dạng Nhiên thấy mọi người yên lặng, cô đến cạnh Mục Cẩm ghé vào tai cô ấy nói gì đó, chờ Mục Cẩm gật đầu đồng ý cô mới đề nghị: "Nếu như mọi người không muốn làm phiên dân làng thì còn có một lựa chọn khác, tôi và Mục Cẩm từ thứ hai tới thứ sáu đều đến trường học, nếu như mọi người muốn thì bữa trưa có thể đến trường học ăn, bữa sáng và bữa tối chúng ta có thể tự giải quyết, nữ phụ trách nấu cơm, nam phụ trách dọn rửa, mọi người có ý kiến gì không?"

Tất cả đều là người quen, ở cùng nhau ăn cơm thì sẽ tự do hơn, mọi người nhìn nhau rồi nhìn Thẩm Quyến, sau khi anh gật đầu thì bọn họ cũng gật đầu theo.

Chuyện cần làm đã làm xong, Mục Cẩm nói: "Vậy được, mọi người tự sắp xếp đồ đạc nhé, tôi và Dạng Nhiên đi chuẩn bị nước nóng."

Thẩm Quyến: "Việc này phiên hai người quá, lát hồi tự chúng tôi đi đun là được rồi."

Thẩm Quyến lên tiếng, mấy người kia lập tức nói: "Đúng vậy đúng vậy, để tự chúng tôi đốt."

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn anh, nói: "Ngày mai mọi người sẽ bắt đầu làm việc, chắc hẳn bác sĩ Thẩm sẽ có lời muốn dặn dò mọi người, việc đun nước sau này làm cũng không muộn."

"Đúng vậy, mọi người bàn chuyện đi, chúng tôi ra ngoài trước."

Đội bọn họ ra ngoài xong, Chu Dương dè dặt đóng cửa lại, Thẩm Quyến nhìn mọi người sau đó phân chia công việc cho từng người, chín người chia làm hai đội, bởi vì dụng cụ khám bệnh lớn, không có cách nào mang đi, cho nên một đội ở lại đây chẩn đoán bệnh, một đội khác mang những thứ có thể mang theo đến nhà người dân, năm ngày thì đổi đội một lần, mọi người không có ý kiến gì, coi như sắp xếp xong.

Cuối cùng Thẩm Quyến dặn dò: "Ở đây mười ngày, tôi cũng chỉ nói một lời, nhớ thân phận của từng người, nhân viên y tế phải biết tu dưỡng đạo đức, ở đây việc gì bàn thân có thể tự mình làm thì đừng phiền hà tới người khác, đến nỗi đun nước cũng phiên đến con gái, năm người đàn ông chúng ta thay phiên làm, mọi người có vấn đề không?"

Chu Dương ở bên cạnh ba bác sĩ khác lập tức lắc đầu, "Không có vấn đề."

Bốn y tá nữ liếc nhìn nhau, trong lòng vui thầm.

"Tôi đã nói nhiều như vậy rồi, không có vấn đề gì mỗi người tự về phòng sắp xếp đồ đạc của mình đi."

"Được trưởng khoa Thẩm, vậy chúng tôi về trước."

"Ừ."

Nấu một nồi nước rất lớn, đun nhiều đó chắc đủ cho bọn họ dùng, hơi tốn gỗ, cũng may có mấy cây củi đốt được lâu, Tô Dạng Nhiên và Mục Cầm ngồi cạnh bếp, thấy củi cháy gần hết thì cô lại ném vào bên trong thêm cây nữa.

"Tần Thiệu đi cũng mấy ngày rồi đúng không?"

Mục Cầm gật đầu một cái, "Ừ."

"Anh ấy có nói lúc nào trở về không?"

"Không, anh chỉ nói là công việc ở Khang Thành có chút vấn đề, cần anh ấy về xử lý."

"Đến bây giờ tớ vẫn chưa biết Tần Thiệu làm việc gì?"

"Dịch vụ lễ hành."

"Vậy liên quan tới du lịch rồi."

Mục Cầm vừa chuẩn bị nói thì điện thoại trong túi vang lên, cô nhìn một cái, là Tần Thiệu gọi tới.

Tô Dạng Nhiên không nhìn qua cũng biết, "Tần Thiệu à?"

"Ừ!"

Tô Dạng Nhiên khoát khoát tay, "Cậu đừng có ở đây mà phát cẩu lương à."

"Tớ sẽ về mau thôi."

Cô bủi môi chọc ghẹo, "Không, cậu không cần về nữa!"

Mục Cầm cầm điện thoại cười hi hi ra ngoài, củi lần nữa cháy hết, cửa phòng bếp "cót két" một tiếng, cô theo bản năng xoay người.

"Sao cậu về nhanh vậy..." Tô Dạng Nhiên nói một nửa thì im bật, mắt nhìn người ngoài cửa, cô liếm môi một cái, nói: "Sao anh lại vào đây?"

"Tôi tới xem nước đã đun xong chưa."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, giơ tay chỉ cái nồi, "Nồi lớn quá nên chưa xong đâu."

Thẩm Quyển nhìn cái nồi, trong mắt thoáng qua vẻ khiếp sợ, đúng là nồi lớn thật, vô cùng lớn so với cái nồi nhỏ bên cạnh.

"Cái nồi lớn này là để đun nước, nồi nhỏ kia là để xào rau." Tô Dạng Nhiên giải thích, nếu không phải có quá nhiều người ở đây thì cái nồi lớn này cũng không có dịp sử dụng.

"Át xì —" Tô Dạng Nhiên bất thành linh nhảy mũi, cô co rụt, nói với Thẩm Quyển: "Gió thổi vào rồi, lạnh quá, anh đóng cửa lại đi."

Thẩm Quyển xoay người đóng cửa nhà bếp.

Tô Dạng Nhiên vỗ cái ghế gỗ nhỏ bên cạnh, "Mau lại đây đun nước với tôi, thuận tiện hơn ấm luôn."

Thẩm Quyển hạ mắt nhìn băng ghế nhỏ sau đó đi tới, ngồi xuống cạnh cô, giọng nói hơi thấp: "Cô tới đây lâu chưa?"

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, liếm đôi môi khô khốc, "Ồm, cũng không bao lâu."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bóng râm

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, liếm đôi môi khô khốc, "Ồm, cũng không bao lâu."

Trong khoảnh khắc cô liếm môi, một đoạn đầu lưỡi nhỏ béo mập lướt qua, đôi môi khô khốc trong nháy mắt ướt át trở lại, dưới ánh lửa nổi bật, đôi mắt anh bỗng nhiên trầm xuống, trong đầu hiện lên sự mềm mại của ngày hôm trước.

Bỗng nhiên, trước mắt một sáng một tối, anh theo bản năng nắm chặt cổ tay trắng mảnh khảnh, Tô Dạng Nhiên nho nhỏ "A" một tiếng, oán trách nói: "Bác sĩ Thẩm, anh làm đau tôi."

Thẩm Quyển đột nhiên giật mình, buông tay ra, "Tôi..."

Tô Dạng Nhiên xoa cổ tay mình, đôi mắt trong suốt tỏ cáo, "Anh dùng lực lớn như vậy làm gì, đau quá."

"Xin lỗi."

Giọng nói anh trầm khàn, mang theo mấy phần hấp dẫn, Tô Dạng Nhiên lặng lẽ cắn môi, sau đó nói: "Vay lần này tôi tha cho anh đó, sau này không được làm tôi đau đâu."

"Ừ."

"Cùi sắp cháy hết rồi, tay tôi đau, anh vứt một cây nữa vào đi."

"Được." Thẩm Quyến cầm một cây củi nhét vào bếp than, cây củi khô bốc cháy, mà anh rất nhanh phát hiện cuộc đối thoại của bọn họ có gì đó lạ.

Một giây kế tiếp, anh lần nữa nhìn cô, giọng nói lí nhí, "Tô Dạng Nhiên."

Tô Dạng Nhiên vừa xoa cổ tay vừa quay khuôn mặt vô tội nhìn thẳng vào anh, "Sao vậy?"

"Cô... Cô..." Thẩm Quyến bị tức không nói ra lời.

Tô Dạng Nhiên càng vô tội, "Tôi? Tôi thì sao? Có phải anh lại tức giận nữa hay không?" Cô không cho anh cơ hội mở miệng, tiếp tục nói: "Anh cũng thật là, lần trước tức giận thì cũng được đi, lần này theo tới Nam Lĩnh cũng tức giận, tôi là công cụ để anh phát tiết à?"

Thẩm Quyến không phát hiện lời nói của cô đang che giấu gì đó, "Tôi không có tức giận, tôi tức giận lúc nào?"

"Không tức giận vậy anh hung dữ làm gì?" Tô Dạng Nhiên nhanh chóng tiếp lời.

Thẩm Quyến: "... "Ngực bức bối, không nói ra lời!

Qua mấy giây anh lại nhướn mày, "Gì mà tôi theo tới Nam Lĩnh?"

Tô Dạng Nhiên liên tục nháy mắt, sau đó nhìn chỗ khác, không trả lời vấn đề này.

"Tôi tới đây vì công việc."

"Ồm."

"Bệnh viện sắp xếp"

"Ồm."

Thẩm Quyến: "..."

Thật ra thì tin Thẩm Quyến dẫn đội chữa bệnh vào núi cô đã sớm biết rồi, dĩ nhiên là do nhận được tin tình báo của Mạnh Điền, từ xa đã nhìn thấy bóng người anh men theo núi đi tới tìm cô đã nhảy loạn xạ rồi, không thể phủ nhận, cô rất nhớ anh.

"Anh ở đây lâu như vậy thì tiểu cầu mập phải làm sao?"

"Tôi đem nó đến nhà chị, bọn họ biết chăm sóc nó."

Tô Dạng Nhiên gật đầu một cái, "Vậy thì tốt."

Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, gò má trắng nõn dưới ánh lửa nổi bật vô cùng, Thẩm Quyến cảm nhận được ánh mắt của cô, anh xoay người qua nhìn, ánh mắt hai người đụng vào nhau, bọn họ thấy được mặt mũi của đối phương, hai người đều không thể lập tức dời tầm mắt.

Trong phòng bếp rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở và tiếng gỗ cháy trong bếp than, xung quanh dần dần mang theo sự mập mờ, đôi mắt Tô Dạng Nhiên hơi thấp xuống, rơi vào đôi môi thật mỏng của anh, mùi vị ở nơi đó cô đã từng thường thức qua, nhưng vì say nên chỉ nằm vờn vờn có một chút.

"Cột kết." Tiếng đẩy cửa bất ngờ kêu lên, không khí mập mờ, cò bay phất phới vào giờ khắc này tan biến không còn một mống.

Chu Dương bưng cái chậu nhỏ đứng ở cửa, "Ồm... Em tới xem coi nước đã nóng chưa thôi!"

Chí Cường ở phía sau cũng ló đầu ra, nhỏ giọng nói: "Trường khoa Thẩm, anh cũng ở đây à."

"Làm gì vậy, sao ai cũng đứng ngoài cửa thế, đi vào bên trong mau, chết cóng rồi." Giọng nói Lưu Viễn truyền tới.

"Đi vào mau, còn phải chờ tôi đẩy mấy người mới vào à?"

Một giây kế tiếp, ba người trước mặt bị Lục Phù Lâm đẩy vào nhà bếp, Thẩm Quyến bình thần nhìn bốn người họ.

Bốn người: "..."

Tô Dạng Nhiên nói với anh: "Tôi đi xem Mục Cẩm đã nói chuyện điện thoại xong chưa, lâu thật."

Nói xong cô đứng dậy đi ra phía ngoài, sau khi cô đi, bốn người bưng chậu nhỏ lặng lẽ đi ra ngoài, "Gì đó, tôi cũng muốn đi xem một chút."

"Tôi cũng đi."

"Tôi...."

Thẩm Quyến nhìn bọn họ một cái, đứng dậy nhàn nhạt nói: "Lại đây canh lửa."

"Ài, vâng." Bốn người thả chậu nhỏ xuống đất rồi lập tức vây quanh, hai cái băng ghế cũng không ai dám ngồi, đứng một vòng xung quanh bếp than.

Mục Cẩm và Tô Dạng Nhiên vừa bước vào liền thấy cảnh này, hai người không nhịn được cười lên, "Mọi người làm gì vậy?"

Bốn người: "Đun nước."

"Không phải có ghế à? Sao không ngồi?"

Bốn người: "... " Hoảng sợ.

Chờ nước sôi xong, Mục Cầm đổ hai thùng nước nóng cho mọi người sáng mai rửa mặt, vệ sinh xong mọi người trở về phòng của mình.

Chu Dương vỗ bập chân, "Ngồi xồm lâu quá chân tôi muốn gãy rồi."

Trương Chí Cường: "Cũng không biết tại sao nữa. Chúng ta đã tạo nghiệp gì đây?"

"Thôi im miệng đi, tắt đèn, ngủ."

Tô Dạng Nhiên và Mục Cầm nằm trên một cái giường, "Cậu và Tần Thiệu nói chuyện gì vậy, sao lâu quá?"

"Thì trò chuyện một chút ấy mà."

"Anh ấy có nói lúc nào trở về không?"

"Không nói, có vẻ như anh ấy rất bận rộn." Sau một lát, cô ấy nhẹ giọng nói: "Dạng Nhiên, nếu như, tớ nói là nếu như nhé, nếu như cậu là tớ, cậu lựa chọn ở lại hay cùng người cậu thích rời đi?"

Tô Dạng Nhiên nghiêng người sang, "Đã đến lúc lựa chọn rồi?"

Mục Cầm cũng nghiêng người đối mặt với cô, "Nói thật, ý nghĩ ở lại đây chưa bao giờ tớ lung lay, nhưng sau khi gặp anh ấy, tớ bỗng dưng hơi do dự, Tần Thiệu có sự nghiệp của anh ấy ở Khang Thành, tớ không thể để cho anh ấy vì tớ mà ở lại Nam Linh, nếu bảo tớ rời đi thì tớ không bỏ được mấy đứa nhỏ ở đây."

"Tùy theo tiếng lòng của cậu, cậu nên hỏi nó xem đi hay ở."

"Tớ không biết, tớ thật sự không biết."

"Năm nay cậu đã hai mươi sáu tuổi, cậu ở đây ngày người bốn năm rồi."

"Bốn năm, đúng vậy, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn."

Nói tới đây, Tô Dạng Nhiên cũng không biết nên nói gì nữa, Mục Cầm nói cô ấy không có cách nào để đưa ra quyết định.

Mục Cầm thờ dài một cái, "Ài, không nói cái đề tài này nữa, nói một chút về cậu đi, cậu và bác sĩ Thâm đó, hai người có gì mờ ám không?"

Tô Dạng Nhiên "Ồ" một tiếng, "Cậu cũng nhìn ra?"

Mục Cầm cười, "Cậu phải biết rằng ánh mắt không nói dối, cậu nhìn anh ta là mắt sáng trưng, ngoài thích ra tớ nghĩ không còn lý do gì khác."

"Được rồi, cậu nói đúng, tớ đúng là thích anh ấy."

"Vậy anh ta có thích cậu không?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: "Không phải cậu nói ánh mắt sẽ không nói dối sao? Vậy cậu thấy anh ấy có thích tớ không?"

Mục Cầm: "...Ừ, tớ cảm thấy anh ta thích cậu."

"Thật à? Cậu thấy vậy thật à?"

"Ừ! Thật, ánh mắt anh ta nhìn tất cả mọi người đều bình thản, khách khí, duy chỉ có lúc nhìn cậu thì khác thôi."

"Ồ, Mục Cầm, không được rồi, cậu hay thật đấy."

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Cậu thích anh ta, anh ta cũng thích cậu, nhưng hai người đâu có quen nhau, đúng không?"

"Đúng."

"Tại sao? Không phải đều thích nhau à? Tại sao không thành bạn trai bạn gái?"

"Tớ cũng không biết."

Sau một lát, Mục Cầm đột nhiên khẽ cười, Tô Dạng Nhiên hỏi cô ấy, "Cậu cười cái gì?"

"Tớ cảm thấy anh ta thích cậu nhưng anh ta chưa ý thức được điều đó đâu."

"Là vậy đúng không?"

"Tớ cảm thấy là như vậy, ít nhất trong mắt anh ta, cậu và mọi người không giống nhau."

"Được, nhờ những lời này của cậu, tớ sẽ càng cố gắng, để cho anh ấy nhanh ý thức được anh ấy cũng thích tớ rồi."

Mục Cầm cười, "Có chí khí!"

"Được, vậy chúng ta ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đây."

"Được."

Buổi sáng ăn điểm tâm, Tô Dạng Nhiên và Mục Cầm đến trường học, theo sự sắp xếp ngày hôm qua, Thẩm Quyển dẫn Lục Phù Lâm, Triệu Gia Viên và Hoàng Hinh mang túi thuốc ra ngoài xem bệnh, Chu Dương, Trương Chí Cường, Triệu Viễn, Viên Tịnh và Vương Thi Thi ở lại nhà trọ.

Bởi vì đội chữa bệnh đến, sáng sớm dân làng đã xếp một hàng dài ở trước nhà trọ chờ tới lượt mình, có thể đi lại được thì nhất định sẽ đi, Thẩm Quyển dẫn ba người còn lại đến nhà có mấy ông lão và trẻ em, cho tới trưa, bất kể là người ở lại nhà trọ hay người đi ra ngoài thì ai cũng mệt.

Mấy ngày nay, nhà thôn dân ở gần đã khám xong, đội bác sĩ ra ngoài khám bệnh đi qua từng ngọn núi, buổi trưa phải trở về trường học ăn cơm trưa, lúc về thì đi đường cũ trở về, lãng phí rất nhiều thời gian, cho nên bọn họ đem bánh mì và nước theo coi như bữa trưa, coi bệnh xong sau đó mới chạy về ăn cơm tối, đầu óc lúc này đã muốn bất tỉnh, bước chân xiêu vẹo.

Đây là chuyện mà bất cứ đội chữa bệnh nào vào núi sẽ phải trải qua, vì vậy rất nhiều nhân viên y tế không muốn vào núi chữa bệnh, bởi vì thật sự là quá cực khổ, người nào đã đi một lần thì không muốn đi lần thứ hai, nhưng cũng không phải bọn họ nói không muốn thì có thể không cần tham gia, không muốn đi khi nhận được thông báo thì cũng phải đi, đi là một chuyện còn việc cư xử thế nào với bà con trong núi lại là một chuyện khác.

Thẩm Quyển lãnh đạo đội chữa bệnh được người dân yêu thích, bất kể là khám ở nhà trọ hay đi ra ngoài, lúc bác sĩ xem bệnh thái độ vô cùng ôn hòa lễ phép, cũng không có thể hiện chút xíu nào là không nhận được cùng với chế trách, hơn nữa thái độ như vậy không phải một ngày hai ngày mà là mỗi một lần mỗi một ngày, bất kể là khám cho ai, thái độ của bọn họ vẫn lễ phép như ban đầu.

Những nỗi khổ cực của đội chữa bệnh dân làng đều thấy, cũng có thôn dân nói chính mắt nhìn thấy các bác sĩ buổi trưa ngồi ở ven đường gặm bánh bao khô uống nước lạnh, sau khi ăn xong lại tiếp tục đi khám bệnh, vì vậy mỗi lần xem bệnh mà đến buổi cơm trưa hoặc cơm tối, dân làng sẽ nhiệt tình mời các bác sĩ vào nhà họ dùng bữa, ban đầu có chút ngượng ngùng nhưng sau đó vẫn không ngăn được nhiệt tình của bà con.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Phát nhiệt

Hơn chín giờ tối Thẩm Quyển và các bác sĩ khác mới trở về, mặc dù bọn họ đã giải quyết xong cơm tối ở nhà dân làng, nhưng ăn xong mà lại leo mấy ngọn núi thì cũng tiêu hóa xong hết, cho nên Tô Dạng Nhiên sẽ làm vài tô mì gói trước khi bọn họ trở về coi như là bữa ăn khuya, dĩ nhiên mì là món cô cảm thấy đơn giản mà lại tiện lợi.

Một người một tô mì, một quả trứng, không bao lâu mấy người kia đã chui vào phòng bếp, Lục Phù Lâm hít lấy hít để mùi thơm, "Thật là thơm, em cảm thấy ăn thức ăn ngon ở nhà dân làng cũng không bằng một tô mì gói mà chị Nhiên làm."

Hoàng Hinh cũng nói: "Đúng vậy, trên đường về em không đi nổi nữa nhưng vừa nghĩ tới món mì của chị là em liền tràn đầy năng lượng."

Triệu Gia Viên không cam lòng yếu thế, "Chị Nhiên làm con sâu thêm ăn trong người em chui ra rồi."

Tô Dạng Nhiên đang rải hành lá cắt nhỏ, nghe được lời của bọn họ thì cười, "Chị thấy mọi người đói, ăn cái gì cũng ngon."

Mấy ngày nay mọi người cùng ăn cùng ở, cả một đám người trẻ tuổi, miệng lại ngọt, không bao lâu đã thân quen, hơn nữa mấy hôm nay ngày nào Tô Dạng Nhiên cũng làm bữa ăn khuya cho bọn họ, trái tim đã bị thu mua, nghe cô nói, bọn họ cười hắc hắc, bụng chén mì ra bàn gỗ ngồi "si sụp".

Tô Dạng Nhiên nhìn ra ngoài cửa, hỏi: "Bác sĩ Thẩm đâu?"

Lục Phù Lâm nuốt miếng mì xuống, "Chắc là vừa vào phòng, để em đi kêu cho."

Vừa nói xong anh ta đã đứng lên chuẩn bị đi thì bị Tô Dạng Nhiên kêu lại, cô rút một đôi đũa sạch, bụng chén mì, nói: "Cậu ngồi xuống ăn đi, để tôi bụng đi là được rồi."

"Cũng tối rồi... A." Lục Phù Lâm còn chưa nói hết đã bị Triệu Gia Viên ngồi cạnh bấu một cái.

Tô Dạng Nhiên nhìn bọn họ, "Sao vậy?"

Triệu Gia Viên lập tức cười lắc đầu, "Không có gì không có gì, chị mau đi đi nếu không mì nguội."

"...Ừ, vậy chị đi đây."

"Được, đi đi."

Đội Tô Dạng Nhiên ra ngoài, Lục Phù Lâm lúc này mới nhìn Triệu Gia Viên tổ cáo, "Vừa rồi sao em bấu tay anh?"

Triệu Gia Viên liếc mắt nhìn anh ta, bày biểu cảm không muốn nói chuyện với người ngốc.

Lục Phù Lâm "..."

"Hoàng Hinh, em nhìn cô ấy đi, vừa rồi cô ấy bấu tay anh đó."

Hoàng Hinh bụng chén lên uống nước canh, hải lòng chùi miệng rồi mới lên tiếng: "Nếu em mà ngồi gần anh là em cũng làm vậy."

Lục Phù Lâm "???"

Tô Dạng Nhiên miễn cưỡng dành ra một tay gõ cửa phòng Thẩm Quyển, bên trong nói, "Vào đi."

"Anh ra mở cửa đi."

Tô Dạng Nhiên vừa dứt lời, trong phòng đã truyền ra một loạt tiếng bước chân, cửa phòng rất nhanh được mở ra.

"Anh đang làm gì đấy? Sao không xuống bếp ăn mì?" Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái, bụng mì đi vào, đặt mì lên bàn sau đó xoay người nhìn anh, "Nhưng mà tôi tốt bụng bụng vào cho anh rồi nè, tôi đói không?"

Thẩm Quyến khẽ cười, "Thật ra thì tôi đang chuẩn bị đi ra."

Tô Dạng Nhiên kéo ghế ra trực tiếp ngồi xuống, "Đừng nói nhiều nữa, tôi bụng đói rồi, anh ăn đi."

Thẩm Quyến đi tới, anh ngồi xuống đưa tay chuẩn bị cầm đũa, tay chưa cầm được đũa đã bị một bàn tay khác chạm vào, cảm giác mềm mại khiến anh sững sờ hai giây, lúc sau kịp phản ứng mới vội vàng rút tay về.

"Đừng động!" Tô Dạng Nhiên cau mày, sau một lát, cô ngẩng đầu lên hỏi anh, "Sao bàn tay của anh lại bị thương vậy?"

Thẩm Quyến nhìn thử, giống như là tối giờ mới biết mình bị thương, suy nghĩ một chút, nói: "Chắc là lúc về vô tình bị."

"Sao không xử lý vết thương?"

"Mới vừa thấy."

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Còn đỏ ở đâu?"

"Không có chuyện gì đâu, cũng chỉ là vết thương nhỏ."

Chân mày Tô Dạng Nhiên càng nhíu chặt hơn, "Chỗ rách dài như vậy lại còn rỉ máu, vậy mà là vết thương nhỏ gì."

"Anh để hòm thuốc ở đâu?"

Sắc mặt Tô Dạng Nhiên hơi dữ, Thẩm Quyến theo bản năng chỉ cái túi đeo lưng của mình, "Ở trong túi xách."

Tô Dạng Nhiên cũng không nói nữa, mở túi, lục lọi bên trong một hồi mới tìm được cồn đỏ, bông gòn và nước sát trùng, Thẩm Quyến trẻ mỗi một cái nhưng cũng không nói gì.

Tô Dạng Nhiên đặt thuốc qua một bên, nắm tay anh, cẩn thận dùng cồn đỏ khử trùng sau nhanh nhẹn dán lên vết thương, "Anh còn là một bác sĩ đó, không thể yêu quý bản thân mình một chút sao?"

Thẩm Quyến cảm thấy ngực có hơi nóng lên, sau một lát, anh đột nhiên cười khẽ một tiếng, nụ cười này kích thích dây thần kinh của Tô Dạng Nhiên, cô ngẩng đầu trừng anh một cái, "Anh còn cười?"

Thẩm Quyến mím chặt môi, "Ừ, không cười nữa."

Trong nháy mắt cô cảm thấy hơi nhói ở ngực, bực bội đứng dậy, cúi đầu nhìn anh: "Ăn mì đi, ăn xong rồi tự rửa, tôi không thèm quan tâm nữa đâu."

Thẩm Quyến nhìn cô đi ra ngoài, cũng không thèm đóng cửa lại, anh cười một tiếng, đưa tay đóng chặt nắp chai thuốc sát trùng, túi đeo lưng bị cô lật ngổn ngang, anh lại lặng lẽ sắp xếp cho gọn gàng, lúc này mới cầm đũa lên ăn mì.

Lúc ăn mì, ánh mắt anh rơi vào mu bàn tay của mình, như có điều suy nghĩ.

Giáo viên trong trường không nhiều, toàn bộ trường học cộng thêm Mục Cẩm là chỉ có ba người, sáu lớp, ba người mỗi người chia nhau hai lớp, bình thường sẽ có ba lớp học, ba lớp kìa tự học, để cho tiện quản lý, mọi người sẽ dồn học sinh ba lớp không học tới nhà ăn, nhờ đi giúp trông coi bọn nhỏ.

Sau khi Tô Dạng Nhiên tới liền chịu trách nhiệm chuyện đó, nói là ba lớp chứ thật ra cộng lại cũng chỉ khoảng ba mươi người thôi, bọn nhỏ đều rất ngoan, thật ra cũng không cần Tô Dạng Nhiên duy trì trật tự, mọi người ai cần làm bài tập thì làm bài tập, ai học bài thì sẽ học bài, cũng không làm ồn ào, khi đến thời gian nhất định thì Tô Dạng Nhiên sẽ kể chuyện giúp bọn nhỏ thả lỏng tinh thần.

Câu chuyện mới kể được một nửa thì đi căn tin đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng học, "Cô giáo Tô à, cô Mục bảo cô cho mấy đứa nhỏ đi ra sân trường."

"Đi sân trường? Làm gì ạ?"

"Đội bác sĩ chữa bệnh đã tới cửa, bảo là muốn kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa nhỏ."

Tô Dạng Nhiên gạt đầu một cái, "Dạ được, vậy để con dẫn bọn nhỏ đi, làm phiền đi Lý rồi."

"Ài, cái này mà phiền gì chứ, đi còn đang nấu cơm, đi đi trước đây."

"Dạ."

Tô Dạng Nhiên đứng dậy, vỗ tay một cái, "Mới vừa rồi lời đi lý chắc mấy đứa đều nghe được hết hén, một hồi sẽ có mấy anh chị bác sĩ y tá tới kiểm tra sức khỏe cho các con, phải ngoan ngoãn nha, được rồi, mọi người xếp thành một hàng cùng đi ra sân trường nào."

Sau khi cô nói xong, ba mươi củ a rất nhỏ nhanh chóng xếp thành hàng đi theo Tô Dạng Nhiên ra sân trường.

Lúc cô dẫn bọn nhỏ ra, trong sân đã đầy đủ các loại dụng cụ, ba lớp đang xếp hàng chờ đến lượt mình, kiểm tra xong cũng ngoan ngoãn qua một bên đất trống xếp thành hàng.

"Hôm nay em không đi ra ngoài xem bệnh hả?" Tô Dạng Nhiên hỏi Triệu Gia Viên đang ở gần mình.

"Chờ mấy đứa nhỏ kiểm tra sức khỏe xong thì đi ngay." Vừa nói chuyện, Triệu Gia Viên vừa nhanh chóng kiểm tra miệng lưỡi cho đứa nhỏ, "Chị Nhiên, buổi tối em còn muốn ăn mì chị nấu."

Tô Dạng Nhiên cười, "Yên tâm, không thiếu phần của em đâu."

Đang nói, trước mặt đột nhiên truyền tới một tiếng khóc nức nở, Tô Dạng Nhiên vội vàng bước nhanh tới, "Sao vậy?"

"Chị Tô, em... Em cũng không biết nữa, đang yên ổn thì em ấy lại khóc." Vương Thi Thi cũng đang bối rối, khi này kiểm tra nhiều bạn nhỏ vậy mà không có ai khóc, tiểu cô nương này nhìn dễ thương, khôn khéo, mà khi vừa nằm lên giường thì bắt đầu khóc nháo không ngừng.

Tô Dạng Nhiên biết bé gái này, lớp ba, vừa rồi ở phòng tự học rất ngoan, thấy bé gái khóc hoài không ngừng, cô cũng bối rối, vội vàng bước lại, "Mạn Mạn, tại sao con lại khóc?"

Mạn Mạn không trả lời mà tiếp tục khóc, nước mắt là tả chảy ròng ròng, không có cách nào, Tô Dạng Nhiên không thể làm gì khác hơn là tạm thời dẫn em ấy đi trước, cô nói với Vương Thi Thi: "Em tiếp tục kiểm tra sức khỏe cho mấy bạn nhỏ khác trước nha."

Vương Thi Thi nhìn cũng hơi lo lắng nhưng phía sau còn rất nhiều bạn nhỏ chưa kiểm tra sức khỏe, cô ấy cũng chỉ có thể tiếp tục.

Tô Dạng Nhiên không phải là người hay chơi đùa với con nít, lớn vậy rồi mà cho tới bây giờ cô chưa từng dỗ đứa trẻ nào cả, cũng may Mạn Mạn không khó dỗ, bây giờ em ấy đã bình tĩnh hơn, chẳng qua là nhỏ giọng kháng cự không cho Vương Thi Thi kiểm tra sức khỏe, rõ ràng qua mấy mục kiểm tra Mạn Mạn cũng rất phối hợp.

"Mạn Mạn, em có thể nói cho chị nghe tại sao em không muốn kiểm tra sức khỏe không?"

Trên mặt Mạn Mạn còn nước mắt chưa khô, đứa nhỏ cắn miệng không nói lời nào, Tô Dạng Nhiên không có cách nào xử lý, tất cả những đứa trẻ khác đã kiểm tra xong, chỉ còn lại có một mình Mạn Mạn, Triệu Gia Viên nhìn Tô Dạng Nhiên dẫn đám trẻ đã kiểm tra xong ra ngoài, đề nghị: "Chị Nhiên, nếu không chị đưa tụi nhỏ về phòng học trước đi, Mạn Mạn giao cho tụi em."

Tô Dạng Nhiên quay đầu nhìn mấy đứa nhỏ đang xếp hàng, lại nhìn qua Mạn Mạn bên cạnh mình, nghĩ đến việc kiểm tra sức khỏe còn chưa làm xong, vì vậy gật đầu một cái, "Vây cũng được..."

Vừa mới dứt lời cô liền nhận ra được vạt áo mình đang bị siết thật chặt, Tô Dạng Nhiên cúi đầu nhìn Mạn Mạn, trong mắt tiểu cô nương lại bắt đầu dâng nước, một mực lắc đầu, cô cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Thẩm Quyến từ bên kia đi tới, anh nói với Triệu Gia Viên: "Bác sĩ Triệu, mục kiểm tra của cô đã hoàn tất, cô giúp đưa tụi nhỏ về lớp học đi."

Triệu Gia Viên gật đầu, "Vâng, được ạ."

Sau khi cô ấy dẫn bọn nhí đi thì trong sân trường không còn mấy người, Mạn Mạn lại càng siết chặt vạt áo Tô Dạng Nhiên hơn mấy phần, ánh mắt nhìn những người khác đầy phòng bị và sợ sệt.

Thẩm Quyến nhìn Mạn Mạn một hồi sau đó ngồi xuống, mặt đối mặt với đứa nhỏ, giọng nói nhu hòa, "Em tên Mạn Mạn phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khô khóc

"Sao cô không vào?"

Giọng nói quen thuộc từ phía sau lưng truyền tới, Tô Dạng Nhiên theo bản năng xoay người, quay qua liền thấy Thẩm Quyến đang đi tới.

"Sao anh lại ra đây?"

Thẩm Quyến ngồi xuống bên cạnh cô, "Nghe cô giáo Mục nói từ buổi sáng cô đã bắt đầu có tâm sự, sao vậy, có chuyện gì à?"

Tô Dạng Nhiên cúi đầu nhìn mũi giày, không nói gì.

"Đang lo cho Mạn Mạn?"

"Coi như là vậy đi." Tô Dạng Nhiên đột nhiên cười trào phúng một cái, "Trước kia tôi cảm thấy mình rất thảm, nhưng bây giờ mới phát hiện, trên thế giới này có người còn khổ hơn tôi nhiều, so với Mạn Mạn thì chắc là tôi may mắn rồi."

Thẩm Quyến nhay bén bắt được điểm chính trong câu nói của cô, so với Mạn Mạn...

Mạn Mạn vốn sống ở Thông Thành với cha mẹ, một năm trước cha cô bé bị công ty sa thải, nói là công ty bị áp lực, cần cắt bỏ một nhóm nhân viên, cha Mạn Mạn nằm trong số đó, từ một người làm việc chăm chỉ đột nhiên gặp phải bất trắc, đến cuối cùng ông ấy bắt đầu tự giết mình, uống rượu be bét, thậm chí bạo lực với cả người thân mình, mỗi lần uống say sẽ đề mẹ Mạn Mạn lên bàn hung hãn bóp cổ, làm nhiều lần tới mức khiến cô bé này sinh bóng ma trong lòng.

Cha Mạn Mạn trong một lần uống say đạp hụt chân té xuống lầu, cấp cứu không kịp nên trên đường đi tới bệnh viện đã qua đời, sau đó Mạn Mạn được mẹ đưa về Nam Lĩnh, nghe nói bà ấy về Thông Châu sau đó tái giá, mấy năm nay cũng không xuất hiện nữa.

"Thật ra thì tôi cũng có gia đình nhưng không phải ruột thịt, một người anh trai và một người em gái."

Ánh mắt của anh quá trực tiếp, Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên cười: "Anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi vẫn còn rất may mắn, ít nhất vào lúc khó khăn mẹ cũng không có suy nghĩ muốn bỏ tôi lại, còn mang tôi theo tới nhà chồng."

Nghe cô dùng giọng điệu như vậy nói ra, Thẩm Quyến biết những lời này đã chôn giấu không ít chua xót trong lòng, chỉ có một mình cô hiểu nó đau đớn cỡ nào, anh cẩn thận nhớ lại, hình như tình cảm của cha mẹ cô rất tốt, trước kia đã từng thấy hai người đi đón cô tan học.

Tô Dạng Nhiên trầm giọng, sau đó đứng dậy, "Mau vào đi thôi, bên ngoài thật lạnh, hình như là sắp mưa rồi."

Thắm Quyến nhìn dãy núi xa xa đã bị mây đen che lại, đứng lên theo, "Mẹ cô tại sao tái giá?"

Bước chân Tô Dạng Nhiên dừng lại, hai tay đặt ở hai bên hông hơi nắm chặt, mấy giây sau lại chậm rãi buông ra, nói: "Bởi vì... Ba tôi mất."

Lòng ngực anh co rút, cổ họng khô khốc, âm thanh phát ra nghèn nghẹn, "Sao trước kia không nghe cô nói?"

Tô Dạng Nhiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, "Ai lại tự nhiên nói chuyện này ra chứ? Được rồi, đi thôi."

Tô Dạng Nhiên đi phía trước, Thắm Quyến đi theo sau lưng cô, dáng vẻ của cô hết sức đơn độc, giống như chỉ cần một trận gió thổi qua là có thể ngã đổ, trong đầu anh thoáng qua một suy nghĩ, mọi thứ có vẻ đang liên kết với nhau, nhưng còn chưa chờ anh nghĩ ra đã nhìn thấy Mục Cẩm và mấy người khác hối hả chạy ra.

"Mọi người sao vậy?" Tô Dạng Nhiên ngăn bọn họ lại hỏi.

"Vừa rồi thôn trưởng gọi điện thoại cho tớ, bà nội Trần nói không thấy Mạn Mạn đâu nữa."

Lòng cô rét lạnh, không hỏi thêm gì nữa mà vội vàng đi theo Mục Cẩm xuống núi, Thắm Quyến cũng đi chung, đi xuống mới phát hiện nhà nào cũng cử người đi tìm Mạn Mạn, chắc vừa nhận được tin, ai cũng hỗn loạn, đột nhiên Tô Dạng Nhiên bị ai đó nắm cổ tay.

Cô theo bản năng nhìn đôi tay đang nắm bàn tay mình, Thắm Quyến cúi đầu nhìn cô, "Theo sát tôi, hai ta đi chung."

Tô Dạng Nhiên cắn bản không nghe rõ anh đang nói gì, trong đầu cô bây giờ đều là hình ảnh Mạn Mạn, cô chỉ muốn mau chóng tìm được em ấy, bây giờ tối như vậy, một đứa trẻ ở ngoài không an toàn, vì vậy cô không chút nghĩ ngợi gạt đầu, dứt khoát cầm lấy bàn tay anh.

Bàn tay cô chen vào, hai lòng bàn tay sát nhau, năm ngón tay siết chặt, lòng ngực Thắm Quyến chấn động, anh nhìn cô nhưng chỉ nhìn thấy vẻ mặt cuồng cuồng, cô vẻ như chính cô cũng không ý thức được mình đang làm gì.

"Đi mau thôi." Tô Dạng Nhiên thúc giục.

Anh "ừ" một tiếng, mặc cho cô kéo mình đi về phía trước.

"Mạn Mạn —— "

"Mạn Mạn —— "

"..."

Tiếng gọi âm ỉ của dân làng thay nhau vang lên, ánh sáng từ đèn pin soi chiếu khắp nơi.

Giọng của Tô Dạng Nhiên cũng sắp khàn nhưng đáp lại tiếng gọi của cô chỉ có gió núi lạnh thấu xương gió và tiếng gọi của những người khác, nhìn trời càng ngày càng đen, lòng cô càng cuồng cuồng hơn, một đứa nhỏ mười tuổi có thể chạy đến đâu?

"Mạn Mạn —— Mạn Mạn em đang ở đâu?"

Thắm Quyến trầm tư, anh đột nhiên đứng lại, Tô Dạng Nhiên đang vội vã cũng phải ngừng bước chân, "Sao vậy?"

"Tôi nghĩ hôm nay lúc tôi nói chuyện với cô giáo Mục, có vẻ Mạn Mạn đã nghe thấy."

Tô Dạng Nhiên sợ run lên, "Ý anh là..."

"Ừ."

Trầm mặc một hồi, Tô Dạng Nhiên lôi Thắm Quyến chạy tới hướng cửa núi, "Mạn Mạn —— "

"Mạn..."

"Hự."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, Thắm Quyến nhẹ giọng nói: "Cô nghe thử đi."

Trong không gian mờ tối dường như có một âm thanh nhỏ truyền tới, Tô Dạng Nhiên im bất, hai người men theo bước tới nhìn, đột nhiên thấy một vóc người nho nhỏ, Tô Dạng Nhiên kêu một tiếng, "Mạn Mạn?"

Bóng người chợt đứng lại, chốc lát sau phát ra giọng nói thút thít, "Cô giáo Tô?"

Tô Dạng Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, cô mới vừa nhắc chân đã nghe anh nói: "Phía trước tối lắm, cô ở đây chờ tôi."

Vừa dứt lời, lòng bàn tay ấm áp bỗng nhiên biến mất, cô nhìn xuống bàn tay mình, lúc này mới kịp phản ứng, hình như anh đã cầm chặt bàn tay mình rất lâu rồi...

"Cô giáo Tô..." Âm thanh nức nở, sợ hãi.

Tô Dạng Nhiên nhìn Mạn Mạn đang được Thắm Quyến dắt ra, cô ngồi xổm xuống nhìn trái một lượt rồi nhìn tới bên phải, khẩn trương nói, "Em có bị thương chỗ nào không?"

"Không có..."

Tô Dạng Nhiên đưa tay ôm lấy Mạn Mạn, "Không có thì tốt, Mạn Mạn, em dọa mọi người sợ chết khiếp rồi."

Mạn Mạn ôm cổ cô, nhỏ giọng nói, "Cô giáo Tô, em nhớ mẹ."

Chóp mũi Tô Dạng Nhiên chua xót, "Em nhớ mẹ thì cũng không thể tùy tiện chạy loạn, em có biết bà nội lo lắng cho em như thế nào không?"

"Cô giáo Tô, em biết lỗi rồi, nhưng em muốn đi tìm mẹ..." Mạn Mạn nhỏ giọng khóc lên.

Nước mắt của đứa nhỏ ấm nóng chảy vào cổ cô, Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng vỗ sống lưng gầy nhỏ của Mạn Mạn, "Được rồi, cô giáo Tô biết mà, em đừng khóc, chúng ta về nhà nhé?"

Sau khi tìm được Mạn Mạn, Thẩm Quyến đã gọi cho Lục Phủ Lâm để anh ta thông báo cho thôn trưởng một tiếng, người đã tìm được, mọi người không cần lo lắng.

Ba người đi được nửa đường trước mặt đã mơ hồ nhìn thấy có ánh sáng, còn có tiếng ồn ào, chắc là dân làng đã tới, đúng thật vậy, thôn trưởng dẫn bà nội Mạn Mạn và dân làng đi tới, Mạn Mạn thấy bà nội thì lại khóc, bà nội Mạn Mạn cũng vậy, vừa khóc vừa mắng lại còn nói cảm ơn với dân làng.

Đến nhà Mạn Mạn, bà nội nhất định mời bọn họ uống ly nước ấm, hai người từ chối không được cũng chỉ có thể ngồi xuống.

"Cô giáo Tô, bác sĩ thăm, hôm nay thật cảm ơn hai cháu, nếu không phải nhờ các cháu bà cũng không biết nên làm gì..."

Tô Dạng Nhiên nhìn mái tóc hoa râm của bà nội Mạn Mạn, trong lòng có hơi chua xót, "Bà nội, bà đừng nói vậy, thật ra thì đây cũng là bổn phận của bọn cháu."

Nghe xong lời cô nói, bà nội Mạn Mạn lau khô mắt, "Không phải là bổn phận của các cháu, là đứa nhỏ nhớ mẹ, bà biết hết nhưng bà không có cách nào, từ khi mẹ Mạn Mạn đem nó về cho bà nuôi, trừ duy nhất một năm nó gửi tiền sinh hoạt về cho bà thì cho tới bây giờ mẹ Mạn Mạn chưa từng về dù chỉ một lần, cũng không hề gọi điện thoại."

Tô Dạng Nhiên và Thẩm Quyến nhìn nhau một cái, cô nhẹ nhàng vỗ vai an ủi bà nội.

Bà nội Mạn Mạn nghẹn lời, "Thật ra bà không trách mẹ Mạn Mạn, bà biết nó cũng không còn cách nào, hơn nữa người có lỗi là con trai bà, ban đầu hai đứa có cảm tình rất tốt, cùng đi đến thành phố lớn sinh sống, sau đó có Mạn Mạn, ngày lễ ngày tết sẽ trở về gặp bà, nhưng không ngờ sau này chuyện lại biến thành như vậy, đến bây giờ bà cũng không dám nghĩ tới, Mạn Mạn là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, đừng nghĩ cháu nó nhỏ, thật ra thì cái gì nó cũng hiểu, chỉ là không nói mà thôi."

"Mạn Mạn còn có người thân khác không ạ?"

"Còn có một người chú, con trai út của bà, nhưng năm nay nó chưa về, chắc mấy ngày nữa sẽ về."

Tô Dạng Nhiên gật đầu một cái, an ủi: "Bà nội, không có chuyện gì đâu, chú ấy sẽ về mà."

"Ừ, bà biết, bây giờ bà chỉ muốn nuôi Mạn Mạn trưởng thành, chỉ cần Mạn Mạn lớn lên, mọi việc ắt sẽ khá hơn."

Trước khi đi, Tô Dạng Nhiên có vào trong nhìn Mạn Mạn, tiểu cô nương chác là một lúm, khóc nhiều đương nhiên sẽ mệt, bây giờ đã ngủ, cô nhẹ nhàng đưa tay sờ gò má đứa nhỏ một cái sau đó mới đi ra ngoài.

"Mạn Mạn ngủ rồi hả?" Thẩm Quyến hỏi.

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừ, đã ngủ say." Nói xong cô xoay người nhìn bà nội nói: "Bà nội, vậy chúng con đi về trước nha."

Bà nội Mạn Mạn nhìn trời bên ngoài, âm trầm giống như muốn mưa, bà muốn để hai người ở lại dừng chân nhưng nhà chỉ có một cái giường, Tô Dạng Nhiên nhìn thấy vẻ khó xử của bà.

"Bà nội, không sao đâu ạ, đường về cũng không xa lắm."

"Cô giáo Tô, con chờ bà một chút." Nói xong bà đi vào trong nhà, lúc đi ra trong tay cầm thêm cây dù và đèn pin, "Nhà bà có cây dù đi mưa, trời bên ngoài đen quá, có đèn pin chiếu sáng thì yên tâm hơn."

Tô Dạng Nhiên nhận lấy cây dù, "Cây dù đi mưa thì chúng con lấy nhưng đèn pin thì thôi ạ, không sao đâu bà, bên ngoài cũng không tối đến nỗi không nhìn thấy đường."

Ở đây đèn pin là thứ hiếm có, một nhà chỉ có một cây, nếu cô cầm đi thì chắc hẳn buổi tối hai bà cháu có cần thì không có mà dùng.

"Hai đứa cầm đi, bà không cần dùng tới..."

Tô Dạng Nhiên kéo cổ tay Thẩm Quyến, đẩy anh đến bên cạnh mình, vừa nói vừa dẫn người ra ngoài, sợ bà nội Mạn Mạn nhét đèn pin vào tay mình, "Thật không sao đâu ạ, bà nội, chúng con đi đây, bà nghỉ ngơi sớm nhé!"

*Bà tác giả bà nói từ h bà viết ngọt thôi, ko viết các chương nặng nề nữa

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32: Cơ bụng

Vào ban ngày con đường núi này người đến người đi, nhưng giờ phút này lại hết sức yên tĩnh, ngoại trừ vài con gió mơ hồ truyền từ khe núi ra thì cũng chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người bọn họ, xa xa có ánh đèn từ mấy nhà dân ngụ trẻ, từ đây nhìn sang chỉ thấy lúc lóe lúc không, mơ hồ không rõ.

Thẩm Quyến nhấp môi, anh nghiêng đầu nhìn có một cái, gò má của Tô Dạng Nhiên nửa ẩn nửa hiện trong ánh trăng, "Cây dù này để tôi cầm cho."

Tô Dạng Nhiên đem cây dù trong tay đưa cho anh, "Đây."

Cô nhìn anh cầm lấy cây dù, ngẩng đầu, từ góc độ này có thể thấy rõ đường ranh nơi gò má cong trong, ánh mắt cô lại hạ xuống, đắm đắm nhìn bàn tay anh, đột nhiên nhớ lại cảnh tay cầm tay không lâu khi nãy, tìm Tô Dạng Nhiên đập loạn xạ.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay anh nên cũng không thấy Thẩm Quyến cũng đang nhìn ngược lại, anh thấy cô đang soi xét bàn tay mình, giống như đang suy nghĩ, nói: "Cô nghĩ gì vậy?"

Tô Dạng Nhiên theo phản xạ nhìn qua, cô mím môi chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên một giọt nước lạnh như băng rơi lên má, cô đưa tay sờ, hơi ướt, tiếp đó một giọt hai giọt ba giọt...

"...Trời mưa rồi."

Thẩm Quyến cũng thấy vậy, có vài giọt mưa cũng đang rơi vào mặt anh, nhà trọ vẫn còn cách xa, anh mở miệng nói: "Ừ, đi nhanh thôi, nếu không mưa lớn."

"Được." Tô Dạng Nhiên gạt đầu, cô không muốn mình ướt như chuột lột đâu.

Vì vậy thừa dịp mưa còn chưa lớn, hai người bước nhanh hơn, trăng không sáng lắm nhưng cũng không đến mức không thấy đường, đây là đường núi nên trên đất phần lớn là đá vụn, Tô Dạng Nhiên không chú ý, bất thành linh trượt một đường.

"A!"

Cô cảm thấy mắt cá chân mình đau nhói, cả người ngồi thụp xuống, chỉ có anh phản ứng nhanh, bắt lại cánh tay không cho cô trực tiếp ngồi trên mặt đất, nhưng mắt cá chân đau nhói làm cô phải giơ chân lên.

"Sao rồi?"

"...Đau." Giọng nói run rẩy, cô vô tình đập phải đá, chắc là tẹo chân rồi.

Thẩm Quyến cau mày, sắc mặt không tốt lắm, anh nhìn bốn phía một vòng sau đó hơi khom người, cánh tay luồn qua chân cô, Tô Dạng Nhiên bị anh ôm ngang lên.

"Thẩm Quyến!" Cô sợ hết hồn, nắm chặt bả vai anh.

"Đừng sợ, cô sẽ không té đâu."

Thẩm Quyến ôm cô đi về phía trước.

"Không phải là anh định cứ như vậy ôm tôi trở về chứ?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Lời vừa hỏi ra anh liền dừng lại, Thẩm Quyến cảm giác được bàn tay đang khoác lên vai mình hơi căng thẳng, anh liền nói: "Không sao đâu, tôi vừa thấy nơi có thể ngồi, để tôi nhìn xem mắt cá chân cô thế nào."

Nghe anh nói vậy cô cũng buông lỏng người, ngoan ngoãn để anh đặt mình xuống, quả nhiên ngồi vào một khối đá lớn lạnh như băng, sau đó anh cũng ngồi chồm hổm xuống, đặt cây dù đi mưa qua một bên, đưa tay cuộn ống quần lên.

Thật may hôm nay cô mặc một cái quần jeans tương đối rộng rãi, nếu không ống quần chắc không cuộn lên được, bàn tay anh ấm áp, ngược lại mắt cá chân cô lại lạnh như băng, sau khi tiếp xúc, Tô Dạng Nhiên theo bản năng co rụt chân.

"Đừng động."

Thẩm Quyến đưa tay chạm vào, rõ ràng cảm giác được nó đang sưng lên, xem ra là tẹo chân, anh ngẩng đầu nhìn cô, "Đau không?"

Tầm mắt cô và anh đụng nhau, dường như có ánh trăng chiếu vào con người thâm thúy của anh, mang theo chút ôn nhu lưu luyến, tim cô đập như sấm, há miệng một cái, cuối cùng thấp giọng "ừ" một tiếng.

Anh dè dặt kéo ống quần cô xuống, nhặt dù trên đất đưa cô, "Cầm dù." Sau khi nói xong thì xoay người đưa lưng về phía cô, tiếp tục nói: "Lên đi, tôi công cô về."

Tô Dạng Nhiên nhìn lưng anh, sững sờ một lúc.

Anh thúc giục: "Mau lên đây, về nhà trọ còn phải bôi thuốc nữa."

Tô Dạng Nhiên không do dự nữa, cô đưa tay choàng qua cổ anh, đợi cô yên vị rồi anh mới đứng dậy xốc người ngoài sau lên, vững vàng chắc chắn, nắm chặt bắp chân mình khánh sau đó mới tiếp tục đi, vừa đi vừa hỏi: "Sao cô nhẹ thế?"

Tô Dạng Nhiên đặt đầu lên vai anh, "Nhẹ hả?"

"Ừ, bao nhiêu kí?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một chút, "Lúc ở Tân Thành là khoảng 45kg, tới đây chắc nặng hơn một chút."

Dẫu sao lúc cô ở Tân Thành một ngày không ăn đủ 3 bữa, thậm chí một ngày một bữa, nhưng khi tới đây thì mỗi ngày đều ăn ba bữa cố định, một bữa so với ba bữa, đương nhiên là nặng hơn rồi?

"Sau này về Tân Thành cũng phải ăn nhiều một chút, con gái mà quá gầy thì cũng không tốt."

Tô Dạng Nhiên khẽ cười một tiếng, "Gầy thì đẹp mà!"

"Đẹp có ích lợi gì, sức khỏe quan trọng hơn."

"Sức khỏe đương nhiên quan trọng, nhưng tôi muốn đẹp."

Thẩm Quyến: "..."

Hai người đi một đoạn, Tô Dạng Nhiên phát hiện anh không thờ hỏn hển chút nào cả, bình thường nhìn gò má anh còn có vẻ gầy gò, nhưng bây giờ mới phát hiện, thật ra thì trông nó cũng săn chắc góc cạnh lắm chứ, bả vai cũng rộng, không yếu như cô tưởng tượng, không biết có cơ bụng không... Cô nghĩ nghĩ, chắc là có, vừa rồi lúc anh ôm cô lên, mặc dù cách lớp quần áo nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn mơ hồ cảm giác được bụng anh rất săn chắc.

"Thẩm Quyến, có phải anh hay đi tập thể thao đúng không?"

Thẩm Quyến không ngừng bước chân, "Ừ, thì sao?"

"Không có sao, chỉ là hơi bất ngờ thôi."

"Hả?"

"Bởi vì bình thường nhìn anh rất gầy, nhưng công tôi đi lâu như vậy mà không thấy anh thờ hỏn hỏn, xem ra... thể lực tốt lắm."

Yết hầu anh lặn xuống. "Vậy nên?"

"Không có gì cả, tôi chỉ đề ý chút thôi mà, đúng rồi, có phải anh hay tới phòng gym để tập không?"

"Có khi tập ở nhà, cũng có khi đi tới đó."

"Anh đi tập ở đâu vậy, chờ sau khi về Tân Thành thì chúng ta cùng đi đi, nếu tôi cũng tập thì có khi nào tôi cũng có bụng, nhân ngư tuyến* các loại không?" Mỗi lần cô lướt Weibo liền thấy mấy cô gái có vóc người vô cùng đẹp, thật là đáng ngưỡng mộ.

*Nhân ngư tuyến: Hai đường chéo ở dưới bụng gần mông, đưa hình vô sợ xịt máu nên mn tự tìm ha:)))

"Kiên trì sẽ có."

"Vậy cứ quyết định thể đi, về Tân Thành tôi sẽ đi tập liền."

"Khi nào cô về Tân Thành?"

"Đội chữa bệnh của các anh ở lại mười ngày đúng không, tôi về cùng các anh là được rồi."

"Ừ, cũng được."

Tô Dạng Nhiên cảm thấy hình như giọt mưa nặng hạt hơn, "Hình như mưa lớn hơn rồi."

"Đúng vậy."

Mưa rất nhanh dày đặc, phả vào mặt, Tô Dạng Nhiên kéo thấp dù xuống đủ, "Tôi hạ dù nhé."

Cô dè thấp dù xuống đầu, hy vọng không cản tầm mắt anh cũng không để mưa bắn vào mặt, chỉnh xong rồi cô hỏi: "Thế này có được chưa?"

"Ừ, được."

Đi chừng mười phút đồng hồ thì về đến nhà trọ, trừ phòng Mộc Cẩm còn sáng đèn ra thì mấy phòng kia đã tắt, chắc mọi người đã ngủ rồi, cũng không còn sớm.

"Chúng ta nhẹ một chút, đừng đánh thức mọi người."

"Ừ, cô giáo Mộc đã ngủ chưa?"

"Chắc cậu ấy còn đang viết giáo án." Cậu ấy luôn luôn ngủ trễ.

"Ừ, đi về phòng tôi thoa thuốc đã."

"Được."

Sau khi vào phòng, Thẩm Quyển đặt cô ngồi xuống ghế, xoay người đi cầm lấy túi thuốc, Tô Dạng Nhiên cúi đầu nhìn mắt cá chân mình, đúng là sưng một cục nhưng cũng không đến nỗi, Thẩm Quyển cuộn ống quần cô lên, từ trong túi xách cầm ra thuốc xịt Vân Nam, phun sơ qua mắt cá chân cô rồi đặt qua một bên, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên vết sưng.

"Phun xong thuốc xong xoa một chút vết sưng sẽ mau xẹp."

Tô Dạng Nhiên nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, bàn tay đặt trên đầu gối hơi nắm chặt, hồi lâu, cô nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Lúc Tô Dạng Nhiên về phòng thì Mộc Cẩm đang ngồi cạnh bàn viết giáo án, thấy cô về liền nói: "Sao giờ cậu mới về, tớ gọi cho cậu nhưng không có ai nghe."

"Chắc là hết pin rồi." Tô Dạng Nhiên giải thích.

Mộc Cẩm thấy động tác của cô hơi kỳ quái, đứng dậy đi tới, sau khi đến gần liền ngửi thấy mùi thuốc Vân Nam, vội vàng hỏi: "Cậu sao vậy?"

Tô Dạng Nhiên khoát khoát tay, "Không sao đâu, lúc về vô tình bị trẹo chân."

Mộc Cẩm vội vàng đưa tay đỡ cô, "Sao cậu không cẩn thận chút nào hết."

"Đã phun thuốc rồi, không có gì đáng ngại đâu."

"Bác sĩ Thẩm giúp cậu?"

"Ừ." Tô Dạng Nhiên gạt đầu, trên mặt hiếm thấy đỏ lên.

Mộc Cẩm nhìn một cái, nhếch miệng cười lên nhưng cũng không nói gì.

Sau khi tắt đèn, mưa rơi càng ngày càng lớn, nước mưa rơi vào mái hiên phát ra tiếng đùng đùng.

"Trận mưa này chắc kéo dài lắm."

"Là sao?" Tô Dạng Nhiên trở mình.

"Nam Lĩnh ít khi mưa, mà đã mưa thì sẽ liên tục mưa mấy ngày, nhưng mà cũng lâu rồi trời không mưa, mưa một chút cũng tốt."

Nằm trong phòng Thẩm Quyến cũng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, anh trần trọc trở mình, mắt ngủ.

Anh không cảm thấy mình có trí nhớ tốt hơn ai, thậm chí bây giờ bảo anh nhớ lại bạn thời trung học, trừ mấy người có ấn tượng vô cùng sâu sắc ra thì những người khác đều mơ hồ không rõ, nhưng đặc biệt lúc ở bệnh viện, nhìn lần đầu tiên đã nhận ra cô.

Anh cố gắng hồi tưởng lại bản thân mình hồi đó, đại khái là một người không thú vị, nhưng dựa vào khuôn mặt dễ nhìn cũng đủ để anh được hoan nghênh ở trường học, hồi ấy trừ học tập ra thì chưa bao giờ nghĩ tới những thứ khác, anh không chút do dự cự tuyệt những người nữ sinh đến tìm mình để tỏ tình, dùng phương thức trực tiếp nhất.

Cô lại không giống những người khác, chắc là da mặt dày hơn so với người bình thường, bất kể anh nói gì làm gì cũng không ảnh hưởng tới chuyện cô thích anh, Thẩm Quyến hồi tưởng hình dáng ban đầu của cô khi xuất hiện trước mặt anh, Tô Dạng Nhiên cười vô tư như người không tìm không phải.

Anh không biết tại sao cô lại quên anh không còn một mống, mà hôm nay hình như anh cũng dần hiểu ra, Tô Dạng Nhiên không báo trước mà chuyển trường, bỏ đi, chắc tất cả những chuyện này có liên quan tới gia đình cô ấy, anh nghĩ, sau khi cha qua đời, chắc hẳn cô đã trải qua một cuộc sống vô cùng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phòng bị

Tô Dạng Nhiên nghe tiếng mưa mà ngủ, sáng sớm hôm sau vẫn nghe tiếng mưa mà thức dậy, cô thuận tay sờ bên cạnh, không có ai.

Chắc là Mục Cẩm đã dậy, cô ấy luôn luôn tỉnh sớm hơn cô, trong phòng vẫn vô cùng thoải mái, bên ngoài trời còn đang mưa nhưng không lớn như tối qua nữa, loáng thoáng nghe tiếng nước nhỏ giọt.

Cô ở trong phòng rửa mặt, rửa mặt xong đem nước đổ ra ngoài, mở cửa một cái đã thấy Thẩm Quyến và Chu Dương đứng ở cửa đối diện, bọn họ đang nói gì đó, nghe được tiếng động bên đây thì nhìn qua.

"Chào buổi sáng." Cô đổ nước rồi nhìn hai người chào hỏi.

"Chào buổi sáng chị Nhiên."

"Chào."

"..."

Thẩm Quyến thu hồi tầm mắt, nghe Chu Dương hỏi: "Trường khoa Thẩm, hôm nay chúng ta không cần ra ngoài xem bệnh hả?"

"Ừ, mưa lớn đường núi không dễ đi, mấy ngày nay chúng ta cũng đã đi đủ các nhà, ở lại nhà trọ xem bệnh là được rồi, chờ mấy người còn lại thức dậy thì cậu nói cho bọn họ biết đi."

"Được."

"Ừ."

Tô Dạng Nhiên vào bếp lúc Mục Cẩm đang trộn nhân, cô đi tới, "Cậu đang làm gì vậy?"

"Hôm nay không phải thứ bảy sao, không có tiết dạy, mấy hôm nay cứ ăn cháo trắng nên giờ tớ chuẩn bị cho bọn họ mấy cái bánh bao."

Tô Dạng Nhiên thò đầu nhìn một cái, "Nhân thịt heo cái trắng à, thật là xa xỉ."

Mục Cẩm cười, "Thịt heo ở nhà chú Trương, cái trắng nhà mình trồng."

"Có cần tớ giúp gì không?"

Mục Cẩm liếc nhìn mắt cá chân cô, "Chân cậu không đau à? Cũng không có gì nhiều cả, tự tớ làm là được rồi."

Tô Dạng Nhiên giơ chân lên xoay một cái, "Đã không đau nữa rồi, hơn nữa tớ bị trọ chứ đâu có bị tàn phế."

Mục Cẩm nhìn xuống, sau đó nói: "Vậy được, cậu giúp tớ gói nhân đi." Cuối cùng, lại thêm câu, "Cậu biết làm không?"

"Cậu dạy thì tớ sẽ biết."

Mục Cẩm cười một tiếng, "Được."

Mục Cẩm trộn nhân xong thì đem bột mì đã được nhồi rồi cắt ra, vừa chuẩn bị dạy cho Tô Dạng Nhiên biết thì cửa phòng bếp bị đẩy ra, Thẩm Quyến và Chu Dương đi vào, Chu Dương nhìn qua một cái là đã biết họ sắp làm món gì, anh ta đi tới, "Chị Cẩm chị Nhiên, buổi sáng được ăn bánh bao sao?"

"Đúng vậy, làm bánh bao cho mọi người, ăn không?"

Chu Dương cuộn tròn tay, vỗ vào lòng bàn tay, mấy ngày nay buổi sáng họ toàn ăn cháo trắng dưa muối, một chút mùi vị cũng không có, bây giờ vừa nghĩ tới lập tức có thể được ăn bánh bao thịt heo da mỏng, nước miếng nhanh chóng chảy ra, lập tức nói: "Àn, dĩ nhiên là ăn rồi!"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, "Bác sĩ Thẩm, anh biết gói bánh bao không?"

Thẩm Quyến, "Biết."

"Vậy anh giúp chúng tôi làm nhé?"

"Được."

Chu Dương liếc nhìn bánh bao, anh ta tự nhận mình không biết gói bánh, vì vậy nói: "Em không biết làm cái này, nhưng mà em có thể giúp mọi người nấu nước."

"Vậy được, cậu nấu nước đi."

Chu Dương lập tức dung dăng dung dề đi tới bếp thang.

Tô Dạng Nhiên nhìn từng cái bánh bao vừa đẹp vừa đầy đặn từ trong tay Thẩm Quyến và Mộc Cẩm nặn ra, cô cúi đầu nhìn bánh bao trong tay mình, hơi thờ dãi, đều là bánh bao mà sao chênh lệch lớn dữ vậy?

Mộc Cẩm nhìn thành quả trong tay Tô Dạng Nhiên, cô ấy mím môi cười, muốn giúp cô sửa lại thì đã nghe Thẩm Quyến nói: "Vị trí ngón tay cái không được động, kéo lớp da mặt bên vòng về trước."

"Như vậy hả?"

"Ừ, đừng kéo quá nhiều."

"..."

Thấy vậy, Mộc Cẩm tự nhiên cũng không nói gì nữa, cô ấy và Chu Dương nhìn nhau một cái, lặng lẽ làm chuyện riêng của mình, không bao lâu sau những người khác cũng đã dậy, mọi người đều chen vào bếp, cũng may là nhà bếp lớn, nếu không thì không nhét vừa được nhiều đó người.

"Bánh bao?"

"Lát nữa ăn bánh bao hả?"

"Đúng vậy, mấy người mau lại giúp đi." Chu Dương nói, yên tâm thoải mái phân phối nhiệm vụ cho bọn họ.

Mấy cô gái cũng lại gói, nam thì nấu nước, rửa lồng hấp, lau bàn, bánh bao gói kỹ sau đó được Lục Phù Lâm bỏ lên lồng hấp, rõ ràng là đàn ông nhưng tay nghề không kém phụ nữ chút nao, quả thật chỉ có hoàn cảnh mới thay đổi được con người, Tô Dạng Nhiên âm thầm nghĩ ngợi.

"Chị Cẩm, hấp bao lâu ạ?"

"Đề lửa mười phút nữa."

"Được."

Bởi vì có nhiều người nên bánh bao được làm xong rất nhanh, cùng lúc đó một mẻ bánh bao khi nãy cũng chín, một nồi bánh bao nóng hôi, đám người đói không kìm lòng nổi cho bánh bao vào miệng, bị cái nóng làm chau mày, không ngừng kêu nóng nhưng cái miệng vẫn hoạt động, cả nhà bếp đều toát ra mùi thơm của bánh bao thịt heo cái trắng, Tô Dạng Nhiên nuốt nước miếng, nhìn bọn họ ăn liên cảm thấy đầu lưỡi mình cũng nóng.

Lúc cô đang nhìn thì Thẩm Quyến chợt đưa tới một cái bánh bao, "Không nóng đâu, có thể ăn."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, khoe miệng kéo cao lên, nhận lấy bánh bao anh đưa tới, không biết có phải là ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy mấy hôm nay anh đối xử với mình rất tốt, ít nhất tốt hơn so với lúc ở Tấn Thành nhiều.

Cô vừa cắn bánh bao vừa len lén liếc nhìn Thẩm Quyến, ngón tay anh thon dài cầm lấy bánh bao, ăn từng miếng từng miếng, rõ ràng đều giống nhau nhưng cô lại cảm thấy cái trong tay anh ngon hơn.

Một lát sau, đột nhiên truyền tới một trận cười khẽ, là Triệu Gia Viên, Triệu Gia Viên thấy mọi người đang nhìn mình thì vô tình bị ghen, Hoàng Hinh lập tức đưa cho cô ấy một ly nước ấm, uống xong mới giải thích: "Đột nhiên cảm thấy chúng ta khác trước nhiều quá."

Triệu Gia Viên nói như vậy cũng đúng, lúc ở Tấn Thành mọi người đều có thiếu ăn thiếu uống, nếu đói thì gọi đồ ăn còn không thì ra quán, muốn ăn bánh bao còn phải tự mình gói, nấu nước, hấp, ở Tấn Thành chắc chắn không có chuyện này, khi ăn bọn họ đều thông thông thả thả, đều giống như bây giờ, bất chấp cái nóng dồn dập trong miệng, một miếng lại một miếng.

Sau khi cười xong mọi người lại có chút trầm mặc, bọn họ là bác sĩ y tá, gia đình cũng không thiếu thứ gì, bánh bao ở Tấn Thành bọn họ cũng không thèm liếc mắt nhìn, nhưng bây giờ chỉ ăn một cái bánh bao mà còn hưng phấn rất lâu, suy nghĩ một chút là lòng chưa xót, chuyện đi này lại dạy cho bọn họ một bài học vô cùng ý nghĩa.

Buổi trưa, có một người đàn ông trẻ tuổi đến nhà trọ, trong tay còn cầm theo mấy túi quà, Triệu Gia Viên nghĩ là người tới coi bệnh, nhưng anh ta nhìn rất khỏe mạnh, không giống như bị bệnh chút nào, hơn nữa nhìn qua anh ta cũng không như người ở đây, nhưng cô ấy vẫn khách khí ra đón.

"Xin chào, xin hỏi anh cần gì ạ?"

Người đàn ông lễ phép cười một tiếng, "Xin chào, tôi muốn tìm bác sĩ Thẩm và cô giáo Tô."

Nếu như là tìm bác sĩ Thẩm thì còn có lý, nhưng anh ta lại còn muốn tìm chị Nhiên? Cô không khỏi nhìn anh ta nhiều hơn chút, "Anh chờ một lát."

"Được."

Triệu Gia Viên xoay người đi vào bên trong, "Trường khoa Thẩm, bên ngoài có người tìm anh."

"Tìm tôi?"

"Đúng vậy, là một người đàn ông trẻ tuổi, còn tìm chị Nhiên nữa, nhưng mà chị ấy và chị Cẩm ra ngoài chưa về."

Thẩm Quyến gật đầu, đứng lên đi ra ngoài cửa, mới ra đã nhìn thấy người đàn ông kia, anh liếc nhìn, mặt còn trẻ, cũng không quen.

Người đàn ông kia thấy có người tới, trên mặt mang theo nụ cười đoan chính, chủ động nói: "Xin chào."

Ánh mắt anh phòng bị, "Xin lỗi, anh là?"

"Tôi tên Phó Nguyên, là chú của Mạn Mạn, hôm nay vừa từ nơi khác về nhà, nghe mẹ tôi nói hôm qua hai người đã giúp bà ấy tìm được Mạn Mạn, cho nên tôi cố ý tới cảm ơn mọi người, cái này.... Cô giáo Tô không có ở đây sao?"

Thẩm Quyển hơi nhúu chân mày, "Ừ, cô ấy đi ra ngoài rồi."

Phó Nguyên gật đầu, anh ta cười, đưa quả trong tay tới, "Bác sĩ Thẩm, nhà tôi rất cảm ơn hai người cho nên mang tới chút quà, hy vọng mọi người không chê."

Thẩm Quyển không nhận, "Lời cảm ơn thì chúng tôi nhận nhưng quà cáp thì anh mang về đi, không cần khách khí như vậy."

"Như vậy không tốt đâu." Phó Nguyên hơi khó xử.

Thẩm Quyển, "Thật không cần đâu, chúng tôi không thể nhận quà của anh, huống chi đây cũng chỉ là việc nhỏ."

Phó Nguyên thấy vậy, biết dù anh ta nói cái gì thì Thẩm Quyển cũng sẽ không nhận, vì vậy chỉ có thể bỏ qua, anh ta nhìn một chút, lại hỏi: "Bác sĩ Thẩm, anh biết khi nào cô giáo Tô về không?"

Chân mày Thẩm Quyển càng nhúu chặt hơn, nhàn nhạt nói: "Không biết."

Phó Nguyên gật đầu, "Vậy thôi, tôi đi về trước nhé."

"Ừ."

Phó Nguyên âm thầm nghĩ, người này nhìn gương mặt thấy có vẻ ôn hòa sao tính tình lại lạnh như vậy, ừ.... Đường như anh ta không thích mình. Phó Nguyên đi trở về, nhìn từ xa đã thấy có hai người phụ nữ cầm ô đi lên, đúng lúc còn là hai người anh ta biết, cô giáo Mục Cẩm và cô giáo Tô.

"Cô giáo Mục, cô giáo Tô."

Nghe tiếng gọi hai người quay qua nhìn, Tô Dạng Nhiên không biết anh ta, hơi kinh ngạc hỏi Mục Cẩm, "Cậu biết anh ta không?"

Mục Cẩm, "...". Cô không thêm trả lời người mù mặt!!

"Chú của Mạn Mạn, sao anh tới đây?" Mục Cẩm khách khí hỏi.

Ánh mắt Phó Nguyên rơi vào người Tô Dạng Nhiên, cười nói: "Tôi tới tìm cô giáo Tô."

Tô Dạng Nhiên quan sát anh ta một chút, vóc người cao, ngũ quan không xuất sắc lắm nhưng được đặt trên gương mặt này thì lại thấy vô cùng hài hòa, tóm lại đáng đáp không tệ, cô thả lỏng chân mày, "Tìm tôi? Có chuyện gì không?"

Phó Nguyên, "Hôm nay tôi vừa trở lại thì đã nghe mẹ tôi nói chuyện Mạn Mạn ngày hôm qua, tôi cố ý tới cảm ơn mọi người, tôi cũng vừa tới nhà trọ gặp bác sĩ Thẩm nhưng không có không có ở đó, ai ngờ trùng hợp quá, trên đường trở về lại gặp rồi."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Như vậy à, thật ra thì đây cũng không phải chuyện gì lớn, anh không cần khách khí."

Phó Nguyên đưa quà trên tay cho cô, "Đây là một chút đặc sản tôi vừa mang về, hy vọng cô có thể nhận lấy."

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn, khi nãy chắc anh ta cũng đã đưa cho Thẩm Quyển, nhất định là anh ấy không nhận, nghĩ tới đây, cô khoát khoát tay, "Không cần đâu, anh mang quà về đi, thật không cần khách sáo đâu mà."

Phó Nguyên thấy lời của cô và bác sĩ Thẩm giống nhau như đúc, "Cô nói y như bác sĩ Thẩm."

Tô Dạng Nhiên lễ phép cười một cái, "Đường về không dễ đi, anh chú ý một chút."

"Được."

Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm tiếp tục đi về phía trước, mà lúc này Phó Nguyên đi được mấy bước đột nhiên dừng lại, anh ta nhìn bóng lưng Tô Dạng Nhiên, xem ra cô ấy không nhớ mình, anh ta khẽ thở dài một cái, xoay người tiếp tục đi, bọn họ chỉ gặp mặt mấy lần, còn cách cả một năm, không nhớ cũng bình thường, đang suy nghĩ đột nhiên anh ta nghe có người kêu tên mình.

"Chú của Mạn Mạn."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vẫn còn cái ô

"Chú của Mạn Mạn."

Bước chân Phó Nguyên trong nháy mắt dừng lại, anh ta xoay người qua, trên mặt mang theo nụ cười, "Cô giáo Tô, có chuyện gì không?"

"Tôi ngày hôm qua bà nội Mạn Mạn cho chúng tôi mượn một cây dù, anh có phiền không nếu bây giờ tôi trở về lấy?"

"Được, dĩ nhiên là được." Phó Nguyên sai bước đi tới.

Trên đường trở về nhà trọ, Tô Dạng Nhiên phát hiện thật ra thì anh ta cũng rất dẻo miệng, biết trò chuyện, dọc đường đi còn kể chuyện rất vui.

"Anh chờ tôi một chút, tôi đi vào lấy dù cho anh."

"Được."

Tô Dạng Nhiên đi vào, đứng ngoài cửa hỏi Thẩm Quyến: "Thẩm Quyến, cây dù đi mưa hôm qua anh để ở đâu rồi?"

Anh đang viết báo cáo, không ngẩng đầu đã nói: "Treo ở cửa phòng tôi, đi qua là có thể thấy."

"Được." Tô Dạng Nhiên đi tới phòng anh, quả nhiên thấy cây dù đang treo ở cửa.

Vương Thi Thi từ bên ngoài đi vào, Triệu Gia Viên thấy mặt cô ấy có hơi kỳ quái, hỏi: "Sao vậy? Sao cậu lại trưng ra khuôn mặt này?"

"Bên ngoài có một người đàn ông trẻ tuổi đang nói chuyện với chị Nhiên." Vương Thi Thi nói.

"Đàn ông trẻ tuổi?" Triệu Gia Viên kinh ngạc, cô ấy đi tới cửa nhìn một cái, trong lòng đã rõ, cô lần nữa nhìn Thẩm Quyến đang ngồi ở đó, cười nói: "À, anh ta là chủ của Mạn Mạn, vừa rồi tới nhưng đã đi về, không biết sao lại tới nữa, cũng không biết anh ta nói gì với chị Nhiên mà hai người cười rất vui vẻ."

"Dáng vẻ cũng không tệ." Vương Thi Thi lại liếc mắt nhìn.

"Đúng không, tớ cũng cảm thấy như vậy, anh ta cũng rất lễ phép."

Thẩm Quyến dùng bút lại, ngẩng đầu đặt qua một bên, nhìn Triệu Gia Viên nói: "Bác sĩ Triệu, cô đem báo cáo khám bệnh sửa sang lại sau đó giao cho tôi, bác sĩ Vương cũng đi giúp cô ấy đi."

Triệu Gia Viên nhấp môi dưới, cúi đầu cười sau đó kéo Vương Thi Thi cùng đi làm việc, vừa đi vừa nói: "À, được, chúng tôi đi đây."

Thẩm Quyến ngẩng đầu nhìn ra ngoài, cách một hành lang dài không nhìn thấy gì cả, sau một lát anh tiếp tục cầm bút, cúi đầu viết báo cáo.

Tô Dạng Nhiên đem dù đưa cho Phó Nguyên, "Ngày hôm qua may mà có bà nội Mạn Mạn cho chúng tôi mượn dù, nếu không thì ướt như chuột lột rồi."

Phó Nguyên cười khẽ, nhận lấy dù, "Cô giáo Tô?"

"Ừ?" Tô Dạng Nhiên nhìn anh ta.

"Tôi tên Phó Nguyên."

"Phó Nguyên?"

"Đúng, cô đừng quên nữa nhé." Phó Nguyên suy nghĩ một chút, bổ sung câu này.

Tô Dạng Nhiên thấy hơi kỳ quái, "... Gi mà đừng quên nữa?"

"Được rồi, tôi phải về thôi, nếu không mưa lớn." Phó Nguyên cầm dù nói với Tô Dạng Nhiên.

"Vậy anh đi đường cẩn thận." Cô vẫy vẫy tay.

"Được."

Ánh mắt cô chăm chú trên người anh ta, nhỏ giọng nhắc lại, "Phó Nguyên?" Còn chưa suy nghĩ tiếp đã bất thành linh động vào một cái bức tường người, đầu bang vào xương bả vai của ai đó, cô theo bản năng "A" một tiếng.

Tô Dạng Nhiên xoa trán ngẩng đầu nhìn lên, là Thẩm Quyến, "Sao anh đứng đằng sau tôi mà không chịu lên tiếng?"

"Cô vừa nói gì với anh ta đó?" Thẩm Quyến hỏi.

Tô Dạng Nhiên xoa trán, "Anh nói Phó Nguyên à, không nói gì cả, tôi chỉ đem cây dù ngày hôm qua bà nội Mạn Mạn cho chúng ta mượn ra trả thôi."

"Phó Nguyên, anh ta còn nói tên cho cô biết?"

Tô Dạng Nhiên đang suy nghĩ tới chuyện khác nên không chú ý tới vẻ khác thường của anh, cô qua loa lấy lệ gật đầu một cái, "Đúng vậy, thế thì sao? Được rồi, không nói với anh nữa, tôi phải đi tìm Mục Cẩm đây."

Anh nhìn chằm chằm bóng lưng gầy gò kia, mày rậm nhíu chặt, trùng hợp Chu Dương đi ngang qua, anh ta khoa trương xoa cánh tay, nói với Lục Phú Lâm "A, lạnh quá lạnh quá, tại sao lại đột nhiên lạnh lên thế?"

Lục Phú Lâm kỳ quái nhìn anh ta, "Tại vì là trời mưa đó, hơn nữa ở trên núi vẫn luôn lạnh mà."

Chu Dương: "... Đồ ngu!!"

Mưa liên tục mấy ngày cuối cùng cũng ngừng, sau cơn mưa bầu trời trong suốt hơn bình thường, không khí mát mẻ.

Buổi chiều tan học Phó Nguyên tới đón Mạn Mạn, mấy ngày nay anh ta đều làm chuyện này, anh ta quá nhiệt tình, nói luyên thuyên suốt cả đường về, hơn nữa từ trong miệng Mục Cẩm Tô Dạng Nhiên mới biết năm ngoái mình và Phó Nguyên đã gặp nhau rồi, trò chuyện cũng không ít, cô cũng biết mình bị mù mắt nhẹ, không phải sáng chiều gặp nhau thì rất khó nhớ mặt một người.

Đứa trẻ cũng đón về vừa vặn thuận đường, Phó Nguyên dắt Mạn Mạn, nói chuyện với Tô Dạng Nhiên, "Thì ra cô bị mù mắt à?"

"Ừ, cũng bị nhẹ thôi, không đến nỗi thấy rồi quên liền, nhưng cách một thời gian lâu thì sẽ quên." Tô Dạng Nhiên giải thích.

Thật ra lúc đầu cô không biết mình bị như vậy, chẳng qua chỉ cảm thấy mình không nhớ mặt người ta là do trí nhớ mình không tốt, sau đó nhiều lần thì bị Tần Trần chú ý, về sau đi khám đúng là bị vậy thật, nhưng không nghiêm trọng lắm, không ảnh hưởng tới cuộc sống.

"Hèn gì." Phó Nguyên đưa tay sờ mặt mình, "Tôi cũng nghĩ không lẽ mặt mũi như này mà người ta không nhớ nổi."

Tô Dạng Nhiên bật cười, mặc dù thời gian tiếp xúc không dài nhưng cô biết anh ta là một người vô cùng ấm lòng, "Sao anh có thể tự luyến được như vậy chứ?"

"Tự luyến? Có không đó?" Phó Nguyên cười nói. Tô Dạng Nhiên không thèm để ý nữa.

"Cô giáo Tô, mấy ngày nữa cô phải về rồi hả?"

"Ừ, đến lúc đó đội chữa bệnh cũng về, anh phải ở lại đây ăn tết đó."

"Đúng vậy, qua năm tôi mới đi."

"Cũng nhanh lắm, nay ăn tết sớm ghê."

"Ừ, tháng giêng ăn tết quá sớm."

Phó Nguyên đưa Tô Dạng Nhiên về nhà trọ, "Thật ra anh không cần đưa tôi về đâu."

"Thuận đường thôi mà."

Chu Dương nhìn thấy bọn họ đứng ngoài cửa, ánh mắt xoay một vòng, lớn tiếng nói: "Anh Phó Nguyên lại đưa chị Nhiên về à?"

Phó Nguyên nhìn anh ta cười, "Đón Mạn Mạn nên thuận đường."

"À, ra là vậy, anh đi vào nhà uống chút nước chứ?" Chu Dương chủ động chào hỏi.

"Không cần đâu, anh về liền đây." Phó Nguyên dặt tay Mạn Mạn, nói với cô: "Vậy chúng tôi về đây."

"Được, hai người đi đường cẩn thận."

"Được."

Tô Dạng Nhiên khom người xoa đầu Mạn Mạn, "Về nhà nhớ làm bài tập nhé."

"Con biết rồi cô giáo Tô, con sẽ làm xong hết bài tập." Mạn Mạn dùng sức gật đầu, bộ dạng hết sức ngây thơ.

"Ừ, ngoan lắm."

Phó Nguyên dặt Mạn Mạn đi, Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn chú mình, đột nhiên hỏi: "Chú, có phải chú thích cô giáo Tô không?"

Phó Nguyên trượt chân, mém chút nữa ngã xuống, anh ta nheo mắt cháu mình, "Ai nói vậy, trẻ con biết cái gì mà thích hay không thích, không cho phép con nói bậy nói bạ."

Mạn Mạn nhò giọng hừ một tiếng, không phục, "Chú, con mười tuổi rồi, không phải đứa nhỏ nữa, con đương nhiên biết thích là gì nha, chú thích cô giáo Tô rồi, nếu không thích sao chú lại nhiệt tình với cô giáo như vậy?"

Phó Nguyên, "... Tuổi này mà đã biết nhiệt tình là gì rồi??"

"Nhưng mà chú thích cũng vô ích." Mạn Mạn lại nói thêm một câu.

Phó Nguyên nhìn đứa cháu, "Tại sao vô ích?"

"Bởi vì cô giáo Tô đâu có thích chú, cô ấy thích bác sĩ Thẩm cơ, chính là chú bác sĩ thật cao có đôi mắt thật đẹp." Mạn Mạn nói.

Trong đầu Phó Nguyên hiện ra mặt mũi của Thẩm Quyển, anh ta không thể không thừa nhận Thẩm Quyển quả thật đẹp hơn bản thân mình nhiều, tướng mạo tinh tế nhưng không nữ tính, ngược lại sở hữu khí chất không nói ra được, là loại đứng ở chỗ nào cũng được người ta để ý.

Nếu chuyện quả thật giống như Mạn Mạn nói vậy thì rất thú vị, anh phát hiện chỉ cần mình và cô giáo Tô đứng gần một chút là ánh mắt bác sĩ Thẩm nhìn mình vô cùng không thân thiện, rất hiển nhiên Thẩm Quyển thích cô giáo Tô rồi, nếu vậy tại sao hai người còn chưa quen nhau?

"Chú, con cũng là bạn bè nhắc nhở chú, hay chú chuyển sang thích người khác đi, chú không sánh bằng bác sĩ Thẩm đâu."

Khóe miệng Phó Nguyên giật giật, "Nói như vậy thì chú phải cảm ơn con rồi?"

"Không cần khách khí đâu chú, ai kêu chú là chú ruột của con chứ?"

Phó Nguyên, "... Biết mình là chú ruột vậy mà một chút mặt mũi con bé cũng không cho."

"Trẻ con đừng suy nghĩ nhiều mấy chuyện này, đi, mau về nhà ăn cơm." Anh ta vỗ vỗ đầu đứa nhỏ, tiếp tục dặt tay nhau đi.

Thật ra thì Mạn Mạn nói cũng không sai, anh đúng là có chút cảm tình với người ta, cô đẹp, trình độ học vấn lại cao, tính cách cũng tốt, người như vậy ai mà không thích, nhưng anh ta đồng thời cũng rất rõ, phụ nữ như vậy không thiếu đàn ông theo đuổi, mình không sánh bằng người ta, điều này anh tự biết rõ.

Tô Dạng Nhiên đi vào, Chu Dương cười nịnh hót, "Chị Nhiên, sao ngày nào anh Phó Nguyên cũng đưa chị về vậy?"

Tô Dạng Nhiên liếc anh ta một cái, "Câu nhiều chuyện nữa có tin chị đánh cậu không, không phải đã nói rồi sao, thì vừa vặn thuận đường thôi mà."

"À, được rồi, em cũng đâu nói gì đâu."

"Chị Cầm đâu rồi?"

"Ở trong nhà bếp."

Tô Dạng Nhiên cầm cái túi trong tay quăng qua cho anh ta, "Chị đi xuống nhà bếp đây, cậu giúp chị đi cắt đi."

Chu Dương vội vàng nhận lấy, "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Tô Dạng Nhiên đi vào nhà bếp thì Thẩm Quyến cũng đi từ phòng ra, ánh mắt Chu Dương xoay một vòng, đi tới cạnh anh, mặt nhiều chuyện nói: "Trường khoa Thẩm, vừa rồi anh không thấy đâu, anh Phó Nguyên rất ân cần với chị Nhiên đó."

Thẩm Quyến rừ mắt, vẻ phức tạp bị hàng lông mi dày che giấu, anh ta quả thật có cảm tình với cô, hơn nữa còn thể hiện rõ ra.

"Ài, anh nói coi có phải anh ta thích chị Nhiên rồi không? Thật ra cũng không phải là không thể, mặc dù anh Phó Nguyên là người miền núi nhưng sản nghiệp công việc gì đó cũng ở Thông Thành, nghe nói còn là tổng giám đốc của một công ty chứng khoán đã lên sàn, tiền đồ không thể lường được, đáng đáp cũng không tệ, tính khí lại tốt, nếu anh ấy thật lòng thích chị Nhiên thì nhất định sẽ đối xử với chị ấy rất tốt..."

Chu Dương nói hoài cũng chưa xong, hoàn toàn coi như không nhìn thấy sắc mặt đen thui của anh, cuối cùng còn tăng thêm một câu, "Anh nói xem có đúng không?"

"Cậu hỏi thăm chuyện nhà người ta rõ cả rồi à?"

Chu Dương cười hắc hắc, "Là do em quan tâm chị Nhiên thôi. Nếu anh Phó Nguyên thích chị ấy thật thì em cũng đem tài liệu em điều tra được nói cho chị ấy biết luôn, biết một chút thì hay hơn không biết gì chứ?"

Thẩm Quyến lạnh lùng liếc nhìn anh ta, trầm giọng nói: "Bảo cáo xem bệnh lần này cậu không cần viết nữa, không hợp lệ."

Chu Dương lúc này sững sốt, nhìn anh, "Sao vậy trường khoa Thẩm, anh đang nói đùa thôi phải không?"

Thẩm Quyến cười nhạt, "Tôi đâu có rảnh nói đùa với cậu."

Chu Dương nhìn bóng lưng anh, nói: "Không công bằng, anh đang lấy việc tư qua việc công!"

"Tôi vậy đấy, cậu có thể làm gì tôi?"

Chu Dương tức giận giậm chân, "Đối trá! Lấy việc tư qua việc công! Tính khí thật kém!"

Mất thấy Hoàng Hình và Triệu Gia Viên đứng một bên cười trộm, Chu Dương u oán nhìn hai người, "Hai người còn cười?"

Triệu Gia Viên an ủi: "Bác sĩ Chu, chúng tôi thật kính nể tinh thần dâng hiến của anh."

Hoàng Hình gật đầu, "Khi viết báo cáo anh nhớ viết cho nó thâm tình sâu nặng chút, chủ nhiệm Hứa sẽ cân nhắc cho anh điểm cao hơn đó!"

Chu Dương, "... Tôi làm vậy là vì ai chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ma sát

Thời gian trôi qua rất nhanh, vậy mà bọn họ đã ở vùng núi ngầy người nửa tháng, công việc chữa bệnh cũng gần tới hồi cuối, đêm trước khi đội chữa bệnh rời đi, tất cả mọi người tụ tập ở nhà thôn trưởng ăn cơm, là bữa cơm tạm biệt bởi vì sáng hôm sau là bọn họ phải về Tấn Thành rồi.

Đội chữa bệnh trong nửa tháng này rất được thôn dân hoan nghênh, không khí có hơi nặng nề, thôn trưởng gợn ly rượu lên, "Lần này tạm biệt cũng không biết còn có thể gặp lại nhau nữa không, chủ đại diện cho tất cả mọi người kính các bác sĩ ở đây một ly, cảm ơn mọi người đã trải qua nửa tháng ở thôn nghèo này, dân làng đều thấy ở trong mắt nhớ ở trong lòng."

Thẩm Quyến: "Thôn trưởng quá khách sáo rồi, nửa tháng này bọn cháu cũng phải cảm ơn mọi người, nhờ mọi người phối hợp và ủng hộ mà công việc của bọn cháu mới tiến hành thuận lợi như vậy, bọn cháu phải cảm ơn mọi người đã giúp đỡ mới đúng."

"Đúng vậy thôn trưởng, bọn cháu nên cảm ơn chú."

"Ồ Nam Linh nửa tháng này chúng cháu sống rất thoải mái."

"..."

Tiệc rượu một ly rồi lại một ly, thôn trưởng còn chuẩn bị khui mấy chai rượu nữa nhưng bị cản lại, ngày mai bọn họ còn phải dậy sớm ngồi máy bay về thành phố, nếu đây dựa ỡ việc có lẽ không tốt, sau khi nghe xong thôn trưởng mới thôi không uống nữa, khoảng mười giờ tối, ai ai cũng vui mừng, từng người một ở nhà thôn trưởng lần lượt ra về, lúc đi thôn trưởng gọi Thẩm Quyến lại, anh kéo tay Tô Dạng Nhiên, nhẹ giọng nói: "Chờ tôi."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh gật đầu một cái, "Ừ, tôi biết rồi, anh đi đi."

"Cô giáo Tô?"

Tô Dạng Nhiên nhìn qua, thấy Phó Nguyên đang đi tới, "Anh vẫn chưa về à?"

"Đang chuẩn bị về đây, còn cô, sao lại đứng đây?"

Tô Dạng Nhiên hướng cằm đưa lên một chút, Phó Nguyên nhìn sang, thấy thôn trưởng đang kéo Thẩm Quyển nói gì đó, trong lòng hiểu ra, "Chờ bác sĩ Thẩm hả?"

"Ừ!"

Phó Nguyên suy nghĩ, nói: "Tôi có thể hỏi cô chuyện này không?"

"Ừ, anh hỏi đi."

"Có phải cô thích bác sĩ Thẩm không?"

Tô Dạng Nhiên sững sốt, sau đó không thêm che giấu mà gật đầu, "Đúng vậy, tôi thích anh ấy."

Phó Nguyên yên lặng một hồi, "Rất thích?"

"... Ừ, nói thế nào đây, tóm lại là rất thích, ít nhất so với người khác thì tôi càng thích anh ấy hơn."

"Bác sĩ Thẩm thật may mắn."

Tô Dạng Nhiên nhú mũi, "Đúng không, tôi cũng thấy vậy, tôi thích anh ấy nhưng anh ấy thì lại im im, để người ta phát cáu."

Phó Nguyên không nhịn được bật cười, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, đột nhiên hỏi: "Có muốn tôi giúp không?"

"Hả?"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh ta, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào trong ngực, cô theo bản năng giãy giụa, sau lưng bị anh dùng lực bấm lên, "Đừng động."

"Anh làm gì vậy?"

Phó Nguyên đột nhiên ghé vào tai cô, thấp giọng nói: "Không phải tôi nói là giúp cô sao? Chỉ có đàn ông hiểu rõ đàn ông thôi, chiêu này hiệu quả lắm đấy."

Tô Dạng Nhiên cảm thấy tai mình hơi nhột, không sờ lên được, sau đó đột nhiên Phó Nguyên buông cô ra, giương mắt nhìn Thẩm Quyển đang đi tới, anh ta nháy mắt với cô, "Cô giáo Tô, nắm chặt cơ hội, một đường thuận lợi nha."

"Hả..." Tô Dạng Nhiên thấy anh ta nhanh chóng xoay người bỏ đi, không bao lâu bóng người đã biến mất trong đêm tối, người này đi nhanh thật.

"Tô Dạng Nhiên." Âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền tới.

Cô xoay người thấy Thẩm Quyển đang cách mình mấy bước, "Anh nói chuyện xong rồi?"

Thẩm Quyển trầm mặt, "Cô vừa làm gì đó?"

"Hả?" Tô Dạng Nhiên liếc nhìn bóng lưng Phó Nguyên, "Đâu làm gì đâu."

"Anh ta vừa ôm cô."

"Đó là bởi vì..." Tô Dạng Nhiên đột nhiên im bật, trong đầu nhớ tới mấy câu nói kia của Phó Nguyên, bây giờ đã hiểu rõ, cô cúi đầu mím môi cười một cái, lần nữa ngẩng đầu khôi phục vẻ mặt như ban đầu, "Đúng vậy, ôm một cái, anh ta nói sau khi về Tấn Thành mới gặp."

"Về Tấn Thành?"

Tô Dạng Nhiên xoay người đi về nhà trọ, vừa đi vừa nói, "Đúng vậy."

"Không phải anh ta ở Thông Thành à?" Thẩm Quyển đi theo sau.

"Phải không? Tôi đâu biết đâu." Tô Dạng Nhiên len lén mím môi.

"Sau khi về Tấn Thành cũng đừng gặp anh ta."

"Tại sao?"

"Không có tại sao cả, nhìn anh ta không giống người tốt."

Cô vui vẻ phản bác: "Người ta tốt bụng vậy mà, chỗ nào không giống người tốt?"

"Dù sao cô cũng phải cách xa anh ta một chút."

"Tại sao tôi phải nghe lời anh?"

"Tô Dạng Nhiên!" Thẩm Quyển lên giọng.

Tô Dạng Nhiên sợ hết hồn, "Anh la lớn như vậy làm gì?"

Thẩm Quyển dừng bước, Tô Dạng Nhiên cũng dừng lại, cô nhìn đôi mắt thâm thúy kia, biết còn hỏi, "Anh nói vậy là sao?"

"Ấy——"

Cổ tay chợt bị kéo lại, cô bị Thẩm Quyển dẫn đi, "Thẩm Quyển, anh làm gì vậy, đau tôi."

Lưng anh bất thành linh lạnh như một khối băng, cô khẽ "A" một tiếng, mừng thầm trong lòng nhưng trên mặt vẫn giả bộ như không chịu được, nhủ mày trường anh, "Anh tự nhiên lại sinh bệnh gì vậy?"

Vừa dứt lời anh chợt ép cô lại gần, Tô Dạng Nhiên khấn trương hô hấp, "Anh... anh làm gì vậy?"

Thắm Quyển đưa tay ra, bàn tay ấm áp dán vào gò má cô, tim bịch bịch nhảy loạn.

"Có phải tôi dung túng cô quá rồi đúng không? Há?" Anh nhích lại gần, môi tiến gần đến, hơi thở ấm áp nhảy mất đốt cháy vành tai cô.

Bàn tay đặt hai bên hông nắm chặt thành quả đấm, nuốt nước miếng, quật cường nói: "Anh... Anh dung túng tôi lúc nào, rõ ràng... Rõ ràng anh ý vào việc tôi thích anh nên làm tôi."

"Tôi làm tôi? Rốt cuộc là ai làm tôi mới đúng?" Môi thắm Quyển rời xa vành tai cô, anh cúi đầu xuống nhìn vào mắt người đối diện.

"Anh, là anh."

Thắm Quyển cứ vòng vo quanh cái đề tài này, "Cô nói cô thích tôi?"

Tô Dạng Nhiên cũng nhìn thẳng, "Lúc trước tôi có nói vậy."

"Vậy còn bây giờ?"

"Anh đừng quên là anh từ chối tôi rồi đấy nhé? Không lẽ tôi không có tôn nghiêm sao? Anh từ chối cũng đã làm rồi, tôi cũng không liên quan gì tới anh nữa, anh đâu thể xen vào việc tôi quen ai được!"

Cô nói một chuỗi lời khiến mí mắt Thắm Quyển không ngừng nhảy, anh nhấp đôi môi khô khốc, giọng nói càng thấp xuống, "... Hối hận."

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh, cả lăm hỏi: "Anh... Anh vừa nói gì?"

"Tôi nói tôi hối hận."

Tô Dạng Nhiên cúi đầu xuống, môi cong lên, sau một lát cô đưa tay đẩy ngực anh ra, "Anh hối hận thì hối hận đi, cũng đâu có liên quan tới tôi, bây giờ hối hận cũng trễ rồi."

Cổ tay nhỏ vừa đẩy đã bị một đôi bàn tay ấm áp khác nắm chặt, anh không cần tốn nhiều sức lực đã lôi được cô vào lại lồng ngực mình, "Lúc đó tôi chưa nhận ra nhưng bây giờ thì tôi hiểu rồi, muốn chạy hả, không còn kịp rồi."

"Sao anh lại tự dưng vậy, anh nghĩ anh là... Ừm."

Trước mắt thoảng qua một bóng đen, âm thanh trực tiếp bị nuốt vào miệng, Tô Dạng Nhiên cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập, âm thanh xung quanh bị phóng đại, vô cùng rõ ràng, gió đêm lạnh như băng nhưng thổi qua mặt lại nóng dị thường.

Hơi thở anh thật gần thật gần, quán quít, môi cô bị anh ngậm lại, Tô Dạng Nhiên bị dọa, tròn to mắt nhìn người trước mặt, gò má anh nửa ẩn nửa hiện trong bóng tối, thì ra đôi mắt anh sáng như vậy, lông mi xếp ngay ngắn như một cây quạt nhỏ, sống mũi thật cao, cảm dỗ trí mạng.

Môi sát môi, mềm, nóng nhưng lại không cho người nào có thể thoát ra, hô hấp của cô rối loạn, bàn tay gần bên thắt lưng anh không biết nên đặt chỗ nào cho đúng, đôi môi anh dán chặt rồi lại tách ra, trầm thấp thì thầm, "Ngoan, nhắm mắt lại."

Tô Dạng Nhiên giống như bị đầu độc, từ từ nhắm hai mắt lại, hơi thở quen thuộc lần nữa sấn lên, một tay anh ôm chặt eo nhỏ mảnh khảnh một tay giữ sau ót cô, hung hãn hôn lên, môi thật mềm mại ma sát, anh cảm nhận được rõ ràng cánh môi kia đang run, sự mềm mại có thể làm chết người, khiến người ta say mê không dừng được mình.

Tô Dạng Nhiên chỉ cảm thấy bàn tay mình có mồ hôi nóng thấm ra, cô ngửa đầu nhận lấy nụ hôn của Thắm Quyển, bàn tay nắm chặt quần áo anh, trong bóng tối, tất cả giác quan bị phóng đại, cô không nhận được nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Một giây kế tiếp, đầu lưỡi anh rời khỏi răng cô, tron nhảu thăm dò vào trong, quán lấy lưỡi cô, tron trượt, nóng bỏng, lưu luyến mút vào, cổ họng căng cứng, hơi thở xa lạ, tim đập kịch liệt giống như là muốn nhảy ra, cả người mất đi sức lực, cái gì cũng không nghe được, bên tai chỉ còn lại âm thanh môi lưỡi mút nhau.

Giờ phút này cô đã hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian, chắc là đã qua một lúc rồi môi của anh mới tách ra, mơ hồ như có gì đó bị mang đi mất, anh dùng ngón cái nóng bỏng quẹt qua môi cô, lau vết dính trên đó đi, Tô Dạng Nhiên ý thức được đó là cái gì, đầu "Đùng" một tiếng, con đỏ mặt lần nữa bay tới, đi đứng cũng không vững.

Eo thon vẫn như cũ bị anh ôm chặt, nửa người trên dính sát vào da, anh trở thành cây cột dựa duy nhất của cô, nếu không có đôi tay đặt bên hông này, đoán chừng cô sẽ đặt móng trực tiếp xuống đất luôn rồi.

Tô Dạng Nhiên sững sờ đưa tay rời môi, đầu lưỡi tê dại không có cảm giác, gương mặt không thể tin nổi, "Anh... Anh vừa rồi..."

Thắm Quyển nhìn đôi môi vừa bị hôn qua của cô, dưới ánh trăng loáng thoảng thấy rõ, sưng đỏ thâm thẫm, ánh mắt anh thâm trầm, giọng nói khàn khàn, "Chẳng lẽ quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn?"

Tô Dạng Nhiên nuốt nước miếng một cái, trong đầu hiện lên cảnh lần đó say rượu cưỡng hôn anh.

Thắm Quyển đưa tay vuốt ve gò má cô, "Sao vậy? Đã nhớ lại chưa?"

"Nhớ... Nhớ rồi thì sao?"

Nghe vậy anh cong khóe miệng, Tô Dạng Nhiên ngẩng người nhìn, nụ cười này như mang theo tà khí, còn chưa kịp nói gì thì cảm đã bị anh nắm lại, "Nhớ ra thì tốt, lần trước bồi thường xong rồi, lần này phải tiếp tục bồi thường."

Cô hoang mang, còn một lần nữa??

Mối mong lần nữa đề xuống, dĩ nhiên là anh sẽ không cho cô cơ hội phản ứng rồi, qua một thời gian dài mà cô chẳng thèm nhớ gì cả, đã như vậy thì dứt khoát đòi bồi thường bây giờ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mị hoặc

*Đôi xưng hô là đôi xưng hô. Xin hỏi tiết tháo của boy lạnh lùng đi đâu rồi? Quảng rồi

Xúc cảm mềm mại quen thuộc trên môi khiến cô sợ hãi, người này không nói lời nào đã bắt đầu, không giống Thẩm Quyển khi trước, vừa rồi cô không kịp phản ứng nên mới bị thua thiệt, lần này không có đầu nha, suy nghĩ xong hành động cũng rất nhanh, đôi bàn tay đặt bên hông lập tức nâng lên ôm cổ người kia, đối khách thành chủ căn môi anh, vừa rồi bị cắn thế nào thì bây giờ phải cắn thế ấy, tách môi Thẩm Quyển ra, đầu lưỡi lập tức thăm dò đi vào.

Thẩm Quyển bị xâm nhập lãnh thổ mở mắt ra nhìn cô, chắc là có thần giao cách cảm, một giây sau Tô Dạng Nhiên cũng mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, từ đáy mắt cô anh thấy được một sự quật cường không chịu thua kém, đang hôn mà cũng bật cười.

"A." Đầu lưỡi bị cô cắn đau.

Tô Dạng Nhiên đẩy anh ra, đưa tay lau khòe miệng, "Đáng đời."

Thẩm Quyển đưa tay sờ môi dưới, cười nói: "Em cố ý?"

"Vậy thì sao? Em đuổi theo anh một thời gian dài như vậy, anh nói từ chối là từ chối liền, bây giờ lại nói đổi, anh nghĩ em là loại người gì?" Tô Dạng Nhiên "hừ" một tiếng, hất tay anh ra đi về phía trước.

Thẩm Quyển khẽ cười đi theo, anh luôn bàn tay mình vào lòng bàn tay cô, Tô Dạng Nhiên vùng vẫy muốn thoát ra nhưng không thể, ngược lại càng bị anh cầm chặt hơn.

"Làm gì vậy, anh lưu manh à?" Cô trừng anh.

"Có lưu manh cũng không bằng em, không phải em là người lưu manh trước à?"

"... Anh."

Thẩm Quyển cười, siết chặt tay níu cô dừng bước.

"Anh làm gì vậy, đừng tưởng em không dám đánh anh nha."

"Em nữ sao?" Thẩm Quyển đến gần hai bước, hơi thở quen thuộc lập tức phả vào mặt.

Tô Dạng Nhiên mân mê đôi môi hơi sưng, "... Anh đừng nói nhảm nữa, anh nhìn xem coi em có dám không?"

"Lúc trước anh sai rồi, anh xin lỗi em, em cho anh thêm một cơ hội có được không?"

"Vậy em phải suy nghĩ thật kỹ một chút mới được." Tô Dạng Nhiên hất tay anh ra, khoanh tay cố ý làm kiêu.

"Phải suy nghĩ bao lâu?"

"Ít nhất đích cũng phải..."

"Một phút có đủ không? Hay là hai phút?" Thẩm Quyển nghiêm túc tiếp lời.

Tô Dạng Nhiên không nhịn được bật cười, "Anh còn cần thể diện không?"

"Em muốn thì cho em luôn cũng được."

Cô liếc anh một cái, "Vậy chúng ta nói chuyện đã, ý anh bây giờ là anh thích em, muốn làm bạn trai em?"

"Ừ." Thẩm Quyển gật đầu.

"Vậy em hỏi nè, nếu hôm nay Phó Nguyên không ôm em thì có phải anh sẽ tiếp tục im lặng hay không?"

Thẩm Quyển chối, "Không có, nếu như anh ta không ôm em thì anh cũng chuẩn bị thẳng thắn với em rồi, nhưng mà sau khi về Tần Thành mới nói."

"Đó là bởi vì Phó Nguyên khiến anh cảm thấy nguy hiểm?"

"Một nửa thôi."

"Vậy còn nửa kia?"

"Em làm anh tức giận, anh chỉ muốn chặn miệng em lại thôi."

Tô Dạng Nhiên bật cười, cô quay đầu căn môi, "Vậy đây là anh theo đuổi em, không phải em theo đuổi anh."

"Được."

"Anh thật lòng thích em, muốn ở cạnh em?" Tô Dạng Nhiên không yên lòng nhấn mạnh.

Thẩm Quyển thành khẩn nhìn cô, nghiêm túc trả lời: "Anh thật lòng thích em, muốn ở cạnh em."

Tô Dạng Nhiên cười, cô rất cảm ơn Phó Nguyên, nhờ anh ta mà từ giờ, cô từ bị động chuyển thành vị trí chủ đạo, "Vậy em phải nói rõ trước, em ấy, tính khí không tốt, tính tình cũng không tốt, không thích dọn phòng, cũng không thích bám người, ưu điểm lớn nhất là đáng yêu đẹp mắt." Nói xong cô nhìn sắc mặt Thẩm Quyển, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Nhưng nếu như anh có thể làm em vui vẻ, em cảm thấy mình có thể thay đổi từ khuyết điểm thành ưu điểm."

Thẩm Quyển cười xoa đầu cô, "Em nói xong rồi?"

"Ừ, xong rồi."

"Có thể, anh chấp nhận được."

Chuyện ở bên cô anh suy nghĩ cũng không phải ngày một ngày hai, cô là người thế nào không lẽ anh không biết, nhưng mà phải thêm một câu, cô là yêu tinh nhỏ.

Tô Dạng Nhiên ho khan một cái, "...Ừm, nếu anh đã nói như vậy thì được, em sẽ gắng gượng chấp nhận anh."

Thẩm Quyển đưa tay gõ trán cô, "Đa tạ sự khoan dung của em"

"Không cần khách khí." Tô Dạng Nhiên hào sảng khoát khoát tay.

"Vậy chúng ta mau về thôi, bên ngoài trời lạnh."

"Ừm." Cô đưa tay ra.

Thẩm Quyển cười dán tay mình lên, mười ngón quần quít, buộc chặt.

"Vì sao Phó Nguyên ôm em?"

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, "Anh ghen hả, em phát hiện anh thích ăn giấm lắm nha."

"Không ghen sao cho được?"

Tô Dạng Nhiên cười, thẳng thắn nói ra, "Ừ, anh ta có ý kích thích anh."

"Cho nên anh ta định ôm em?"

"Ừm."

"Sau này trừ anh ra, em không được phép ôm bất kì người khác phái nào nữa."

"Vậy còn anh?" Tô Dạng Nhiên hỏi ngược lại.

"Anh cũng vậy, chỉ cho một mình em ôm."

"Vậy em đồng ý, còn chuyện này nữa... Sao lúc trước anh từ chối em?"

Thẩm Quyển suy nghĩ một lúc, "Bởi vì lúc ấy anh chưa suy nghĩ rõ ràng, anh không xác định được em có thật lòng thích anh không."

Tô Dạng Nhiên trừng anh, "Nếu không thích anh vậy ngày ngày em chạy vòng xung quanh anh làm gì, ăn no ngủ nghỉ ả?"

Thẩm Quyển, "...". Anh còn nhớ năm đó cô cũng xoay quanh anh như vậy, cường hôn xong thì biến mất không thấy đâu, cuối cùng quên mất anh, hơn nữa tới giờ còn chưa nhớ lại.

Trở lại nhà trọ, mấy căn phòng còn sáng đèn, bên trong truyền ra âm thanh, chắc là đang thu thập hành lý, đi tới cửa phòng anh, cô hỏi: "Anh dọn hành lý xong chưa?"

Thẩm Quyển lắc đầu, "Chưa."

Tô Dạng Nhiên sờ một cái sau đó buông tay, "Vậy anh về phòng dọn đi nhé, em cũng về đây."

Cô vẫy tay tạm biệt chuẩn bị trở về phòng, vừa mới xoay người cánh tay đã bị người ta cầm lấy, ngay sau đó "cót két" một tiếng, là âm thanh mở cửa phòng, Tô Dạng Nhiên bị kéo vào phòng anh, bên trong không mở đèn, ánh mắt cô chưa thích ứng được với bóng tối, thoáng một cái nghe tiếng cửa đóng lại, tiếp đó cô đã bị đẩy sát vào cửa, trước ngực là lồng ngực ảm áp của anh, nhịp tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lần nữa nhảy loạn lên.

"Anh kéo em vào đây làm gì?" Gò má cô bị hơi thở mãnh liệt của anh hun nóng.

Bàn tay ảm áp phủ trên đầu cô, cứng chiu xoa xoa, anh đặt đầu mình lên, nhỏ giọng nói: "Không nở thả em đi."

Tô Dạng Nhiên bật cười, "Thẩm Quyển, sao anh bây giờ và lúc trước khác nhau nhiều thế, làm em thích ứng không kịp đó?"

"Khác nhau chỗ nào?" Anh hỏi.

"Rõ ràng trước kia anh lạnh như cục băng, bây giờ thì bám người, em cũng nghi ngờ không biết có khi nào anh bị ai đánh tráo rồi đó."

Thẩm Quyển khẽ mở lên cổ cô khiến Tô Dạng Nhiên nhẹ run rẩy, tiếp đó lại nghe giọng nói trầm thấp của anh thủ thi bên tai, "Có bạn gái và không có bạn gái sao có thể giống nhau?"

"Thoải được rồi, anh mau buông em ra đi." Tô Dạng Nhiên dờ khóc dờ cười.

"Ôm một cái nữa."

Tô Dạng Nhiên cắn môi, cô không bao giờ nghĩ Thẩm Quyển sẽ biến thành người như vậy, nhưng thế này khiến cô càng thích, vốn là không nên nhưng anh cứ nhỏ giọng ôn tồn dụ dỗ thế này, ai mà chịu nổi!

Cô không thêm chống cự nữa, để mặc cho toàn thân mình thả lỏng dựa vào anh, đưa tay bao bọc thân thể gầy gò, bắp thịt trên thắt lưng anh thật chắc, một chút thịt dư cũng không có, ôm lên mặc dù thấy cứng rắn, nhưng cảm giác thì vô cùng thích thú.

Trong bóng tối hai người cũng không nói gì, hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh và thâm tình.

Tờ về phòng, Tô Dạng Nhiên đưa tay sờ gò má mình, hình như vô cùng nóng.

Cúp điện thoại, Mục Cầm nhìn bộ dạng cô, chân mày nhướng lên, ánh mắt tràn đầy nghi vấn, "Cậu... Vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

Tô Dạng Nhiên đang chuyên chú nghĩ về Thẩm Quyển, giọng nói Mục Cầm bất thành linh vang lên khiến cô hết hồn, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn, lời nói không mạch lạc, "Hả.... Gì đó, cái gì?"

Ánh mắt Mục Cầm quét từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng tầm mắt rơi vào đôi môi của cô.

Tô Dạng Nhiên cảm thấy ánh mắt của bạn mình giống như là tia X vậy, bản tới thì không thể né, nhất là khi ánh mắt đó rơi vào môi mình, cô mất tự nhiên nhấp môi, cổ lăm ra về trần định đi tới, "Cậu nhìn tớ như vậy làm gì?"

Mục Cầm cười bước tới, vênh môi dưới, "pặc pặc" hai tiếng, "Cậu còn già bộ?"

Tô Dạng Nhiên thấy cô ấy nói như vậy, nghĩ che giấu cũng không nổi nữa rồi, cô nhẹ cắn môi, vừa mới chuẩn bị thẳng thắn đột nhiên nghe Mục Cầm la một tiếng, cô ấy che tím, "Má ơi, cậu đừng làm động tác đó trước mặt tớ."

Tô Dạng Nhiên: "Sao... Sao vậy?"

"Cậu không tự biết mình sao? Vừa rồi cậu quyến rũ quá, tớ là phụ nữ mà thiếu chút nữa không cầm được!"

Tô Dạng Nhiên: "!!!"

Mọi người đều nói phụ nữ đang yêu xinh đẹp tuyệt trần, còn cô bạn này của mình lúc không yêu cũng hấp dẫn như yêu tình, mọi cử động đều mang nét quyến rũ.

"Tớ nói này, chắc là xong rồi?" Mục Cầm thờ dãi nói.

Tô Dạng Nhiên: "Tại sao?"

"Cậu như một nữ yêu tinh cuối cùng lại lọt vào tay bác sĩ Thẩm, cậu mà là dây da dây thừng anh ta cũng có thể nuốt cậu vào." Vừa nói Mục Cầm vừa "chặc chặc" hai tiếng.

Tô Dạng Nhiên trợn mắt nhìn, "Đâu có ghê như vậy chứ? Không đến nỗi nào đâu!"

"Cậu không hiểu cái gì gọi là nghiêm trang mà phúc hắc nhất đâu, hơn nữa, cái miệng của cậu cũng sưng thành như vậy rồi mà còn không gì nữa?"

Tô Dạng Nhiên sợ run lên, cô sờ môi, trong đầu đột nhiên nhớ lại cảnh vừa rồi anh vừa hôn vừa cắn, càng nghĩ càng thấy đau lưỡi, người khi nãy và người thường ngày đúng là khác nhau một trời một vực, không ăn thì thôi mà đã ăn thì phải ăn hết, không chừa chút xương nào.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Xe đậu ở cửa núi, thôn trưởng dẫn dân làng cùng đi ra tạm biệt bọn họ, Tô Dạng Nhiên thì kéo Mục Cầm qua một bên, "Tháng giêng này Mạnh Điền kết hôn, cậu nhớ về Tấn Thành tham gia hôn lễ của cậu ấy nhé, nếu cậu mà không đi cô ấy nhất định sẽ nổi giận."

Từ khi Mục Cầm tới Nam Lĩnh thì đã mấy năm chưa về nhà, trong nhà cô ấy cũng tương đối phức tạp, một hai lời không nói hết được.

"Nếu như cậu không muốn về nhà ăn tết thì qua nhà tớ, chúng ta cùng nhau ăn."

Lòng Mục Cầm ấm áp, hốc mắt hơi ửng đỏ, "Năm nay tớ sẽ về mà, cậu yên tâm đi."

"Được, quyết định vậy nhé."

"Ừ."

"Đúng rồi Mục Cầm, cậu có còn có nhớ lần trước cậu hỏi tớ một vấn đề không, cậu hỏi nếu như tớ là cậu, tớ sẽ lựa chọn cái nào, bây giờ tớ nói luôn, nếu tớ là cậu, tớ chọn rồi đi."

"Dạng Nhiên..."

"Nhưng dù tớ về thành phố tớ cũng không quên mất nơi này, năng lực của con người có hạn, cho nên cậu phải sử dụng khả năng của mình đúng hướng, không phải lúc nào cũng mài người ở đây, mặc kệ là cậu đang trốn tránh hay muốn ở lại, nhưng cậu phải trở nên tài giỏi hơn thì mới có thể giúp đỡ, thay đổi nơi này, tớ nói như vậy cậu hiểu không?"

Mục Cầm yên lặng hồi lâu, sau đó cô ấy ngẩng đầu lên, "Ừ, tớ biết rồi."

Tô Dạng Nhiên mỉm cười, "Biết là tốt, tớ phải đi rồi, tớ chờ cậu ở Tấn Thành nhé."

"Được."

Sau khi mọi người lên xe, thôn trưởng vẫn còn đứng đó vẫy tay, "Đi đường bình an nha."

"Thôn trưởng, bảo trọng."

"Mọi người cũng phải bảo trọng."

"..."

Xe đi xa thôn trường mới dẫn dân làng trở về, ông nhẹ nhàng thở dài một cái, trong lòng có hơi hụt hẫng, có lẽ sau này sẽ không gặp mặt nhau nữa, thật là đáng tiếc.

Mục Cầm đứng yên, cô ấy nhìn chiếc xe càng đi càng xa, trong đầu hồi tưởng lại câu nói kia của Tô Dạng Nhiên.

Năng lực của mỗi người có hạn, nếu muốn dùng sức của bản thân giúp ích mọi người, đầu tiên phải rèn luyện mình trước đã.

Đường đi rất dài, Tô Dạng Nhiên chú ý thấy bầu không khí bên trong xe hơi nặng nề, bọn họ còn rất trẻ, tất cả ưu tư đều viết lên trên mặt, bọn họ buồn bã, nghĩ đến nửa tháng ở Nam Lĩnh sinh ra cảm tình với dân làng, lời chia tay không bao giờ khiến người ta vui vẻ.

Mu bàn tay cô bất thình lình bị một đôi bàn tay thon dài khác bọc lên, Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía anh.

"Em đang nghĩ gì đó?"

Cô lắc đầu một cái, "Không nghĩ gì cả."

Thẩm Quyển đưa tay đẩy đầu cô vào bờ vai mình, "Không nên nghĩ nhiều, đường còn xa, em có muốn ngủ một giấc không?"

Tô Dạng Nhiên theo bản năng bật người dậy, giảm âm thanh, "Trên xe còn có người đấy."

"Bọn họ đều làm chuyện riêng cả rồi, không ai chú ý tới chúng ta đâu, còn nếu mà thấy thì làm sao?"

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mọi người đứng thật không ai chú ý tới hai người họ, người thì nghe nhạc, người thì ngủ, lòng cô thả lỏng.

Thẩm Quyển vỗ bả vai, "Dựa vào đây đi."

Tô Dạng Nhiên tựa đầu lên bả vai vững chãi của anh, Thẩm Quyển cũng bao trọn bàn tay cô lại, cô nghĩ tay anh sẽ lạnh nhưng không, ấm áp vô cùng.

"Đi ngủ thôi."

Cô nhỏ giọng "ừ" một tiếng, lúc này mới nhắm mắt lại.

Thẩm Quyển cúi đầu nhìn cô, làn da trắng nõn, lông mi xếp thành hàng như cây quạt nhỏ, sống mũi tinh xảo cao cao, môi đỏ thắm nhẹ nhàng cong lên, nhìn một lúc, anh nhẹ nhàng hôn một cái lên đầu cô, bàn tay càng ừ thật chặt.

Chu Dương đang ngủ say, đầu rũ xuống chột giật mình tỉnh lại, anh ta xoa mắt, nhìn qua Lục Phù Lâm bên cạnh, Chu Dương phát hiện không biết anh ta đang nhìn cái gì mà tròn to mắt, vì vậy cũng nghiêng đầu nhìn theo, thấy rồi thì mém chút nữa la lên thành tiếng.

Trường khoa Thẩm và chị Nhiên ngồi cách bọn họ không xa, hai người thân mật dựa vào nhau, hơn nữa tay của chị Nhiên còn bị trường khoa nắm lại, hình như là đang sưởi ấm? Quan hệ của hai người bọn họ đột nhiên tăng mạnh từ lúc nào vậy??!

Mất nhìn một vòng trong xe, Chu Dương lúc này mới phát hiện không chỉ có hai người bọn họ chú ý tới, mà xung quanh mấy người kia không biết tình khi nào, mặt mờ mịt không thể tin nhìn hai người họ, ánh mắt mọi người ần ỷ đụng nhau, một giây kế tiếp dời tầm mắt, ăn ý giữ yên lặng.

Sau một lát, nhóm chat đột nhiên náo nhiệt, mở đầu là Triệu Gia Viên gửi lên WeChat một tấm hình, chính là cảnh hai người kia đang ngủ say cạnh nhau.

Triệu Gia Viên: Đây quả thực là hai người có giá trị nhan sắc như thần tiên!

Vương Thi Thi: Cảnh đẹp này tớ có thể liếm một trăm năm!

Triệu Viễn: Không tin được, chuyện này quá bất ngờ luôn!

Hoàng Hinh: Trái tim thiếu nữ muốn nổ tung, tổ hợp nhan sắc này quá đẹp luôn!

Trương Chí Cường: Bị nhét một mồm thức ăn cho chó, thật ngược tâm

Hoàng Hinh: Ba trăm sáu mươi độ không góc chết nè! [Hình ảnh].

Vương Thi Thi: Ôi mẹ ôi, bên này cũng đẹp! [Hình ảnh].

Triệu Gia Viên: [Hình ảnh].

Chu Dương: [Hình ảnh].

Viên Tịnh: [Hình ảnh].

Lục Phù Lâm liếc nhìn mọi người xung quanh, lắp bắp gõ một đoạn chữ.

Lục Phù Lâm: Tớ muốn đánh rắm thì làm sao bây giờ? Có khi nào đánh thức bọn họ không?

WeChat trong nháy mắt yên lặng, mấy giây sau.

Chu Dương: Ha ha ha ha ha ha

Chu Dương: Người anh em, cậu muốn chọc tớ chết cười hả?

Trương Chí Cường: Có phải cậu muốn làm tớ chết cười rồi độc chiếm thẻ ATM của tớ không?

Triệu Gia Viên: Anh nhìn lại đi!

Vương Thi Thi: Người anh em, nhìn đi!

Viên Tịnh: Ngao mạn.jpg

Chu Dương: Dừng lại dừng lại, tớ muốn biết tại sao bọn họ phát triển nhanh vậy? Hahaha.jpg

Mọi người lăm le định phát biểu ý kiến riêng, đột nhiên trong nhóm chat nhảy ra đoạn tin nhắn giật mình.

Thẩm Quyển: Tội theo đuổi, cậu có ý kiến à?

Tất cả mọi người đều tròn to hai mắt, ấn ý nhìn về phía người trong cuộc mà bọn họ bàn tán này giờ, trong nháy mắt tựa như bị bóp cổ, sau hồi lâu, điện thoại mọi người lần nữa sáng lên.

Chu Dương: Run lấy bầy.jpg

Lúc xuống máy bay đã là xế chiều, đoạn đường đi vừa ngồi xe vừa ngồi máy bay, eo mới lưng đau, đi đứng khó khăn, người nào người nấy kéo vali hành lý mà cái mặt như thức ăn thiu, uest oái, thấy vậy Thẩm Quyển dặn dò một câu.

"Khoảng thời gian này mọi người cực khổ rồi, sau khi về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quên ngày mốt đi làm, được rồi, tất cả về nhà đi."

"Tạm biệt trường khoa!"

"Tạm biệt chị Nhiên!"

"Tạm biệt!"

"..."

Một đám người đứng ở cửa sân bay đón xe rồi đi.

Bắt được xe taxi xong, vali hành lý cũng không cần cô ra tay, một tay anh cho vào cốp xe, lên xe xong đóng cửa, báo tên tiểu khu, Tô Dạng Nhiên thì tự nhiên tựa vào người anh, một tay ôm lấy cánh tay anh.

Hai người bọn họ thật sự là quá đẹp đôi, tài xế nhìn họ mấy lần, cuối cùng vui tươi hơn hờ nói: "Hai người là một cặp mà tôi thấy đẹp đôi nhất từ trước tới giờ đó."

Tô Dạng Nhiên và anh nhìn nhau một cái, Thẩm Quyển lễ phép gật đầu: "Cảm ơn."

"Người trẻ mà có thể bên nhau cũng không dễ dàng đâu, hai người phải quý trọng nhau đó." Tài xế lấy kinh nghiệm trải đời của mình nói.

"Nhất định chúng tôi sẽ."

Tài xế nói rất nhiều, Tô Dạng Nhiên ngủ từ sớm nên bây giờ không buồn ngủ nữa, trên đường về nhà cùng bác tài anh một câu tôi một câu trò chuyện rất vui vẻ, Thẩm Quyển dùng vẻ mặt cung chiêu nhìn cô, lâu lâu cũng sẽ nói mấy câu.

Sau khi đến nơi, tài xế nhiệt tình hỗ trợ giúp lấy hành lý, Thẩm Quyển trả tiền xong, Tô Dạng Nhiên cười híp mắt chào tạm biệt.

Tô Dạng Nhiên đưa tay cầm hành lý, Thẩm Quyển cản lại, "Anh cảm được rồi."

"Hai vali anh cảm nổi sao?"

"Có thể."

Tô Dạng Nhiên cười, "Bác sĩ Thẩm à, em thích anh quá đi."

Thẩm Quyển cung chiêu nhìn cô, "Ừ, anh cũng thích em."

Tô Dạng Nhiên cười ánh mắt cong thành hình lưỡi liềm, có lẽ cô biết tại sao Mạnh Điềm lại luôn miệng khuyên cô nên có bạn trai rồi, mặc dù hành lý có thể tự mình cầm, nhưng cảm giác không giống trước nữa, bây giờ cô như đang ngâm người trong hồ mật, ngọt ngào vô cùng.

"Bác sĩ Thẩm, cô Tô, hai người về rồi! Đi du lịch hả?" Bảo vệ nhô đầu ra, cười híp mắt hỏi, thật ra thì từ xa anh ta đã nhìn thấy bọn họ rồi, nhưng bởi vì trời hơi tối nên không chắc chắn lắm, sau khi đến gần anh ta mới nhìn rõ.

"Đúng vậy." Tô Dạng Nhiên nói.

Thẩm Quyển nhìn anh ta cười, "Ra ngoài có chút việc."

"Như vậy à." Anh ta thấy Thẩm Quyển đẩy hai cái vali, lại nói: "Bác sĩ Thẩm thật tốt với bạn gái."

"Dù sao cũng là người của mình, không tốt với cô ấy thì tốt với ai."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, nụ cười không che giấu được.

Bảo vệ nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, anh ta sờ đầu mình, cảm thấy tâm trạng của bác sĩ Thẩm hôm nay đặc biệt tốt, nụ cười trên mặt không mất đi, về hồi họt trước kia biến mất không còn nữa, ôn hòa thân thiện hơn nhiều.

Sau khi lên lầu, Tô Dạng Nhiên kéo hành lý của mình qua, cô nhìn anh, "Em vào nhà đây."

Thẩm Quyển lặng lẽ hỏi, "Em đói không?"

Tô Dạng Nhiên sờ bụng, cũng hơi đói thật, cô gật đầu một cái, "Đói."

Thẩm Quyển cười, "Về về nhà anh đi, anh nấu cơm cho em ăn."

"Được." Cô lập tức đồng ý, "Em cất hành lý đã."

"Ừ."

Tô Dạng Nhiên đẩy đồ đạc vào cửa nhà mình rồi nhanh chóng đi theo anh, Thẩm Quyển cầm dép đưa cho cô, ánh mắt cô nhìn vào đó mấy giây.

Mở tủ lạnh ra anh mới nhớ, lúc đi Nam Lĩnh anh sợ nguyên liệu nấu ăn để lâu trong tủ lạnh sẽ hư, vì vậy trước khi đi một ngày đã xử lý gọn ghẽ tất cả, bây giờ trong tủ lạnh ngoại trừ một ít trứng gà, thịt thì không có chút xui rau cái nào cả.

Tô Dạng Nhiên rướn cổ lên nhìn, "Không có nguyên liệu nấu ăn sao anh?"

Thẩm Quyển đóng tủ lạnh, xoay người lại, "Ừ, cùng anh đi siêu thị nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hút lấy

Bọn họ đi tới siêu thị lớn đối diện tiểu khu, Thẩm Quyển đẩy xe mua đồ, Tô Dạng Nhiên đi theo anh nhìn đông nhìn tây, cô thấy anh đi lấy đồ dùng còn quen đường hơn người ở đây mấy năm là mình, thật ra chuyện này cũng không lạ lắm, bởi vì tần suất cô đi siêu thị là số không, Tô Dạng Nhiên không hay xuống bếp cũng không thích ăn quà vặt, mọi chuyện có thể nhờ shipper thay mặt giải quyết.

Vào lúc này siêu thị rất đông, người đến người đi, có một cặp tình nhân đi mua đồ, người nam cao lớn có khí chất, ánh mắt hơi hơi một khi rơi vào người phụ nữ thì tràn đầy ôn nhu cưng chiều, người nữ có vóc người nóng bỏng, đường cong hoàn mỹ, gương mặt xinh đẹp khiến người khác không thể không nhìn, trên người sẵn có một loại mị cảm, đẹp đôi như vậy dĩ nhiên là nhận đủ ánh mắt của người ngoài.

Ánh mắt của người qua đường đối với hai người bọn họ chẳng là gì cả, Tô Dạng Nhiên thích ăn cái gì thì Thẩm Quyển liền mua cái đó, đột nhiên ánh mắt anh dừng ở nơi nào đó, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu hỏi anh: "Anh sao vậy?"

Thẩm Quyển một tay đẩy xe mua đồ, một tay khoác vai cô đi tới đó, dừng lại, hỏi: "Thích đôi này không?"

Ánh mắt Tô Dạng Nhiên rơi vào một hàng dép nữ, đôi mắt cô sáng lên, "Anh mua cho em?"

"Ừ."

Chân mày cô hơi nhướn lên, nghiêm túc chọn, cuối cùng cầm lên một đôi dép nhung trắng, "Anh thấy đôi này có đẹp không?"

Thẩm Quyển nhìn một cái, gật đầu: "Đẹp."

Cô tay nhẹ nhàng nhấc lên, đôi dép đã bay vào xe, cô cầm tay anh kéo người đi về phía trước, "Mua được rồi, đi thôi."

Thẩm Quyển đứng yên, cô nghi ngờ nhìn anh, "Sao anh không đi?"

Ánh mắt rơi vào khuôn mặt tinh xảo đối diện, "Em cũng giúp anh chọn một đôi đi."

"Không phải anh có dép rồi à?"

"Cũ mà, phải đổi đôi mới."

Tô Dạng Nhiên cười, buông cánh tay anh ra sau đó cũng chọn một đôi dép nam màu xám trắng, cùng kiểu với đôi của cô, chỉ khác màu và kích cỡ thôi, cô quơ quơ, "Đôi này được không?"

Tầm mắt Thẩm Quyển nhìn đôi dép nữ, lại nhìn đôi trên tay cô, gật đầu, "Được, nghe em cả."

Tô Dạng Nhiên cười bỏ dép vào xe đẩy. Thẩm Quyển: "Em còn muốn ăn gì không?"

Cô nhìn cái xe đẩy áp nguyên liệu nấu ăn, qua mấy giây lắc đầu một cái, "Đồ em muốn ăn mua cả rồi, còn anh?"

"Anh không kén ăn."

"Vậy chúng ta về nhà nhé?"

"Ừ."

Tính tiền xong hai người về thẳng nhà, Tô Dạng Nhiên nhìn đôi dép mới, vô cùng hài lòng, vừa vịn anh cũng mang xong, cô đặt một chân tới cạnh chân anh, một trắng một tối, "Anh nhìn nè, dép cặp."

Thẩm Quyển dành một tay xoa đầu cô, "Đẹp."

Tô Dạng Nhiên vui vẻ, "Đương nhiên rồi, em mua mà."

"Anh đi nấu cơm, em có muốn giúp không?"

"Em có thể giúp chuyện gì?"

"Rửa thức ăn, giúp anh một tay."

"Được."

Bố cục nhà bếp của tất cả phòng trong chung cư đều giống nhau, phòng bếp vừa lớn vừa thoải mái, trên đỉnh đầu là ánh đèn âm áp, sự âm áp lan tràn trong phòng, vòi rửa có hai chốt chỉnh điện, rửa rau bằng nước nóng không bị lạnh tay.

Động tác của anh vô cùng thuần thục, xác thức ăn đảo nổi, từng món nóng hổi, mùi thơm bay vào mũi, thức ăn được bung lên bàn, bốn món đầy đủ vừa có mùi thơm vừa đẹp, nếu bữa nì hôm trước không tính thì đây coi như là lần đầu tiên Tô Dạng Nhiên được thưởng thức món tự anh làm, lúc thức ăn được mức ra là cái bụng cô đã rục rịch, càng nhìn càng đói bụng.

Thẩm Quyến nhìn về mặt kia, cười lấy cho cô một chén canh nóng, "Uống chút canh ấm dạ dày cái đã."

Tô Dạng Nhiên bung lên uống một hớp, ánh mắt sáng lên, "Ngon quá!"

"Vậy thì uống nhiều một chút." Vừa nói anh vừa xới cơm

Cơm tự nấu và cơm bán bên ngoài có mùi vị hoàn toàn khác nhau, cơm tự nấu còn có hơi ấm của gia đình. Tô Dạng Nhiên lần đầu tiên ăn hết một chén, bụng tròn căng lên, mặt đầy thỏa mãn, "Bác sĩ Thẩm, anh nấu cơm ngon quá đi."

"Em thích thì anh sẽ làm thường xuyên cho em ăn."

Dọn dẹp xong cũng tám giờ, Thẩm Quyến nhìn cô hỏi: "Em muốn xem ti vi không?"

Tô Dạng Nhiên ôm gối dựa vào ghế sa lon, "Em muốn xem show tạp kĩ."

"Được."

Không gian phòng khách lớn, cũng may đã mở lò sưởi nên không thấy lạnh, Thẩm Quyến nhìn người rúc trên ghế sa lon xem tivi, bàn chân gầy trắng nõn lộ ra, tuy là có máy điều hòa nhưng anh biết bệnh phát sinh từ chân, nhủu mảy lại, "Chờ anh một chút."

Tô Dạng nhiên nhìn anh đi vào phòng ngủ, không bao lâu sau đã cầm ra một cái mền, nhìn là biết anh muốn làm gì. Thẩm Quyến cảm mền đắp lên người cô, nhất là chân, vén cho kín sau đó anh mới ngồi xuống, Tô Dạng Nhiên ghé mắt nhìn anh một cái, nói: "Anh ngồi sát lại đây."

Thẩm Quyến không hiểu nhưng vẫn nghe lời ngồi gần lại, nhưng cô chê xa, đưa ngón tay ra chọc người anh, "Gần thêm nữa."

Cuối cùng Tô Dạng Nhiên trực tiếp đặt đầu ngả xuống bấp đùi người kia, cô nhìn anh, thờ dài nói: "Thật là thoải mái."

Con người đen nhánh thâm thúy hết sức nhu hòa, ánh mắt rơi vào mái tóc đen, không tự chủ được dùng ngón tay sờ nhẹ, cảm giác trơn bóng như tơ lụa vậy, anh nghịch nghịch, lại yêu thích không buông tay.

Đại khái là đôi mắt anh quá mức ôn nhu khiến cổ họng Tô Dạng Nhiên hơi khô, ánh mắt tự động nhìn làn môi mỏng phía trên, lại chìm ham muốn xuống, bỗng nhiên cặp môi mỏng kia nâng lên một độ cong đẹp mắt, âm thanh mê hoặc chui vào màng nhĩ, "Muốn hôn anh à?"

Tô Dạng Nhiên cảm thấy nóng bừng nhưng vẫn ngời ngời, cuối cùng nhìn khuôn mặt kia một cái sau đó nhanh nhẹn ngồi dậy nhào tới, anh đã nói như vậy rồi thì không cần khách khí nữa, cô ôm cổ anh, chạm vào môi mỏng, thuần thục cạy môi ra, đầu lưỡi thăm dò, hiên ngang đánh thẳng một đường sau đó mới bao bọc đầu lưỡi anh, cẩn thận mút vào, giống như là đối xử với thú cưng vậy.

Ngực anh căng thẳng, động tác chậm chạp của cô cứ như đang hành hạ anh vậy, anh dùng sức ôm chặt eo thon, đôi khách thành chủ chen chúc trong miệng cô, từng chút một thăm dò hết bên trong, cuối cùng một lần nữa quán lấy đầu lưỡi cô, càng sâu hơn người bắt đầu.

Tô Dạng Nhiên không nhịn được khẽ run, nhiệt độ trên mặt tăng chứ không giảm, giống như là bị cháy vậy, cảm giác tê cay của lưỡi, cô bất ngờ phát hiện lúc hôn, sự quyến rũ của anh càng tăng lên nhiều, mạnh mẽ khiến cô khản trương, rung động, không nhịn được cùng anh sa vào.

Miệng anh mặc dù càn rỡ nhưng vẫn khắc chế bàn tay mình, nhiều lắm là di chuyển trên cổ cô, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi mỏng dờn đi, xâm chiếm làn da trên cổ, lưu lại một chuỗi những cái hôn.

Cuối cùng anh ngưng hôn, ôm chặt thêm vòng eo nhỏ, giọng nói trầm thấp lại khàn khàn, "Thật là mệt."

Tô Dạng Nhiên ngược lên, tròng mắt có chút mị sắc màu đỏ, cô thờ hào hển, "Cái gì mệt?"

Thẩm Quyến khẽ mở cái nữa lên môi cô, "Tiểu yêu tinh."

"Chỉ đây dựa với một mình tiểu yêu tinh này thôi."

"Ừ, chỉ cho phép tiểu yêu tinh quyến rũ một người."

Thế giới luôn luôn bình tĩnh không gợn sóng của anh bởi vì Tô Dạng Nhiên mà dập diu lay động, cô giống như là một viên đá rơi vào hồ nước tĩnh lặng, không chỉ khiến mặt nước xao động mà còn khiến đáy hồ sôi trào.

Người sáng suốt còn nhìn ra gần đây tâm trạng Thẩm Quyến tốt vô cùng, khỏe miệng luôn như có như không mỉm cười, ngay cả nói chuyện cũng mang theo độ ấm, những người khác không biết nhưng mấy bác sĩ theo chân anh đi Nam Linh đều biết.

Trường khoa Thẩm tình trường như ý, không vui sao được?

Tâm trạng anh rất tốt nhưng Chu Dương thì không được như vậy, anh ta đã viết xong báo cáo chữa bệnh, rất hoàn hảo nhưng đang do dự có nên nộp lên hay không, nhưng lúc đó bác sĩ Thẩm nói báo cáo của anh ta bị loại, không biết là nghiêm túc hay nói đùa nữa, nhưng anh ta cảm thấy chắc là nghiêm túc, bởi vì sáng sớm nay lúc đi làm, bác sĩ Thẩm vẫn dành cho anh ta ánh mắt lạnh lạnh, như đang nhắc nhở chuyện lần đó không phải nói đùa.

Triệu Gia Viên nộp xong báo cáo, đi ra cửa đã thấy Chu Dương đang chần chừ đứng ngoài đó, cô hỏi: "Anh làm gì vậy? Sao không đi vào?"

Chu Dương thờ dài một hơi, "Cô nghĩ tôi đứng đây làm gì? Đương nhiên là không dám vào rồi."

"Hả?" Triệu Gia Viên bày tỏ hứng thú muốn biết.

Chu Dương kể chuyện ngày đó cho Triệu Gia Viên biết, sau khi nghe xong cô ấy liếc mắt nhìn anh ta, "Bác sĩ Chu, bình thường tôi còn cảm thấy anh thông minh lắm, sao đến thời khắc nẫu chốt thì đầu bị kẹt cửa vậy?"

Mắt Chu Dương sáng rực lên, "Tôi nên nói thế nào giờ?"

"Anh suy nghĩ thử đi, trường khoa thích ai nhất, nghe lời ai nhất, anh lúc ấy là vì ai?"

Câu nói của Triệu Gia Viên như thể hồ quán đỉnh* cho Chu Dương. "Y tá Triệu, cô là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi rất cảm ơn cô, sau này sẽ mời cô ăn cơm!"

*醍醐灌顶: Trong Phật học câu này mang ý nghĩa chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người ta ngộ ra điều gì đó. Nghĩa thoát: chợt hiểu ra/ ngộ ra, bỗng nhiên hiểu ra. [Nguồn: Shalya]

"Đều là đồng nghiệp mà, khách sáo làm gì... Anh cảm thấy đi ăn nhà hàng Nhật thì thế nào? Hay là đi nhà hàng Hàn?"

"Được được được, cô muốn ăn cái gì thì ăn cái đó."

Triệu Gia Viên hài lòng bỏ đi, Chu Dương lập tức lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại, đầu kia bắt máy xong anh ta lập tức giả giọng đau khổ, "Chị Nhiên à..."

Thẩm Quyến chỉnh lý xong báo cáo chữa bệnh trong tay, tất cả mọi người đều đã nộp chỉ còn thiếu phần Chu Dương, anh đang suy nghĩ thì Chu Dương gõ cửa đi vào.

"Trường khoa Thẩm."

Anh liếc nhìn báo cáo trong tay anh ta, Thẩm Quyến gật đầu muốn lên tiếng, đúng lúc điện thoại đặt trong ngăn kéo đột nhiên vang lên, khi nhìn rõ tên người gọi thì biểu tình lạnh nhạt trên mặt trong nháy mắt biến mất.

"A lô Nhiên Nhiên?"

Chu Dương tròn to hai mắt, tốc độ thay đổi sắc mặt của trường khoa thật là ghê.

"Thẩm Quyến, em hỏi anh một chuyện nha?"

"Ừ, có chuyện gì em cứ hỏi đi."

"Lần trước anh nói báo cáo của Chu Dương không cần nộp là thiệt hay giả vậy?"

"Câu ta tố cáo với em rồi?" Vừa nói Thẩm Quyến vừa ngẩng đầu nhìn Chu Dương đứng đối diện một cái, Chu Dương lập tức đứng thẳng không dám nhúc nhích, anh ta cảm thấy mình nên vào chậm chút nữa mới đứng.

"Đâu có, anh cũng đừng làm khó dễ người ta."

Thẩm Quyến mỉm cười, "Anh chỉ đùa một chút thôi mà, anh cũng đâu có làm khó cậu ta, đúng không bác sĩ Chu?"

Chu Dương run lẩy bẩy, liều mạng nuốt nước miếng, "Đúng vậy đúng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nhỏ bé

Thẩm Quyến triển khai kế hoạch dùng đồ ăn ngon cung phụng cho Tô Dạng Nhiên khiến dạ dày cô càng ngày càng kén, ngày hôm sau bước lên cân u ám phát hiện mình lại tăng hơn hai kí thịt, cô gào to nói: "Thẩm Quyến, em mập, em mập lên hai kí rồi!"

Thẩm Quyến thay đồ thể thao thoải mái đi ra, đến bên cạnh cúi đầu liếc nhìn con số trên cân, quả thật nặng hơn khi trước, lúc trước cô quá gầy, chỉ một trận gió là có thể thổi bay, bây giờ tăng thêm chút thịt, anh vui mắt đưa tay捏 gò má cô, "Mập đẹp mà, ôm chắc tay."

Tô Dạng Nhiên lắc đầu liên hồi, "Không được không được, em muốn giảm cân!"

"Giảm cái gì mà giảm, em có mập lắm đâu."

"Em không biết, em muốn giảm cân."

"Vậy em còn ăn sườn kho nữa không? Cánh gà kho? Thịt viên chua ngọt?"

Tô Dạng Nhiên không tự chủ nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn nhịn lại, "Em muốn giảm cân, muốn giảm cân, muốn giảm cân."

Thẩm Quyến không cân, "Vậy em định làm gì để giảm cân?"

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn qua bụng anh, cô biết chắc chắn sau lớp quần áo thể thao kia là cơ bụng tám múi, đã từng sờ rồi, chắc mẩy, ánh mắt cô đảo một vòng, "Lần trước em hỏi anh đi tập ở đâu ấy? Em cũng muốn đi, chúng ta cùng đi đi."

Thẩm Quyến suy nghĩ một chút, gật đầu, "Vậy cũng được, chỉ cần em có thể kiên trì là được."

"Có anh hướng dẫn chắc chắn em sẽ giảm cân được." Ánh mắt cô vẫn còn chăm chú nhìn.

Thẩm Quyến bị ánh mắt trần trụi của cô làm ngứa ngáy, cất giọng khàn khàn hỏi, "Em đừng nhìn lung tung."

Tô Dạng Nhiên vừa nghe đã cười, sáp tới gần, "Anh là của em mà, nhìn chút thì có sao đâu." Dứt lời, ánh mắt thay đổi, bàn tay mảnh khảnh thăm dò vào vạt áo, trực tiếp dán lên cơ bụng chắc nịch của anh, "Em không chỉ nhìn đâu, em còn phải sờ."

Ánh mắt cô sáng loáng khiêu khích, bàn tay lạnh như băng dán lên làm anh hơi cứng đờ, khoảng một giây sau ánh mắt anh đã đỏ thắm, yết hầu nhanh chóng hoạt động. Thẩm Quyến khom người ôm cô lại, Tô Dạng Nhiên kêu lên một tiếng nhỏ, cười duyên: "Bác sĩ Thẩm, sao anh kích động thế, giống như là muốn nuốt sống em vậy."

Thẩm Quyến mím chặt môi, bắt đầu di chuyển cánh tay.

"A." Tô Dạng Nhiên rên rỉ.

"Anh..." Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, cô bị ép vào ghế sa lon mềm mại.

Không đợi cô phản ứng, Thẩm Quyến đã trực tiếp dán môi mình lên đôi môi đỏ mọng kia, nơi ấy mềm mại, anh vừa hôn vừa khiêu khích.

Nụ hôn của anh vẫn bá đạo như cũ, trần trụi và chạm, gặm cắn, cuối cùng chơi đã rồi mới rời khỏi răng, cố níu lại chút gì đó lưu luyến trên lưỡi, ba hôn bảy vía của cô cũng bị anh hút mất một nửa, Thẩm Quyến đè trên người Tô Dạng Nhiên thở hào hển, giọng nói hấp dẫn, "Em vừa sờ anh nên anh phải sờ lại."

Lúc này đầu cô đang hỗn loạn, ai mà biết anh đang nói gì đâu, chỉ cảm thấy có đôi bàn tay nóng bỏng đang vén vạt áo cô lên thăm dò, đầu tiên là vuốt ve cái eo tinh tế, tiếp theo di chuyển, còn cách lớp vải cuối cùng mềm mại kia một chút.

"Ừm..." Tiếng ghen ngào chọt bật ra, chỉ như vậy đã khiến linh hồn cô muốn va chạm mãnh liệt, khi trước bọn họ hôn hôn sờ sờ nhưng tay anh chưa bao giờ dò vào.

Mặc dù người gầy nhưng nơi cần lớn vẫn phát triển đầy đủ, anh luôn cảm thấy hơn hai kí thịt kia hình như đã đáp đúng chỗ, lời thật, anh không muốn cô giẫm cần đâu.

Khuôn mặt trắng nõn bây giờ đỏ ửng, cảm dỗ trí mạng, anh khó chịu không muốn nhìn nhưng vẫn phải thối lại, Thẩm Quyến lưu luyến hôn lên xương quai xanh của cô, "Lần sau em đừng có mà khiêu khích anh."

Tô Dạng Nhiên vát vả khôi phục hô hấp nhưng vết đỏ trên mặt vẫn chưa tan, cô vênh môi, la ầm lên: "Hôm nay em mới biết, đàn ông nghiêm chỉnh cỡ nào cũng đều là sắc lang."

"Anh sắp 29 rồi, anh là một người đàn ông bình thường." Anh khàn giọng giúp cô kéo vạt áo xuống.

"Anh, có sờ những người phụ nữ khác như vậy bao giờ chưa?"

Con người trầm xuống, nghiêm túc nhìn cô: "Không có, em là người đầu tiên."

"Vậy em là người đầu tiên anh hôn há?" Lúc hỏi câu này Tô Dạng Nhiên có hơi khẩn trương, cô rõ ràng biết Thẩm Quyến không phải thiếu niên mười tám mười chín tuổi, anh đã là một thanh niên 29 tuổi trưởng thành, vóc người này gương mặt này, phụ nữ muốn anh như cá chép trên sông, đại khái là không đếm xuê, có bạn gái phát sinh quan hệ cũng là bình thường, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện anh từng kịch liệt hôn một người phụ nữ khác là lòng cô nảy sinh ý nghĩ đố kỵ.

Thẩm Quyến nhìn về khăn trương của cô, hôn nhẹ lên khoe miệng Tô Dạng Nhiên, về mặt hết sức nghiêm túc, "Ừ."

Dây cung căng thẳng trong lòng Tô Dạng Nhiên "Bật" một tiếng đứt lìa, "Anh vừa... nói gì?"

"Ngoại trừ em, anh chưa từng hôn người phụ nữ khác, cũng không phát sinh quan hệ với ai cả, em nghe rõ chưa?"

Tô Dạng Nhiên chột đưa tay che mặt, vội vàng gạt đầu, buồn bực nói: "Em nghe rõ rồi, rõ rồi."

Sau một lát, cô chủ động đưa tay ôm anh, môi đỏ mọng dán sát vào lỗ tai anh, "Vậy em cũng nói cho anh biết, em cũng vậy, anh là người đầu tiên."

Vui sướng ùn ùn kéo đến, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì cô về không đứng lắm, Thẩm Quyến bắt đắ dĩ, xem ra đúng thật cô đã hoàn toàn quên mất anh trong quá khứ rồi, nhưng anh vẫn là người đầu tiên, không biết là nên vui hay nên buồn.

Ngày hôm sau Thẩm Quyến dẫn Tô Dạng Nhiên đi đến phòng tập. Anh cau mày nói: "Chỉ có thể chọn giáo viên nữ."

Cô cười cười, sáp lại gần, nhẹ giọng nói, "Đương nhiên rồi, anh yên tâm đi, cơ thể em chỉ có một mình anh được chạm."

Cô vừa nói xong là ánh mắt Thẩm Quyến đã trầm xuống, con người đen nhánh chăm chăm nhìn cô, nhất là Tô Dạng Nhiên còn dùng vẻ vô tội nhìn anh, Thẩm Quyến lặng lẽ nuốt tia dục vọng mới chớm lên vào bụng.

Anh giúp cô làm thẻ học viên, chọn giáo viên nữ, theo ý huấn luyện viên thì hôm nay có thể bắt đầu nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn chưa chuẩn bị gì cả nên hẹn lại lần sau, ra về cùng với anh.

Ra khỏi phòng tập, hơi lạnh đập vào mặt, theo bản năng cô đưa tay nhét vào túi áo anh, "Năm nay thật lạnh, vừa khô vừa lạnh, hơn nữa còn chưa có tuyết rơi."

Thẩm Quyến nắm chặt bàn tay trong túi mình, "Chắc là tuyết sẽ rơi muộn một chút, em thích tuyết rơi?"

"Em muốn cùng anh ngắm tuyết đầu mùa, anh không thích tuyết há?"

Thẩm Quyến ghé mắt nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, "Nếu như được ngắm cùng em thì anh đương nhiên là thích rồi." Vừa nói anh vừa nhìn thời gian: "Chúng ta về hai ngày rồi, bây giờ chưa trễ lắm, cùng đi đón tiêu cầu nhé?"

"Tiêu cầu ở nhà chị anh?"

"Ừ, đúng vậy."

"Phải đi tới đó à, em còn chưa chuẩn bị xong."

"Em thì cần chuẩn bị cái gì?"

"Đi gặp chị cũng giống đi gặp người lớn, em sẽ khăn trương."

Anh cười khẽ, đưa tay chọt vào chóp mũi của cô, "Có gì đâu mà khăn trương, không ngờ em còn biết khăn trương cơ đấy?"

"Đương nhiên là em biết rồi, nếu không anh đi một mình đi, em về nhà chờ anh?"

"Không được, cùng đi đi."

Tô Dạng Nhiên cuối cùng vẫn không gặp được chị của Thẩm Quyển, bởi vì lúc hai người tới chị và anh rể đều không có ở nhà, chỉ có bà vú chăm hai đứa bé, có thể thấy quan hệ giữa anh và hai đứa nhỏ rất tốt, bọn nhỏ rất mến anh.

"Cậu, đi ấy là ai vậy?" Tiểu Cà Chua ngoe đầu nhìn Tô Dạng Nhiên đứng bên cạnh Thẩm Quyển.

Thẩm Quyển nhìn cô, ôn tồn giới thiệu: "Đi ấy à, sau này mấy đứa sẽ gọi là mẹ."

Tô Dạng Nhiên vì tiếng "Mẹ" này mà đỏ mặt, Tiểu Cà Chua ngược lại cảm thấy rất phần khích, nó đưa tay đụng vào gò má Tô Dạng Nhiên, ngạc nhiên nói: "Cậu, mẹ đỏ mặt."

Tiểu Cà Chua còn nhỏ chưa hiểu nhưng Tiểu Chanh thì khác, cô bé cũng hiểu sơ sơ, Tiểu Chanh quan sát Tô Dạng Nhiên, cuối cùng hỏi: "Cậu, mẹ chính là bạn gái của cậu ấy à?"

Tô Dạng Nhiên có hơi ngạc nhiên, cô nhìn về phía Tiểu Chanh, "Con có biết bạn gái là gì không?"

Tiểu Chanh nâng cằm lên, "Đương nhiên là biết ạ, bạn gái giống như ba mẹ con vậy, ở chung với cậu có đúng không ạ?"

Tô Dạng Nhiên cười, bày tỏ đồng ý, "Ừ, đúng."

Thẩm Quyển đặt hai đứa nhỏ xuống, tiểu cầu còn đang tắm nên hai người ở phòng khách chơi với hai chị em, Thẩm Quyển nghịch đồ chơi trong tay, hỏi: "Ba con chưa tan sở à?"

Tiểu Chanh liếc nhìn đồng hồ, "Ba sắp về rồi."

Đang nói, bà vú dẫn tiểu cầu vừa tắm xong tới, nó nhìn thấy Thẩm Quyển thì sưng sốt một chút, ngay sau đó cực nhanh chạy tới, móng trước chồm lên người anh, trong miệng phát ra tiếng ô ô, cái đuôi quất tới quất lui.

Thẩm Quyển xoa đầu nó, "Mày nhìn xem còn ai nữa?"

Tiểu cầu thấy Tô Dạng Nhiên thì vội vã chạy qua, dùng đầu cọ cọ cô, xem ra nó còn nhớ cô.

"Tiểu Thẩm, anh cháu khoảng nửa tiếng nữa sẽ về, cháu ở lại ăn một bữa cơm đi." Bà vú nói.

Thẩm Quyển nhìn về phía Tô Dạng Nhiên, cô cũng đã tới đây rồi, ít nhất cũng phải gặp mặt anh chị, nếu cứ về thì hình như không lễ phép lắm, vì vậy cô nhìn anh gật đầu một cái.

"Dạ, được, vậy làm phiền đi."

Bà vú lắc đầu, "Đây là nghĩa vụ của dì." Nói xong liền vào phòng bếp.

Thẩm Quyển phát hiện ánh mắt cô cứ nhìn đăm đăm vào bếp, hỏi: "Em đang nhìn gì vậy?"

"Không có, em chỉ cảm thấy chị và anh rể mới được bà vú tốt vô cùng."

Thẩm Quyển sau đó cũng nhìn theo, "Ừ, dì Ngô làm ở đây một thời gian dài rồi, quan hệ cũng tương đối thân."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, cô có thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Kiềm diễm

Kỷ Diễm đứng giờ về nhà, khi nhìn thấy Tô Dạng Nhiên ngồi đó thì sưng sốt hồi lâu không kịp phản ứng, em vợ dẫn phụ nữ về nhà?

"Ba, cậu nói đi ấy là mẹ?" Tiểu Cà Chua xông tới kéo tay Kỷ Diễm giới thiệu.

Mẹ? Kỷ Diễm chìm trong mộng.

Thẩm Quyển: "Anh rể, anh về rồi."

Tô Dạng Nhiên chào theo: "Chào anh rể."

"Ừ, chào em." Kỷ Diễm chào hỏi, vẫn còn đang rơi vào sương mù, bất ngờ này đối với anh ta là quá lớn, chuyện này khó trách, một người đơn độc nhiều năm như vậy một ngày nào đó không báo trước dẫn theo một người về nhà, kinh ngạc là chuyện bình thường.

Tô Dạng Nhiên dẫn hai chị em qua một bên chơi, Kỷ Diễm thì kéo Thẩm Quyển ra ban công, anh ta nhìn Tô Dạng Nhiên trong phòng khách, hỏi: "Thật đúng là bạn gái em?"

"Thật, em lừa anh làm gì?"

"Không phải là em sợ chị em tạo áp lực, tìm bạn gái già đó chứ?"

Thắm Quyến không biết làm sao, "Anh cảm thấy em là người như vậy à?"

Kỷ Diễm cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy không thể nào, lấy hiểu biết của anh với em vợ thì hẳn là không bao giờ Thắm Quyến làm vậy đâu, anh đưa tay vỗ bả vai em vợ, "Được nha người anh em, lần này chị em rút cuộc có thể yên tâm rồi, nhưng hơi đáng tiếc, bây giờ cô ấy còn đang bận công việc ở Hoàn Kiếm, tạm thời không gặp được."

"Hôm nay chúng em tới đón tiểu cầu, chờ chị có ở nhà thì em lại dẫn Nhiên Nhiên chính thức tới thăm."

"Được, ba mẹ nói thế nào?"

"Vẫn chưa, chúng em mới quen nhau không bao lâu, em sợ giống trống khua chiêng lớn quá cô ấy sẽ sợ, chờ ổn định rồi mới nói cho họ biết."

Kỷ Diễm cảm giác được em vợ mình rất quan tâm cô gái kia, cậu ấy không phải là người hay nghĩ cho người khác, nhưng hôm nay trên mọi phương diện đều tính toán vì cô gái kia, anh ta lại nói: "Vậy cũng được, dù sao ba mẹ thất vọng về em không chỉ mới ngày một ngày hai."

Thắm Quyến không nán lại lâu, com nước nói chuyện xong thì dẫn Tô Dạng Nhiên và tiểu cầu về, mặc dù không tới mấy tiếng nhưng hai chị em vẫn rất thích Tô Dạng Nhiên, lúc đi còn kéo tay cô hỏi khi nào lại tới chơi.

Hơn nửa tháng không gặp, tiểu cầu lại lớn thêm một vòng, giống chó Golden này mỗi ngày một hình dáng khác, Thắm Quyến mở cửa xe, nó tự giác nhảy lên ngoan ngoãn nằm trên nệm, không hề chủ nhân phiền lòng.

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn tiểu cầu nằm phía sau, nói: "Tiểu cầu mập khôn hơn rồi."

Thắm Quyến: "Nó biết nó không có chỗ ngồi ở phía trước."

Tô Dạng Nhiên nín cười, "Đột nhiên cảm thấy tiểu cầu mập có hơi đáng thương."

"Em thấy nó đáng thương à?"

"Ừ." Tô Dạng Nhiên gật đầu.

"Em thương nó không bằng dành tình thương đó cho anh đi."

"Anh có gì tốt mà cần thương?"

Thắm Quyến nhìn cô, nhấp môi lại gần, Tô Dạng Nhiên đưa tay ra bịt miệng anh, "Không được, phải về nhà."

Khi cô chuẩn bị rút tay về, Thắm Quyến đột nhiên giữ lại, nhẹ nhàng hôn một cái vào lòng bàn tay cô, chắc là do có mỡ điều hòa không khí nên lòng bàn tay cô ấm áp, môi anh cũng ẩm, cô chơi xấu ấn lòng bàn tay vào môi anh, nắm được gò má, nhìn không khỏi bật cười, "Nhìn anh thế này dễ thương ghê."

Trong mắt Thắm Quyến không có gì khác ngoài cung chiu, anh buông bàn tay giữ tay cô xuống, xoa nhẹ đầu cô, vừa bị che môi vừa nói chuyện, "Đi thôi?"

Tô Dạng Nhiên thu tay về, cúi đầu thắt dây an toàn, "Được."

Mấy ngày gần đây nhiệt độ càng ngày càng thấp, Tô Dạng Nhiên mua qua mạng cho tiểu cầu một ít vật phẩm mùa đông cần thiết, một tấm thảm điện dựa theo kích thước cái lòng của nó, cái đệm, gối ôm nhỏ, đồ chơi bằng nhung.

Thắm Quyến nhìn cô bận bịu bận bịu, cũng không biết cô mua khi nào, tiểu cầu ngược lại hưng phấn vẫy bên cạnh cô, luôn phát ra tiếng kêu gào hứng thú, đến khi nghe được tiếng cô gọi anh mới đi ra khỏi phòng bếp.

"Thắm Quyến, anh lại đây xem nè, em thay đổi cái lòng cho tiểu cầu rồi, mùa đông này nó chắc chắn sẽ không bị lạnh."

Thắm Quyến nhìn một cái, khi trước anh chỉ bỏ vào lòng một cái đệm, bây giờ có sấm đầy đủ, nào đệm nào mền, còn có gối đồ chơi, nhìn là thấy ấm áp, anh cười một tiếng, "Em cũng nhanh trở thành người hầu hạ cho tiểu tử tông này quá ha."

Tô Dạng Nhiên vỗ mông tiểu cầu một cái, tỏ ý bảo nó đi vào, "Em muốn cho nó một cái ô ấm áp qua mùa đông, anh nhìn nè, tiểu cầu mập rất thích đó."

Thắm Quyến nhìn thử, tiểu tử kia đang thoải mái lăn qua lộn lại, xem ra nó rất thích chỗ ở có bố trí cho, "Không ngờ nó còn rất biết hưởng thụ."

Tô Dạng Nhiên đưa tay sờ nó hai cái, sau đó đứng dậy đi tới bên người anh, đưa tay ôm lấy cánh tay anh, "Anh nhìn xem, anh không quan tâm nó chút nào, bình thường nó làm gì có cơ hội hưởng thụ."

Thắm Quyến cảm ngón tay cô chơi đùa, "Ừ, vẫn là em nghĩ chu đáo, bằng không nó không được hưởng thụ rồi."

Tô Dạng Nhiên cười, "Chùng nào chúng ta có thể ăn com?"

Thắm Quyến kéo cô đi về phía phòng bếp, "Còn một món canh nữa là xong."

Tô Dạng Nhiên nhìn thử, canh còn chưa sôi, chắc khoảng mấy phút nữa, vì vậy nói: "Vậy em đi bày chén đĩa trước."

Vừa mới xoay người, một cánh tay bên chắc đã xuyên qua eo cô từ phía sau, sau lưng cô là lồng ngực anh, "Anh làm gì vậy?"

Sau đó mấy giây, cô bị buộc phải xoay người, hông bị bóp, nhẹ nhàng bị nhấc lên ngồi trên bàn bếp, hai chân bị buộc tách ra, anh đứng gần trong gang tấc, Tô Dạng Nhiên đưa tay khoác lên bả vai anh, nhẹ nhàng vòng qua cổ, cô hơi rù thấp đầu, trông mắt giống như ngậm nước, ướt át, mà giọng nói lại kiêu diễm hơn bình thường mấy phần, "Bác sĩ Thắm, anh nhìn em như vậy làm gì, em thấy hơi sợ sợ đó."

Thắm Quyến nhìn một cái là biết cô đang có ý, anh trầm mặc đưa tay dán vào sau ót cô, ngay sau đó một nụ hôn rơi xuống.

Tô Dạng Nhiên ôm đầu anh, tích cực phối hợp, răng môi gần bó, miệng lưỡi quấn quýt, nụ hôn và tính cách của anh hoàn toàn không giống nhau, người khác thấy anh lãnh đạm nhưng nụ hôn của anh lại nóng như lửa, lưỡi trơn trượt cuốn lấy Tô Dạng Nhiên, làm cô thiếu chút nữa là không thờ nổi, nhưng cô cũng không phải một người mặc cho người khác nhào nặn làm tròn, lúc này phản ứng lại, không chịu thua, cuối cùng cả hai người đều hô hấp không yên.

Cô để đầu mình ngả lên bả vai anh, nho nhỏ thờ hào hển, chờ khôi phục lại như cũ mới nhìn thẳng vào mắt người đối diện, ánh mắt như có chứa nước, mặt nhuộm đỏ, môi son bị lem ra khoe miệng, ai cũng thờ dòn dập, mà khoe miệng anh cũng dính màu son môi của cô. Tô Dạng Nhiên đưa tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi, môi đỏ mọng khẽ mở, nói: "Bác sĩ Thẩm, lần nào hôn anh cũng dùng lực nhiều quá, không biết còn tưởng anh muốn ăn em đó."

Bàn tay bóp ngang hông cô dần dần dùng sức, ánh mắt thâm trầm dọa người nhưng Tô Dạng Nhiên không hề sợ chút nào, khoe miệng ngược lại càng kéo cao, anh đưa tay ra bóp môi cô, nghiêm giọng nói: "Sớm muộn cũng có ngày anh ăn em."

Tô Dạng Nhiên gạt tay anh ra, ngoẹo đầu cười nói: "Sớm muộn là khi nào?"

Sau khi câu nói được bật ra, bầu không khí càng mập mờ nóng bỏng, cuối cùng bị tiếng "lục ục" sôi của nồi canh phá vỡ, Tô Dạng Nhiên đưa mắt nhìn một cái, dùng đầu ngón tay đâm đâm ngực anh, "Đói quá, em muốn ăn cơm, anh ôm em xuống đi."

Thẩm Quyến ôm chặt eo cô, hơi dùng sức đã đặt người đứng vững vàng trên mặt đất, sau khi xuống Tô Dạng Nhiên nheo gò má anh một cái sau đó mới đi giúp xếp chén đĩa, bày món ăn ra bàn trà, thuận tiện mở tivi, cô thích vừa ăn cơm vừa xem tivi, ban đầu Thẩm Quyến không ủng hộ cô làm vậy, nhưng sau một trận hồi lộ, cuối cùng anh đành buông tha nguyên tắc.

Bởi vì Tô Dạng Nhiên la hét muốn giảm cân cho nên Thẩm Quyến đã thay đổi bữa ăn, bắt đầu lên danh sách các món, thịt cá không còn trên bàn, thay vào đó là một ít rau cải, thịt ức gà, các loại nguyên liệu nấu ăn, tài nấu nướng của anh rất giỏi, cho dù thiếu dầu thiếu muối Tô Dạng Nhiên cũng rất thỏa mãn.

Sau khi cơm nước xong Tô Dạng Nhiên cho tiểu cầu ăn tối, thức ăn cho chó trộn với thịt gà, lòng đỏ trứng, kem dinh dưỡng và thuốc bổ sắt bổ canxi, bởi vì được huấn luyện nên tiểu cầu không hành động quá khích khi chờ ăn, cô sờ đầu nó xong liền chạy vào bếp.

Thẩm Quyến đang rửa chén, cô bước đến từ phía sau ôm lấy eo anh, dấn gò má vào lưng anh, "Bác sĩ Thẩm, anh thật đam đam."

"Đam đam là từ dùng như vậy à?" Thẩm Quyến nghiêng đầu nhìn cô một cái.

"Đĩ nhiên là có thể rồi, tất cả tính từ tốt đều dùng được trên người anh."

"Vậy anh phải cảm ơn em rồi."

"Không cần khách khí."

Chờ Thẩm Quyến rửa chén xong thì dẫn tiểu cầu tới, mang xích chuẩn bị đi ra ngoài.

"Chờ một chút, em còn mua quần áo cho nó nữa, mặc vào rồi đi." Cô cầm tới một món đồ màu đỏ.

"Em còn mua quần áo?" Thẩm Quyến có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, anh làm chủ gì mà không chăm chút cho nó gì cả." Tô Dạng Nhiên ngồi xổm người xuống mặc quần áo cho tiểu cầu, cài từng nút một, sau khi mặc xong cô hài lòng nhìn mấy cái, "Quả nhiên trắng mặc cái gì cũng đẹp."

Thẩm Quyến liếc mắt nhìn, đúng là đẹp hơn nhiều, ánh mắt anh chuyển qua người cô, "Em mặc áo khoác vào, chúng ta ra ngoài."

"Ok." Tô Dạng Nhiên xoay người đi tới ghế sa lon cầm áo khoác lên.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trong tiểu khu không có ai, đèn đường một ngọn lại một ngọn được mở lên, sáng ngời, Thẩm Quyến một tay dắt chó một tay cầm tay cô bỏ vào túi áo, hai người chậm rãi đi bộ, cảm giác rất vui vẻ.

Tiểu cầu đi mấy vòng cũng không thấy người bạn nhỏ quen thuộc, lúc trở về hơi ủ rũ cúi đầu, sau khi vào nhà Tô Dạng Nhiên cởi quần áo cho nó, xong xuôi nó chạy thẳng vào ổ mới, nằm trên nệm mềm, mặt đầy buồn bã.

"Nó bị sao vậy?"

Thẩm Quyến liếc mắt một cái, "Chắc là mệt."

Nghe vậy, tiểu cầu ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, tiếp theo cúi đầu giả chết.

Tô Dạng Nhiên gạt đầu, treo dây dắt chó lên, "Ủ, lúc nó mới đi cũng không hứng thú lắm."

Tô Dạng Nhiên lại đợi một hồi, đến hơn chín giờ thì đưa tay đẩy anh một cái, "Chín giờ rồi."

Thẩm Quyến ôm eo cô, chôn đầu vào cổ cô, "Ôm một hồi nữa."

Tô Dạng Nhiên sờ đầu anh, môi đến gần rái tai, ma sát, giọng nói câu dẫn, "Có muốn em ở lại không?"

Vâng, bác sĩ Thẩm rất damdam

Chương sau có H ^^

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41: Dấu vết

“Có muốn em ở lại không?”

Yết hầu Thẩm Quyến lặn lên lặn xuống mấy lần, anh chợt buông eo Tô Dạng Nhiên ra, kéo cô đứng dậy khỏi ghế salon, cởi áo khoác ra mặc lên cho cô, “Đi đi đi, anh đưa em về.”

Tô Dạng Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì quần áo đã được mặc kín, cô níu vạt áo không cho anh kéo khóa lên, ngẩng đầu nhìn anh, “Không về không được sao?”

“Đừng nháo.”

“Chúng ta là bạn trai bạn gái đúng không?” Tô Dạng Nhiên nhích lại gần hai bước, tiếp tục truy hỏi.

“Nhưng mà...”

Tô Dạng Nhiên nhón chân lên ôm lấy cổ anh, “Nhưng mà cái gì?”

Người cô vừa thơm vừa mềm, sắc tới như muốn lấy đi cái mạng già của anh, anh đưa tay vòng ra sau bắt lấy cánh tay cô, giọng nói thấp xuống, “Nhiên Nhiên, ngoan.”

Tô Dạng Nhiên cười, ánh mắt cong thành hình lưỡi liềm, môi cô vẫn như cũ hồng hào, vừa nhỏ vừa mềm, mấp máy, mùi thơm chui ra ngoài, vẫn tiếp tục khiêu khích anh, “Thẩm Quyến, không phải anh nói anh là một người đàn ông bình thường sao? Vậy anh nhìn cái gì?”

Thẩm Quyến híp mắt lại, thật ra thì anh cũng không biết mình đang nhìn cái gì nữa, luôn cảm thấy không nên tiến triển nhanh như vậy, nhưng nếu cô cứ tiếp tục hành hạ, anh sợ mình không nhịn được, sự tồn tại của cô đối với anh mà nói chính là cám dỗ, anh có thể cự tuyệt bất kỳ ai, duy nhất chỉ không cự tuyệt được người con gái này.

Vào lúc suy nghĩ của anh đang hỗn loạn, khóa miệng bất thình lình bị hôn lấy, đôi môi mềm nhũn nóng bỏng khẽ mở lên, đầu lưỡi thử dò xét liếm mát, anh không nhịn được rên thành tiếng. “Ừm... Nhiên Nhiên...”

Tô Dạng Nhiên dùng đầu lưỡi lướt qua khe môi anh, tiếp tục dụ dỗ, “Không về có được không?”

Sau khi nghe câu nói kia, sợi dây trong đầu anh căng lên “bật” một tiếng dứt lìa, Thẩm Quyến nắm cầm cô, môi mòng chính xác hôn lên, vừa hôn vừa nói: “Không về là không còn cơ hội nữa đâu.”

Tô Dạng Nhiên cười, dán lên môi anh, “Em có cần cơ hội này đâu, ngược lại là anh, cơ hội này mà không cầm chặt thì... A!”

Thẩm Quyến ôm cô lên, cắn cắn môi người kia, “Không biết nắm lấy là người ngu.”

Tô Dạng Nhiên vuốt ve gò má anh, khẽ nâng người, chủ động làm nụ hôn sâu hơn.

Thẩm Quyến ôm cô đi nhanh tới phòng ngủ, trong phòng chưa mở đèn, sau khi bước vào anh dùng chân đá cho cửa đóng lại “ầm” một tiếng. Tô Dạng Nhiên bị dọa sợ mở mắt, nhưng cả phòng cũng chỉ một mảnh mờ tối, cô không khỏi nói: “Bác sĩ Thẩm, sao anh không mở đèn, nhìn sợ quá.”

Thẩm Quyến dán lên rái tai cô thì thầm, “Ừ, một lát nữa còn sợ hơn.”

Một tay ôm cô, dành ra một tay vén chăn, Tô Dạng Nhiên bị đặt ngang trên giường, mờ tối, anh vẫn chưa sắc tới, cô ngồi dậy, nhỏ giọng gọi: “Thẩm Quyến?”

“Tít...” là tiếng của máy điều hòa không khí.

“Một hồi sẽ lạnh, anh tăng nhiệt độ lên.” Giọng nói anh khàn khàn.

Tiếp theo là một tràng âm thanh sột soạt, dưới ánh trắng sáng ngời cô nhìn quần áo anh bị ném đi, đường cong cơ thể mơ hồ phơi bày dưới ánh trắng, vừa rồi gan lớn nhưng bây giờ Tô Dạng Nhiên không khỏi đỏ mặt, cô lấy tay áp lên gò má, tiếp theo chớp chớp mắt, bóng đen bao trùm lên, thuận thể đẩy ngã cô xuống giường.

Bắp thịt trên ngực anh thật chắc, “Thẩm Quyến...”

Anh không trả lời mà dùng tay kéo vạt áo cô, hai ba cái đã giải quyết xong sạch sẽ, anh nhẹ nhàng hôn lên rái tai cô, cảm nhận được sự run khẽ của người nằm dưới, cười nói: “Không phải mới vừa rồi em còn háng hái lắm sao? Bây giờ sợ rồi?”

Tô Dạng Nhiên cắn môi, lưng không bị khống chế trườn dần lên trên, “Ai... Ai nói em sợ?”

Thẩm Quyến cười, “Không sợ là tốt, hồi nữa anh sẽ không tha cho em đâu.”

“Ai tha ai còn chưa biết nha.” Tô Dạng Nhiên còn có tâm trạng đầu võ mồm.

Thẩm Quyến cúi đầu tìm môi cô, rất nhanh đã tìm được, anh chợt ngậm lấy, ôn nhu nói: “Có thể sẽ hơi đau, em kiên nhẫn một chút.”

Tô Dạng Nhiên khăn trương nhắm mắt lại, trong lòng vẫn hơi thấp thỏm, cô nho nhỏ “ừ” một tiếng.

Sau đó là cảm giác thật đau, nước mắt cô rơi xuống, Thẩm Quyến bị cô làm sợ, từ lúc quen nhau đến bây giờ chưa lần nào nhìn thấy cô khóc, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là rơm rớm, chưa từng thấy giọt nước mắt nào rớt xuống, anh đau lòng hôn lên gò má cô, kiên nhẫn an ủi dụ dỗ, cho đến khi cảm giác đau biến mất anh mới bắt đầu lại.

Cho tới bây giờ Tô Dạng Nhiên chưa từng trải qua cảm giác nào như vậy, vừa đau lại vừa thoải mái, nhất là về sau, thoải mái đến mức móng chân cũng không nhịn được co rúc lại, cô vịn vai anh, theo động tác của anh lao đảo lắc lư, lên lên xuống xuống.

Sau khi xong chuyện, Thẩm Quyến mở đèn ngủ trên đầu giường, ánh đèn ấm áp không hề nhức mắt, bởi vì khi này Tô Dạng Nhiên khóc quá thảm, chỉ làm một lần là Thẩm Quyến không làm nữa, mồ hôi chảy ra giờ thấy hơi lạnh, cô co rụt vào lồng ngực anh, nói: “Em thấy lạnh.”

Nghe vậy, Thẩm Quyến hoàn toàn kéo cô vào ngực mình, kéo chân đắp lên, chân rất mòng nhưng cũng rất ấm áp, không bao lâu tay chân cô đã nóng lên, Tô Dạng Nhiên áp mặt mình vào cổ anh.

Thẩm Quyến đưa tay rút khăn giấy trên đầu giường, hôn lên gò má đỏ ửng của người bên cạnh, “Anh giúp em lau.”

“Lau... cái gì?”

“Em nói xem?”

Trong đầu Tô Dạng Nhiên lại hiện ra cảnh nóng bỏng kia, gò má đã đỏ lại càng đỏ, lỗ tai nóng lên, cô động dậy hai chân, lấm bầm, “Cái đó... tự em làm”

Cuối cùng Thẩm Quyến vẫn không để cô tự làm, dưới khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng của cô mà lau chùi sạch sẽ, sau khi lau xong Tô Dạng Nhiên lập tức chui mình vào chăn, nhắm mắt lại không chịu nhìn anh, chuyện này làm cô thật sự quá xấu hổ.

Thẩm Quyến cười một cái, cũng không trêu chọc cô nữa, hôn một cái lên đỉnh đầu cô rồi hỏi: “Anh đi bật nước nóng cho em tắm nhé?”

Tô Dạng Nhiên nằm trong chăn buồn rầu “ừ” một tiếng, cơ thể dính dính, nếu không tắm cô nghĩ mình tối nay sẽ không ngủ được.

Thẩm Quyến mặc đồ trần nửa người đi tới phòng tắm, anh xoay người đi sau đó Tô Dạng Nhiên mới len lén kéo chăn xuống nhìn lên, anh rất trắng, dường như trắng ngang ngực cô, mặc dù trắng nhưng không gây yếu chút nào, trên người đều là bắp thịt chắc nịch, vết đỏ do mấy dấu móng tay gây ra vô cùng rõ ràng, cúi đầu liếc nhìn đốm xanh xanh tím tím trên người mình, chút áy náy trong lòng biến mất không còn một mống, thật ra thì tình trạng của cô vẫn nghiêm trọng hơn một chút.

Sau khi vào nhà tắm, việc đầu tiên Thẩm Quyến làm là cọ rửa bồn tắm một lần cho sạch, sau đó mới xả nước nóng vào, đợi nó nguội đến độ ấm thích hợp rồi mới ra ngoài, lúc anh đi chuẩn bị nước tắm, Tô Dạng Nhiên đang trùm mền, quần áo nhúm trên đất không còn mặc được nữa.

Lúc cô đang trùm mền, Thẩm Quyến vừa vịn từ phòng tắm đi ra, ánh mắt của hai người đụng nhau, gò má Tô Dạng Nhiên đỏ ửng, cô cúi đầu xuống, mà ánh mắt anh thì tràn đầy tính xâm lược, lớp mền mỏng chỉ che từ ngực xuống, từ xương quai xanh tới cổ đều là dấu vết mà anh lưu lại, nhớ lại mùi thơm mềm mại trên da thịt, cổ họng ỉn ỉn khô khốc.

Tô Dạng Nhiên quần mền kĩ lưỡng rồi mới tìm giày dưới đất, chân còn đang đập trên đất đã nghe tiếng bước chân, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, thấy anh đang đi tới, mền nhún ngã ngồi trên giường.

Thẩm Quyến tiến lên ôm cả người cả mền lên, “Có anh ở đây thì cần gì mang dép?”

Tô Dạng Nhiên, “Hả... Em tự tắm được không?”

“Anh tắm cho em không được à?”

Gò má cô nóng lên, mặc dù hai người vừa rồi đã thân mật đến mức không còn gì thân mật hơn nữa, nhưng lúc đó là làm khi đèn tắt, nếu để lộ hoàn toàn cơ thể mình dưới mắt anh khi bật đèn, cô chắc chắn sẽ không chịu, nói chung là vẫn thấy sợ.

Thẩm Quyến không chịu theo ý cô, lúc vào phòng tắm vẫn kéo mền ra, thả người vào nước ấm, chạm được nước ấm, sự mệt mỏi khắp người đều tan biến, cô thoải mái than một tiếng, nếu anh đã không chịu theo ý cô vậy thì ngoài cách hưởng thụ, cô cũng không còn lựa chọn nào khác.

Thẩm Quyến tỉ mỉ rửa sạch thân thể cô, sau đó mới bế người ra khỏi bồn tắm, mở tủ lấy khăn sạch trùm lên, lại ôm người ra ngoài đặt trên ghế sa lon, “Anh đi thay drap giường đã.”

Tô Dạng Nhiên đỏ mặt gật đầu.

Sau khi thay xong drap trải giường anh mới ôm cô lên giường, Tô Dạng Nhiên lại rúc mình trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời, Thẩm Quyến cúi đầu hôn xuống mắt cô, “Chờ anh, anh đi tắm đã.”

“Ừ.”

Sau khi Thẩm Quyến vào phòng tắm Tô Dạng Nhiên mới vén chăn lên, tắm xong lại cảm thấy không khí cũng không lạnh lắm, cô mang dép đi tới tủ quần áo, vừa mở ra vừa hỏi người trong phòng tắm: “Thẩm Quyến?”

“Hả?” Giọng nói anh truyền ra.

“Em có thể mặc quần áo của anh ngủ không?”

“Có thể, tự em lựa đi.”

“Ừm”

Tủ quần áo nhà anh rất lớn, quần áo bên trong cũng nhiều vô cùng, trưng bày hết sức chỉnh tề, áo len ra áo len, hoody ra hoody, áo khoác ra áo khoác...

Cô nhìn hồi lâu mới thấy trong ngăn kéo một chồng áo thun, áo thun có thể mặc làm đồ ngủ, mặc lên chỉnh tề cô mới đóng lại kéo ra một ngăn khác, sững sờ một lúc, ngăn này chứa toàn quần lót được gấp ngay ngắn...

Thẩm Quyến đi ra đã thấy cô đang ngồi ở cạnh giường sấy tóc, trên người mặc áo của anh, đôi chân dài trắng nõn gác lên giường, trắng đến chói mắt, anh biết cả người cô chỗ nào cũng trắng, suy nghĩ một hồi, bụng dưới không khỏi dâng lên cảm giác quen thuộc.

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu liền thấy anh đang nhìn mình, cô ngoắc ngoắc tay, “Tới đây em sấy tóc cho.”

Thẩm Quyến đi tới, cô kéo cái ghế sa lon tới đặt cạnh mình, “Anh ngồi đây.”

Cái ghế thấp hơn giường, hai người cùng ngồi xuống thì anh còn thấp hơn cô một chút, tiện cho cô làm việc, bởi vì ghế sa lon nên hai chân cô phải dang ra, tầm nhìn của anh vừa vịn dừng ở hai bên eo.

Ánh mắt Thẩm Quyến rơi vào đùi cô, chân Tô Dạng Nhiên vừa dài vừa thẳng lại còn hết sức nhỏ, lúc này trên chân còn dấu vết anh lưu lại, so với da thịt trắng nõn xung quanh vô cùng rõ ràng, bàn tay anh khô nóng, đang suy nghĩ lung tung, tiếng “ừ ừ” của máy sấy tóc đột nhiên ngừng lại, giọng nói cô vang lên.

“Sấy xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ăn no

"Sấy xong rồi."

Thẩm Quyến sực tỉnh nghe cô nói liền thuyên, "Tóc của nam để sấy hơn, mấy phút đã xong."

Anh lại nhìn cô, ánh mắt rơi vào mái tóc dài khô được một nửa, "Vậy sau này anh sẽ giúp em sấy tóc."

Tô Dạng Nhiên cười, "Anh không ngại chứ?"

Thẩm Quyến đưa ngón tay quấn lấy đuôi tóc cô, "Sấy cho em cả đời luôn."

Tô Dạng Nhiên cuốn máy sấy tóc lại bỏ vào ngăn kéo, đưa tay lấy lại lọn tóc từ trong tay anh, sau đó nhìn anh hừ một tiếng, "Anh có biết người đời có câu này không?"

"Câu gì?"

"Đàn ông là quỷ lửa gát." Vừa nói cô vừa đưa chân đạp anh một cái máy thật nhanh sau đó muốn chui vào chăn.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, mắt cá chân bị túm lại, anh xoay mình ngăn cản, bàn tay thon dài chọc chọc vào xương sườn nhạy cảm, khiến cô bật cười, "Nhột, ha ha ha...."

Thẩm Quyến mỉm cười nhìn người đang nằm dưới, cô cười hết sức vui vẻ, "Ai là quỷ lửa gát?"

Tô Dạng Nhiên cười tới mức không thở được, giọng nói khi có khi không, "Đâu phải có mình em nói đâu... Mọi người đều nói vậy mà."

Thẩm Quyến lại di chuyển bàn tay, Tô Dạng Nhiên vận vẹo, "Nhột, nhột mà..."

Đột nhiên anh lại chồm cả người tới, môi dán vào cằm cô, giọng nói hấp dẫn, "Hà? Nhột ở đây à?"

Lúc bị chọc, vạt áo cô đã bị kéo lên đến thắt lưng, bàn tay anh mò từ bắp đùi trần trụi đi lên, đột nhiên chạm tới một lớp vải mềm mại, anh cúi đầu nhìn một cái, cô đang mặc cái quần lót góc bẹt*, anh như bị chọc trúng huyết cười, nắm trên vai cô cười lớn.

* Giống quần đùi, muốn biết thêm lên google gõ, hi hi

Tô Dạng Nhiên đỏ mặt đẩy anh, "Cười cái gì mà cười, có gì buồn cười đâu chứ, em chỉ mặc ké một cái thôi mà."

"Anh buồn cười quá...."

Tô Dạng Nhiên phồng má, cũng không biết sức mạnh từ đâu tới mà đẩy người đang nằm trên người mình xuống, đề lên, làm liền một mạch, cô bắt chước anh khi nãy, cũng đưa tay chọc vào xương sườn anh, "Cười cười cười nè, cho anh cười đã luôn."

Nhưng cô tính sai rồi, xương sườn là nơi mẫn cảm của cô nhưng không phải là của anh, cho nên kệ cô chọc chỗ nào anh cũng không thấy nhột, ngược lại là dưới bụng hơi khác thường, anh dang tay ôm vòng eo nhỏ nhắn, trầm giọng hỏi: "Em không đau?"

Tô Dạng Nhiên còn chưa hồi hồn, "Đau? Đau chỗ nào?"

"Vậy xem ra là không đau rồi." Thẩm Quyến cười.

Dưới nụ cười đầy ẩn ý của anh Tô Dạng Nhiên mới hiểu ra, cô lập tức đẩy bàn tay kia ra, bước xuống, sột soạt chui vào chăn, "Không, em còn đau lắm, em cần nghỉ ngơi."

Anh không nói thì không cảm thấy gì, nhắc đến đã cảm thấy chân như muốn nhũn ra, sức mạnh khi nãy chỉ cần nhớ lại thôi cũng cảm thấy muốn sung lên luôn, cô giữ chặt chăn, liếc qua "Em mệt, buồn ngủ, anh ngủ ngon."

Thẩm Quyến thấy cô quần mình thành con nhộng thì không khỏi bật cười, anh giờ tay tắt đèn ngủ, toàn bộ phòng ngủ lẩn nhủ tối om

"Em lấy chăn đi cà rồi, không cho anh chút nào sao?"

Tô Dạng Nhiên nhẹ cắn môi, "Anh để yên cho em ngủ thì em mới chia cho anh một nửa."

Thẩm Quyến nín cười, "Ừ, anh hứa."

Tô Dạng Nhiên lòi chân ra cho anh một nửa, "Đây, cho anh." Thấy anh đắp kín mền, cô nhỏ tiếng hỏi: "Anh ngủ thật à?"

"Gạt em làm gì?"

Tô Dạng Nhiên thỏa mãn cười một tiếng, sau đó xoay người qua, dúi người vào trong ngực anh, gò má áp vào bả vai anh, "Vậy em ngủ đây."

Cô dựa cả người vào người anh, ôm eo anh, Thẩm Quyến cảm nhận được sự lệ thuộc của cô, anh đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, "Ừ, đi ngủ thôi, ngủ ngon."

Ngày hôm qua chơi đùa đến tối muộn nhưng Thẩm Quyến vẫn tỉnh dậy đúng giờ như mọi ngày, chỉ là lần này thức dậy trên giường không chỉ có một mình anh, còn có một người nằm trong vòng tay, cô ngủ rất say, gương mặt đỏ bừng, mấy sợi tóc mềm mại rơi trên mặt cô.

Trong mắt Thẩm Quyến tràn đầy tình yêu, anh đưa tay nhẹ nhàng kéo mấy sợi tóc kia ra sau tai, cúi người hôn lên môi cô, lần đầu tiên có ý nghĩ không muốn rời giường, chỉ muốn nằm mãi như vậy ôm cô, cảm giác rung động trước giờ chưa từng có.

"Úm..." Tô Dạng Nhiên nằm trong chăn miễn cưỡng duỗi cánh tay, bên gối trống không, cô mở mắt ra, phòng ngủ chỉ có một mình mình, cô mê man ngồi một hồi, mấy giây sau đột nhiên xoay mình ngồi dậy, kéo cô áo ra nhìn một cái, trên người cô đầy vết hôn, lúc này mới nhớ lại tối ngày hôm mình và Thẩm Quyến cùng nhau lăn giường!!!

Sau một lát, cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, 8h15, giờ này chắc Thẩm Quyến vẫn chưa đi làm, Tô Dạng Nhiên vén chăn lên đi ra cửa, chỉ mở ra một khe hở nhỏ, quả nhiên thấy anh đang ở trong nhà bếp làm bữa sáng.

"Nhien Nhen?"

Tô Dạng Nhen: "???" Sau ột anh có mất thần hả?

Cô ló đầu ra, "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, em tỉnh rồi à, đi rửa mặt đi, bữa ăn sáng thượng hạng sắp xong rồi đây, đồ rửa mặt ở sau gương, ản gương một cái cửa sẽ tự động mở."

"À được, đúng rồi, Thẩm Quyến."

"Hả?"

"Em không có quần áo sạch để mặc, tất cả đều ở nhà em rồi."

"Mất mã là bao nhiêu, anh đi lấy giúp em"

Mất Tô Dạng Nhen sáng rực lên, sau đó nhanh chóng báo cáo một dãy số.

Thẩm Quyến nhắm lại, "Anh nhớ rồi, em đi rửa mặt đi."

"Được."

Tô Dạng Nhen đánh răng rửa mặt trong phòng tắm, cửa phòng ngủ mở ra, Thẩm Quyến đặt quần áo của cô lên giường, "Nhien Nhen, quần áo anh để trên giường nhé."

"... Được."

Cô rửa mặt xong đi ra đã thấy, ở trên cùng là một bộ đồ lót ren màu đen, mặt cô đỏ lên, quả nhiên đàn ông không có gì tốt, có nhiều bộ mà cứ lựa bộ này lấy đi!!

Thay đồ xong, Tô Dạng Nhen đi tới kính nhìn một cái, chà, thật ra thì mất lựa đồ của anh cũng không tệ lắm

Lúc cô đi ra Thẩm Quyến đã làm xong bữa sáng.

Cháo gạo lức, sandwich, sữa bò nóng, lượng calo không cao.

Thẩm Quyến ngược mắt nhìn, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, không biết tại sao Tô Dạng Nhen lại nghĩ chắc là anh đang cười bộ đồ lót ren mình đang mặc, cô mắt tự nhiên liếc anh một cái, lẩm bầm nói: "Anh cố ý phải không?"

"Hửm, cái gì?"

"Còn giả bộ? Không thêm quan tâm anh nữa."

Thẩm Quyến cười khê, "Không quan tâm cũng được, ăn bữa sáng cái đã."

Tô Dạng Nhen hưng hân cắn một miếng sandwich, bất ngờ phát hiện ăn ngon thật, lại cắn hai cái.

Anh suy nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi: "Lúc anh qua nhà em có thấy giá sách trong phòng ngủ có rất nhiều sách của Dạng Túc, em thích sách của cô ấy à?"

Tô Dạng Nhen sững sốt một chút nhìn anh, ánh mắt lơ lửng nhìn xuống, "Có thể coi là vậy, cũng không thích lắm..." Dù sao cô cũng không đọc sách mình viết.

"Chị anh rất thích sách của cô ấy, lần trước còn mượn anh một cuốn."

"[Quyển sổ trình thám]?"

"Sao em biết?"

"Trên giá sách anh có để, ừm, anh thấy cuốn sách đó thế nào?"

Thẩm Quyến gật đầu, "Ừm, cũng không tệ lắm, có thể thấy ngòi bút của tác giả thể hiện sự kinh dị rất đơn giản, dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để viết ra cái mình muốn nói, tiết tấu nắm rất chặt, ý tưởng câu chuyện cũng rất tài tình, là một người rất có tài."

Tô Dạng Nhen không nhịn được bật cười, vội che miệng, "Anh thật sự cảm thấy thế?"

Thẩm Quyến kinh ngạc nhìn cô, gật đầu, "Đúng vậy, thì sao?"

"Không...Không có sao cả, đúng rồi, anh vừa nói chị anh rất thích tác giả này đúng không?"

"Ừ, nghe nói vậy, chị anh thích nhà văn viết truyện kinh dị."

Ánh mắt Tô Dạng Nhen lóe lên, sau đó hỏi: "Nếu em đưa cho chị ấy một bộ [Nhật kí gặp quỷ] toàn tập có chữ kí, chị ấy có thích không?"

"Nghe nói cho tới bây giờ Dạng Túc chưa từng tham gia bất kỳ phỏng vấn nào, cũng không ký tặng, ngay cả buổi ra mắt phim chuyển từ tiểu thuyết của mình mà cô ấy cũng không tham dự, em chắc chắn em có thể lấy được chữ kí?"

Chân mày Tô dạng nhen khẽ nhíu lại, "Ừ, đương nhiên rồi, không lẽ anh quên em cũng là một bút gia hoàn hảo rồi à?"

Thẩm Quyến ngạc nhiên, chột phản ứng, anh nhớ bác sĩ Mạnh đã nói cô là một nhà văn toàn thời gian, "Vậy em và cô ấy là đồng nghiệp?"

"Ồ, đúng vậy."

"Hai người rất thân quen?"

"Ừm, có thể coi là vậy, dù sao em sẽ lấy được chữ kí mà."

"Quen em lâu như vậy, anh chợt phát hiện anh không biết gì về nghề nghiệp của em cả."

"Anh muốn biết hả?"

"Ừ."

"Bí mật."

Thẩm Quyên: "Không thể nói cho anh nghe sao?"

"Ừ, gặp đúng lúc em sẽ tự nói cho anh biết."

"Vậy lúc nào thì mới đúng lúc?"

"Chờ đi, khi nào thích hợp em sẽ nói."

Thẩm Quyên bật cười, "Được, vậy anh sẽ chờ."

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, tâm trạng tốt nhìn anh giờ tay ra hiệu ok.

Đưa Thẩm Quyên ra cửa xong, Tô Dạng Nhiên trở về cái ỏ của mình đem mấy vi tính xách tay tới, mấy bản thảo cô soạn trước khi đi Nam Linh đã dùng xong hết rồi, chắc biên tập mỹ nhân lại sắp đến tìm.

Cả buổi sáng cô đều ở đây gõ chữ, buổi trưa cho tiểu cầu ăn cơm, cơm nước xong lại dẫn nó đi một vòng, chờ nó ngủ Tô Dạng Nhiên lại về nhà mình, lục trong nhà kho ra một chồng sách hàng mẫu.

《 Nhật kí gặp quý 》 là quyển sách bán chạy nhất của cô, một bộ tám quyển, mỗi quyển xuất bản mỗi lúc khác nhau nên nếu muốn góp một bộ đầy đủ cũng không dễ dàng, may mà cô có giữ lại hàng mẫu.

Mỗi lần xuất bản một quyển, nhà xuất bản sẽ cho cô mười quyển hàng mẫu, hàng mẫu để giữ lại đưa bạn bè và bạn trên mạng, nhưng cô lười, không thích giao thiệp với bạn trên mạng, bạn bè thì chỉ có hai người Mạnh Diễm Mục Cẩm, biết nghề nghiệp thật sự của cô thì cũng chỉ có hai người họ, trong tay cô còn mấy quyển, không ngờ tới lúc này đã có chỗ dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Phục vụ

Tô Dạng Nhiên nghĩ mình sẽ đưa sách cho chị trước khi nói cho Thẩm Quyên biết mình chính là Dạng Túc, mỗi quyển cô đều lấy thân phận bạn của Thẩm Quyên ký lên, ký xong hài lòng dọn sách về nhà kho lần nữa.

Buổi chiều tiếp tục gõ chữ, lúc cô vừa đi ra khỏi phòng thì nhận được điện thoại của anh.

"Alo, Nhiên Nhiên."

"Thẩm Quyên, anh sắp tan làm rồi hả?" Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng vịn vịn cổ tay.

"Không phải, buổi sáng quên nói với em, hôm nay là thứ ba."

Tô Dạng Nhiên là loại người không có khái niệm thời gian, "Thứ ba? Thì sao?"

"Em quên rồi hả? Thứ ba anh phải trực đêm."

"À, em nhớ ra rồi, đã thứ ba rồi à, vậy hôm nay anh không về nhà hả?"

"Ừm, sáng mai anh mới về được, buổi tối không được nhin không ăn cơm đó nha, em tự làm đồ ăn đi, trong tủ lạnh có ức gà, xào chung ớt xanh là được rồi, bí, khoai mỡ, bắp cũng có sẵn."

Tô Dạng Nhiên cười một tiếng, "Em biết rồi, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ ăn cơm tối."

"Được, vậy anh không nói nữa, anh phải đi kiểm tra phòng rồi, cúp máy nha."

"Ừ, bái bai."

Bữa tối Tô Dạng Nhiên ăn rất đơn giản, ít nhất không có bữa ăn tinh xảo như khi Thẩm Quyên ở nhà, sau khi cơm nước xong cô nhận được tin WeChat của Mạnh Diễm.

—— Nhiên, cậu mau giúp tớ xem thử đi, coi bộ áo cưới nào đẹp.

—— [Hình ảnh].

—— [Hình ảnh].

—— [Hình ảnh].

Tô Dạng Nhiên mở ra, tấm nào cũng nghiêm túc xem thử.

—— Tớ thấy bộ nào cũng đẹp hết, sao giờ??

—— Vậy cậu lựa bộ đẹp nhất đi!

—— Vậy tớ chấm bộ thứ hai!

—— Tớ biết là mắt nhìn của tui mình giống nhau mà!!! Tớ cũng thích bộ thứ hai!!!

—— Vậy thì chọn bộ thứ hai đi

—— OK!! Phải chọn bộ này! Đẹp quá!!!

—— [khả ái].jpg

—— Đứng rồi, bây giờ cậu tha hồ đắc ý nha, suốt ngày ở chung với bác sĩ Thẩm quên mất chị em rồi.

—— Sao cậu biết chuyện này, tớ chưa nói cho cậu biết mà?

—— Tớ là ai chứ, đương nhiên là có người nói cho tớ biết rồi.

—— Chu Dương hả?

—— Cậu thật thông minh.

——...

—— Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, tớ muốn đi ra ngoài ngắm cảnh đêm, chờ về nước đi tớ sẽ mời cậu đi ăn khuya.

—— Được.

Tô Dạng Nhiên viết bản thảo đến hơn hai giờ mới xong, chương này quá nhiều yếu tố kinh dị, cô cứ nằm lăn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, trong đầu đầy hình ảnh ghê rợn, chỉ cần phòng khách có chút xíu động tĩnh nào là cô liền vênh tai lên nghe.

Khi trước cô cũng từng lâm vào tình huống thế này, lúc đó không có cách nào, chỉ có thể cố dỗ bản thân mình ngủ, nhưng bây giờ cô đột nhiên rất nhớ Thẩm Quyển, từ khi sống chung với anh Tô Dạng Nhiên luôn có một loại cảm giác dựa dẫm, lúc này cũng rất nhớ anh.

Tô Dạng Nhiên do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không nịn được gọi WeChat cho anh, cô nghĩ chỉ cần mười giây, nếu trong mười giây này mà Thẩm Quyển không bắt máy thì thôi, đúng lúc ngay khi trong lòng cô mặc niệm đếm đến giây thứ chín.

"Tít —— " một tiếng, đầu kia bắt máy.

Thẩm Quyển mới vừa đi kiểm tra phòng xong, điện thoại di động trong túi đột nhiên rung rung, anh vội vàng lấy ra nghe.

"Nhiên Nhiên, sao vậy?"

Tô dạng nhiên để điện thoại di động dựa vào đầu giường, nằm sấp ở trên giường, khi nhìn thấy mặt mũi của anh thì cảm giác sợ hãi trong lòng bị xua tan đi mất, "Thẩm Quyển, em không ngủ được."

"Sao thế?"

"Em sợ." Cô nhỏ giọng nói.

"Sợ cái gì?"

"Em vừa viết xong một bản thảo vô cùng đáng sợ, nhưng bây giờ làm sao cũng không quên được, nên hơi sợ."

Thẩm Quyển nhẹ nhàng cười một cái, "Em lớn rồi mà còn sợ gì nữa."

"Chắc là bị ám ảnh."

"Đừng sợ, không có gì đâu, em mệt không?"

"Có hơi hơi."

"Vậy em nhắm mắt lại nói chuyện với anh nè, anh dỗ em ngủ."

"Anh đừng cúp máy nha."

"Ừ, anh không cúp, em nhắm mắt lại đi."

Thẩm Quyển ngồi ở cạnh bên giường, đặt điện thoại trên bàn làm việc, lúc đầu Tô Dạng Nhiên còn có thể anh một câu em một câu nói chuyện với anh, sau đó anh nói ba bốn câu thì cô trả lời một câu, xem ra là sắp say ngủ rồi, đến khi đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, cô đã ngủ, truyền tới tiếng hít thở đều đặn.

Lại thêm một lúc nữa, Thẩm Quyển cảm hồ sơ bắt đầu ghi chép, viết một lúc thì ngẩng đầu nhìn người trong video, thấy cô ngủ yên ổn thì cúi đầu tiếp tục viết, đến rạng sáng gần sáu giờ anh mới cúp video, chờ bác sĩ Lục qua giao ca thì anh có thể đi về rồi.

Sau khi vào nhà Thẩm Quyển cố ý bước nhẹ chân, tiểu cầu đang ngủ thì tỉnh dậy, nó chạy tới, Thẩm Quyển vỗ đầu trấn an nó mấy cái, bảo nó yên lặng, dẫn nó ra cầu tiêu giải quyết, cho ăn sáng xong thì tiểu cầu mới về ổ ngủ tiếp.

Anh cho bữa sáng vừa làm xong vào lò vi sóng, dán lên cửa tủ lạnh một tấm ghi chú, vì để không đánh thức cô nên Thẩm Quyển tắm ở phòng tắm bên ngoài, xong xuôi mới mở cửa vào

phòng ngủ, trong phòng mờ tối, không sáng lắm, trên giường gò lên một cục, Tô Dạng Nhiên còn đang ngủ, Thẩm Quyến rón rén vén chăn lên giường.

Trong giấc mơ, Tô Dạng Nhiên đột nhiên cảm thấy giường hơi lún xuống, ý thức mơ hồ xoay người, bàn tay mờ tối thân thể ấm áp kia, không mở mắt nhưng trong lòng vẫn biết đó là ai, cô nhẹ nhàng "um" một tiếng, nhích lại gần, quần áo lạnh cứng khiến cô hít một hơi.

"Anh về rồi?" Cô mơ màng hỏi.

Thẩm Quyến cười ôm người vào trong ngực, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, ôn nhu trả lời, "Ừ, anh về rồi, được rồi ngủ tiếp thôi, còn sớm lắm."

"... Ừ." Tô Dạng Nhiên ôm chặt, khép đôi mắt vốn đang nửa mở nửa nhắm tiếp tục ngủ. Lúc Tô Dạng Nhiên tỉnh anh vẫn còn đang say ngủ.

Rèm cửa sổ che đi ánh mặt trời bên ngoài, trong phòng mờ tối nhưng cũng không đến nỗi đưa tay vẫn không thấy được năm ngón, ít nhất cô có thể nhìn rõ khuôn mặt của anh khi ngủ, Tô Dạng Nhiên nhìn một hồi, cuối cùng vẫn không kìm được đưa tay ra vuốt ve theo đường cong gương mặt, lông mày anh rậm mà ngay ngắn, sống mũi cao, môi mỏng đỏ thắm, càng nhìn càng sinh ra cảm giác thỏa mãn, người đàn ông này cuối cùng đã thuộc về mình.

Tô Dạng Nhiên ngủ đủ rồi nhưng anh thì chưa, sáng sớm mới về, chỉ vừa chợp mắt được một lúc thôi, cô không muốn làm anh tỉnh vì vậy nhẹ nhàng dời cánh tay đặt ngang hông mình qua một bên, cuối cùng rón rén xuống giường, đi thẳng ra phòng tắm bên ngoài rửa mặt.

Khi đi qua tủ lạnh vô tình nhìn thấy một miếng ghi chú nhỏ, Tô Dạng Nhiên đưa tay lấy xuống.

—— Bữa sáng ở trong lò vi sóng, khi ăn em nhớ hâm lại.

Ký tên, Quyến.

Khỏe mới cô cong cong lên, cẩn thận cho giấy ghi chú vào túi mình.

Cô hâm nóng đồ ăn trong lò vi sóng, mấy phút sau lại bung ra, ăn sáng xong Tô Dạng Nhiên lại lặng lẽ về phòng ngủ nhìn Thẩm Quyến một cái, anh còn đang ngủ.

Lúc anh tỉnh lại cả phòng vẫn tối, nhưng anh biết không phải tại rèm cửa chắn sáng mà là bên ngoài tối thật, Thẩm Quyến ngủ một giấc thật dài, nửa đêm hôm qua có một bệnh nhân đột ngột phát bệnh, anh bận rộn đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi.

"Két ——" Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Tô Dạng Nhiên thận trọng lộ đầu đi vào, cũng không biết là anh đã tỉnh hay chưa, cô bước nhẹ chân tới cạnh giường, đến gần thì nghe tiếng hít thở đều đều, xem ra anh vẫn chưa dậy, cô nhấp môi xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, cháo còn đang nấu ngoài bếp.

Vừa mới xoay người, cổ tay lại bị một đôi bàn tay thon dài ấm áp cầm lấy.

"A!"

Tô Dạng Nhiên hoảng sợ thét lên, người bị lôi ngã xuống mặt giường mềm mại.

"Chạy đường nào nữa?" Anh vừa tỉnh ngủ, giọng nói khàn khàn phả vào bên tai. Cô cảm thấy cả người đột nhiên mềm nhũn, giọng nói này thật có sức dụ dỗ, như đang gọi cô mau nằm xuống giường xéo anh vậy!

"Anh dậy rồi hả?"

Lời vừa hỏi ra đã cảm thấy thân thể bị kéo tới, chờ khi phản ứng kịp thì cô đã bị anh cho vào trong chăn, dép đã rơi lúc ngã xuống giường.

"Thẩm Quyến?" Cô gọi tên anh.

"Ừm, Nhiên Nhiên, người em thật là thơm."

Gò má cô nóng lên, "Ừm... Thật hả?"

"Ừ, thơm quá làm anh muốn ăn sạch em."

Tô Dạng Nhiên, "... Ngủ đã rồi lại bắt đầu lưu manh hả!"

"Anh đối dụng đúng không?" Cô đưa tay nhẹ nhàng chọt chọt cánh tay vắt ngang hông mình.

Anh lại càng ôm chặt hơn, gò má tựa vào ót cô, có dụng ý khác hàm hồ nói: "Đói, bây giờ có thể ăn không?"

Không biết tại sao cô lại hiểu ý tứ trong câu nói, xoay người lại, Thẩm Quyến cũng phối hợp buông lỏng người, xoay người cong môi nhìn vào mắt anh, "Cơm nước xong ăn nữa."

Anh nhếch miệng, nhích lại gần khẽ mở lên đôi môi đỏ mọng kia, "Em nói rồi đó nha."

Tô Dạng Nhiên nhìn nháy mắt, "Ừ, em nói, cho nên anh mau buông ra đi, nồi cháo còn đang nấu ở bếp kia."

"Cháo thịt hả?"

"Đúng vậy, ăn không?"

"Ăn." Thẩm Quyến không nữa làm khó cô nữa, thả lỏng vòng tay.

Lấy được tự do xong Tô Dạng Nhiên nhanh nhẹn chui ra ngoài, "Anh sửa soạn xong thì đi ra ngoài nha."

Trong mắt anh toàn là vẻ cưng chiều, "Được."

Tô Dạng Nhiên trở lại phòng bếp, nồi cháo sôi lên tỏa ra hương thơm nồng, cô cảm muốn nhẹ nhàng khuấy đều, cuối cùng nhấn nút giữ ấm.

Thẩm Quyến sáng khoái ra khỏi phòng ngủ, anh đi tới tủ lạnh trước, sau khi mở ra thấy trong tủ lạnh nhét đầy đồ ăn thì xoay người nhìn cô, "Hôm nay em đi siêu thị hả?"

"Đúng vậy." Tô Dạng Nhiên múc cháo ra, bưng tới bàn.

"Vậy thì tốt, anh còn nghĩ là em sẽ làm thức ăn đóng hộp...."

Tô Dạng Nhiên kêu anh, "Thẩm Quyến."

"Hả?"

Cô ngoắc ngoắc tay, "Anh lại đây."

Thẩm Quyến đóng cửa tủ lạnh đi tới, "Sao vậy?"

Vừa dứt lời, ánh mắt anh sững sờ nhìn qua bàn trà, ngoại trừ cháo thịt ra còn có ba món mặn một món canh.

"Em làm?"

"Đúng vậy." Cô tiến đến mấy bước, "Anh rất tốt, luôn luôn chăm sóc em đầy đủ, cho nên em cũng muốn làm như vậy, em cũng có thể chăm sóc chu toàn cho anh."

Tất cả sự quan tâm của cô khiến nội tâm Thẩm Quyến xúc động, anh không có quan niệm đàn ông làm chủ, chắc là do gia đình ảnh hưởng, từ cha mẹ đến anh chị luôn khiến trong đầu anh có ý niệm phải vô điều kiện cung cấp con gái, ở trong nhà họ, mẹ và chị có quyền lợi tuyệt đối, như vậy cũng không hề có ảnh hưởng gì đến hôn nhân của họ, ngược lại tình cảm càng ngày càng tốt.

Trước giờ không tự trải qua nên Thẩm Quyến vẫn không hiểu, nhưng lời nói hôm nay của cô đã khiến anh hiểu vì sao tình cảm giữa cha mẹ và anh chị lại vững chắc như vậy rồi, không chỉ có đàn ông bỏ ra yêu thương, anh thấy cha và anh rể rất tốt nhưng hai người họ lại thấy thấy mẹ và chị tốt hơn, tất cả bọn họ yêu thương lẫn nhau, giống như lời nói của cô vậy, làm anh cảm thấy ấm áp.

Tô Dạng Nhiên thấy nửa ngày anh không trả lời, nhẹ nhàng nhíu mày, anh phải vô cùng cảm động mới đúng chứ? Không phải người ta nói cái chiêu khống chế chồng này lúc nào cũng hiệu quả sao?!!!

"Nhiên Nhiên?"

"Hả?"

Thẩm Quyến đi tới, dang tay ôm cô vào trong ngực, "Anh yêu em"

Tô Dạng Nhiên sững sờ, trong lòng ấm áp, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn, cô cũng đưa tay ôm lấy anh, "Em cũng rất yêu anh." Cô lại yên lặng nói thêm một câu, "Sau này anh sẽ tốt với em, như vậy em cũng phải tốt với anh hơn nữa."

"Được, anh bảo đảm, anh sẽ tốt với em."

"Vậy chúng ta ăn cơm đi, chút nữa là cơm nguội lạnh đó."

"Được."

Khi trước cô đã nấu một nồi canh nhưng lần này làm ba món, món nào cũng là món đơn giản, khăn trương nhìn anh ăn, đây coi như là lần đầu tiên cô nghiêm túc nấu cơm cho anh.

"Sao rồi? Có ngon không?" Cô hỏi.

Bữa tối nay anh ăn hai chén cơm, tất cả đồ ăn cũng giải quyết không còn chút nào, đây chính là câu trả lời. Sau khi ăn xong Tô Dạng Nhiên thu dọn chén đĩa chuẩn bị đi rửa chén, bị Thẩm Quyến cản lại, "Đề anh rửa chén cho."

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Nhưng mà em đã nói rằng em sẽ chăm sóc anh mà." Dù sao diễn cũng phải diễn tới cuối, nếu không anh hết cảm động thì sao?

Thẩm Quyến cầm tay cô, đưa nhẹ lên môi mình khẽ hôn một cái, "Tay con gái phải biết giữ gìn thật tốt."

Tô Dạng Nhiên nhìn xuống tay anh, lại thấy rõ ràng tay anh còn đẹp hơn tay mình, tay cầm dao giải phẫu cũng phải giữ thật tốt mới được, cô nghĩ một chút rồi nói: "Bằng không chúng ta mua một cái máy rửa chén đi, tay anh cũng đẹp, em cũng muốn anh phải bảo dưỡng nó thật tốt."

Xem này! Cô đúng là có tài ăn nói! Bác sĩ Thẩm nhất định là sẽ cảm động không thôi!!!

Quả nhiên, ánh mắt anh nhìn cô lại càng thêm dịu dàng, "Ừ, được, nghe lời em."

Cuối cùng chén vẫn để cho anh rửa, Tô Dạng Nhiên ti mi đeo bao tay cho anh, ở trong nhà bếp cho tới khi rửa xong, sau đó cô tiến lên chủ động ôm lấy Thẩm Quyến, "Anh thích em làm đồ ăn cho anh hả?"

Thẩm Quyến ôm eo cô, trán kề trán, "Thích, vô cùng thích."

"Vậy sau này em sẽ làm nhiều bữa hơn, được không?"

"Được."

Tô Dạng Nhiên cười, trong mắt lấp lánh ánh nước, xinh đẹp như một bầu trời sao vậy, anh không kìm lòng được lấy tay vuốt ve đuôi mắt cô, lẩm bẩm nói: "Lời khi nãy em nói còn tính không?"

"Nói cái gì?" Tô Dạng Nhiên chưa kịp hiểu.

Thẩm Quyến mỉm cười, ngón tay theo đuôi mắt di chuyển đến đôi môi hồng nhẹ nhàng ma sát, ánh mắt thâm thúy lại thâm tình, "Em trả lời thế à, yêu tình lừa gạt."

Tô Dạng Nhiên lại thấy ánh mắt nhuộm màu sắc dục quen thuộc, gò má đỏ ửng, theo bản năng nuốt nước miếng, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Em đã nói thì sẽ giữ lời, anh phải phục vụ"

cho thật tốt đó, làm em hài lòng mới được."

Thắm Quyến bật cười, nâng cao cằm lên rồi hôn xuống, anh ôm thật chặt cô vào trong ngực mình, vừa hôn vừa đi đến phòng ngủ, chân của hai người cuốn vào nhau, hơn nửa người anh cao quá, Tô Dạng Nhiên đi theo không kịp, ngay tại lúc cô thiếu chút nữa trượt chân té thì cơ thể đột nhiên bay lên không, Thắm Quyến ôm eo nhấc người lên.

"Ngaoan, bám chắc vào, nếu không là té đó."

Vừa nghe nói sẽ té là cô luống cuống, lập tức kẹp chặt chân vào hông anh, sau động tác này là tiếng rên của Thắm Quyến, trong đầu anh toàn là hình ảnh cò bay phấp phới, bàn tay anh nâng người cô lên, lần nữa dán môi xuống.

Tô Dạng Nhiên cảm giác được sự biến hóa của anh, trong lòng âm thầm đắc ý, đây chính là mị lực cảm dỗ của cô, anh có sức kim nén kinh người nhưng đã đến đến trước mặt Tô Dạng Nhiên thì thất bại trong gang tấc, nộ vũ khí đầu hàng, sự khắc chế biến thành số không.

Cô cứ nghĩ rằng mình có thể giống như ngày đó chiếm thế chủ đạo, nhưng anh vừa vào là cô lập tức bị động, bị anh đè làm thở dốc cũng không nổi, động tác còn vừa nhanh vừa mãnh liệt, ngay cả tìm đường chống đỡ cũng không thể.

Tô Dạng Nhiên bị anh lật người lại, nhẹ nhàng cắn vành tai cô, "Ngày đó là lần đầu tiên của em, anh nương tay."

Mặt Tô Dạng Nhiên đỏ tới mang tai, "Anh.... A..."

"Này, anh.... Được rồi... Không được...." Cô không yên nói.

Anh vẫn cần mẫn, "Thế này vẫn chưa được, em đã nói anh phải phục vụ thật tốt mà?"

"Em... Em... A... Khôn khiếp!"

"Ừ, anh là thằng khôn."

"Thắm Quyến!"

Tô Dạng Nhiên không nhớ nổi rốt cuộc bọn họ tận hưởng bao nhiêu lần, cô chỉ có một ý nghĩ, người này chính là cảm thú, người đội lốt thú, giả lịch sự, giống như lời Mục Cầm nói vậy, người ra vẻ nghiêm túc thật ra là người phong trần nhất, từ ngày được ăn mặn thì biến thành lang sói hổ báo luôn!

Thắm Quyến nhìn người đang vui trong chăn hầm hừ, anh kẻ sát vào tai cô, "Em còn tức giận hả?"

Cô "hừ" một tiếng, "Anh sáng khoái lắm rồi đúng không?"

"Chẳng lẽ em không thấy thế à?"

"Anh!!" Tô Dạng Nhiên kích động vén chăn lên, đưa tay chặn miệng anh, "Anh im miệng cho em, im miệng."

Cô chênh vênh không chú ý, sau khi nhào qua nghe Thắm Quyến kêu một tiếng mới đề ý, định bỏ trốn thì đã không còn kịp nữa rồi, lúc bị chặn lại Tô Dạng Nhiên tức đến mức muốn khóc, người này hết lần này tới lần khác còn nói bên tai cô mấy câu hạ lưu vô sỉ, sau này cô phải ghi nhớ thật rõ, thận của người đàn ông này tốt lắm, không chọc nổi không chọc nổi.

Sau khi lần lộn xong, cả người Tô Dạng Nhiên đỏ mớ hôi bị Thắm Quyến ôm vào phòng tắm nước nóng, lần trước khi tắm cô vẫn còn chút sức lực, nhưng lần này thật sự là xụi lơ thành bùn luôn rồi, như mì sợi nấu đến rục, ngay cả sức khóc sức mắng người cũng không còn!

Coi như là anh còn chút lương tâm, yên phận tắm cho cô chứ không làm càn làm bậy, nếu không chờ cô khôi phục sức lực, nhất định sẽ bóp chết anh.

Cô được anh hầu hạ lau khô thân thể, mặc quần áo ngủ vào, sấy khô tóc, cuối cùng bị nhét vào chăn, anh nhét mấy góc chăn thật chặt, "Chờ anh, anh sẽ nhanh quay lại."

Tô Dạng Nhiên trừng mắt một cái, rất muốn nói anh không cần quay lại đâu, nhưng bây giờ thật sự ngay cả nói cô cũng lười, Thắm Quyến thu hết cái liếc sắc lẹm vào mắt, không chỉ không nói câu mà còn cúi người hôn một cái vào mắt cô, sau đó mới hài lòng vào phòng tắm.

Tô Dạng Nhiên tròn mắt nhìn bóng lưng anh. Cảm thú!

Tô Dạng Nhiên vừa mở mắt đã thấy Thắm Quyến đưa lưng về giường thay quần áo, chắc là anh đã dắt chó đi dạo về rồi, chuẩn bị đi làm, nhìn tấm lưng bẽn lẽn của anh, cô không ngừng nhớ lại cảnh tối qua anh dày vò mình một trận, càng nghĩ càng bức bối, ngày hôm qua vậy mà mình lại ngủ mất, dường như cũng không chờ anh tắm xong, vừa mở mắt đã thấy con người kia sáng khoái thay quần áo.

Thắm Quyến cài nút tay áo, vừa quay người đã thấy cô dậy rồi, anh cười cười ngồi cạnh giường, đưa tay xoa đầu cô, "Em tỉnh rồi à, chào buổi sáng."

Tô Dạng Nhiên bất mãn đẩy tay anh ra, lộn lộn là cả hai người vậy mà lần nào anh cũng tươi vui hơn mình là sao? So với tinh thần của cô thử coi, càng so càng thấy tức, cô phải tăng cường sức khỏe thân thể thôi, tranh thủ vượt qua anh.

"Tại sao em không nói chuyện?"

"Không thấy em đang muốn bơ anh sao?" Tô Dạng Nhiên liếc anh một cái.

"Bơi vì chuyện tối hôm qua?"

"Người đội lốt thú." Tô Dạng Nhiên nhỏ giọng lầm bầm một tiếng.

"Em nói anh hả?"

"Không nói anh chẳng lẽ em tự nói em?" Thật là không tự giác gì cả.

"Vậy tối nay anh cho em chiếm vị trí chủ đạo nhé?"

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Cho em ở phía trên?"

Tô Dạng Nhiên: "... " Đừng tưởng rằng cô không biết, dù là ai ở phía trên thì anh cũng vẫn thoải mái phải không, nghĩ cô ngu à?

"Anh dài dòng quá, không phải còn phải đi làm à, đi nhanh lên đi."

"Bữa sáng anh làm xong rồi, ở trong lò vì sóng đó, lát nữa em nhớ ăn đó."

"Ngày nào anh cũng nói có mấy câu này, lải nhải nhiều quá."

Khóe miệng Thẩm Quyến hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, "Anh đi thật đó, ngoan."

Tô Dạng Nhiên xua xua tay, thiếu chút nữa là báo anh cú đi.

Thẩm Quyến không nhịn được lần nữa xoa xoa đầu cô, lúc này mới đứng dậy, "Anh đi thật đó, tối gặp."

"Ừ."

Đội Thẩm Quyến xoay người cô mới vén chân đắp lên, đang chuẩn bị làm một giấc nữa, đôi mắt vừa nhắm đã nghe thấy giọng anh hỏi: "Nhiên Nhiên, anh hỏi em một câu cuối."

Mắt không thèm mở, "Hỏi."

"Hôm qua anh phục vụ như vậy em đã hài lòng chưa?"

Tô Dạng Nhiên mở mắt ra, tức giận phồng má, "Anh nói thử xem?"

"Anh không biết, cho nên anh mới phải hỏi em."

"Anh đừng hòng gài hàng em, em mà nói hài lòng thì khẳng định lần sau anh sẽ tiếp tục như vậy, còn em mà nói không hài lòng thì anh lại nói lần sau cố gắng hơn mới được, anh mau cú đi, năn nỉ đó." Mặc dù không phải là motip tổng tài nhưng chắc có thể thuộc loại kinh dị lằng mạn chứ?!

Thẩm Quyến bật cười, "Được, anh cú thật đấy."

"Cút."

- -----

Hơn 5000 chữ lặn đó, hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhận chủ

Tô Dạng Nhiên nhận được điện thoại của Lục Quỳnh Cửu lúc vừa ăn sáng xong.

"Alo, Tô Dạng Nhiên em dậy chưa?"

"Em dậy rồi, sao vậy?"

"Không có gì."

"Hửm." Không có chuyện gì sao gọi!?

"Chị hỏi một tiếng thôi mà, bây giờ em lập tức ra mở cửa đi, chị ở trước cửa nhà em rồi này."

Tô Dạng Nhiên, "!!!"

"Biên tập mỹ nhân, chị đang nói đùa hả?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Lục Quỳnh Cửu "xì" một tiếng, "Em cảm thấy chị là người hay đùa à? Thắc mắc thì ra mở cửa nhìn thử đi rồi biết."

Tô Dạng Nhiên nuốt nước miếng, đứng dậy đi ra, cô nhìn qua lỗ mắt mèo, quả nhiên thấy một người phụ nữ nhỏ gầy đang đứng trước cửa nhà mình, chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng đã biết, là biên tập nhà mình chứ còn ai, nhưng sao giờ cô ấy lại ở đây nhỉ?

"Em làm gì mà lè mè quá vậy?" Giọng Lục Quỳnh Cửu bắt đầu không còn nhẫn nại, uy hiếp, "Tô Dạng Nhiên, em đừng mè nheo nữa, không là chị nổi giận đấy."

Tính nóng nảy của chị ấy cô đã chứng kiến rồi, phải nói Tô Dạng Nhiên không sợ trời không sợ đất chỉ sợ biên tập, vì vậy lập tức không có cốt khí nói: "... Mở thì mở."

Lục Quỳnh Cửu hài lòng "ừ" một tiếng, giọng lúc này mới tốt hơn một chút, đứng chờ, nhưng cửa nhà Tô Dạng Nhiên chưa mở mà cửa nhà hàng xóm đã mở, theo phản xạ liếc nhìn một cái, không ngờ nhìn rồi thì không thu lại ánh mắt được nữa.

"Em đổi nhà?" Cô buồn bực hỏi.

"Biên tập mỹ nhân, chị vào đi." Tô Dạng Nhiên chào hỏi.

Tô Dạng Nhiên cười cười, không giải thích, chỉ né người để Lục Quỳnh Cừ bước vào.

Lục Quỳnh Cừ đi vào cửa, vừa vào đã cảm thấy hơi sai, bố cục của căn nhà này không giống nhà trước lắm, căn lúc trước là phong cách ấm áp của Bắc Âu, căn này lại là phong cách u ám, cách bài trí giống như nhà của đàn ông..

"Dép đây." Tô Dạng Nhiên đưa cho cô ấy một đôi dép.

Lục Quỳnh Cừ khom người đổi dép, lúc này mới phát hiện điều mờ ám, đôi mà Tô Dạng Nhiên đang mang có cùng kiểu với đôi dép nam trên kệ, là dép đôi!!! Cô ấy chợt đứng thẳng lên nhìn cô, "Có phải em có bạn trai rồi không?"

Tô Dạng Nhiên nháy mắt, sau đó gật đầu, "Ừ."

Lần này đến phiên Lục Quỳnh Cừ nói không ra lời, cô ấy nhìn Tô Dạng Nhiên mười mấy giây rồi mới lên tiếng, "Đã nói hai đứa mình cùng độc thân mà giờ em lại giấu chị có bạn trai?"

Tô Dạng Nhiên: "..."

Lục Quỳnh Cừ là tổng biên của《 Dữ Từ 》*,《 Dữ Từ 》 là sản nghiệp của riêng cô ấy, do một tay cô ấy nâng lên, Lục Quỳnh Cừ làm việc mạnh mẽ dứt khoát, sạch sẽ gọn gàng, nhất định chính là nữ cường nhân, hơn nữa cô ấy còn có một bối cảnh gia đình hết sức hùng hậu, phụ nữ giống vậy đàn ông không dám theo đuổi.

*Dữ Từ: buri

Nói tới Tô Dạng Nhiên, cô không có sự quyết đoán như Lục Quỳnh Cừ, là loại người mau quên, người ta vừa có cảm tình với cô, mới vừa thổ lộ cô đã mở miệng chặn một câu, "Anh là ai?", cứ thế khiến người ta không nói nên lời, bốn năm đại học không nhớ được mấy người, tốt nghiệp xong là bắt đầu theo con đường viết văn.

Hai người đã biết nhau gần bảy năm, trong bảy năm này hai cô gái vẫn luôn độc thân, hình thành sự ăn ý không thể nói rõ.

"Tuổi tác của người kia thế nào? Nghề nghiệp? Ngoại hình? Nói." Lục Quỳnh Cừ hoàn toàn quên mất mục đích chính tới đây hôm nay.

"29, bác sĩ ngoại khoa, ngoại hình..." Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một lúc, quyết định nói thật, "Cũng.... Kinh động lòng người."

Lục Quỳnh Cừ, "..."

"Em mê là mê sắc đẹp của người ta phải không?"

"Lòng yêu thích cái đẹp ai mà không có."

Lục Quỳnh Cừ gật đầu một cái,《 Dữ Từ 》 của cô có rất nhiều đại thần tiểu thần, cô lại là bà chủ, vì sao phải chăm chăm chiếu cố cho Tô Dạng Nhiên không phải là không có nguyên nhân.

"Chị ngồi đi, em rót nước cho chị uống."

Lục Quỳnh Cừ cũng không khách sáo, cô ngồi lên ghế sa lon chờ Tô Dạng Nhiên rót nước, vừa ngồi xuống mắt chợt thấy ngoài ban công có một vật thể đang nằm phơi nắng, nhìn kỹ lại, thì ra là một con chó?

"Em còn nuôi chó nữa à? Giống gì vậy, sao nhìn có không có sức sống gì hết?"

Tô Dạng Nhiên đưa ly nước cho cô ấy, cười nói: "Golden, nó vô cùng.... lười."

Lục Quỳnh Cừ uống một miếng nước, "À, quả nhiên là giống chủ."

Tô Dạng Nhiên: "... " Thật muốn đuổi người ra cửa!

Lục Quỳnh Cừ nhìn xung quanh một vòng, cũng hiểu sơ sơ về người bạn trai chưa từng gặp mặt của Tô Dạng Nhiên, mắt nhìn của cô ấy cũng không tầm thường, hình như còn có tiền, không tiền mà ở khu này được mới lạ, nghĩ tới đây cô cũng không lo lắng gì nữa.

"Em biết sao hôm nay chị tới tìm em không?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, mình có phải là con giun trong bụng cô ấy đâu, làm sao biết?

"Liên quan tới việc tác phẩm của em chuyển thể thành phim"

"Không phải em đã nói là chị toàn quyền phụ trách sao? Xảy ra vấn đề gì hả?"

"Ừ."

"Vấn đề gì vậy?"

"Người đại diện bên Thiên Lạc hy vọng em có thể tham gia ký hợp đồng."

Tô Dạng Nhiên nhấp môi dưới, "Chị biết mà, em..."

"Thiên Lạc ra giá thế này." Lục Quỳnh Cừ ngắt lời cô, dùng ngón tay thể hiện con số.

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, "Đùa hả?"

Lục Quỳnh Cừ nghiêm mặt, "Em nghĩ là chị sẽ đem chuyện này ra đùa à?"

".... Thiên Lạc hào phóng tới vậy hả?"

"Thiên Lạc có thiếu tiền không?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, giá này không tệ, nhưng từ lúc bắt đầu đến giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ lộ diện thân phận, cô không muốn chuyện công việc lẫn lộn với cuộc sống, mấy năm nay chuyện xuất bản ký hợp đồng toàn bộ đều do Lục Quỳnh Cửu ra tay làm hết, thậm chí Weibo của cô ngoại trừ thường ngày nhắc nhở, tuyên truyền thì những lúc khác cũng không online, nhưng Thiên Lạc ra giả thật khiến người ta khó từ chối, nếu nhận được tiền sau khi nguyên tác được chuyển thành phim điện ảnh, truyền hình, cô cảm thấy mấy năm tới không cần viết sách nữa.

"Mặc dù chị là chủ nhưng chị vẫn tôn trọng em, chọn lựa thế nào do em quyết." Lục Quỳnh Cửu thật ra rất dung túng cho Tô Dạng Nhiên, cô dám thề, dưới một đám nhà văn, người cô quan tâm nhất chính là Tô Dạng Nhiên.

À không đúng, còn có một người nữa, trong tay cô ngoại trừ Tô Dạng Nhiên ra thì còn có một người tên là Nam Tĩnh, còn thần bí hơn Tô Dạng Nhiên nữa, cũng là một người chưa bao giờ phải khiến cô lo lắng, tốc độ và chất lượng vĩnh viễn xuất sắc, giống hệt Tô Dạng Nhiên, kiên quyết không muốn tiết lộ chút xiu nào về thân phận của mình, thậm chí bà chủ như cô còn bị phốt lờ, nhưng vị tồ tổng này là cây hái ra tiền, đương nhiên là phải thờ trên đầu.

Lục Quỳnh Cửu nhìn Tô Dạng Nhiên khổ sở, không biết nói gì, nguyên tắc này cũng không phải mới đặt ra, lập tức phá vỡ cũng khó, lúc tới cô cũng không ôm hy vọng quá lớn.

"Vậy thì gấp đi."

Lục Quỳnh Cửu: "!!!" Nguyên tắc Tô Dạng Nhiên kiên trì bảy năm cứ như vậy mà phá vỡ?

Tô Dạng Nhiên nhìn cô cười cười, "Cuối cùng không phải sẽ bị tiền hợp hôn à?"

"Vậy sao trước kia em không bị?"

"Ai kêu bọn họ không hào phóng như Thiên Lạc chứ?" Tô Dạng Nhiên tò về như đó là chuyện đương nhiên.

Lục Quỳnh Cửu: "... " Cô vẫn nghĩ Tô Dạng Nhiên kiên trì lâu như vậy là vì có gì đó khó nói, phải giấu mặt, thì ra là do chê người ta không chịu chi, chút tiền đó không đủ làm lệ phí ra sân?

Nhận được mail hồi âm của Lục Quỳnh Cửu, Kỳ Diễn sững sốt một lúc, anh không nghĩ bên kia lại đồng ý, dù sao lúc đặt ra yêu cầu anh cũng đã tìm hiểu thử, nhà văn Dạng Túc này vô cùng thần bí, cho tới bây giờ không tham dự bất cứ dự án công khai nào.

Lục Quỳnh Cửu ngu mới nói có gái này vừa ý với lệ phí bên công ty nên mới lộ mặt. Đàm phán thành công, hai bên lập tức quyết định thời gian ký hợp đồng, hẹn vào thứ năm tuần này, địa điểm là công ty Thiên Lạc.

"Dạng Túc đồng ý?" Lục Hi Hòa kinh ngạc vui mừng nhìn Kỳ Diễn.

Kỳ Diễn đưa tay ôm vợ vào trong ngực, hôn một cái lên đầu cô, "Ừ, đồng ý rồi."

Sống chung với nhau đã nhiều năm, tình yêu của anh dường như chưa bao giờ vì thời gian mà phai nhạt, ngược lại càng ngày càng sâu đậm, càng ngày càng không thể xa rời cô, trong mắt anh, Lục Hi Hòa vĩnh viễn là đứa bé.

Nhận được câu trả lời, Lục Hi Hòa hưng phấn hôn một cái lên gò má anh, "Thương cho anh nè."

Kỳ Diễn thấy ánh mắt cô sáng bừng, anh hơi sầm mặt, "Khen thưởng mà qua loa lấy lệ vậy à?"

"Ừ... A..."

Khen thưởng mà tự đi đòi thì mới có lời.

Tô Dạng Nhiên đưa tay xoa eo, chua xót vô cùng, hận muốn bóp chết luôn người đàn ông này, bởi vì hôm nay phải đi ký hợp đồng nên cô còn cố ý dặn dò Thẩm Quyển không được lưu lại dấu vết trên cổ, miệng thì đồng ý nhưng lại làm ngược lại, chơi đùa quá sức, nghĩ lại những tư thế xấu hổ tới qua, cô lại đỏ mặt.

Lúc này Thẩm Quyển đẩy cửa đi vào, hoàn toàn không biết Tô Dạng Nhiên đang nghĩ gì, "Nhiên Nhiên, bữa sáng làm xong rồi."

Tô Dạng Nhiên trợn mắt nhìn anh một cái, lắc eo đi ra ngoài, nhưng cô không biết cái liếc của mình có bao nhiêu quyến rũ, hấp dẫn, khiến nam nhân phía sau thiếu chút nữa không giữ được mình, anh nhẹ thờ dài, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là anh em, không có chút xấu tự chế nào cả, còn biết nhận chủ nữa.

Ăn sáng xong, Thẩm Quyển đi làm trước, đứng ngoài cửa thay giày sau đó vẫy vẫy tay, Tô Dạng Nhiên vốn không định để ý nhưng nhớ lại chiêu thức khống chế chồng của mình, cô vẫn đi tới, "Sao vậy?"

Đôi môi đẹp mắt kia cong nhẹ lên, Thẩm Quyển đưa tay qua nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, trán蹭trán, giọng nói cực kỳ ôn nhu, "Eo còn đau không?"

Tô Dạng Nhiên không chống đỡ nổi giọng nói này, chỉ cần anh dồn vào đó chút tâm tư là ôi sao thật dễ nghe, nhưng cô vẫn "hừ" một tiếng, không thêm để ý.

"Vậy buổi tối anh xoa xoa cho nhé?"

"Không cần." Nghĩ cô không biết ý đồ của anh chắc?

"Cũng chỉ xoa xoa thôi mà, không làm cái khác." Anh tiếp tục nhẹ nhàng dụ dỗ.

Tô Dạng Nhiên cắn môi, vẫn không nói tiếng nào.

"Đối mặt với em là anh không thể nào kìm nén nổi, hôm qua anh sai rồi, anh xin lỗi em."

Quả thật lần này Tô Dạng Nhiên nhịn không nổi nữa, sự mềm mỏng của đàn ông đúng là đòn trí mạng!

"Được rồi được rồi, anh nói rồi đó nha, nếu không giữ lời thì biết kết quả đó."

Thẩm Quyển lập tức cười, "Bảo đảm giữ lời, giờ anh phải đi làm, có thể hôn một cái không?"

Tô Dạng Nhiên bật cười, ra là đứng ở đây chờ cô hôn tạm biệt. Cô ôm lấy gò má anh, hôn một cái lên trán, Thẩm Quyển không hài lòng, anh muốn cô hôn lên môi cơ.

"Hôn chúc may mắn chỉ có thể hôn lên trán thôi, hôn chỗ khác không linh." Tô Dạng Nhiên nói một câu đánh nát lòng. Tô dạng nhiên hôn mãi thành thói quen, sau đó mỗi ngày, trước khi Thẩm Quyển đi làm đều hôn một cái chúc may mắn.

Thẩm Quyển đi rồi, cách thời gian ký hợp đồng còn một lúc nữa, vì vậy cô chuẩn bị thay quần áo, trang điểm, canh thời gian đúng giờ đi đến công ty Thiên Lạc.

Vào đại sảnh xong trực tiếp đi tới trước bàn tiếp tân, "Xin chào, tôi là khách hàng hẹn trước của Kỳ tổng, có thể nhắc Kỳ tổng rằng tôi tới rồi không?"

Tiếp tân nhìn cô, cô ấy làm việc ở đây cũng khá lâu, chuyện mỗi ngày là nhìn người, mặc dù cô gái này đeo khẩu trang nhưng cặp mắt vẫn đẹp vô cùng, trong suốt lấp lánh, bao quanh người là sự tự tin, nghĩ tới đây cô tiếp tân nhoeén ra một nụ cười đứng chuyên môn, "Mời ngài báo tên ạ?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một hồi, nói: "Cô nói Dạng Túc là được."

Tiếp tân gật đầu một cái, "Được."

Cúp điện thoại không bao lâu, một người đàn ông mặc âu phục đang từ xa đi tới, tiếp tân nhắc nhở: "Người đang đi tới đó là trợ lý Tiêu, anh ấy tới đón ngài đó ạ."

Tô Dạng Nhiên lễ phép nhìn cô ấy gật đầu một cái tỏ vẻ cảm ơn, cô không chú ý tới thái độ cung kính của tiếp tân, thậm chí dùng từ ngài, dĩ nhiên là Tô Dạng Nhiên không biết tại sao cô ấy lại cung kính đến vậy. Trợ lý Tiêu và trợ lý đặc biệt của tổng tài, trừ tổng tài và Tổng tài phụ nhân, cô tiếp tân chưa bao giờ thấy anh ta lễ phép cung kính ai như vậy.

Tô Dạng Nhiên đi tới, không nói gì, người kia đột nhiên đi lướt qua vai cô, Tô Dạng Nhiên sững sờ xoay người nhìn bóng lưng người kia.

Tiêu Minh đi về phía bàn tiếp tân, "Dạng Túc tiểu thư đâu?"

Toàn bộ tất cả nhân viên tiếp tân: "..."

Tiếp tân chỉ về phía Tô Dạng Nhiên, nói: "Trợ lý Tiêu, không phải anh vừa đi qua cô ấy rồi sao?"

Đi qua rồi?

Tiêu Minh xoay người, ánh mắt dừng trên người cô gái trẻ miệng đeo khẩu trang, "Là cô gái đó hả?"

Nhân viên tiếp tân gật đầu khẳng định, "Đúng vậy."

"Tôi biết rồi, cô tiếp tục công việc đi." Nói xong Tiêu Minh đi nhanh tới chỗ Tô Dạng Nhiên đứng.

"Xin chào, có phải cô là Dạng Túc tiểu thư không?" Anh ta không chắc chắn lắm.

Tô Dạng Nhiên đưa tay tháo khẩu trang xuống, nhìn anh ta khẽ mỉm cười, "Như giả túi đời."*

* Giống như câu khẩu hiệu trong cửa hàng cam đoan nếu là hàng giả thì sẽ cho đổi lại, trong tình huống này có nghĩa là hàng thật 100%

Tiêu Minh, "!!!" Má ơi!! Bây giờ giá trị nhan sắc của nhà văn cũng cao đến mức này rồi à!!!

Tô Dạng Nhiên đi theo Tiêu Minh vào phòng họp, "Mời cô ngồi, Tổng tài phụ nhân sẽ lập tức tới ngay."

"Tổng tài phụ nhân?" Tô Dạng Nhiên kinh ngạc, Tổng tài phụ nhân của Thiên Lạc là Lục Hi Hòa, là idol mà cô đã từng điên cuồng yêu thích rất nhiều năm, Tô Dạng Nhiên cứ nghĩ mình sẽ mãi thần tượng cô ấy, nhưng khi ấy lâm vào đường cùng, cuộc sống sắp chịu không nổi nữa thì còn tâm trạng đâu mà thần tượng.

Sau khi cuộc sống dần ổn định, tất cả sự yêu thích đều bị phai nhạt, lại là đoạn kí ức không muốn hồi tưởng, Tô Dạng Nhiên chưa từng mơ có một ngày cô sẽ được mặt đối mặt với thần tượng, cô chỉ muốn ký xong hợp đồng rồi đi mà thôi, không quan tâm tới chế tác hậu kỳ ảnh poster gì cả.

"Đúng vậy, tổng tài hiện đang họp, cho nên nghi thức ký hợp đồng hôm nay do phụ nhân ra mặt." Trợ lý có công việc chủ yếu là phục vụ, vì vậy lúc trên mặt Tô Dạng Nhiên xuất hiện một chút thay đổi, tất cả đã được anh ta thu vào mắt, nhưng đây cũng không phải là chuyện anh ta cần lo lắng.

Tô Dạng Nhiên dẹp bỏ tâm trạng bồn chồn, cô nhìn anh ta gật đầu, coi như là hoàn thành ước mơ của thuở thiếu thời đi, dù sao sau này sẽ không còn bất kỳ liên lạc nào nữa, "Ừ, tôi biết rồi."

Tiêu Minh lui ra ngoài, lúc sau trở lại đã dẫn thêm người vào.

Tô Dạng Nhiên đứng dậy, cố định ánh mắt nhìn Lục Hi Hòa, quả nhiên là idol mình yêu thích, ngoài đời còn đẹp hơn trong tivi mười triệu lần, lúc Tô Dạng Nhiên học cấp 3 cô ấy đã đẹp rồi, bây giờ vẫn còn đẹp, một chút thay đổi cũng không có, nếu có khác chắc là đẹp hơn trước.

Cô mỉm cười, khẩu trương không nói ra lời, thì ra lúc ước mơ thành sự thật, con người ta sẽ có cảm giác thế này. Khi Tô Dạng Nhiên quan sát idol, Lục Hi Hòa cũng quan sát cô.

Cô ấy không thể không thừa nhận, cô gái này thật đẹp, là vẻ đẹp có sức dụ dỗ, những cô gái có tướng mạo này đều khiến đàn ông đổ ào ào, nhưng cô lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm, cái nào là thanh thuần cái nào là yêu mị, rất khó phân biệt, đôi mắt không thể gạt người, cô gái này nhìn rất chân thành, rất đơn thuần, hình như còn là fan hâm mộ của cô, thật là trùng hợp, hai người bọn họ lại hâm mộ đối phương.

Nghĩ tới đây Lục Hi Hòa khẽ mỉm cười, nói giỡn: "Cô chính là Dạng Túc? Bây giờ nhà văn cũng đẹp đến mức này rồi à?"

Cô ấy nói xong thì bầu không khí xung quanh cũng bớt căng thẳng, Tô Dạng Nhiên không ngờ thần tượng của mình là người bình dị gần gũi như vậy, cô ấy đúng là idol, có lẽ suy nghĩ và thực tế sẽ khác nhau.

"Thật ra thì em thấy ngài còn đẹp hơn." Tô Dạng Nhiên chân thành nói.

Lục Hi Hòa cười, "Không cần nói có kính ngữ vậy đâu, nếu không chị sẽ thấy mình già rồi."

Tô Dạng Nhiên vội vàng lắc đầu, "Không có không có, ngài.... Chị vẫn giống như hồi trước, không thay đổi chút nào."

Tiêu Minh lặng lẽ nhìn, đây không phải là buổi ký hợp đồng à? Sao giờ lại thành lớn khen nhỏ nhỏ khen lớn vậy??

Hai người trò chuyện một lúc mới trở lại chuyện chính, "Tác phẩm《tiếng bước chân trong nhà trọ》dài kì của em công ty chúng tôi rất coi trọng, có ý phát triển thành hạng mục chính của công ty, xin hỏi bao lâu thì em có thể hoàn thành xong?"

"Nếu không có gì xảy ra thì khoảng hai tháng."

Lục Hi Hòa gật đầu, ra hiệu cho Tiêu Minh, anh ta lập tức lấy hợp đồng ra.

"Em nhìn thử xem, có gì cần bổ sung không?"

Nghe vậy, Tiêu Minh nhìn Lục Hi Hòa một cái, hợp đồng này đã là sự ưu tiên lớn nhất từ công ty, phu nhân nói những lời này nhất định là đang xuống nước.

Tiêu Minh còn hiểu đương nhiên là Tô Dạng Nhiên cũng hiểu, cô cảm kích nhìn Lục Hi Hòa, sau đó xem hợp đồng một lần, thật ra thì bộ phận pháp vụ của《Dữu Từ》cũng đã xem qua, chắc chắn là trăm lợi, bây giờ xem một lần nữa là để bày tỏ sự tôn trọng mà thôi.

"Em đã xem xong rồi, hài lòng với các điều khoản trong hợp đồng, không có gì cần bổ sung." Nói xong cô không chút do dự ký tên. Hai người trao đổi hợp đồng, ánh mắt Lục Hi Hòa nhìn vào khung ký tên.

Tô Dạng Nhiên?

Lục Hi Hòa mơ hồ cảm thấy cái tên này quen quen nhưng chưa nhớ ra thì Tô Dạng Nhiên cũng ký xong, Lục Hi Hòa không nghĩ về vấn đề này nữa.

"Vậy chúc cho sự hợp tác của chúng ta vui vẻ." Lục Hi Hòa nhìn cô đưa tay ra.

"Hợp tác vui vẻ." Tô Dạng Nhiên khần trương gợn tay, nhẹ nhàng nắm chặt, cô quyết định tối hôm nay không cần rửa tay.

Chuyện ký hợp đồng coi như kết thúc, Tô Dạng Nhiên cúi đầu dọn đồ của mình, xong đứng dậy hơi cúi người nhìn Lục Hi Hòa, "Lục tiểu thư, thật ra em là fan hâm mộ của chị, hôm nay có thể gặp chị vô cùng hứng khởi, chúc chị mãi mãi hạnh phúc."

Lục Hi Hòa ngẩn ra, khi Tô Dạng Nhiên đi ra tới cửa, cô ấy đột nhiên gọi lại: "Cô Tô."

Tô Dạng Nhiên xoay người.

Lục Hi Hòa cười, "VẬY chị cũng thú thật, thật ra thì..." Cô ấy dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: "Chị cũng là fan hâm mộ của em."

Tô Dạng Nhiên bối rối. Ra khỏi công ty rồi Tô Dạng Nhiên vẫn chưa hoàn hồn, mình là fan của idol, idol là fan của mình, vậy không phải cô là fan hâm mộ may mắn nhất trên thế giới này sao?

Tô Dạng Nhiên lái xe đi đến bệnh viện, vào giờ này còn có thể ăn cơm trưa chung với anh. Tô Dạng Nhiên vừa vào cửa bệnh viện đã có người chú ý tới cô.

"Chị Nhiên!"

"Chị Nhiên!"

Tô Dạng Nhiên nghe tiếng nhìn qua, thấy Triệu Gia Viên và Lục Phú Lâm đang chạy tới, từ khi mọi người cùng sống chung với nhau ở Nam Linh sinh ra cảm tình, họ cũng có một nhóm chat, lâu lâu cô sẽ thả một icon vào đó chứng tỏ cảm giác tồn tại.

"Chị Nhiên, sao chị tới đây?" Lục Phú Lâm hỏi.

Triệu Gia Viên liếc anh ta một cái, "Chị Nhiên đến tìm trưởng khoa Thẩm đó."

"Đúng vậy, tìm anh ấy ăn cơm trưa."

"Ồ ồ, hạnh phúc quá."

Tô Dạng Nhiên cười búng búng trán cô ấy, "Vậy em cũng mau tìm một người cùng đi ăn trưa đi."

Triệu Gia Viên cười hắc hắc, "Ngày tốt đó còn chưa tới, em không vội, Chị Nhiên, chắc trưởng khoa còn ở trong phòng làm việc đó, chị mau qua đó tìm đi."

"Được, vậy chị đi đây."

"Dạ dạ."

Triệu Gia Viên nhìn bóng lưng Tô Dạng Nhiên, mặt đầy vẻ hâm mộ, "Trưởng khoa thật có phúc, tìm được người bạn gái tốt như chị Nhiên."

Lục Phú Lâm "Trưởng khoa cũng đẹp trai mà, phải nói là cả hai đều có phúc."

"Đồ nhiều chuyện."

Lục Phú Lâm "..."

Đi qua mấy người y tá, các cô nhìn theo bóng lưng Tô Dạng Nhiên, "Chị Gia Viên, sao chị lại quen biết cô Tô vậy?"

Triệu Gia Viên cười một tiếng, nói: "Cũng không có chuyện gì to tát lắm."

"Nhưng mà lâu rồi cô Tô không tới, mọi người còn nghĩ rằng cô Tô buông tha cho bác sĩ Thẩm rồi đó."

"Buông tha?" Người ta đã tự định suốt đời rồi!

"Hả?" Y tá bị phản ứng của Triệu Gia Viên làm hết hồn, "Sao... Sao thế?"

Triệu Gia Viên lắc đầu, "Không sao." Không bao lâu nữa họ cũng sẽ biết, cô không cần lo lắng chuyện này.

- ----

Có truyện về Lục Quỳnh Cừ và vị tác giả thần bí, bà tác giả chưa viết. Nề bà má thiệt, một lần bà đào 7, 8 chưa đăng chương nào.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chủ quyền

Khi Tô Dạng Nhiên tới, Thẩm Quyển vẫn còn đang khám bệnh, là một ông lão, anh vừa khám vừa ghi chép, giọng nói anh dễ nghe, nhất là khi nói với ông lão thì còn dịu dàng mấy phần, khỏe miệng cô nở nụ cười, đàn ông chăm chỉ làm việc đúng là đẹp trai, cô nhìn một lúc rồi thôi, ngồi ở hàng ghế bên ngoài chờ.

Khoảng mười phút đồng hồ, ông lão đi ra, Tô Dạng Nhiên xem thời gian, còn có mấy phút là tới giờ nghỉ trưa, chắc là không còn bệnh nhân nữa, vì vậy cô đứng dậy đi vào trong.

Thẩm Quyển đang cúi đầu sửa sang bệnh án, nghĩ là còn bệnh nhân nên ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ngạc nhiên mừng rỡ, "Sao em tới đây?"

Tô Dạng Nhiên cười hi hi đi tới đối diện bàn làm việc, ngồi xuống, "Em vừa ký hợp đồng xong, đúng lúc tới giờ ăn trưa nên tới đây, anh có nể mặt ăn cùng em một bữa cơm không?"

Thẩm Quyển, "Được thôi."

Anh nhét điện thoại vào túi, "Anh đi thay quần áo, dẫn em ra ngoài ăn gì đó ngon ngon."

Tô Dạng Nhiên đứng lên kéo tay anh, "Ăn trong bệnh viện được rồi."

"Mấy món hôm nay không ngon đâu."

"Không sao mà, hơn nữa, em còn phải tuyên bố chủ quyền nữa đó."

"Tuyên bố chủ quyền?"

"Đúng vậy, em phải cho mọi người biết anh là của em, em cảnh cáo nha, nếu em mà biết anh và cô y tá nào đó liếc mắt đưa tình, em sẽ đánh gãy chân anh." Tô Dạng Nhiên cố ý làm ra vẻ hung dữ.

Thẩm Quyển phối hợp che chân, "Không dám, tuyệt đối không dám."

Tô Dạng Nhiên cười, "Không dám là tốt, đi thôi, đi ăn cơm."

Sau khi ra cửa, Tô Dạng Nhiên lập tức buông tay anh ra, dù sao đang ở bệnh viện, anh lại là bác sĩ, nên chú ý giữ hình tượng.

Mặc dù hai người không làm hành động gì quá thân mật, nhưng sau khi ra ngoài mọi người vẫn cảm giác được có gì đó bất thường, trưởng khoa Thẩm dịu dàng kì lạ, ngay cả nhịp bước cũng phối hợp với cô Tô, nói hai người họ không có mờ ám, ai tin?

Đến căn tin, Thẩm Quyển giúp Tô Dạng Nhiên cầm đĩa thức ăn, anh hơi xoay người lại, dịu dàng hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Tô Dạng Nhiên nhìn thử, chọn mấy món ăn thanh đạm, Thẩm Quyển đưa đĩa thức ăn cho đi căn tin, "Dì, cho cháu hai phần cần xào đậu hũ, nấm xào, rau xào ba món*."

* Rau xào ba món có cần, khoai tây, cà rốt xào chung. Hai ac ăn chay à:))

Người đi này vẫn là người đi lúc trước, nhìn từ xa đã thấy hai người đi vào, ánh mắt bà soi mói, nhìn một lúc đã nhận ra, vì vậy cười hỏi: "Xác định quan hệ rồi?"

Bác sĩ và y tá đứng xếp hàng đều dựng lỗ tai lên, nín thở nghe ngóng, cho đến khi giọng nói của Thẩm Quyển cất lên.

"Dạ, đúng vậy."

Giống như có một cái đồng hồ cực lớn, "đeng ---" một tiếng trong đầu.

Đi căn tin nở nụ cười, "Dì đã nói rồi mà, tiểu Tô là cô gái tốt, con phải biết quý trọng người ta nhé."

Thẩm Quyển liếc nhìn Tô Dạng Nhiên, cười trả lời: "Con biết rồi."

Hai người được đi cho đầy một đĩa thức ăn rồi tìm chỗ ngồi xuống, lúc ăn cơm Tô Dạng Nhiên phát hiện không ít ánh mắt của mọi người, nhưng cô cũng không thêm để ý, coi như không có chuyện gì xảy ra, gấp toàn bộ cà rốt không ăn qua đĩa của anh.

Thẩm Quyển nhận lấy, cũng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn cô lại vô cùng cung chiêu. Gấp xong Tô Dạng Nhiên mới hài lòng bắt đầu ăn cơm, "Bây giờ trong bệnh viện ai cũng biết anh là của em, anh không được giấu em nuôi bồ nhí đâu nha."

Thẩm Quyển: "Em có thấy anh dụ dỗ cô gái nào ngoài em không?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một lúc, hình như là vậy, Thẩm Quyển không phải là người dễ gần, cô cảm thấy mình lời to rồi, đàn ông giống như anh sẽ không dễ rung động, nếu rung động thì kiên quyết không hai lòng, cô không biết tại sao mình chắc chắn như vậy, nhưng Tô Dạng Nhiên tin tưởng anh vô điều kiện, cô nhìn anh, nở nụ cười sáng lạng, "Ừ, em tin anh."

"Em tin anh." Ba chữ này tràn đầy lòng tin nhiệm và sự lệ thuộc, nhất thời làm lồng ngực Thẩm Quyển nóng lên, anh chăm chú nhìn cô, "Ừ, phải tin anh."

Sau ngày hôm nay, tâm hồn thiếu nữ của tất cả nữ bác sĩ y tá lần nữa bề tan tành, mấy hôm nay cô Tô vẫn không xuất hiện, mọi người còn tưởng là cô ấy bỏ cuộc rồi, mặc dù các cô cũng theo không nổi, nhưng vậy thì ít nhất trưởng khoa Thẩm vẫn là bông hoa cao lãnh của bệnh viện, nhưng bây giờ đã có người xuất hiện ngắt hoa đi mất.

Đĩ nhiên cũng có người không cam tâm, muốn đào góc tường, nhưng người còn chưa ra sân đã bị trường khoa chủ động kéo dài khoảng cách, hơn nữa anh càng đối xử hời hợt với nữ bác sĩ y tá hơn khi trước nữa.

Muốn đào góc tường, không ai đủ đẹp như Tô Dạng Nhiên cả, người ta cũng không cần động thủ, bạn trai đã tự mình quét dọn chiến trường, các cô chỉ có thể đứng từ xa hâm mộ.

Buổi chiều Thẩm Quyển còn làm việc, Tô Dạng Nhiên không ở lâu, ăn cơm trưa xong thì đi về, không về nhà anh mà về nhà mình, cô phải dời tài liệu qua đây, sau khi vào nhà Tô Dạng Nhiên mới nhìn thấy tin nhắn Lục Quỳnh Cửu gửi tới, nói Thiên Lạc đã thông báo buổi ký hợp đồng lên Weibo, bảo Tô Dạng Nhiên nhớ share lại.

Cô lập tức lên Weibo, quả nhiên thấy trang chính chủ của Thiên Lạc đăng tin, cô lập tức share về tường nhà, Tô Dạng Nhiên vào nghề được gần bảy năm, fan hâm mộ lúc đầu là mấy chục bây giờ đã tăng lên một triệu, mặc dù cô không cập nhật tin lên Weibo mỗi ngày nhưng fan vẫn rất yêu quý, cho nên sau khi share tin về nhà, người hâm mộ gửi từng bình luận chúc mừng tới, weibo của cô muốn nổ tung.

Còn có chuyện làm Tô Dạng Nhiên không ngờ tới chính là mình vậy mà nhảy lên hotsearch, mặc dù giữ không được mấy phút, fan hâm mộ cũng tăng lên không ít, bất quá chuyện tăng fan này cô không quan tâm lắm, trên Weibo của cô cũng có dòng chữ giới thiệu đơn giản, tác giả Phật hệ*.

*Phật hệ: mang nghĩa thế này cũng được, thế kia cũng xong, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất thấy, coi mọi việc thế nào cũng được. Nguồn: Learning Chinese 学汉语 Học Tiếng Trung

Khi lướt Weibo Tô Dạng Nhiên vô tình nhìn thấy một tấm ảnh, là tổng tài của Thiên Lạc – Kỳ Diễm, người này mặt mũi sáng sủa, rất có khí chất, cũng chính là chồng của Lục Hi Hòa, cô lại nghĩ đến nhan sắc của idol, thật đúng là một cặp tương xứng, nhưng mà.... Người đàn ông này nhìn quen quen, hình như gặp ở đâu rồi... Ngay khi cô đang trầm ngâm suy nghĩ, mở hồ cô chút ấn tượng thì...

"Đình đình đình đình ——" Chuông cửa reo lên.

Tất cả suy nghĩ bị tiếng chuông đánh tan, Tô Dạng Nhiên thoát Weibo, đi ra cửa, xuyên qua lỗ mắt mèo nhìn ra ngoài, là Tần Trần, cô mím môi một cái, cuối cùng mở cửa, "Sao mẹ tới đây?"

Tần Trần nhìn cô, thay dép, "Con không hoan nghênh mẹ đến à?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Không có, mẹ đừng nghĩ nhiều."

Tần Trần xoa xoa cánh tay, "Sao nhà lạnh vậy? Con không mở lò sưởi à?"

"Dạ, mới từ bên ngoài về, chưa mở lò sưởi."

"Vậy à, con ăn cơm chưa, ra ngoài ăn cơm nhé?"

"Con vừa ăn bên ngoài rồi, mẹ chưa ăn hả?"

Trong mắt Tần Trần thoáng qua một tia lo ngại, Tô Dạng Nhiên nhìn bà, "Nếu mẹ chưa ăn thì trong nhà còn ít mì sợi, để con đi nấu."

Tần Trần sững sốt, không phải từ trước đến giờ cô không thích bà ở đây ăn cơm sao? Hôm nay lại thay đổi khiến người khác ngạc nhiên.

"Mẹ không ăn hả?" Tô Dạng Nhiên hỏi.

"....Ăn."

"Ừm" Tô Dạng Nhiên xoay người đi vào nhà bếp, trong tủ lạnh có để dành trứng gà và mì sợi, dội nước sôi xong cô mới bỏ mì và trứng gà vào.

Tần Trần nhìn bóng lưng Tô Dạng Nhiên bận rộn trong nhà bếp, đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Tô Dạng Nhiên bùng tồ mì đã chín ra, nói: "Mẹ ăn đi."

"À."

Tần Trần ăn mì, Tô Dạng Nhiên ngồi ở một bên, cô không nói gì, đang chơi điện thoại.

"Nhiên Nhiên."

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn bà.

"Con có còn nhớ khoảng thời gian chúng ta sống chung trước kia không?"

Cuộc sống khi ấy sao cô có thể quên chứ?

Từ sau khi kết hôn Tần Trần không đi ra ngoài làm việc nữa, một mình cha kiếm tiền nuôi gia đình, cha mất, hai người không còn gì cả, thiếu nợ chồng chất rất mệt mỏi, sau đó tiền kiếm được còn phải dùng để trả tiền mượn phòng, tiền ăn cơm và học phí của cô, lúc gian nan nhất trong cuộc sống, hai người ngay cả cơm cũng không có mà ăn, ăn nhiều nhất chính là mì cái xanh, cuộc sống như vậy kéo dài đến khi Tần Trần gả vào Cố gia.

"Ừ, con nhớ."

Hốc mắt bà ừng đờ lần nữa, "Nhiên Nhiên, có phải con vẫn còn trách mẹ đúng không?"

Tô Dạng Nhiên nhìn vào mắt bà, lắc đầu, "Không có."

Thật ra thì từ đầu cho tới bây giờ, cô chưa từng trách mẹ, cô không có tư cách trách cứ bà, oán giận bà, thậm chí cô còn cảm kích, cảm kích vì bà đã không vứt bỏ mình, cô không trách Tần Trần, cô hiểu, nhưng càng hiểu càng khổ sở, cô biết mình không nên như vậy, nhưng không không chế được.

"Nhiên Nhiên, chuyện lần trước mẹ đã nghĩ rất lâu, là mẹ không đúng, nhưng con là con gái mẹ, sẽ không có ai hy vọng con được sống tốt như mẹ."

Tô Dạng Nhiên trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi nói: "Con biết."

"Nhiên Nhiên..." Tần Trần còn chưa nói xong thì điện thoại trên bàn đã reo lên, trên màn hình đang nhún nhảy cái tên Cố Tư Dư.

Tô Dạng Nhiên, "Mẹ bắt máy đi."

Tần Trần nhìn xuống, cuối cùng vẫn nghe điện thoại, cũng không biết đầu kia Cố Tư Dư nói gì mà bà lập tức đứng lên, "Dư Dư, con đừng sợ, mẹ lập tức tới ngay."

Sắc mặt Tô Dạng Nhiên không thay đổi, mắt vẫn nhìn xuống đầu gối.

Cúp điện thoại, mặt Tần Trần trắng bệch, "Nhiên Nhiên, Dư Dư xảy ra chút chuyện, bây giờ mẹ phải đi một chuyến, sau này mẹ sẽ trở lại thăm con."

"Ừm."

Tần Trần vội vã đổi giày chạy ra ngoài. Ánh mắt Tô Dạng Nhiên chợt nhìn thấy cái túi nằm trên ghế sa lon, cô cầm lấy đuổi theo.

"Mẹ."

Tần Trần xoay người lại nhìn cô, "Nhiên Nhiên, sao vậy?"

"Mẹ bỏ quên túi." Tô Dạng Nhiên đi tới đưa túi cho bà.

Tần Trần nhận lấy túi, vừa vận thang máy cũng đến, bà vội vàng đi vào, đưa tay ấn nút đóng cửa, lúc cửa thang máy khép lại chỉ chừa một khe hở nhỏ, bà nhìn thấy Tô Dạng Nhiên đang đứng bên ngoài, không biết tại sao, bà đột nhiên nhớ lại hình ảnh năm ấy, cô ngồi cạnh Dư Dư, ngực chợt đau nhói.

Tô dạng nhiên nhìn con số đang giảm dần, qua mấy giây cô mới xoay người trở về nhà, ánh mắt rơi vào bát mì Tần Trần ăn dở dơ vài miếng, cô trầm mặc bước tới ăn hết, tự làm bầm nói một tiếng.

"Cũng không có mùi vị khi trước nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Khô rát

Lần trước đã làm com tối một lần thì nay đối với việc nấu com, Tô Dạng Nhiên có chút hứng thú, mấy ngày nay Thẩm Quyến vừa về tới nhà là có thức ăn nóng hổi, làm com xong, rõ ràng cô cảm thấy lòng mình không bình tĩnh nổi.

"Nhiên Nhiên?"

Thẩm Quyến liên tiếp kêu hai tiếng Tô Dạng Nhiên mới phản ứng, ánh mắt cô có hơi mờ mịt, "Hả?"

"Hôm nay em sao vậy? Xảy ra chuyện gì hả?"

Tô Dạng Nhiên nhấp khước miệng, lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu, em chỉ đang đang suy nghĩ một vài vấn đề thôi mà."

Thẩm Quyến hiểu Tô Dạng Nhiên không muốn để anh biết, anh suy nghĩ một hồi, cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: "Nếu có chuyện gì thì nói với anh nhé, đừng nén trong lòng, còn có anh đây mà."

Tô Dạng Nhiên cười gật đầu, "Ừ, được."

Sau khi com nước xong, Tô Dạng Nhiên mới phát hiện tài liệu buổi trưa định mang qua đây vẫn còn ở nhà, vì vậy cô nói với Thẩm Quyến: "Em về nhà lấy đồ đã nhé."

Thẩm Quyến, "Anh đi với em."

"Được."

Sau khi vào nhà, Tô Dạng Nhiên vào phòng ngủ cầm mấy quyển sách ra, "Lấy được rồi, đi thôi."

Thẩm Quyến không đi, mấy ngày nay cô đều ở cùng anh, nhưng rất nhiều đồ vẫn còn để ở nhà cũ, Tô Dạng Nhiên luôn luôn phải chạy tới chạy lui, anh suy nghĩ một lúc, nói: "Nhiên Nhiên, còn thứ gì cần lấy thì em lấy luôn đi."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, ý là anh bảo mình qua ở chung ấy hả?

Cô suy nghĩ lại, chuyện ăn ở đều diễn ra ở nhà anh, bây giờ cũng đâu có khác gì ở chung, cô có rất nhiều đồ chưa dời qua đó, tới tới lui lui hoài cũng mất thời gian, vì vậy gật đầu, "Được thôi, như vậy em khỏi phải chạy qua chạy lại nữa."

Đáy mắt Thẩm Quyến mang theo nụ cười, "Vậy anh giúp em thu dọn."

"Ừ!"

Thật ra thì cũng không có bao nhiêu đồ phải mang theo, chỉ có quần áo, đồ trang điểm và các loại tài liệu mà thôi, bàn trang điểm được thiết kế gắn trên vách tường, không có cách nào di dời, vì vậy bàn đọc sách trong phòng ngủ của anh bây giờ tạm thời trở thành bàn trang điểm.

"Chờ khi được nghỉ anh sẽ dẫn em đi mua bàn trang điểm mới." Mua một cái thật đẹp.

"Được." Tô Dạng Nhiên vừa bày chai chai lọ lọ vừa trả lời anh.

Sắp xếp trong, phòng ngủ đã không còn là của một mình anh, tủ quần áo kệ sách bàn đọc sách, ở đâu cũng có thể thấy đồ dùng của Tô Dạng Nhiên, kết hợp không ít đồ của nữ, phòng ngủ có tông lạnh bây giờ đã nhiều màu sắc hơn.

"Anh có thấy phòng ngủ bây giờ nhìn phong phú hơn không?"

Thẩm Quyển đảo mắt nhìn, từ trước cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ sẽ chia sẻ phòng mình cho ai cả, mà hiện tại, không chỉ có phòng ngủ mà còn cả chính anh nữa, nhưng Thẩm Quyển lại thấy ngọt như ăn mật.

"Ừ, anh rất thích thế này."

"Em cũng thấy không tệ."

Ánh mắt anh chú ý vào giá sách, một hàng trong đó là sách của Tô Dạng Nhiên, loại nào cũng có, thậm chí có mấy quyển nhìn hết sức khó hiểu, "Những cuốn sách này em đều xem rồi hả? Hiểu hết cả?"

Tô Dạng Nhiên nhìn qua, thành thực trả lời, "Không có, những cuốn đó là tư liệu thôi, khi cần thì gặm một ít." Làm gì có chuyện mình hiểu hết đồng đó chứ? Cô không có nhiều chất xám như vậy, nhiều lắm là hiểu một ít da lông bên ngoài thôi.

"Anh có hứng thú à?" Cô đột nhiên hỏi một câu.

"Cũng tạm."

"Những cuốn sách đó anh muốn xem thì cứ xem đi, nhưng mà sách của anh em cũng muốn xem." Chung sống một thời gian, cô biết Thẩm Quyển là một người vô cùng yêu sách, trên kệ toàn là những quyển mới tinh, nhưng toàn bộ đã xem hết rồi, không có một chút xiêu hư hại, ý tưởng trong tác phẩm sau này của cô có thể liên quan tới sách của anh, phải nhân cơ hội này nói điều kiện trước.

Dĩ nhiên là Thẩm Quyển sẽ không từ chối, "Có thể."

Tô Dạng Nhiên ôm cổ anh hôn một cái, "Yêu anh quá, em đảm bảo sẽ giữ gìn nó."

Cô sẵn người tới mang theo một làn gió thơm, là mùi quen thuộc, đôi môi mềm mại rơi trên má, nụ hôn làm Thẩm Quyển phấn khởi khác thường, lúc Tô Dạng Nhiên chuẩn bị tách ra thì anh nhanh nhẹn ôm eo cô, đôi môi nóng bỏng quấn quýt đuổi theo, anh ngậm môi Tô Dạng Nhiên, cắn qua cắn lại, đôi mắt lại nhuốm màu dục vọng quen thuộc, cô bị Thẩm Quyển đè lên giường, nụ hôn rơi vào trên gáy.

Qua một lúc sau, đôi bàn tay thon dài vòng qua sau lưng cô, ngay lúc Tô Dạng Nhiên cho là hôm nay mình không thắng được rồi thì đột nhiên nghe Thẩm Quyển thở dài một tiếng, bàn tay đè ngang hông nhẹ nhàng thay đổi thành nắn bóp.

"Thẩm Quyển..." Tô Dạng Nhiên muốn quay đầu nhìn lại. Nhưng bà vai lại bị một cái tay bấm lên, giọng anh khàn khàn, "Đừng quay đầu lại, nhìn mặt em anh sợ sẽ nuốt lời."

Tô Dạng Nhiên không biết lúc dục cảm dâng cao, khuôn mặt mình sẽ thế nào, tình xáo động ừng, trông mắt ướt át mông lung, cảnh tượng kia không biết có bao nhiêu sức dụ dỗ.

Nghe câu này, trong đầu cô vang lên câu nói sáng nay của anh, cô không quay đầu lại nhìn mà ngoan ngoãn nằm trên giường, gò má áp trên cùi chò, hưởng thụ sự phục vụ.

Khoan hãy nói, chỗ bị anh nắn bóp cũng thoải mái lắm chứ, sự bần rùn khi trước cũng từ từ tan biến, Thẩm Quyển phát hiện cô đang thoải mái tận hưởng vì vậy mở rộng phạm vi xoa bóp, không chỉ vòng ngang hông mà là xoa lên toàn bộ cơ thể.

"Thẩm Quyển, em cảm thấy kỹ thuật massage của anh rất tốt nha, không làm thợ thầy thì quá đáng tiếc."

Thẩm Quyển không biết nói sao, cô còn định bảo anh ra ngoài làm thợ massage nữa à?

Tô Dạng Nhiên ít khi được xoa bóp, nhưng lần này cô đã nếm được cảm giác thoải mái, vì vậy khi được massage xong, Tô Dạng Nhiên còn nghĩ xem lâu lâu mình có nên tới tiệm massage tắm giặt một lần không, như vậy nhất định sẽ vô cùng thoải mái, cô âm thầm quyết định, chờ sau khi Mạnh Diễm về nước nhất định sẽ dẫn cô ấy đi massage một lần.

Sau khi massage xong, Tô Dạng Nhiên thoải mái đi tắm nước nóng, từ lần đó đến giờ, ngoại trừ những buổi trực đêm, lúc nào Thẩm Quyển cũng giúp cô sấy tóc, cô không cần phải tự làm nữa, tóc khô được một nửa thì Tô Dạng Nhiên cầm một cái chai nhỏ đưa cho anh.

"Đây là cái gì?"

"Tinh dầu dưỡng tóc, đổ ra lòng bàn tay rồi xoa lên tóc." Đã lâu rồi cô không dùng, đúng dịp hôm nay chuyển mỹ phẩm qua nhà mới nên cầm theo luôn.

Thẩm Quyển nghe lời cô đổ tinh dầu ra bàn tay, một mùi hương quen thuộc xông vào mũi.

Thoa tinh dầu cho cô xong, anh lại nhìn cô xoa xoa từng thứ một lên mặt, sau khi tắm xong Tô Dạng Nhiên có thói quen dưỡng da, đắp mặt nạ, rửa mặt, nhưng cũng không có phức tạp giống như hôm nay, anh cảm thấy mỹ phẩm dưỡng da không bao giờ là đủ với cô.

Tô Dạng Nhiên xoa xoa chà chà xong, cả người bên trong bên ngoài đều thoải mái, đã lâu rồi không tí mi dưỡng da như hôm nay, dạo gần đây luôn cảm thấy da thịt mình kém tươi hẳn, xem ra việc dưỡng da phải làm lâu dài đều đặn mới được.

Thẩm Quyển nói được làm được, Tô Dạng Nhiên ngủ một giấc vô cùng thoải mái, cho nên hôm sau cô dậy sớm, còn cùng với Thẩm Quyển dẫn tiểu cầu đi dạo một vòng, gặp không ít người quen, chào hỏi nhau một hồi rồi mới dẫn tiểu cầu về.

Thẩm Quyển làm bữa sáng còn cô ngồi trên salon ôm tiểu cầu xem tin tức, dĩ nhiên tin thời sự là Thẩm Quyển đòi coi, anh có thói quen xem thời sự mỗi sáng, mặc dù không thấy nhưng có thể nghe được âm thanh.

Chủ nhật, Thẩm Quyển ở nhà nghỉ ngơi.

Buổi chiều hai người lên đường đi mua bàn trang điểm, Tô Dạng Nhiên chọn được bàn trang điểm ưng ý rất nhanh, trả tiền để số điện thoại lại, sẽ có nhân viên đến giao hàng, mua xong bàn trang điểm anh lại dẫn cô vào trung tâm mua sắm.

Mua sắm chính là thiên phú sẵn có của phụ nữ, Tô Dạng Nhiên đi trước mua mua mua, Thẩm Quyến đi sau tính tính tính, không kể đến giá trị nhan sắc của tuấn nam mỹ nữ, chỉ thế này thôi cũng đủ chứng minh cảm giác tồn tại.

Thẩm Quyến xách đồ Tô Dạng Nhiên bỏ vào ghế sau, đóng cửa xe, lúc này trên tay đã rảnh, anh xoay người cầm tay cô, mười ngón tay siết chặt, "Em đói không?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừ, hơi đói."

Mặc dù hai người ăn cơm trưa xong mới đi ra ngoài, nhưng sau khi đi một vòng công ty nội thất lại đi một vòng trung tâm mua sắm, mấy tiếng trời qua, điều khiến Tô Dạng Nhiên hài lòng đó chính là Thẩm Quyến dắt mình đi dạo lâu như vậy mà trên mặt anh không có vẻ gì là khó chịu, nếu không phải cô nói không mua nữa, chắc anh còn có thể dẫn cô đi thêm mấy vòng nữa quá, đến việc cả thế mà mặt cũng không giết cái nào, cô tò mò hỏi.

"Em mua nhiều đồ như vậy chắc tốn tiền lắm phải không?"

Thẩm Quyến nhìn cô, cười, "Em tiếc tiền hả?"

"..." Dù sao cũng là tiền, mặc dù không phải tiền cô, không phải không phải, sau này sẽ là tiền của cô.

Thẩm Quyến đưa tay búng trán Tô Dạng Nhiên, "Yên tâm đi, chút tiền này anh vẫn phải có."

Tô Dạng Nhiên: "Lương bác sĩ cao lắm hả?"

Thẩm Quyến suy nghĩ một lúc, tiền lương bác sĩ cũng không coi là rất cao, nhưng mà anh không giống mấy bác sĩ bình thường, "Cũng hao hao thế, nhưng cũng không thấp như em tưởng tượng, huống chi anh còn có sản nghiệp khác."

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, anh còn có sản nghiệp khác???

"Lúc du học nước ngoài có cùng bạn mở công ty, có tiền huê hồng." Thẩm Quyến giải thích, lúc ở nước ngoài Thẩm Quyến và Phương Cận còn kinh doanh một công ty, Phương Cận bỏ đầu óc, anh bỏ vốn, trải qua mấy năm không ngừng sáng tạo cái mới, thực lực và lời coi như là khá quan, có thể nói phần lớn thu nhập của anh là từ tiền huê hồng của công ty.

Tô Dạng Nhiên nuốt nước miếng, hôm nay cô mới biết thì ra anh còn nghề tay trái nữa, mà nghề tay trái này còn là một công ty, cô cảm thấy hình như mình đang ôm một cái bắp đùi vàng.

Tô Dạng Nhiên ôm chặt cánh tay anh, mặt nịnh nọt nói: "Đại gia, cầu bao nuôi."

Thẩm Quyến bị bộ dạng của cô làm bật cười, anh không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên cái miệng kia, mặt cứng chịu, "Ừ, nuôi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cầu lương

Vậy cũng coi như đây là lần đầu tiên hai người chân chính hẹn hò.

Lúc đi ngang qua quán trà sữa, bước chân Tô Dạng Nhiên hơi ngừng lại, cô là khách quen của tiệm này, gần đây cô đang tập thể dục giữ dáng nên rất lâu rồi không tới, nhưng bây giờ thấy thì đột nhiên kích động muốn uống.

"Em muốn uống hả?"

".... Ừm, nhưng em sợ mập." Cô hơi do dự.

Những người khách đang xếp hàng nghe vậy thì quay lại nhìn, nhất thời nhìn thấy thân hình của cô gái kia thì tim như bị găm một nhát dao, người gầy như vậy mà còn giảm cân, có để cho người ta sống nữa hay không?

Nhưng mà cuối cùng Tô Dạng Nhiên vẫn bung một ly trà sữa, vui vẻ cùng Thẩm Quyến đi tìm quán ăn cơm. Uống một hóp xong cô đưa ống hút đến bên miệng anh, "Anh uống đi."

Thẩm Quyến là người không thích uống ngọt, nhưng khi thấy đôi mắt trong suốt lóe lên ánh sáng của cô, anh không từ chối nổi, chỉ đành phối hợp uống một hóp, thấy Thẩm Quyến uống thì cô rất vui vẻ, vì vậy Tô Dạng Nhiên lại uống thêm một ngụm nữa.

"Ngon đúng không?" Số calo trong cái ly này chắc khoảng 500, nếu như để anh uống một nửa thì cô chỉ hấp thu một nửa calo trong đó, vậy là ok.

"Ừ, tạm được." Thẩm Quyến cười một cái, ngọt thật.

Hai người nhìn một vòng, cuối cùng quyết định đi ăn trong cửa hàng bách hóa, tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống, Tô Dạng Nhiên nhìn thực đơn rồi giao cho Thẩm Quyến, dù sao anh cũng biết rõ khẩu vị của cô, cô chỉ cần phụ trách ăn là được.

Chờ Thẩm Quyến ghi món xong, cô nói: "Em đi rửa tay."

Thẩm Quyến gật đầu, "Ừ, đi đi."

Tô Dạng Nhiên đứng dậy, dựa theo bảng chỉ đường đi vào nhà vệ sinh, rửa tay xong hơi khó rồi mới đi ra ngoài, vừa đi ra đã đụng trúng một người.

"Xin lỗi." Hai người cùng nhau mờ miêng.

"Không sao." Lại đồng thanh.

Không khí hơi lúng túng.

Tô Dạng Nhiên nhìn cô gái trước mặt, cô ấy khẽ cúi đầu, đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang, trang bị vô cùng đầy đủ, có hơi kỳ quái, nhưng Tô Dạng Nhiên cũng không nghĩ nhiều, cô gạt đầu một cái rồi đi ra ngoài.

"Cô Tô?" Âm thanh không quá chắc chắn vang lên sau lưng.

Tô Dạng Nhiên dừng bước xoay người nhìn, cô gái nhìn sau lưng cô một cái, định tháo khẩu trang xuống thì lại có người bước vào, cô gái bí ẩn kia bỏ tay xuống, đi tới mấy bước.

"Là chị nè."

Tô Dạng Nhiên: "... Ai?"

Đội cô gái kia bước vào trong, cô ấy mới hơi kéo khẩu trang xuống, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Tô Dạng Nhiên, cô che miệng, kích động không nói nên lời, "Chị..."

Lục Hi Hòa thấy cô ấy nhận ra mình thì lại kéo khẩu trang lên, "Không ngờ lại gặp em ở đây."

"Em...Em cũng không ngờ tới."

"Em tới ăn cơm hả?"

"Vâng, em tới đây ăn cơm với bạn trai."

Lục Hi Hòa nghe vậy thì gật đầu, cô gái ưu tú thế này có bạn trai cũng là bình thường, lần trước cô về nhà cũng nghe Kỳ Diễn nói tiểu tử Thẩm Quyến kia cũng có bạn gái, nếu hai người bọn họ đều độc thân thì cô rất muốn mai mối hai người lại thành một cặp, cô gái này rất hợp ý với cô, nếu thành một cặp thì có khi nào tác phẩm sau của Tô Dạng nhiên, cô có thể đọc trước không...

"Chị Lục?" Tô Dạng Nhiên thấy cô ấy ngăn người nên gọi một tiếng.

Lục Hi Hòa kịp phản ứng, lúc này mới phát hiện mình lại thất thần khi đang nói chuyện với người ta, "Xin lỗi em."

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Không sao ạ."

Lục Hi Hòa nghĩ chắc bạn trai người ta còn đang chờ bạn gái ăn cơm, nói: "Bạn trai em chắc đang chờ sốt ruột lắm, em mau về chỗ đi."

"Được, vậy em đi trước nhé."

"Được."

Lục Hi Hòa nhìn bóng lưng Tô Dạng Nhiên, tiếc nuối, tiểu tử thú vị kia sớm không có bạn gái muộn không có bạn gái, bây giờ lại có, thật sự là tức chết người, nhưng cô cũng tò mò, không biết cô gái như thế nào mới thu phục được em trai mình, chờ qua đợt công tác này, cô định đi gặp thử.

Thẩm Quyến thấy Tô Dạng Nhiên ngồi xuống rồi mà khóa miệng vẫn còn cười, tò mò hỏi, "Chuyện gì mà em vui vẻ thế?"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, "Em vừa gặp một người."

Thẩm Quyến nghiêm túc lại, "Nam hay nữ?"

"... Nữ, nữ." Giãi chưa không chưa người nào.

Nghe đối phương là nữ xong Thẩm Quyến mới khôi phục lại vẻ dịu dàng thường ngày, Tô Dạng Nhiên tròn mắt há mồm, thì ra thay đổi sắc mặt 180 độ không chỉ là sở trường của phụ nữ.

"Ai mà khiến em vui thế?" Thẩm Quyến hơi tò mò.

Tô Dạng Nhiên thần thần bí bí nhìn bốn phía, sau đó giảm thấp âm lượng: "Em nói anh biết, đừng ngạc nhiên quá nha."

Thẩm Quyến gật đầu.

"Lục Hi Hòa, Lục Hi Hòa đó, anh có biết không?"

Thẩm Quyến: "!!!!"

"Là tổng tài phụ nhân của Thiên Lạc đó, idol của em." Nói đến Lục Hi Hòa, nụ cười trên mặt Tô Dạng Nhiên càng tươi hơn. Tô Dạng Nhiên nghĩ anh bị chấn động, vì vậy an ủi nói: "Có phải anh không ngờ đúng không, sợ rồi hả?"

Thẩm Quyến thấy cô vô cùng hưng phấn, đột nhiên không biết nói gì, Thẩm Quyến đang suy nghĩ xem có nên nói thật cho cô biết rằng Lục Hi Hòa thật ra là chị của anh hay không, lúc này phục vụ cũng tới dọn thức ăn lên.

Sự tập trung của Tô Dạng Nhiên từ Lục Hi Hòa đã dời đến một bàn thức ăn ngon, "Thơm quá."

Thấy vậy, Thẩm Quyến nghĩ bây giờ mình không nói cũng được, hôm nào dẫn cô về gặp chị luôn.

Cách đó không xa, một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang đang đứng nhìn, ánh mắt cô ấy rơi vào người cô gái trẻ tuổi, cô gái kia tên là Tô Dạng Nhiên, hình như cô ấy đang nói gì đó với người đối diện mà cười vui vẻ lắm, người đàn ông đưa lưng về phía cô có vóc người rất tốt, nhìn qua đã thấy, Tô Dạng Nhiên vẫn còn cười, quan hệ giữa hai người hẳn rất tốt.

Thái Nguyệt tính tiền xong thì thấy Lục Hi Hòa đang đứng chăm chú nhìn gì đó, "Em đang nhìn cái gì vậy?"

Lục Hi Hòa thu hồi ánh mắt, nói: "Không có gì."

Thái Nguyệt: "Vội đi thôi, một lát còn phải ra sân bay nữa."

"Vâng chị Nguyệt, tháng này chạy lịch trình xong chị giảm bớt công việc cho em nhé." Rất lâu rồi cô chưa về chơi với hai cục cưng nhỏ, dĩ nhiên là còn cục cưng lớn nữa.

Thái Nguyệt biết cô ấy đang nghĩ gì, "Được, chị biết rồi, em không muốn làm quá nhiều thì cũng được thôi." Cô là một cây đại thụ của Thiên Lạc, hơn nữa còn là bà chủ, cô không chịu làm thì cũng không ai bắt ép.

Lục Hi Hòa lắc đầu, "Không làm việc thì em có khác gì con cá muối* đâu?"

*Cá muối chỉ những người không có ước mơ, lười biếng

Nhưng đúng thật là cô nên nghỉ ngơi nhiều chút, mấy năm nay cô quá chú trọng công việc, hẳn là nên tập trung cho cuộc sống hơn.

Sau khi com nước xong ra ngoài, Tô Dạng Nhiên mơ hồ nghe mọi người đang bàn tán gì đó, hình như nói là bên ngoài có tuyết rơi.

"Bên ngoài có tuyết rơi?" Tô Dạng Nhiên lập tức siết chặt tay Thẩm Quyến, chạy ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Thẩm Quyến nhìn vẻ hưng phấn của Tô Dạng Nhiên, trên mặt là nụ cười rực rỡ, theo sát bước chân cô. Ra khỏi cửa hàng bách hóa, một trận gió lạnh đập vào mặt, biển quảng cáo xa xa trên cao ộc tóa ra ánh sáng ấm áp, cả thành phố chìm trong ánh sáng ngủi sắc của đèn nê ông, giữa quảng trường là một cái đài phun nước, nước bắn tung tóe lên cao, lại nhanh chóng hạ xuống, xung quanh là ánh đèn chiếu rọi, đẹp tuyệt vời, bông tuyết trắng nhỏ bé như từng chùm lông ngỗng lung lay rơi xuống từ trời cao, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông ở Tân Thành.

Thẩm Quyến nghiêng đầu nhìn Tô Dạng Nhiên, ánh mắt cô đã hoàn toàn bị trận tuyết này hấp dẫn, khóe môi đỏ thắm cong lên, ánh đèn sáng chói phản chiếu trong đáy mắt cô, xinh đẹp không tưởng.

"Vui không?"

"Vui." Thật ra thì cô không thích tuyết lắm, cái cô thật sự thích đó chính là có người ở cạnh bên cùng mình ngắm tuyết rơi.

"Anh chụp cho em tấm hình đi." Tô Dạng Nhiên lấy điện thoại ra đưa cho anh.

"Được."

Tô Dạng Nhiên chọn vị trí xong còn không quên dặn dò một tiếng, "Nhớ mở bô lọc nha."

Yêu cầu trực tiếp thế này khiến Thẩm Quyến không khỏi bật cười, cô không cần dùng cái đó cũng đẹp, nhưng anh vẫn đáp ứng yêu cầu, phụ nữ đã đẹp lại càng muốn đẹp hơn.

Chụp xong, Tô Dạng Nhiên phần khởi nhìn, kỹ thuật chụp hình của anh cũng tốt đó chứ, Thẩm Quyến nhìn mặt là biết cô hài lòng, nhưng một giây sau lại thấy chân mày cô nhíu lại.

"Sao vậy?"

"Kỹ thuật chụp hình của anh tốt như vậy, có phải do anh hay chụp hình cho cô gái khác đúng không?"

Thẩm Quyến: "..."

"Không phải là anh chụp hình giỏi mà là do người được chụp đẹp."

Tô Dạng Nhiên: "... " Thì ra đàn ông sinh ra đã biết nịnh bợ.

"Ừ, đúng thật." Vừa nói, cô đột nhiên nhận ra mình và Thẩm Quyến quen nhau lâu như vậy rồi mà bọn họ chưa có một tấm chụp chung nào, "Chúng ta còn chưa chụp hình chung đó."

"Vậy bây giờ chụp?"

"Ok!" Tô Dạng Nhiên vui vẻ ra mặt.

Sau đó tuyết càng rơi càng nhiều, thời tiết lại lạnh, Thẩm Quyến sợ cô bị bệnh nên không cho cô chơi tiếp nữa, "Tuyết rơi lớn rồi, chúng ta về nhé?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Được."

Sau khi lên xe, Tô Dạng Nhiên cúi đầu mân mê điện thoại không ngừng, Thẩm Quyến không biết cô đang làm gì, tò mò liếc mắt nhìn thử, thì ra là đang sửa hình.

Tô Dạng Nhiên chọn một tấm mà cả cô và Thẩm Quyến đều không lộ mặt vào rồi đăng lên Weibo.

Dạng Túc: Năm nay [Hình]

Hình vừa đăng lên là bình luận văng tóe tấp, nguyên nhân là do mỗi năm tới mùa tuyết rơi, Tô Dạng Nhiên sẽ lên Weibo bày tỏ rằng mình muốn tìm một người cùng mình ngắm tuyết, kết quả là năm nào cũng không được như mong ước, mà tiền lệ này đã duy trì năm năm, vốn là fan hâm mộ đã tìm được lời chọc ghẹo và định an ủi, câu lưng bất thành linh khiến mọi người không kịp chuẩn bị.

Mới vừa không chú ý mà đại đại nhà mình đã có bạn trai?!

Không phục thì tới đánh nè: what! what! Đại đại có bạn trai rồi!!!

Mì gói đại chiến mì gói: Tôi đã chuẩn bị một thao lùi an ủi, cuối cùng không có đất dùng!

Đàn ông là đại móng heo: Đại đại rốt cuộc cũng kết thúc độc thân rồi, được show ân ái rồi, đau lòng quá! Vấn đề là tự nhiên cảm thấy người đàn ông này có vẻ đẹp trai à nha!

Tôi chỉ như thế này: Mặc dù đau lòng nhưng vẫn phải chúc mừng, chúc mừng đại đại! Yêu chị!

Bông hoa cúc rất tàn khóc: Chúc mừng chúc mừng!! Người phụ nữ tôi hâm mộ bảy năm cuối cùng cũng đã tìm được hạnh phúc cho mình!

Chân dài: Mặc dù không thấy mặt nhưng lại cảm thấy đại đại và bạn trai nhất định đều là mỹ nam mỹ nữ! Tay hai người thật sự là quá đẹp!

Ăn bắp cải không: Cầu xem mặt! Xin đừng dựa vào tài hoa mà kiếm cơm nữa, van cầu chị dựa vào nhan sắc đi!*

...

* Ý là trước giờ chị Nhiên không lộ mặt, dựa vào tài năng viết văn mà có vô vàn fan, bây giờ năn nỉ chị ấy lộ mặt, đừng dựa vào tài năng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dính

Trận tuyết này ước chừng đổ ba ngày mới dừng lại, cả thành phố bị phủ một tầng tuyết trắng thật dày, đồng thời nhiệt độ cũng càng xuống thấp, hôm tuyết ngưng rơi Mạnh Điền về nước, ngày đó cô ấy hẹn Tô Dạng Nhiên ăn cơm.

Mạnh Điền vốn chỉ mời Tô Dạng Nhiên ăn chung, nhưng hai người đàn ông mặt dày kia lại đi theo tới, cứ thế làm buổi tụ họp chị em tăng lên thành bốn người.

Thẩm Quyển và Giang Thừa đã từng gặp nhau nhưng mới chỉ là một lần, hai người cũng không phải là rất thân, vốn các cô còn nghĩ rằng bọn họ sẽ lúng túng, ai ngờ nghĩ nhiều rồi, bầu không khí giữa hai người vô cùng hòa hảo, hận vì gặp nhau quá trễ, đối với sự lạ lùng này Mạnh Điền và Tô Dạng Nhiên rất vui tai vui mắt, nói chuyện tới cuối buổi, Giang Thừa lại mời Thẩm Quyển làm rể phụ.

Lúc trước Mạnh Điền có phát thiệp mời cho anh nhưng đó là khách bên đảng gái, mà Tô Dạng Nhiên đã là dâu phụ, trong hôn lễ dâu phụ rể phụ thường hay bị trêu ghẹo gán ghép, cho nên điều này làm cô hoài nghi, có phải hôm nay anh tới là do có mục đích rồi không.

Cuộc tụ họp ăn uống vui mừng đã kết thúc, bốn người tạm biệt nhau ở cửa phòng ăn. Sau khi lên xe, Tô Dạng Nhiên khoanh hai tay trước ngực nhìn anh, "Nói đi, hôm nay anh có ý phải không?"

"Có ý cái gì?"

"Có ý làm thân với Giang Thừa đó, anh muốn làm rể phụ trong hôn lễ người ta."

"Vậy em nói đi, tại sao anh muốn làm rể phụ?"

Tô Dạng Nhiên cắn môi, "Bời vì em."

Thẩm Quyển cười, đôi mắt thâm thúy sáng ngời, "Em biết là tốt."

Trong lòng Tô Dạng Nhiên bây giờ như được ăn mật đường vậy, ngọt không chịu được, cô nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Đúng là thùng giấm."

Nghe vậy, chân mày Thẩm Quyển chau lại, không báo trước chồm người qua hôn lên môi cô, lợi dụng lúc cô kinh ngạc thì đưa đầu lưỡi vào dò xét, làm loạn khuấy một trận, cho tới khi cô hết hơi hờ dốc thì mới buông ra.

"Tập thể dục lâu rồi mà sao thể lực em vẫn kém thế?"

Tô Dạng Nhiên không nói nên lời, "Anh nghĩ ai cũng giống anh à."

Thẩm Quyển cười: "Giống cái gì?"

"Anh nói gì?" Tô Dạng Nhiên hét lên.

"Anh không biết." Thẩm Quyển giả ngu.

"Nhưng mà cũng khó trách."

"Khó trách cái gì?"

"Mọi người đều nói bác sĩ khoa ngoại có thể lực tốt, đúng vậy không?"

Trong mắt anh thoáng qua một tia sáng, không trả lời vấn đề mà nói: "Thắt chặt dây an toàn, về nhà."

"Ừm."

Tất máy xuống xe, Thẩm Quyển cầm tay cô, không nói một lời mà đi ngay lên lầu, Tô Dạng Nhiên nhìn anh, mặt mũi anh bình tĩnh không có gì khác thường, nhưng cô lại cảm thấy hơi sai sai, không khí có chút kỳ quái.

Cô bước vào cửa nhà, "Hoi tối, đèn bật đèn..."

Lời còn chưa nói hết cô tay đã bị người ta nắm, "Àm——" một tiếng bị giam trên cánh cửa, trước mắt tối xuống.

"Gâu gâu gâu——" tiểu cầu xông lên kêu mấy tiếng, có lẽ trời sinh nó thông minh, ngửi một vòng xác nhận đúng là chủ nhân thì không sủa nữa, vô cùng tự giác bỏ đi, bây giờ thú cưng cũng sắp thành tinh!

Tô Dạng Nhiên vẫn còn choáng váng, tai cô bị một đôi môi ấm áp dán lên, tiếp đó nhẹ nhàng cắn, cảm giác quen thuộc làm trí óc rối tung, "Anh anh sao vậy?"

"Hồi nãy em vừa hỏi nhưng anh chưa trả lời."

Tô Dạng Nhiên: "... Ừ?"

Hồ hấp ảm áp, giọng nói khàn khàn khiến trái tim cô "Bụp bụp ——" nhảy loạn.

"Người khác thì không biết nhưng anh mà em lại không rõ à?"

Tô Dạng Nhiên chợt nuốt nước miếng, trong không gian yên tĩnh, tiếng "ùng ực ——" vang lên vô cùng rõ ràng.

"Tại sao em không trả lời?" Môi anh ma sát vành tai cô, "Chắc là thực hành thì em mới hiểu rõ nhì."

Vừa hết câu, những cái hôn mang tính xâm lược dần dần rơi xuống, đầu lưỡi lần nữa bị cướp đoạt, không giống khi nãy ở trong xe, tiếng mút vào thật lớn khiến lưỡi cô tê dại.

Lúc môi lưỡi đang dây dưa thì cơ thể Tô Dạng Nhiên đột ngột bay lên không, móng cô bị anh ôm xốc lên, trong phòng mờ tối nhưng vẫn cảm giác được hướng bọn họ đang đi tới là phòng ngủ, Tô Dạng Nhiên còn chưa kịp phản ứng đã bị ném lên giường.

Thẩm Quyển giống như là muốn chứng minh thật vậy, lăn qua lộn lại gằng co một lần lại một lần, cuối cùng mồ hôi đầm đìa, đến khi kết thúc cô nằm trên ngực anh thở dốc từng hồi từng hồi, bị dày vò muốn chết người.

Anh ôm chặt cô, nụ hôn rơi vào đỉnh đầu, bàn tay lại vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của cô, giống như vuốt cho cô dễ thờ vậy. Chờ Tô Dạng Nhiên ổn định nhịp tim, cô không do dự đưa tay đẩy anh ra, giọng nói nghèn nghẹn, "Dính chết, đừng có ôm em."

Cô vừa thoát được mấy giây là lại bị ôm lần nữa, đôi chân bị hai chân anh kẹp lại, Tô Dạng Nhiên bắt mất giây giữa, cô tức giận, thể lực giữa trai và gái khác xa nhau khi ở trên giường là điều không thể nghĩ ngờ, cô giống như dê đọi bị làm thịt vậy, vừa tức vừa uất, cô cuộn tay thành quả đấm đánh anh, "Em nói khó chịu mà, mau buông ra."

Thẩm Quyển bắt lấy quả đấm rồi hôn lên, "Em giận hả?"

Tô Dạng Nhiên bắt mất hờ một tiếng.

Trên mặt cô vẫn còn lưu lại vết đỏ ửng sau trận lăn lộn, phải nói là một chút tức giận uy hiếp cũng không có, ngược lại còn có vẻ phong tình, lưỡi biếng quển rũ, đầu vai trắng nõn mịn màng kia còn lưu lại đầy dấu vết, anh chợt căng thẳng, hình như có vẻ nó lại thức tỉnh.

Tô Dạng Nhiên cảm giác được chỗ kia thay đổi, cô sợ run nhưng giây tiếp theo vẫn mạnh bạo uy hiếp anh, "Anh mà đòi nữa là chia phòng ngủ!"

Cô vừa nói xong, chút đòi hỏi vừa mới nổi lên chợt biến mất, cô nói gì cũng được nhưng tuyệt đối không thể chia phòng ngủ, anh lập tức trấn an bằng cách hôn một cái vào gò má cô, "Đừng mà, đừng chia phòng."

Ôm nhuyển ngọc ôn hương vào trong lòng, đối với Thẩm Quyển mà nói tuyệt đối là thử thách khó khăn, nhớ lại tiểu cầu còn chưa ăn cơm tối, anh lại nói: "Anh đi cho tiểu cầu ăn cơm nhé."

Tô Dạng Nhiên miễn cưỡng gật đầu, "Ừm."

Tới khi Thẩm Quyển làm xong trở lại đã thấy có nằm sắp trên giường, anh đi tới, ngồi xổm người xuống, "Muốn tắm không?"

Nghe được từ "tắm", Tô Dạng Nhiên lập tức nói, "Muốn."

"Vậy để anh đi pha nước ấm."

"Được."

Chuẩn bị xong xuôi, Tô Dạng Nhiên lại bị anh ôm vào trong ngực, sau khi tắm xong, trên người Thẩm Quyển có mùi giống cô, Tô Dạng Nhiên ôm chặt, gò má áp lên ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng khiến cô thư giãn, dường như trên người anh có chứa thuốc an thần.

"Anh tắt đèn nhé?" Thẩm Quyển nói.

"Ừm."

Mở tối, hai người yên lặng ôm nhau, không ai nói gì, cho đến khi thấy cô sắp đi vào giấc ngủ, anh chợt nhớ tới gì đó, mở miệng: "Nhiên Nhiên?"

"Hửm?" Nồng nặc mùi buồn ngủ.

"Chờ chị anh về, anh dẫn em đi gặp chị ấy nhé."

"Ừm." Cô đồng ý.

Sau một lúc nữa, hồ hấp đã hoàn toàn đều đặn, xem ra cô ngủ say thật rồi, Thẩm Quyển ôm chặt đôi vai gầy, nhẹ hôn lên trán cô một cái, nhỏ giọng, "Mơ một giấc mộng đẹp, ngủ ngon."

Sau bữa cơm trưa, Thẩm Quyển trở lại phòng nghỉ, Chu Dương đang nằm trên giường gỗ xem gì đó, thấy anh đi vào thì lên tiếng chào hỏi, đôi anh ngồi xuống lại lấy một quyển sách tới, "Trường khoa, em đề cử cho anh một quyển sách nha?"

Thẩm Quyển bây giờ không có thời gian đọc sách, anh đang lấy điện thoại ra nhắn cho Tô Dạng Nhiên một tin, đêm qua dày vò cô một phen, không biết người kia đã dậy ăn cơm chưa.

"Không cần."

Chu Dương vẫn tiếp tục nói, "Vô cùng hay, bạn em vừa báo em xem."

Thẩm Quyển liếc mắt nhìn một cái, vừa vận nhìn thấy anh ta giờ sách lên, mấy chữ trên bìa sách đập vào mắt,《Quyển sổ trình thám》?

Anh xem rồi, cũng không tệ, Tô Dạng Nhiên vẫn chưa trả lời, vì vậy người hiếm khi hứng thú với cái gì nói: "Quyển này à, tôi xem rồi."

Chu Dương, "Thật hả? Anh xem rồi?"

"Tôi xem xong lâu rồi."

"Vừa sợ lại vừa kích thích, cũng không biết sao tác giả viết ra được nữa, một cô gái mà viết chuyện kinh dị không biết có sợ hay không nhỉ?" Chu Dương suy nghĩ, anh vừa đọc đã thấy sợ rồi, nhưng loại chuyện này không thể nào nói người khác biết được, nếu không mất mặt lắm, huống chi càng sợ càng muốn xem.

Khóe miệng Thẩm Quyển nhẹ nhàng cong lên, "Có lẽ có."

Chu Dương chợt nghĩ, "Đúng rồi trường khoa, anh biết không?"

"Hả?"

"Tác giả mấy ngày trước vừa công bố tình yêu lên Weibo đó."

"Ừ." Thẩm Quyển không hứng thú.

Chu Dương phần khởi bùng bùng mở Weibo, "Nghe nói tác giả này thần bí lắm, từ trước tới giờ chưa có fan hâm mộ nào biết bộ dạng thật của cô ấy đâu, nhưng em cảm thấy nhất định cô ấy rất đẹp."

Thẩm Quyển lướt lướt điện thoại, không có tin nhắn. Chẳng lẽ cô chưa dậy?

"Trường khoa anh nhìn thử đi, đôi mắt đã đẹp vậy thì ngoại hình xấu chỗ nào nữa, mặc dù em không muốn thừa nhận nhưng bạn trai cô ấy cũng tuyệt đối không kém, anh nhìn tấm này nè, thật là đẹp mắt." Chu Dương đưa điện thoại qua.

Thẩm Quyển đang nghĩ đến cô, qua loa lấy lệ nhìn một cái, "ừ" một tiếng, nhưng rất nhanh lại nhìn lần nữa, đến cuối cùng trực tiếp đưa tay cầm lấy điện thoại của Chu Dương, cẩn thận nhìn.

Cách chụp có ý đồ, lợi dụng chiều cao giữa hai người, cô gái thì lộ ra con mắt lông mày và cái trán, chàng trai thì lộ ra bả vai, cổ, cằm, nhưng quan trọng không phải là tấm ảnh, quan trọng là tấm ảnh này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Ánh mắt dời xuống, rơi vào đầu mờ dưới góc phải, Dạng Túc.

Dạng Túc, Tô Dạng Nhiên...

Thẩm Quyển cảm thấy hình như mình vừa khám phá ra gì đó, những đầu mối lộn xộn ừ ừ kéo đến rồi xếp lại ngay ngắn, lại liên tưởng đến lời nói của cô khi trước, bây giờ anh đã biết một chuyện, Dạng Túc chính là Tô Dạng Nhiên, Tô Dạng Nhiên lại chính là Dạng Túc.

Tiểu quý lừa gạt.

- - - - -

Cầu ăn cầu lương

****Lại là thông báo haha***

Mọi người đã biết là hồi đầu vì truyện bị copy nên mình phải chuyển thành hình ảnh, sau đó lượng thời gian chuyển ảnh tốn quá, muốn bằng thời gian mình edit truyện luôn nên thôi bỏ. Đăng Wordpress thì có mấy bạn không đọc được.

Rảnh rồi sinh nông nổi, giờ mình đang định đăng lên FB đây, FB thì hông bạn nào hông xài ha:)), nhưng mà hông phải page mà là group

Truyện sẽ đăng bên đó từ chương 50, mọi người khỏi cần nhắn tin gì mới được vào, bên đó mình sẽ đặt mấy câu hỏi nhỏ nhỏ thôi, mn trả lời đủ rồi vào. Bên wattpad có đăng nữa không hả? Ừm, quờn thì đăng haha. Ai đang đọc bên wordpress cứ đọc tiếp đi nhe, pass như cũ, **tạm không cho pass nữa**

Từ chương 50 sẽ đăng lên fb, ngừng xin pass wordpress

Link nhóm: <https://www.facebook.com/groups/375931069738659/>

Nếu không tìm ra, hãy lên fb gõ "**Nhà của quơ**".

Mong mn thông cảm cho sự bày chuyện của mình hihi

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bại lộ

"Trường khoa?" Chu Dương thấy Thẩm Quyển không nói chuyện, đang trầm tư nghĩ gì đó, anh không nhìn được gọi mấy tiếng. Thẩm Quyển phục hồi tinh thần, suy nghĩ vừa rồi của mình thật lợi hại, anh trả lại điện thoại cho Chu Dương.

"Trường khoa, anh vừa suy nghĩ gì vậy?" Chu Dương nhận lấy điện thoại.

Thẩm Quyển lắc đầu, "Không có gì."

Chu Dương ừm một tiếng, anh ta thu nhỏ tấm ảnh lại, đột nhiên nói một câu, "Ày, trường khoa, anh có thấy đôi mắt của tác giả này nhìn quen quen không?"

Thẩm Quyển ngược lại kinh ngạc nhìn anh ta, vội hỏi: "Sao?"

Chu Dương nhủ chân mày thật chặt, dường như đang cố gắng nhớ lại, "Chỉ là cảm thấy rất quen, hình như đã thấy ở đâu rồi..."

Thẩm Quyển cười cười không lên tiếng.

Qua một hồi, anh ta đột nhiên la lên, "Trường khoa trường khoa!"

"Sao thế?"

Chu Dương, "Anh có thấy đôi mắt này giống mắt của chị Nhiên không... Ày, cũng có cái trùng hợp nữa, tên hai người đều có chữ Dạng."

"Cũng hơi giống."

Chu Dương không khống chế được ảo tưởng trong đầu mình, "Không phải hai người là một chứ, chị Nhiên cũng là nhà văn mà đúng không?"

Thẩm Quyển vẫn không trả lời anh ta, cửa phòng nghỉ ngơi vang lên tiếng gõ, là một y tá, về mặt cô ấy khá trương, "Trường khoa, trường khoa Thẩm, bệnh nhân phòng 112 hơi bất thường, bác sĩ Lưu bảo em đến tìm anh."

Thẩm Quyển biết bệnh nhân phòng 112 mổ não, thiếu chút nữa là không bước xuống bàn mổ được, mặt anh biến sắc, lập tức đứng lên, gấp rút đi ra ngoài.

Chu Dương bị chuyện này làm kinh động, không có tâm trạng suy nghĩ nữa, anh bỏ điện thoại vào trong túi, đuổi theo.

Ra khỏi phòng giải phẫu đã hơn sáu giờ tối, lần đầu tiên mổ đã quá mạo hiểm, lần này lại tổn hao trí lực, tay chân mọi người đều đã mềm nhũn, Chu Dương không để ý hình tượng ngồi bệt dưới đất, nhớ lại quá trình giải phẫu mà nổi da gà, nhưng anh ta không thể không báo phục Thẩm Quyển, vào lúc đó mà anh không sợ, nắm đại cuộc trong tay.

Thẩm Quyển dĩ nhiên không biết các bác sĩ y tá khác đều nghĩ mình như vậy, anh tự mình kiểm tra tình trạng bệnh nhân, sắp xếp bác sĩ y tá canh chừng rồi tan ca về. Làm việc liên tục mấy giờ làm sắc mặt anh hơi tái nhợt, ngoài việc này ra thì không còn gì đáng lo.

Anh thay quần áo rồi mở điện thoại, phát hiện có mấy tin nhắn WeChat và vài cuộc gọi nhờ, đều tới từ Tô Dạng Nhiên, xem tin nhắn xong anh lập tức gọi lại cho cô.

"Em làm com tối xong rồi, chừng nào anh về?" Tô Dạng Nhiên hỏi.

Nghe được giọng nói của cô, mệt mỏi bủa vây quanh người anh vào phút này được hóa giải, không mệt nữa, anh cong cong khóe miệng, "Ừ, bây giờ anh về."

Tô Dạng Nhiên nghe giọng anh hơi khác, vội hỏi: "Anh vừa làm giải phẫu xong hả?"

Thật ra thì cô cũng đoán được, chỉ khi vào phòng phẫu thuật anh mới bận bịu đến nỗi không có thời gian trả lời tin nhắn và nghe điện thoại, bình thường chậm nhất là hai giờ sau đã nhận được tin trả lời.

"Ừm, một bệnh nhân bị tái phát hai lần."

"Có nghiêm trọng không?"

"Rất nghiêm trọng, nhưng bọn anh vẫn còn giữ lại được mạng cho người ta."

"Thật lợi hại, em khám phục nhất là bác sĩ, dám cướp người từ tay Diêm Vương gia."

Thẩm Quyển nghe ra trong giọng nói cô có sự sùng bái và tự hào về nghề bác sĩ, anh không khỏi bật cười. Tiếng cười của anh xuyên qua điện thoại truyền vào màng nhĩ của Tô Dạng Nhiên, cô cảm thấy nhẹ nhõm, nắm chặt điện thoại, "Anh mau về đi, em và tiểu cầu chờ anh ăn com tối."

"Được."

Cúp điện thoại, ra khỏi bệnh viện cũng đã gần bảy giờ, nhà bọn họ cách bệnh viện không xa, lái xe mười mấy phút là đến. Thẩm Quyển vừa vào nhà, Tô Dạng Nhiên đã thấy được gương mặt mệt mỏi của anh, đưa dép cho anh thay, cô không nhịn được tiến lên ôm anh, giọng khó nén được đau lòng, "Có phải rất mệt không?"

Thân thể mềm mại đụng vào trong ngực, trái tim lại ấm áp, Thẩm Quyển đưa tay ôm lấy Tô Dạng Nhiên, chôn gò má vào cổ cô, tận hưởng mùi thơm nơi đó, chỉ ôm mà mệt mỏi giống như tự động tan biến vậy.

Tô Dạng Nhiên cảm giác được sự dựa dẫm, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại, im lặng an ủi.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau cho đến khi tiểu cầu nhìn không nổi nữa, kéo ống quần, hai người cúi đầu thấy nó đang cố gắng chen vào giữa, cô và anh nhìn nhau cười một tiếng, lúc này mới buông nhau ra.

"Anh đi rửa mặt trước đi." Tô Dạng Nhiên nói.

"Được."

Lúc anh đi rửa mặt, Tô Dạng Nhiên múc canh khi nãy hầm trong nồi ra, có câu đồng ản củ cải hạ ăn gừng, uống một chén canh nóng củ cải hầm xương xuống bụng, cảm giác lạnh lẽo cũng bị xua tan không còn chút nào.

Com nước xong xuôi, Thẩm Quyển mang chén bát cho vào máy rửa, quả thật có máy rửa tiện lợi hơn nhiều.

Vào phòng ngủ, anh nghe tiếng nước chảy là biết Tô Dạng Nhiên đang tắm, Thẩm Quyển chợt nhớ ra gì đó, ánh mắt dán vào mấy cuốn sách trên kệ, có mấy tầng đều là sách của cô, trừ tài liệu ra còn có một hàng cùng màu là sách xuất bản của Dạng Túc, anh cứ tưởng cô là fan cuồng của Dạng Túc, ai ngờ Dạng Túc lại chính là cô.

Thẩm Quyển cầm máy sấy đi tới ngồi bên cạnh ghế sa lon, đặt máy sấy qua một bên, lấy điện thoại ra cài đặt Weibo, đăng kí xong chỉ theo dõi một người. Anh xem một lượt từ đầu tới đuôi, trừ các bài đăng tuyên truyền ra thì chỉ có một số ít là cuộc sống thường ngày, vừa xem Weibo cô đăng vừa cười, cuối cùng ngón tay dừng lại trước một bài đăng.

Cô và Thiên Lạc ký hợp đồng chuyển thể phim điện ảnh, truyền hình?

Nếu vậy thì ngày đó hẳn là Ký Diễn đã ra mặt ký hợp đồng, một khoảng thời gian trước anh đã dẫn cô đi gặp Ký Diễn, Tô Dạng Nhiên cũng biết đó là anh rể, dựa theo tính cách của

cô hẳn đã về nhà hỏi anh rồi, vậy mà không nghe cô hỏi câu nào!

Đang suy nghĩ, cửa phòng tắm mở ra. Tô Dạng Nhiên lau tóc nhìn Thẩm Quyến, "Em tắm xong rồi."

Thẩm Quyến suy nghĩ, đặt điện thoại xuống, vừa cầm điện máy sấy tóc vừa ngoắc ngoắc tay, "Tới đây sấy tóc."

Tô Dạng Nhiên cầm bình dầu dưỡng tóc, dời cái băng ghế nhỏ lại ngồi cạnh, Thẩm Quyến một tay cầm máy sấy một tay chạm vào mái tóc đen, thổi "vù vù", sấy xong lại thuận thực giúp cô xoa tỉnh đầu.

Sau đó Tô Dạng Nhiên chuẩn bị dưỡng da, cô đứng dậy nói: "Anh đi tắm đi."

Nói xong định đi tới bàn trang điểm, vừa bước một bước đã bị người phía sau nắm cổ tay, trực tiếp lôi cô vào trong ngực, Tô Dạng Nhiên ngã ngửa lên bấp đuôi Thẩm Quyến, chỉnh sửa tư thế ngay ngắn rồi mới nhìn anh, ánh nước trong mắt lấp lánh, "Sao thế?"

Thẩm Quyến không trả lời ngay, thò một tay ôm chặt eo thon, một tay quấn lấy sợi tóc đen mảnh, cuộn tròn. Thấy vậy, Tô Dạng Nhiên càng tò mò hơn, cô hơi nghiêng người, đưa tay vòng ra sau gáy anh, hỏi lần nữa: "Anh muốn nói chuyện gì với em hả?"

Thẩm Quyến cười cười, gật đầu.

"Chuyện gì đó?"

"Ừm...Trưa hôm nay Chu Dương có giới thiệu cho anh một quyển sách, chắc em không xa lạ gì với nó."

"Sách gì á, nói nghe thử đi."

Thẩm Quyến nhích gần lại gò má Tô Dạng Nhiên, làn da môi vừa tắm xong trơn bóng, trắng trắng đo đo, môi mỏng ma sát gương mặt cô, "《Quyển sổ trình thám》"

"Hả?" Tô Dạng Nhiên lúc này ngả người ra sau.

Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn cô, "Sao vậy? Sao em kinh ngạc thế?"

"... Một chút."

"Còn có chuyện kinh ngạc hơn nữa nè."

Tô Dạng Nhiên: "... Tìm đập thỉnh thích."

"Câu ta còn nói, cô tác giả tên Dạng Túc này mấy ngày trước vừa công khai thừa nhận mình có bạn trai lên Weibo." Giọng nói khàn khàn, "À, đúng rồi, em có muốn nhìn thử không?"

Tô Dạng Nhiên chột dạ, cô ngượng ngùng cười: "Không cần, không cần."

"Tại sao vậy?"

Tô Dạng Nhiên không ngờ mình lại bị bại lộ như thế này, thật ra thì từ lúc đăng Weibo tới giờ cô chưa từng nghĩ Thẩm Quyến sẽ biết chuyện, anh không chơi Weibo, thậm chí anh còn không cài đặt nữa là, nhưng cô không thoái thác được nữa rồi, đành thú nhận, "Em thừa nhận, em thừa nhận, em chính là Dạng Túc, Dạng Túc chính là em."

Nghe vậy, Thẩm Quyến bật cười. Cô nhìn anh, Thẩm Quyến đưa tay nheo mũi cô, giọng cung chiêu, "Tiểu quý lừa gạt."

Trái tim Tô Dạng Nhiên run lên, đôi mắt anh thật dịu dàng, cô không nhận được nhẹ nhàng hôn một cái lên mi mắt Thẩm Quyến, "Mắt anh thật đẹp."

Thẩm Quyến bật cười, năng lực đánh trống lảng của Tô Dạng Nhiên thật là lợi hại, bàn tay đặt sau lưng cô hơi dùng sức, mềm mại và rắn chắc cùng hòa hợp, ngón tay nắm được cằm cô, hơi nâng lên, môi mỏng bao trùm xuống.

Hôm nay anh dịu dàng lạ thường, giống như là đối đãi với trân bảo vậy, nhẹ nhàng mút vào, liếm, dây dưa, va chạm, cả người cô đều đắm chìm trong nụ hôn ấy, giống như bị cuốn vào một vòng xoáy, không cách nào tự kiềm chế nổi.

Hai người dây dưa một chỗ, không khí mập mờ nóng lên, cô bị đè xuống ghế salon mềm mại, nụ hôn chuyển hướng, khi đang chìm vào mộng lung, chút lý trí lại trở về, cô đưa tay đẩy ngực anh, nhỏ giọng nói: "Anh còn... Chưa tắm."

Giọng nói anh càng thêm khàn, hôn xuống cần cổ mịn màng của cô, "Em chê anh."

Đôi môi bị cắn nhiều quá có hơi đau, Tô Dạng Nhiên lên tiếng, "Anh đi tắm trước đi..."

Thẩm Quyến nhìn cô, cười mấy tiếng, anh đưa tay bóp mặt cô, Thẩm Quyến cũng không định làm ngay bây giờ, anh kéo cô ngồi dậy, đưa tay sửa lại mấy sợi tóc rối, ôn tồn nói: "Anh còn có một việc muốn nói với em."

Tô Dạng Nhiên, "Chuyện gì thế?"

Thẩm Quyến đứng dậy, "Anh tắm xong mới nói cho em biết."

- - - - -

Từ chương 50 sẽ đăng lên fb, ngừng xin pass wordpress

Link nhóm: <https://www.facebook.com/groups/375931069738659/>

Nếu không tìm ra, hãy lên fb gõ "Nhà của quơ"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vận động

"Anh tắm xong mới nói cho em biết."

Nói xong, anh tiện tay cởi quần áo trên người ra, Tô Dạng Nhiên nháy nháy mắt, cười thương thức, chỉ có nhìn rồi mới biết, vóc người Thẩm Quyến thật tốt, điển hình là mặc quần áo thì gầy còi quần áo thì có thịt, vùng tam giác ngược hoàn hảo, tám múi rắn chắc.

Thẩm Quyến không chú ý tới vẻ mặt của Tô Dạng Nhiên, nếu không chắc anh nghĩ tắm rồi.

Chờ anh tắm xong đi ra, Tô Dạng Nhiên đã sớm chạy vào chần, gắng gượng quần mình thành một con nhộng, nghe được tiếng cửa phòng tắm mở, cô lập tức đặt điện thoại xuống, trở mình chống cằm hỏi anh, "Anh nói có chuyện muốn nói với em đó, chuyện gì vậy?"

Thẩm Quyến lau tóc đi tới, ngồi xuống ở cạnh giường, Tô Dạng Nhiên lập tức đưa đầu nằm lên đùi anh, "Anh mau nói đi, tò mò quá."

"Nói chính xác là thăng thấn một chuyện."

"Hả?"

Thẩm Quyến vớt khăn lông qua một bên, anh cúi đầu nhìn cô, "Ừm, em biết là anh có một người chị mà."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Em biết, vậy chuyện này có liên quan tới chị anh hả?"

Vừa dứt lời, sóng mũi bất thành lỉnh bị vuốt nhẹ, "Cái gì mà chị anh chị em?"

"Được được, chị em chị em được chưa, anh nói tiếp đi."

"Biết Lục Hi Hòa không?"

"Biết." Cô không hiểu tại sao anh đột nhiên nhắc tới người ta... Suy nghĩ một hồi, khuôn mặt Tô Dạng Nhiên biến sắc, "Ý anh muốn nói chị ấy là..."

"Không sai, giống như em nghĩ."

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, một lát sau cô cười lên, "Anh nha nha, đùa gì kì thế, anh biết chị ấy là idol của em mà, còn có ý chọc nữa."

Thẩm Quyến cười, "Em cảm thấy anh là người sẽ đùa giỡn chuyện này à?"

Nghe vậy, nụ cười trên khóe miệng cô dần dần dơ ra, "Anh nghiêm túc?"

"Vô cùng nghiêm túc."

Tô Dạng Nhiên bỏ từ bấp đùi Thẩm Quyến xuống, quần chần trùm kín người rồi yên lặng, mấy giây sau đột nhiên gỡ chần ra, ngã ngửa người xuống giường, vừa lăn lộn vừa cười, trong miệng lẩm bẩm, "Sau này chị ấy chính là chị em, ha ha ha ha... Chị em, chị em..."

Thẩm Quyến: "..."

Lăn lộn vài cái nữa rồi ngồi dậy, nhào qua khoác lên tay lên vai anh, mắt lấp lánh, "Anh nghiêm túc đúng không? Đúng không đúng không?"

Thẩm Quyến không khỏi tức cười, ánh mắt cung chiêu, "Đúng vậy đúng vậy."

"Không được không được, em kích động quá rồi sao giờ? Xong rồi xong rồi, thiếu đường khí rồi! Thẩm Quyến Thẩm Quyến!!" Tay chân Tô Dạng Nhiên vùng vẫy, "Sắp nổ rồi sắp nổ rồi!! A a a a ——"

Thẩm Quyến thấy cô vùng tay vùng chân không chịu để yên, cũng cười theo, cô gái nào cũng đáng yêu vậy sao?

Phấn khích một hồi, Tô Dạng Nhiên miễn cưỡng kìm lại, ánh mắt lấp lánh nhìn anh, nổi vui sướng lấp đầy trong ánh mắt, cô cầm chặt bàn tay anh, "Em nghĩ tới nay mình sẽ hưng phấn không ngủ được, làm sao bây giờ?"

Thẩm Quyến nhìn cô, giọng nói giảm mấy độ, "Không thì... Vận động xong ngủ tiếp?"

Nụ cười dần dần biến mất, cô lặng lẽ nhích ra xa, nắm chặt ngón tay, miệng lẩm bẩm, "Thật ra thì... Hình như vẫn ngủ được, ừ, buồn ngủ quá..."

Thẩm Quyến rất thích vẻ mặt này của cô, anh cúi người tiến lên, đưa tay xoa đầu cô, "Sao đáng yêu vậy chứ?"

Tô Dạng Nhiên cười nịnh hót, "Chị sẽ thích em chứ?"

Thẩm Quyến, "Không phải lần trước em gặp chị ấy rồi sao? Em cảm thấy thế nào?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, "Thật ra thì hôm ký hợp đồng với Thiên Lạc, là chị ấy ra mặt..." Lời nói ngắt quãng, giống như là đang suy nghĩ gì đó, hai giây sau, "Chờ chờ một chút, em suy luận cái đã, chị ấy là Lục Hi Hòa đó, là bà chủ của Thiên Lạc đó, vậy lần trước gặp anh rồi.... Anh rõ là... Thiên... Thiên... Thiên Lạc..." Cuối cùng mắc kẹt, cô quay mặt qua nhìn Thẩm Quyến chờ anh xác nhận.

Dưới ánh mắt mong chờ của cô, Thẩm Quyến gật đầu khẳng định.

Tô Dạng Nhiên đưa tay che tim, tựa như mình bị mười ngàn điểm bạo kích đánh trúng, cô đột nhiên nhớ lần trước mình thấy một tấm ảnh trên Weibo Thiên Lạc, lúc ấy còn cảm thấy người trong hình quen quen, lúc ấy còn chưa nghĩ ra, bây giờ nghĩ lại, người đó là anh rõ mình chứ à!

"Sao, vui không?"

"Sợ gây người thì có."

Thẩm Quyển bật cười, đưa tay búng trán cô, "Em đó."

Tô Dạng Nhiên thuận thế cầm lấy tay anh, hỏi, "Chúng ta... Chừng nào chúng ta đi thăm chị?"

"Bây giờ chị ấy không có ở Tân Thành, chờ chị ấy về thì anh dẫn em đi."

Tô Dạng Nhiên gật đầu liên tục, "Được được!"

Cô suy nghĩ, lần đó chị nói chị là fan của mình có lẽ không phải chuyện đùa, nếu mình tặng trọn bộ sách, chắc chị ấy thích lắm.

- - - - -

Ngày đó Mạnh Điền xin nghỉ, kéo Tô Dạng Nhiên đi mua đồ cưới cùng cô ấy.

Cũng may mua món nào lớn cũng đều được giao hàng tận nhà, thanh toán tiền cọc, ghi lại địa chỉ là được, món nào nhỏ thì bỏ trong cốp sau, đi tương đối nhiều, chân cũng sắp gãy. Tô Dạng Nhiên chưa từng nghĩ thì ra kết hôn phải mua nhiều đồ như vậy, các loại các dạng, linh tinh.

"Cậu mua đủ chưa?" Tô Dạng Nhiên hỏi.

"Nhiều đây mà đủ?" Mạnh Điền dành cho cô một ánh mắt khi dễ, "Đây chẳng qua chỉ là một sợi lông trên chín con trâu thôi* đó."

* Thành ngữ TQ, chỉ số lượng rất rất nhỏ

"Khoa trương đến vậy à?"

"Không phải, cái gì mẹ và mẹ chồng tớ cũng mua rồi, tớ phụ trách mua nhiều đây là được."

Tô Dạng Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt."

"Coi cậu một phờ kia, tớ mời cậu ăn cơm."

"Đúng cậu mời nha, khổ cực hôm nay coi như được đền đáp."

"Được được được, ăn một bữa lớn, tắm bỏ lại cho cậu được không?"

Tô Dạng Nhiên hai tay giơ lên ra hiệu ok. Hai người chọn một quán ăn ở gần có bố trí không tẻ.

"Khi cậu kết hôn cũng cần phải mua thôi, coi như cậu luyện lực tay trước thời hạn." Mạnh Điền nhạo báng cô.

Tô Dạng Nhiên, "Kết... Kết hôn?"

Mạnh Điền, "Đúng vậy, không lẽ hai người không định kết hôn à?"

Tô Dạng Nhiên cắn môi, "Bọn tớ quen nhau chưa bao lâu, bây giờ nói tới kết hôn thì sớm quá."

Nếu anh không nhắc tới thì cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, giống như nó không tồn tại trong đầu cô vậy, hơn nữa Thẩm Quyển cũng chưa bao giờ nhắc tới chuyện này, cô cũng không biết anh nghĩ sao.

Mạnh Điền nhìn Tô Dạng Nhiên, "Sớm chỗ nào, này là vừa đủ tuổi đó. Hơn nữa, tớ còn nghĩ cậu và bác sĩ Thẩm còn muốn kết hôn hơn ai khác nữa là."

Tô Dạng Nhiên xua tay, "Sau này rồi nói, tớ vẫn chưa nghĩ đến chuyện muốn kết hôn đâu."

"Cậu bội tình bạc nghĩa đến vậy hả?" Giọng nói nghi ngờ.

"Cái gì mà bội tình bạc nghĩa chứ, cậu đừng nói nhảm." Tô Dạng Nhiên phản kích, cô vất vả lắm mới theo đuổi được người ta, bội tình bạc nghĩa gì, nghĩ thôi đã thấy không thể nào rồi.

Mạnh Điền khoanh hai tay trước ngực, "Cậu không muốn kết hôn với người ta thì đó là bội tình bạc nghĩa chứ gì nữa?"

"Không kết hôn cũng có thể sống chung mà." Chẳng lẽ nhất định phải kết hôn à?

Mạnh Điền suy nghĩ, "Không lẽ cậu bị chứng sợ kết hôn hả?"

Tô Dạng Nhiên, "Cái gì vậy, không có chuyện đó đâu, dù sao vẫn còn sớm, sau này rồi nói."

Mạnh Điền thấy cô nóng nảy, cười một hồi rồi cũng không chọc cô nữa, "Được được được, không nhắc tới nữa, dù sao tớ vẫn ủng hộ bác sĩ Thẩm, mọi mặt đều tốt, đối xử với cậu cũng tốt, nếu cậu muốn kết hôn, anh ấy nhất định là lựa chọn sáng suốt."

Tô Dạng Nhiên cười, "Cậu đổi đội nhanh thật."

"Từ đầu tớ đã ở đội bác sĩ Thẩm rồi."

Tô dạng nhiên đỡ trán, dứt khoát không cãi cọ nữa, "Thôi bỏ qua."

Mạnh Điền vừa lau chén đĩa vừa nói chuyện, "Đúng rồi, hôm trước tớ và Mục Cầm nói chuyện, nghe nói là cậu ấy sắp về."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Xem ra là nghe lọt lời tớ nói."

"Cậu nói gì với cậu ấy vậy?"

"Cũng không có gì, chỉ là cần thận phân tích cho cậu ấy hiểu, chắc Mục Cẩm cũng suy nghĩ rồi mới quyết định, chờ cậu ấy về rồi cậu tự hỏi đi."

"Ừm, chắc là xin trường học nghỉ rồi về."

"Mấy ngày trước tớ về có nghe nói một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Diệp Kỳ từ chức."

"Diệp Kỳ là ai?" Tô Dạng Nhiên mờ mịt.

Mạnh Điền: "... " Được rồi, coi như tớ chưa nói.

Com nước xong đã tám giờ, Mạnh Điền chuẩn bị lái xe đưa Tô Dạng Nhiên về nhà, nhưng cô lại bảo cô ấy đưa mình tới bệnh viện.

"Tới bệnh viện làm gì?" Sau khi hỏi xong Mạnh Điền mới nhớ, bác sĩ Thẩm đang ở bệnh viện mà.

"Ngừng ở Hương Hoa quán đi, tớ mua ít đồ ăn." Lúc xế chiều cô nhận được tin nhắn của Thẩm Quyến, anh nói mình phải tăng ca, bởi vậy nên cô mới đi ăn tối với Mạnh Điền.

Mạnh Điền biết Hương Hoa quán là một tiệm bán thức ăn ngon, vì vậy cười nói: "Mua bữa khuya cho anh nhà à?"

"Biết rồi còn hỏi?" Tô Dạng Nhiên liếc cô ấy một cái, đưa tay cời dây an toàn ra, "Được rồi, tớ đi nhé, bái bai."

"Bai."

Tô Dạng Nhiên mua ít thức ăn nóng ở Hương Hoa quán xong đi đến bệnh viện, cũng may là cách đó không xa, đi bộ mấy phút là tới.

Phòng làm việc.

Thẩm Quyến không hề tập trung, chỉ cần ngoài cửa vang lên tiếng bước chân là anh sẽ lập tức ngẩng đầu nhìn lên, bởi Thẩm Quyến nhận được tin nhắn của Tô Dạng Nhiên, nói một hồi cô sẽ tới bệnh viện đưa bữa ăn khuya cho anh, nhưng nhiều lần nhìn lên chỉ gặp bác sĩ y tá đi ngang qua, mỗi lần hy vọng lại thất vọng, tới khi cô thật sự xuất hiện ở cửa, anh chỉ liếc mắt một cái rồi cúi đầu, một giây sau mới phản ứng kịp.

"Em tới rồi?" Anh đứng dậy nghênh đón cô.

Tô Dạng Nhiên lung lay bữa ăn trong túi, "Bữa khuya tới rồi đây." Vừa nói cô vừa nhìn ra ngoài, "Ồ đây ăn có được không? Liệu có người vào không?"

"Chỉ cần không phải là bệnh nhân thì không sao." Bác sĩ y tá khác nhìn sơ qua là biết, sẽ không bước vào.

"Vậy thì tốt."

Phòng làm việc cũng chỉ có bàn ghế, kệ sách, nhưng phòng của trưởng khoa không giống, còn có thêm ghế sa lon và bàn uống trà nhỏ, vừa vặn có thể đặt bữa ăn khuya lên, hai món nặn một món canh còn có com, Thẩm Quyến nhìn xuống, "Chỉ có một hộp?"

"Anh muốn ăn hai hộp hả?"

"Còn em?"

"Anh quên à, em vừa ăn với Mạnh Điền rồi đó!" Tô Dạng Nhiên bật cười.

"Anh quên thật."

Bởi vì đã ăn com tối, bữa này Thẩm Quyến không ăn nhiều, Tô Dạng Nhiên cũng không bắt anh phải ăn hết, nhưng canh thì phải uống, cô mua canh gà ác, hầm dạ dày, dĩ nhiên Tô Dạng Nhiên cũng bị anh ép uống một ít. Sau khi ăn xong, Thẩm Quyến đẩy kín toàn bộ các hộp đồ ăn rồi bỏ vào túi, cột chặt, ném vào trong thùng rác.

Tô Dạng Nhiên lau chùi bàn uống trà, thấy Thẩm Quyến đi vào thì bắt lấy tay anh, rút một cái khăn ướt ra lau tay, "Có khi bị dính dầu."

Một tay cô cầm tay anh, một tay cầm khăn giấy, tự mình giúp anh lau, từ lòng bàn tay tới mu bàn tay.

"Đổi tay." Tô Dạng Nhiên lấy một cái khăn ướt khác.

Thẩm Quyến nghe lời đưa cái tay còn lại cho cô, Tô Dạng Nhiên vẫn nghiêm túc lau chùi sạch sẽ, Tô Dạng Nhiên luôn luôn trân trọng bàn tay anh, cô thấy mình không phải là tay không*, nhưng khi nhìn lại bàn tay chính mình mới phát hiện, có lẽ tay không thích ngâm. Sau khi lau xong, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt thâm thúy dịu dàng của anh, "Anh nhìn em như vậy làm gì?"

* giống thanh khổng, chị em mình giờ cũng nhiều người là tay không lắm nè

Môi Thẩm Quyến hơi nhếch lên, anh nhích lại gần khẽ mở lên môi cô, Tô Dạng Nhiên bị hù, lập tức đẩy người ra, "Anh không sợ bị người ta thấy à?"

"Có gì mà phải sợ?"

Tô Dạng Nhiên: "... "

"Dù sao cũng không được hôn." Cô tránh né ánh mắt, liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã gần chín giờ, "Khi nào anh tan ca?"

Thẩm Quyến cũng nhìn theo, "Lát nữa còn phải họp, gần một tiếng, nếu không em về trước...."

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Em muốn về với anh."

Thấy vậy, anh đưa tay nhẹ nhàng xoa hai cái lên đầu cô, "Vậy được, em ngồi ghế sa lon chờ một lúc."

"Được."

Thẩm Quyến ngồi trước bàn làm việc chép gì đó, Tô Dạng Nhiên thì yên lặng ngồi trên ghế salon chơi điện thoại, hai người ăn ý không ai quấy rầy ai, nhưng lúc tỉnh cò ngẩng đầu tầm

Ngoài hành lang luôn luôn có y tá đi ngang qua nhìn thấy cảnh bên trong, trong lòng hâm mộ, nam thanh nữ tú, tình cảm ngọt như mật ong, mùa đông giá rét tăng ca là nhỏ, chịu đã kích ngược cầu mới là lớn.

Khoảng chín giờ rưỡi, Thẩm Quyến nhận được thông báo, đứng dậy, "Bây giờ anh phải đi họp, em ở đây chờ anh, họp xong chúng ta có thể về nhà."

"Được, anh đi đi." Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn.

- - - - -

Bàn làm việc của Thẩm Quyến hôm nay bị Tô Dạng Nhiên chiếm làm của riêng, cô ngồi ở đó đùng đùng gõ bàn phím, còn anh thì ngồi một bên ghế sa lon, trong tay cầm một quyển sách, điện thoại di động đặt trên bàn uống trà.

"Đình đình ——" đồng hồ báo thức vang lên, mười giờ. Anh khép sách lại, nhìn về người ngồi phía sau bàn làm việc, lạnh nhạt nói: "Thời gian đến rồi."

Tô Dạng Nhiên nghe anh nói xong lập tức dừng hành động, gờ hai tay lên, "Em lưu lại đã rồi đi tắm ngay."

"Ừ." Thẩm Quyến nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Dạng Nhiên cười, giữ lời lưu văn bản lại rồi đóng máy tính, cô ngoan như vậy nhất định là có nguyên nhân, không ngoan không được, không ngoan thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, khổ không thể tả, cô và Thẩm Quyến bây giờ có quy định, một tuần bảy ngày, trừ thứ hai thứ tư thứ sáu có thể viết truyện, những ngày khác kiên quyết không được đụng vào máy vi tính, hơn nữa phải kết thúc lúc mười giờ.

Tại sao quy định bất bình đẳng như vậy mà Tô Dạng Nhiên lại ngoan ngoãn chấp nhận chứ?

Bởi vì từ ngày cô khai thật ra với Thẩm Quyến, buổi tối viết truyện không còn kiêng kị gì nữa, lúc trước vì bắt buộc phải viết truyện vào ban ngày, buổi tối không đụng vào máy tính, nhưng bây giờ buổi tối còn ôm máy vi tính gõ bàn phím đùng đùng.

Mấy ngày trước Thẩm Quyến không nói gì, nhưng sau đó tình trạng lại bị cô làm cho tệ hơn.

Hôn? Mắc gỗ chữ, từ chối!

Vận động? Mắc gỗ chữ, từ chối!

Tuyệt hơn là ngày nào đó Thẩm Quyến ngủ đến nửa đêm, phát hiện bên cạnh không thấy ai, đèn phòng tắm cũng không bật, hoảng hốt ngồi dậy mở cửa phòng ngủ, thấy người nọ đang ôm máy vi tính ngồi trong phòng khách gõ đùng đùng, lúc ấy vừa tức vừa đau lòng, sau đó lập tức ôm cô trở lại phòng ngủ, dạy dỗ đáng hoàng, đặt ra quy định.

Quy định bất bình đẳng này bị từ chối thực hiện, nhưng vừa từ chối xong lại bị dạy dỗ, sau đó cô không dám nữa.

Thật ra thì phần lớn tác giả đều có thói quen viết truyện buổi tối, Tô Dạng Nhiên cũng không ngoại lệ, trước đó là bắt đắ dĩ mới viết vào ban ngày, bây giờ trừ thứ hai tư sáu gỗ chữ buổi tối, những ngày khác cô sẽ dời công việc lại vào ban ngày, thứ hai tư sáu bắt đầu vào tám giờ tối, hai tiếng cũng không đủ, thời khóa biểu làm việc của cô từ từ bị Thẩm Quyến thay đổi.

Tô Dạng Nhiên lưu xong đưa máy vi tính lại cho anh, "Nè, sáng mai nhớ trả cho em."

Thẩm Quyến nhận lấy, "Yên tâm đi."

Bây giờ mỗi ngày sau khi viết xong, cô giao máy tính lại cho Thẩm Quyến quản lý, để anh bỏ vào tủ đầu giường khóa lại, ngày hôm sau khi dậy, anh sẽ đặt máy tính trở lại bàn làm việc, phòng ngừa cô nửa đêm bỏ dậy lên lên lút lút viết truyện.

Lúc đầu Tô Dạng Nhiên còn lên lên bịp bợm, sau đó hậu quả thường thường rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức cô không dám nữa, Mạnh Diễm biết được cười lớn, thiếu chút nữa là bật cả nóc nhà lên, nói cô rốt cuộc đã có người quản thúc, nên!

Tô Dạng Nhiên vô lực chống đối

"Ngày mai đi đến đại học Tấn Thành với anh."

Từ khi hai người quen nhau, Tô Dạng Nhiên không tới buổi giảng dạy của anh nữa, trước kia đi học là để vì theo đuổi anh, bây giờ người đã về tay rồi, không cần dạy sớm đi theo nữa, có đi cũng chỉ đến ngủ bù thôi.

"Đi làm gì?"

Thẩm Quyến đưa tay kéo cô vào trong ngực mình, "Chiều mai anh xin nghỉ, dẫn em ra ngoài ăn cơm rồi mua chút quà, buổi rồi tới nhà chị ăn cơm."

"Chị về Tấn Thành rồi hả?!"

"Ừ, đi không?"

"Đi đi đi, dĩ nhiên là đi chứ!"

Thẩm Quyến thức dậy, đầu tiên là dẫn tiểu cầu chạy một vòng, về nhà cho nó ăn sáng rồi vào phòng ngủ ôm Tô Dạng Nhiên ngủ một hồi nữa. Chín giờ, Tô Dạng Nhiên tỉnh, thời khóa biểu sinh hoạt gần đây của cô bị đảo lộn không ít, cũng không còn ngủ một giấc đến hai ba giờ trưa như khi trước.

Sau khi rửa mặt, hai người ăn bữa sáng xong, Thẩm Quyến dẫn Tô Dạng Nhiên đến đại học Tấn Thành.

Trong sân trường có vô số sinh viên đại học, trong đó có không ít người biết Thẩm Quyển, thấy anh thì lễ phép lớn tiếng chào, ánh mắt rơi vào người Tô Dạng Nhiên thì kinh ngạc và hàm mộ.

Cũng không trách tại sao bọn họ lại dùng ánh mắt này nhìn cô, bởi vì lúc này tay Tô Dạng Nhiên đang bị Thẩm Quyển cầm chặt, quang minh chính đại như vậy ai mà không hiểu.

Tô Dạng Nhiên thân nhiên tiếp nhận, biểu cảm xấu hổ ít khi nào xuất hiện trên mặt cô, hơn nữa cũng chỉ có khi đối mặt với Thẩm Quyển, nghe anh nói một vài lời không đúng đắn.

Gần đến cửa phòng học cô mới đưa tay giấy giữa, trong lớp Thẩm Quyển vẫn là một giáo sư nghiêm chỉnh, nên chú ý thái độ thì hơn, cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy lưng anh, nhỏ giọng nói: "Anh đi vào trước, em đi phía sau."

Thẩm Quyển không nói gì, nghe lời đi vào trước, sau khi anh vào, phòng học còn đang nhốn nháo trong nháy mắt yên tĩnh lại, nhưng lúc này Tô Dạng Nhiên mới chợt nhận ra.

Như vậy là giống như cô muốn phá vỡ quy định của anh lần thứ hai phải không?

Thẩm Quyển đứng trên bục giảng, thấy Tô Dạng Nhiên chưa đi vào thì nhìn ra ngoài cửa thử, anh nhìn thì tất cả học sinh cũng nhìn chăm chăm theo.

Thẩm Quyển nghĩ mình hiểu ý đồ của cô, dưới ánh mắt mờ mịt của tất cả mọi người, nói, "Được rồi, em vào đi."

Tô Dạng Nhiên: "..."

Mọi người: "...". Đột rải cầu lương này làm người ta chịu thua! Thật bá đạo!

Tô Dạng Nhiên ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Chung Án dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, Chung Án lặng lẽ gợn ngón cái, không dám lớn tiếng, chỉ dám nhỏ giọng nói: "Bội phục bội phục."

Tô Dạng Nhiên liếc cậu ta, "..."

"Em còn tưởng rằng sau này chị không tới nữa chứ?"

"Có lẽ sau này không tới nữa thật."

"Vậy chị và giáo sư Thẩm..." Chung Án làm một động tác tay.

"Giống như em nghĩ"

Cậu ta cười đầy ẩn ý.

"Chung Án, cậu thử phân tích ca bệnh này xem."

Giọng nói anh bất thành linh vang lên.

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, lặng lẽ nghiêng người dùng bàn tay chống ót, cách tầm nhìn của anh xa một chút.

Chung Án nhìn băng trắng, mặt mờ mịt, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cấm kỵ

Editor: Wíoo

Bị Thẩm Quyển hỏi thăm, toàn bộ thời gian còn lại Chung Án không dám nói chuyện với Tô Dạng Nhiên nữa, thậm chí chỉ cần mở miệng một cái là ánh mắt lạnh lùng sẽ quét tới, anh ta suy nghĩ, không biết lần sau có nên đổi chỗ không, không ngồi cạnh Tô Dạng Nhiên chắc sẽ tương đối an toàn.

Còn Tô Dạng Nhiên thì cảm giác như có bàn chống chia vào vậy, luôn luôn có ánh mắt rơi vào người cô, ngay cả ngủ cũng thấy ngại, dứt khoát dùng tay chống cằm, ngoại trừ thử người, những lúc khác cô luôn nhìn Thẩm Quyển trên bục giảng không chớp mắt.

Anh nói gì cô cũng không hiểu, nhưng nhìn thôi cũng nghiền rồi, cảnh đẹp ý vui. Chờ Thẩm Quyển nói tan lớp thì phòng học mới bắt đầu có tiếng ồn ào, Chung Án đưa tay gạt cánh tay cô, "Chị Nhiên, em đi trước nha."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừ, bai."

"Bai." Chung Án vội vàng đi mất, thậm chí còn quên lên tiếng chào hỏi anh đang đứng trên bục.

Tô Dạng Nhiên đứng dậy đi tới, anh đang tắt máy chiếu, cô đứng một bên chờ.

Bình thường vừa tan lớp là mọi người tích cực ủa ra, vậy mà hôm nay ai cũng chầm chậm thu dọn đồ đạc, khóe mắt vẫn nhìn chăm chăm hai người trên bục giảng, ngoài mặt gió êm biển lặng nhưng thực tế nội tâm sóng lớn mãnh liệt.

Thẩm Quyển làm xong, Tô Dạng Nhiên giúp anh ôm chồng sách trước ngực để anh tắt nguồn điện, anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng. "Đi thôi."

"Ừ."

Ra khỏi phòng học, bàn tay cô lập tức bị cầm thật chặt, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Thẩm Quyển thân nhiên, khóe miệng cô hơi cong lên, cũng dùng lực siết chặt tay

anh, Thẩm Quyến cười cười.

Một giây tiếp theo, cả phòng học bùng nổ, mọi người thay nhau lên tiếng, bởi vì bọn họ tận mắt nhìn giáo sư Thẩm bước ra khỏi cửa liền nắm tay người ta.

Mới đầu Chung Ân nói giáo sư Thẩm và đàn chị Tô là một đôi, chỉ có phần nhỏ người tin, phần lớn không tin, nhưng mọi người cũng biết quan sát, từ một ngày nào đó, giáo sư Thẩm người không cười nói bữa bãi lại thay đổi, mặc dù vẫn nghiêm túc khi dạy học nhưng người tí mỉ có thể nhìn ra, đáy mắt anh lộ ra tia âm áp, sau mỗi giờ học tâm tình giáo sư tốt vô cùng.

Mọi người mãi người mấy năm ở trường, vừa nhìn bộ dạng kia của giáo sư Thẩm là biết, hồi tưởng lại chuyện Chung Ân nói cộng chuyện hôm nay, không ai không tin, một chút xấu hy vọng cuối cùng cũng bị phá tan.

Trên nhánh cây vẫn còn tuyết đọng chưa tan, vẫn còn vài ba cành quật cường nở hoa giữa tuyết trắng.

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy được gò má kiên nghị của anh, ánh mắt chậm rãi dò xuống, rơi vào bàn tay nắm chặt của hai người, giờ phút này giữa hai người giống như không có gì tồn tại, tất cả sinh viên cũng vô hình, cảm giác thế này sau khi tốt nghiệp nhiều năm cô mới cảm nhận được.

Mỗi lần thấy Mạnh Diễm và Giang Thừa tay nắm tay không e dè trong trường học, nói không hăm mộ là giả, thế nhưng nếu bảo cô đi tìm bạn trai, trong lòng Tô Dạng Nhiên luôn có cảm giác rất kỳ quái, giống như biết ý trung nhân của mình không ở trong trường vậy, tại sao thì không biết, cô chỉ biết ít nhất anh ấy không ở đây.

Vào lúc gặp Thẩm Quyến, trong đầu dường như đã có câu trả lời.

"Em đang suy nghĩ gì đấy?" Thẩm Quyến cảm giác được cô bước hơi chậm, nhìn sang, thấy vẻ mặt cô như đang suy nghĩ.

Tô Dạng Nhiên tỉnh lại, cô nhìn anh, đột nhiên cười lên, "Anh muốn biết hả?"

Đáy mắt giống như có ánh sáng, trông mắt anh khẽ híp, nắm bàn tay cô rồi gạt đầu, "Muốn."

Tô Dạng Nhiên, "Thật ra thì em cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là có chút cảm khái thôi."

"Cảm khái cái gì?" Vừa nói, hai người đã đến bãi đậu xe, Thẩm Quyến giúp cô mở cửa xe.

Tô Dạng Nhiên ngồi vào chỗ, đợi anh lên xe rồi mới lên tiếng: "Lúc đi học em rất hăm mộ Mạnh Diễm và Giang Thừa, bọn họ tay nắm tay đi trong sân trường, cười nói vui đùa đặc biệt hạnh phúc, em cũng muốn được như vậy, sau này nếu có bạn trai, em cũng phải nắm tay anh ấy đi trong trường học, nhưng ý nghĩ đó cho tới tốt nghiệp đại học vẫn chưa thực hiện được, đến hôm nay em tốt nghiệp được bốn năm rồi mới hoàn thành được mơ ước lúc đó, cho nên em rất cảm khái."

Sau khi nghe xong Thẩm Quyến không khỏi bật cười, "Vậy anh rất may mắn đó, là người đàn ông đầu tiên được dắt em đi trong sân trường."

Tô Dạng Nhiên, "Ừ, còn là người cuối cùng nữa."

Thẩm Quyến cười, sau đó cánh tay thắt dây an toàn khựng lại, nhúu chân mày, anh biết Tô Dạng Nhiên nhỏ hơn anh hai tuổi, theo lý mà nói thì đã tốt nghiệp được năm năm mới đúng chứ, nhưng cô nói bốn năm.

"Bốn năm?"

Nghe vậy, đáy mắt Tô Dạng Nhiên hơi tối sầm lại, nếu như không cẩn thận quan sát sẽ không nhìn thấy, nhưng tất cả thay đổi dù nhỏ nhất của cô anh vẫn để ý được, bao gồm ánh mắt chột âm đạm, Thẩm Quyến mơ hồ ý thức được anh dường như đã chạm đến điều cấm kỵ của cô.

Anh đau lòng xoa đầu cô, "Không sao đâu, không muốn nói thì không cần nói, chuyện đã qua rồi, sau này em còn có anh, nhé?"

Tô Dạng Nhiên thấy anh đau lòng vì mình, cười nói: "Thật ra thì... Không phải không thể nói."

"Em đi học sớm, mười lăm tuổi đã lên cấp 3, tính bình thường thì hẳn là 21 tuổi tốt nghiệp đại học, nhưng mà... Lớp mười một em học tận hai năm, lúc trước đã nói với anh đó. Ba em mất, ông ấy nhảy lầu tự sát... Anh có biết tại sao không?"

"Bởi vì nhà em bị phá sản, ba em đầu tư thất bại, không chịu nổi khoản nợ kếp xù nên tìm đường chết để giải thoát cho bản thân, ông ấy được giải thoát nhưng người còn sống phải chịu đựng tất cả, lúc ấy nhà xe tiền gửi ngân hàng toàn bộ đều dùng để bù vào cái động không đáy đó, nhưng nếu đền bù được thì ông ấy đã không lựa chọn như vậy."

"Sau đó một thời gian dài, em và mẹ vì tránh nợ mà trốn đông trốn tây, thế nên không thể đi học nữa, nhưng may mắn là hai mẹ con em gặp được chú Cố, nhờ chú ấy mà em và mẹ không cần phải sống khổ cực thế nữa, trẻ nãi quá nhiều thời gian nên lớp mười một lại học thêm một năm, là vậy đấy."

Tâm trạng Thẩm Quyến phức tạp, rất lâu vẫn không bình tĩnh được, cô nói rất thân nhiên, giọng nói không hề run rẩy, giống như là đang nói chuyện của người khác chứ không phải mình, giờ Thẩm Quyến đã biết tại sao năm ấy đột nhiên Tô Dạng Nhiên bỏ đi không nói, thì ra cô gặp phải nhiều chuyện như vậy, vừa nghĩ tới cảnh cô còn nhỏ mà phải theo mẹ nay đây mai đó, lòng anh giống như bị rán trong chảo dầu, đau đến khó thở.

Tô Dạng Nhiên thấy vành mắt anh hơi đỏ, phòng tuyến cố đề nén trong lòng bắt đầu từ từ sụp đổ, nhưng cuối cùng cũng chỉ rung rung, bởi vì đã lâu rồi không chảy nước mắt, tất cả nước mắt như đã chảy sạch vào năm cô mười lăm tuổi.

Cô không biết mình đau lòng thì Thẩm Quyến càng đau lòng hơn, anh tới gần, đưa tay ôm chặt cơ thể mảnh mai vào ngực, hôn lên đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn, "Đừng sợ."

Giống như nỗi khổ sở trong lòng một giây kể tiếp sẽ tan vỡ, nhưng khóe môi Tô Dạng Nhiên vẫn cong lên, "Em biết, em sẽ không đau lòng nữa, Thẩm Quyến."

Thẩm Quyến vẫn rất đau lòng, vào lúc nghe cô nói mình sẽ không khổ sở, lòng anh càng đau, bởi vì anh sợ cô chỉ đang cố nhịn, từ khi quen nhau cho đến bây giờ, trừ lúc ở trên giường cô chưa từng vì chuyện gì mà rơi nước mắt trước mặt anh, cô càng kiên cường anh càng xót thay, khoảng thời gian đó Tô Dạng Nhiên phải sống thế nào mà bản thân trở thành người kiên cường như ngày hôm nay, anh không biết, càng không biết càng đau lòng.

Tô Dạng Nhiên chôn gò má vào ngực anh, kể ra hết cô còn không dám tin, chưa bao giờ cô nghĩ có ngày mình sẽ nói chuyện này ra cho ai nghe, Mạnh Diễm là bạn thân nhiều năm nhưng cô ấy cũng chỉ biết Tô Dạng Nhiên theo mẹ tái giá đến Cố gia, còn chuyện lúc trước Tô Dạng Nhiên chưa từng nhắc tới, mà cô ấy cũng không biết.

Cô không biết tại sao mình lại nói ra cho anh nghe, thậm chí còn ung dung dễ dàng kể ra, có thể ở trong lòng cô, địa vị của Thẩm Quyến đã vượt xa tưởng tượng, cũng có thể do đề nén quá lâu, cần người để bày tỏ, nhưng dù là nguyên nhân gì, sau khi nói xong, nội tâm cô thanh thản đến nhẹ.

Nhận ra sự lệ thuộc vào mình, Thẩm Quyển càng tăng thêm lực, trừ việc ôm, anh không biết mình có thể làm được gì khác, những khổ sở đau thương kia, anh không biết được cũng không có cách nào thay thế chúng.

Mấy giây sau, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn Thẩm Quyển, bất giác nỗi đau lòng không che giấu được trong mắt anh, cô không kiềm được ôm lấy cổ anh, dán môi lên, môi của Thẩm Quyển ấm áp, dường như khi quỳ vào một thứ gì đó, trái tim bất an lâu nay của cô mới có một chút cảm giác an toàn.

Cô cũng chỉ chạm lên, hai người đều không nhắm mắt, nhìn nhau, đây coi như là cái hôn đơn thuần nhất từ trước đến giờ, mấy giây sau Tô Dạng Nhiên từ từ giãn khoảng cách.

Cô nhẹ giọng nói: "Em không sao nữa rồi, chúng ta đi..." Lời còn chưa dứt, những cái hôn ùn ùn kéo đến tấn công.

Cường thế nhưng không thiếu dịu dàng, lưỡi anh lướt qua hàm răng trắng tinh, cuối cùng cạy ra dò xét, nhắm mục tiêu rất chính xác, trước tiên là quần lấy đầu lưỡi mềm mại, dịu nhẹ mót vào, giống như đang an ủi.

Đôi mắt Tô Dạng Nhiên càng đỏ, chớp mũi chua xót, bàn tay cô áp vào ót Thẩm Quyển, chủ động làm nụ hôn càng sâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đổ nhạ

Editor: Wioo

Cho đến khi hai người gần như không thờ nổi, môi của Thẩm Quyển mới tách ra, anh thấy khoe mắt Tô Dạng Nhiên có ánh nước và tròng mắt thì ửng đỏ, làn nữa ôm cô thật chặt, hai người chỉ yên lặng ôm nhau như vậy, không biết đã qua bao lâu, cho đến khi âm thanh "ột ột --" truyền tới, hai cơ thể sát rạt lúc này mới có một chút kẽ hở.

"Em đói rồi?" Giọng nói dịu dàng của Thẩm Quyển vang lên. Mặt cô đỏ ửng, gật đầu một cái, "Ừm"

Cô lui ra một khoảng, xoắn xoắn ngón tay nhỏ nhắn của mình, "Cái đó... Em muốn ăn cơm"

Thẩm Quyển cười, đột nhiên nâng gò má cô lên, nhẹ nhàng hôn một cái vào trán cô rồi mới buông người ra, "Được, vậy chúng ta đi ăn cơm, ăn thật no, được không?"

Tô Dạng Nhiên bật cười, "Ừ!"

Thẩm Quyển dẫn Tô Dạng Nhiên ra ngoài ăn cơm, sau khi cơm nước xong lại đi tới cửa hàng bách hóa mua chút quà, chủ yếu là cho hai người bạn nhỏ, lần trước tới gấp quá, chưa kịp chuẩn bị quà và giới thiệu đáng hoàng, bây giờ suy nghĩ lại còn thấy thật thất lễ.

Ra khỏi cửa hàng bách hóa, bên ngoài lại bắt đầu rơi những hạt tuyết nhỏ, chúng bao phủ hầu hết các góc đường. Tô Dạng Nhiên thất an toàn, nói: "Chỗ này cách nhà mình không xa, chúng ta dẫn tiểu cầu mập qua chung luôn đi."

Thẩm Quyển gật đầu, "Được, nhà mình ở phía trước rồi."

"Ừ."

Đón được tiểu cầu xong là đã gần 5h, ngày mùa đông trời mau tối, ráng trời hồng hồng ẩn hiện, lúc này là giờ cao điểm, một hàng xe kẹt, dồn dập xe này nối xe kia, ra xa lộ sau mới bớt kẹt.

Tất máy xe, một tay Thẩm Quyển cầm túi quà một tay dắt đôi tay mềm yếu nhỏ bé của Tô Dạng Nhiên, còn cô thì cầm dây dắt tiểu cầu, vào thang máy, qua một lúc chợt anh cảm thấy lòng bàn tay hơi ướt, chỉ khi đang khăn trương lòng bàn tay cô mới dò mò hỏi, anh nhìn Tô Dạng Nhiên, hỏi: "Em lo lắng hả?"

Tô Dạng Nhiên cũng nhìn anh, khi nãy ở trên xe không hề lo lắng chút nào, nhưng khi vào thang máy thì bản thân bỗng trở thành con kiến trên chảo nóng, chính cô cũng cảm giác được lòng bàn tay mình ướt, giữa giữa muốn anh thả ra nhưng anh không những không thả mà còn nắm chặt.

Cô nhỏ giọng nói, "Có mờ hỏi."

Thẩm Quyển cười khẽ, "Không sao, anh không chê em"

Tô Dạng Nhiên không biết làm sao, chỉ có thể mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, nhưng nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm bớt xuống, thật ra thì ngoại trừ khăn trương còn có kích động, Lục Hí Lỏa là idol của cô đó, nhảy một cái trở thành em dâu của idol, không kích động sao được. Tim cũng sắp bay ra ngoài rồi.

"Đình —— "

Bất thành linh một tiếng khiến Tô Dạng Nhiên giật mình, người bỗng mềm nhũn ra, may là Thẩm Quyển nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng buông tay đổi thành ôm vai để cô tựa vào, tiểu cầu đang yên lặng cũng bị hù hết hồn, nó ngược đầu dùng con mắt đen thui nhìn hai chủ nhân.

Tô Dạng Nhiên tự làm mình hết hồn, ra khỏi thang máy, cô nhìn thấy cánh cửa nhà gần trong gang tấc, lập tức nắm vạt áo anh, "Không được không được, em lo quá, em không vào nổi..."

Thẩm Quyển cười, trong mắt toàn là cưng chiều, "Vậy em muốn sao? Chẳng lẽ chúng ta quay về nhà hả?"

Tô Dạng Nhiên biết anh đang chọc cô, bọn họ đã tới cửa rồi quay về gì nữa? Cô thờ ra, cố gắng để mình trấn tĩnh một chút, giọng nói không khỏi lộ ra vẻ lo lắng, "Anh để em từ từ thích ứng, từ từ rồi tốt hơn."

Thẩm Quyển mỉm cười gật đầu, "Được, vậy thì từ từ."

Một phút sau, Tô Dạng Nhiên điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, cô thay đổi thái độ, vô cùng cương quyết khẳng khái: "Được rồi, chúng ta đi nhấn chuông cửa đi."

Thắm Quyến cười nheo mắt cô, an ủi, "Không cần lo lắng đâu, chị và anh rể tốt lắm, hơn nữa em cũng đã gặp họ rồi đó. Cứ thư giãn thôi."

Tiểu cầu ngồi bên chân cô như nghe hiểu vậy, nó dùng đầu nhẹ nhàng quẹt quẹt ống quần cô, thấy vậy, cảm giác khẩn trương bất an của Tô Dạng Nhiên từ từ bình tĩnh lại, cô thở ra, "Được."

Thắm Quyến khích lệ, "Vậy em đi nhấn chuông cửa đi!"

Tô Dạng Nhiên: "!!!"

Lục Hi Hòa đã sớm nhận được tin nhắn từ Thắm Quyến, cậu em trai nói hôm nay sẽ dẫn bạn gái tới nhà ăn cơm tối, từ sớm cô đã sốt ruột chờ đợi, bởi vì cô thật sự tò mò quá, không biết cô gái thế nào mới thu phục được cậu em trai này.

Kỷ Diễm đặt thức ăn lên bàn, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đoán chừng bọn họ cũng sắp đến, vì vậy anh nói với hai chị em đang chơi đùa trong phòng khách, "Hai đứa nhanh rửa tay chuẩn bị ăn cơm." Hai chị em lập tức ngoan ngoãn thu dọn đồ chơi trên sàn nhà, sau đó chạy tới nhà vệ sinh rửa tay.

Kỷ Diễm chuẩn bị vào nhà bếp bưng thức ăn ra thì chuông cửa reo vang, anh vừa bước tới cửa được một bước thì đột nhiên một bóng người nhỏ từ trong bếp xông ra, "Em mở cửa cho!"

Kỷ Diễm nhìn, không khỏi bật cười, từ sáng sớm cô ấy đã không ngừng tò mò về bạn gái của em vợ, anh cũng không thêm giành, lần trước anh đã gặp rồi đó thôi, Kỷ Diễm nói: "Được được, em mở đi." Nói xong anh tiếp tục quay lại nhà bếp bưng thức ăn.

Lục Hi Hòa làm mặt vui vẻ sau đó đưa tay mở cửa, nhiệt tình nói, "Tụi em tới rồi hả?"

Tô Dạng Nhiên nghe được giọng nói của cô ấy thì không khỏi trưng nỡ, cô vội vàng giơ quả lên, "Chị, đây là một chút quà nhỏ, hy vọng chị không chê."

Lục Hi Hòa nhìn thấy người trước mặt thì lâm vào mơ màng, cô cứ nghĩ mình xuất hiện ảo giác, cô gái này... Cô gái này là Dạng Túc mà! Dạng Túc là bạn gái của em trai mình! Dạng Túc là em dâu của mình! Dạng Túc là fan của mình!

Thắm Quyến thấy Lục Hi Hòa mơ màng mà Tô Dạng Nhiên cũng đang bối rối không biết làm sao, cô không hiểu khuôn mặt của cô ấy vậy là có ý gì, không thích mình sao?

Lục Hi Hòa ép mình từ trong mộng trở lại hiện thực, nhìn một cái liền thấy sự mất mát trong mắt cô gái, biết biểu cảm vừa rồi của mình chắc là bị người ta hiểu lầm, vì vậy cô ấy vội vàng nhận quà, nói: "Chị vừa ngây ngốc thôi, không phải không thích em."

"A?" Lần này đến phiên Tô Dạng Nhiên bối rối.

Lục Hi Hòa cười, "Đi vào trước thôi, vào rồi nói sau."

Tô Dạng Nhiên nhìn Thắm Quyến, anh nhìn cô cười, giúp cô cầm dép, "Thay dép đã, bên ngoài lạnh lắm."

Thắm Quyến ngồi xổm người xuống cởi dây dắt chó ra rồi cầm dép cho cô. Hai chị em vừa rửa tay xong đi ra, thấy cậu mợ nhà mình và tiểu cầu.

"Cậu!"

"Mợ!"

"Tiểu cầu!"

Hai đứa nhỏ chạy như bay tới, ôm ôm hôn hôn một hồi rồi Tô Dạng Nhiên mới vội vàng đưa quả mình đã chuẩn bị cho bọn họ, hai người bạn nhỏ nhận được quả xong cũng lễ phép nói cảm ơn, cuối cùng Lục Hi Hòa lên tiếng, hai đứa nhỏ mang quả và tiểu cầu về phòng mình, Thắm Quyến cũng bị đuổi xuống nhà bếp, lúc này trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tô Dạng Nhiên chưa bao giờ có cảm giác khó xử như lúc này, gò má có hơi đỏ, tay đặt trên đầu gối cọ cọ vào nhau. Lục Hi Hòa đặt một ly nước ấm xuống trước mặt cô, "Đây, em uống ít nước ấm đi."

Tô Dạng Nhiên lập tức bưng ly nước, nhấp một hớp nhỏ, "Cảm ơn chị."

Lục Hi Hòa đánh giá Tô Dạng Nhiên, càng nhìn càng hài lòng, cô gái này không chỉ có ngoại hình đẹp mà còn có tài, lúc trước cô còn tiếc nuối, không ngờ trùng hợp đến thế, cô gái này chính là bạn gái của Thắm Quyến, phải nói đây là duyên phận, mấy năm nay ba mẹ lo lắng cho cậu em trai không ít, bây giờ mà biết con trai mình có bạn gái giỏi như vậy chắc ngủ cũng có thể cười.

Cuối cùng cảm thấy bộ dạng khi này có lẽ đã hù người ta, Lục Hi Hòa ho nhẹ một tiếng, nói: "Bên ngoài tuyết rơi lạnh lắm đúng không?"

Tô Dạng Nhiên thấy cô ấy chủ động mở miệng nói chuyện, thở phào nhẹ nhõm, nói cái gì cũng được miễn là đừng im lặng là tốt rồi, "Dạ, lạnh thật, ra ngoài phải mặc dày mới ấm được."

Lục Hi Hòa thu hết cử chỉ vừa rồi của Tô Dạng Nhiên vào trong mắt, trong lòng âm thầm tự nghĩ mình hù người ta sợ thật rồi, nhưng em trai lớn đến vậy rồi mà giờ mới dẫn bạn gái tới, làm chị không kích động sao được?

"Lần trước chị nghe anh rể của nó nói nó có bạn gái, lúc ấy còn tò mò xem là cô gái như thế nào, nhưng chị chưa bao giờ nghĩ người đó sẽ là em."

Tô Dạng Nhiên cười, "Chuyện này... Em cũng không ngờ trùng hợp đến thế."

"Nói đến còn sợ em chê cười, chị biết em nhưng không biết em và Thắm Quyến đang quen nhau, chị còn đang nghĩ hai người có cặp có đôi không giới thiệu mai mối được, thật là tiếc."

Ánh mắt Tô Dạng Nhiên sáng lên, cô vốn đang khẩn trương bất an nhưng nghe chị ấy nói như vậy thì đã có thể xác định Lục Hi Hòa rất quý mình, cả người thả lỏng không ít, "Thật ra em biết chị là chị của anh ấy mới mấy ngày trước thôi."

Lục Hi Hòa gật đầu, cô biết người em trai này sẽ không tùy tiện nhắc về chị mình với người khác, cũng nói nhưng tuyệt đối không khai tên và nghề nghiệp, ngay cả cô cũng vậy, bọn họ đây là đang bảo vệ đối phương và bót đi những phiền toái không cần thiết.

"Lúc biết em có hết hồn không?"

Tô Dạng Nhiên nhớ lại lúc ấy, trên mặt nóng ran nhưng vẫn gật đầu thành thật, "Có, còn kích động nữa." Kích động đến mức thiếu chút nữa là không ngủ được.

Lục Hi Hòa phì cười, càng thích cô gái này hơn, thật là hợp gu.

Thẩm Quyển đứng ở cửa nhà bếp, anh nhìn hai người đang ngồi trên ghế sa lon nói chuyện trời đất, trong mắt ánh lên ý cười, cô ngồi ngay ngắn ở đó, gò má và lỗ tai còn ửng đỏ, nhưng vẫn vô cùng khôn khéo nghe lời.

Kỷ Diễm vừa nhìn theo vừa hỏi: "Em ấy thật sự là Dạng Túc hả?"

Thẩm Quyển thu hồi tầm mắt, "Vâng, đúng vậy."

Trong mắt Kỷ Diễm lộ ra vẻ tán thưởng, "Vậy thì quá giỏi, còn nhỏ tuổi mà đã có sự nghiệp lớn, đã vậy còn khiêm tốn không màng danh lợi."

Nghe được lời khen của anh rể, Thẩm Quyển lập tức nở nụ cười, ánh mắt kiêu ngạo, đắc ý nói, "Đương nhiên phải thế."

Kỷ Diễm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Yết hầu

Editor: Wioo

Sau khi com nước xong, bên ngoài tuyết đã rơi lớn hơn, trên mặt đất đọng một lớp tuyết trắng thật dày, Lục Hi Hòa suy nghĩ một chút, nói với hai người bọn họ: "Bây giờ bên ngoài tuyết rơi lớn quá, trong thời gian ngắn cũng không dừng được, trong nhà có phòng của em hồi trước, nếu không tối nay các em ở lại đây đi, vượt qua gió tuyết về nhà chị và anh em không yên tâm."

Kỷ Diễm nghe vợ nhắc đến mình thì lập tức bày tỏ, "Đúng vậy, em cũng dẫn tiểu cầu đến đây rồi, nhà có phòng, bọn anh dọn dẹp một lát là có thể ở, hơn nữa ngày mai em cũng không phải đi làm, vậy thì ở lại đi, đừng làm chị em và anh lo lắng."

Thẩm Quyển nhìn ra ngoài, tuyết rơi đúng là lớn thật, hai người nhìn nhau một cái, nói: "Vậy cũng được ạ."

Lục Hi Hòa rất vui vẻ, thật ra cô còn muốn ở cùng Tô Dạng Nhiên một hồi nữa, không chỉ bởi vì cô là bạn gái của Thẩm Quyển mà còn là do những cảm tình khác, bây giờ gặp nhau dĩ nhiên là muốn trò chuyện nhiều rồi.

Vì vậy Thẩm Quyển và Kỷ Diễm nói chuyện của đàn ông, hai người bạn nhỏ chơi đồ chơi mới, hai người phụ nữ nói chuyện của phụ nữ.

Tô Dạng Nhiên đã không còn lo lắng như lúc đầu nữa, từ từ thích ứng, Tô Dạng Nhiên thích nghe idol của mình kể chuyện đi đóng phim, còn Lục Hi Hòa thích nghe cô phân tích về nhân vật trong tiểu thuyết, hai người vô cùng hợp ý.

"Dạng Nhiên, nửa năm nữa《 bước chân trong nhà trọ 》sẽ khai máy, chị lại diễn vai chính, nếu không thì em tới hiện trường tự mình hướng dẫn đi, dù sao em cũng là tác giả, nhất định là đối với tuyến tình cảm của nhân vật, em sẽ là người hiểu rõ nhất."

Tô Dạng Nhiên nghe nói chị ấy sẽ diễn vai chính thì ngạc nhiên, mặc dù cô biết rõ idol là bà chủ của Thiên Lạc, tất cả các kịch bản sẽ được sắp xếp để chị ấy đóng, nhưng không ngờ chị ấy lại chọn tiểu thuyết của mình.

Lục Hi Hòa thấy cô kinh ngạc vì vậy lại nói: "Chị cũng nói thật với em luôn, chị muốn ký hợp đồng với em là do muốn diễn vai chính đó."

《 Tiếng bước chân trong nhà trọ 》có thể nói là nâng đỡ vai nữ chính, vai chính trời sinh có mắt âm dương, từ nhỏ đã chơi chung với ma, tính cách rất đáng yêu, dựa vào sự phân tích của công ty, đây tuyệt đối là một bộ phim có thể đại bạo.

"Em vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của chị đó?"

Tô Dạng Nhiên im lặng một hồi, mấy giây sau nói: "Chị, để em suy nghĩ đã."

Lục Hi Hòa gật đầu, cô cũng không nghĩ Tô Dạng Nhiên sẽ lập tức đồng ý ngay, mấy năm nay cô khiêm tốn không lộ diện thì Lục Hi Hòa đã biết Tô Dạng Nhiên là người cẩn trọng. Lục Hi Hòa nói: "Được mà, còn hơn nửa năm lận, em cứ suy nghĩ thật kỹ, nghĩ xong thì cho chị biết nhé."

"Dạ được."

"Vậy chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi, vẫn chưa nói xong đâu."

"Dạ."

Kỷ Diễm nhìn vợ mình ngồi đó trò chuyện với Tô Dạng Nhiên thật vui vẻ, chân mày anh giãn ra, ôn hòa nói: "Đây là lần đầu tiên anh thấy chị em thích một người đến vậy đó."

Thẩm Quyển cũng nhìn qua, đột nhiên nhớ lại câu cô từng nói, khoe miệng nở nụ cười, "Chắc là người ưu tú thì hợp ý với người ưu tú khác."

Nghe vậy Kỷ Diễm sững sốt, sau đó bật cười lên, chỉ một câu nói thôi mà khen được cả hai bên, thật đúng là biết nói chuyện, "Em biết nói câu này đúng là khéo thật."

"Câu này không phải em nói."

"Hả?" Kỷ Diễm hứng thú.

Thẩm Quyển ra hiệu cho anh rể nhìn Tô Dạng Nhiên, sau đó kể cho Kỷ Diễm nghe chuyện trước kia, sau khi nghe xong Kỷ Diễm bật cười, cô gái này thật là thông minh dễ sợ, anh đã

nói ánh mắt của em rẻ cao rồi mà.

Bình thường mấy đứa nhỏ ngủ lúc tám giờ nhưng ngày cuối tuần thì có thể trễ hơn một tiếng, đúng chín giờ Ký Diễn dẫn hai bạn nhỏ lên giường ngủ, lúc anh đi ra hai người phụ nữ vẫn còn trò chuyện hăng say trong phòng khách, hiếm có người nào mà Lục Hi Hòa yêu quý như Tô Dạng Nhiên nên anh cũng không đi tới quấy rầy.

Thẩm Quyển cũng nghĩ như vậy, hai chị em vừa gặp nhau mà như đã quen từ lâu, dĩ nhiên là anh vui mừng giùm cô.

Tới khi gần mười hai giờ, hai người lầu dưới vẫn còn chưa có ý định ngừng nói, lần này hai người đàn ông ngồi không yên nữa, ánh mắt nhìn nhau sau đó tự hình thành liên kết.

"Nhiên Nhiên?"

Tô Dạng Nhiên và Lục Hi Hòa đang trò chuyện vui vẻ, giọng nói Thẩm Quyển bất thành linh vang lên, hai người ăn ý quay qua nhìn, chỉ thấy Thẩm Quyển đang đứng trên lầu hai nhìn xuống, anh đã tắm xong rồi, ngay cả quần áo ngủ cũng thay luôn.

"Sao vậy?" Tô Dạng Nhiên hỏi.

"Đã mười hai giờ rồi."

Tô Dạng Nhiên nghe hiểu, ý là mười hai giờ nên đi ngủ, nhưng cô vẫn không nói gì, Lục Hi Hòa tiếp lời, "Ngày mai không có đi làm..."

"Vợ."

Lục Hi Hòa nghe tiếng của Ký Diễn trên hành lang thì ngừng nói. Ký Diễn nhìn cô, ánh mắt trầm xuống, khóe miệng nở nụ cười, "Không còn sớm nữa, nên đi ngủ thôi."

Lục Hi Hòa ở chung với Ký Diễn nhiều năm, mỗi lời nói mỗi hành động của anh cô đều hiểu hết, dĩ nhiên là biết trong lời nói có chứa hàm ý, vì vậy cô ấy đưa tay sửa lại tóc, nghiêng đầu nói với Tô Dạng Nhiên: "Chuyện này... Thời gian trôi nhanh quá, không ngờ chúng ta nói chuyện lâu vậy rồi, hôm nay chắc em mệt lắm, vậy chúng ta đi ngủ sớm chút, ngày mai trò chuyện tiếp nhé?"

Tô Dạng Nhiên nhìn hai người đứng trên lầu, gật đầu, "Dạ được."

Lục Hi Hòa, "Vậy chị đi chuẩn bị quần áo cho em thay, nhà chị gì chứ quần áo là nhiều nhất." Làm một nữ minh tinh, cái gì thiếu cũng được chỉ duy nhất là quần áo không thiếu.

"Làm phiền chị."

"Chị em khách sáo làm gì!"

Tô Dạng Nhiên đi theo Thẩm Quyển vào phòng ngủ, cô quan sát một chút, đồ đạc trong phòng vô cùng đầy đủ, còn chưa lên tiếng đã nghe anh đứng sau lưng nói, "Em làm quen với chị thế nào rồi?"

Cô xoay người lại, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ sẽ được trò chuyện thoải mái với idol như vậy, chị ấy cứ như chị hàng xóm, trò chuyện vô cùng tự nhiên, đôi khi trong lời nói còn có nét trẻ con, Lục Hi Hòa luôn nở nụ cười, trong mắt là niềm hạnh phúc không thể che giấu, vào lúc đó chị ấy và hình tượng trên màn ảnh hoàn toàn khác nhau, khi nhắc đến anh thì ánh mắt tỏa sáng.

Bọn họ kết hôn nhiều năm nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn cảm nhận được sự hòa hợp và yêu thương giữa hai người, chị ấy kết hôn càng lâu thì càng đẹp ra, càng có khí chất, cho nên Tô Dạng Nhiên khẳng định hai người vô cùng yêu nhau, trong giọng nói cô lộ ra vẻ hâm mộ.

"Chị ấy rất tốt, bọn họ kết hôn nhiều năm nhưng tình cảm giữa hai người vẫn êm đẹp như ban đầu, em nhìn một cái là nhận ra liền."

Thẩm Quyển bước lên ôm lấy cô, "có vẻ như em rất hâm mộ bọn họ?"

"Đương nhiên rồi, được người mình yêu cưng chiều sao không hâm mộ chứ?"

Thẩm Quyển đưa tay ôm eo thon của cô, đầu tựa vào hóm cổ, dịu dàng lại kiên định nói, "Anh cũng sẽ cưng chiều em, vĩnh viễn."

Tô Dạng Nhiên cong môi, dựa cả cơ thể vào lồng ngực của người phía sau, hai tay phủ lên cánh tay đang ôm eo mình, hỏi: "Có thật không?"

Thẩm Quyển xoay người có lại, mặt nhìn mặt, "Dĩ nhiên, anh là người không hay hứa, nhưng một khi hứa thì nhất định sẽ làm được."

Tô Dạng Nhiên cười nhìn anh, cô giẫm lên chân anh, hai tay vòng ra sau gáy Thẩm Quyển, "Em ghim rồi đó nha, nếu anh nuốt lời thì..." Tô Dạng Nhiên nhích lại gần môi anh, "Tự gánh lấy hậu quả."

Ánh mắt người đàn ông tối đi mấy phần, trên người cô có mùi hương mê người, nó len lỏi chui vào mũi anh, đôi mắt Thẩm Quyển nhìn xuống đôi môi đang cong lên của cô, yết hầu hơi cử động, anh cúi đầu thu hẹp khoảng cách giữa hai cánh môi, dường như muốn dán vào, giọng nói hấp dẫn: "Không dám."

Tô Dạng Nhiên hài lòng cười, chủ động đưa môi tới.

"Cộc cộc cộc ——" đột nhiên tiếng gõ cửa phát lên khiến Tô Dạng Nhiên sợ hết hồn, đôi môi chéch đi nơi khác, rơi vào trên cằm của anh.

"Dạng Nhiên, chị qua đưa quần áo cho em nè." Giọng nói của Lục Hi Hòa truyền vào.

Tô Dạng Nhiên lập tức luống cuống tay chân đẩy Thẩm Quyển ra, đưa tay sửa lại tóc và quần áo, hèn dỗi nhìn anh một cái sau đó đi ra cửa, cô mở cửa, "Chị."

Ánh mắt Lục Hi Hòa nhìn lướt qua khuôn mặt nhuộm đỏ ửng của cô, cô ấy cười cười, đẩy quần áo vào ngực Tô Dạng Nhiên, "Quần áo này mới cả đấy, thoải mái tắm nước ấm rồi ngủ ngon nhé."

Tô Dạng Nhiên luôn cảm thấy như chị ấy đã biết gì vậy, cô mắt tự nhiên ho nhẹ một cái, nói: "Dạ, chị nghỉ ngơi sớm chút nha, ngủ ngon."

Ánh mắt Lục Hi Hòa nhìn em trai nhà mình đang đứng trong phòng ngủ, cười đầy ẩn ý, "Ngủ ngon."

Sau khi Lục Hi Hòa đi, Tô Dạng Nhiên đóng cửa lại, cô đang nghĩ xem vừa rồi chị ấy cười là có ý gì, hơi kỳ quái.

"Chị đi rồi?"

"Ừm." Tô Dạng Nhiên đi tới, "Chị đưa em quần áo."

Thắm Quyến cầm cổ tay trắng mỏng manh của cô, "Vừa rồi còn chưa..."

Mặt cô nóng lên, "Em đi tắm trước."

Thắm Quyến dùng ngón cái chạm vào cổ tay cô xoa xoa, dịu dàng nói: "Vây được, tắm rửa trước."

Tô Dạng Nhiên nhấp môi dưới, chỗ bị anh cầm lấy có hơi nhột, cô giãy giụa đòi thoát ra, "Em đi tắm đây."

"Ừ."

"Àm —— " một tiếng, cửa phòng tắm bị đóng lại.

Thắm Quyến nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt rồi bật cười, anh vén chăn lên nằm vào, đưa tay cầm lấy remote điều hòa bật máy sưởi.

Tô Dạng Nhiên thay quần áo cũ rồi bỏ vào máy giặt, lau nước trên người xong thì cầm lấy quần áo Lục Hi Hòa vừa đưa, ngón tay vừa cầm lên đã nhìn tới ngay người, một giây kế tiếp sắc mặt đỏ bừng.

Cái... Cái gì đây... Quần áo ngủ??!

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mùrì Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Rục chấy

Editor: Wioo

Chờ Tô Dạng Nhiên lấy lại tinh thần thì quần áo đã bị cô ném vào máy giặt từ lâu, bây giờ đã hiểu rõ vì sao khi nãy chị cười sâu xa nhìn mình rồi, ánh mắt cô chòng chọc nhìn vào bộ quần áo ngủ không đủ che thân, gò má đỏ lừng, ngày thường cô và Thắm Quyến lẫn lộn đủ kiểu nhưng chưa có đụng tới món này bao giờ, mặc mà như không mặc.

Quét mắt trong phòng tắm một vòng, trừ bộ này ra chỉ còn lại khăn lông lau người và quần áo dơ trong máy giặt, cô cũng không thể trần như nhộng đi ra ngoài được, cuối cùng mắt vẫn nhìn vào cái bộ kia.

Thắm Quyến tựa vào đầu giường, vừa chờ Tô Dạng Nhiên vừa lật tạp chí, nghe tiếng cửa mở thì ngẩng đầu nhìn qua, mà đã nhìn rồi thì lại cố định ánh mắt ở đó luôn, yết hầu nhanh chóng di chuyển, trông mặt đen nhánh giống như là có lửa.

Vừa tắm xong đi ra trên người còn có màng sương mù, mái tóc đen nửa ướt xõa ra sau lưng, khuôn mặt trắng nõn mịn màng, ánh mắt chứa nước, môi đỏ thắm, vóc người lồi lõm hiện ra sau lớp vải mỏng manh màu đen, tròn trịa, chân dài nhỏ nhắn tắp, màu đen và màu trắng làm thị giác như muốn trào máu.

"Nhiên Nhiên..."

Tô Dạng Nhiên đưa tay chắn ngang ngực mình, ánh mắt tránh né, "Cái này... Quần áo... Chị đưa."

Lúc này bóng dáng của cô trong mắt anh chính là tận lực cam dỗ, từ giọng nói ánh mắt đều làm tường thành của anh sụp đổ, đôi mắt Thắm Quyến càng sâu xa hơn, giống như thợ săn vừa ý con mồi, anh khẽ gọi: "Lại đây."

Mặt Tô Dạng Nhiên đỏ ửng, chậm chạp đi về phía anh.

Mà Thắm Quyến cũng không nóng nảy, chỉ ghim chặt ánh mắt nhìn cô bước từng bước một đến gần mình, anh càng như vậy trong lòng Tô Dạng Nhiên càng hồi hộp như đánh trống, cô hiểu rất rõ anh, ánh mắt đó làm cô cảm giác như mình sắp bị ăn tươi nuốt sống.

Khi người còn cách giường hai bước, người đàn ông vốn đang bình tĩnh tựa vào đầu giường chợt bật đứng dậy, bàn tay nắm cổ tay cô, Tô Dạng Nhiên sơ sẩy nhào lên giường, nhưng cũng trùng hợp lao vào lồng ngực rắn chắc của anh, hơi đau, cô khẽ rên thành tiếng, "Thắm Quyến..."

Giọng nói của cô giống như cộng rom chí mạng trên lưng con lạc đà* vậy, không khí xung quanh bỗng trở nên nóng bỏng dị thường, lý trí, sức kìm chế gì đó cũng bị yếu đi, một giây tiếp theo đôi môi bị cuồng phong xâm chiếm, đầu lưỡi Thắm Quyến chen vào miệng cô, chặn lại làm một câu cô cũng không nói được.

*Có câu chuyện người nông dân chất rom lên lưng con lạc đà. Khi rom đã đầy, anh ta nghĩ rằng một cộng rom nhỏ đâu có nặng nề gì, cho nên anh ta lại chất thêm vào một cộng. Nghĩ như vậy, anh cứ thêm từng cộng một, cho đến cộng rom cuối cùng thì con lạc đà gục ngã. Nguồn: vongtronbattan.wordpress

Tô Dạng Nhiên cảm thấy mình bị ném lên, rơi xuống, lên lên xuống xuống, liên tục bị dày vò, dường như bao nhiêu cũng không đủ, làm không biết mệt, đến khi thực sự kết thúc, Tô Dạng Nhiên cảm thấy như mình vừa tham gia vào đại chiến thế giới vậy, vừa mệt vừa mỏi, trong đầu lúc ấy chỉ có một suy nghĩ, cô sẽ không bao giờ đụng tới cái bộ đồ quái gở đó trong cuộc đời này lần nào nữa!

Thắm Quyến đưa tay vén sợi tóc dính trên mặt cô ra, cúi người cắn thận hôn một cái lên chóp mũi của cô. Tô Dạng Nhiên bị anh đè sấp thờ không nổi nữa, phía dưới cũng siết chặt khó chịu, cô liếc qua, tức giận đưa tay đẩy anh, "Xong rồi sao anh còn chưa ra ngoài."

Thắm Quyến nén người để không đè toàn thân lên cô, giọng nói anh khàn khàn, "Chờ một lát." Vừa nói vừa tiến lên một chút.

Tô Dạng Nhiên tức giận bấu anh một cái, nhưng ánh mắt vừa đối diện mắt anh thì yên lại, trên gương mặt anh lúc này còn đọng một lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt anh thâm thúy đen nhánh nhưng lại mang theo vẻ dịu dàng khiến cô không nói ra lời, chỉ có thể bạnh quai hàm trợn mắt nhìn anh.

Chắc là lúc này nhìn cô giống con nít quá, Thắm Quyến cuối cùng vẫn rút người ra, Tô Dạng Nhiên muốn nhích ra thì bị anh ôm lấy, lần nữa giam cô vào trong ngực, môi dán lên cổ cô,

"Em chạy cái gì? Hà?"

Tìm Tô Dạng Nhiên khẽ run, "Ôm hoài nóng quá."

Thắm Quyển, "Vậy anh chỉnh nhiệt độ máy lạnh thấp xuống."

"Chỉnh thấp lại lạnh." Cô nhỏ giọng lầm bầm, "Anh buông em ra đi, chúng ta mỗi người ngủ một bên là được rồi."

Một hồi lâu anh không lên tiếng nhưng bàn tay đặt bên hông cô cũng không thả ra, một lúc sau cô lại bị ôm chặt hơn, "Không được, anh phải ôm em ngủ."

Tô Dạng Nhiên: "..."

Thắm Quyển thân nhiên mở miệng, "Làm xong rồi ném qua một bên không phải là phong cách của anh."

Tô Dạng Nhiên: "... Anh làm vậy em còn mừng nữa là!

Cô không muốn làm nhảm với anh nữa, anh quyết định không chịu buông thì cô cũng không thêm vùng vẫy, yên ổn nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, bây giờ cả người vô cùng mệt mỏi.

"Nhiên Nhiên." Thắm Quyển kêu.

Tô Dạng Nhiên nghe nhưng không lên tiếng, cô buồn ngủ!

"Nhiên Nhiên?" Anh lại kêu.

Móa!

"Nhiên Nhiên, vừa nãy em mặc bộ đồ đẹp lắm, lần sau anh mua cho em mấy bộ nhé?"

Tô Dạng Nhiên vốn định làm lơ tiếp tục ngủ, nghe câu này thì mở mắt ra ngay, cô xoay người nhìn anh, "Em không thích, anh mua em cũng không mặc!"

Thắm Quyển cười, "Chịu quan tâm anh rồi đó hả?"

Tô Dạng Nhiên ghen hòng, nhíu mày, "Anh nhìn coi mấy giờ rồi? Anh có định cho em ngủ không? Ngày mai em mà không dậy nổi thì xấu hổ lắm!"

Thắm Quyển cười, cọ gò má mình vào mặt cô, "Ngày mai anh kêu em dậy, không sợ gì cả."

"Gi mà sợ hay không chứ, em không ngủ đủ!" Tô Dạng Nhiên liếc mắt.

Thắm Quyển rút cuộc không quạu nữa, "Vậy được, đi ngủ thôi, anh không ồn ào nữa."

Tô Dạng Nhiên thấy anh tui thân thì mềm lòng, cũng nhẹ nhàng theo, "Ừ, nhắm mắt lại, ngủ chung."

"Được."

Ngày hôm sau, Tô Dạng Nhiên ngủ đủ một giấc thì tỉnh, mở mắt thấy Thắm Quyển còn ngủ một bên thì thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả anh còn chưa dậy thì bây giờ cũng không muộn quá đâu, cô sờ tim điện thoại nhìn một cái, sau đó yên tâm thoải mái nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một hồi nữa. Nhắm mắt được mấy giây thì chợt mở ra, cầm điện thoại lên nhìn lần nữa.

Mười giờ!!!

Tức không chịu được, cô đưa tay đẩy đẩy Thắm Quyển, "Anh đó, không phải nói gọi em dậy sao, anh mau dậy nhìn coi bây giờ mấy giờ rồi!"

Cô lay lay, Thắm Quyển mở mắt, nói chậm rì rì giống như vừa tỉnh ngủ, "Mấy giờ rồi?"

"Mười giờ."

"À."

"À? Anh... Anh chi à?"

"Còn sớm"

"Mười giờ, mười giờ? Sớm chỗ nào?"

Thắm Quyển tỉnh hẳn, "Ngày thường ở nhà em không ngủ đến mười một mười hai giờ trưa thì không dậy đó, mười giờ thì là sớm chứ gì nữa?"

Tô Dạng Nhiên tức muốn khóc, vỗ chấn, "Đâu có tính vậy được. Bây giờ đang ở nhà chị mà, mất mặt lắm."

Thắm Quyển thấy cô tức đến đáng thương, cũng không chọc nữa mà ngồi dậy ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, anh vừa nhìn rồi, chị cũng chưa dậy đâu."

Tô Dạng Nhiên không lộn xộn nữa, ngẩng đầu nhìn anh, "Thật không? Không phải anh bịa ra để dỗ em chứ?"

"Bịa em làm gì? Quần áo của chúng ta ngày hôm qua anh cũng giặt rồi, treo ngoài ban công đó."

Tô Dạng Nhiên rướn cổ lên nhìn, quả nhiên thấy quần áo của bọn họ treo ngoài đó.

"Thấy chưa, anh có gạt em đâu, nhưng mà bây giờ em còn ngủ nữa là chị dậy trước em thật đấy."

Nghe vậy, Tô Dạng Nhiên lập tức mặc quần áo anh, vội vã chạy đi rửa mặt. Thắm Quyển nhìn bóng lưng lo lắng của cô, không khỏi bật cười, thật sự là rất đáng yêu.

Ở trong phòng tắm rửa mặt Tô Dạng Nhiên nghe tiếng anh cười, tức giận đánh răng mạnh bạo hơn.

Quần áo giặt đêm qua không mặc nữa, cô đang mặc bộ Lục Hi Hòa chuẩn bị, bộ quần áo này cũng vừa người thật, dáng vóc của hai người không khác bao nhiêu, nhưng chị ấy gây hơn cô một chút, dù sao cũng là nghệ sĩ, quản lí vóc dáng chắc hẳn nghiêm khắc hơn người bình thường nhiều.

Thẩm Quyến tháo drap trải giường ra nhét vào máy giặt, đổ bột giặt sau đó đi ra, thấy Tô Dạng Nhiên đứng trước kính ngắm người, anh đi tới ôm lấy cô từ phía sau, "Em đang nghĩ gì đấy?"

Tô Dạng Nhiên nhìn vào gương, lắc đầu, "Không nghĩ gì cả."

Cô nhìn tủ quần áo, bên trong tủ đồ đạc được treo rất ngay ngắn, tò mò hỏi anh, "Trong tủ treo nhiều quần áo quá, anh thường xuyên ở lại hả?"

Thẩm Quyến nhìn theo cô, ừ một tiếng, "Đều do chị và anh rề sắp xếp."

"Hai người rất tốt với anh." Tô Dạng Nhiên nói ra lời sâu trong lòng.

Nghe vậy, Thẩm Quyến khẽ hôn vào cổ cô, "Ừ, anh cũng sẽ tốt với em như vậy."

"Ừm." Tô Dạng Nhiên gật đầu.

"Vậy đi ra ngoài thôi? Anh làm bữa sáng cho em nhé?"

"Chị dậy chưa?"

Thẩm Quyến suy nghĩ, "Chắc là chưa."

"Vậy em không ra đâu."

"Sao thế?"

"Chị còn chưa dậy mà em đã đi ra rồi, cái này cũng không tốt."

Thẩm Quyến bật cười, anh xoay người cô lại, đưa tay búng trán Tô Dạng Nhiên, anh không hiểu nổi trong đầu cô đang nghĩ cái gì, việc này không thể việc kia cũng không thể, lúc ở nhà cô rất tùy ý.

"Không quan trọng, em đâu phải là người ngoài."

Tô Dạng Nhiên bất động.

"Hơn nữa bình thường chị cực khổ ở bên ngoài quay phim, hiếm thấy trở về, về nhà rồi ngủ thêm một lát có sao đâu, em đó, lo nghĩ nhiều quá, được rồi, đi ra ngoài với anh cũng không được sao?"

Tô Dạng Nhiên bế tắc, không thể làm gì khác hơn là đi theo Thẩm Quyến ra ngoài, sau khi ra cô ngoái nhìn căn phòng cuối hành lang, cửa vẫn đóng chặt, xem ra chị chưa dậy thật, cô đi theo anh xuống lầu, ngồi một mình trên ghế sa lon, tiểu cầu nghe tiếng thì "vèo" một cái chạy tới.

"Mấy đứa Tiểu Chanh còn chưa dậy sao?" Tô Dạng Nhiên đưa tay xoa đầu nó.

Thẩm Quyến đi vào nhà bếp, "Buổi sáng đưa bọn nó tới nhà ông bà nội rồi."

"Vậy còn anh rề?"

"Anh rề sáng sớm đã tới công ty."

"Cuối tuần cũng phải đi làm sao?"

"Anh ấy là chủ tịch mà, công ty còn một đồng việc chờ anh tới xử lý, anh ấy có thể rảnh rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Phù dâu

Editor: Wioo

Lục Hi Hòa giống như canh thời gian vậy, khi Thẩm Quyến vừa làm xong bữa sáng thì cô ấy đã xuất hiện trên hành lang lầu hai.

"Chào buổi sáng." Cô ấy chào hỏi với hai người dưới lầu. Tô Dạng Nhiên quay qua nhìn, ngắm người, chị chăm sóc da tốt thế!

Thẩm Quyến đặt bữa sáng xuống, nhìn chị, "Chào buổi sáng, chị đói chưa, xuống ăn sáng đi."

Tô Dạng Nhiên hồi hồn, nhìn Lục Hi Hòa cười, "Chị, da chị đẹp quá."

Phụ nữ đều thích nghe những câu thế này, Lục Hi Hòa cũng không ngoại lệ, khóe miệng cô ấy lập tức cong lên, đưa tay sờ sờ gò má, "Có thật không?"

"Đương nhiên rồi, da mặt chị đẹp thật." Cô tuyệt đối không nói dối.

Lục Hi Hòa đi tới đưa tay捏 gò má Tô Dạng Nhiên, "Vậy lần sau chị dẫn em đi spa nhé, làm xong đã lắm."

"Có được không ạ?"

"Được chứ." Lục Hi Hòa cười.

Là điểm đặc biệt của phái nữ, bàn tới việc dưỡng da là nói không hết chuyện, Thẩm Quyển nhìn hai người, cuối cùng vẫn không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, "Ăn cơm trước thôi, nếu không nguội mất."

Tuyệt rồi cả đêm cũng hết, hai người ăn trưa xong rồi về.

Thời gian qua rất nhanh, tuyết đọng đã bắt đầu tan ra, người ta nói tuyết tan trời ấm, thời tiết cũng không giá rét như trước nữa, gần tới ngày cưới của Mạnh Điềm, Mục Cẩm trở về trước hôn lễ mấy ngày, sau khi trở về đầu tiên làm là rủ rê hẹn nhau đi ăn chung.

Mạnh Điềm nhúng miếng thịt bò rồi bỏ vào đĩa của Mục Cẩm, nói: "Nếu cậu mà về trễ chút nữa là tới Nam Linh tìm giết cậu rồi."

Mục Cẩm cười, "Còn nếu tớ không về thì sao?"

Tô Dạng Nhiên: "Thì khỏi về nữa."

Mục Cẩm trầm mặc một hồi, lúc sau lúc mới lên tiếng, "Ừ."

"Chuyện ở đó sắp xếp xong chưa?"

"Xong rồi."

"Vậy thì tốt."

Mạnh Điềm hỏi một câu: "Cậu về thì ở đó chỉ còn hai giáo viên thôi hả?"

Nói tới đây, khuôn mặt Mục Cẩm vẫn ung dung, "Trường học đã tuyển thêm được mấy người rồi."

"Có thêm giáo viên? Có người chịu tới đó dạy học tình nguyện?" Mạnh Điềm kinh ngạc.

"Không tính là tình nguyện."

Tô Dạng Nhiên: "Nghĩa là sao?"

"Bọn họ đều là người ở Nam Linh lên thành phố học, sau khi tốt nghiệp thì trở về quê hương."

Người trẻ đi ra ngoài vì muốn phát triển tốt, trên căn bản sẽ ở lại thành phố lớn, bọn họ đồng ý buông bỏ tiền đồ rạng rỡ của mình rồi về quê, điều này làm cho Mạnh Điềm kinh ngạc hỏi: "Bọn họ tự nguyện?"

Mục Cẩm cười, "Không phải tự nguyện chẳng lẽ còn có người uy hiếp bọn họ hả?"

Mục Cẩm nói xong Mạnh Điềm cũng cười, đúng nhì, trí tưởng tượng của mình có vẻ phong phú quá, "Dù thế nào thì trường học vẫn duy trì hoạt động, có giáo viên rồi thì cậu cứ yên tâm đi."

Mục Cẩm gạt đầu, "Ừ."

Sau khi cơm nước xong ba người đi tới cửa hàng bách hóa, bởi vì lúc trước Mục Cẩm chưa về nên trang phục của dâu phụ chưa tính, mục đích hôm nay tụ họp chính là để mua quần áo, vào tiệm xong Mạnh Điềm lập tức lựa mấy bộ đẹp nhất để hai người thử.

"Các cậu nhìn xem thích cái nào. Nếu không thích thì chúng ta lại đi chỗ khác."

Mấy bộ này đều theo phong cách váy xòe dài sexy, lộ vai ôm eo, thậm chí còn không thua gì áo cưới của Mạnh Điềm, Tô Dạng Nhiên chọc ghẹo cô ấy, "Cậu để dâu phụ mặc đẹp vậy không sợ mình bị lấn át à?"

Mạnh Điềm sưng sốt, lấn át?

Chuyện mà dâu phụ mặc đẹp hơn cô dâu Mạnh Điềm chưa hề nghĩ tới, hơn nữa bạn mình đưa nào cũng đẹp, có ăn mặc đơn giản cũng không che giấu được vẻ đẹp của mấy cậu ấy, hơn nữa đây là lần duy nhất trong đời này bạn bè làm dâu phụ, cô ấy muốn bạn mình đẹp mắt, mặc lễ phục sao cho phải nổi bật, cô ấy muốn hai người trở thành cặp dâu phụ đẹp nhất.

"Cậu nói gì thế, tính tớ thế nào cậu còn chưa biết sao?" Mạnh Điềm lườm hai người bạn, "Hơn nữa, tớ vô cùng tự tin với giá trị nhan sắc của tớ, đừng nói nhiều nữa, hai cậu mau chọn đi."

Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm nhìn nhau cười. Mục Cẩm đi xem thử mấy bộ, đẹp thì đẹp nhưng mà mặc vào có vẻ lạnh đó, "Hình như mặc mấy bộ này không ấm lắm?"

"Tớ cũng lạnh mà các cậu còn muốn ấm? Lạnh cả đám nhé?" Mạnh Điềm lườm cô ấy, lạnh lẽ bỏ sung một câu, "Được rồi, ở nơi đãi tiệc máy sưởi mở ấm lắm, các cậu không bị chịu lạnh đâu."

Mắt nhìn của hai người giống nhau, cùng nhìn trúng bộ váy đuôi cá hai dây, điểm độc đáo là sau lưng có khoảng trống hình trái tim, lộ ra gần nửa eo, hai người thay xong Mạnh Điềm nhìn đến ngây người, cô ấy gãi gãi cằm nói: "Tớ có linh cảm các cậu tuyệt đối sẽ trở thành cặp dâu phụ đẹp nhất!"

Tám giờ rưỡi, ba người nói lời tạm biệt lái xe về nhà. Tô Dạng Nhiên vui vẻ, sau khi vào nhà còn hát liu lo, cô gọi Thẩm Quyển nhưng không ai trả lời, ngược lại là tiểu cầu chạy tới, cô xoa đầu nó, "Ba con đâu?"

Tiểu cầu kêu một tiếng. Tô Dạng Nhiên thay giày xách túi đi tới phòng ngủ, vừa vào đã nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, ra là anh đang tắm, cô tiện tay đặt túi qua một bên rồi đi ra phòng khách.

Thẩm Quyển tắm xong, vừa ra tới đã thấy cái túi trên ghế salon, anh vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, quả nhiên thấy Tô Dạng Nhiên ôm tiểu cầu ngồi ngoài ghế salon xem tivi.

Tô Dạng Nhiên nghe tiếng thì nhìn qua, "Anh tắm xong rồi à?"

"Ừ, em vừa về hả?"

"Cũng một lúc rồi, em gọi anh nhưng anh không nghe thấy."

Tô Dạng Nhiên vỗ cái đầu của tiểu cầu đang đặt trên chân mình sau đó đứng lên, "Em cũng đi tắm đây, hôm nay mệt chết được."

Cô đi tới cạnh muốn ôm anh nhưng thấy anh đã thay quần áo ngủ nên thôi, Thẩm Quyển đi theo sau lưng cô, "Hôm nay em làm gì đấy?"

"Cũng không làm gì cả, chỉ tắm chuyện, ăn cơm rồi mua quần áo cho dâu phụ thôi."

"Vậy cái túi kia chứa đồ của dâu phụ hả?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừm"

"Quần áo thế nào?"

Tô Dạng Nhiên cầm quần áo ngủ, chột xoay người lại, nghiêng đầu cười một tiếng, nghịch ngợm nói: "Đẹp lắm."

Thẩm Quyển nhấp môi, đưa tay cầm cổ tay cô kéo người vào trong ngực, ôm chặt, "Mặc cho anh nhìn thử đi."

Tô Dạng Nhiên đưa tay chột ngực anh, "Chờ tới ngày Mạnh Điền kết hôn rồi anh sẽ thấy."

"Bây giờ."

Tô Dạng Nhiên nhướn mày, "Sao bác sĩ Thẩm lại gấp rút thế."

"Anh muốn nhìn thử."

"Không được, phải giữ cảm giác thần bí, nếu không mất ý nghĩa hết."

"Nhưng tại em làm anh tò mò, không xem không ngủ được."

Tô Dạng Nhiên bật cười, cô tựa trán vào bả vai anh, "Anh thật là bày chuyện."

"Vậy rốt cuộc em có mặc hay không?"

Đôi mắt Tô Dạng Nhiên ánh lên nụ cười, cô đã quyết định tới ngày Mạnh Điền kết hôn mới mặc cho anh nhìn, vì vậy cô đưa tay đẩy anh ra, nhét túi đồ vào sâu dưới đáy tủ quần áo, "Không mặc đâu, còn có mấy ngày nữa thôi mà, anh chờ đi, anh mà dám nhìn lên là sau này em không chơi với anh nữa đâu nha, không nói nữa, em đi tắm đây, lát nữa giúp em xoa bóp."

Thẩm Quyển khoanh hai tay, "Lát nữa nói sau."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh nhún nhún vai, cuối cùng anh vẫn sẽ ngoan ngoãn đắm chìm cho cô thôi.

Thẩm Quyển nhìn cô đi vào phòng tắm, ánh mắt chiếu thẳng vào tủ quần áo, trong đầu còn chưa nghĩ gì thì giọng nói của Tô Dạng Nhiên đã truyền ra, "Nếu anh có thể chấp nhận hậu quả thì cứ nhìn thoải mái."

Thẩm Quyển: "..."

Bởi vì Tô Dạng Nhiên là dâu phụ cho nên tối hôm trước cô và Mục Cẩm phải đến phụ Mạnh Điền chuẩn bị, khi cô đang định ra khỏi nhà thì bị Thẩm Quyển cản lại, "Quần áo nào chưa mặc đâu cho anh nhìn thử."

Tô Dạng Nhiên mỉm cười, "Sáng ngày mai anh tới đón dâu là thấy rồi."

Thẩm Quyển im lặng, dùng cặp mắt hết sức thâm thúy nhìn cô, một lát sau anh mới lên tiếng, "Lộ tay lộ chân không cho mặc."

Cô ngạc nhiên một giây ngay sau đó bật cười, "Anh nói kệ anh."

Ánh mắt Thẩm Quyển bỗng nhiên nguy hiểm, "Lời anh nói mà còn mặc kệ thì em định nghe lời ai?"

Tô Dạng Nhiên không sợ, trung khuôn mặt đầy vô tội nhìn anh, "Em chỉ nghe lời chồng em"

Thẩm Quyển giơ tay lên vỗ xuống đầu cô, lực không lớn, "Em có tin anh dạy dỗ em ngay bây giờ không?"

Tô Dạng Nhiên, "Anh nhây nữa là trẻ đó, có định cho em đi hay không?"

Thẩm Quyển không nói lời nào. Tô Dạng Nhiên bị bộ dạng của anh chọc tức cười, tại sao cô lại cảm thấy bác sĩ Thẩm hơi đáng yêu nhỉ?

"Vậy anh có định đưa em đi không?"

"Em tự đi đi."

Tô Dạng Nhiên hừ một tiếng, cầm chìa khóa quay đầu đi ra ngoài, vừa quay đi cổ tay đã bị anh nắm lấy lôi trở lại, giấy tiếp theo môi bị anh cắn, không phải hôn, là cắn!

Tô Dạng Nhiên bị cắn đau, cô đưa tay vỗ lưng anh, nói hàm hồ không rõ: "Đau... Đau..."

Nghe cô nói xong anh mới hơi buông lỏng, kéo ra một khoảng nhỏ, Tô Dạng Nhiên đang định mở miệng mắng nhưng bị anh biết được ý đồ, lần nữa chặn lại, hòa quyện vào nhau, lần này không cắn nữa mà là hung ác mút vào, dây dưa thật chặt, không chút kiêng kỵ.

Tô Dạng Nhiên cảm thấy không phải anh đang hôn mà là nhân cơ hội trả thù! Tô Dạng Nhiên thở hào hển, tròng mắt dập dờn ánh nước, sắc mặt đỏ ửng, "Em phải đi thật."

Hai người ôm nhau thật chặt, trán蹭trán, "Đi thôi, anh đưa em đi."

"Ừ."

Thắm Quyến đưa cô đến cửa, cô vừa cầm quần áo vừa cời dây an toàn, "Anh về đi, ngày mai gặp nhé."

"Ừ, ngày mai gặp."

Thắm Quyến nhìn Tô Dạng Nhiên đi vào rồi mới lái xe đi.

Chưa tới bốn giờ sáng ngày hôm sau Mạnh Điền đã bị thợ trang điểm kéo ra khỏi giường, hai người bọn họ là dâu phụ đương nhiên cũng dậy chung, ba người dậy sớm không ngủ đủ, ngáp cả buổi, một người thợ trang điểm khác chuẩn bị giúp hai người trang điểm thì bị Tô Dạng Nhiên từ chối.

"Không cần đâu ạ, tự em làm được." Cô không quen để người khác giúp mình trang điểm.

Nghe cô nói vậy thì thợ trang điểm cũng không miễn cưỡng, cô ấy nhìn Mục Cẩm, Mục Cẩm khẽ mỉm cười, "Em cũng vậy."

Mạnh Điền nhìn hai người bọn họ, "Mấy cậu nói xem có khi nào lúc đàn trai tới tớ ngủ quên mất không?"

"Không biết, chắc là tí nữa cậu lại hưng phấn thôi."

"Cũng có thể."

Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm tự trang điểm, chừng mười phút là tóc và mặt đã làm xong, Mạnh Điền là cô dâu nên phải làm rườm rà đủ thứ, vừa trang điểm vừa làm tóc mất hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Điểm nhảy cảm

Editor: Wioo

Sáu giờ rưỡi, Mạnh Điền sửa sang lại ngồi ngay ngắn trên giường lớn, trong phòng đều là người thân của đảng gái, ánh mắt cô ấy nhìn Tô Dạng Nhiên đang đứng một bên, lại phát hiện cô hơi khấn trương, cảm thấy kỳ lạ, Mạnh Điền thừa dịp không ai chú ý tới len lén kéo váy cô.

Tô Dạng Nhiên nghi ngờ nhìn Mạnh Điền, giảm nhỏ giọng, "Sao vậy?"

"Cậu còn hỏi tớ cái gì, tớ phải hỏi cậu mới đúng."

"Hả?"

"Sao nhìn cậu còn gấp hơn tớ trăm lần vậy?"

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, đưa tay sửa tóc, "Có hả?"

"Có, cậu lo lắng gì đó? Không lẽ liên quan tới bác sĩ Thẩm hả?"

Tô Dạng Nhiên bị cô ấy chọc quên mất phản bác, bởi vì vừa rồi trong đầu cô nghĩ tới Thẩm Quyến thật, Tô Dạng Nhiên đưa tay kéo váy mình, cô nghĩ chắc lát nữa Thẩm Quyến mà thấy cái bộ đồ phù dâu này chắc tức chết quá?

"Tại sao không nói chuyện? Bị tớ nói đúng tim chứ gì?" Mạnh Điền lập tức vui vẻ.

Gò má cô đỏ lên. Mục Cẩm ở bên cạnh cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, trên mặt hiện vẻ nhiều chuyện.

Không bao lâu sau, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào ầm ĩ, đàn gái ở trong phòng mồm năm miệng bảy bàn luận, "Là bên chú rể tới đúng không?"

"Cô dâu, chú rể tới!"

Lúc này bên trong phòng cũng náo nhiệt lên. Cửa phòng bị gõ, giọng nói Giang Thừa từ ngoài cửa truyền vào, "Vợ, anh tới đón em."

Khóe miệng Mạnh Điền lập tức cong lên, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm ngoài cửa, nhưng phải dựa theo quy củ không được nói câu nào, Tô Dạng Nhiên coi như dâu phụ một, đánh tuyến đầu, cô tiến lên áp vào cửa phòng.

"Chú rể, muốn đi vào thì lễ đâu?"

Nghe được giọng nói bên trong, Giang Thừa nhìn qua Thẩm Quyến hội ý, anh mỉm cười, nhét phong bì đỏ qua khe cửa, anh nhét vào bên ngoài đã ồn ào.

"Ai, bác sĩ Thẩm, sao anh nhét hết vào trong một lần luôn vậy?"

Thắm Quyến nghi ngờ, "Không thể nhét một lần hết sao?"

Mọi người bật cười, cũng không phải là không thể nhưng theo phong tục là phải nhét từng cái vào, trên đời chắc chỉ có mình anh làm vậy quá. Giang Thừa nhìn anh, nói: "Nhét một lần rồi thì thôi, tiểu Tô, lễ đã nhận rồi, có thể mở cửa cho chúng tôi không?"

Tô Dạng Nhiên cầm một đồng phong bì đỏ đưa cho Mục Cẩm, "Đâu có được, làm sao có thể dễ dàng như vậy chứ?"

Ánh mắt Giang Thừa quét một vòng, nhìn qua Thẩm Quyến, "Nếu không thì tính vậy đi."

"Tính thế nào?"

"Ở ngoài đây còn có một món lễ lớn, ở ngay cửa này, cô mở cửa một cái là có thể thấy, bảo đảm cô rất thích."

Gò má Tô Dạng Nhiên nóng lên, quay qua nhìn Mạnh Điềm đang ngồi trên giường, Mạnh Điềm đang nháy nháy mắt, "Đây là hai chuyện khác nhau, vừa rồi bên ấy cũng đã nhét phong bì qua, tôi cũng không cần nữa."

Bên ngoài hoan hô.

"Nhưng mà ——" Tô Dạng Nhiên đổi giọng, "Cũng không phải chỉ có một phù đầu, bên đây còn có một người dâu phụ nữa, chỉ cần bên ấy làm cô ấy đồng ý thì có thể vào đón dâu." Tô Dạng Nhiên thuận lợi đá quả banh qua cho Mục Cẩm.

Mục Cẩm: "!!!"

Mục Cẩm coi như bạn thân của bọn họ, hỏi mấy vấn đề, nghe trả lời xong thì hài lòng mở cửa, mọi người cũng tính cách ngăn ở cửa, để cho bên đảng trai chen lấn đi vào.

Sau khi vào cửa, bên chú rể chiếm cả căn phòng, trong mắt Giang Thừa chỉ có Mạnh Điềm, "Vợ."

Mạnh Điềm hiềm thấy đỏ mặt, "Anh vào làm gì?"

"Đón em về nhà."

Người trong phòng bắt đầu ồn ào lên, vô cùng náo nhiệt. Sau khi đảng trai vào, Tô Dạng Nhiên nhanh chóng lui đến cạnh Mạnh Điềm, cô cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng chiếu vào người mình, cho dù không nhìn cũng biết là ai, cô nặn ra nụ cười vô tội, nhìn sang người kia.

Trong căn phòng ồn ào, bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt va chạm xoẹt xoẹt.

Cô gái mặc váy đuôi cá dài hai dây màu trắng bạc đứng đó, dây áo mỏng khoác lên xương quai xanh, nhìn không có vẻ gì chắc chắn, vùng tròn trịa bị bao quanh, vài vóc bọc qua eo thon, mái tóc dài tùy ý xõa ra sau lưng, mấy sợi tóc không nghe lời bay ra trước cằm cổ trắng nõn.

Lớp trang điểm nhàn nhạt, trông mất trong trẻo, môi đỏ răng trắng, khoe môi nhếch lên nụ cười quen thuộc.

Ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chằm chằm vào Tô Dạng Nhiên, hèn gì trước đó cô sống chết không chịu mặc thử đồ dâu phụ cho anh xem, nhất là bây giờ, chú ý tới ánh mắt của mấy người đàn ông khác rơi vào người cô, Thẩm Quyến hận không thể cầm áo choàng dài bao bọc người cô thật kín, chỉ để một mình anh nhìn.

Mọi người không làm khó nhiều, đùa vài cái là cho đảng trai qua ải, Giang Thừa thành công mang giày cưới vào cho Mạnh Điềm, ôm cô dâu đi ra ngoài, cả đám cũng đi theo sau lưng chú rể, Tô Dạng Nhiên đang theo sát Mục Cẩm, trong lúc hỗn loạn cổ tay chợt bị người ta nắm, Tô Dạng Nhiên hoảng sợ quay qua nhìn.

"Anh làm gì đó?"

Thẩm Quyến dựa vào gần, "Em coi lời anh như gió thoảng qua tai hả?"

"Lúc đầu em đâu có đồng ý."

Thẩm Quyến đang chuẩn bị nói tiếp thì trước mặt đột nhiên có người kêu, "Còn một người dâu phụ nữa đâu?"

Nghe vậy Tô Dạng Nhiên lập tức giãy giụa, thấp giọng, "Mau buông em ta, người ta tìm em kia."

Thẩm Quyến không làm khó, buông lỏng bàn tay đang cầm cổ tay Tô Dạng Nhiên ra, thừa dịp không ai chú ý hôn một cái vào sau tai cô, "Món nợ này anh sẽ tính với em sau."

Tô Dạng Nhiên bị cái hôn bất thành linh làm mềm nhũn người, ngay cả dũng khí quay đầu trừng anh cũng không có, mặt đỏ tới tai chạy ra phía trước, lúc này Thẩm Quyến mới phát hiện lớp vải sau lưng cô trống rỗng, vòng eo trắng nõn lộ ra bên ngoài, Thẩm Quyến cảm thấy cổ họng mình căng lên, trong mắt bùng ra ngọn lửa.

Thật sự là lớn gan lắm mà, thiếu dạy dỗ!

Lúc đãi tiệc Tô Dạng Nhiên vội vàng đi theo Mục Cẩm, giống như osin của cô dâu vậy, lần đầu tiên cô biết thì ra làm dâu phụ mệt đến vậy.

Đến lúc chú rể cô dâu trao nhẫn cưới các cô mới được nghỉ thở một hơi, Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm đứng cạnh nhau, nhìn Mạnh Điềm và Giang Thừa đứng trên lễ đài, dưới sự làm chứng của mục sư, họ trao nhau lời thề, trao đổi nhẫn cưới, ôm hôn, từ đáy lòng cô chúc phúc cô ấy, hy vọng bạn mình cả đời hạnh phúc.

"Mục..." Tô Dạng Nhiên hưng phấn quay đầu muốn nói chuyện với Mục Cẩm, nhưng quay qua thì làm gì còn có Mục Cẩm ở đây đâu!

"Sao anh lại đứng đây?" Cô kinh ngạc, anh phải đứng chung với đoàn rể phụ mới đúng chứ?

Thẩm Quyến chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm làm cô không thở nổi, tìm "bịch bịch ——" nhảy không ngừng, cô nuốt nước miếng, "Anh.... Anh nhìn em như vậy làm gì?"

Giọng Thẩm Quyến khàn khàn, "Em đoán xem?"

Tô Dạng Nhiên lúc này vô cùng khần trương, "Không... Không biết."

"Hả?" Thẩm Quyến cười, thu tay cô vào lòng bàn tay mình, nắn bóp từng chút một, "Nói dối."

"Sắp tới màn bắt hoa rồi!" Tô Dạng Nhiên nhỏ giọng nói sang chuyện khác.

Thẩm Quyến nhìn đóa hoa trong tay Mạnh Điềm, "Muốn không?"

"Hà?"

"Anh hỏi em có muốn lấy hoa cưới không?"

Chụp được hoa cưới của cô dâu là điềm may, biểu trưng cho sự hạnh phúc, ngụ ý sẽ trở thành người tiếp theo đi vào lễ đường. Tô Dạng Nhiên nhẹ cắn môi, còn chưa lên tiếng đã nghe người trên lễ đài bắt đầu đếm ngược.

Thắm Quyến buông tay cô, lặng lẽ đi về trước mấy bước, Tô Dạng Nhiên nhìn bóng lưng cao ngất của anh, muốn gọi lại nhưng lời nói đậu trên đầu lưỡi vài giây rồi nuốt xuống.

"Ba."

"Hai."

"Một."

Đóa hoa cong một đường hoàn mỹ từ trên đài rơi xuống, khi tất cả mọi người còn chưa phản ứng kịp, bó hoa đã rơi vào tay người đàn ông trẻ tuổi, dáng vóc cao, mặt mũi tuấn tú, lập tức tất cả ánh mắt cũng chăm chú vào người kia.

Không ít cô gái từ sáng sớm đã chú ý tới người đàn ông cao cao có ngoại hình xuất sắc này, nhất là bây giờ thấy anh ta cầm bó hoa trên tay, trái tim cũng treo đến cổ họng, tại sao anh ta phải đón hoa? Không lẽ là có bạn gái rồi?

Thắm Quyến bước tới, cầm bó hoa trong tay đưa cho cô, cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng, da mặt Tô Dạng Nhiên nóng lên, nhưng ánh mắt của anh lấp lánh đến lạ, giống như ánh sao vậy.

Khi Tô Dạng Nhiên đưa tay nhận lấy bó hoa, hiện trường phát ra một trận thét chói tai. Thì ra là hoa đã có chủ! Thành cặp với nam thanh là nữ tú đó! Thật khiến người ta hâm mộ muốn chết!

Khoảng mười một giờ tối, tiệc cưới mới bắt đầu từ từ tan, dâu phụ như Tô Dạng Nhiên và Mục Cẩm thì phải ở lại đến khi kết thúc, mười hai giờ hơn bọn họ mới làm xong. Tô Dạng Nhiên không yên tâm để Mục Cẩm về nhà một mình vì vậy muốn đưa cô ấy về, nhưng Mục Cẩm lại từ chối.

"Tần Thiệu sắp tới, tớ về với anh ấy được rồi."

Tô Dạng Nhiên nhìn thời gian, "Vậy tớ chờ cùng cậu, thấy cậu lên xe tớ mới yên tâm."

Trong lòng Mục Cẩm ấm áp, cô ấy ôn hòa cười một tiếng. Thừa dịp chờ Tần Thiệu, Tô Dạng Nhiên mới hỏi, "Cậu về đây người nhà có biết không?"

Nụ cười trên môi Mục Cẩm nhạt đi, lắc đầu: "Tớ có còn liên lạc với bọn họ nữa đâu."

"Vậy tết năm nay có về nhà ăn tết không?"

"Không biết, để xem đã."

"Lần trước tớ nói thật đó."

"Cái gì?"

"Tớ nói cậu qua ăn tết chung với tớ."

"Vậy còn người nhà cậu?"

"Chỉ cần tớ về ăn một bữa cơm là được thôi mà."

"Được rồi, cậu không cần lo lắng cho tớ đâu, tự tớ biết xử lý mà."

"Không bị khi dễ là được."

Mục Cẩm bật cười, "Cậu tưởng tớ là con nít à?"

Tô Dạng Nhiên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô ấy, trong lòng phức tạp, "Tớ biết rồi, cậu chỉ cần biết cậu còn có tớ và Mạnh Điền là được rồi, bọn tớ nhất định luôn bên cậu."

Trong mắt Mục Cẩm dường như có gì đó lay động, cô ấy gật đầu, đột nhiên điện thoại trong lòng bàn tay khẽ rung, là tin nhắn của Tần Thiệu, "Dạng Nhiên, Tần Thiệu tới rồi, tớ đi trước đây."

Tô Dạng Nhiên thấy một chiếc xe hơi dừng trước cửa khách sạn, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, quả nhiên là Tần Thiệu, cô gật đầu, "Ừ, được."

Thắm Quyến thấy Mục Cẩm đi xong mới bước tới cạnh Tô Dạng Nhiên, anh đưa tay chạm vào vai cô, "Chúng ta cũng về thôi."

"Ừ."

Lúc bước ra khỏi khách sạn, Thắm Quyến cởi áo khoác ra choàng lên người Tô Dạng Nhiên, cô ngửa đầu nhìn anh, "Em không lạnh."

"Bên ngoài gió lớn, ra ngoài là lạnh đó."

Tô Dạng Nhiên nhìn, sau khi cởi áo khoác trên người anh chỉ còn lại lớp áo sơ mi mỏng, cô đưa tay kéo áo khoác xuống, "Anh đừng chỉ lo lắng cho em, anh cũng sẽ lạnh mà!"

Tay cô bị cầm chặt, Thắm Quyến cười nói: "Ngoan, hai chúng ta không giống nhau."

"Không giống nhau chỗ nào?"

"Anh là đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Editor: Wioo

Sau khi vào nhà, chuyện đầu tiên Tô Dạng Nhiên làm chính là cời giày cao gót, cô vừa đi vào phòng tắm vừa nói với Thẩm Quyến ở phía sau, "Em phải đi tắm, tắm xong rồi nói sau."

Ánh mắt anh chiếu vào khoảng trống sau lưng cô, Thẩm Quyến ngồi xồm xuống xếp đôi giày cô đá ra đặt lên kệ, đứng dậy không nhanh không chậm đi theo, bàn tay Tô Dạng Nhiên vừa chạm đến chốt cửa thì đột nhiên cảm thấy một trận gió mãnh liệt từ phía sau tấn công tới, cô theo bản năng xoay người.

Xoay được một nửa thì cả người đã bị áp vào lồng ngực ấm áp bền chắc, giọng đàn ông khàn khàn truyền tới, "Mở cửa."

Tô Dạng Nhiên yếu lòng, theo phản xạ mở cửa phòng ngủ, cô bị đẩy đi vào, ngay sau đó "Àm——" một tiếng, cửa bị lực mạnh đóng lại, trước mắt tối sầm, khoảng trống sau lưng bất thành linh bị hai bàn tay đặt lên, ti mi ma sát, chỗ bị chạm giống như bị ngọn lửa nướng qua vậy, giọng nói cô nhỏ nhẹ run rẩy, "... Thẩm Quyến."

"Ừ."

Cô xoay người lại, đôi tay ôm cổ anh, mềm mại nói. "Hôm nay em mệt quá."

Mượn ánh trăng nhân nhật, anh nhìn cô, "Phải vậy không?"

Tô Dạng Nhiên bận bịu gật đầu không ngừng, ý đồ lừa gạt muốn vượt qua kiểm tra.

"Cho nên?"

"Em muốn đi tắm trước, hơi khó chịu."

"Ừ."

Anh sáng khoái đáp ứng làm Tô Dạng Nhiên kinh ngạc, "Vậy... Em đi nhé?"

Thẩm Quyến gật đầu. Tô Dạng Nhiên mừng rỡ, nhưng vẻ vui sướng trên mặt còn chưa mất đã thấy anh kéo mình đi đến phòng tắm, cô tròn to hai mắt, "Em tự đi được..." Đến cửa, cô cố ý dừng bước.

Một tay Thẩm Quyến cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, một tay mở đèn và máy sưởi trong phòng tắm, lần nữa như cười như không. Nhìn bộ dạng này của anh, Tô Dạng Nhiên lập tức cảnh giác, "Nếu không... Nếu không anh tắm trước cũng được."

Vừa dứt lời cả người cô đã bị kéo vào, Thẩm Quyến trở tay đóng cửa, áp cô thật chặt vào cánh cửa, giọng nói kiềm chế, "Còn nhớ buổi sáng anh nói gì với em không?"

Tô Dạng Nhiên ngượng ngừng cười, "Gi đó... Anh đừng kích động."

"Hôm nay anh chỉ đứng nhìn em một ngày, em biết anh nghĩ như thế nào không?"

"Không... biết."

Thẩm Quyến khẽ cười, tinh tế hôn lên gò má cô, "Hận không thể lập tức..."

Thẩm Quyến chưa nói xong đã bị Tô Dạng Nhiên lấy tay che miệng, tuy chưa nói hết nhưng cô cũng biết anh định nói gì, "Anh đừng nói."

Con người đen nhánh không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, cho đến khi gò má Tô Dạng Nhiên hồng lên, Thẩm Quyến mềm mại hôn vào lòng bàn tay cô. Tô Dạng Nhiên nắm chặt lòng bàn tay, "Lần sao em không mặc bộ này nữa nhé?"

"Em mặc rất đẹp."

"Em... um..."

Lời còn chưa dứt môi đã bị anh chặn lại, hòa quyện thật chặt.

"A..."

Tô Dạng Nhiên kêu thành tiếng, cả người bị bế lên, sau lưng là cánh cửa, cô theo phản xạ vòng chân qua eo anh, anh chưa vào mà người ở dưới đã hết hơi, môi Thẩm Quyến tiếp tục đuổi theo, bắt được môi cô thì lập tức chui vào, Tô Dạng Nhiên bị anh hôn, cả người như nhũn ra, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

"Quần áo còn chưa cời..." Cô co ngón tay, nức nở nói. Hơi thở đàn ông không hề bình tĩnh, "Không cần cời, mặc vẫn tốt hơn."

Theo động tác của anh, suy nghĩ của cô bị đánh tan, "Nhẹ... Nhẹ một chút."

Anh không lên tiếng, tái diễn lại động tác, vừa nhanh vừa vội, cường hãn hung mãnh, động tác liên tục không ngừng, Thẩm Quyến không nhịn được rên lên tiếng, giọng nói vừa khàn vừa thấp, "Em muốn kẹp chết anh sao?"

"Ai bảo anh không nhẹ chút... um..."

Cách lóp vại, nơi đó bị anh khế cắn, cả người cô tiếp tục bị lộn lại, bàn tay anh ấn vào khoảng trống sau lưng, "Nhìn đi em khỏi hối hận."

Đến cuối cùng Tô Dạng Nhiên đứng không vững nữa, bàn tay chống lên lớp gạch sứ lạnh băng, sau lưng vừa đau vừa rát, váy còn nửa kín nửa lộ vắt vẻo trên người, hai mắt cô ướt át trợn lên nhìn anh, tức giận không nói ra lời.

Trong mắt anh mang theo nụ cười, ôm cô đi tới bồn tắm, mở nước, nước nóng từ phía trên chảy xuống, một thân mồ hôi mòng và sức nóng trong cơ thể bị vắt kiệt.

Anh trùm khăn tắm bao trọn người cô, nước đọng trên người bị lau khô, cả người Tô Dạng Nhiên vô lực bị ôm lên giường, nghĩ đến tình cảnh khi nãy, cô không nhận được đưa tay bầu anh một cái.

Thẩm Quyển cũng không ngại đau, khẽ mở vào môi cô, "Em mệt không? Có muốn ngủ không?"

Tô Dạng Nhiên bặm môi, nhắm mắt lại lười phản ứng, hôm nay cô mệt muốn chết, vừa rồi lại bị dày vò một phen, chút sức lực cuối cùng cũng bị bào mòn, trong mơ hồ cảm giác được mặt mình dường như bị xoa cái gì đó, mùi thơm quen thuộc, cô không nghĩ đã mờ mắt ra, anh muốn làm gì thì làm đi.

Gần tới năm mới không khí tết ngập tràn, lúc Tô Dạng Nhiên nói mình phải về nhà ăn tết thì Thẩm Quyển cứ mãi ôm cô không chịu buông tay, cô cười nói: "Đâu phải là em không về nữa đâu. Qua năm mới em về, tối anh tan làm thì cũng về nhà ăn tết đi."

"Ừ."

"Được rồi, ăn tết vui về." Cô dụ dỗ hôn vào mắt anh một cái. Hai người dính đến phút cuối, cho đến khi Thẩm Quyển buộc phải đi làm thì mới tách nhau ra, lúc này Tô Dạng Nhiên mới thu dọn ít đồ, mang quà đã sớm chuẩn bị xong về nhà.

Tô Dạng Nhiên thăm hỏi bà nội Cố trước, tặng quà, chúc tết xong đi ra, vừa ra tới đã thấy Cố Tư Dư đứng đối diện, cô kinh ngạc nhìn cô ta, chỉ vài ngày không gặp mà đứa em này đã gầy đi, nhìn qua thậm chí có phần tiều tụy.

Cố Tư Dư cũng nhìn thấy Tô Dạng Nhiên bước ra từ phòng bà nội Cố, thấy cô vui vẻ rạng rỡ thì hừ lạnh một tiếng đi về phòng mình, "Àm——" một tiếng đóng cửa.

Tô Dạng Nhiên sững sốt, cô có chọc gì cô ta đâu? Đại tiểu thư này tự nhiên nổi cáu là sao? Bất quá chuyện này cô cũng lười để ý, dứt khoát trở về phòng mình, vừa lấy máy vi tính ra không bao lâu thì ngoài cửa đã truyền tới tiếng gõ, "Dạng Nhiên."

Tô Dạng Nhiên tiện tay khép laptop lại, đi ra mở cửa đã thấy Tần Trần đứng đó, cô gọi một tiếng, "Mẹ."

Tần Trần cười, "Con về rồi? Đã đi thăm bà nội chưa?"

Tô Dạng Nhiên rũ mắt, "Đạ rồi."

Cố Tư Liễm tạm thời có công việc ở nước ngoài, ba mươi tết mới về đến nhà, vừa vặn ăn kịp bữa cơm giao thừa.

Giống như năm trước vậy, ăn bữa cơm giao thừa, chúc tết, sau khi cơm nước xong bà nội Cố kéo bọn họ vừa xem Gala cuối năm vừa tán dóc, Tô Dạng Nhiên nhìn từng chùm pháo hoa ngoài cửa sổ, cũng không biết giờ này anh ăn cơm giao thừa chưa? Nhà anh có náo nhiệt hay không?

Tần Trần cười, thấy Tô Dạng Nhiên không nói gì thì đưa tay lặng lẽ chọc cô, Tô Dạng Nhiên kịp phản ứng, cô nhìn mẹ mình, bà nháy nháy mắt. Tô Dạng Nhiên cười gia nhập câu chuyện, nói mấy câu sau đó lẳng lặng nghe.

Thẩm gia.

Tiểu cầu và hai người bạn nhỏ vua đùa trong sân, Thẩm Lan Du nhìn, quan tâm nói: "Tiểu Chanh, tiểu Cà Chua, bên ngoài lạnh lắm, mấy đứa vào nhà chơi đi."

Tiểu Chanh nhìn Thẩm Lan Du khoát khoát tay, "Bà Ngoại, con không lạnh, con mặc dày lắm."

Tiểu Cà Chua còn cà lăm không rõ, đi theo phía sau tiểu Chanh tỏ thái độ, "Bà ngoại... Chị không lạnh, con cũng không lạnh... suýt hà..."

Thẩm Lan Du nhìn, vừa xót vừa yêu, đúng lúc Lục Hi Hòa đi ra, nhìn bọn họ nói: "Mẹ, đừng nuông chiều tội nó quá, bây giờ không lạnh lắm đâu."

Thẩm Lan Du bật cười, "Có người nào làm mẹ như con không?"

Lục Hi Hòa, "Có mà, trẻ con không thể chịu hư."

Hai đứa này có quá nhiều nui dựa, ba, cậu, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại...

"Đừng nói bọn nó, mẹ thấy Kỳ Diễn còn chịu con hơn tội nó nhiều."

Lục Hi Hòa, "..."

Kỳ Diễn đang dán câu đối tết, "..."

Thẩm Quyển lặng lẽ quét hồ. Sau khi vào nhà, Thẩm Lan Du dặn dò, "Đừng để có nếp gấp nha."

"Con biết rồi mẹ."

Gần tám giờ bữa cơm giao thừa mới được dọn lên, một phòng cười nói, Thẩm Lan Du vui mừng trong lòng, "Năm nay thật là tốt, rất vui về, sang năm mấy đứa phải ăn tết ở Kỳ gia rồi."

Lục Hi Hòa, "Sang năm còn lâu lắm, mẹ nói sớm như vậy làm gì."

Mọi người ồn ào ào ăn cơm, Thẩm Lan Du đột nhiên nói: "Thẩm Quyển, qua một năm nữa rồi, con còn chưa có kế hoạch gì về đại sự đời người à?"

Trên bàn cơm, hai tầm mắt chia ra nhìn về phía Thẩm Quyển. Anh nhìn mọi người sau đó đặt đũa nhìn Thẩm Lan Du và Lục Trường Vĩ, "Ba mẹ, thật ra thì có chuyện con còn chưa nói với ba mẹ."

Lục Trường Vĩ thấy anh nghiêm túc thì không khỏi khẩn trương, "Chuyện gì vậy con?"

"Thật ra thì con..." Anh hơi khựng lại, "Con có bạn gái rồi."

Thẩm Lan Du ngáy ngẩn, một hồi lâu cũng chưa phản ứng, Lục Trường Vĩ cũng không tốt hơn bà bao nhiêu nhưng chung quy vẫn là phản ứng khá nhanh, khuôn mặt nghiêm túc mang theo nụ cười, "Con nghiêm túc?"

"Vâng."

Mặc dù Thẩm Lan Du cứ lăm bầm bảo anh tìm bạn gái, nhưng một khi nghe con mình thừa nhận có bạn gái thì điều đầu tiên là hoài nghi, "Không phải con đang gạt ba mẹ chứ?"

"Không có, sao con phải lấy chuyện này ra gạt chứ?"

"Hai đứa con không kinh ngạc chút nào, xem ra là biết rồi?" Ánh mắt Lục Trường Vĩ dời về phía Kỳ Diễm và Lục Hi Hòa đang yên lặng ăn cơm.

Nghe vậy Thẩm Lan Du cũng nhìn hai vợ chồng, Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn ba mẹ, mỉm cười.

Lục Trường Vĩ, "Kỳ Diễm, con nói đi."

Kỳ Diễm đặt đũa xuống, "Chúng con cũng vừa biết không lâu, nhưng mà A Quyển định chờ tình cảm của em ấy vững chắc một chút rồi mới nói cho ba mẹ biết."

"Đã gặp rồi?" Thẩm Lan Du hỏi.

Kỳ Diễm gật đầu, "Dạ."

"Sao sao? Cô gái đó thế nào? Đẹp không?"

Kỳ Diễm: "..."

Lục Hi Hòa tiếp lời, "Mẹ, cô gái nhà người ta đẹp lắm, rất có tài, rất hợp ý với con."

Thẩm Lan Du rất hiểu tính con mình, cô nói sao thì chính là vậy, mặc dù chưa gặp mặt nhưng trong lòng đã chấm một điểm cộng, bà vui vẻ ra mặt, "Vậy thì tốt, tốt lắm, tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cố ý

Editor: Wioo

Điện thoại trong túi khẽ rung, Tô Dạng Nhiên lấy ra nhìn thử, ánh mắt sáng lên, cô ngẩng đầu nhìn mọi người, bọn họ đang tập trung nói chuyện, cô từ từ lui sang một bên rồi đi ra ngoài.

"A lô?" Giọng nói cao lên vui vẻ.

"Em ăn cơm rồi hả?"

Tô Dạng Nhiên đi quanh nhà, "Ừm, em ăn rồi, còn anh?"

"Anh cũng ăn rồi."

"Vậy bây giờ anh đang làm gì đó?"

"Đi dạo trong sân."

"Trùng hợp thật, em cũng vậy."

"Nhiên Nhiên." Giọng nói Thẩm Quyển bỗng nhiên trầm xuống.

"Hả?"

"Chúng ta... Khi nào thì có thể cùng nhau ăn tết?"

Nụ cười trên khóe miệng hơi cứng lại nhưng lòng vẫn ngọt, hình như cô hiểu rõ ý anh, "...Ừm."

"Chờ đến sang năm có được không?"

"Sang năm hả?"

"Ừ, anh muốn sau này mỗi năm đều có thể ăn tết với em."

Tô Dạng Nhiên cảm thấy hốc mắt ươn ướt, cô cười hỏi anh, "Anh cố ý phải không, bây giờ lại nói chuyện này."

Đầu kia truyền qua tiếng cười, "Hôm nay anh nói với ba mẹ về em rồi."

"Hả? Vậy cô chú... Bọn họ..."

"Nhiên Nhiên, năm sau anh muốn dẫn em đi gặp ba mẹ, có được không?"

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, im lặng mấy giây cuối cùng "ừ" một tiếng.

"Vậy nói xong rồi nha, không được đổi ý."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại, nụ cười trên môi cô vẫn không mất đi, vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Tư Dư đứng cách đó không xa, sắc mặt cô ta vô cùng khó coi, Tô Dạng Nhiên bỏ điện thoại vào trong túi, không muốn nói chuyện.

"Tô Dạng Nhiên!" Cố Tư Dư bất thành linh đưa tay kéo cô. Lực kéo lớn làm cổ tay Tô Dạng Nhiên bị đau, cô hất tay cô ta ra, "Cô làm gì vậy?"

"Cô vừa nói chuyện điện thoại với ai đấy?"

"Đâu có liên quan tới cô."

"Có phải cô có bạn trai không?"

"Vẫn là câu nói vừa rồi, không liên quan tới cô."

"Tại sao không liên quan?"

"Vậy thì liên quan chỗ nào?"

"Tôi không cho phép."

Tô Dạng Nhiên ngậm ngẫn, sau đó không nhịn được bật cười, "Cô không cho phép?" Nụ cười trên mặt dần dần biến mất, "Cô nghĩ cô là ai?"

Cô xoay người đi, Cố Tư Dư đứng sau lưng đột nhiên khóc, "Tô Dạng Nhiên! Cô cố ý đúng không?"

Bởi vì giọng của cô ta quá lớn nên người trong nhà từ từ đi ra, bà nội Cố thấy Cố Tư Dư đứng bên ngoài khóc thì lập tức hỏi: "Có chuyện gì?" Bà nhìn Tô Dạng Nhiên: "Con nói."

Tô Dạng Nhiên nhủ mảy, "Con không biết."

Tần Trần thấy bà nội Cố đen mặt thì đi tới bên cạnh cô, "Trong sân chỉ có hai đứa con, sao con không biết chứ?"

Tô Dạng Nhiên nhìn bà, mím chặt môi, mặt không biểu cảm. Cố Tư Liễm liếc nhìn Cố Tư Dư, "Tư Dư, em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chị ấy có bạn trai, tại sao lại thể được?"

Cố Tư Liễm kinh ngạc nhìn Tô Dạng Nhiên rồi lại nhìn Cố Tư Dư hỏi: "Sao em ấy lại không thể có bạn trai chứ?"

Tần Trần thấy vậy cũng nói: "Tư Liễm, con vừa về nên không biết."

"Xảy ra chuyện gì ạ?"

Tần Trần: "Tư Dư... và Triệu Kinh chia tay."

"Cái gì mà chia tay, là tôi đá anh ta! Anh ta là cái thứ gì chứ!" Cố Tư Dư mắt không chớp.

Tô Dạng Nhiên nhìn cô ta, làm um sùm cả lên thì ra là vì chuyện này, cái nhìn của cô bị Cố Tư Dư bắt gặp, cô ta tự cho đó là thương hại, lập tức xông tới, "Nếu không phải tại Cố gia chúng tôi thương hại cô thì không biết bây giờ cô đã chết ở chỗ nào rồi! Cô là thứ gì mà dám dùng loại ánh mắt này nhìn tôi!"

Tần Trần vội vàng kéo cô ta, "Tư Dư."

Cố Tư Liễm biết rõ ngọn nguồn rồi thì mở miệng trách mắng: "Cố Tư Dư, em nói những nói cuội gì đó!"

Cố Tư Dư không dám tin, "Anh, anh vì cô ta mà mắng em? Anh nên biết em mới là em gái của anh!"

"Đây không phải là vấn đề em gái hay không phải em gái, em đừng kiêu chuyện vô lý."

"Anh giúp cô ta! Anh có xứng là anh trai không?"

Cố Xương Thịnh vừa lên lầu đổi quần áo xuống nhà đã xảy ra chuyện, ông cũng biết sơ về chuyện này, bởi vì Triệu Kinh mà Cố Tư Dư đã đòi sống đòi chết um sùm một trận ở nhà, ông lạnh mặt.

"Đang tết nhất mà làm loạn cái gì! Con cố ý không muốn mọi người yên ổn đúng không?"

Thái độ của Cố Tư Liễm đã làm cô ta oan ức, bây giờ lại bị Cố Xương Thịnh mắng, bắt đầu xù lông, "Con biết ba không ưa con, ba chỉ thích cô ta có phải không? Ba chỉ thích mẹ con cô ta thôi!"

Vừa nói cô ta vừa đưa tay đẩy Tần Trần ra, khóc lóc chạy đi, lúc bị Cố Tư Dư đẩy, Cố Xương Thịnh nhanh tay đỡ bà, "Cố Tư Dư!"

Tần Trần vội vàng nói: "Đừng lo, em không sao."

Cố Xương Thịnh đưa tay xoa trán, cái này mà là chuyện nhỏ gì? Bà nội Cố nhìn Tô Dạng Nhiên một cái sau đó xoay người đi vào nhà. Cố Xương Thịnh nhìn cô: "Nhiên Nhiên, chuyện này ba biết rồi, không dính dáng gì tới con đâu, tự nó có vấn đề thôi, đi nào, chúng ta đi vào nhà."

Tần Trần: "Vậy còn Tư Dư..."

"Không cần phải để ý tới nó, người lớn rồi còn có thể xảy ra chuyện gì nữa."

Tần Trần buông tay Tô Dạng Nhiên, "Tư Liễm, hay là con đi xem em thế nào đi rồi dẫn em về."

"Con biết rồi, vậy con đi đây."

"Đi thôi đi thôi, vào nhà."

Mặt Tần Trần hơi khác thường, Cố Xương Thịnh nhìn bà, "Em sao thế?"

"Hình như là trật chân rồi."

Cố Xương Thịnh, "Anh đỡ em, cẩn thận một chút, chờ nó về nhà anh sẽ dạy dỗ nó đàng hoàng lại."

"Con còn nhỏ, anh đừng tức giận quá với con."

"Bình thường anh chiều nó quá."

"Nhiên Nhiên, con đỡ mẹ lên lầu trước, ba đi lấy hòm thuốc."

"Dạ."

Vào phòng ngủ, Tô Dạng Nhiên đỡ Tần Trần ngồi trên ghế sa lon, cô nhìn bà, "Mẹ không sao chứ?"

Tần Trần lắc đầu, "Không sao, đứng rồi, Tư Dư nói con có bạn trai?"

"Ừm, đúng vậy, anh ấy là..."

"Tư Dư vừa chia tay với Triệu Kinh, còn chưa hết đau lòng, có phải con nói gì với em không? Con đó, lúc nào cũng không chú ý..." Tần Trần nói một nửa rồi ngừng lại, bởi vì Tô Dạng Nhiên nhìn bà rất thờ ơ.

"Nhiên Nhiên, sao con nhìn mẹ như vậy?"

Cô cười, "Không phải mẹ luôn hy vọng con tìm được bạn trai sao? Sao không hỏi thử xem anh ấy thế nào? Có tốt với con không? Tại con quen nhau thế nào?"

Tần Trần ngạc nhiên, nói không ra lời. Nụ cười trên mặt Tô Dạng Nhiên từ từ thu lại, cô đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Chờ chú Cố cầm hòm thuốc tới rồi sẽ bồi cho mẹ, con ra ngoài trước."

"Nhiên Nhiên, con đang tức giận hả?"

Tô Dạng Nhiên nhìn bà, "Tức giận chuyện gì?"

"Nhiên Nhiên, mẹ biết, con đang trách mẹ đúng không? Nhưng mẹ không có cách nào, con biết chúng ta đang ở Cố gia mà, mẹ là mẹ ghê, nếu như mẹ..." Giọng nói Tần Trần thấp xuống, "Mẹ không muốn lại sống như trước kia nữa."

"Chỉ là bởi như vậy phải không?"

"Nếu không thì sao nữa?"

"Mẹ sợ Cố gia không nuôi chúng ta, vậy nếu con nói con nguyện ý ra ngoài ở với mẹ, hai mẹ con ở với nhau, mẹ có đồng ý không?"

Tần Trần giật mình, không phải đang mừng rỡ.

"Mẹ vẫn luôn không chịu thừa nhận, mẹ làm nhiều chuyện như vậy không chỉ là vì sợ Cố gia mà thật ra mẹ còn thích chú Cố thật lòng, mẹ không muốn rời khỏi Cố gia, đây là lựa chọn của mẹ, con không cần thiệp."

"Không biết tại sao con phải nói với mẹ chuyện này nữa, chẳng qua chỉ cảm thấy nên nói rõ ràng, mẹ thích Cố gia, ai mang họ Cố mẹ cũng thích, dù họ có thích mẹ hay không thì mẹ cũng không để ý, nhưng con thì không giống vậy."

"Chẳng lẽ chú Cố đối xử với con không tốt à? Nếu không phải nhờ ông ấy, chúng ta có thể sống như bây giờ không?"

"Chú Cố rất tốt với con, anh hai cũng tốt, những việc đã qua con đều nhớ, nhưng con cũng đang dùng khả năng của mình đền đáp bọn họ, ai tốt với con con đều không quên ơn, Cố Tư Dư gây sự nhiều năm, con không tin mẹ không nhìn thấy, hoặc là mẹ biết nhưng làm bộ không biết, một khi cô ta tranh chấp với con, mẹ đều trách con, thậm chí còn không cần hỏi đã tự do tội cho con."

"Con rất cảm ơn sự giúp đỡ của chú Cố, con cũng biết lúc đó nếu không có chú, chúng ta phải khổ cực thế nào, nhưng cái chúng ta thiếu Cố gia, con đã trả sạch, con vẫn sẽ tôn trọng kính yêu chú Cố và mọi người nhưng đối với Cố Tư Dư, con không làm được bởi vì con không phải chú Cố, cả đời này đều phải làm trâu làm ngựa cho cô ta, bị đánh không đánh lại, bị mắng không mắng lại, con nợ chú Cố chứ không phải cô ta, nhưng con đã cố nước sông không phạm nước giếng, chỉ cần cô ta không gây sự, con cũng sẽ im lặng, ngày mai con về, sau này không có chuyện gì lời thì con sẽ không về nữa, tránh nhiều chuyện phiền toái không cần thiết."

"Nhiên Nhiên..."

Tô Dạng Nhiên xoay người bước đi, vừa ra khỏi cửa đã thấy Cố Xương Thịnh đứng đó, cô sững sốt, không biết lời mình vừa nói ông có nghe hay không, nhưng nhìn bộ dạng kia chắc là nghe rồi, nhưng lời đã ra khỏi miệng đâu rút lại được, cô nhìn ông gật đầu một cái.

Cố Xương Thịnh đi vào phòng ngủ, Tần Trần thấy mặt ông thì hỏi: "Anh đã nghe hết rồi?"

"Ừ."

"Đừng tin là thật, nó còn là con nít thôi mà..."

"Trần Trần, em sai rồi."

"Cái gì?"

"Em luôn nghĩ con là đứa trẻ nhưng đứa trẻ cũng sẽ lớn lên, con đã không còn là cô bé nhỏ ngày mới tới Cổ gia nữa rồi." Cổ Xương Thịnh lấy tuýt thuốc trong hòm ra phun lên tay bà.

Xử lý xong, Cổ Xương Thịnh đi tới trước bàn làm việc, lấy từ bên trong ra một tấm thẻ đưa tới trước mặt bà.

Tần Trần, "Đây là?"

"Tấm thẻ này ba năm trước Nhiên Nhiên đã đưa cho anh."

"Ba năm trước... Nghĩa là sao?"

"Trong tấm thẻ này là khoản nợ ban đầu anh đã trả giúp mẹ con em, cả vốn lẫn lãi." Nói tới đây Cổ Xương Thịnh vẫn còn không dám tin, không ngờ cô gái mới hai mươi bốn tuổi đã có thể kiếm được số tiền lớn như vậy, trong lòng ông luôn nhớ đến chuyện này.

Tần Trần bối rối, không có ai hiểu rõ bọn họ lúc ấy thiếu bao nhiêu nợ hơn bà, ngay cả vốn lẫn lãi, con số này bà không dám nghĩ tới, hốc mắt Tần Trần ươn ướt, "Anh nói... Cả vốn lẫn lãi...?"

Cổ Xương Thịnh thờ dài, "Ừ, anh vẫn luôn biết nó là một cô bé quật cường, cứng cỏi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Wioo

"Nhưng con nó chưa nói với em bao giờ."

"Có khi con không biết nên nói với em thế nào, Trần Trần, em đã vì Cổ gia làm quá nhiều, em nên quan tâm Dạng Nhiên hơn nữa."

Tần Trần ngẩng đầu nhìn Cổ Xương Thịnh, đáy lòng bà đắng chát, do quá ám ảnh cuộc sống trước kia, bị thực tế hoàn toàn đánh bại, vừa tới Cổ gia bà đã liều mạng đi lấy lòng người nhà họ, tựa như chỉ có vậy bà mới có thể yên sống ở đây, nhưng từ khi nào thì mối quan hệ mẹ con bắt đầu thay đổi chứ?

Có lẽ chính bà cũng không nhớ rõ, chắc là khi bà yêu cầu con hết lần này tới lần khác nhẫn nhịn, đi thỏa hiệp, đi nói lời xin lỗi, thật ra bà hiểu, bà biết mình làm như vậy là sai nhưng vẫn cố lừa mình dối người, bà biết rất rõ ràng mình đã bỏ quên Dạng Nhiên, biết sự thật rất nhiều chuyện không phải là như vậy nhưng bà vẫn để cô chịu oan ức.

Tần Trần bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên ánh mắt Dạng Nhiên mất đi tia sáng, là lúc bà lựa chọn làm phụ huynh của Tư Dư, trong mắt cô lúc ấy tựa như có gì đó thoáng qua, bàn tay cô che kín khuôn mặt, nước mắt từ trong kẽ ngón tay chảy ra, tìm bà cảm thấy như bị người ta xé ra, đau đớn khó tả.

Dù sao cũng là đứa con bà sinh ra nuôi dưỡng, đặt trong lòng, rõ ràng chưa từng bị ai ức hiếp nhưng sau đó lại nhận sự oan ức từ mẹ mình, bà biết lời Dạng Nhiên nói hôm nay không phải là trong lúc bùng bột mà là nỗi bi thương ở trong lòng từ lâu, nếu không cô sẽ không đau lòng nói nặng lời đến vậy, hai người rõ ràng thân nhất trên thế giới này nhưng bây giờ, giữa hai mẹ con bà là một cái hố sâu thẳm, không vượt qua được.

"Em biết rằng em sai, rõ ràng là em biết..." Giọng Tần Trần nghẹn ngào. Cổ Xương Thịnh ngồi xuống cạnh bà, ông đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai vợ, an ủi.

"Em đã làm con tổn thương đúng không? Con sẽ không tha thứ cho em đúng không?"

"Không đâu, nói thế nào đi nữa thì em cũng là mẹ con bé, chỉ cần sau này em đối xử thật tốt với con là được rồi."

Tần Trần nhìn Cổ Xương Thịnh, đột nhiên bật lên nụ cười giễu cợt, "Thật ra thì anh cũng..."

"Cái gì?"

Tần Trần lau nước mắt, bà lắc đầu, "Không có gì."

"Trần Trần?"

"Em muốn yên tĩnh một mình, có được không?"

Cổ Xương Thịnh nhìn bà một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, "Ừ."

Sau khi Cổ Xương Thịnh đi ra ngoài, Tần Trần đưa tay mở tủ đầu giường, vén mấy tầng phía trên lên lấy ra một tấm hình, bà nhìn cô gái mặc đồng phục học sinh trong hình, trên mặt cô ấy là nụ cười sáng lạng, khóe mắt sạch sẽ lấp lánh.

Bà biết thì đương nhiên ông cũng biết, biết rất rõ nhưng vẫn im lặng như cũ, nhiều năm qua đi, tư tâm cũng không giấu được, bà muốn ở lại Cổ gia, đảm bảo cuộc sống yên bình cho hai mẹ con còn ông muốn bà làm một người mẹ chân chính, đặt sự quan tâm yêu thương lên người Tư Dư và Tư Liễm, nếu không ông sẽ không chờ đến khi bọn nó lớn lên thành người rồi mới nói ra vấn đề.

Tần Trần không trách ai cả, bà không có tư cách trách người ta, bà chỉ có thể tự trách mình vì bước sai đường, có lúc bà cũng nghĩ nếu như ban đầu mình kiên trì một chút nữa, chịu khổ cực một chút, liều mạng dắt cô đi qua đoạn thời gian bản hèn kia thì có phải tình cảm mẹ con bà bây giờ sẽ không nứt vỡ như hôm nay không?

Sáng sớm hôm sau, Tần Trần gõ cửa phòng Tô Dạng Nhiên, gõ hồi lâu cũng không có ai mở, bà đưa tay nhấn chốt cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Trên giường gọn gàng, đồ dùng thường ngày ít hơn so với khi trước, quần áo trong tủ cũng không còn lại mấy bộ, bà nhớ lại mấy lời đêm qua cô nói, đứng đó thật lâu vẫn chưa bình tĩnh.

"Tần Trần."

Giọng bà nội Cố phát ra từ dưới cầu thang. Tần Trần kịp phản ứng, bà nhìn về phía bà nội Cố, nói: "Mẹ, chào buổi sáng."

Bà nội Cố đưa bình tưới hoa cho đi giúp việc, nói: "Con tìm Dạng Nhiên ả?"

"Dạ, nó..."

"Nó mới vừa đi."

"Dạ?"

"Mẹ để nó..."

"Lúc đi nó có chào mẹ, nói là có chuyện nên về trước." Bà nội Cố cắt đứt lời Tần Trần.

Ánh mắt Tần Trần rũ xuống, nụ cười trên khóe miệng bà hơi đơ lại. Bà nội Cố thấy bà hồi lâu không lên tiếng, hỏi, "Thế nào?"

"Không sao ạ."

"Vây lát nữa con nhớ gọi Tư Dư thức dậy, lát nữa phải đi tới nhà cậu và ông nội chúc tết, đứa nhỏ đêm qua chắc khóc nhiều lắm, con nhớ xem thử."

Khóe miệng Tần Trần hơi cong lên nhưng ánh mắt vẫn lãnh đạm, "Dạ."

Bà xoay người, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, cảm thấy mệt mỏi, bà không biết rốt cuộc mình làm việc này để làm gì nữa.

Cửa sổ không đóng kín làm gió rét thổi vào, ngón tay Tô Dạng Nhiên cứng ngắc, cô khép máy vi tính lại, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, bên ngoài tuyết lại rơi, cũng lớn thật, là tà bay bay.

Hai ngày nay cô ở nhà, trừ viết bản thảo ra chính là ăn ngủ, mặc dù cuộc sống của cô trước kia vẫn như thế nhưng làm người mà, đã sống trong náo nhiệt thì rất khó quen với sự cô độc, cô nhìn quanh căn nhà, trong đầu đều là khuôn mặt anh.

Vào lúc cô viết truyện Thẩm Quyển sẽ cầm một quyển tạp chí ngồi cách đó không xa nhẹ nhàng lật xem, lâu lâu cô sẽ nói một câu, hai người bắt đầu nói chuyện, thời gian gõ chữ bị lãng phí, sau đó dù cô mặt dày mảy dạn năn nỉ anh cho thêm thời gian làm việc cũng vô dụng, có khi bởi vì chuyện này mà hai người lại lẫn lộn một hồi.

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, bất thình lình bị luồng gió lạnh thổi vào làm co rụt người, cô đưa tay đóng chặt cửa sổ, điện thoại đặt trên bàn reo vang, Tô Dạng Nhiên đi tới nhìn thử.

"Nhiên Nhiên, con ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn."

Tô Dạng Nhiên trả lời, đầu kia yên lặng giống như đang tìm đề tài nhưng không tìm được, cuối cùng cô chỉ đành thuận miệng hỏi, "Mấy ngày rồi mẹ đi chúc tết xong chưa?"

Nói xong câu này cô cũng im lặng, mỗi năm mấy ngày này Tần Trần sẽ dẫn Cố Tư Dư đi chúc tết người thân, lúc mới tới Cố gia cô cũng có đi nhưng sau này ít đi hẳn.

"Sao ngày đó lúc đi con không nói mẹ?" Giọng nói Tần Trần nghe có hơi khò sở. Tô Dạng Nhiên mím chặt môi, nói: "Trước khi đi một ngày con đã nói rồi mà?"

Tần Trần, "Nhiên Nhiên, mẹ xin lỗi."

Tô Dạng Nhiên cụp mắt, vô ý thức đưa tay xoay xoay bàn phím, "Mẹ gọi là vì muốn nói chuyện này sao?"

"Chuyện hôm đó con nói mẹ cũng nghĩ rồi, mẹ biết mấy năm nay mẹ coi nhẹ con, mẹ cũng biết rõ ràng con mới là người chịu oan ức, thật ra thì mẹ..." Giọng bà nghẹn ngào, không nói ra lời.

"Mẹ không cần nói nữa, chuyện đã qua rồi." Tô Dạng Nhiên đưa tay ấn ấn khóe mắt.

"Nhiên Nhiên... Con có thể tha thứ cho mẹ không?"

"Ý mẹ nói tha thứ là tha thứ chuyện gì?" Cô nhấp môi, tiếp tục mở miệng, "Nếu như mẹ hy vọng nhận được một câu không sao thì con có thể nói, không sao."

"Không phải vậy... Bây giờ mẹ cũng không biết nên làm thế nào mới có thể quay lại."

"Thật ra thì mẹ không cần phải như vậy, cũng không cần áy náy, mẹ muốn sống thế nào thì cứ sống vậy đi."

"Vây còn con?"

"Con cũng phải sống cuộc sống mình muốn chứ, con đã là người trưởng thành rồi."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng gì cả, con biết mẹ biết hết, hiểu hết nhưng đã lựa chọn thì không nên do dự, con không trách mẹ, chỉ là sau này mẹ không cần chịu khổ vậy nữa, cái gì mẹ không thích thì cứ nói, không muốn làm thì đừng làm, không ai có thể bắt ép mẹ."

Tần Trần cuối cùng không nhịn được bật khóc, bỗng nhiên bà chợt hiểu ra lí do tại sao cô lại cố chấp trả tiền lại cho Cố Xương Thịnh, có lẽ trong lòng cô nghĩ chỉ cần trả hết món nợ, mẹ con cô không còn thiếu nợ người ta, có thể đứng thẳng làm người, cô làm như vậy không chỉ bởi vì chính bản thân mình mà còn là vì bà.

Tô Dạng Nhiên không nói nhưng nhưng lặng lẽ làm, mà ngược lại chính là bà, chuyện gì cũng nói là tốt cho cô nhưng đến cuối cùng không làm được gì cho cô cả, bà đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại, một người mẹ thất bại tới cực điểm.

Trận tuyết lớn này rơi hai ngày, chạng vạng tối ngày thứ hai tuyết mới rơi ít lại, Tô Dạng Nhiên cảm áo khoác dày mặc lên, mang theo điện thoại ra ngoài, lúc đi qua cửa tiểu khu bảo vệ

còn nhìn cô cười chào hỏi.

"Cô Tô, đi ra ngoài hả?"

"Vâng, tôi đi siêu thị mua ít thức ăn."

"Cô về sớm thật, nghe tiểu Cao nói mới mừng một cô đã về rồi?"

Tô Dạng Nhiên cười, không lên tiếng, chờ thanh gác được kéo lên rồi nhìn anh ta gạt đầu một cái, lái xe đi. Tô Dạng Nhiên mua hai túi sủi cảo đông lạnh, một hộp trứng gà, một ít rau cải, mua xong về thẳng nhà.

Đợi nước sôi xong Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng bỏ sủi cảo vào, miếng đá trên sủi cảo gặp nước sôi biến mất không còn chút nào, cho sủi cảo vào thì nước lại bình thường, Tô Dạng Nhiên nhìn đến xuất thần.

Điện thoại đặt trên bàn vang lên nhịp điệu quen thuộc, cô phục hồi tinh thần, đi qua nghe điện thoại, khi nhìn đến tên người gọi trên màn hình thì lập tức nở nụ cười, không khí năm mới còn chưa qua, Thẩm Quyển dường như cũng rất bận rộn, không thiếu chuyện đi thăm ba bốn nhà, mấy ngày qua hai người cũng chưa gọi cho nhau.

Đầu kia truyền tới âm thanh cực kỳ quen thuộc nhưng nghe vào có chút mệt mỏi, cô cười hỏi anh: "Mấy ngày nay có phải anh bận làm việc xấu không?"

"Bận làm việc xấu thì không có nhưng bận cái khác thật, bình thường không có thời gian đi thăm họ hàng, mấy ngày nay phải đi hết."

"Vậy chắc là rất vui."

"Đừng nói tới anh nữa, em ăn cơm chưa?"

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn mặt nước bắt đầu sôi trào, nói: "Ừ, sắp ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Sủi cảo."

"Chờ anh về anh sẽ gói cho em ăn."

"Anh biết gói sủi cảo hả?"

"Dĩ nhiên, không khó đâu, em không biết à?"

"... Ách."

Thẩm Quyển cười, "Đến lúc đó để anh dạy em."

Tô Dạng Nhiên cũng cười, "Ừ, được."

Đang nói, nước trong nồi đã sôi hoàn toàn, sợ sủi cảo dính nồi, cô vội vàng cầm cái vớt sủi cảo dọc theo nồi, hỏi: "Khi nào anh về?"

Giọng nói anh vui tươi, "Bây giờ mới mừng ba mà em đã muốn anh về rồi à?"

Hốc mắt Tô Dạng Nhiên ề ề, không biết tại sao đột nhiên sự uất ức lại ập tới, cô cắn chặt môi, "ừ" một tiếng thật nhỏ.

Đầu kia trầm mặc. Tô Dạng Nhiên cũng không biết nên nói gì.

Qua mấy giây, cô nghe anh lên tiếng, giọng nói nghiêm túc, "Không phải bên em xảy ra chuyện gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hồi nhỏ

Editor: Wioo

"Không phải bên em xảy ra chuyện gì chứ?"

Tô Dạng Nhiên sững sốt một hồi, nước mắt bắt đầu trào ra giống như dê bị vờ, cô không dám lên tiếng, sợ mình sẽ khóc lên, Tô Dạng Nhiên cố khôi phục tâm trạng, điều chỉnh cho giọng mình bình thường lại, cố ý cười nói: "... Không có đâu, làm gì có chuyện gì chứ."

Bên kia trầm mặc một hồi, "Đừng lừa anh."

Tô Dạng Nhiên nhanh chóng đưa tay lau nước mắt đang tràn ra, "Ừ, không có chuyện gì thật mà, anh nhạy cảm thế, lúc nào cũng lo em gặp chuyện."

Thẩm Quyển không nói gì, lòng cô thấp thóm, cuối cùng cô vẫn chủ động mở miệng, "Sủi cảo của em sôi rồi, không nói nữa."

Đầu kia vẫn yên lặng, yên lặng đến mức cô không biết nên làm gì mới đúng, hồi lâu sau Tô Dạng Nhiên mới nghe anh cất tiếng, "Ừ, anh biết rồi, em đi ăn cơm đi."

Giọng bình thản, không nghe ra tâm tình gì. Tô Dạng Nhiên "ừ" một tiếng, sau đó đưa tay ngắt cuộc gọi, nước mắt rơi xuống mu bàn tay, tầm nhìn bị nhòe đi.

Sủi cảo trong nồi bị nấu muốn nhão, vò và nhân lẫn lộn vào nhau, nhìn xong không muốn ăn chút nào, cô dọn dẹp xong tiếp tục chui vào phòng ngủ gõ chữ, trong phòng rõ ràng mờ mịt

sưởi nhưng cả người Tô Dạng Nhiên vẫn lạnh như băng, cô nhìn màn hình, ngón tay đặt trên bàn phím, trong đầu hỗn loạn, nghĩ không ra gì nữa, ngón tay cũng không gõ xuống.

Thật ra có lúc cô cũng bội phục mình lắm, rõ ràng khổ sở muốn chết nhưng trên mặt vẫn giả bộ như không có gì, giống như tự bản thân có năng lực chữa lành vết thương vậy, tất cả mọi người đều không biết cô uất ức và không cam lòng biết bao nhiêu, dường như cô đã quen cất tất cả ưu phiền thật sâu vào lòng, cho nên lúc đối mặt với sự quan tâm của anh, Tô Dạng Nhiên vẫn lựa chọn giấu giếm, cô không muốn để anh biết mình chật vật thế nào, chỉ muốn phơi bày vẻ vui tươi trước mặt anh.

Ánh mắt lại nhìn lên màn hình, tại sao mình lựa chọn con đường sáng tác này nhỉ? Đầu tiên là thích, viết truyện là năng lực và thiên phú của cô.

Lý do thứ hai chắc là chỉ có lúc sáng tác cô mới yên tâm thoải mái thả lỏng tâm tình, sự vui vẻ đau khổ của nhân vật đều do cô làm chủ, lời không thể nói không dám nói đều có thể tự do viết ra.

Thẩm Lan Du đi ra từ nhà bếp, vừa ra tới đã thấy Thẩm Quyển đứng bên cửa sổ, bà kêu một tiếng, "Gọi điện thoại xong thì mau vào ăn cơm thôi."

Thẩm Quyển bỏ điện thoại vào túi, anh bước nhanh lên lầu, lúc xuống đã thay thành bộ khác, trong tay nắm chìa khóa xe, "Mẹ, con không ăn đâu, con về trước đây."

Thẩm Lan Du thấy anh vội vã thì hỏi, "Xảy ra chuyện gì hả con?"

"Không có chuyện gì đâu ạ, mẹ không cần lo, ba, con đi trước đây, mọi người ăn cơm đi."

"Ừ, bên ngoài tuyết rơi, đường trơn, đi chậm một chút."

"Con biết rồi."

Thẩm Quyển đi rồi Thẩm Lan Du còn chưa phản ứng kịp, bà nhìn Lục Trường Vĩ, "Sao nhìn con nó lo lắng thế? Sẽ không xảy ra chuyện gì lớn chứ?"

Lục Trường Vĩ cười đi tới kéo bà ngồi xuống bàn ăn, "Em nuốt nổi lo vào trong bụng đi, anh thấy người em cần lo lắng bây giờ không phải con mà là cô gái nhỏ của con đó."

"Hả?" Thẩm Lan Du nhướn mày, "Ý anh là sao?"

Lục Trường Vĩ dụ dằng mỉm cười, "Em nghĩ xem vừa nãy con nó gọi cho ai, nghĩ xem có người nào có thể khiến cục băng luôn không thay đổi sắc mặt trở nên nóng như lửa đốt chưa, không lẽ em không biết?"

Thẩm Lan Du bừng tỉnh hiểu ra nhưng giây kế tiếp chân mày chợt nhíu lại, "Có phải cô gái kia xảy ra chuyện gì rồi không, không sao chứ..."

Lục Trường Vĩ cười một tiếng, nhét đĩa vào tay bà, "Ăn cơm đi, cô gái đó không cần chúng ta lo lắng đâu, không phải có người đã vội vã chạy tới đó rồi sao?"

Thẩm Lan Du cười lên, trong lòng thoải mái hẳn, "Đúng nhỉ, ăn cơm ăn cơm."

Tô Dạng Nhiên quá đắm chìm với suy nghĩ của mình mà ngay cả tiếng nhập mật khẩu mở cửa cũng không nghe, chỉ biết cửa phòng ngủ "cót két" một tiếng, bên ngoài ủa vào một trận gió lạnh cô mới kịp phản ứng.

Thẩm Quyển đứng ở cửa phòng, mặt nghiêm túc.

"Thắm..." Tô Dạng Nhiên cả lăm, hiển nhiên là không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện.

Thẩm Quyển không nói một lời, sải bước đi tới kéo cô đứng lên ôm vào lòng mình, lớp áo trên người anh vừa dày vừa lạnh khiến Tô Dạng Nhiên hít hà một tiếng, nghe thấy tiếng kêu, anh biết người mình lạnh nên cánh tay ôm cô chậm rãi buông ra, ai ngờ Thẩm Quyển vừa giãn ra được mấy cm đã bị cô dùng sức kéo lại, mười ngón tay vòng qua sau lưng anh.

"Tại sao không nói thật cho anh biết?" Thẩm Quyển hỏi, giọng nói xen lẫn tức giận, càng nhiều hơn chính là đau lòng.

Từ tiếng "Ừ" kia của cô anh đã phát hiện có gì đó không đúng, càng về sau càng cảm thấy sai, nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn lừa mình dối mình, nhất là vừa rồi lúc đi vào chung cư anh gặp tiểu Cao, từ miệng của cậu ta anh biết cô đã về nhà từ sáng sớm mừng một, lúc ấy trong lòng Thẩm Quyển vừa tức vừa giận, còn có trái tim đột nhiên đau nhói.

Sau khi anh hỏi, bàn tay đang siết chặt của cô hơi nới ra, Tô Dạng Nhiên chậm rãi cúi đầu đứng bên cạnh anh, "Em..."

"Em có biết rằng trên đường tới đây lòng anh nóng như lửa đốt không?"

Hốc mắt cô lập tức ửng đỏ.

"Chuyện gì em cũng không nói cho anh biết, chuyện gì cũng muốn giấu anh, anh không đáng giá để em tin nhiệm sao?" Trong giọng nói có chút mất mát.

Tô Dạng Nhiên lập tức ngẩng đầu lên, nghẹn ngào, "Không phải vậy..."

Nhìn bộ dạng cô lúc này, lòng anh lại mềm nhũn, thở dài một cái, "Em biết anh thương em đến thế nào không? Anh đã nói rồi, dù có chuyện gì em đều có thể nói với anh, anh sẽ luôn ở cạnh em, nhưng em không chịu nói gì cả, em muốn anh phải làm thế nào mới đúng đây?"

"Em không biết nên nói thế nào cả."

"Cái gì gọi là không biết nên nói thế nào? Những chuyện đau khổ không vui em đều có thể nói, anh sợ nhất là cái gì em cũng không nói."

"... Chúng ta không giống nhau."

"Sao mà không giống nhau?"

"Bởi vì anh quá tốt."

"Loại lý do gì đây?"

"Không phải là lý do nhưng anh tốt như vậy, em lại không hoàn hảo như những gì anh thấy, em không muốn phơi bày sự thiếu sót trước mặt anh, em chỉ muốn anh vĩnh viễn nhìn thấy mặt tốt đẹp trong con người em."

Bóng tối sâu kín trong lòng cô không dám nói cũng không thể nói, biết rất rõ mình không nên như vậy nhưng cô không khống chế được mình.

Thật ra cô cũng không dám hỏi Tần Trần sự thật, có lúc Tô Dạng Nhiên rất muốn mặc kệ tất cả chất vấn bà, tại sao bà lại đối xử như vậy với cô? Phải tới lúc nào trong mắt bà mới có cô? Tại sao bà lại ích kỷ như thế?

Nhưng cô không làm được, những lời đó vừa thoát ra khỏi miệng thì cô liền bị đạo đức khiển trách, cô không thể vượt qua cửa ải đó thế nên chỉ có thể nuốt toàn bộ chúng vào bụng, cái gì cũng không nói được, cô cũng không muốn để anh biết thật ra cuộc sống cô tồi tệ thế nào.

Ánh mắt Thẩm Quyến đỏ lên, anh đưa tay nắm thật chặt bà vai gầy yếu của Tô Dạng Nhiên, nhìn thẳng vào cô, "Không có ai là hoàn mỹ, ai cũng có một mặt thiếu sót, chúng ta đã là người gần gũi nhau nhất trên đời, tại sao em không thể thẳng thắn đối mặt?"

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, lông mi đen nhánh uơn ướn, cô cắn môi làm nó trở nên trắng bệch cũng không biết đau. Thẩm Quyến thở dài một cái, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên đôi môi mềm mại của cô, đau lòng nói: "Em đừng cắn, không đau sao?"

Tô Dạng Nhiên cuối cùng vẫn không nhìn được bật khóc, nước mắt như hạt châu chảy mãi, tìm Thẩm Quyến vừa đắng vừa chát, đau đớn khó nhìn, anh biết mình đang ép cô nhưng nếu không ép, cô sẽ mãi co rụt trong vỏ ốc, vĩnh viễn ngăn anh ở bên ngoài.

Lần nữa ôm người vào lòng, đôi môi nóng bỏng của anh chạm vào đôi mắt cứ khóc mãi của cô, lướt qua gò má đầm nước, cuối cùng in vào đôi môi đang khẽ run.

Dưới thân là cái giường mềm mại mà trên người là thân thể rắn chắc của anh, cô bị bọc lại chặt cứng, vì cần không khí để thở nên Tô Dạng Nhiên đưa tay nới lấy quần áo anh, trận triển miên này cô chiếm vị trí chủ đạo, lúc dạt dào, tất cả khổ sở uất ức kiềm chế gì đó tựa như bay mất, như không liên quan gì tới cô.

Biết Tô Dạng Nhiên mệt, tay chân vô lực, lúc này anh mới chuyển từ bị động sang chủ động, nghiêng đón một lần dây dưa mới, môi cô lần nữa bị anh chiếm lấy, Thẩm Quyến nhìn cô, trông mắt đen nhánh ẩn chứa sự dịu dàng và thâm tình vô tận, tìm Tô Dạng Nhiên đập không theo quy luật, cô chợt muốn khóc nhưng lúc này tất cả giác quan hình như đều đòi nghỉ việc cả, cô muốn khóc cũng khóc không nổi.

Thẩm Quyến dịu dàng ma sát môi cô, giọng nói dần ông cất lên, "Quý nói dối..."

Quý nói dối?

Tô Dạng Nhiên cảm thấy câu này có hơi quen, hình như không phải là lần đầu tiên nghe thấy.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một đoạn phim vô cùng kỳ quái, hình như là từ rất lâu, gò má mơ hồ lướt thật nhanh qua trước mắt cô, là một người thiếu niên, Tô Dạng Nhiên muốn đưa tay bắt nhưng nó lướt quá nhanh, cô không nhìn được lên tiếng rên rỉ, đầu óc trống rỗng.

Nhưng sao cái dáng vẻ mơ hồ đó lại khiến cô cảm thấy quen thuộc như vậy? Có phải bọn họ đã gặp nhau ở đâu không?

Bây giờ Tô Dạng Nhiên cũng không còn sức lực suy nghĩ nữa, mười ngón tay anh và cô đan chặt, mồ hôi mỏng trên mặt anh theo đường cong ở cằm rơi xuống, không báo trước rơi vào mắt cô, Tô Dạng Nhiên nhắm hai mắt lại, đến cuối cùng trong đầu dường như tỏa ra ánh sáng, Tô Dạng Nhiên nghe Thẩm Quyến thì thầm bên tai mình một câu.

"Anh yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Khí nóng

Editor: Wíoo

Sau khi kết thúc mồ hôi hai người chảy đầm đìa, Tô Dạng Nhiên kê gò má lên khuôn ngực nóng bỏng rắn chắc của anh, đôi môi đỏ hơi hé.

Thẩm Quyến không cắt đứt mà yên lặng nghe cô nói, tay dấn vào sau lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve như an ủi, nghe cô kể những chuyện trước kia chưa từng nói với ai, trong lòng anh phức tạp, Thẩm Quyến bọc bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, yêu thương hôn lấy.

Tô Dạng Nhiên nói xong, yên lặng hai giây sau đó nhỏ giọng hỏi: "Anh có cảm thấy suy nghĩ của em rất ngớ ngẩn không?"

Thẩm Quyến kinh ngạc, "Ngớ ngẩn? Sao em lại nghĩ mình thế?"

Tô Dạng Nhiên: "Em không biết, em chỉ cảm thấy mình đang bị giam trong một cái vòng, cái vòng này từ từ thu nhỏ lại, siết chặt không thở nổi, cực kỳ khó chịu nhưng lại không biết làm sao, muốn trốn thoát nhưng... Nhưng càng muốn thoát thì càng bị trói buộc chặt hơn, rất khó chịu, rõ ràng là định liều mạng phản kháng nhưng cuối cùng không biết bắt đầu từ đâu."

Nghe cô nói Thẩm Quyến đã biết cô chui sừng trâu nhợn*, cô nói mình như thế nhưng thật ra không phải, "Người ta nói nhận một chút ơn cũng phải đền đáp gấp đôi, nhưng em đã trả xong rồi đúng không? Chẳng lẽ còn phải trả cả đời? Gánh nặng trong lòng em quá lớn, nó giống như một sợi dây cung căng, chỉ nhẹ nhàng kích thích mà đã bị ảnh hưởng, em thông minh như vậy, anh không tìm em không hiểu rõ điều đó."

* đại loại là có một câu chuyện, một con chuột lọt vào sừng trâu, muốn đào về phía mũi sừng trâu, được khuyên là càng đào về phía đó càng hẹp, đi sai đường rồi, nhưng chuột không nghe, vẫn tiếp tục và chết trong đó. Câu này để chỉ phí lực nghiên cứu một vấn đề không đáng để nghiên cứu, hoặc không có cách để giải quyết, hoặc cũng để chỉ tư tưởng hoặc phương pháp còn hẹp. Nguồn: hoaisinhanhca.wordpress

Tô Dạng Nhiên không phản bác, cô hiểu hết đạo lý này nhưng vẫn cảm thấy luống cuống.

"Vậy em nên làm gì mới đúng?"

Thắm Quyến cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu cô, "Trong lòng em đã có đáp án rồi đúng không? Đi theo con đường bản thân muốn, chỉ cần là em chọn, dù là đi xuống anh vẫn sẽ ở bên em"

Hốc mắt Tô Dạng nhiên ánh lên hơi nước, "... Thắm Quyến."

Thắm Quyến ôm cô, "Được rồi, em đừng khóc nữa, em khóc anh cũng không biết làm sao."

Tô Dạng Nhiên thút thút mấy tiếng rồi từ từ ngưng chảy nước mắt, ánh mắt cô vẫn còn đỏ đỏ như con thỏ nhỏ vậy, Thắm Quyến nhẹ hôn lên đó.

"Ột ột——"

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn nơi phát ra âm thanh, gò má Thắm Quyến đỏ lên, anh ho nhẹ một tiếng, "Anh còn chưa ăn cơm tối."

Anh nói chuyện điện thoại với cô xong chưa ăn cơm tối mà đã chạy tới đây? Tô Dạng Nhiên hơi nhóm người dậy, nói: "Em có mua sủi cáo, để em nấu cho anh ăn nhé?"

Lúc cô đứng dậy, bộ ngực mềm mại nhún nhủi bỗng nhiên rời đi, trong bóng tối dưới lớp chăn mỏng, chỗ kia như ẩn như hiện, cảm giác như trên thiên đàng anh vừa hưởng thụ, bây giờ suy nghĩ tới làm cô hòng lẫn nữa khô khốc, bàn tay đặt lên eo cô hơi dùng lực.

Tô Dạng Nhiên cảm giác được sự biến hóa của anh thì xấu hổ, cô bầu anh một cái, "Rốt cuộc anh còn muốn ăn cơm không?"

Thắm Quyến cười khẽ, "Ăn."

Nấu sủi cáo là tiện lợi nhất, chỉ cần chờ nước sôi, bỏ vào là ăn được.

Thắm Quyến đứng ở cửa phòng bếp nhìn người đang nấu sủi cáo, bộ váy ngủ đơn sắc dài đến đầu gối lộ ra bắp chân gầy gò trắng nõn, trên bắp chân có nhiều chấm đỏ, anh biết những điểm đỏ kéo dài tận lên trên, vòng eo mảnh khảnh, mái tóc đen phấp phồng như đoạn tơ lụa khi chạm vào ngực anh.

Tô Dạng Nhiên đợi nước sôi xong vội vàng bỏ sủi cáo vào, cô nghĩ nghĩ rồi lại thả nhiều một chút, mình cũng chưa ăn cơm tối, vừa rồi vận động kịch liệt quá trong khi bụng vẫn trống không, bỏ sủi cáo vào xong cô xoay người lại nhìn anh, "Mấy phút nữa là ăn được rồi."

Thắm Quyến cười, anh đi tới đưa tay ôm lấy cô, mắt nhìn vào nôi, "Hôm nay muộn rồi, ngày mai anh gói sủi cáo cho em ăn."

Tô Dạng Nhiên tựa cả người mình lòng anh, "Được đó, em muốn ăn nhân thịt bò với cái tẻ thái*."

"Được, ngày mai anh đi mua thịt bò, băm nát trộn lại gói sủi cáo cho em"

Tô Dạng Nhiên gạt đầu, "Vâng."

Đang nói chuyện, nước trong nồi đã sôi, trong không khí truyền tới hương thơm thoang thoảng, Tô Dạng Nhiên vội vàng dùng vó đảo mấy vòng, "Anh lấy cái đĩa giùm em đi."

Thắm Quyến cầm đĩa tới, múc đầy một đĩa, lại rót giấm và tiêu, mùi thơm càng nồng, một đĩa sủi cáo hai người ăn sạch sẽ, bụng trống tròn đã tròn gồ lên, Thắm Quyến dọn đĩa đem rửa.

Ăn xong lại buồn ngủ, Tô Dạng Nhiên với lấy cái gối ôm vào ngực, co rúc trên ghế salon, Thắm Quyến thu dọn xong bước vào đã nhìn thấy cô mơ màng buồn ngủ nằm trên salon, anh nhẹ bước đi tới, vừa đến gần cô liền mở mắt.

"... Hửm, anh rửa xong rồi hả?" Giọng nói ngáy ngủ.

Thắm Quyến khom người nhẹ nhàng nhéo mặt cô, "Em buồn ngủ hả?"

Mặc dù bây giờ đang bị cơn buồn ngủ bao vây nhưng cô vẫn chống người ngồi dậy, "Ừ, nhưng em chưa tắm, phải tắm xong mới có thể ngủ..."

Thắm Quyến nhìn cô vừa nói vừa nhắm mắt mờ mắt thì thấy thương, anh khẽ hôn lên đôi môi hồng, "Nếu em buồn ngủ quá thì nhắm mắt ngủ đi, anh tắm cho em."

Đầu phải chưa từng, Tô Dạng Nhiên cũng quen rồi nên chủ động nhìn anh giang hai tay, khoe miệng Thắm Quyến cong lên, ôm ngang hông cô, cổ tay Tô Dạng Nhiên lập tức chèo qua cổ anh, đầu cũng áp lại gần.

Thoải mái ngâm mình trong nước nóng nặc cho anh lau chùi, phòng tắm bị hơi nóng lấp đầy, cô đã sớm không chống nổi hoàn toàn nhắm hai mắt lại.

Thắm Quyến nhìn người tựa vào bồn tắm ngủ mất, gò má trắng nõn bị hơi nóng hun đỏ, hô hấp đều đặn thông thả, cuối cùng Thắm Quyến không khỏi bật cười, động tác càng cẩn thận hơn, tắm xong thì dùng một cái khăn lớn bọc cô lại thật chặt.

Anh dùng khăn lông lau tóc cho cô từng chút một, sợ tiếng máy sấy tóc sẽ đánh thức cô, xong cả rồi anh mới vào phòng tắm tẩy rửa đơn giản.

Tô Dạng Nhiên ngủ rất say cũng rất yên ổn, anh nằm lên giường, dường như cô cảm giác được nên sờ vào cái rồi nhích lại gần anh, tay chân giống như tám cái vây cá bám anh thật chặt.

Thắm Quyến nhìn, không nhịn được cười, anh đưa ngón tay ra nhẹ nhàng sờ từ trán cô, trượt xuống mắt, sống mũi, môi, cảm, cuối cùng mượn lực cúi chồm lên hôn mi mắt cô một cái.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Kì nghỉ qua đi, hai người đều bận chuyện của riêng mình, nhất là Thắm Quyến, anh bận đến nỗi chân không chạm đất, càng lúng túng hơn là một lần ở trên giường, đang định vào thì bệnh viện gọi điện thoại khẩn cấp, trực tiếp kêu người đi, cô lần đầu là càng về sau tăng ca thức đêm là chuyện bình thường như cơm bữa.

Mấy ngày này anh thường xuyên về nhà lúc rạng sáng ba bốn giờ, mấy lần trước Tô Dạng Nhiên cứ thế chống lại thời gian chờ anh về, nhưng lại bị anh giáo dục không ngừng, bắt cô không được thức đêm nữa, cuối cùng mỗi ngày Tô Dạng Nhiên vẫn cố định lên giường ngủ đúng giờ.

Không biết có phải là thần giao cách cảm hay không, mỗi lần Thắm Quyến về, nằm trên giường là cô liền bắt đầu rúc vào trong ngực anh, gát gao ôm anh không chịu buông tay, ban đầu Thắm Quyến còn nghi ngờ không biết có phải cô có ý không, rõ ràng không ngủ nhưng cứ giả bộ mình đang ngủ say.

Nhưng mấy lần sau anh phát hiện không phải cô giả bộ mà là ngủ thật, có thể giữa hai người thật sự có thần giao cách cảm.

Đêm nay lúc về đã là ba giờ sáng, tất cả đèn trong chung cư đều tắt, như thường ngày Thẩm Quyến rón rén mở cửa phòng ngủ, trong phòng ngủ bật một ngọn đèn nhỏ màu vàng, chần trên giường quần thành một đồng.

Anh tấm xong vén chăn lên bỏ vào, đúng như dự đoán, chỉ ba giây sau là Tô Dạng Nhiên lại nhích tới, cuối cùng chui vào lòng anh, tay chân trực tiếp cuốn lấy người anh.

Mượn ánh đèn ngủ ấm áp, ánh mắt Thẩm Quyến dịu dàng nhìn cô, đúng lúc anh chuẩn bị tắt đèn thì người trong ngực đột nhiên phát ra một tiếng ưm nho nhỏ, đáng vẻ giống như sắp tỉnh dậy.

Đúng như dự đoán, mấy giây sau là cặp mắt kia chậm rãi mở ra, giọng cô còn mơ hồ và khàn khàn như người vừa tỉnh, "Anh về rồi!"

Thẩm Quyến "ừ" một tiếng, anh nhìn đôi mắt không mở ra nổi của cô, nói: "Còn sớm lắm, em ngủ tiếp đi."

Tô Dạng Nhiên dụi dụi trong lòng anh, một lát sau ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn ấm áp sáng trưng, gương mặt anh vô cùng dịu dàng nhưng cũng tràn đầy mệt mỏi, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh, "Anh còn phải tăng ca mỗi ngày tới khi nào nữa?"

Thẩm Quyến cười nheo mắt cô, "Sao vậy? Em không vui há?"

Tô Dạng Nhiên cũng tỉnh hơi hơi nhưng giọng vẫn khàn khàn, "Không có, em thấy ngày nào anh cũng cực khổ."

Nụ cười trên môi Thẩm Quyến càng sâu, "Em đang quan tâm anh à?"

"Anh nói nhầm gì đó? Anh là bạn trai em sao em không quan tâm cho được?"

"Nhiên Nhiên, anh vui quá!"

"Sao thế?"

"Bởi vì lời em nói làm anh vui."

Tô Dạng Nhiên cười sau đó nhồm người lên hôn anh một cái rồi thôi, hai người đã lâu rồi chưa triền miên, trong lòng anh đang sôi sục, Thẩm Quyến đưa tay nín ót Tô Dạng Nhiên định tiếp tục nhưng bị cô tránh khỏi.

"Nhiên Nhiên..." Giọng nói bắt mắt.

Tô Dạng Nhiên cười đưa tay bắt anh nhắm mắt lại, "Anh mệt mỏi lắm rồi."

"Anh không mệt."

"Anh không mệt nhưng em mệt, mau ngủ đi."

"Nhưng anh đang khó chịu, không ngủ được." Anh mịt mờ nói, bỏ tay cô xuống.

Tô Dạng Nhiên rút tay ra, "Bây giờ nghỉ ngơi trước đã, chuyện gì chờ dậy rồi nói sau."

"Chờ dậy rồi nói sau?" Thẩm Quyến lặp lại.

"Ừ, mau ngủ thôi."

Thẩm Quyến suy nghĩ một lúc cuối cùng chịu tắt đèn, nhắm hai mắt lại. Qua một hồi, tiếng hít thở ổn định vang lên, xem ra anh ngủ thật rồi, Tô Dạng Nhiên cong môi, anh còn không biết xấu hổ nói mình không mệt, vậy mà vừa nhắm mắt đã ngủ liền.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Xảy ra chuyện

Editor: Wioo

Tô Dạng Nhiên bị khó chịu làm thức dậy.

Phía dưới dính dính giống như là bị thứ gì nóng bỏng đụng vào vậy, cuối cùng cô vẫn bị tỉnh dậy, vừa mở mắt đã biết có chuyện gì, đồng thời gò má cũng đỏ lên, Tô Dạng Nhiên vừa tức giận vừa xấu hổ phản nộ đẩy cái người đang nằm trên xuống.

"Anh làm gì đó..." Giọng nói mềm nhũn không có lực uy hiếp.

Thẩm Quyến thấy cô tỉnh rồi thì không do dự dề lên, cùng lúc đó cái kia chui vào, đột nhiên xâm nhập khiến cô không nhận được một tiếng kêu đau, sau đó lên tiếng rên rĩ, "Anh sao thế..."

"Không phải em nói chờ tỉnh rồi nói sau há? Anh biết em nhắc tới chuyện này mà." Thẩm Quyến chuyển động, giọng nói lộ ra vẻ thỏa mãn.

Tô Dạng Nhiên không muốn nói chuyện nữa.

Người này như điên rồi vậy, không biết nhường nhịn mà làm một lần rồi lại một lần, lần qua lộn lại đây vò, trong lòng cô âm thầm nghĩ ngợi, may là xương cốt mình cũng mềm dẻo, nếu không thì chịu không nổi, đang suy nghĩ, cơ thể bị anh lấn ngược lại, Tô Dạng Nhiên rốt cuộc không nhận được thờ đốc hỏi, "Anh còn chưa xong... Ừm..."

Lửa nóng ờ bàn tay áp lên sau lưng cô, vòng eo trắng nõn kích thích, cô thật trắng, cả người trên dưới trắng y như khối ngọc vậy, cũng không đúng, cô còn mềm mại hơn ngọc mười triệu lần, làm bao nhiêu cũng không đủ.

"Mấy ngày nay anh bị ghen chết." Anh buồn buồn nói. Tô Dạng Nhiên, "... Cho nên bây giờ đang trả dần dần à?

Tô Dạng Nhiên thề nếu anh còn dám làm một lần nữa thì cô nhất định sẽ nổi giận, nhất định không do dự đập anh xuống giường, nhưng mà hình như Thẩm Quyến hiểu rõ suy nghĩ của cô, tua này kết thúc xong anh đã no nê, hài lòng ôm cơ thể đầy mỡ hời vào trong ngực không chịu buông tay.

Cảm giác được chỗ kia đã mềm nhũn nên cô mới không đẩy giữa, trong không khí vẫn còn mùi sau một trận mây mưa, thật lâu vẫn không tan, cơ thể anh nóng nhưng ôm vào lại ấm áp.

Đêm qua cô ngủ sớm, mặc dù nửa đêm có tỉnh dậy một lần, nói với anh không ít chuyện nhưng khi thức tỉnh thần vẫn dồi dào, da thịt bị anh hành hạ một phen đang có dấu hiệu không chịu nổi, cô nhìn Thẩm Quyến, đêm qua anh làm thêm giờ đến rạng sáng, tới giờ cũng ngủ chưa được năm tiếng, đều cùng nhau lăn lộn nhưng cô ử oái mắt sức còn anh lại thoải mái sáng khoái, nghĩ tới là thấy bực.

"Em còn muốn ngủ nữa không?" Anh mở miệng hỏi.

Tô Dạng Nhiên đang quần quít chuyện này, anh vừa mở miệng cô liền tặng ngay một cái liếc mắt, "Anh đừng có nói chuyện với em, bây giờ em không muốn đếm xỉa tới anh."

Thẩm Quyến nhìn cô một lúc, biết vừa rồi mình hơi quá đáng nên hớn lên mắt cô lấy lòng, "Khi nãy anh càn rỡ quá, lần sau nhất định sẽ chú ý."

Tô Dạng Nhiên "hừ" một tiếng, "Kinh nghiệm trong quá khứ nói cho em biết tuyệt đối không thể tin mấy lời đàn ông nói trên giường, nhất là mấy câu lần sau chú ý."

"E hèm..." Thẩm Quyến ho nhẹ hai tiếng, lúng túng đưa tay sờ mũi.

Tô Dạng Nhiên không muốn nói gì nữa, cô kéo chăn che kín, nhắm mắt lại, "Không nói với anh nữa, em ngủ xiu đây, đừng quấy rầy em, hôm nay em không ăn cơm trưa."

"Không ăn cơm không được..." Thẩm Quyến lên tiếng phản bác nhưng khi nhận được ánh mắt của cô thì giọng yếu đi, "VẬY... Em ngủ trước đi, khi nào tỉnh thì anh nấu cơm cho em ăn."

Nghe xong Tô Dạng Nhiên hài lòng nhắm mắt lại, mấy giây sau cô lại cảm thấy có gì đó sai sai, "Hôm nay anh không đi làm hả?"

"Tối hôm qua quên nói với em hôm nay anh được nghỉ, mai đi làm"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh xong cũng không nói gì nữa, nhỏ giọng "ừ" một tiếng, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Tô Dạng Nhiên ngủ mất, Thẩm Quyến mơ hồ nghe ngoài cửa truyền tới tiếng cào và hí hí, anh nhìn ra, đoán được là cái gì, Thẩm Quyến cẩn thận dòi cô qua một bên, vén chăn xuống giường,

Ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Quyến thấy tiểu cầu ngoan ngoãn ngồi ngoài cửa, "Đói rồi à?"

Tiểu cầu bật người dậy chồm lên người anh, Thẩm Quyến lui về sau một bước, "Đừng lộn xộn, nhỏ tiếng một chút, mày mà làm cô ấy thức là tối nay tao dẫn mày đến quán thịt chó liên đó."

Đôi mắt đen thui của tiểu cầu thoáng qua tia dè chừng, nó yên lặng lui về sau mấy bước, giữ khoảng cách an toàn với anh, Thẩm Quyến nhìn nó, không nhìn được cong môi, đáng vẻ này thật là dễ thương.

Lần nữa thức dậy bụng Tô Dạng Nhiên sôi ục ục, cứ tưởng là bốn năm giờ chiều, kết quả nhìn đồng hồ thì ra mới mười một giờ rưỡi. Thẩm Quyến đẩy cửa đi vào thấy cô nằm bên mép giường, anh đi nhanh tới, "Em tỉnh rồi?"

Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần, "Anh ăn cơm trưa chưa?"

Thẩm Quyến nhìn cô lắc đầu, "vẫn chưa, em đói không? Anh dẫn em ra ngoài ăn cơm nhé?"

Tô Dạng Nhiên nhớ trước khi ngủ mình có nói không ăn cơm trưa, ai ngờ thức dậy vào giữa trưa, hơn nữa là đói nên tỉnh, cô đỏ mặt, "VẬY em đi tắm trước." Cô cảm thấy trên người mình vẫn còn mùi anh lưu lại.

"Được, để anh đi pha nước ấm."

"Ừm"

Tô Dạng Nhiên cầm quần áo mặc vào, bên ngoài thời tiết trong lành, còn có ông mặt trời lớn, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào khiến người ta cảm thấy ấm áp, cô không kim lòng được đi tới đó, thật ấm.

Thẩm Quyến pha xong nước ấm đi ra, thấy cô đang đứng dưới ánh mặt trời, nói: "Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, bên ngoài rất ấm áp."

"Ừ, tháng ba rồi, thời tiết đang ấm lại."

Thẩm Quyến đi tới kéo tay cô tới phòng tắm, "Em đi tắm đi, anh tháo drap trải giường mền gối ra đem giặt." Vốn là máy giặt đặt ở phòng tắm nhưng khi trước đã bị Thẩm Quyến đòi ra ban công, quần áo cũng phơi nắng ở đó nên dời đi cho tiện.

Tô Dạng Nhiên liếc nhìn cái giường xóc xếch, mặt hơi đỏ, cô gật đầu, "Được."

Cô ung dung tắm rửa, chắc là tắm hơi lâu, lúc đi ra Thẩm Quyến đang phơi chăn, sống lưng đàn ông thẳng tắp, ngón tay thon dài kéo cái chăn cho đều, ánh mặt trời chiếu vào người anh, trong lòng Tô Dạng Nhiên bỗng dưng cảm thấy thỏa mãn và ấm áp, cả đời được thế này thì thật tốt.

Thẩm Quyến phơi chăn xong quay đầu đã thấy cô đứng đó ngăn người nhìn mình, anh bật cười. Tô Dạng Nhiên nhìn anh cười, thật ngọt, thật đẹp, vì vậy cô cũng cười lại, hai người đối mặt, khóe miệng đều nhoen lên.

Sấy tóc xong Tô Dạng Nhiên trang điểm một ít, cô nhìn một hàng áo khoác trong tủ quần áo, đột nhiên cảm thấy khó lựa chọn, "Anh thấy em nên mặc cái nào?"

Thẩm Quyến đi lên nhìn một hồi, từ trong tủ lấy ra một cái áo choàng dài màu da lạc đà, "Cái này."

Tô Dạng Nhiên vừa nhìn đã lập tức phát hiện sự cẩn thận của anh, anh mặc áo khoác màu nâu nhạt, áo hai người mặc vào rất giống đồ cặp, nhưng mà nhìn hai cái áo này giống mua một lúc thật.

"Anh muốn hai chúng ta mặc đồ đôi hả?"

Thẩm Quyến cười, không nói gì. Tô Dạng Nhiên mím môi, xò tay qua cái áo khoác anh đang cầm, hai người ra ngoài, ầm áp thật, ánh mặt trời rất chói.

"Lát nữa em muốn ăn gì?" Thẩm Quyến cầm tay lái hỏi cô.

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, "Em muốn ăn lẩu dê ở Thành Viên."

"Được, vậy thì đi tới đó ăn."

Ăn xong đã gần hai giờ, Thẩm Quyến tính tiền rồi dắt cô ra ngoài, "Bây giờ em còn muốn đi đâu nữa, anh dẫn em đi."

"Không thì chúng ta đi xem phim đi, hình như em chưa từng đi xem phim với anh đó."

"Được, gần đây cũng có rạp chiếu phim."

Tô Dạng Nhiên dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh, "Em biết có một bộ phim vừa ra rạp, rất hay, chúng ta..."

"Rìng rìng rìng ——" Điện thoại Thẩm Quyến rung lên. Tô Dạng Nhiên nhìn, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, phản xạ có điều kiện, "Chẳng lẽ lại là bệnh viện gọi?"

Thẩm Quyến lấy điện thoại ra xem rồi nhìn cô, là Chu Dương gọi, Tô Dạng Nhiên bạnh quai hàm, thật đúng là. Anh đưa tay xoa đầu cô, "Anh nhận điện thoại đi."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, không có cách nào khác, ai bảo anh là bác sĩ chứ!

Thẩm Quyến ấn nút nghe, "Alo, chuyện gì vậy?"

"Trường khoa, không xong rồi..."

Tô Dạng Nhiên đứng cạnh, thấy sắc mặt anh thay đổi nhưng cũng không biết Chu Dương nói cái gì, dựa vào biểu cảm trên mặt thì tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Đợi anh cúp máy cô mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Thẩm Quyến không tốt, anh nắm bà vai cô, "Nhiên Nhiên, bệnh nhân anh chữa trị xảy ra chuyện, bây giờ anh phải trở về bệnh viện, không thể dẫn em đi xem phim được."

Tô Dạng Nhiên là người biết đạo lý, phim xem lúc nào cũng được nhưng mạng chỉ có một, cho nên cô nói: "Em biết rồi, anh nhanh đi đi, bây giờ đi ngay, lát nữa em tự đón xe về được."

Thẩm Quyến nhấp môi, dặn dò vài câu rồi vội vã rời đi. Sau khi anh đi, Tô Dạng Nhiên đi dạo một lúc rồi đón xe về nhà.

Thẩm Quyến luôn tăng ca nên lúc gần mười giờ, Tô Dạng Nhiên chuẩn bị đi ngủ như thường ngày, cô lấy điện thoại gọi cho anh nhưng đầu kia đổ chuông rất lâu mà vẫn không có ai trả lời, Tô Dạng Nhiên nghĩ tối nay anh tăng ca nên cô nhắn mấy tin WeChat rồi tắt đèn đi ngủ.

Đèn tắt chưa bao lâu, điện thoại đặt trên đầu giường đột nhiên vang lên, cô nghĩ là Thẩm Quyến gọi lại nên lập tức bật dậy, nhưng không phải anh mà là Mạnh Diễm gọi.

"A lô..."

"Nhiên Nhiên, bác sĩ Thẩm... Xảy ra chuyện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Dọa sợ

Phòng giải phẫu.

Đường lượn sóng trên điện tâm đồ bắt đầu hạ xuống, giọng y tá khẩn trương, "Nhịp tim đang đập yếu đi."

Mặt Thẩm Quyến căng thẳng, trên trán đầy mồ hôi lạnh nhưng tay vẫn không run, ung dung tiếp tục động tác.

"Đang giảm xuống nhanh chóng rồi bác sĩ Thẩm."

Cuối cùng đường lượn sóng biến thành đường thẳng, từng tiếng "tích tích" đều nói cho bọn họ biết, mạng sống bệnh nhân bị Diễm Vương cướp đi rồi, tay Thẩm Quyến cứng đờ.

"Bác sĩ Thẩm, tim bệnh nhân ngừng đập rồi." Giọng y tá nghẹn ngào.

Lần giải phẫu này có bác sĩ lão làng cũng có người mới, mấy bác sĩ lâu năm thường thấy sinh tử cũng đỏ mắt, mà những người mới chưa bao giờ trải qua chuyện thế này, có mấy người đã nhỏ giọng nghẹn ngào thành tiếng.

Mồ hôi trên trán anh rơi xuống, Thẩm Quyến nhìn đứa bé trai nằm trên bàn mổ, sắc mặt nó trắng bệch, không có chút nào giống người còn sống, rõ ràng hai ngày trước nó còn cười nói với anh, nói sau khi lớn lên cũng muốn làm bác sĩ chăm sóc người bệnh, nhưng hôm nay...

"Bác sĩ Thẩm..." Chu Dương đỏ mắt.

Thẩm Quyến khó khăn dời tầm mắt, giọng nói khàn khàn, "Công bố thời gian tử vong đi."

"Đinh ——" đèn báo hiệu trước phòng giải phẫu bỗng nhiên vụt tắt.

Người phụ nữ trung niên chờ ở bên ngoài đứng lên, ánh mắt vội vàng nhìn về phía cửa phòng giải phẫu, đội đoàn bác sĩ đi ra rồi lập tức nhào tới, "Bác sĩ, tiểu Xương nhà tôi thế nào rồi..."

Phản sau bà không nói nữa, bởi vì nhìn mặt bọn họ đã đủ biết.

"Thật xin lỗi, chúng ta đã cố gắng hết sức."

Người phụ nữ đầu tiên là bật cười, chẳng qua nước mắt nhanh chóng trào ra, rơi xuống, bà lắc đầu, "Hết sức? Không, không phải vậy đâu, bác sĩ chỉ đang nói đùa với tôi có đúng không? Máy người đang đùa thôi phải không, con ơi, thắng bé nó... Rõ ràng hôm qua lúc vào phòng giải phẫu còn rất tốt..."

Cuối cùng bà không nói được nữa, ngã ngồi trên đất than vãn khóc lóc, còn đâm vào ngực mình, "Tiểu Xương... Nó còn nhỏ như vậy... Nó còn đoạn đường dài cần phải đi... Tại sao phải rời xa trần thế."

Nhân viên bệnh viện ai cũng gặp qua sinh tử nhưng nhìn lúc nhìn đến cảnh này trong lòng vẫn xúc động, có cô y tá tới, mắt đỏ hoe muốn đỡ bà đứng dậy nhưng lại bị đẩy ra, người nhà bệnh nhân níu ống quần Thẩm Quyến thật chặt.

"Bác sĩ Thẩm, Bác sĩ Thẩm, mọi người đều nói y thuật của cậu rất tốt, tôi xin cậu, xin cậu mau cứu tiểu Xương có được không, tôi xin cậu, xin cậu..."

Thẩm Quyến đưa tay đỡ bà dậy, "Thật xin lỗi."

"Tôi không muốn nghe cậu nói xin lỗi, tôi chỉ cần cậu cứu người, tiểu Xương còn chưa gặp được ba, ba nó đang trên đường chạy tới, làm sao... Tại sao lần cuối cùng không được gặp, tôi xin cậu..."

Bà khóc vô cùng đau khổ nhưng bọn họ cũng không thể làm gì được nữa, cuối cùng thiếu chút nữa bà khóc đến bất tỉnh.

Trở về phòng làm việc, Thẩm Quyến nghe y tá nói bà sống chết không chịu mang đứa trẻ vào nhà xác, cứng rắn nói là phải đợi cha đứa nhỏ tới.

Thẩm Quyến ngồi trong phòng làm việc nhìn mặt bàn trơn nhẵn, không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên ngoài cửa ồn ào lên, giọng y tá xen lẫn tiếng rống giận của đàn ông, nghe tiếng hình như là đang đi tới đây.

Anh vừa chuẩn bị đi ra thì cửa phòng đã bị người ta đá văng, người đàn ông trung niên vọt vào, từ trong tay áo móc ra một cái dao nhọn.

"Chính là mày! Mày là đồ bác sĩ lòng dạ đen tối! Là mày hại chết con tao! Mày phải đền mạng!"

"Bác sĩ Thẩm!" Hiện trường hỗn loạn, tiếng thét chói tai thay nhau vang lên.

Lúc tới bệnh viện đầu Tô Dạng Nhiên đầy mồ hôi, Mạnh Diễm chờ ở cửa thấy mặt cô hốt hoảng, ngay cả giày cũng không kịp thay, vẫn còn mang dép.

"Thẩm Quyến đâu? Anh ấy sao rồi?" Tô Dạng Nhiên bắt lấy cánh tay Mạnh Diễm, vội vàng hỏi.

Mạnh Diễm vội nói: "Cậu đừng khẩn trương, anh ấy bị dao cửa, vết thương không sâu lắm, đã băng bó lại rồi."

Mạnh Diễm gọi cho Tô Dạng Nhiên lúc nhìn thấy cha bệnh nhân đến tìm Thẩm Quyến gây chuyện, sau đó lại nghe có người hô to tên bác sĩ Thẩm, dao gọt trái cây dính máu bị đá ra, Mạnh Diễm cứ nghĩ là xảy ra chuyện lớn nên báo Tô Dạng Nhiên biết trước, sau đó mới biết anh có bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Mạnh Diễm định gọi lại thông báo nhưng đầu kia không có tín hiệu nữa.

"Vậy bây giờ anh ấy ở đâu... Tớ... Tớ phải đi thăm anh ấy." Tô Dạng Nhiên bị dọa sợ, giọng nói nức nở.

Mạnh Diễm thấy bạn mình như vậy là biết cô sợ lắm rồi, nếu như không để cô tận mắt nhìn thấy bác sĩ Thẩm đoán chừng cô sẽ không yên lòng, vì vậy Mạnh Diễm trực tiếp dẫn Tô Dạng Nhiên đến phòng Thẩm Quyến, lúc tới cửa phòng cô còn nghe tiếng nói chuyện của anh bên trong.

"Có chút vết thương ngoài da thôi mà, băng bó lại là được rồi, cần gì phải chiếm một phòng bệnh?"

"Vết thương sâu thế này mà bác sĩ còn nói là nhẹ? Cũng may anh tránh kịp, cánh tay bị thương chứ không phải bàn tay..."

Tô Dạng Nhiên không đợi Chu Dương nói xong đã đẩy cửa vào, hai người đang nói chuyện cũng nhìn ra.

"Nhiên Nhiên?"

"Chị Nhiên?"

Mạnh Diễm cho Chu Dương một cái liếc mắt, anh ta lập tức đứng lên, nói với hai người: "Sao... Mọi người trò chuyện đi, em đi ra ngoài trước."

Nói xong lập tức đi theo Mạnh Diễm ra ngoài, thuận tay đóng cửa, phòng bệnh trống không cũng chỉ còn hai người, một người dựa vào giường, một người đứng ở cuối giường, đôi mắt của cô gái đỏ ửng, mí mắt ướt nhẹp, mái tóc đen nhánh bù xù, nút áo khoác còn cài sai, trên chân là đôi dép lông màu trắng.

Anh cười vầy vầy tay, "Lại đây."

Tô Dạng Nhiên cắn môi tái nhợt, sau đó bước nhanh tới, cô trực tiếp nhào vào ngực anh, hai tay ôm chặt lấy cổ Thẩm Quyến, giây sau khóc nức lên, trong tiếng khóc còn có sự sợ hãi và kiềm nén.

Thẩm Quyến dịu dàng ôm lấy cô, một tay vỗ vỗ tấm lưng mỏng manh, "Không sao mà, em đừng khóc, anh đâu có xảy ra chuyện gì đâu đúng không?"

"Thẩm Quyến, anh có biết em... lúc nhận điện thoại mém bị hù chết... Nếu anh xảy ra chuyện em biết sống sao?" Tô Dạng Nhiên ôm anh thật chặt, giống như chỉ có vậy thì nỗi lo lắng trên đường tới đây mới biến mất, cô sợ đến mức không nghĩ được gì, Tô Dạng Nhiên không biết nếu Thẩm Quyến xảy ra chuyện thật thì cô nên làm gì? Nếu như không có anh, cô phải sống thế nào?

Thẩm Quyến nâng mặt cô lên, Tô Dạng Nhiên khóc tới nổi mắt và chớp mũi đều hồng, anh nhòm người hôn lên đôi môi ẩm ướt của cô một cái, dán chặt vào nói: "Xin lỗi vì để em lo lắng."

Lúc môi anh chuẩn bị rời đi, đôi tay nhỏ bé bất thành linh bám vào ót anh, làm sâu thêm nụ hôn.

Cô dùng lực rất nhiều, ra sức ma sát, mút vào, gặm cắn, chỉ có vậy cô mới cảm thấy an toàn, chỉ có vậy cô mới cảm giác được sự hiện diện của anh, càng hôn sâu lòng cô càng yên bình, tất cả sự bất an sợ hãi đều bị nụ hôn xua đuổi.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Dạng Nhiên chủ động hôn anh, nhưng đây là lần vội vàng điên cuồng nhất, anh bị hôn đến nỗi thở không được, cô hôn không có thứ tự không dụi dăng nhưng anh đều nhận lấy cả, Thẩm Quyến biết cô bị giật mình, nếu có thể khiến cô an tâm một chút thì cứ vậy đi.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, lâu đến mức Tô Dạng Nhiên nếm được mùi máu tanh nhàn nhạt, lúc này cô mới vực tỉnh, môi trên có máu nhưng không phải là của cô, Tô Dạng Nhiên đã dày vào môi anh, phía trên vẫn còn tia máu đang chảy ra.

"Miệng anh..."

Thẩm Quyến dùng ngón tay chạm nhẹ, "Không sao đâu, anh không đau."

Tô Dạng Nhiên nhẹ nhàng mím môi, ánh mắt rơi vào cánh tay quần băng của Thẩm Quyến, qua từng tầng vải trắng vẫn còn thấy vết máu, cô đau lòng muốn đưa tay chạm vào nhưng sợ đụng phải vết thương anh sẽ đau, cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Quyến, "Kia... Tay anh... Còn đau không?"

Thẩm Quyến dùng bàn tay không bị thương khẽ xoa đầu cô, "Không đau."

"Anh gạt em à, vừa rồi lúc đứng ngoài cửa em còn nghe Chu Dương nói vết thương rất sâu."

"Câu ta thích phóng đại mọi chuyện lên." Thẩm Quyến thấy cô sắp khóc thì lại bổ sung, "Không tin thì anh mở ra cho em nhìn nhé?"

Tô Dạng Nhiên ngăn ra, đưa tay sờ mắt, "Anh cố ý... Cái này đã băng kỹ rồi, nếu mở ra nữa vết thương nghiêm trọng hơn thì sao?"

"Ai bảo em không tin anh."

Tô Dạng Nhiên mím môi, không lên tiếng. Thẩm Quyến nhìn cô sau đó đưa tay vén chăn lên, "Vào đây."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, "Cái giường này hơi nhỏ."

"Nhỏ cỡ nào cũng chứa vừa em." Lúc ôm Tô Dạng Nhiên, bàn tay và cổ cô lạnh như băng.

Cô do dự một lúc cuối cùng vẫn thả dếp bỏ lên giường, trên người cô còn chút hơi lạnh, anh ôm chặt eo cô kéo vào lòng mình, phủ chăn chân che kín chân, chân cô cũng lạnh.

Cơ thể Thẩm Quyến rất ấm, ôm anh giống như ôm bếp lò vậy, Tô Dạng Nhiên dán mặt mình vào bả vai anh, đột nhiên nhớ lại cảm giác luống cuống khi nghe Mạnh Điềm nói anh bị thương, bây giờ bình tĩnh rồi mới nhớ ra cần hỏi chuyện phát sinh.

Cô ngẩng đầu lên, mặt Thẩm Quyến tái nhợt mặt mày, còn có vẻ chán nản ẩn hiện, ngực cô đau nhói, đưa tay vuốt ve hai gò má anh.

Thẩm Quyến nhìn cô, bàn tay anh bao bọc bàn tay cô, hơi dùng lực, "Bác sĩ Mạnh báo cho em biết à?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Em đều biết cả, em cũng biết bây giờ nhất định anh không chịu nổi, nhưng mà... Anh đã cố hết sức rồi."

"Anh vẫn không thể cứu được đứa nhỏ." Gọng nói anh trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Xin lỗi

Editor: Wíoo

Thẩm Quyến theo nghiệp bác sĩ nhiều năm, đã cứu tính mạng của vô số người, nhưng cũng có không ít người không thể cứu được, anh vẫn lý trí đi an ủi mất mát của người nhà bệnh nhân, thấy biết bao chuyện sinh tử lẽ thường, nhưng đứa bé này có đôi mắt quá sáng quá xinh đẹp.

Cặp mắt kia chứa đầy khát vọng với thế giới, nhưng đôi mắt đó sẽ không mở ra lần nào nữa, chỉ cần nghĩ đến đây Thẩm Quyến đã cảm thấy hốt hoảng, cho nên lúc cha đứa bé cầm dao xông tới, anh vốn có thể tránh thoát nhưng khi nhìn đến cặp mắt kia thì hoàn toàn sững sờ.

Thẩm Quyến chợt hiểu ra, đứa bé kia có ánh mắt rất giống cha mình, tuy đẹp nhưng trong mắt ông ấy chỉ còn lại tro tàn và nỗi tuyệt vọng, một thoáng mắt hờn, anh bị con dao làm thương tổn cánh tay.

"Bác sĩ cũng là người, cũng có việc không thể làm, không phải vạn năng."

Hốc mắt anh hơi đỏ, lại làm bầm một tiếng, "Không phải vạn năng."

Đúng vậy, anh cũng chỉ là một bác sĩ có năng lực y khoa mạnh hơn người khác một ít, năng lực càng lớn trách nhiệm càng nhiều, không biết từ lúc nào mà điều này lại trở thành gánh nặng đeo bám.

Tô Dạng Nhiên biết mình chỉ có thể nói tới đây, có một số việc người khác nói nhiều tới đâu cũng vô dụng, việc cô có thể làm bây giờ là ở bên cạnh anh, nghĩ vậy Tô Dạng Nhiên càng ôm anh chặt hơn.

Thẩm Quyến cảm nhận được Tô Dạng Nhiên tăng thêm lực ôm nên rũ mắt xuống nhìn, sau đó cũng ôm cô thật chặt, hai người không nói gì nữa, có thể là vào lúc này chuyện gì cũng không quan trọng, rất lâu sau cô mới hỏi: "Tôi nay chúng ta ở lại hả?"

Cô nói chúng ta cho nên anh hiểu, tôi nay anh về thì cô về, anh không về thì cô sẽ ở lại bệnh viện với anh.

Thẩm Quyến nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ trễ thật, căn phòng này bệnh viện đã cấp cho anh, vì vậy Thẩm Quyến nói: "Muộn rồi, không về nhà."

"Ừ." Tô Dạng Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Bởi vì chuyện này nên Thẩm Quyến bị bắt ép nghỉ ngơi, hơn nữa còn ở ngay trong phòng bệnh, chỉ cần anh vừa nhúc nhích, người đầu tiên hành động chính là Tô Dạng Nhiên.

Lúc thay thuốc Tô Dạng Nhiên nhìn thấy vết thương, mắt cũng đỏ lên, sâu như vậy mà anh còn nói dối mình bị thương nhẹ, nhưng nghĩ đến việc anh sợ mình lo lắng, cô cũng không trách được.

Thẩm Quyến nằm viện mấy ngày, hôm nào Tô Dạng Nhiên cũng ở bệnh viện tự mình chăm sóc anh, hình ảnh tóc tai rối bù mặt mũi trắng bệch thậm chí mang cả dép chạy tới bệnh viện của cô được các bác sĩ y tá cổ động tuyên dương, bây giờ trong ngoài bệnh viện ai cũng biết bác sĩ Thẩm có bạn gái tốt.

Bởi vì phải ở bệnh viện chăm sóc anh nên Tô Dạng Nhiên gửi tiểu cầu cho nhà Lục Hi Hòa trông coi giùm, lúc chị biết anh nằm viện cũng hết hồn không nhẹ, sang đây thăm, thấy sắc mặt anh không tệ lắm thì mới yên tâm.

Thẩm Quyến dặn chị không được để cho người nhà biết, không phải chuyện lớn, không muốn bọn họ lo lắng, Lục Hi Hòa suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý.

Nhưng không ngờ hôm đó bệnh viện có một vị khách không mời mà tới, lúc đến Thẩm Lan Du trùng hợp gặp một cô gái xinh đẹp ngồi cạnh giường bệnh đút com cho con trai, cách cửa thủy tinh không nghe được hai người nói gì nhưng nhìn sắc mặt thôi bà cũng đủ biết.

Cuối cùng Chu Dương đi qua phòng bệnh thấy bà, hỏi thăm một tiếng, "Dì à, xin hỏi dì là?"

Thẩm Lan Du ôn hòa cười với Chu Dương, chỉ chỉ người nằm trong phòng bệnh nói: "Dì là mẹ của nó, qua đây thăm nó."

Chu Dương lập tức lễ phép, "Chào dì ạ."

Tiếng người bên ngoài phòng bệnh làm người bên trong chú ý.

Thẩm Lan Du cũng đẩy cửa đi vào, ánh mắt bà rơi vào người Tô Dạng Nhiên, vừa nãy chỉ nhìn đến gò má, bây giờ cẩn thận nhìn lại thì thấy cô gái này thật xinh đẹp, trắng trắng hồng hồng.

Thẩm Quyến nhìn Thẩm Lan Du gọi mẹ, Tô Dạng Nhiên cũng lập tức đứng lên, vừa lễ phép vừa khấn trương gọi dì, cô vừa mới biết bà là mẹ anh khi bà đẩy cửa đi vào.

Cô chưa từng nghĩ hai người sẽ gặp nhau trong tình huống này, hơn nữa mẹ Thẩm Quyến nhìn qua rất trẻ, vô cùng có khí chất, là người mà chị gặp một lần đã có ấn tượng tốt.

Thẩm Lan Du chỉ liếc mắt nhìn anh một cái sau đó cười híp mắt nhìn về phía Tô Dạng Nhiên, bà gật đầu, "Cháu là tiểu Tô phải không?"

Tô Dạng Nhiên bối rối, có hơi thụ sủng nhược kinh, cô vội vàng gật đầu, "Dạ đúng vậy."

Thẩm Lan Du đi tới cạnh cô, Tô Dạng Nhiên vội vàng cảm ghé qua cho bà, "Dì ngồi đi ạ."

Thẩm Lan Du biết cô lo lắng cái gì nhưng bà tự nhận mình không phải là người mẹ chồng hung dữ, bà còn vô cùng dân chủ cởi mở nữa là, huống chi cô gái này còn có ngoại hình đẹp, tính cách cô vẻ cũng không tệ, nhất là vừa rồi lúc đút com cho con trai, vẻ yêu thương không giấu được hiện cả trong mắt cô, hai đứa trẻ thích nhau đương nhiên là bà mừng rồi, vì vậy Thẩm Lan Du cười càng dịu dàng hơn.

"Cháu cũng ngồi đi, đừng khách sáo."

Tô Dạng Nhiên vội vàng kéo một cái ghế khác ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thẩm Lan Du nhìn hộp com đặt gần đó, món ăn đơn giản nhà làm, có mặn có chay, còn có canh, hỏi: "Cháu nấu cho nó à?"

Tô Dạng Nhiên, "Dạ, làm vài món ạ."

Thẩm Lan Du nhìn Thẩm Quyến một cái, cười nói: "Số con may thật, gặp được cô gái vừa đẹp vừa tốt."

Thẩm Lan Du biết chuyện là do Hi Hòa lỡ miệng nói ra, lúc chưa biết rõ ràng bà còn gấp như con kiến nhảy trên chảo nóng, nhưng cuối cùng được con gái trấn an, biết con trai không có gì đáng ngại thì mới yên tâm một phần, lúc sau nghe Hi Hòa nói tiểu Tô đang chăm sóc Thẩm Quyến thì lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới, nhưng bà tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng mình muốn nhìn mặt con dâu tương lai nên mới vội tới đây.

Bà không nói người khác cũng có thể nhìn ra, Thẩm Quyến không vạch trần mẹ mình mà phụ họa nói: "Đúng vậy, số con tốt thật."

"Con phải đối xử tốt với con gái nhà người ta đấy."

"Dạ dạ dạ, nhất định vậy mà."

Tô Dạng Nhiên bị Thẩm Quyến và mẹ anh trái một câu phải một câu làm bối rối... Việc gặp phụ huynh lần này quá đột ngột, hơn nữa còn khác hoàn toàn với trí tưởng tượng của cô!!!

Thẩm Lan Du vốn là người phụ nữ hiền lành, tận mắt nhìn thấy Tô Dạng Nhiên xong thì hài lòng trăm phần trăm, bà là người luôn luôn cư xử thân thiện thoải mái với người mình mến.

Tô Dạng Nhiên cũng cảm giác được đi Thẩm thích mình, cô không lo lắng và khách sáo nữa, trò chuyện với bà vô cùng thoải mái, tính cách của Tô Dạng Nhiên luôn khiến người khác vui vẻ, trong một lúc ngắn ngủi cô đã làm Thẩm Lan Du cười không thấy mặt trời, hai người trò chuyện ăn ý thoải mái tới mức hoàn toàn quên mất Thẩm Quyến.

Thẩm Quyến nhìn hai người phụ nữ tám chuyện quên trời quên đất, trong lòng vừa ngọt vừa yên tâm, anh nhìn hộp thức ăn trên bàn, cuối cùng tự mình ra tay.

Nếu như lúc này có người đi qua cửa phòng bệnh nhất định sẽ thấy một màn này, bác sĩ Thẩm yên lặng ăn com, còn nằng dâu của anh và mẹ ngồi ở cuối giường trò chuyện cười tít mắt.

Thẩm Quyên nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương khép miệng rất nhanh, chỉ cần không vận động mạnh thì sẽ không đau nữa, nhưng nơi vết dao chạm vào chưa lành hẳn, cấp trên không cho Thẩm Quyên đi làm ngay mà bắt về nhà nghỉ ngơi một tuần lễ cho khỏe.

Một tuần sau, vết thương trên cánh tay đã bắt đầu kết vảy, Tô Dạng Nhiên đi với anh đến bệnh viện kiểm tra lại, lúc Thẩm Quyên đi vào kiểm tra, Triệu Gia Viên đột nhiên chạy tới, "Chị Nhiên, chị Nhiên!"

Tô Dạng Nhiên nhìn cô ấy chạy không kịp thở, hỏi: "Em sao thế? Xảy ra chuyện gì à?"

Triệu Gia Viên thở chậm lại, nói: "Là ba mẹ tiểu Xương, em vừa nhìn thấy bọn họ."

Tô Dạng Nhiên biết tiểu Xương là đứa bé không cứu được mạng.

"Cho nên?"

"Hôm trước ba tiểu Xương làm bác sĩ Thẩm bị thương đó. Bác sĩ Thẩm không truy cứu mà để ông ta đi, nghe nói vợ chồng bọn họ trở về sắp xếp tang sự cho con, mà mấy ngày trước hai người đó lại tới bệnh viện nữa."

Tô Dạng Nhiên nhíu mày, "Sau đó thì sao? Bọn họ lại muốn làm gì nữa?"

Triệu Gia Viên thấy cô nói vậy là biết hiểu lầm rồi, vì vậy vội vàng nói: "Bọn họ không làm gì cả, chỉ tới xin lỗi bác sĩ Thẩm."

Sắc mặt Tô Dạng Nhiên vẫn như cũ, không nói gì.

Triệu Gia Viên tiếp tục nói: "Tụi em đã nói là bác sĩ Thẩm về nhà nghỉ ngơi nhưng bọn họ vẫn kiên trì tới tìm anh ấy, nói rằng nếu không xin lỗi thì không an tâm." Đang nói, cô ấy đột nhiên kéo tay áo cô, "Chính là bọn họ, nhất định có người nói cho họ biết bác sĩ Thẩm kiểm tra ở đây rồi."

Tô Dạng Nhiên nhìn sang hướng Triệu Gia Viên chỉ, thấy một đôi vợ chồng trung niên đang đi tới đây, mặt bọn họ không tốt lắm, có vẻ tiểu tụy.

Hai vợ chồng cũng thấy hai người Tô Dạng Nhiên, bọn họ không biết cô nhưng biết Triệu Gia Viên, người phụ nữ hỏi: "Y tá tiểu Triệu, có phải bác sĩ Thẩm ở bên trong không?"

Triệu Gia Viên nhìn Tô Dạng Nhiên một cái sau đó gật đầu, "Vâng, ở trong đó." Thấy người phụ nữ nhìn Tô Dạng Nhiên, cô ấy giới thiệu, "Đây là bạn gái của bác sĩ Thẩm, họ Tô."

Người phụ nữ định nói gì đó thì cửa phòng kiểm tra bật mở, Thẩm Quyên đi ra, vừa ra đã thấy hai vợ chồng họ ngoài cửa.

Người đàn ông nhìn thấy Thẩm Quyên thì quỳ xuống, vợ ông ta cũng quỳ xuống theo, người xung quanh đều bị hai vợ chồng làm hết hồn.

Giọng người đàn ông khàn khàn, "Xin lỗi bác sĩ Thẩm, hôm đó tôi kích động quá, tôi xin lỗi anh, hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tay không

Editor: Wioo

"Rất xin lỗi bác sĩ Thẩm, hôm đó tôi kích động quá, tôi xin lỗi anh, hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi."

Giọng người đàn bà nức nò, "Bác sĩ Thẩm, lúc đó cha đứa nhỏ mất kiểm soát, anh ấy không đúng, anh ấy không chấp nhận nổi việc tiểu Xương đã mãi ra đi nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, rất xin lỗi."

Bọn họ vừa nói vừa quỳ xuống, người xung quanh bị giật mình, ngay cả Thẩm Quyên cũng sửng sốt hai giây, sực tỉnh rồi vội vàng đưa tay đỡ hai vợ chồng dậy, "Hai người đừng làm thế, mau đứng dậy đi."

Vợ chồng bọn họ không chịu đứng lên, vừa nói xin lỗi vừa khóc, lệ rơi đầy mặt, nhìn vô cùng chật vật.

"Rất xin lỗi bác sĩ Thẩm, rất xin lỗi..."

"Bác sĩ Thẩm, lúc ấy đầu óc tôi mông mị, lòng đau như bị moi ra vậy, tôi làm ra chuyện ngu xuẩn, tôi sai, hy vọng anh có thể tha thứ cho chúng tôi, tôi sẽ quỳ ở đây xin lỗi anh."

Ánh mắt Thẩm Quyên thoáng qua tia khó xử, anh trầm giọng nói: "Tôi tha thứ cho hai người, hai người mau đứng dậy đi."

Tô Dạng Nhiên đứng bên cạnh Thẩm Quyên, cô chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng không nói một lời, chỉ mượn ống tay áo rộng lạng lẹ nắm tay anh, cô cảm nhận được sự đáp lại, mười ngón tay siết chặt.

Người phụ nữ nhìn Tô Dạng Nhiên, bà đột nhiên cầm tay cô, khóc nói: "Cô Tô, chúng tôi cũng xin lỗi cô, hy vọng cô có thể tha thứ."

Lúc này Tô Dạng Nhiên mới nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh như băng không chút ấm áp, cầm tay anh chặt thêm, "Bạn trai tôi là một bác sĩ, dù là từ đạo đức nghề nghiệp hay từ trách nhiệm thì anh ấy sẽ lựa chọn tha thứ cho hai người, nhưng tôi là người nhà của anh ấy, tôi không tha thứ được."

Nói xong câu này, hình như cô nghe thấy tiếng có người hít vào một hơi, nhưng Tô Dạng Nhiên không quan tâm, chỉ trời mới biết vừa rồi cô cố gắng khống chế mình thế nào.

"Hai người mất con, tôi có thể hiểu được hai người khổ sở tuyệt vọng thế nào, đứa trẻ không cứu được ai cũng đau lòng, nhưng..." Tô Dạng Nhiên dừng lại nhìn bọn họ, nói rõ từng câu từng chữ, "Hai người cũng không nên làm tổn thương một người vô tội, các bác sĩ cứu sống người, một ca giải phẫu có thể mất mấy tiếng thậm chí là mười mấy tiếng, mắt không dám chớp để liều mạng đi theo Diêm Vương cướp người về, cứu sống thì được mọi người cảm tạ ân đức, lúc này bọn họ chính là thiên sứ áo trắng, không cứu được thì trong chớp mắt biến thành lang băm lông dạ đen tối, muốn lột chiếc áo khoác màu trắng thậm chí là cả da thịt họ, dùng ngôn ngữ nhục mạ, uy hiếp, từ khi nào bác sĩ lại trở thành bùa đòi mạng rồi? Cứu

được người thì bác sĩ được sống, không cứu được thì phải chết, nếu người nhà bệnh nhân đều giống như mấy người thì còn ai dám làm giải phẫu? Còn ai dám làm bác sĩ?"

"Bác sĩ cũng là người, cho dù y thuật cao tới đâu thì bọn họ cũng chỉ là người bình thường, biết rõ là cơ hội mong manh nhưng vẫn dốc hết toàn lực, dù có cứu được hay không thì bọn họ đều ráng cố gắng, không có bác sĩ nào không hy vọng bệnh nhân mình khỏe mạnh, bọn họ còn muốn bệnh nhân được sống hơn cả mấy người kia, khi trơ mắt nhìn một sinh mạng từ từ biến mất, bọn họ cũng đang chịu đựng sự đau đớn đó, không ít hơn các người là bao nhiêu đâu."

"Anh ấy đã làm sai điều mà phải bị đối xử như vậy? Ông chém xuống một nhát dao, nếu như anh ấy không tránh được, nhẹ thì đôi tay này bị phế, nặng thì có lẽ ngay cả mạng sống cũng không còn, tôi chỉ muốn hỏi ông, nếu anh ấy xảy ra chuyện, tôi không liên quan sao? Cha mẹ người nhà anh ấy không liên quan sao? Nếu gây ra chuyện như thế, ông sẽ làm thế nào để đền bù, một câu xin lỗi, một lần quỳ xuống là có thể giải quyết?"

Nói xong lời cuối cùng, hốc mắt Tô Dạng Nhiên đỏ lên, từng câu nói của cô đều lọt vào tai của mọi người, ai cũng trầm mặc, nhân viên y tế ở đó cũng đỏ mắt, trong bệnh viện, mỗi năm đều có người đồng nghiệp bởi vì chuyện như vậy mà bị thương thậm chí là bỏ mạng, cô đã nói ra tiếng lòng của bọn họ.

Tô Dạng Nhiên nói rất đúng, bọn họ là bác sĩ, cũng bởi vì là bác sĩ nên phải tha thứ, nhưng người nhà bọn họ đòi này cũng không tha thứ được.

Sau khi lên xe, Tô Dạng Nhiên nhìn người cả đường im lặng, mím môi, vừa nãy nói nhiều như thế nhưng cô không thấy hối hận. Tại sao phải tha thứ? Bởi vì bọn họ mất con? Cô biết phải đòi vị trí cảm thông nhưng cô không bỏ qua cho người cố ý làm người khác bị thương được, mình đáng thương thì được quyền làm tổn thương người khác sao? Huống chi còn là một người từng liều mạng cứu con mình.

"Em không hối hận... về những lời mình vừa nói. Em không cảm thấy mình sai..." Cô cúi đầu nghẹn ngào.

Thẩm Quyến sững sờ, ánh mắt Tô Dạng Nhiên đầy nước, giọng nói nghẹn ngào uất ức, tìm anh đập nhanh, "Ai nói em sai?"

Tô Dạng Nhiên tố cáo, "Vậy tại sao nãy giờ anh không nói chuyện với em?" Đang lúc chất vấn thì nước mắt rớt xuống, nhìn cô bây giờ tui thân hết sức.

Thẩm Quyến thấy vậy thì biết hẳn là sự yên lặng vừa rồi khiến cô hiểu lầm, vì vậy anh lập tức đưa tay ôm cô vào lòng, trấn an, "Vì anh đang suy nghĩ một ít chuyện, rất phấn khởi."

"Phấn... Phấn khởi cái gì?"

"Phấn khởi vì chuyện vừa rồi đó, em bảo vệ anh, hiểu anh."

Thẩm Quyến nói thật, hành động vừa nãy của cô như ngàn đọt sóng vỗ vào lòng anh, mỗi câu mỗi chữ đều chạm đến đáy tim, ngực Thẩm Quyến nóng lên, được người mình yêu bảo vệ thì ra hạnh phúc đến thế.

Theo nghề bác sĩ nhiều năm, Thẩm Quyến không có thói quen tâm sự với người thân những chuyện này, chỉ báo tin mừng không báo tin buồn, tình huống này cũng không phải lần đầu tiên gặp phải, sau mỗi lần gây chuyện, người nhà bệnh nhân đều nói xin lỗi, anh đã quen và thậm chí là không có cảm xúc, nhưng ngày hôm nay, Tô Dạng Nhiên dùng cơ thể mỏng manh bảo vệ anh, một màn khi nãy làm trái tim Thẩm Quyến lộn sới trào.

Nghe anh nói vậy Tô Dạng Nhiên càng thấy khó chịu hơn, chỉ có bản thân biết lúc ấy sợ cỡ nào, bây giờ nghĩ lại còn rét cả người, cô biết rất rõ mình không thể mất anh, từ lúc nào Thẩm Quyến đã trở thành một phần sinh mạng của cô rồi.

"Thẩm Quyến, thật ra em rất sợ, sợ thật sự, em sợ anh xảy ra chuyện thì em biết sống thế nào?"

Thẩm Quyến đưa tay nâng gò má cô, lau khô từng giọt nước mắt, cuối cùng đặt môi lên đôi môi hơi run rẩy của cô, đây chắc là nụ hôn thuần khiết nhất, không có tình dục, chỉ có sự dịu dàng và thương cảm.

Sau khi tay lạnh hoàn toàn anh mới trở lại bệnh viện đi làm, sự kiện kia chìm xuống, về sau Thẩm Quyến không nói Tô Dạng Nhiên cũng không hỏi, cuộc sống nên diễn ra thế nào thì tiếp tục thế ấy.

Lúc ăn cơm, Thẩm Quyến có nói với cô một chuyện, vài ngày nữa anh phải đến Yên Thành một chuyến, ở đó sẽ diễn ra một buổi nghiên cứu y khoa, viện trưởng cử anh đi tham gia.

"Phải đi bao lâu?"

"Khoảng một tuần."

Tô Dạng Nhiên trề môi dưới, "Đi lâu vậy à?"

Thẩm Quyến cười, "Đúng vậy, không nỡ để anh đi hả?"

Tô Dạng Nhiên biau môi, "Nếu vậy thì anh không đi được không?" Đương nhiên là cô đùa rồi, làm gì có công việc nào muốn đòi là đòi được liền?

Thẩm Quyến cũng chiều ý cô, "Được, em bảo không đi thì anh không đi nữa."

Tô Dạng Nhiên không nhịn cười được, biết là lời này chỉ để chọc mình thôi nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, con gái thích nghe mấy lời này mà, "Khi nào thì đi, có ngày chính xác không?"

"Hết thứ ba."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừm, vậy được, hôm đó em đưa anh đi."

Thẩm Quyến cũng gật đầu, "Ừ, anh cầu còn không được nữa là."

"Đúng rồi, anh đi một mình hả?"

"Không, còn Chu Dương nữa."

"Vậy cũng tốt, coi như là có bạn."

Mười giờ sáng thứ ba Thẩm Quyến lên máy bay, Tô Dạng Nhiên giúp anh sắp xếp hành lý, mang quần áo, làm xong cô lập tức bị anh lôi lên giường, ngày mai phải đi, lại đi tới một tuần cho nên Thẩm Quyến cứ đề cô mấy bận, thiếu chút nữa là ép khô Tô Dạng Nhiên luôn, lúc này anh mới bỏ qua cho cô.

Hậu quả chính là hôm sau, Tô Dạng Nhiên thức dậy với tứ chi đau nhức, eo hông rệu rã, lúc trang điểm cũng thờ hào hển, ngược lại người nọ đang đứng trước kính sửa sang quần áo, tinh thần vô cùng thoải mái.

Chú ý tới ánh mắt của cô, Thẩm Quyển xoay người lại, mỉm cười, "Nhìn anh lâu thế chắc anh đẹp lắm hả?"

Tô Dạng Nhiên không trả lời, chỉ ném cho anh một ánh mắt xem thường.

Hai người ăn sáng xong mới ra sân bay, tụ hội với Chu Dương ở cửa.

Chu Dương nhìn hai người thân thân thiết đi tới, lâm cầu độc thân bị thương biết bao nhiêu, cậu ta vẫn cong môi vẫy vẫy tay, "Bác sĩ Thẩm, chị Nhiên, ở đây ở đây."

"Có một mình à?" Thẩm Quyển hỏi.

Chu Dương: "... Show ân ái cũng được đi, sao còn ngược người ta nữa?

Chờ hai người bọn họ lên máy bay xong Tô Dạng Nhiên mới lái xe về, trên đường cô nhận được cuộc gọi từ Cố Tư Liễm, Cố Tư Liễm hẹn gặp mặt, không biết vì chuyện gì nữa, bọn họ hẹn nhau ở quán cà phê trên đường Hoàn Khê.

Vào cửa, Tô Dạng Nhiên liếc mắt đã thấy anh trai đang ngồi tựa vào cửa sổ, Cố Tư Liễm cũng nhìn thấy cô, ngoắc ngoắc tay mỉm cười.

"Nhiên Nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cảnh trong mơ

Editor: Wioo

"Nhiên Nhiên?"

Tô Dạng Nhiên mỉm cười đi tới: "Anh hai!"

Cô ngồi xuống, Cố Tư Liễm kêu phục vụ bàn tới, quen thuộc gọi hai tách cà phê, Tô Dạng Nhiên nghe thấy, cười, "Trí nhớ anh tốt thật."

Cố Tư Liễm cũng cười, "Lần nào em cũng uống cà phê, không lẽ trí nhớ anh kém tới mức không nhớ nổi à?"

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

"Anh hai, hôm nay anh tìm em có chuyện gì hả?" Tô Dạng Nhiên chủ động hỏi.

Cố Tư Liễm ngừng cười, nói: "Đúng là có chuyện muốn nói với em."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Vâng, anh nói đi."

"Đầu tiên là chuyện Tư Dư lần trước, em ấy không đúng, anh là anh trai nên thay mặt nói xin lỗi em, nó đúng là không hiểu chuyện." Nói tới đây trên mặt Cố Tư Liễm xuất hiện mấy phần áy náy.

Tô Dạng Nhiên nhìn ra được sự chân thành, nói: "Không sao đâu, chuyện này qua rồi."

Tình tình Cố Tư Dư không tốt, tự do phóng khoáng, muốn khóc thì khóc muốn nháo thì nháo, có người cưng chiều nên mới sinh sự, cô ta sống thoải mái hơn cô nhiều, vĩnh viễn Tô Dạng Nhiên cũng không biết thật ra đáy lòng mình hâm mộ cô ta như vậy.

"Em không gây sự như nó, còn có..." Cố Tư Liễm ngừng nói, mòóc từ trong túi ra một tấm hình đưa cho cô.

Tô Dạng Nhiên nhận lấy, "Đây là cái gì?"

Lật lại cô mới thấy rõ tấm hình, trong hình là một người đàn ông trung niên anh tuấn, bên cạnh ông là cô gái đang nở nụ cười rục rờ, con người Tô Dạng Nhiên co rút, hai người quen thuộc vô cùng, cô gái trong hình là cô thời cấp ba mà người đàn ông kia là cha ruột cô, bức ảnh này được Tần Trăn chụp ở trước cổng trường khi cô thi đỗ cấp ba.

Tấm hình này vẫn luôn nằm sâu trong ví ông ấy, sau khi ông xảy ra chuyện, tấm hình biến mất không thấy tăm hơi, Tần Trăn nói có lẽ lúc dọn nhà nó đã bị mất, Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Tư Liễm

Cố Tư Liễm yên lặng hai giây sau đó tiếp tục nói: "Di Tần bảo anh đem cho em."

Tô Dạng Nhiên không để ý rằng tấm hình trong tay mình đang bị siết chặt.

Ánh mắt Cố Tư Liễm nhìn bàn tay cô mấy giây, "Chuyện giữa em và di Tần anh cũng biết, anh không biết nên nói với em thế nào nữa, nhưng anh hy vọng em sống tốt, cũng hy vọng em xem anh là anh ruột, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì đừng quên rằng em vẫn còn có anh."

Tô Dạng Nhiên nhìn tách cà phê đã dẫn nguội, bỏ hình vào túi xách, tiếp đó ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt nở nụ cười, "Em biết rồi, cảm ơn anh."

Cố Tư Liễm mỉm cười, "Sao còn khách sáo với anh làm gì nữa?"

"Em và di..."

"Anh, đây là chuyện giữa em và mẹ, anh không cần bận tâm đâu, chuyện lần trước giữa em và bà ấy đã nói xong rồi." Tô Dạng Nhiên tiếp lời.

Cố Tư Liễm bậm môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

"Anh, nếu không còn chuyện gì nữa thì em về trước đây." Cô đứng dậy.

"Nhiên Nhiên, cậu ta có tốt với em không?"

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, trong mắt chứa đầy ánh sáng, "Anh ấy rất tốt."

Cố Tư Liễm cười, "Vậy thì được."

Cho đến khi thân ảnh gầy gò hoàn toàn biến mất thì anh mới thu hồi tầm mắt.

Khi Tần Trần dẫn Tô Dạng Nhiên về Cố gia, lúc ấy anh cũng đã lớn, trước khi về Cố Xướng Thịnh đã nói cho anh biết chuyện nên Cố Tư Liễm không hề bài xích mẹ con hai người.

Lần đầu tiên gặp nhau, Tô Dạng Nhiên mặc chiếc áo T-shirt đơn giản, quần jeans, tóc đuôi ngựa cột tùy tiện, dáng vẻ cô đơn, thứ khiến anh nhớ rõ nhất chính là cặp mắt vô cùng sáng trong, mang theo vẻ quyết cường và cao ngạo mà những người cùng lứa tuổi không có.

Suy nghĩ mông lung, anh bụng lỳ cà phê lên uống cạn. Cà phê đã nguội, hơi đắng, lan tới tận tim.

Sau khi tắm xong, Tô Dạng Nhiên ngồi ở mép giường sấy tóc, nhìn thấy túi xách đặt ở một góc, cô nghĩ đến chuyện tắm hình, đi tới lấy ra.

Tô Dạng Nhiên nhìn người đàn ông trong hình, những chuyện liên quan tới ông đều cất trong ngăn tủ kín đáo, cũ kỹ không chịu nổi, nếu không cố gắng lục lọi thì có lẽ không tìm ra được, lần nữa nhìn ông, cô lại có ảo giác như thứ gì đó vừa thức tỉnh, từng mảnh ghép dần dần sắp xếp lại.

Cô nhìn quá chăm chú nên chú ý tới mấy thanh niên mặc đồng phục học sinh đứng phía sau, chỉ có một người là nhìn rõ, vèn vèn một bên mặt, có lẽ do hình đã cũ nên phần mặt đó còn mờ mờ, không biết tại sao Tô Dạng Nhiên lại cảm thấy thiếu niên này rất quen thuộc, cô... có biết cậu ta không nhỉ?

"Đỉnh đỉnh đỉnh ——" suy nghĩ bị cú điện thoại phá tan.

Cô nhìn thử, trên màn hình lóe lên tên Thẩm Quyển, Tô Dạng Nhiên thuận tay nhét tấm hình xuống gối, nghe điện thoại.

"A lô?"

Bên kia Thẩm Quyển nghe được giọng cô, cười, "Nhớ anh không?"

Tô Dạng Nhiên cũng bật cười, "Anh vừa đi mà, đâu có nhớ anh nhanh vậy đâu."

Thẩm Quyển bị cô chọc cười, "Nhưng anh vừa ra khỏi Tần Thành là nhớ em liền, anh nhớ em quá, biết làm sao giờ?"

"Ừm... Vậy anh cứ nhớ tiếp đi."

"Không có lương tâm."

Tô Dạng Nhiên nghe đầu kia truyền tới tiếng nước nhỏ giọt, vì vậy hỏi một câu, "Bên kia mưa hả anh?"

"Em nghe tiếng hả?"

"Đúng vậy."

"Là trời mưa."

"Lớn lắm không?"

"Không lớn lắm, nhưng dự báo thời tiết nói mấy ngày nay Yên Thành đều có mưa."

"Ây da." Tô Dạng Nhiên đột nhiên kêu một tiếng, "Em quên xem dự báo thời tiết trước khi anh đi rồi." Quần áo cô cho vào vali đều dựa theo thời tiết ở Tần Thành.

"Không sao đâu, mặc dù mưa nhưng không lạnh."

"Nếu lạnh thì anh nhớ mua quần áo dày mặc nha."

"Em yên tâm, anh đâu phải là con nít."

Sáng mai anh còn phải đi đến Đại học Yên Thành tham gia buổi nghiên cứu thảo luận về y học cho nên hai người trò chuyện khoảng một giờ, gần mười một giờ thì cúp điện thoại.

Vì tấm hình đã lâu không thấy, buổi tối Tô Dạng Nhiên ngủ không yên ổn, mấy lần đều nằm mơ thấy cha mình, còn thấy một người thiếu niên vóc dáng cao ráo, mặt mũi mơ hồ, trong mơ cô vẫn luôn đuổi theo cậu ta nhưng người thiếu niên kia dường như không vui vẻ mấy.

Cậu ta đi rất nhanh, cô không theo kịp nữa, ngay tại lúc hai người dần dần cách xa, cậu ta đột nhiên dừng bước, nói một câu mà cô có ấn tượng đặc biệt sâu sắc, quý nói dối.

Sáng sớm hôm sau, Tô Dạng Nhiên lảo lảo ba chữ này tỉnh dậy, cô nhìn trần nhà trắng như tuyết, lên tiếng, "Quý nói dối..."

Cậu ta đang nói mình sao? Nhưng mà mình không phải quý nói dối!

Đêm qua nằm mơ hỗn loạn, người không thoải mái lắm, cô xoa xoa trán, chậm chạp rời giường thì nhận được điện thoại của Thẩm Lan Du, bà biết Thẩm Quyển đã đi công tác nên cố ý mời cô qua ăn cơm, Tô Dạng Nhiên không biết làm sao, đây là lần đầu tiên cô đi qua nhà Thẩm Quyển ăn cơm, một mình làm sao dám?

Thắm Lan Du lo cô không biết đường nên nói một lát nữa Lục Hi Hòa sẽ đến đón, bảo cô không cần lo lắng, bà ấy đã chuẩn bị chu đáo như vậy dĩ nhiên là cô phải đồng ý rồi, cúp điện thoại không bao lâu cô lại nhận được tin nhắn Wechat từ Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa: Nhiên Nhiên, mười giờ chị đến nhà em nha.

Mười giờ? Tô Dạng Nhiên nhìn thời gian, bây giờ đã hơn tám giờ rồi, khoảng một giờ nữa Lục Hi Hòa sẽ tới, trong một tiếng này cô phải thức dậy, trang điểm, còn phải làm com cho tiểu cầu, cô vội vàng bò xuống giường rồi trả lời.

Tô Dạng Nhiên: Dạ, chị.

Trả lời xong Tô Dạng Nhiên lập tức ném điện thoại lên giường rồi vọt vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu, làm xong hết cũng gần mười giờ, cô lại nhận được tin nhắn của chị.

Lục Hi Hòa: Nhiên Nhiên, chị đến rồi, ở cửa tiểu khu.

Tô Dạng Nhiên: Em tới liền.

Tô Dạng Nhiên mặc áo khoác, cầm lấy quà đã chuẩn bị, trước khi ra ngoài còn tạm biệt tiểu cầu.

Chưa ra khỏi cửa bao lâu cô đã thấy xe của Lục Hi Hòa, Tô Dạng Nhiên lập tức đi tới, mở cửa xe ngồi xuống, thắt dây an toàn, "Chị, chị thật đúng giờ."

Lục Hi Hòa cười nói: "Đương nhiên rồi." Chị ấy thấy quà trong tay cô, lại hỏi: "Em còn chuẩn bị quà nữa à?"

Nói tới đây Tô Dạng Nhiên không thể không báo phục sự lo xa của mình, lần trước đi dạo trung tâm mua sắm với Thắm Quyên đã nghĩ ra chuyện này, sẵn tiện hỏi luôn sở thích của chú dì.

"Mẹ chị mà biết là cảm động không thôi." Lục Hi Hòa nói.

"Chú dì thích là em vui rồi."

"Chị cần là em tặng đảm bảo hai người họ đều thích." Lần trước về nhà cô đã nghe Thắm Lan Du nói bà đã biết chuyện, Tô Dạng Nhiên hoàn toàn khiến bà đề tâm, ba câu thì hai câu nhắc đến cô, ba cô còn chưa kịp Tô Dạng Nhiên nhưng nghe vợ mình đánh giá cao, ông cũng tự nhiên quý mến bạn gái của con trai.

"Đúng rồi chị, em cũng có quà muốn tặng chị."

"Thật hả? Chị cũng có à?" Lục Hi Hòa không hề thiếu quà do người khác tặng nhưng nếu là Tô Dạng Nhiên đưa, cô vẫn vô cùng mong đợi.

"Dạ, nhưng mà cảm ra thì không tốt lắm, lát nữa lúc về chị lên nhà ngồi chơi nhé."

"Hả?" Tô Dạng Nhiên vừa nói Lục Hi Hòa càng mong đợi hơn, rốt cuộc là gì mà cảm ra không tốt.

"Vây cũng được, chị vô cùng mong đợi."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhớ ra

Editor: Wioo

Cuối tuần hai đứa nhỏ đều ở đây, tiểu Chanh và tiểu Cà Chua rất thích Tô Dạng Nhiên, sáng sớm nghe nói cô sẽ tới nên chưa tới giờ đã đứng chờ ngoài cửa, thấy Lục Hi Hòa lái xe từ xa tới thì nhảy tung tung, vui vẻ la lên với ông ngoại bà ngoại đang ở trong phòng.

"Ông ngoại bà ngoại, mẹ và mợ về rồi!"

Nghe được tiếng tiểu Chanh, Thắm Lan Du lập tức đi ra, xe của Lục Hi Hòa cũng đang chạy vào sân. Tô Dạng Nhiên và Lục Hi Hòa xuống xe, tiểu Chanh lập tức kéo em mình xẹt tới, ngọt ngào thưa, "Mẹ, mợ."

Mặt Tô Dạng Nhiên đỏ lên, đây không phải là lần đầu tiên đứa nhỏ gọi cô là mợ, nhưng lần này lại gọi ngay trước mặt người lớn, Thắm Lan Du cũng không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì bà đã sớm coi Tô Dạng Nhiên là con dâu luôn rồi.

"Về rồi à, hai đứa mau vào nhà rửa tay ăn com." Bà cười nói.

Tô Dạng Nhiên lễ phép thưa gọi, lấy quà từ trong xe ra đưa tới, Thắm Lan Du nhận đồ, miệng vẫn lẩm bẩm bảo lần sau không cần mang gì cả, tới là tốt rồi. Vào nhà đã thấy Lục Trường Vĩ đang bung thức ăn ra, đây là lần đầu Tô Dạng Nhiên gặp ông, cô lập tức cúi người hỏi thăm sức khỏe.

Lục Trường Vĩ cứ nghe vợ và con gái nói Tô Dạng Nhiên được lắm nhưng trăm nghe không bằng một thấy, ấn tượng đầu tiên cô dành cho ông rất tốt, ngoại hình xinh đẹp còn rất lễ phép.

Lúc ăn com không có quy tắc gì rườm rà cả, muốn nói cái gì thì nói cái đó, bởi vậy nên không khí trên bàn ăn vô cùng hòa hợp.

Tô Dạng Nhiên nhìn mọi người, ai cũng nở nụ cười hiền hòa, lúc nói chuyện với cô còn hết sức dịu dàng thân thiện, mang đến cảm giác quen thuộc đã lâu không có, Tô Dạng Nhiên còn nhớ lúc công ty cha chưa phá sản, gia đình cô cũng hạnh phúc như thế này, người một nhà vây quanh một cái bàn vuông nhỏ, lúc ăn com sẽ kể rất nhiều chuyện vui, sau khi xảy ra chuyện, không khí đầm ấm không còn nữa, vào Cổ gia rồi thì lại càng không thể có.

Nếu không phải là chuyện quan trọng thì tuyệt đối không được nói trên bàn com, bình thường lúc ăn com chỉ có chén đũa phát ra tiếng va chạm, ngoài ra không còn âm thanh gì nữa.

Ở Cổ gia làm cô phải kìm nén hết sức nhưng ở đây được thoải mái thả lỏng, Tô Dạng Nhiên rất thích cuộc sống thế này.

Cô biết dì Thẩm là một người phụ nữ có khí chất, chú Lục cũng là người đàn ông dịu dàng có nội dung, vì vậy nên Thẩm Quyến và chị Hi Hòa trưởng thành rất đáng hoàng.

"Nhiên Nhiên, con ăn nhiều vào nhé, đừng có bắt chước chị con gầy trơ xương ra." Thẩm Lan Du chuyển xưng hô từ tiểu Tô sang Nhiên Nhiên, bày tỏ rằng bà rất hài lòng Tô Dạng Nhiên. Tô Dạng Nhiên và Lục Hi Hòa nhìn nhau, không nói gì.

Tô Dạng Nhiên không bỏ phí thức ăn mà bà gấp cho, Thẩm Lan Du gấp cái gì cô ăn cái đó, thậm chí bà gấp cả rốt xào qua cô chỉ nhìn một cái rồi im lặng ăn, như vậy ăn xong một bữa cơm, chắc đây là lần đầu tiên Tô Dạng Nhiên ăn no nê sung sướng nhất.

Cơm nước xong, Thẩm Lan Du nhỏ giọng hỏi cô, "Con có muốn xem hình Thẩm Quyến khi còn bé không?"

Đương nhiên là cô rất hứng thú, dùng sức gật đầu, "Muốn ạ."

"Vậy dì dẫn con đi xem nhé?" Thẩm Lan Du nháy mắt.

"Được ạ!"

Thẩm Lan Du dẫn cô lên lầu, đi vào phòng ngủ của Thẩm Quyến.

Đây là lần đầu tiên Tô Dạng Nhiên bước vào phòng ngủ của anh, không giống căn phòng ở nhà chị Hi Hòa, đây là nơi Thẩm Quyến ngủ từ nhỏ đến lớn, cô rất hứng thú, tất cả bạn gái đều tò mò về phòng ngủ của bạn trai mình.

Phòng không lớn như ở chung cư hay nhà chị Hi Hòa, mặc dù nhỏ nhưng vẫn vô cùng đầy đủ, trên giá chất đầy sách, cô nhìn thử, toàn bộ sách từ nhỏ đến cấp 3 vẫn còn giữ, Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, sách của mình không biết vứt ở xó nào rồi.

Thẩm Lan Du nói: "Thằng bé từ nhỏ đã coi sách như bảo bối rồi." Bà lôi từ trong hộc tủ ra một cuốn album thật dày, vỗ giường một cái, "Con mau tới đây ngồi."

Bây giờ cô thích xem hình của anh hơn, không nhìn kệ sách nữa, lập tức đi tới ngồi xuống. Thẩm Lan Du mở album ra, phía trên là hình em bé sơ sinh, "Nó lúc trăm ngày tuổi."

Tô Dạng Nhiên nhìn tấm ảnh, lúc là trẻ sơ sinh và lúc lớn Thẩm Quyến hoàn toàn như thiên thần, cặp mắt sinh ra đã đẹp, da trắng mắt to, lòng cô có cảm giác rất lạ, vừa ngạc nhiên vừa hơi thỏa mãn, "Đẹp thật."

Thẩm Lan Du cũng vui vẻ, "Đúng vậy, thằng bé sinh ra đã đẹp, trắng trắng hồng hồng, ánh mắt lại có hồn."

Những lời này Tô Dạng Nhiên hoàn toàn đồng ý, Thẩm Quyến trưởng thành rất đẹp trai, da còn trắng hơn cô, mắt còn lớn hơn cô, ở trong lòng Tô Dạng Nhiên, anh chính là kho báu.

Thẩm Lan Du để ý tới ánh mắt sáng rõ của Tô Dạng Nhiên, càng hài lòng, lúc nhìn vào tấm hình, đáy mắt cô tràn đầy tình yêu, chỉ có yêu mới có thể làm quan hệ càng gần bó, tình cảm càng bền chặt.

"Còn có ảnh từng năm nữa." Thẩm Lan Du bưng bưng hứng thú giới thiệu.

Lúc đi nhà trẻ anh còn giống tiểu chính thái*, lên cấp hai gương mặt bắt đầu có nét, tướng tá cũng cao như cành liễu, lên cấp ba đẹp không còn chỗ chê, chụp đại một tấm hình mà đẹp như ảnh trong tạp chí, khi đó thân hình thiếu niên còn thật cao thật gầy, đường nét tuấn tú.

* Tiểu chính thái: chàng trai/bé trai ngây thơ

Lật ra trang sau là tới ảnh Thẩm Quyến mặc đồng phục học sinh, Tô Dạng Nhiên nhìn, đầu óc đột nhiên rối bời, cô nhìn chăm chăm tấm hình hồi cấp hai, mơ hồ cảm thấy quen thuộc, thấy ảnh hồi cấp ba thì cảm giác quen thuộc càng thêm mãnh liệt, nhất định là cô đã gặp anh ở đâu đó, nhất định vậy.

Thẩm Lan Du không phát hiện sự khác thường của cô, tiếp tục nói: "Đây là lúc nó lên cấp ba, khi đó gia đình cô còn ở Tân Xuyên, không ít cô gái mến nó đâu, nghe Hi Hòa nói nó còn nhận được thư tỏ tình nữa đó."

Tân Xuyên? Giống như có thứ gì đó phui bụi chui ra, trong đầu thoáng qua một tia sáng, cô nhớ ra rồi. Là anh ấy!

Thẩm Quyến? Thẩm Quyến? Thẩm Quyến!

"Này Thẩm Quyến, anh đừng đi nhanh như vậy chứ?"

"Thẩm Quyến, sao anh không đợi em?"

"Thẩm Quyến, em thích anh thật mà."

"Thẩm Quyến, không thì anh thích em chút xíu thôi cũng được."

"..."

"Nhiên Nhiên?" Thẩm Lan Du nói một hồi lâu mới phát hiện Tô Dạng Nhiên hơi lạ, bà kêu một tiếng, thấy sắc mặt cô không ổn, ân cần hỏi: "Con sao vậy? Không thoải mái hả?"

Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần, đột nhiên cười lên, hèn gì mình lại thấy anh quen thuộc đến vậy, còn thắc mắc tại sao cứ luôn nằm mơ thấy một người thiếu niên? Cô cũng nhớ ra rồi, người con trai trong tấm hình cô chụp cùng cha chính là anh, hôm nay xem hình, bóng dáng anh hồi cấp ba từ từ hiện ra, nhiều năm loay quanh cuối cùng vẫn gặp lại.

"Dì, con không sao đâu, con chỉ nhớ lại một ít chuyện thôi."

Thẩm Lan Du hỏi, "Chuyện gì thế con?"

Tô Dạng Nhiên cũng không giấu bà, "Lúc trước học ở Nhất Trung, Thẩm Quyến là đàn anh của con ạ."

"Thì ra hai đứa biết nhau từ hồi cấp ba rồi. Vậy là bạn cùng trường phải không? Cũng trùng hợp quá nhỉ?" Thẩm Lan Du vui vẻ.

Tô Dạng Nhiên mỉm môi, trong lòng âm thầm nghĩ, lúc đó cô còn mặt dày mày dạn theo đuổi người ta nữa, chỉ là theo mà toàn bị đuổi, chắc, mười một năm sau Thẩm Quyến vẫn thua

trong tay mình.

"Dạ, con nhìn hình mới nhớ, thì ra tội con cũng có duyên có phận."

"Đây là ông trời tác hợp cho đó."

Lục Hi Hòa nghe được câu này, cười đi tới, "Cái gì mà ông trời tác hợp hà mẹ?"

Thắm Lan Du nói chuyện vừa rồi cho cô ấy nghe, nghe xong Lục Hi Hòa cũng cảm thấy bất ngờ, "VẬY ĐÚNG LÀ ÔNG TRỜI TÁC HỢP RỒI, HAI ĐỨA VÔ CÙNG CÓ DUYÊN NHA."

Lục Hi Hòa trầm tư chau mày như đang suy nghĩ, "Thật ra thì... con cảm thấy tên của Nhiên Nhiên hơi quen, lúc ký hợp đồng đã có cảm giác đó rồi, hình như là thấy ở đâu đó."

"Dạ?"

"Đề chị nghĩ kỹ thử xem." Lục Hi Hòa quét ánh mắt lên kệ sách, trong đầu lóe lên tia sáng, cô đứng dậy đi tới. Tô Dạng Nhiên và Thắm Lan Du không biết cô nghĩ gì, chỉ có thể nhìn theo.

Lục Hi Hòa lấy mấy cuốn sách lớp mười một của Thắm Quyển ra xem, cô không nhớ chính xác là quyển nào nhưng nhớ trang bìa của nó, Lục Hi Hòa đã từng thấy cái tên Tô Dạng Nhiên ở trang bìa của quyển sách nào đó.

Tất cả sách trong một học kỳ đều lấy ra xem, cuối cùng thấy được cái tên cần tìm trong cuốn sách hóa học.

Tô Dạng Nhiên. Đúng là Tô Dạng Nhiên.

Lục Hi Hòa cười cầm sách tới, "Mẹ, Nhiên Nhiên, hai người sẽ không ngờ đâu."

Thắm Lan Du, "Không ngờ cái gì?"

Tô Dạng Nhiên nghi ngờ nhìn cô ấy. Lục Hi Hòa mở sách ra, trong sách bất ngờ xuất hiện cái tên Tô Dạng Nhiên.

Hai người ngồi trên giường đều kinh ngạc, Thắm Lan Du không tưởng tượng nổi che miệng, "Cái... Cái... Phải cùng một người không?" Vừa nói vừa nhìn Tô Dạng Nhiên.

Tô Dạng Nhiên cũng bị bất ngờ, đây là sách hóa lớp mười một, nếu là vậy thì Tô Dạng Nhiên chắc chắn cái tên này chính là cô, tuyệt đối không phải người trùng tên trùng họ khác, bởi năm ấy cô đã theo đuổi anh tới cạn tài ráo máng.

"Trời ạ, không lẽ đứa nhỏ này đã âm thầm thích con từ thời cấp ba rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Hotsearch

Editor: Wioo

"Trời ạ, không lẽ đứa nhỏ này đã âm thầm thích con từ thời cấp ba rồi?"

Tô Dạng Nhiên ngượng ngừng cười, nói: "Dì, thật ra con chưa nói hết sự thật cho dì biết."

"Cái gì mà không nói hết hả con?"

"Hồi cấp ba con có theo đuổi anh ấy..."

"Cái gì?" Hai tiếng kêu đồng loạt vang lên.

"Cho nên ngoài học chung trường, là đàn em thì... em còn thích Thắm Quyển?"

Tuy có hơi ngượng ngừng nhưng Tô Dạng Nhiên vẫn thừa nhận, gật đầu. Thắm Lan Du vuốt ngực, cuối cùng nói một câu, "Nhiên Nhiên thật tình mắt, biết ra tay trước chiếm lợi thế."

Tô Dạng Nhiên, "..."

Lục Hi Hòa, "..."

"Nhưng mà có vẻ hơi sai, khi nãy em nói em chỉ vừa nhớ Thắm Quyển học cùng trường cấp ba, cũng chính em theo đuổi nó, rồi sau đó quên mất hả?"

Tô Dạng Nhiên không thể chối, giọng nói hơi nhỏ lại, "Em có theo đuổi anh ấy nhưng không được."

Lục Hi Hòa không nhịn được "phì" cười, Thắm Lan Du nhìn cô ấy, Lục Hi Hòa lập tức nghiêm túc, "Không theo được là bình thường, lúc cấp ba nó là một đứa cứng nhắc bướng bỉnh, ai cũng bị phũ giống em."

Nhưng nói xong lại cảm thấy không đúng, nếu Thắm Quyển như thế vậy tại sao lại viết tên Tô Dạng Nhiên trong sách chứ? Thắm Lan Du cũng cảm thấy không bình thường, bà nhìn cuốn sách, "Vậy là lúc đó nó cũng có cảm tình với con?"

Tô Dạng Nhiên bất ngờ, cô cũng không ngờ anh sẽ viết tên mình lên sách, rõ ràng khi đó hình như Thắm Quyển còn hơi ghét cô, Tô Dạng Nhiên đoán: "Có lẽ lúc ấy con theo đuổi cạn tài ráo máng, nhiệt tình quá làm anh ấy ghét nên mới viết tên lên?"

Thắm Lan Du và Lục Hi Hòa nhìn nhau, hai người chỉ chộp được một câu "cạn tài ráo máng", duyên phận đúng là... Tô Dạng Nhiên chú ý tới ánh mắt sâu xa của hai người, mặt đỏ lên.

"Lúc ấy em theo đuổi nó mà sao giờ không còn nhớ gì cả?" Đây là chuyện Lục Hi Hòa bán khoán, theo lý mà nói thì bọn họ ít nhất cũng biết nhau hai năm, hai năm mà không còn chút ấn tượng nào thì hơi lạ, dù sao còn là người mình rào riết theo đuổi nữa.

Tô Dạng Nhiên, "Thật ra thì... Em bị mù mắt."

"Mù mắt?" Hai người lần nữa đồng thanh. Tới bây giờ Thẩm Lan Du mới biết còn có bệnh mù mắt nữa, trước kia Lục Hi Hòa có diễn một bộ phim, nữ chính bị mù mắt, có hiểu sơ sơ.

"Nhưng mà không nghiêm trọng, nhẹ thôi ạ." Tô Dạng Nhiên dừng một chút rồi nói tiếp: "Học kỳ một năm lớp mười nhà con xảy ra chút chuyện, phải dọn nhà chuyển trường, quanh đi quẩn lại gặp Thẩm Quyển lần nữa đã là mười một năm sau."

Lục Hi Hòa là diễn viên, cô cảm giác được sự bối rối của Tô Dạng Nhiên khi nhắc đến chuyện gia đình, cô nhảy bèn phát hiện chắc là nhà Tô Dạng Nhiên có biến cố lớn, vì vậy Lục Hi Hòa ẩn ý không đề cập tới đề tài này nữa, nói: "Vậy duyên phận của hai em thật sự là trời định, đúng không mẹ?"

Thẩm Lan Du cũng không chú ý lắm, nghe Lục Hi Hòa hỏi cũng hùa theo, "Đúng vậy, không nhiều cặp đôi có duyên như này đâu."

Lục Hi Hòa hỏi tiếp: "Thật ra chị vẫn còn tò mò, em quên mất Thẩm Quyển còn nó thì sao?"

Nghe hỏi, Tô Dạng Nhiên rơi vào trầm tư, Thẩm Quyển còn nhớ mình không?

Cô cẩn thận nhớ lại từng khoảnh khắc sau khi gặp Thẩm Quyển, hình như cô nghe anh bảo mình là quý nói láo gì đó, Tô Dạng Nhiên mơ hồ cảm thấy có vẻ Thẩm Quyển nhớ, nhưng cô không dám khẳng định, "Em không chắc lắm."

Lục Hi Hòa suy nghĩ, cũng hơi rối, "Chị cũng không biết, chị nghĩ nó có trí nhớ không tốt lắm, bạn trong lớp cũng không nhớ tên hết, nó lại nói mình nhớ tốt, điểm số vật lý hóa học cái nào cũng cao."

Thẩm Lan Du lại nói: "Theo mẹ nghĩ thì nó nhớ đó."

"Tại sao mẹ nói vậy?" Lục Hi Hòa tò mò hỏi. Thẩm Lan Du trầm mặc một hồi, nói một câu, "Không ai hiểu con bằng mẹ mà."

Lục Hi Hòa, "..."

Tô Dạng Nhiên không ở lại ăn cơm tối, khoảng ba giờ mọi người lục tục trở về.

Tiểu Chanh và Tiểu Cà Chua ngồi phía sau, Tiểu Cà Chua còn nhỏ nên ngồi trên ghế trẻ em, Tiểu Chanh lớn rồi nên không cần, lúc nhỏ Tiểu Chanh ghét ngồi ghế trẻ em nhất, ngồi vào là khóc, bây giờ rốt cuộc không cần ngồi nữa, vui biết bao nhiêu.

Tô Dạng Nhiên ngồi ở ghế phụ, hai người ở trước nói chuyện, hai người bạn nhỏ ở phía sau cũng lặng lẽ nói chuyện. Lục Hi Hòa lái xe vào hầm chung cư nhà Tô Dạng Nhiên, cô dẫn con lên nhà chơi một hồi.

Tô Dạng Nhiên đem quà đã chuẩn bị trước ra, Lục Hi Hòa nhìn một bộ 《Nhật Ký Gặp Quý》đầy đủ tám tập, khiếp sợ không nói ra lời, bây giờ rất khó gom đủ một bộ hoàn chỉnh《Nhật Ký Gặp Quý》, cô ấy mở sách ra nhìn, còn có ký tặng nữa.

"Nhiên Nhiên!" Lục Hi Hòa kích động, "Cái... Cái này tặng chị thật hả?"

Tô Dạng Nhiên bật cười, "Dĩ nhiên rồi, mới đầu em còn lo sợ chị không thích."

Lục Hi Hòa ôm quà vào trong ngực, "Em đùa gì thế? Chị thích! Thích lắm lắm luôn!" Từ lâu cô ấy đã là fan sách của cô, gom đủ bộ sách Tô Dạng Nhiên viết ra là mục tiêu đề đời, hôm nay nhận được món quà quý giá thế này, trừ cô ra tuyệt đối không người nào có đặc quyền thế này đâu.

Lục Hi Hòa nghĩ rất đúng, đây đúng là bộ duy nhất. Lục Hi Hòa ôm bộ sách vui vui về về nhà, mấy giờ sau, Wechat của Tô Dạng Nhiên bị Lục Quỳnh Cừ tấn công, lúc đó cô và Thẩm Quyển đang tám chuyện qua điện thoại.

Lục Quỳnh Cừ: Em đó nha!!! Sao đăng Weibo không nói chị!!!

Tô Dạng Nhiên: Ờu có, sao thế?

Lục Quỳnh Cừ: Mau lên Weibo xem đi! Là Lục Hi Hòa đó! Lục Hi Hòa theo dõi em, hơn nữa còn đăng bài tag em vào nữa! Có phải em tặng cho người ta một bộ《Nhật Ký Gặp Quý》có ký tên không?

Tô Dạng Nhiên:!!!

Lục Quỳnh Cừ: Lên Weibo! Nhanh!

Tô Dạng Nhiên không kịp trả lời, lập tức mở Weibo, trước tiên tìm kiếm bài Lục Hi Hòa tag mình, nội dung là như vậy:

Lục Hi Hòa V:

Chắc tôi là fan sách may mắn nhất đời, nhận được chữ ký tặng của mỹ nhân Dạng Túc, hạnh phúc muốn quay vòng vòng luôn!! Lần sau tới nhà chị ăn cơm đi, chị bảo đảm sẽ tự mình xuống bếp nấu cho em ăn!!

Đính kèm là hình ảnh bộ sách《Nhật Ký Gặp Quý》, dòng chữ ký tặng cô ấy còn gạch chân nữa. Sau khi Hi Hòa đăng bài, Kỳ Diễn có bình luận.

Kỳ Diễn V: Tốt quá, nhờ ánh hào quang của tiểu Dạng anh có thể ăn cơm ké rồi.

Khu bình luận cực kỳ đông vui, fan của Dạng Nhiên cũng bình luận.

Không phục thì tới đánh nè: Ôi mẹ ơi! Idol tôi thích nhất follow Đại Đại tôi yêu nhất nè! Vui tới mức muốn quay vòng vòng luôn!!!

Mí gói đại chiến mí gói: Nhan sắc của Đại Đại đã được chứng nhận rồi! Đại Đại là một đại mỹ nhân! Giá trị nhan sắc của nhà văn bây giờ cao ghê!!!

Đàn ông là đại móng heo: Một bộ 《 Nhật Ký Gặp Quý có ký tên đó!! Hâm mộ quá đi!!

Tôi chỉ như thế này: Cả đời này tôi cũng không gom được cả bộ, quá khó khăn!!

Bông hoa cúc rất tàn khốc: Tôi gom đủ nhưng không có chữ ký, quá khó khăn!!

Chân dài: Đại thần ở nhà nữ thần ăn com!! Rất có thể là Kỳ đại boss xuống bếp! Nghĩ đến chuyện này là thấy ghen tị, mặt mũi nhăn nhoe già nua!!

Ăn bắp cải không: Quả nhiên người đẹp chỉ chơi với người đẹp!! Chúc hai nữ thần xây dựng tình hữu nghị tốt đẹp!!!

...

Tô Dạng Nhiên xem bài viết xong cũng bình luận.

Dạng Túc: Tốt quá! Bữa com miễn phí này chắc chắn ăn! Có thể chọn món không? @Lục Hi Hòa V

Lục Hi Hòa V: Không thành vấn đề, mời chọn món, nếu chị không làm được thì để anh em làm @Dạng Túc

Kỳ Diễm V: Tuân lệnh vợ @Lục Hi Hòa V

Ba người công khai tám chuyện, fan hâm mộ bốn phương muốn nổ tung, chỉ như vậy vợ chồng hai người thành công đưa tên Dạng Túc lên hotsearch, hotsearch Weibo phần lớn đều do các mình tình chiếm giữ, cô không phải tác giả lớn mà đã lên hai lần, tạo cảm giác tồn tại.

"Nhiên Nhiên?" Thẩm Quyển chờ lâu mà Tô Dạng Nhiên chưa trả lời, anh gọi một tiếng. Tô Dạng Nhiên nghe tiếng anh mới chợt phản ứng, cô nói qua bên kia: "Em vừa lên Weibo một chuyện."

"Sao vậy?"

"Hôm nay em tặng chị một bộ 《 Nhật Ký Gặp Quý 》 đó! Chị đăng lên Weibo còn tag em vào nữa, Weibo của em muốn nổ tung luôn, chị và anh rể còn đưa em lên hotsearch nữa..."

Thẩm Quyển cười, "Chị rất thích em đó."

"Em cũng thích chị ấy, vô cùng vô cùng thích!"

"Vậy em thích chị hay thích anh hơn?"

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Hả?"

"Cái này không thể so sánh được." Đờ ngây thơ, cái thùng giấm

"Đúng rồi, hôm nay em đến nhà anh ăn com."

"Hả?"

"Không phải nhà chị, nhà chú đi."

Thẩm Quyển: "!!!!"

"Di bảo em tôi, em còn xem..." Tô Dạng Nhiên vốn định nói cô đã xem hình anh hồi cấp ba rồi, hơn nữa còn nhớ ra chuyện nữa, cuối cùng thay đổi ý định, chờ anh về rồi nói, vì vậy lời nói đến khóe miệng lặng lẽ bị nuốt xuống.

"Xem cái gì?"

"Không có gì, chờ anh về em sẽ cho anh một bất ngờ."

"Bất ngờ gì?"

"Đừng có hỏi em, anh về thì biết."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mùì Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Editor: Wíoo

Trường đại học y lớn nhất Yên Thành.

Chu Dương nhìn Thẩm Quyển đứng trên bục, thái độ đúng mực, mọi cử chỉ đều tỏa ra mị lực, anh ta không khỏi sinh ra cảm giác ngưỡng mộ, không đúng, thật ra Chu Dương vẫn luôn ngưỡng mộ Thẩm Quyển, mơ ước có một ngày trở thành người giống như bác sĩ Thẩm, anh chính là thần tượng và mục tiêu phấn đấu của anh ta.

Đang suy nghĩ, cánh tay đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng đụng một cái, Chu Dương kỳ quái nhìn sang, anh biết cô gái này, nghe nói là trợ lý của bác sĩ Hạ - bác sĩ đứng đầu khoa ngoại thần kinh bệnh viện ở Yên Thành, ngoại hình đẹp vô cùng, vì vậy Chu Dương nhẹ nhàng hỏi: "Bác sĩ Triệu có chuyện gì không?"

Triệu Như Dã cười ôn hòa nói: "Cũng không có gì, biết anh là bác sĩ bệnh viện Hiệp Hòa ở Tân Thành nên muốn làm quen thôi."

Chu Dương: "???" Minh được hoan nghênh thế này từ lúc nào vậy?

"Anh tới một mình hả?"

Chu Dương lắc đầu, "Không phải, tôi và phó chủ nhiệm khoa đi chung."

"À. Phó chủ nhiệm của bệnh viện anh là ai?"

Chu Dương chỉ lên bức, "Đó, người đứng ở trên chính là phó chủ nhiệm."

Triệu Như Dã nhìn Thẩm Quyến, cố làm vẻ kinh ngạc nói: "Trẻ tuổi thế mà đã làm phó chủ nhiệm rồi sao?"

Chu Dương đã sớm quen với mấy câu hỏi thế này, tuổi tác của bác sĩ Thẩm bây giờ mà ngồi vào vị trí phó chủ nhiệm đúng thật hiếm thấy, nhưng đâu phải vì hiếm mà không có, bác sĩ Thẩm chính là ví dụ rõ ràng đó thôi.

"Trẻ tuổi thì sao? Chức vụ này đâu phải dựa vào tuổi tác mà có, người nào có năng lực người đó lên, bác sĩ Thẩm có năng lực thì sao không thể làm phó chủ nhiệm?"

Triệu Như Dã cảm giác được Chu Dương hơi nóng nảy vì vậy vội vàng nói: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ kinh ngạc và kính nể mà thôi."

Chu Dương cũng ý thức thái độ mình vừa rồi hơi nóng, lập tức nhẹ giọng, "Ừ, tôi biết rồi, dù sao bác sĩ Thẩm cũng vô cùng có tài."

Triệu Như Dã gật đầu, dò xét hỏi, "Người ưu tú như bác sĩ Thẩm chắc có rất nhiều cô gái theo đuổi phải không?"

"Đương nhiên rồi, y tá trong bệnh viện chúng tôi thích bác sĩ Thẩm nhiều lắm đó."

Triệu Như Dã cũng khẽ mỉm cười, người ưu tú bao giờ cũng không thiếu người theo đuổi, hơn nữa còn là một người vừa tài năng vừa có giá trị nhan sắc như anh, xuất hiện lần đầu đã gây sự chú ý, dù sao anh còn là bác sĩ trẻ tuổi nhất tham gia hội thảo, không chỉ anh tuổi cao lớn mà còn là phó chủ nhiệm.

"Nhưng mà các cô ấy thích cũng vô ích." Chu Dương lại nói thêm một câu.

Triệu Như Dã nhìn anh, "Sao anh nói vậy?"

Chu Dương nhìn cô, "Bởi vì bác sĩ Thẩm của bọn tôi là hoa đã có chủ rồi."

Mặt Triệu Như Dã không ổn lắm, không phải vì Chu Dương nói bác sĩ Thẩm có bạn gái mà là vì sự giễu cợt trên mặt anh, việc này làm cô không bình tĩnh nổi, bộ dạng này giống như Chu Dương đã nhìn thấu cô vậy, vì vậy Triệu Như Dã hậm hực cười một cái, không nói gì nữa.

Chu Dương quay đầu nhìn sang chỗ khác, cũng không để ý tới cô ta nữa, Chu Dương chưa yêu đương nhưng không có nghĩa là bị mù, thật ra thì ban đầu anh còn chưa phát giác nhưng lúc sau đã thấy hơi lạ, bác sĩ Triệu đã tới đây bốn ngày rồi, ngày đầu tiên bọn họ tự giới thiệu rồi mà? Sao lúc này còn hỏi Chu Dương tới một mình?

Lúc sau nữa Chu Dương bất giác tầm mắt của Triệu Như Dã nhìn Thẩm Quyến, anh đã quá quen thuộc rồi, ánh mắt của mấy cô gái thầm mến bác sĩ Thẩm cũng giống thế này đấy thôi. Còn giả bộ tới hỏi thăm mình, tôi không mắc bẫy đâu, hừ!

Thẩm Quyến kết thúc bài diễn thuyết, anh hơi cúi người sau đó đi xuống bục, ngồi cạnh Chu Dương.

"Bác sĩ Thẩm, vừa nãy anh đẹp trai lắm!"

Thẩm Quyến khẽ mỉm cười, "Hy vọng cậu cũng cố gắng, sau này có thể phổ bầy về đẹp trai như vậy."

Chu Dương: "... Hôm nay bác sĩ Thẩm thật ấm áp!!

Chu Dương đột nhiên cảm thấy một ánh mắt đang vượt qua mình nhìn về phía bác sĩ Thẩm, anh ta nhú mày, tình rụi xê dịch ngăn cản tầm nhìn kia, anh là fan trung thành của chị Nhiên đó, chị ấy không có ở đây, mình phải thay chị bảo vệ bác sĩ Thẩm, như vậy lúc về có thể khoe công rồi.

Triệu Như Dã bị Chu Dương cản trở tầm nhìn, phát bực, anh ta là ai thế, cô nhìn bác sĩ Thẩm có liên quan gì tới anh ta đâu? Cô chợt nghĩ tới câu nói vừa nãy, bác sĩ Thẩm có bạn gái rồi? Người đàn ông đẹp trai tài giỏi này có bạn gái rồi?

Chu Dương đột nhiên nói khe khẽ làm Triệu Như Dã đang suy tư sợ hết hồn, "Không được chú ý tới bác sĩ Thẩm."

Triệu Như Dã phóng tới một cái liếc mắt, "Lòng thích cái đẹp mọi người đều có."

"Nhưng sắc đẹp của anh ấy đã là của người khác, hơn nữa chị Nhiên dễ nhìn hơn cô nhiều, không giống cô đâu."

Triệu Như Dã trợn to hai mắt, "Anh nói gì vậy? Tôi không đẹp à? Ánh mắt anh không có vấn đề chứ?"

"Hừ." Chu Dương quay đầu lại không để ý tới cô ta nữa nhưng vẫn dùng cơ thể che kín. Triệu Như Dã bị chọc tức, mí mắt không ngừng giật, đồ kị cục!

Ăn trưa xong buổi hội thảo sẽ được tiếp tục, Chu Dương nhìn bầu trời bên ngoài dần dần u ám, nói với Thẩm Quyến: "Trời lại sắp mưa rồi, hôm qua mới tạnh được một ngày, Yên Thành mưa nhiều thật."

Thẩm Quyến quay đầu nhìn, "Mấy ngày nay là mưa mưa mà, trời mưa nhiều cũng bình thường."

"Haizz." Chu Dương khẽ thở dài, "Mưa dầm hoải, em sắp mốc luôn rồi."

Thẩm Quyến bật cười, "Ăn nhanh đi, ăn xong còn phải tiếp tục đó."

Chu Dương gật đầu, tăng tốc ăn cơm. Chu Dương giúp Thẩm Quyến chuẩn bị tài liệu cho buổi chiều, trùng hợp gặp Triệu Như Dã cũng chuẩn bị tài liệu cho bác sĩ Hạ, anh đi ngang rồi bước qua luôn.

Triệu Như Dã tức giận giậm chân, ánh mắt anh ta vậy là ý gì? Thật quá đáng! Cô đâu có ôm tâm tư gì với bác sĩ Thẩm đâu chứ, chẳng qua chỉ tán thưởng vẻ đẹp của anh ấy thôi mà! Hơn nữa lúc biết bác sĩ Thẩm có bạn gái, cô còn đẹp ý định đi rồi!!

Trên đường trở về, Chu Dương suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại ra lên WeChat.

Chu Dương: Chị Nhiên, em có chuyện muốn nói cho chị nghe nè.

Mấy giây sau, người bên kia trả lời.

Tô Dạng Nhiên: Cậu nói đi.

Chu Dương: Em vừa lập công đấy.

Tô Dạng Nhiên: Há?

Chu Dương: Lần này dự hội thảo có một nữ bác sĩ có ý đồ với bác sĩ Thẩm.

Đọc xong tin nhắn, Tô Dạng Nhiên lập tức ngồi ngay ngắn lại, đẩy laptop qua một bên.

Tô Dạng Nhiên: Sau đó thì sao?

Chu Dương: Chị cứ yên tâm, em ở phe chị mà, dĩ nhiên là không cho cô ta có cơ hội đến gần bác sĩ Thẩm rồi.

Tô Dạng Nhiên: Ồ? Cô ấy đẹp không?

Chu Dương nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, theo bản năng quay đầu nhìn, thấy Triệu Như Dã đang cầm tài liệu đi tới, Chu Dương quan sát cô ta.

Chu Dương: Chị Nhiên, chị muốn nghe lời thật lòng hay giả dối?

Tô Dạng Nhiên: Em nói đi.

Chu Dương: Đẹp.

Tô Dạng Nhiên: À.

Chu Dương: À? Chị, chị không lo lắng à?

Tô Dạng Nhiên: Lo lắng cái gì?

Chu Dương: Lo bác sĩ Thẩm bị người ta cướp đi đó.

Tô Dạng Nhiên liếc mắt vào màn hình, trả lời.

Tô Dạng Nhiên: Em xem thường chị hay xem thường bác sĩ Thẩm?

Chu Dương: Em sai rồi.

Tô Dạng Nhiên: Được rồi, em tiếp tục giúp chị canh chừng, có chuyện gì thì nhắn tin cho chị.

Chu Dương: Vâng!

Tô Dạng Nhiên bỏ điện thoại qua một bên, cô nhìn kho bản thảo, cực kỳ đầy đủ. Hôm nay là ngày thứ tư anh đi, ít nhất phải ba ngày nữa mới về, cô lấy tay nâng cằm suy nghĩ, dù sao mình cũng gõ chữ xong hết cả rồi, có nên qua đó tìm anh không nhỉ? Nếu thấy mình nhất định anh sẽ rất ngạc nhiên đúng không? Hơn nữa chuyện kia phải đối mặt mới nói được, cô vô cùng mong chờ biểu cảm của Thẩm Quyển lúc đó, chắc hẳn rất đặc sắc.

Suy nghĩ vừa nổi lên thì không kìm nén được nữa, mấy ngày nay Tô Dạng Nhiên làm cái gì cũng một mình, ăn một mình ngủ một mình dặt chó đi dạo một mình, cô nhớ Thẩm Quyển. Nghĩ ngợi xong Tô Dạng Nhiên lập tức lấy điện thoại đặt vé bay đi Yên Thành ngay chiều nay.

Bây giờ cách giờ lên máy bay có mấy tiếng, thừa dịp này cô nhốt tiểu cầu vào lồng chó dẫn ra tiệm gửi nuôi, cô sờ đầu nó, "Tiểu cầu mập mấy ngày nữa phải ngoan nha, bọn chị sẽ về nhanh thôi."

Cô về nhà nhanh nhẹn thu dọn hành lý, trang điểm, kéo vali đón xe ra sân bay. Tô Dạng Nhiên đáp xuống sân bay lúc tám giờ tối, cô suy nghĩ một lúc rồi gọi cho Chu Dương.

Chu Dương nhận được điện thoại của cô lúc đang trao đổi với các trợ lý khác về kinh nghiệm y khoa, anh nhìn màn hình, lập tức nghe điện thoại, "Alo chị Nhiên, sao chị gọi cho em vậy?"

"Ừ, hỏi cậu này, khi nào mọi người kết thúc hội thảo vậy?"

"Chắc là khoảng mười giờ tối." Chu Dương thân nhiên nói, nói xong lại thấy hơi sai sai, anh ta dò xét hỏi: "Chị Nhiên, không lẽ chị tới Yên Thành rồi hả?"

"Ừ, không được sao?"

"Được chứ, dĩ nhiên là được rồi!" Chu Dương dừng lại, "Nhưng mà... bây giờ chị đến rồi trong khi tại em còn hai giờ nữa mới xong."

Đây cũng là chuyện Tô Dạng Nhiên phiền não, "Ừ, như vậy đi, em gửi vị trí qua, chị đi tìm mọi người."

"Vâng, cúp điện thoại là em nhắn liền."

"Đúng rồi, nhớ giữ bí mật với bác sĩ Thẩm nha."

"Em biết rồi, em đâu có ngốc."

Cúp điện thoại, Chu Dương gửi vị trí trường học cho Tô Dạng Nhiên, lúc cô đến đã là nửa tiếng sau, Chu Dương thừa dịp không ai chú ý len lén ra cửa đón người, phòng hội thảo cũng gần cửa.

"Chị Nhiên?" Chu Dương vẫy tay với Tô Dạng Nhiên đang kéo hành lý.

"Em đi ra thế này không sao chứ?" Tô Dạng Nhiên hỏi.

"Không sao đâu, dù sao chỉ có mấy phó chủ nhiệm nghiên cứu thảo luận, chúng em ngồi dưới chờ đợi thôi ạ." Chu Dương đón lấy vali hành lý, "Hành lý gửi ở cửa bảo vệ là được."

"Người ta cho chúng ta gửi không đó?"

"Chắc chắn cho." Mấy ngày nay Chu Dương đã làm thân với bảo vệ rồi.

Quả nhiên Chu Dương nói vài câu là bảo vệ cho gửi liền.

"Chị Nhiên, chị đoán xem lúc bác sĩ Thẩm thấy chị sẽ có biểu cảm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Editor: Wioo

Tô Dạng Nhiên đi theo Chu Dương vào phòng, mọi người ngồi rất đông nhưng ai cũng bận chuyện riêng, giống như có người chỉ dẫn, cô liếc mắt một cái là thấy ngay Thẩm Quyển trong đám đông, anh và một vài tiền bối ngồi cạnh nhau, ánh mắt khiêm tốn dịu dàng, miệng mỉm cười, lúc nghe sẽ gật đầu một cái, anh mà không tập trung quá mức thì chỉ cần ngẩng đầu sẽ thấy ngay ánh mắt sáng rỡ của các cô gái.

"Con gái bọn chị đều nói đàn ông lúc chăm chú làm việc là đẹp trai nhất, lời này em cũng là tán thành." Chu Dương nhìn Thẩm Quyển ngồi trong đám người, nói với Tô Dạng Nhiên ở bên cạnh.

Tô Dạng Nhiên nhìn anh ta cười. Lúc này một giọng nam gần đó truyền tới, "Bác sĩ Chu?"

Tô Dạng Nhiên và Chu Dương cũng nhìn qua, Chu Dương nói: "Đây là bác sĩ Lưu, anh ấy cùng làm việc với em."

Tô Dạng Nhiên: "Anh ta tìm cậu chắc là có chuyện gì đó, cậu cứ đi làm việc đi, chị ngồi đây chờ được rồi."

Chu Dương nhìn Thẩm Quyển vẫn còn đang trao đổi với các bác sĩ khác, nói: "Vậy được, ở đây có chỗ trống, chị ngồi đây đi."

"Ừm"

Chu Dương đi qua, bác sĩ Lưu quàng tay qua vai anh ta, cười hi hi hỏi: "Bác sĩ Chu, bạn gái của cậu đẹp lắm nha."

Chu Dương sợ đẩy cánh tay anh ta xuống, "Anh nói những nói cuội gì đấy? Đừng hại em chứ!"

Bác sĩ Lưu nghỉ ngơi, "Chẳng lẽ sai hả?"

"Dĩ nhiên là không phải rồi, đời nào em dám?"

"Vậy cô gái đó là?"

Nói tới đây, Chu Dương đột nhiên mặt đối mặt với Triệu Như Dã đang đi tới, hơi cao giọng, "Bạn gái của bác sĩ Thẩm đó."

"Bạn gái của bác sĩ Thẩm?" Bác sĩ Lưu kinh ngạc, theo bản năng quay qua nhìn Tô Dạng Nhiên, không khỏi xúc động, "Giá trị nhan sắc của hai người họ cao thật, quả nhiên là một đôi."

"Đương nhiên rồi. Cái này gọi là gì ta, à, là trai tài gái sắc ông trời tác hợp."

Lúc đi qua nhau, Triệu Như Dã lễ phép lên tiếng chào hỏi bác sĩ Lưu, đi qua Chu Dương thì không thèm liếc nhìn một cái, bác sĩ Lưu quay đầu nhìn Triệu Như Dã một cái, hỏi Chu Dương: "Hai người sao vậy? Anh thấy hai người cũng lạ nha."

Chu Dương cười, "Cảm giác của anh sai rồi."

"Thế sao bác sĩ Triệu không thèm nhìn cậu?"

Chu Dương nhướn bờ vai, "Sao em biết chứ?"

Bác sĩ Lưu, "..."

Sau khi đi qua Chu Dương, Triệu Như Dã lập tức nhìn quanh phòng hội thảo một vòng, ánh mắt tập trung lên người cô gái lạ mặt, cô gái kia không chỉ lạ mà còn đẹp, Triệu Như Dã biết mình có vẻ ngoài hơn người nhưng khi thấy cô ấy thì đột nhiên nghĩ lại, đẹp cũng chia làm nhiều loại, nét đẹp của Triệu Như Dã hoàn toàn khác với Tô Dạng Nhiên, cô có mị lực nhưng không phải là loại nhìn vào đã thấy như cô ấy, cô gái kia vô cùng có khí chất, nhìn qua là biết con người có nội hàm.

Ánh mắt cô gái đó luôn nhìn vào chỗ Bác sĩ Thẩm, nhìn mấy lần rồi lại cúi đầu nghịch điện thoại, qua một lúc lại ngẩng đầu nhìn nữa, trong mắt có ánh sáng, dịu dàng và kiêu ngạo thậm chí còn có ý vui vẻ yên tâm.

Triệu Như Dã quan sát quá mức trần trụi, Tô Dạng Nhiên đang nhìn Thẩm Quyến thì đụng phải một đôi mắt trong suốt long lanh, trước mắt cô hơi sáng lên, là một cô gái xinh đẹp, Tô Dạng Nhiên khẽ phép gật đầu mỉm cười.

Triệu Như Dã bị nụ cười của cô làm bối rối, cô ấy biết mình nhìn lên bị phát hiện rồi, đáng lẽ phải né tránh ánh mắt nhưng lại cảm thấy như vậy thì có vẻ chột dạ, vì vậy Triệu Như Dã cứ thể đối mắt với cô, ánh nhìn này làm cô ấy cảm giác như bị điện giật, cuối cùng Triệu Như Dã đỏ mặt cuống quýt cười lại, ôm tài liệu bước nhanh.

Tô Dạng Nhiên vẫn nhìn cô gái đó, tự nhiên thấy mặt cô ấy đỏ ửng, cô ấy cũng đáng yêu lắm chứ?

Chu Dương ở xa xa cũng quan sát cử chỉ của hai người, đầu tiên là chị Nhiên nhìn Triệu Như Dã mỉm cười gật đầu, giây tiếp theo đã thấy cô ta cuống quýt bỏ đi, Chu Dương cười lên, kiểu này là tự ti ngại ngùng chứ gì?

Không biết qua bao lâu bên kia rốt cuộc cũng đứng dậy, có vẻ như mọi người đã thảo luận xong, Tô Dạng Nhiên nhìn thời gian trên điện thoại, mười giờ mười phút rồi, không khác lời Chu Dương nói bao nhiêu.

Thẩm Quyến chào tạm biệt mọi người, sự tập trung lúc này mới giảm bớt, bóng dáng quen thuộc đột nhiên lọt vào mắt anh, Thẩm Quyến nhìn sang, lập tức ngăn người.

Nhiên Nhiên?

Tô Dạng Nhiên đứng dậy, vẻ ngây ngốc của anh thật buồn cười, cô tự nghĩ có phải lúc này anh đang nghi ngờ mình nhìn lầm không, thế nên Tô Dạng Nhiên nháy mắt, ánh mắt Thẩm Quyến sáng lên, nếu không do bên cạnh còn có người thì chắc giờ anh đã chạy qua đây rồi.

Tô Dạng Nhiên dành ánh mắt trấn an sau đó ngồi xuống, ý là bảo anh đừng gấp gáp, cô đã chờ ở đây rồi.

Bọn họ đứng dậy nhưng vẫn đang thảo luận gì đó, từ lúc anh thấy Tô Dạng Nhiên thì sự tập trung không còn giữ vững được nữa, lâu lâu lại nhìn qua bên này một lần.

Tô Dạng Nhiên cũng không dám quấy rầy, lúc anh nhìn tới cô sẽ lơ là nhìn chỗ khác, sau hai ba lần như vậy thì Thẩm Quyến lại chú ý tới cuộc nói chuyện, qua hai mươi phút nữa thì thực sự kết thúc, vừa xong anh đã sẵn bước đi tới.

Không ít người xung quanh cũng chú ý tới một cô gái lạ mặt trong phòng, mà lúc bác sĩ Thẩm đi tới chỗ cô gái kia thì ai cũng rõ ràng, các tiền bối và bác sĩ nam không cảm thấy gì nhưng nữ y tá xinh đẹp lại đầy phiến muộn.

Mặc dù ở đây Thẩm Quyến không phải là người có thành tích xuất sắc nhất nhưng là người có vẻ ngoài ưa nhìn nhất, phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất, ở cái tuổi này mà đã lên được chức phó chủ nhiệm là vô cùng giỏi, sau này có thể càng phát triển hơn nữa, mặc dù mọi người không nói nhưng ai cũng tính toán làm thân trong đầu, bây giờ người ta là chậu đã có hoa rồi, hoa lại còn rất đẹp nữa, tư tâm vừa ngoi lên đã phải lặn xuống.

Thẩm Quyến đi tới cạnh cô, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Tô Dạng Nhiên nhíu mày, rõ ràng vừa nãy ánh mắt anh còn sáng lắm mà sao bây giờ đã bình thường như không có chuyện gì vậy, nghĩ nghĩ, có lẽ là ở đây còn người khác nên anh phải kìm nén, vì vậy cô cười gật đầu theo sau.

Hai người đã ra khỏi tầm mắt của mọi người trong phòng hội thảo, nhưng sau khi ra ngoài Thẩm Quyến cũng chỉ trầm mặc cúi đầu đi về phía trước, lúc này Tô Dạng Nhiên mới thấy sai sai, cô lập tức kéo tay anh, "Anh sao thế?"

Thẩm Quyến nhìn cô, không lên tiếng.

Tô Dạng Nhiên cảm thấy mất mát, sự vui sướng trong lòng cũng giảm hơn phân nửa, "Hay là anh không muốn gặp em?" Cô không cho Thẩm Quyến cơ hội nói chuyện, dứt khoát hất tay anh ra đi về phía trước, cô ngồi máy bay hơn hai giờ để tới đây gặp anh nhưng có vẻ việc này làm anh không vui lắm, cô cũng thấy mất hứng rồi.

Tô Dạng Nhiên cúi đầu đi nhanh, vừa đi được mấy bước thì cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, cô nhíu mày, "Buông ra, anh không muốn gặp em mà?"

Lần này Thẩm Quyến không cho Tô Dạng Nhiên nói nữa, cầm cổ tay cô dẫn đi, đây không phải là hướng ra cổng trường, "Anh muốn dẫn em đi đâu?"

Thẩm Quyến dẫn cô đi một đoạn, cách xa cổng trường, cách xa chỗ đông người, trên đường không có nhiều sinh viên đi qua, lá cây khô bị giẫm dưới chân, phía trước có hơi tối, hình như là một rừng cây nhỏ.

Anh dẫn cô chui vào rừng cây? Giấy trước còn đang suy nghĩ giây sau Tô Dạng Nhiên đã bị ấn người vào thân cây, trước mặt là tiếng hít thở dần dần khó khăn của Thẩm Quyến.

"Anh... Ừm..." Lời chưa nói hết đã bị ngắt ngang.

Nụ hôn của anh tràn đầy tính xâm lược khiến cô bắt đầu hồi hận, đầu lưỡi dẻo dai cạy môi cô ra, vừa tiến vào vừa liếm loạn, lưỡi Tô Dạng Nhiên bị dây dưa nên hơi đau, buông, chạy trốn, bắt, làm không biết mệt, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, Tô Dạng Nhiên mềm nhũn tựa vào thân cây, hai chân đứng không vững, vào lúc cô sắp trượt xuống thì sau lưng được một đôi tay níu lại, trọng tâm từ thân cây dời tới ngực anh, hai người dây dưa hôn mãi.

Đến khi môi Tô Dạng Nhiên không còn cảm giác thì cô mới đưa tay nhẹ nhàng đẩy tấm ngực rắn chắc ra, yếu ớt chống cự, Thẩm Quyến ma sát một lúc lâu mới buông ra, Tô Dạng Nhiên cảm thấy như được sống lại, mềm nhũn tựa đầu vào vai anh, thở hào hển.

Thẩm Quyến cũng thở gấp, âm thanh trầm đục, tay anh vòng qua ôm chặt vai cô, "Cái miệng nhỏ này của em biết làm chán nhì, ai nói anh không muốn gặp em?"

Tô Dạng Nhiên không chịu, "Nhưng vừa nãy anh không nói tiếng nào mà, em nói chuyện anh cũng không thèm quan tâm, không phải là ghét em chứ còn gì nữa?"

"Vừa nãy anh đang suy nghĩ."

"Suy nghĩ gì?"

"Đang suy nghĩ nên đi đâu thì được..." Ngón tay Thẩm Quyến lướt nhẹ qua môi cô.

Tô Dạng Nhiên hiểu ra, mặt ửng đỏ, cắn nhẹ lên tay anh một cái.

Thẩm Quyến bị cắn cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói: "Anh nhớ em muốn chết."

Tô Dạng Nhiên ngừng cắn.

Thắm Quyến đột nhiên hỏi, "Sao em lại nghĩ anh không muốn gặp em?"

Tô Dạng Nhiên nhỏ giọng hừ một tiếng, "Cảm giác."

Thắm Quyến bật cười, ánh mắt nhìn cô cực kỳ cung chiêu, "Chúng ta trở về khách sạn đi, anh muốn em."

Cô đỏ mặt cắn môi, lồng bàn tay mình vào tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Sầu riêng

Editor: Wíoo

Tô Dạng Nhiên lấy valy hành lý ở cổng bảo vệ, hai người lên xe taxi, "Sao anh không hỏi em tới làm gì?"

"Không phải vì nhớ anh à?" Thắm Quyến hỏi ngược lại.

"Chỉ là một trong mấy cái nguyên nhân thôi."

Thắm Quyến nháu mày, "Vậy là do nhớ anh chiếm bao nhiêu phần trăm trong mấy cái nguyên nhân đó?"

Tô Dạng Nhiên: "..."

Cô vốn không định trả lời nhưng thấy anh nghiêm túc quá nên thôi, "Khoảng năm mươi phần trăm."

"Chỉ có năm mươi thôi? Vậy năm mươi phần trăm còn lại đâu?"

"Anh đoán thử xem." Tô Dạng Nhiên ném ra một câu hỏi.

Thắm Quyến: "???" Đoán gì giờ?

Nhìn cô không giống nói giỡn nên anh cũng nghiêm túc suy nghĩ, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, "Anh không biết thật."

Tô Dạng Nhiên nhìn anh, có ý chọc, "Trong phòng hội thảo cũng có nhiều bác sĩ nữ xinh đẹp quá anh nhì?"

Thắm Quyến nhìn qua cô, "Đâu có liên quan tới anh."

Tô Dạng Nhiên: "...". Câu trả lời không nằm trong dự định, khó nói tiếp quá.

"Em nghe nói có một nữ bác sĩ xinh đẹp có ý với anh đó."

"Vẫn như câu trước, có đẹp hay không thì vẫn không liên quan tới anh."

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Trừ em ra anh không quan tâm tới người khác." Thắm Quyến đột nhiên nghiêm túc nói một câu.

Tô Dạng Nhiên sững sốt, "Gi vậy... Em chọc anh thôi."

Cô cực kỳ tin tưởng Thắm Quyến, này giờ chỉ ghẹo anh xíu thôi.

"Em chỉ cần nhớ vậy là được rồi."

Tô Dạng Nhiên cong môi, nhìn anh gật đầu, "Được, em nhớ rồi, sẽ khắc sâu trong lòng luôn."

Thắm Quyến ôm cô vào lòng, "Em tới đây anh rất vui."

Nghe anh nói, Tô Dạng Nhiên bỗng có cảm giác chua xót, anh thật dễ thỏa mãn, cũng dễ dỗ, Tô Dạng Nhiên dựa vào, "Em cũng rất vui."

Được gặp người mình muốn gặp là chuyện hạnh phúc nhất. Đến cửa khách sạn, xuống xe, Thắm Quyến một tay ôm eo cô một tay cầm valy hành lý, hai người vào cửa, Tô Dạng Nhiên đột nhiên dừng bước, nói: "Khoan đã."

Thắm Quyến nghiêng đầu nhìn cô, nghi ngờ hỏi: "Sao khoan?"

"Hình như chúng ta quên mất gì đó."

Thắm Quyến suy nghĩ, nói: "Quên cái gì?"

Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhớ lại, cô nói: "Chúng ta quên mất Chu Dương rồi."

Thắm Quyến khẽ cười, "Ừm." Đồ phàn tặc.

"Sao anh 'ừm' thôi vậy? Chúng ta bỏ quên cậu ấy rồi."

"Cũng đâu phải cậu ta không biết đường." Đờ mách lẻo.

Tô Dạng Nhiên: "... " Hình như đúng thật.

"Em nghĩ cậu ta không biết xấu hổ, đi theo chúng ta sao?" Thẩm Quyển tiếp tục bỏ sung.

Tô Dạng Nhiên: "... " Không có cách nào phân bác.

"Được rồi, cậu ta không phải trẻ con đâu, biết đường về mà, đi thôi, bên ngoài lạnh lắm."

Tô Dạng Nhiên áy náy nhưng vẫn đi theo Thẩm Quyển vào thang máy, lát nữa phải lên WeChat an ủi cậu ấy mới được.

Đừng nói được nhắn tin, ngay cả giày cô cũng cởi không kịp, đang cởi thì bị người phía sau ôm lên đi vào phòng ngủ, Tô Dạng Nhiên ôm cổ anh, biết rõ ý đồ, "Sao anh gấp thế?"

"Muốn em."

Thẩm Quyển dùng đầu gối đẩy cánh cửa khép hờ, ngay lúc anh định ôm cô tới giường thì Tô Dạng Nhiên đột nhiên kêu lên, "Không được, em chưa tắm."

Cô ngồi xe ngồi máy bay, còn bị ướt mưa nữa, không tắm khó chịu lắm. Anh dừng bước, sau đó quay đầu đi qua phòng tắm, "Vậy thì đi tắm trước."

Cuối cùng không phải Tô Dạng Nhiên tắm một mình mà là tắm cùng anh, dù sao cô cũng quen rồi, lúc đầu còn la hét nhưng có la cũng vô ích, sau này không thèm chống đối nữa. Thẩm Quyển mở đèn sưởi trong phòng tắm, ánh đèn màu vàng cam ấm áp, không bao lâu nhiệt độ trong phòng tắm đã nóng lên.

Anh xả nước, thử độ ấm, hơi nóng dưới ánh đèn làm không nhìn rõ mặt mũi, cách hơi nóng Thẩm Quyển quay đầu nhìn Tô Dạng Nhiên, nói: "Sao em còn chưa lại đây?"

Tô Dạng Nhiên đi tới, vừa đi được vài bước cổ tay đã bị nắm lại, giây tiếp theo đã bị kéo đứng dưới vòi hoa sen, nước ấm xối lên đỉnh đầu, lên người, nước chảy cả vào mắt, "Em còn chưa cởi quần áo mà."

Cô vừa nói xong đã cảm giác được một bàn tay nắm lấy vạt áo mình, vành tai bị cắn, "Vậy thì giờ cởi."

Độ ẩm từ ánh đèn, nước tắm, nhiệt độ cơ thể anh nên cô không lạnh, bàn tay Thẩm Quyển len vào mái tóc đen của cô, giọt nước chảy xuống gương mặt trắng nõn, Tô Dạng Nhiên nhắm chặt hai mắt, lông mi dài và dày, yết hầu của anh cứ lặn lên trượt xuống, cuối cùng môi mòng in lên, bàn tay dần dần chạy xuống dưới.

.....

Sau một hồi dầy vò, Tô Dạng Nhiên bị bọc trong khăn tắm được Thẩm Quyển ôm lên giường, trong phòng mở một ngọn đèn ngủ mờ mờ, mưa lại đổ xuống, tí tách tí tách đánh vào cửa sổ thủy tinh.

Tô Dạng Nhiên áp gò má vào bả vai anh, thở nhẹ nhẹ, cảm thấy tất cả sức lực trong cơ thể bay mất hết, mí mắt đánh nhau đòi khép lại.

Thẩm Quyển vuốt ve đầu cô, "Em muốn ngủ hả?"

Tô Dạng Nhiên thờ ơ nhệ ra, "Anh không mệt hả?"

"Khá tốt."

Tô Dạng Nhiên dùng sức mở mắt ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Quyển cũng nhìn xuống, lông mi dài, ánh mắt đen nhánh, cô đưa tay sờ thử, nhìn anh bị giật mình nhắm mắt lại là thấy buồn cười, con buồn ngủ cũng bay đi bớt, "Thẩm Quyển, anh thật là đẹp trai."

Thẩm Quyển giam đôi tay nhỏ bé lại, "Câu này em nói rất nhiều lần rồi."

"Phải không?" Tô Dạng Nhiên cười lên, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, "Đúng rồi!"

"Sao thế?"

Tô Dạng Nhiên nhồm người, ánh mắt ranh mãnh, "Anh chờ em một chút." Vừa nói vừa vén chăn xuống giường.

"Mang giày vào." Thẩm Quyển nhắc nhở.

Tô Dạng Nhiên lập tức xoay người mang dép, "Em biết rồi."

Anh cười nhìn cô đi tới cạnh vali hành lý, lục lọi gì đó bên trong, Tô Dạng Nhiên nửa ngồi nửa đứng, đường cong của eo và mông hiện lên hết sức sexy, trên bắp chân trắng nõn còn có mấy chấm đỏ đỏ, Thẩm Quyển nhớ lại cảnh trong phòng tắm, đôi mắt lại sâu thêm mấy phần.

Qua một hồi cái túi bị mở rộng ra, hình như Thẩm Quyển thấy cô nhét gì đó vào miệng, Tô Dạng Nhiên kéo khóa túi lại sau đó đứng dậy cười đi về phía anh, trong miệng cô rõ ràng có gì đó.

Tô Dạng Nhiên nhanh chóng bò lên giường, Thẩm Quyển mở rộng chăn bọc cô vào, anh nhìn chằm chằm đôi môi đang ngậm chặt, hỏi: "Em ăn gì đó?"

Tô Dạng Nhiên hé miệng cười, kiên quyết không nói chữ nào, cô gượng dậy hôn lên yết hầu, cắn, mất Thẩm Quyển...

Anh bị một loạt các hành động của cô làm bối rối, những suy nghĩ vừa nảy up xuống lại lần nữa nảy ra, ngọn lửa lòng lập tức dâng lên, một tay anh ôm eo một tay đè cô dưới người.

Bộ ngực đầy đặn trắng nõn trên dưới phập phồng, hai chấm nhỏ nhô lên, đôi mắt đen nhánh cháy lên tia lửa, bàn tay anh choàng lên cổ cô, môi mòng lập tức ngoạm xuống, mặc kệ anh liếm láp và chạm thế nào cô cũng sống chết không chịu há mồm ra.

Thẩm Quyển biết trong miệng cô có gì đó, Tô Dạng Nhiên càng không phối hợp anh càng cương quyết, đầu lưỡi dùng hết lực công phá cửa thành, đột nhiên một mùi hương vô cùng kỳ quái xông thẳng vào não anh, Thẩm Quyển trợn to hai mắt.

Sầu... Sầu riêng?

Tô Dạng Nhiên thấy anh mở to hai mắt thì khóe môi lập tức cong lên, cô cảm giác được đầu lưỡi anh đang lúi lại, né tránh, Tô Dạng Nhiên phát động tấn công quyết không để anh chạy thoát, cô còn dùng tay đè ốt Thẩm Quyến lại, hai cái lưỡi quấn quít nhau, thậm chí còn đẩy viên kẹo sầu riêng sâu vào khoang họng anh, cả người Thẩm Quyến chấn động đẩy viên kẹo trở lại, viên kẹo bị hai người đẩy tới đẩy lui.

Cổ họng anh tràn đầy mùi sầu riêng, lúc đầu còn kháng cự, càng về sau càng chết lặng, viên kẹo tan sạch Tô Dạng Nhiên mới bỏ qua cho anh, cô hài lòng tách môi ra, cười nhìn Thẩm Quyến, hỏi: "Ngọt không?"

Thẩm Quyến không biết làm sao, đời này anh ghét nhất là sầu riêng, từ lúc đẻ ra cho đến giờ không hề đụng tới một miếng nào, nhưng chỉ một phút trước, viên kẹo sầu riêng bị anh ăn hơn phân nửa, vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Tô Dạng Nhiên thấy anh tủi thân thì càng vui vẻ hơn, "Hồi nãy em mua ở sân bay đó, em mua một bịch lận, em cho anh thêm viên nữa nhé?"

Sự tình nghịch trong mắt cô quá rõ ràng, Thẩm Quyến tức giận lấy tay nheo mũi cô, "Em giữ lại ăn mình đi."

Mùi sầu riêng trong miệng làm sao cũng không tan được, anh suy nghĩ, lập tức xoay mình ngồi dậy, Thẩm Quyến nhìn Tô Dạng Nhiên vẫn nằm đó, thuận tay kéo lên luôn, "Đi đánh răng với anh." Nếu không đánh răng tối nay không cần ngủ nữa.

Tô Dạng Nhiên ngoẹo đầu nhìn anh, không nói có đi hay không.

"Không đánh răng không được ngủ." Anh uy hiếp.

Tô Dạng Nhiên gãi gãi chân mảy, trong mắt là sự khiêu khích rõ ràng, anh lập tức đưa tay bóp má cô, "Có đi hay không?"

"A... Đau mà..." Tô Dạng Nhiên nhú mảy, rừ rì nói.

Thẩm Quyến nghe cô kêu đau thì lập tức lấy tay ra, nhưng lại thấy cô cười tí tòn, anh có dùng sức đâu, đau gì mà đau?

Anh không biết làm sao, "Anh đi nặn kem đánh răng cho em đó, em nhanh lên."

Thẩm Quyến xuống giường, mang dép chuẩn bị đi tới phòng tắm.

Tô Dạng Nhiên lười biếng tựa người vào tủ đầu giường, nhìn bóng lưng anh dài thật dài, đột nhiên cười hỏi: "Mùi sầu riêng hôm nay với mùi năm đó thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Thiếu không khí

Editor: wioo

"Mùi sầu riêng hôm nay với mùi năm đó thế nào?"

Câu nói này của cô thành công làm anh dừng bước, Thẩm Quyến từ từ xoay người nhìn Tô Dạng Nhiên, ánh mắt anh kinh ngạc và mừng rỡ, "Em..."

"Em làm sao? Hỏi anh đó?" Trong mắt cô có nét cười.

Thẩm Quyến lập tức quay đầu nhào qua, ôm cả người cô vào lòng, "Em nhớ ra rồi?"

Tô Dạng Nhiên bị cái ôm đột ngột của anh làm xiêu vẹo cả người, "Làm như em mất trí nhớ vậy."

"Em cũng đâu có khác gì mất trí nhớ?"

"Cũng qua mười một năm rồi, sao em còn nhớ được chứ?"

"Vậy sao em nhớ lại được?"

"Ừm... hôm ấy tới nhà anh đó. Di cho em xem rất nhiều hình lúc trước của anh, em thấy anh hồi cấp ba nhìn rất quen, sau đó không biết làm sao bỗng dưng nhớ ra."

Thật ra là do cô trốn tránh, cô không muốn nhớ lại kí ức về Tần Xuyên dù là người hay vật, giống như việc lúc trước cô thích Lục Hi Hòa, nhiều năm về sau cô không nhắc tới chị ấy nữa, không xem Weibo không xem ti vi, thậm chí ngay cả tên cũng rất ít nghe thấy.

"Còn anh? Anh nhận ra em khi nào?"

"Lần đầu tiên."

"Lần đầu tiên?" Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau là ở bệnh viện, cũng chính từ lúc đó anh đã nhớ ra rồi?

"Vậy sao lúc ấy anh không nhắc em?"

"Không biết, chắc là do anh nghĩ chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa."

Tô Dạng Nhiên: "...". Cuối cùng dù cô không nhớ anh nhưng vẫn sẽ vừa gặp đã yêu anh.

"Sau đó chúng ta quen nhau anh cũng không nhắc em."

Thẩm Quyến suy nghĩ xem tại sao mình không chủ động phá tảng vại thừa này, thật ra lúc đầu anh muốn chờ coi khi nào Tô Dạng Nhiên nhớ lại, nhưng càng về sau khi biết cô không muốn nhớ lại chuyện trước kia, rồi khi biết chuyện cha cô, anh cũng không định nói ra nữa, nhưng là bất kể thế nào, đi một vòng hơn mười năm, cuối cùng bọn họ vẫn bên nhau, dù cô có nhớ hay không anh cũng đã thỏa mãn.

Tô Dạng Nhiên thấy anh nhìn mình mà không nói chuyện, cũng không biết anh đang nghĩ gì, vì vậy cô đưa tay chọt nhẹ bả vai anh một cái, "Sao anh không trả lời?"

Thẩm Quyến cầm tay cô, hôn hôn vài cái, "Anh quên mất, dù sao em cũng là của anh, chạy không thoát rồi."

Tô Dạng Nhiên không nhịn được bật cười, "Vậy em hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thật lòng."

"Ừ, em hỏi đi."

"Lúc học cấp ba anh có thích em chút nào không? Nếu như em không chuyển trường, cũng không xảy ra những chuyện kia, anh sẽ đồng ý lời tỏ tình của em chứ?"

Thẩm Quyến sững sờ nhìn cô, mặt cô vô cùng nghiêm túc, mình có từng thích cô chưa? Thẩm Quyến cảm thấy là có.

Thanh niên mười bảy mười tám tuổi tuổi luôn tò mò với tình yêu nhưng anh thì không giống vậy, có lẽ là do từ nhỏ anh luôn trưởng thành hơn bạn cùng lứa tuổi.

Lúc mới đầu trong mắt Thẩm Quyến chỉ có mẹ và học tập, sau đó có thêm chú và chị. Đường nhân duyên của anh không kém, được rất nhiều bạn nữ chào đón, nam sinh vui vẻ ngồi cùng bàn với anh, nữ sinh thích vẽ ngoài và thành tích của anh. Không phải Thẩm Quyến chưa bao giờ thấy nữ sinh theo đuổi mình nhưng chỉ có duy nhất Tô Dạng Nhiên là không giống.

Cô không quan tâm sự lạnh lùng, né tránh của anh, cũng không sợ mất mặt, cô thậm chí còn to gan, dám kéo áo anh, dắt tay anh, Tô Dạng Nhiên giống như một viên kẹo mạch nha, ném cũng không được, kéo cũng không ra, nhưng không biết tại sao anh lại không ghét cô, Tô Dạng Nhiên đây đưa như thế lại làm anh nhận ra cảm giác dành cho cô và những cô gái khác không giống nhau.

"Anh lại bắt đầu ngăn người rồi." Tô Dạng Nhiên bắt mắt đẩy anh.

Thẩm Quyến cắn môi dưới, "Anh đang suy nghĩ mà."

"Nghĩ lâu vậy à?"

"Nghĩ xong rồi."

"Thế có thích em không?"

"Anh thích gặp em hơn các cô gái khác một chút, anh bắt đầu mong đợi em đem bữa sáng cho anh, anh cũng muốn đáp lại em, nếu như vậy là thích thì đúng là lúc đó anh thích em rồi."

Thẩm Quyến nói một câu dài làm Tô Dạng Nhiên sững sờ hai giây, trở mắt nhìn anh, sau đó mừng như điên, "Thật hả?"

"Ừ."

"Lúc ấy anh sẽ không từ chối em?"

"Không biết."

Tô Dạng Nhiên lại bối rối, "Vì... vì sao?"

"Bởi vì cấp ba còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Thẩm Quyến nghĩ trước khi tốt nghiệp bọn họ sẽ không quen nhau, bởi vì ba năm cấp ba anh còn chuyện quan trọng hơn phải làm, ngược lại, nếu đến tốt nghiệp mà cô vẫn còn thích anh thì chắc chắn Thẩm Quyến sẽ tùy cô quyết định, nhưng cuộc sống khó đoán, cô chuyển trường, anh ra nước ngoài, gặp lại nhau đã là mười một năm sau, cô cũng không còn nhớ anh, bọn họ đều trở thành người mà bản thân phần đầu.

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, dựa theo tính cách của anh thì hẳn lúc đó hai người sẽ không quen nhau, hơn nữa tình cảm có thể duy trì đến mười một năm không? Ai cũng không dám chắc, nhưng biết anh đã từng thích mình, đáp án này cũng đủ thỏa mãn rồi, mười một năm trước bọn họ mỗi người một hướng, mười một năm sau có thể ở bên nhau, vấn đề này hỏi nữa cũng không còn ý nghĩa.

Thẩm Quyến sợ mình nói thật sẽ làm cô hụt hẫng, vì vậy anh càng ôm cô chắc hơn, "Bây giờ có thể ở cạnh em, anh rất hạnh phúc."

Tô Dạng Nhiên nghe trong ý anh có mã hậu pháo*, cô cười ôm lại, "Em cũng vậy."

* mã hậu pháo (thuật ngữ cờ tướng): pháo nổ sau đuôi ngựa, nói vuốt đuôi (vì với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

"Lúc hỏi câu đầu tiên em cũng không sợ anh phủ nhận."

"Hả?"

Tô Dạng Nhiên hơi nói lỏng khoảng cách, nhìn vào mắt anh, nín cười, "Bởi vì em thấy anh viết tên em trong một cuốn sách nào đó."

Thẩm Quyến ngăn ra, anh nhớ rồi, đúng là anh đã viết tên cô vào sách, đó là việc anh coi thường nhưng cuối cùng vẫn làm.

"Sao em thấy được?"

"Ừm... Không nói anh biết."

Thẩm Quyến cười, "Em không nói anh cũng biết."

"Hả?"

"Chị nói đúng không?" Trong nhà trừ chị ấy đi lật bài thi của anh thì những người khác sẽ không làm vậy đâu.

Tô Dạng Nhiên nhìn anh cười, không chối cũng không thừa nhận, cô nhìn giờ trên điện thoại, đã rạng sáng rồi, lo anh ngày mai còn phải dậy sớm đi đến trường, Tô Dạng Nhiên vỗ ngực anh, "Không còn sớm đâu, anh ngủ đi." Nói xong cô còn ngáp một cái, hơi mệt.

Thẩm Quyển nhìn cô nói: "Có thể ngủ nhưng phải đi đánh răng trước."

Tô Dạng Nhiên biết tối nay cô mà không đánh răng thì chắc chắn Thẩm Quyển sẽ không để yên cho cô ngủ. Ngày mai cô sẽ ăn thêm mấy viên kẹo sầu riêng, còn không đánh răng đó, để xem anh làm thế nào.

Tô Dạng Nhiên ngoan ngoãn đi theo anh đánh răng, chúc ngủ ngon, lúc này Thẩm Quyển mới yên tâm ôm cô ngủ.

Ngày hôm sau, mưa cả đêm cuối cùng cũng ngừng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa, không khí thoải mái tràn ngập phòng, cô tiện tay sờ soạng, bên cạnh không có ai, chẳng lẽ anh đi rồi?

Tô Dạng Nhiên ngồi dậy rồi mới từ từ mở mắt, sau đó cô nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, kêu một tiếng, "Thẩm Quyển?"

Mấy giây sau anh đi ra, có vẻ như đã rửa mặt, "Em dậy rồi à?"

Tô Dạng Nhiên lại nhỏ giọng ừ một tiếng, Thẩm Quyển bị vẻ lười biếng nhõng nhẽo của cô cào nhột, lập tức đi tới, lúc cô chưa kịp phản ứng, anh ngồi xuống mép giường, lồng ngón tay mình vào bàn tay cô, để xuống gối, môi mông dán lên đôi môi đỏ thắm ướt át.

Tô Dạng Nhiên chưa tỉnh ngủ lại bị cái hôn mạnh mẽ của anh làm thiếu không khí, cô vùng vẫy chống cự, anh lại không chịu làm theo ý cô, chân cũng bị kéo xuống, áo choàng tã trượt xuống để lộ một mảng lớn cánh xuân.

Lưng Thẩm Quyển cứng lên, đôi môi không kìm chế được bắt đầu mò xuống dưới.

Tô Dạng Nhiên vội vàng giữ đầu anh lại, "Đừng, lát nữa anh còn phải tới trường học đó, không kịp đâu."

Thẩm Quyển tỉnh táo lại, anh nhìn cô, thờ dãi một hơi, "Lại quyến rũ anh."

Tô Dạng Nhiên vừa nghe đã liếc mắt nhìn, "Tự anh không cảm lòng được còn đổ thừa cho em. Đồ đàn ông móng heo*."

* Mang hàm ý không tốt, gần giống tra nam

Thẩm Quyển cười, "Móng heo là gì?"

"...Ồm."

"Em muốn ăn móng heo hả?" Thẩm Quyển tưởng cô muốn ăn.

Tô Dạng Nhiên: "..."

"Anh mau đi đi, em phải ngủ bù nữa!" Ngay cả phim truyền hình anh còn không thèm xem thì không mong chờ gì anh hiểu câu ngôn ngữ mạng này nữa.

Thẩm Quyển vuốt ve tóc cô, "Vậy được, em ngủ thêm đi, đôi thì gọi phục vụ phòng."

"Ừ." Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Hôm nay anh lại về trễ nữa hả?" Một mình cô ở trong khách sạn rất chán.

Thẩm Quyển không biết làm sao, Tô Dạng Nhiên biết anh khó xử nên lập tức nói: "Được rồi em biết rồi, em sẽ ở đây chờ anh, anh đi đi." Dù sao cô cũng có nhiều cách tự giết thời gian.

Anh đi rồi, Tô Dạng Nhiên thoải mái ngủ một giấc, tỉnh lại đã là buổi trưa, cô gọi phục vụ, rất nhanh có người đưa cơm trưa tới.

Ngày ngày cô ở khách sạn ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không cần gõ chữ, còn có thể chơi game, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Tới khoảng sáu giờ, Tô Dạng Nhiên ngưng chơi, chuẩn bị gọi phục vụ đưa bữa tối đến thì điện thoại đột nhiên vang lên, là Thẩm Quyển gọi.

"A lô?"

"Em dậy chưa?"

Tô Dạng Nhiên bày ra bộ mặt 囧, lặng lẽ đánh anh trong đầu, "Dĩ nhiên là dậy rồi, sao thế?"

Thẩm Quyển cười khẽ, "Anh gọi nói với em một tiếng, lát nữa anh về dẫn em ra ngoài ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mùì Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Editor: wioo

"Anh gọi nói với em một tiếng, lát nữa anh về dẫn em ra ngoài ăn cơm"

"Hả? Hôm nay xong sớm vậy hả?"

"Ừ, xong sớm."

"Vậy anh đang trên đường về hả?"

"Ừ, anh vừa lên xe."

"Được."

Cúp máy, điều đầu tiên Tô Dạng Nhiên làm là sạc điện thoại, sau đó vén chăn lên vọt vào nhà tắm rửa mặt trang điểm, thay quần áo, khi Thẩm Quyển về cô cũng chuẩn bị xong hết rồi.

Tô Dạng Nhiên thích ăn cay vì vậy anh dẫn cô tới một cửa tiệm bán thức ăn Hồ Nam* tương đối nổi tiếng ở Yên Thành, quán ăn mang phong cách khá cổ kính, một trệt một lầu, bàn ghế thang lầu cũ kĩ, cách mấy bàn ăn lại có một tấm vải thêu ngăn cách, trên vải là hoa văn Hồ Nam.

* Quán ăn được mở bởi người Hồ Nam, có nhiều món ăn phong phú và cay là sự đặc trưng.

"Cái tiệm này trang trí đặc sắc lắm nha." Tô Dạng Nhiên cảm thán nói. Thẩm Quyển cười, "Nghe nói ông chủ tiệm này là người thừa kế tranh thêu họ Mục."

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, "Nhà họ Mục?"

"Ừ."

Nghe cái họ này Tô Dạng Nhiên vô tình nghĩ tới Mục Cẩm, cô suy nghĩ một lát lại tự mình phủ định lác đầu, có thể là cùng họ thôi. Thẩm Quyển thấy cô cau mày rồi lại lác đầu, liền hỏi: "Sao vậy? Em nghĩ gì đó?"

"Không có gì, em chỉ cảm thấy họ Mục thật hiếm."

"Vậy chúng ta lên đi."

"Được."

Sau khi hai người ngồi xuống lập tức có phục vụ đưa lên thực đơn, Thẩm Quyển đẩy qua cho Tô Dạng Nhiên, "Em muốn ăn gì?"

Tô Dạng Nhiên nhận lấy thực đơn, lưu loát gọi mấy món, đầu cá hấp ớt băm, tôm hùm đất, thịt kho nhà họ Mao*, canh rùa và thịt dê, gọi xong cô trả thực đơn cho phục vụ, phục vụ cầm thực đơn quay đi.

* là thịt kho bình thường thôi nhưng hồi xưa bác Mao Trạch Đông thích ăn thịt kho, thế là đặt vậy luôn.

Thẩm Quyển dùng nước ấm tráng chén đĩa, làm xong thì rót cho cô một ly trà lúa mạch, "Uống nước trà trước cho ấm dạ dày."

Tô Dạng Nhiên cầm lên nhấp một ngụm, nói với anh: "Ăn xong bữa này chắc em lên 1 kí rưỡi."

Thẩm Quyển ngẩng đầu nhìn cô, "Bây giờ em đừng giảm cân nữa."

Từ khi làm thành viên ở phòng tập, lúc nào cô cũng chăm chỉ tập luyện, số kí cũng giảm xuống rất nhiều, gầy đi nhưng không phải gầy bình thường mà còn có thêm đường cong, bụng cũng có vest line*, mỗi lần Thẩm Quyển sờ đều có cảm giác khác nhau.

* vest line: không biết nghĩa tiếng Việt là gì nên dùng tiếng Anh; là cái đường thẳng từ rốn kéo lên, xuống... mn search gg là biết.

Tô Dạng Nhiên cúi đầu nhìn mình, "Không giảm cân nhưng cần vóc dáng."

Lúc hai người nói chuyện, thức ăn bắt đầu được mang lên. Đồ ăn Hồ Nam cay nhưng ngon, nhất là mấy món cô gọi đều là món đặc trưng của tiệm, Tô Dạng Nhiên ăn tới hít hà, "Cay quá."

Thẩm Quyển nhìn đôi môi đỏ lên vì cay của cô, anh nếm môi, sau đó đưa cho cô ly trà đã nguội, "Uống nước đi."

Tô Dạng Nhiên nhận lấy uống liên tục, anh thu hết vào mắt, nói: "Xem em ăn tham kìa, cay quá thì ăn ít đi, lát nữa anh lại dẫn em đi ăn vặt."

Uống nước xong cảm giác cay trong cổ họng cũng bay bớt, "Cay thì cay nhưng đã ghiền."

Anh khẽ cười, "Có muốn anh nhúng nước cho bớt cay không?"

"Không cần, vậy ăn không ngon nữa."

Vì vậy Tô Dạng Nhiên lại bắt đầu ăn lia ăn lịa, chén nước trà vẫn cầm trong tay, ăn một hồi nóng quá cũng cởi cả áo khoác ra. Thẩm Quyển sợ cô bị cảm lạnh, vừa định nói thì lại thấy từng tảng mồ hôi chảy ra trên cái trán trắng nõn của cô và đôi môi đỏ đến nỗi không thể đỏ hơn nữa, cuối cùng anh không nói gì.

Tô Dạng Nhiên ăn bữa này đến đã ghiền luôn, nhưng hậu quả là môi sưng lên, cô bê cổ áo lên cao che kín môi, Thẩm Quyển nhìn cô, không khỏi bật cười.

"Ồ đây chờ anh, anh đi tính tiền."

Tô Dạng Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, "Được, anh đi đi." Thẩm Quyển tính tiền xong chuẩn bị quay về, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nam, "Tiểu Quyển."

Theo lý mà nói, trên đời này người kêu anh là tiểu Quyển nhiều không đếm xuể, nhưng tiếng nói này lại làm lưng anh hơi cứng đờ đi, anh chậm rãi xoay người, đập vào mắt là khuôn mặt dài gố đậm sường, không anh tuấn nhưng giống anh đến tám phần.

Trong mắt Khương Linh mang theo ý cười, "Tiểu Quyển, thật sự là con à, ba không nhìn nhầm rồi."

Sao vội về ngạc nhiên mừng rỡ của Khương Linh, Thẩm Quyển bình thản hơn nhiều, anh nhìn người kia, nói: "Đã lâu không gặp."

Thẩm Quyển lạnh nhạt thể nào Khương Linh đều thấy nhưng ông cũng không thêm đề ý, nếu anh nhiệt tình với ông thì mới có chuyện, "Tiểu Quyển, chúng ta nhiều năm không gặp, hay là tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện chút nhé?"

"Không cần, tôi cảm thấy chúng ta không có gì cần nói cả, và lại còn có người chờ tôi."

Khương Linh, "Bạn gái sao?"

Nghe vậy, Thẩm Quyển nhìn ngược lại ông. Khương Linh lập tức nói: "Con đừng hiểu lầm, ba chỉ trùng hợp thấy con và một cô gái ăn com chung thôi."

Thẩm Quyển gật đầu, "Vậy tôi đi trước."

"Tiểu Quyển, hai đứa kết hôn chưa?" Khương Linh đột nhiên hỏi. Thẩm Quyển không trả lời, chân mày anh nhíu lại.

"Ba không có ý gì cả, ba chỉ hỏi một chút thôi." Khương Linh vội vàng nói.

Tô Dạng Nhiên ngồi đợi anh một lúc lâu mà không thấy người trở lại, khoảng hơn mười lăm phút thì cô ngồi không yên nữa, mặc áo khoác vào, cầm túi đi tới quầy thu tiền. Đứng từ xa Tô Dạng Nhiên đã thấy Thẩm Quyển đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên mặc âu phục mang giày da, anh đưa lưng về phía cô. Tô Dạng Nhiên lại gần, thấy được mặt mũi của người đàn ông kia thì giật mình, ông ta giống Thẩm Quyển bảy tám phần, có khi sau này anh sẽ như thế.

Tô Dạng Nhiên mơ hồ đoán được, cô biết đi Thẩm và chú Lục là gia đình chấp nối, đi Thẩm có nét đẹp vô cùng dịu dàng nhưng Thẩm Quyển lại không giống vậy, nếu so sánh thì chỉ có ba phần giống nhau, hôm nay thấy người đàn ông kia cô liền hiểu, thì ra Thẩm Quyển lớn lên giống ba.

"Tiểu Quyển, con đang làm việc ở Yên Thành hả?" Khương Linh hỏi.

"Chỉ đi công tác thôi."

"Vây..."

Thẩm Quyển cười, "Ông không cảm thấy chuyện chúng ta bình thân nói chuyện thế này không hợp lý sao?"

Khương Linh sững sốt, thờ dài một cái, ngay sau đó cười nói: "Đứa nhỏ này vẫn tinh ý như ngày nào, được, ba thừa nhận, ba đã điều tra con, sau này ba sẽ đến Tấn Thành làm ăn, đến lúc đó ba con ta đi ăn một bữa com nhé?"

"Đến lúc đó rồi nói."

Khương Linh cũng biết anh đang dần không kiên nhẫn, ánh mắt trùng hợp chú ý tới cô gái sau lưng anh, ông cười nói: "Vây được, ba tới Tấn Thành sẽ gọi con, con mau đi qua đó đi, cô gái nhỏ kia đang chờ con đấy."

Thẩm Quyển quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Tô Dạng Nhiên đứng đó, cô thấy anh quay đầu lại lập tức nở nụ cười, trong mắt anh mang theo sự ảm áp và cung chiêu. Thẩm Quyển nói một tiếng với Khương Linh rồi xoay người đi về phía cô.

Thẩm Quyển ôm cô vào lòng, "Sao em lại đây?"

Tô Dạng Nhiên bạnh quai hàm, "Em chờ anh nửa ngày mà không thấy anh quay lại nên tới tìm."

Thẩm Quyển cười lên, đưa tay nheo má cô, "Vây là chờ sốt ruột lắm hả?"

Tô Dạng Nhiên giương mắt nhìn anh, "Đương nhiên rồi."

"Em ăn no chưa? Muốn đi ăn vặt nữa không, gần đây có nhiều chợ đêm lắm."

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, thật ra thì cô còn no lắm nhưng vẫn muốn đi với anh, vậy nên nói: "Ừ, đi."

"Con mèo ham ăn."

Khương Linh nhìn hai bóng lưng, không khỏi thờ dài một tiếng, con của ông đã lớn rồi, tới lúc bắt đầu bàn chuyện cưới gả rồi. Lái xe thấy ông đi ra thì tiến lại hỏi, "Khương tổng, bây giờ đi về ạ?"

Chân mày Khương Linh nhíu lại, "Đi tới bệnh viện đi."

Lái xe mỉm môi nói: "Vâng."

Chợ đêm Yên Thành giờ này còn rất đông, đèn đuốc sáng choang, mùi thơm lan tỏa nhưng Tô Dạng Nhiên không thấy hứng thú lắm. Bởi vì cô cảm giác được người bên cạnh có tâm sự, cô biết nhưng anh vẫn chưa chủ động mở lời, thế nên cô cũng không hỏi.

Tùy tiện ăn vài món, hai người trở về khách sạn. Hai tay Thẩm Quyển nheo gò má cô, "Em mệt không? Đi tắm trước chứ?"

Tô Dạng Nhiên cắn môi, sau đó cười một cái, "Ừ, vậy em đi tắm trước."

"Ừm."

Tô Dạng Nhiên vào phòng tắm, Thẩm Quyển lấy cái gì đó từ ngăn kéo tủ, đi ra ban công, tựa vào lan can, cúi đầu, ngọn lửa ở đầu ngón tay cháy sáng, khói mù lượn lờ bay lên.

Tô Dạng Nhiên vừa định cởi quần áo thì chợt nhớ cô chưa cầm quần áo ngủ vào, vì vậy cô lại đi ra ngoài, cô nhìn một cái, Thẩm Quyển không có ở trong phòng, quét mắt một vòng cuối cùng chú ý tới bóng người ngoài ban công.

Cô nhìn người đàn ông đứng ngoài đó, anh hơi cúi đầu, đốm lửa giữa ngón tay rõ ràng cháy sáng, cả người anh bị bao phủ bởi một tầng khói mỏng. Ở trong ấn tượng của cô, Tô Dạng Nhiên chưa bao giờ thấy Thẩm Quyển hút thuốc, thậm chí ngay cả rượu cũng uống rất ít, nhìn thấy cảnh này không khỏi đau lòng.

Thẩm Quyển để ý thấy có một ánh mắt đang nhìn anh, theo bản năng quay sang liền thấy Tô Dạng Nhiên đứng đó nhìn mình.

"Sao em còn chưa tắm?" Anh dập tắt điếu thuốc, đi tới. Tô Dạng Nhiên ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, "Em quên cầm quần áo vào."

Thắm Quyến muốn đưa tay xoa đầu cô nhưng chợt nhớ mình vừa chạm vào đầu thuốc, vì vậy thu tay về, "Vậy em mau cầm quần áo đi tắm đi? Há?"

Tô Dạng Nhiên thấy anh thu tay về, không chút suy nghĩ đã trực tiếp nhào tới, chôn gò má vào lòng anh, hai tay ôm chặt hông anh, "Có phải tâm trạng anh không tốt không?"

Thắm Quyến cười một tiếng, khẽ xoa đầu cô, "Đầu có."

"Gạt người." Cô nho nhỏ hừ một tiếng, lại nói: "Anh không có gì muốn nói với em sao?"

Ánh mắt Thắm Quyến tối xuống, anh đột nhiên cúi người ôm ngang hông cô, Tô Dạng Nhiên không đề phòng, bị sợ hết hồn, "Anh làm gì vậy?"

Thắm Quyến ôm cô đến ghế sa lon rồi ngồi xuống, cô ngồi trên bấp đùi anh, eo bị nắm chặt.

"Có muốn nghe anh kể chuyện không?"

- -----

May quá, mém chút nữa Thắm Quyến có tên là Khương Quyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Cạn bã

"Có muốn nghe anh kể chuyện không?"

Tô Dạng Nhiên tựa vào hõm vai anh, ngoan ngoãn gật đầu.

Thắm Quyến trầm mặc một hồi như đang chuẩn bị, lúc sau anh mới chậm rãi mở miệng, "Chuyện này xảy ra cũng hơn mấy chục năm trước, một nam một nữ bị người nhà thúc ép kết hôn, người vợ rất yêu chồng nhưng người chồng không bao giờ gần gũi bà, không bao giờ cãi nhau cũng không có ngọt ngào. Người vợ không hiểu tại sao chồng mình như vậy, bà từng hoài nghi có phải chồng có người khác bên ngoài không, nhưng trừ công việc xã giao ra, người chồng không bao giờ tiếp xúc với người phụ nữ khác. Sau đó người vợ không nghĩ nhiều nữa, cho là chồng chính là người như vậy, sau đó mấy năm, bọn họ có một đứa con trai."

"Người vợ cho là giữa họ có đứa nhỏ, quan hệ vợ chồng có thể thân mật hơn chút, nhưng cuối cùng vẫn không có. Người chồng càng ngày càng bận rộn, chi nhánh công ty mở ở Mỹ, một năm ông ấy ở nước ngoài hơn phân nửa thời gian. Hai vợ chồng gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng người vợ vẫn rất yêu chồng, chồng ở nước ngoài lo công việc, bà ở nhà lo cho con lo cho cha mẹ chồng, nhàn nhạt chịu khó. Bọn họ sống như thế mười hai năm, khi đứa trẻ mười hai tuổi, người vợ rốt cuộc phát hiện bí mật của chồng mình. Cuối cùng bà đã hiểu tại sao người chồng lạnh nhạt với bà nhiều năm, tại sao trong một năm ông ra nước ngoài ít nhất mười tháng. Bận rộn công việc là một lý do, lý do khác là người chồng kính yêu của bà đã có vợ và con trai ở nước ngoài, đứa bé kia chỉ nhỏ hơn con trai bà ba tuổi. Sau khi biết chuyện này, lòng bà tan vỡ, bà cảm thấy bầu trời đổ sụp."

"Khi người chồng biết vợ mình đã biết hết sự thật, ông không nhận sai mà còn vô liêm sỉ yêu cầu vợ mình ly dị. Trước kia người vợ thương chồng mình bao nhiêu thì bây giờ lại căm hận bấy nhiêu. Bà từ chối yêu cầu, sống chết không chịu ly dị. Cuối cùng người chồng đưa đứa trẻ ra làm điều kiện, nếu như bà tự nguyện ly dị, quyền nuôi dưỡng đứa trẻ sẽ thuộc về bà, nhưng nếu bà ảm ỉ không chịu thỏa thuận thì ông sẽ liều chết tranh đứa nhỏ. Người vợ sau khi kết hôn luôn ở nhà nội trợ, căn bản bà sẽ không giành được quyền nuôi con. Sau đó dù là hận, chán ghét, hay là thỏa hiệp, bà vẫn phải chịu đựng kích lớn, mãi đắm chìm trong quá khứ, thiếu chút nữa là không thể sống nổi."

Thắm Quyến nói xong, anh im lặng một hồi.

Ngực Tô Dạng Nhiên phát đau, mặc dù anh dùng từ vợ chồng đứa trẻ để kể chuyện nhưng cô biết rất rõ, những người anh nói là ai. Cô đưa tay ra vuốt ve gò má anh, giọng nói hơi run rẩy, "Hành động của người chồng không chỉ làm tổn thương người vợ mà còn ảnh hưởng tới đứa trẻ, phải không anh?"

Thắm Quyến nhìn cô, thấy được sự đau lòng trong mắt cô, anh thở dài một cái, ôm chặt Tô Dạng Nhiên, cầm đặt trên vai cô, "Ừ, đúng vậy, dù là người lớn hay là trẻ con, ai cũng bị tổn thương."

"Cuộc sống lúc đó khó khăn lắm phải không anh?"

"Ừ, khó khăn đến mức thiếu chút nữa thì không qua vượt qua được."

"Em rất vui mừng, vui vì anh đã vượt qua được."

"Anh cũng rất vui mừng khi em ở đây ngày hôm nay, cuộc sống sau này chúng ta cùng nhìn về phía trước, được không em?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừ, được."

Hai người lặng lẽ ôm nhau, giống như hai con thú nhỏ bị thương, chữa lành vết thương và sưởi ấm cho nhau.

Hội thảo ở Yên Thành kết thúc, ba người trở về Tân Thành, cuộc sống lại tiếp tục, đảo mắt đã đến cuối tháng năm. Ngày đó sau khi tan việc, Thắm Quyến thay quần áo rồi ra khỏi phòng nghỉ thì đụng phải Chu Dương, anh hỏi: "Cậu sao vậy?"

Chu Dương đứng lúc đến tìm anh, vội vàng nói: "Bác sĩ Thẩm, cha anh tới."

"Cái gì?"

"Cha anh, vừa rồi ông ấy còn đứng phía trước bàn tiếp khách đó."

Thắm Quyến nhẹ nhúm mày, anh nói với Chu Dương: "Ừ, tôi biết rồi, vậy tôi đi trước."

Chu Dương gật đầu, "Dạ, anh nhanh đi đi."

Chu Dương nhìn bóng lưng Thẩm Quyến, đột nhiên nghĩ đến người đàn ông khi này. Bác sĩ Thẩm và ông ấy nhất định chính là từ một khuôn đúc ra, hơn nữa ông ấy còn có khí phách, mặc âu phục mang giày da, đi cùng với một thanh niên trẻ tuổi mặc vest đen, nhìn giống như là trợ lý, vậy người đàn ông kia là ông chủ rồi, từ trước đến giờ chưa từng nghe bác sĩ Thẩm kể về gia đình anh, xem ra anh ấy là con nhà giàu rồi!

Thẩm Quyến nhìn một cái đã thấy Khương Linh đứng trước bàn tiếp tân, ông cũng thấy anh, cười đi tới.

"Tiểu Quyến."

Giọng anh bình thản: "Sao ông tới không gọi nói trước?"

Khương Linh cười, ông ta cũng tự hiểu, giọng nói tự giễu, "Nếu ba gọi trước sao có thể gặp được con chứ?"

Nghe vậy, mặt anh không có biểu cảm gì.

"Chúng ta tìm chỗ ngồi xuống trò chuyện chút nhé?"

Thẩm Quyến nhìn ông, hôm nay mà không nói mấy câu sợ chắc ông sẽ không bỏ qua, vì vậy anh gật đầu, thuận tiện móc điện thoại từ trong túi ra gửi tin nhắn cho Tô Dạng Nhiên, Khương Linh thu hết hành động của anh vào mắt, cười trừ ghẹo: "Con đang báo cáo cho nàng đầu nhỏ à?"

Thẩm Quyến ngẩng đầu nhìn ông, không trả lời. Khương Linh cũng không để ý, "Vậy chúng ta đi đâu giờ?"

"Cách đây không xa có một quán cà phê, đi tới đó đi."

"Được."

Hai người vào tiệm cà phê, tìm chỗ ngồi xuống, gọi cà phê xong Khương Linh chủ động hỏi: "Mấy năm nay con có khỏe không?"

"Vô cùng khỏe."

Khương Linh quan sát anh, hài lòng gật đầu, có thể thấy cuộc sống anh bây giờ rất hoàn hảo, sự nghiệp thành công, tình cảm cũng thuận lợi, nhưng vừa nghĩ tới chuyện của ông bên này thì tâm trạng lại buồn hẳn, ông không biết nên mở miệng thế nào nữa.

Thẩm Quyến thấy ông cau mày nhưng không thêm hỏi han. Khương Linh, "Vậy con với bạn gái thế nào rồi? Khi nào kết hôn để ba..."

"Chuyện này ông không cần uống công lo lắng, có ba mẹ tôi ra mặt lo liệu rồi." Thẩm Quyến cắt lời, nói ra những lời này. Khương Linh bị nghẹn, ông giật giật môi, "Ba không phải là ba con sao?"

Thẩm Quyến cười khê, "Không biết ông có nghe câu này chưa?"

"Câu gì?"

"Ồ cùng nhau mới gọi là người nhà, máu mủ ngược lại là thứ vô dụng nhất trên đời."

Mặt ông khó chịu, "Con nhất định phải nói chuyện với ba thế này sao?"

"Lúc ông làm ra những chuyện kia cũng phải tính đến hôm nay chứ." Thẩm Quyến từ tốn nói một câu.

Khương Linh chán chường, chuyện năm đó ông thừa nhận, ông đuối lý, cả đời này Khương Linh có lỗi với hai người, người thứ nhất là vợ cũ của ông Thẩm Lan Du, người thứ hai chính là con trai lớn Khương Quyến, không, bây giờ đã đổi tên thành Thẩm Quyến rồi. Lúc tới bàn tiếp tân, y ta nói ở đây không có bác sĩ nào tên là Khương Quyến cả, chỉ có bác sĩ Thẩm Quyến. Lúc ấy ông mới nhớ tới vợ trước họ Thẩm, có lẽ bà hận ông nên dứt khoát sửa tên con.

"Ba xin lỗi."

"Câu xin lỗi này đã quá trễ rồi, tôi và mẹ cũng không cần, chỉ hy vọng sau này ông đừng tìm chúng tôi, mỗi người tự sống cuộc sống của mình là được." Thẩm Quyến nhìn thời gian, bây giờ đã sáu giờ rưỡi, Tô Dạng Nhiên vẫn còn ở nhà chờ anh, anh phải về.

"Được rồi, hôm nay vậy là đủ, tôi phải về." Nói xong anh định đứng dậy ngay.

Khương Linh biết mình không thể chần chừ nữa, vì vậy vội vàng nói: "Tiểu Quyến, con giúp ba được không?"

Thẩm Quyến khựng lại, nhìn ông.

Khương Linh vội vàng mở miệng, "Tiểu Quyến, tiểu Hái xảy ra chuyện rồi, nó nằm trên giường bệnh, thậm chí còn chưa tỉnh, ba cần con giúp ba một tay."

"Tôi xin lỗi, tôi không biết tôi có thể giúp ông được cái gì."

"Con có thể mà, con chỉ cần tới công ty giúp ba là được, con rất rõ nên quản lý công ty thế nào, nhất định con có thể làm tốt."

Sau khi nghe xong Thẩm Quyến ngậm ngẫn, hai giây sau anh cười lạnh, châm chọc: "Nhiều năm không cần biết tôi sống thế nào, bây giờ ông tới là vì cần tôi phải không? Nếu cậu ta không xảy ra chuyện, có phải cả đời này ông cũng sẽ không nhớ mình còn một đứa con trai nữa đúng không?"

Mấy năm nay Khương Linh làm ăn rất thành công, không có một người nào dám nói chuyện với ông như thế này cả, hôm nay ông lại bị con trai ruột của mình mĩa mai, "Tiểu Quyến, coi như ba nhờ con có được không?"

"Ông có biết thứ duy nhất mà ông không thay đổi từ đó đến giờ là gì không?"

Khương Linh nhìn anh.

"Là ích kỷ."

Trong mắt Khương Linh thoáng qua tia khổ sở, "Tiểu Quyến..."

"Để cho tôi vào công ty thì bà vợ nhà ông có đồng ý không?"

Câu nói này của anh đánh vào lòng Khương Linh, đúng là Dương Nhu không muốn, thậm chí bà ấy còn không nhường nửa bước, bà sợ sau này tiểu Hải tình lại, cậu ta không thể bước chân vào công ty được nữa, dù ông có bảo đảm thế nào bà cũng không chịu. Tiểu Hải xảy ra chuyện ông cũng rất đau khổ, nhưng đợi nó suốt một năm rồi, ông không thể đợi thêm nữa, gia sản không thể không có người thừa kế. Vì vậy lần về nước này đã làm vợ chồng ông xảy ra mâu thuẫn, dù bà có đồng ý hay không thì ông vẫn quyết phải cho tiểu Quyển vào công ty.

"Bà... bà ấy đồng ý."

Thẩm Quyển gần chân mày, "Vậy người thân, gia đình của tôi thì sao, chẳng lẽ phải đi di dân với tôi?"

"Không, không phải, chỉ cần tiểu Hải tình lại, con có thể..." Có thể công thành thân thoái*?

* Đạt được thành công thì nên lui về, nhún nhường

Khương Linh nói được một nửa thì ngưng, đây là thỏa thuận giữa ông và Dương Nhu.

Thẩm Quyển bật cười, "Vậy ông coi tôi là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Editor: Wioo

"Vậy ông coi tôi là cái gì?"

Lần đầu tiên Khương Linh lâm vào tình thế khó xử, ông suy nghĩ một hồi, cho là bản thân đã tìm được cách bù đắp, "Con thích nghề y đúng không? Sau khi xong việc ba sẽ cung cấp cho con tài nguyên tốt nhất, để con được học tập trong kỹ thuật tân tiến nhất, vào được bệnh viện tốt nhất."

Thẩm Quyển nhìn ông, trong đôi mắt đen nhánh không có một chút cảm xúc, anh nhìn ông như đang nhìn một người xa lạ. Thẩm Quyển cảm thấy những lời Khương Linh nói cực kỳ buồn cười, thậm chí anh còn không muốn tiếp tục câu chuyện, "Lúc trước tôi chỉ thấy ông ích kỷ, bây giờ mới phát hiện từ ích kỷ đã không đủ để hình dung về ông. Ông không cần nói nữa, ở trong lòng tôi, chút tôn trọng về người đã từng là ba mình bây giờ không còn nữa rồi."

Câu này có vẻ buồn cười nhưng không thể chối, giống như có gì đó trong nháy mắt âm ảm sụp đổ, chỉ còn một tầng bụi đất, không còn tồn tại.

Khương Linh nhìn anh không lưu luyến mà xoay người bỏ đi, ông há miệng muốn gọi anh lại nhưng làm sao cũng không mở miệng được. Ông biết rõ Thẩm Quyển đã hoàn toàn thất vọng và chán ghét ông. Tất cả mọi người đều cảm thấy ông là ông trùm kinh doanh, giá trị con người hơn trăm triệu, cao cao tại thượng, nhưng vào giờ phút này, ông lại thấy mình như một người dung không biết đường về không biết đi đâu.

Trợ lý đứng ngoài cửa thấy Thẩm Quyển đi ra, anh ta hơi khom người chào nhưng Thẩm Quyển không thèm nhìn anh ta cái nào, lạnh lùng lướt qua, người trợ lý chợt hiểu tình huống bên trong. Anh ta vội vàng đi vào, quả nhiên thấy khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh quả quyết của ông chủ hiện lên vẻ chán chường, mất mát... Tim anh ta đập nhanh hơn, bước tới lễ phép gọi: "Khương tổng?"

Khương Linh thu lại biểu cảm, ông đứng dậy, "Đi thôi."

Người trợ lý đi theo ông nhiều năm không nhận được hỏi một tiếng, "Khương tổng, chúng ta trở về như vậy sao?"

Khương Linh thờ dãi, ông đưa tay xoa trán, không trả lời vấn đề này mà hỏi: "Tiểu Trần, cậu nói xem có phải tôi già rồi không?"

Tiểu Trần lập tức nói: "Đâu có ạ? Khương tổng trẻ hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi ạ."

Khương Linh cười tự giễu, giọng nói mệt mỏi, "Chỉ là gương mặt mà thôi, nhưng vẫn phải thừa nhận tôi già rồi, không biết khi nào tiểu Hải mới tỉnh, xương cốt tuổi già này phải chịu đựng tới khi nào nữa."

"Khương tổng không nên nói như vậy đâu ạ."

Khương Linh nhìn tiểu Trần một cái, "Tôi không thể không nghĩ cho tương lai, dù sao cũng phải thử một lần nữa."

Tiểu Trần cúi đầu, "Vâng."

"Ừ, được, về khách sạn đi."

"Vâng."

Thời tiết Tân Thành dần dần ấm lên, trong khoảng thời gian này Thẩm Lan Du hề rảnh là sẽ mời Tô Dạng Nhiên ra ngoài ăn cơm, đi dạo cửa hàng bách hóa. Bà rất thích cuộc sống thế này, bà cũng muốn đi dạo phố mua đồ với Lục Hi Hòa nhưng lần nào con gái ra ngoài cũng phải che kín mặt, nếu không che mặt thì phải đi vào buổi tối khuya. Sau nhiều lần, Thẩm Lan Du cũng lười gọi con gái đi chung, bây giờ có Tô Dạng Nhiên rồi, khả năng mua sắm toàn bộ bùng nổ.

Thẩm Lan Du thích mua quần áo cho cô, nhìn trúng bộ nào thì sẽ bảo cô thử, thử một lần xong ca thẻ. Tô Dạng Nhiên không muốn nhận cũng khó, nếu cô từ chối chắc bà sẽ tìm hàng trăm lý do để cô đồng ý.

"Dì muốn mua quần áo cũng không có ai đi cùng."

"Hi Hòa ấy hả? Thôi bỏ đi, quần áo của nó toàn là nhà tài trợ đưa tới, không thì là bạn cho, chồng mua, nhiều đến mức mặc không hết."

"Con mà không lấy nghĩa là con coi đi như người ngoài."

"..."

Cuối cùng, Tô Dạng Nhiên không còn cách khác ngoài đồng ý, cô nhìn một đồng quần áo trước mặt, đột nhiên ánh mắt chua xót, trong lòng có một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như một dòng nước ấm chảy đầy trong ngực, cô âm thầm quyết định sau này nhất định sẽ tốt với dì hơn mới được.

"Ing——" điện thoại di động trong túi rung lên. Cô lấy điện thoại ra nhìn, Thẩm Quyến gửi tin nhắn tới.

—— Có lẽ hôm nay anh sẽ về nhà trễ một chút.

Tô Dạng Nhiên trả lời thật nhanh.

—— Được, bây giờ em còn đang đi dạo mua sắm với dì.

—— Ủ, chú ý an toàn, đi chơi vui về nhé.

Tô Dạng Nhiên đang xem tin nhắn thì Thẩm Lan Du lên tiếng, bà xách một bộ quần áo tới, ra dấu, "Nhiên Nhiên, con nhìn bộ đồ này đi, con mặc vào chắc đẹp lắm."

Tô Dạng Nhiên nhìn thử, cô cảm thấy mắt nhìn của bà và lớp trẻ bây giờ thật giống nhau, quần áo mà bà mặc đều rất hợp thời, hơn nữa bình thường bà còn bảo dưỡng nhan sắc, nhìn vừa trẻ tuổi vừa có khí chất.

"Con mau tới đây thử đi." Thẩm Lan Du hưng phấn cầm quần áo úm thử trên người cô. Tô Dạng Nhiên nhìn bà, vừa buồn cười vừa không biết làm sao, càng nhiều hơn là cảm động và ấm lòng.

Cô vốn định mời Thẩm Lan Du ăn cơm tối nhưng bà từ chối, bảo là muốn về nhà ăn với chú Lục. Vì vậy Tô Dạng Nhiên đưa bà về rồi mới đi. Lúc cô về nhà Thẩm Quyến đã có mặt, anh đang ở trong phòng bếp nấu cơm.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Thẩm Quyến đi ra, "Em về rồi à? Mua nhiều đồ thế? Hôm nay vui lắm phải không?" Anh bước tới giúp cô mang túi vào. Tô Dạng Nhiên thờ chậm lại, vẫy vẫy cánh tay mời như, "Đều là dì mua cho em cả đấy."

Thẩm Quyến cười, "Mẹ rất thích em."

Tô Dạng Nhiên thay dép, đi tới đưa tay ôm anh, "Thẩm Quyến, dì quá tốt với em luôn, tốt nhất trần đời, em nên làm gì bây giờ?"

Thẩm Quyến đưa tay đặt lên đầu cô, xoa nhẹ, "Mẹ tốt với em thì em nhớ trong lòng, sau này em cũng tốt với mẹ là được."

Tô Dạng Nhiên đột nhiên muốn khóc, "Lâu rồi em chưa cảm nhận được tình thương như vậy." Được ba mẹ yêu thương, ngay cả mẹ ruột Tần Trần cũng không mang tới cảm giác như thế, Thẩm Lan Du và cô giống như một cặp mẹ con bình thường, ăn cơm dạo phố mua đồ nói chuyện phiếm.

Trong mắt Thẩm Quyến mang theo chút đau lòng, "Được rồi, ngoan nha."

Tô Dạng Nhiên áp mặt vào người anh, hít vào mũi mùi hương quen thuộc, suy nghĩ trong đầu dần dần ngủ yên. Cô đột nhiên cảm thấy mùi hương trên người anh còn thơm hơn mùi lọ nước hoa đắt tiền nhất cô đã dùng, Tô Dạng Nhiên ôm chặt anh, "Em rất thỏa mãn với cuộc sống bây giờ, có người em yêu, có người yêu em."

Thẩm Quyến cúi đầu hôn lên đầu cô, "Đứa nhỏ ngoan."

"Thẩm Quyến, em rất yêu anh."

Thẩm Quyến kéo khoảng cách ra một chút, anh nhìn cô, ánh mắt Tô Dạng Nhiên hơi đỏ, anh thở dài, nâng gò má cô lên, áp môi tới. Tô Dạng Nhiên không tự chủ ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, cô nhắm mắt lại, nhón chân, cánh tay vòng qua cổ Thẩm Quyến.

Nụ hôn kết thúc, hai người đều thở hổn hển, bởi vì hôn nhiệt liệt quá nên ánh mắt cô mông lung hơi nước, yết hầu Thẩm Quyến trượt lên trượt xuống, ngay lúc anh chuẩn bị cúi đầu hôn nữa thì bị Tô Dạng Nhiên chặn lại.

"Anh ngửi thử xem, hình như có mùi gì đó?" Cô hỏi.

Thẩm Quyến ngửi thử, đúng là có mùi, "Nồi thịt của anh..."

Lúc ăn cơm, Tô Dạng Nhiên cảm nhận được hình như anh không bình thường, cô đề dũa xuống hỏi: "Hôm nay anh sao vậy?"

Thẩm Quyến ngẩng đầu nhìn cô, cười, "Sao em hỏi vậy?"

"Bởi vì lúc ăn cơm chân mày anh nhíu chặt lại, nhìn một cái là biết trong lòng có chuyện, mấy lần trước anh không có như vậy." Tô Dạng Nhiên nói.

Thẩm Quyến nghe xong ngẩn ra, sau đó bật cười, "Em chú ý tới vậy à."

"Anh đừng lãng sang chuyện khác, nói đi."

Thẩm Quyến suy nghĩ một chút, cũng không giấu cô, nói chuyện hôm nay cho cô nghe. Sau khi anh nói xong, sắc mặt Tô Dạng Nhiên lập tức thay đổi, là một người cha sao ông có thể nói lên yêu cầu quá quắt như vậy chứ? Ông coi Thẩm Quyến là gì? Nghĩ tới đây cô vừa bực vừa đau lòng, oán hận nói: "Ông ấy thật là quá đáng."

Thẩm Quyến nhìn đôi chân mày hơi chau lại của cô, nói: "Anh không đồng ý yêu cầu của ông ấy."

"Đương nhiên là không đồng ý rồi." Trong lòng Tô Dạng Nhiên, mặc dù đó là ba anh nhưng ấn tượng vẫn kém rất nhiều. Thẩm Quyến cười nói: "Đúng."

Tô Dạng Nhiên nhích tới gần một chút, suy nghĩ nói: "Thẩm Quyến, anh đừng buồn, em sẽ mãi mãi ở cạnh anh."

Ánh mắt Thẩm Quyến lại dịu dàng, "Ủ, anh không giữ trong lòng đâu."

Có một số việc lúc còn rất nhỏ anh đã nhìn thấu, không đáng để giữ trong lòng, anh chỉ hơi kinh ngạc, trừ cảm xúc này ra thì không còn gì. Khóe miệng cô hơi cong lên, Tô Dạng Nhiên cầm tay anh, bốn mắt nhìn nhau, sự ấm áp dịu dàng len lỏi.

Chiều hôm sau, cô đột nhiên nhận được cuộc gọi từ một số lạ, Tô Dạng Nhiên định không bắt máy nhưng cái số ấy lại gọi một tin nhắn ngắn, nói rõ thân phận.

"Cô Tô."

Là một giọng nam đã có tuổi.

"Xin chào." Cô lễ phép chào một tiếng, cô không biết tại sao ông ấy phải gọi điện tới, cũng không rõ mục đích, dĩ nhiên cô sẽ không ngốc đến mức hỏi tại sao ông có số của mình. Cách ăn mặc của ông lần trước nhìn giống như là một doanh nhân thành đạt.

"Tôi là ba của tiểu Quyển."

"Cháu biết ạ."

"Vậy không biết bây giờ cô Tô có rảnh, có tiện gặp mặt nói chuyện không?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, cuối cùng không từ chối, "Được ạ."

"Vậy thì quán cà phê Kỳ Tích trên đường Hồ Sơn thế nào?"

Đường Hồ Sơn cách chỗ này cũng không xa, có thể nói là tương đối gần, quán cà phê kia cũng quen thuộc, cũng coi như là người quen cũ. Nghĩ tới đây Tô Dạng Nhiên không khỏi hít một hơi, xem ra ông đã tìm hiểu kĩ rồi, nên sự không thoải mái xuống, cô vẫn lễ phép trả lời: "Được ạ."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Không đồng ý

Editor: wioo

Tô Dạng Nhiên đi vào, trong tiệm không có ai nên cô nhìn một cái đã thấy Khương Linh ngồi đó, bốn mắt nhìn nhau. Khương Linh vẫy tay, cô lễ phép gật đầu sau đó đi tới, ngồi đối diện ông. "Chú, chú tìm cháu ạ?"

Khương Linh cười ôn hòa, nói: "Ừ, đột nhiên chú tìm cháu có gây khó khăn cho cháu không?"

Tô Dạng Nhiên mỉm môi cười, lắc đầu, lại hỏi: "Không biết chú tìm cháu có chuyện gì không ạ?"

Khương Linh nhìn cô nói: "Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, lần trước thấy cháu ở Yên Thành, biết cháu là bạn gái tiểu Quyển nên muốn gặp cháu."

Tô Dạng Nhiên rũ mắt, mỉm cười gật đầu.

"Hai đứa biết nhau lâu chưa?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một chút, nói: "Mười một năm ạ."

Khương Linh kinh ngạc, "Mười một năm?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Dạ."

"Vậy hỏi cấp ba hai đứa đã bắt đầu mối quan hệ rồi?" Khương Linh không dám tin. Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Không phải ạ, mặc dù tụi cháu biết nhau mười một năm nhưng có một khoảng thời gian xa cách."

Lúc này ông mới hiểu ra, gật đầu một cái, "Thì ra là vậy à."

"Dạ."

Khương Linh nghiêm túc quan sát cô, nói thật, ông rất ưng cô gái này, hôm nay Khương Linh muốn gặp Tô Dạng Nhiên là vì ông cảm thấy chắc chắn cô chiếm vị trí không nhỏ trong lòng tiểu Quyển. Mặc dù nhiều năm không gặp nhưng ông rất hiểu con, đứa con trai này trưởng thành từ nhỏ, tính cách độc lập, rất ít ai được nó đặt trong lòng, mà người đó tuyệt đối rất được coi trọng, nghĩ đến sự lãnh đạm và hơi hợm của Thẩm Quyển, ông vừa thấy mất mát vừa không biết làm sao.

"Từ nhỏ tiểu Quyển đã rất thông minh, chừng chạc hơn so với bạn cùng lứa tuổi, làm gì cũng không cần ba mẹ lo lắng." Lúc nói câu này, trong mắt ông tràn ngập sự vui vẻ yên tâm và kiêu ngạo.

Tô Dạng Nhiên thấy nhưng không thể nào chia sẻ sự vui vẻ với ông, cô chỉ cảm thấy đau lòng, bởi vì trên cõi đời này không có người nào tự dưng chính chắn, phải trải qua sự việc thế nào rồi mới mạnh mẽ được thì chỉ có bọn họ biết.

"Tiểu Quyển là một đứa bé ngoan, mặc dù chú và nó không có thời gian bên nhau nhiều nhưng chú tin người nó thích cũng xuất sắc như nó, coi như là bậc phụ huynh, nếu hai đứa có thể bên nhau dài lâu, chú vô cùng chúc phúc."

Tô dạng nhiên nhấp môi, theo lý mà nói khi cô và Thẩm Quyển bên nhau, được phụ huynh chúc phúc đáng lẽ cô phải vui vẻ mới đúng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện hôm trước anh kể, ánh mắt và vẻ mặt cũng khiến cô đau lòng, cô không còn bất kỳ cảm tình gì với người đối diện nữa, nhiều lắm là chỉ có thể cư xử như người bình thường.

"Dạ, cảm ơn chú." Tô Dạng Nhiên lễ phép lên tiếng.

"Vây..." Khương Linh do dự một lúc, cuối cùng vẫn hỏi, "Di Thâm của con bây giờ thế nào?"

Bàn tay Tô Dạng Nhiên đặt trên đầu gối hơi rụt lại, cười nói: "Tốt lắm ạ."

Khương Linh thờ phào nhẹ nhõm, "Vây thì tốt, bà ấy khỏe là chủ yên tâm rồi."

Tô Dạng Nhiên cúi đầu khẽ cười, nói thật, cô coi thường nhất những người đàn ông như thế này, rõ ràng là ông làm tổn thương di ấy nhưng vẫn làm ra vẻ ấy nấy, nếu ấy nấy sao lúc ấy còn vô tình hồ hững, dứt khoát ra đi, dù là đàn ông hay phụ nữ, họ đều thích lấy tình yêu ra nguy trang để đi tổn thương người vô tội, cô đột nhiên không muốn tiếp tục ngồi đây nữa, vậy nên nói: "Chủ, nếu chủ không còn gì cần nói thì cháu xin phép đi trước ạ."

Khương Linh nhìn cô, "Chủ biết tiểu Quyển rất coi trọng cháu, chủ cũng biết có thể nó đã nói chuyện ngày đó cho cháu nghe, nhưng chủ vẫn hy vọng cháu có thể giúp chủ khuyên nó, hơn nữa cháu cũng có thể ra nước ngoài cùng tiểu Quyển, chủ có thể mua nhà cho hai đứa, mọi chuyện xong hết thì..."

Tô Dạng Nhiên không nhịn được bật cười, "Chủ Khương, cháu không hiểu tại sao chủ phải đưa ra yêu cầu như vậy? Chủ cảm thấy dựa vào đâu mà cháu phải giúp chủ?"

"Chủ biết chủ làm vậy không đúng nhưng chủ không còn cách nào cả, chủ sẽ bù đắp cho hai đứa, chủ sẽ..."

"Bù đắp?" Tô Dạng Nhiên đột nhiên cảm thấy khó khăn, khó khăn vì ông là ba của bác sĩ Thâm, "Chủ Khương, có ai đã nói chủ rất ích kỷ chưa?"

Khương Linh sững sờ, đã có người nói ông như vậy rồi, Thâm Lan Du nói, tiểu Quyển cũng nói, ông thừa nhận mình là người ích kỷ, nhưng ông không có lựa chọn khác, "Chủ biết con có ấn tượng không tốt với chủ nhưng khi đến tuổi của chủ, con sẽ phát hiện trên đời này có rất nhiều chuyện không thể không làm, con không muốn cũng phải lựa chọn."

Tô Dạng Nhiên cười lạnh, "Cho nên đến bây giờ chủ vẫn cảm thấy mọi chuyện đều do chủ bị ép? Kết hôn với di Thâm là do có người ép? Sinh bác sĩ Thâm là có người ép? Lạnh nhạt với vợ mình là có người ép? Ngoại tình là có người ép? Uy hiếp dụ dỗ vợ là có người ép? Mười bảy năm qua không nghe thấy không hỏi thăm bác sĩ Thâm là có người ép? Đến giờ vẫn có người ép được chủ? Nếu đúng thật là vậy thì cháu chỉ có thể nói một câu, đời này của chủ thật thất bại."

Khương Linh bị chuỗi câu liên tiếp của cô làm đơ ra, Tô Dạng Nhiên cũng không cho ông cơ hội phản ứng, tiếp tục nói: "Làm gì có người ép chủ, tất cả là do chủ hèn yếu, ích kỷ đối trá, chủ máu lạnh tìm một lí do để ngụy biện mà thôi. Một người nếu không muốn thì trời có sập cũng sẽ không làm, nếu chủ đã lựa chọn thỏa hiệp thì nên có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, chủ không có tư cách đi tổn thương một người vô tội. Chủ đã phá hủy hôn nhân của một người phụ nữ, phá hủy tuổi thơ một đứa trẻ, nói khó nghe thì người như chủ không xứng làm ba. Vậy nên cháu không thể hiểu chủ còn mặt mũi gì mà tới tìm bác sĩ Thâm, hỏi thăm di Thâm, thậm chí nhờ cháu giúp chủ khuyên Thâm Quyển. Nếu cháu là chủ, cháu đã tìm kẻ hở dưới đất để chui vào rồi. Phải làm chủ thất vọng rồi, chủ đến tìm cháu là một quyết định sai lầm."

"Nếu chủ còn có đạo đức của một con người thì hy vọng sau này chủ sẽ không đến tìm bác sĩ Thâm nữa, đừng quấy rầy gia đình anh ấy, chủ không thương anh ấy nhưng cháu thương, chủ không đau lòng nhưng cháu đau lòng. Có lẽ chủ cảm thấy cháu nói chuyện khó nghe nhưng cháu không thể nào nói chuyện tử tế lễ phép với chủ được nữa. Chủ cũng không cần dùng cái danh cha ruột Thâm Quyển để ra uy, bác sĩ Thâm nhận chủ nên chủ mới là cha, anh ấy không nhận thì chủ chỉ là một người xa lạ mà thôi, cái gì cần nói cháu đã nói xong, cuộc gặp mặt của chúng ta hôm nay đến đây là có thể kết thúc."

Tô Dạng Nhiên nói xong, cầm túi không do dự xoay người rời đi, cô không thể ở đây được nữa. Cô sợ mình phải nghe ông ấy nói nữa, sợ không cảm lòng được mà tạt thẳng tách cà phê vào mặt ông, thậm chí là xô bàn.

Tô Dạng Nhiên đi ngang qua trợ lý tiểu Trần, tiểu Trần theo bản năng lui về sau một bước, thậm chí là cúi đầu xuống, sự áp bức này hôm qua anh ta vừa cảm nhận một lần, bây giờ lại một lần nữa, hơn nữa còn mạnh hơn lần trước. Máy câu Tô Dạng Nhiên vừa nói anh ta cũng nghe thấy, lòng bàn tay đỏ mồ hôi. Cô Tô này là người lớn gan nhất anh ta từng gặp, từ trước đến giờ chưa có người nào dám làm nhục thậm chí là chà đạp mặt mũi Khương tổng, anh ta không sợ hoảng sợ được.

Tô Dạng Nhiên hoàn toàn đi khuất anh ta mới dè dặt ngẩng đầu nhìn Khương tổng. Ông ấy không nhúc nhích ngồi ở đó, vẻ mặt thất hồn lạc phách giống như khi cậu chủ bỏ đi ngày hôm qua vậy, thậm chí còn tệ hơn. Khương tổng giống như rơi vào ác mộng, vì vậy anh ta do dự một lúc, không lập tức bước tới.

Thái Nguyệt tiến đạo diễn Trần về còn thấy cô ngồi đó ngơ ngẩn nên đi lên nói: "Hi Hòa, vai nữ số bốn có về không có duyên rồi, nhưng trong tay chúng ta còn tài nguyên tốt hơn, không cần gấp gáp."

Lục Hi Hòa đã thành lập phòng làm việc riêng của mình, dưới tay cũng ký hợp đồng với mấy nghệ sĩ có danh tiếng, vì là bà chủ nên cô phải lên kế hoạch cho bọn họ, giành tài nguyên, mà « Ngắm trăng trên thành » của đạo diễn Trần chính là một dự án đặc biệt tốt, trong đó có một vai nữ số bốn khá ổn, cô muốn đưa Triệu Tri Chi vào nhưng ai ngờ vai này đã thuộc về người khác.

Lục Hi Hòa dường như không nghe Thái Nguyệt nói, ánh mắt cô chú ý vào người đàn ông đó, cô vẫn luôn cảm thấy em trai mình lớn rất đẹp nhưng nét đẹp đó không giống Thâm Lan Du, bây giờ thấy ông ấy thì đã hiểu, cô cứ nghĩ tính cách tốt của Thâm Quyển là di truyền từ cha, nhưng đây thật sự là cha em ấy sao?

"Bà cô của tôi ời?" Thái Nguyệt lại kêu một tiếng nhưng chợt thấy đôi mắt Hi Hòa đỏ ửng, cô ấy hết hồn, "Hi... Hi Hòa, em sao vậy?"

Lục Hi Hòa thu hồi ánh mắt, đứng lên, "Không sao, đi thôi."

Thái Nguyệt theo sát sau lưng, nhìn bóng lưng Lục Hi Hòa, ánh mắt cô ấy rõ ràng đỏ lên, giọng nói cũng run rẩy, đâu có giống không có chuyện gì. Chẳng lẽ vì chuyện hợp tác hôm nay không suôn sẻ? Nhưng bà chị này đâu phải người sẽ vì chuyện nhỏ nhặt như thế mà buồn lòng? Chắc chắn không thể, nhưng không phải chuyện này thì còn chuyện gì đâu chứ? Thái Nguyệt không nghĩ ra.

Sau khi lên xe, Lục Hi Hòa đội mũ lưỡi trai lên, che mắt lại, sau đó dựa vào ghế. Cô suy nghĩ lại đoạn nói chuyện mình vừa nghe được, những lời của Tô Dạng Nhiên tự động chạy ra trong đầu. Từ cuộc nói chuyện Hi Hòa hiểu đại khái, cô cảm thấy đau lòng vì Thâm Quyển có một người cha như thế.

Đồng thời Hi Hòa cũng nhìn thấy một Tô Dạng Nhiên khác, cô chưa từng thấy cô ấy như vậy. Không thể phủ nhận những câu nói vừa nãy đã nói lên đáy lòng Hi Hòa. Tô Dạng Nhiên muốn bảo vệ Thâm Quyển. Hi Hòa đột nhiên hiểu tại sao em trai mình lại thích cô ấy đến vậy rồi, cô gái như thế có người nào mà không thích chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Editor: wioo

Ra khỏi tiệm cà phê Tô Dạng Nhiên vẫn không bình tĩnh nổi, cô không thể nào tưởng tượng được ông ấy lại là cha của bác sĩ Thẩm, thiếu nợ con trai mười mấy năm làm sao có thể nói ra yêu cầu trắng trợn như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy bút rút lương tâm sao?

Tô Dạng Nhiên càng nghĩ càng tức, càng khó chịu, vì vậy cô không hề hồi hận về những lời nói vừa nãy của mình. Cô cố gắng lắm mới khiến tâm trạng mình bình thường lại, nhìn thời gian, bảy giờ đã gần năm giờ rồi. Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, xoay vô lăng chuyển hướng đi tới bệnh viện Hiệp Hòa.

Đến bệnh viện lúc năm giờ, cô đi thẳng lên phòng làm việc trên lầu, trên đường gặp Lục Phú Lâm, cậu ta vội vàng vẫy vẫy tay, "Chị Nhiên, sao chị tới đây vậy?"

Tô Dạng Nhiên cười, "Chị tới chờ bác sĩ Thẩm tan làm."

Lục Phú Lâm gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, "Bác sĩ Thẩm bây giờ còn đang làm phẫu thuật, chắc không thể tan làm đúng giờ, cũng không biết mấy giờ xong nữa."

Tô Dạng Nhiên: "Vậy anh ấy đang ở phòng cấp cứu số mấy?"

Lục Phú Lâm suy nghĩ, nói: "Để em dẫn chị đi."

"Cũng được."

Lục Phú Lâm chỉ chỉ, "Chính là chỗ này, kia là hai người nhà bệnh nhân."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Được, cảm ơn em bác sĩ Lục."

"Chị Nhiên tự dung lại khách sáo với em làm gì?" Lục Phú Lâm ngượng ngùng cười, chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: "Em quên mất, em còn có công việc, em đi trước nha."

Tô Dạng Nhiên: "Được, có chuyện thì em đi trước đi."

"Vâng."

Tô Dạng Nhiên đi tới, cô nhìn hai người kia, nhìn dáng vẻ chắc là hai vợ chồng, bọn họ khẩn trương bất an, người nằm bên trong chắc là người vô cùng quan trọng với họ. Cô ngồi xuống băng ghế đối diện, ngồi một hồi, người phụ nữ trung niên chủ động bắt chuyện.

"Cô cũng đang chờ ai sao?"

Tô Dạng Nhiên ngẩng đầu nhìn bà, gật đầu, "Đúng ạ."

Người phụ nữ nghi ngờ nhìn chồng mình, người chồng cũng thấy kì lạ, trong phòng giải phẫu chỉ có con bọn họ, không có người khác, cô gái này đang đợi ai? Tô Dạng Nhiên biết bọn họ đang nghĩ gì trong lòng, nói: "Tôi đang đợi bạn trai."

Hai vợ chồng nhìn nhau, người phụ nữ hỏi: "Bạn trai cô là bác sĩ hả?"

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Đúng ạ."

"Nghề bác sĩ tốt lắm nha." Người phụ nữ không nhịn được khen. Tô Dạng Nhiên nói: "Cũng không tốt lắm đâu ạ."

Hai vợ chồng kỳ quái nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại nói vậy. Tô Dạng Nhiên nhìn họ cười, không nói thêm gì nữa.

Hai vợ chồng thấy người ta không muốn mở miệng thì cũng không miễn cưỡng, vì vậy đoạn hành lang dài tiếp tục yên tĩnh, Tô Dạng Nhiên rũ thấp đầu nhìn đầu gối, hàng lông mi dày che mất sự u tư trong đôi mắt.

Không biết đã qua bao lâu, chắc là một khoảng thời gian rất dài, đèn phòng giải phẫu đột nhiên phụt tắt. Hai vợ chồng đứng lên, bước nhanh tới cửa phòng giải phẫu, người đầu tiên đi ra ngoài là y tá.

"Cô y tá, con gái tôi thế nào rồi, giải phẫu có thành công không?"

Y tá nhìn bọn họ mỉm cười, an ủi: "Giải phẫu rất thành công, hai người đừng lo lắng."

Sau đó Thẩm Quyển cũng đi ra, hai vợ chồng vừa khóc vừa cảm ơn, "Bác sĩ Thẩm, cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu."

Tô Dạng Nhiên không bước lên, cô chỉ bình tĩnh nhìn người thân bệnh nhân vây quanh Thẩm Quyển, anh trấn an hai vợ chồng kia xong mới nhìn thấy Tô Dạng Nhiên đang ngồi đó.

Cô đứng dậy, miệng nhoeo lên một nụ cười, sự hồi hốt trong mắt anh tan biến không còn một mống, anh đi tới, trong giọng nói thoáng vui mừng, "Sao em tới đây?"

"...Ừm, bởi vì hơi nhớ anh, muốn gặp anh sớm chút."

Trong mắt anh mang theo ý cười, Thẩm Quyển muốn đưa tay ôm cô nhưng đây là chỗ công cộng, không hợp lắm, hơn nữa anh còn đang mặc bộ đồng phục giải phẫu, đầy mùi máu tanh, vì vậy Thẩm Quyển đành nhẫn nhịn ép xuống.

"Đi thôi, chúng ta đi trước."

"Ừ." Tô Dạng Nhiên nhìn anh, đôi mắt lung linh.

Bác sĩ y tá sau lưng nhìn hai người họ, trong lòng hàm mộ ghen tị, lúc trước Tô Dạng Nhiên ra mặt bảo vệ nhân viên y tế càng làm cho toàn thể nhân viên quý mến cô, mà hai người họ đã trở thành hình mẫu cặp đôi điển hình của bệnh viện rồi.

"Anh đi vào thay quần áo, em ngoan ngoãn ở ngoài đợi anh."

Tô Dạng Nhiên bước lên trước, "Em có thể vào cùng không?"

Thắm Quyển đưa tay nhẹ nhàng néo sống mũi cô, "Nếu bên trong còn có người khác thì sao? Không được hư nhé."

Tô Dạng Nhiên biu môi, cô lười biếng dựa vào vách tường, "Dạ, Bác sĩ Thắm."

Thắm Quyển cười, "Ngoan."

Tô Dạng Nhiên xì một tiếng, anh luôn coi cô là con nít.

Anh rất nhanh, không tới mấy phút đã thay xong quần áo, Tô Dạng Nhiên đứng thẳng nhìn xung quanh, không thấy ai vì vậy đánh bạo cầm tay anh, nhẹ nhàng gỡ gỡ lỏng bàn tay anh.

Thắm Quyển nhìn cô, trong mắt có ý cười, anh nắm chặt bàn tay đang lăm lăm của cô, giấy tiếp theo anh nhủm, "Tay em sao lạnh thế?"

Tô Dạng Nhiên, "Em không biết nữa."

"Có phải tại mặc ít đồ không?"

Khoe miệng Tô Dạng Nhiên đột nhiên nhẹ nhàng giương lên, "Vậy anh có muốn tự mình kiểm tra không?"

Thắm Quyển không biết làm sao, nhìn thấy cô cong môi cười, trong lòng anh giống như bị lông chim nhẹ nhàng quét qua, anh cầm tay cô chặt hơn, không nói một lời kéo tay đi mãi, vào phòng làm việc cầm túi sau đó đi thẳng ra hầm để xe.

Mở cửa xe, nhét cô vào, sau đó anh bước vào, một tay nắm eo cô, một tay quàng ra sau ót, môi mỏng chính xác trườn lên, cảm xúc mềm mại khiến trái tim rung động.

Tô Dạng Nhiên đưa tay khoác lên vai anh, môi và môi va chạm, thăm dò, đầu lưỡi trơn nhờn quện vào nhau, triển miên dây dưa. Qua rất lâu sau, Tô Dạng Nhiên cảm thấy hết đường khí, lúc này cô mới đổi tay từ khoác vai anh sang đặt trước ngực, mở mắt ra nhìn anh.

Có vẻ cảm giác được ánh mắt cô nên Thắm Quyển cũng từ từ mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh sâu thẳm như hồ nước, xinh đẹp khiến người ta không thể không đắm chìm.

Thắm Quyển dùng răng nhẹ nhàng cắn môi cô, làm xong mới thỏa mãn buông Tô Dạng Nhiên ra, khoe miệng anh hơi sưng, nhìn một cái là biết trận hôn vừa rồi kịch liệt cỡ nào, Tô Dạng Nhiên bị anh ôm vào lòng, dán chặt lên ngực anh nghe tiếng tim đập.

"Bác sĩ Thắm, em cảm thấy cả đời này mình không thể rời bỏ anh được."

Thắm Quyển cười, "Vậy là tốt, em không thể rời bỏ anh thì anh mới có thể vĩnh viễn ở bên em."

"Vậy còn anh?" Tô Dạng Nhiên đưa tay tẩy máy cổ áo anh.

Đang lúc đùa nghịch, ngón tay hơi lạnh của cô đột nhiên chạm đến yết hầu Thắm Quyển, khiến nó trượt lên trượt xuống, anh nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Anh không thể sống thiếu em."

Tô Dạng Nhiên nhếch miệng, bàn tay đột nhiên kéo khóa áo khoác của anh xuống, "Thiệt hay giả?"

"Anh không thêm lừa em." Anh giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang lăm lăm.

Tô Dạng Nhiên cười, bắt đầu rút tay mình ra, tiếp tục kéo khóa áo xuống, áo khoác của anh hoàn toàn bị kéo ra hết, cô vui vào, nhưng như vậy vẫn chưa thỏa mãn, Tô Dạng Nhiên lại vén áo lỏng của anh lên, bàn tay đỏ ửng chui vào, Thắm Quyển nhẹ nhàng hít một hơi, "Em lạnh lắm à?"

Tô Dạng Nhiên, "Lạnh."

Thắm Quyển khẽ nâng người mở máy sưởi ấm trong xe, "Lát là ấm lên ngay."

Tô Dạng Nhiên cười lắc đầu, bàn tay vẫn ma sát tới lui, "Như vậy cũng đủ ấm rồi."

Thắm Quyển lại hô hấp nặng nề, bàn tay ôm vai cô hơi căng thẳng.

Tô Dạng Nhiên giống như cố ý đưa tay đi xuống, mang theo tia lửa, tròng mắt anh thâm thúy đen nhánh. Cô dứt khoát trực tiếp gián một đòn mạnh hơn, bàn tay bao trùm lên nơi đó.

Thắm Quyển nắm chặt tay cô, cố gắng đè xuống ngọn lửa lòng, "Em đừng có nghịch, về nhà." Vừa nói, anh vừa đẩy cô về chỗ ngồi.

Tô Dạng Nhiên nhướn chân mày, không rõ hỏi: "Ồ đây không được sao?"

Thắm Quyển khựng lại, giọng nói khắc chế, "Tô Dạng Nhiên."

Tô Dạng Nhiên lấy tay kéo khóa miệng mình lại, không nghịch nữa mà quy củ ngồi yên, thuận tiện thắt dây an toàn, tựa như người này giờ quậy phá không phải là cô.

Thắm Quyển không biết làm sao, anh hít thở, đưa tay sửa lại áo lỏng bị cô làm loạn, kéo dây áo khoác lên, lúc này mới nổ máy xe. Anh cố kìm nén muốn về nhà ngay nhưng khi đi qua siêu thị lại bị cô lôi vào, bảo là muốn mua chút nguyên liệu nấu ăn mang về nhà.

Tô Dạng Nhiên quay đầu nhìn người đàn ông đẩy xe hàng phía sau, nhẹ cười, tốc độ chọn nguyên liệu nấu ăn chậm lại.

Thắm Quyển nhìn cô gái trước mặt, cằm cổ trắng nõn, áo đầm màu đen, áo khoác màu nhạt, đai lưng buộc quanh vòng eo yêu kiều, tóc đen dài buộc sau lưng, bàn tay đẩy xe hàng không khỏi căng thẳng.

Anh bước lên mấy bước, hỏi: "Em chưa hết giận sao?"

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, "Đâu có? Đồ ăn vào trong miệng phải chọn thật tốt chứ."

Thắm Quyển hơi khựng lại, anh cảm thấy câu này quen quen, đây không phải là câu anh hay nói với cô đó chứ? Như vậy không thể không nghi ngờ, cô có ý.

Tô Dạng Nhiên thấy anh trầm tư, lại ngẩng đầu nhìn cô, vì vậy cô mỉm cười, tiếp tục chậm rãi chọn lựa.

Rốt cuộc Tô Dạng Nhiên cũng lựa xong, hai người tính tiền rồi ra khỏi siêu thị, năm phút chạy xe từ siêu thị về nhà cũng bị rút ngắn.

Sau khi vào nhà, nguyên liệu nấu ăn bị đặt tùy tiện, eo cô bị hai bàn tay nắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Bốc cháy

Editor: wioo

Sau khi vào nhà, nguyên liệu nấu ăn bị đặt tùy tiện, eo cô bị hai bàn tay nắm lại.

Tô Dạng Nhiên thuận trốn rúc vào ngực anh, chỉ nghe "ầm ——" một tiếng, cửa bị đóng lại, nguồn sáng duy nhất bị ngăn cản, mà đèn của phòng khách cũng không kịp bật, đập vào mắt là cả căn phòng mờ tối. Trong bóng tối cảm xúc càng dào dạt hơn, giống như lửa gặp oxy, "xèo" một tiếng nhanh chóng cháy mãnh liệt.

Rõ ràng không có máy sưởi nhưng ngực anh vẫn ấm áp, Thẩm Quyển giống như muốn đun nóng cô. Dưới người là ghế sa lon mềm mại, cô ôm chặt lấy cổ anh, đầu ngẩng lên, ánh mắt loáng thoáng dần thích ứng với sự mờ tối, đôi mắt anh vô cùng trong trẻo chứa đựng sự dịu dàng lưu luyến.

"Không phải vừa rồi ở trên xe em hăng hái lắm à?" Anh hôn cổ cô, hỏi.

Tô Dạng Nhiên và Thẩm Quyển dính sát vào nhau, cô thờ hào hứng, tiếng rên rỉ không khống chế được tràn ra, cô nghe anh nói, đứt quãng trả lời: "... Bây giờ anh còn hăng hái... hơn lúc ở trong xe."

Nghe vậy, Thẩm Quyển không nhịn được véo vào vòng eo thon của cô, "Tiểu yêu tinh."

Tô Dạng Nhiên bất thành linh bị anh véo, lập tức lên tiếng, "...Đau em..."

Thẩm Quyển làm xong thì hối hận, vừa nghe cô kêu đau thì càng thêm áy náy, động tác dưới tay cũng nhẹ đi rất nhiều, bàn tay anh với tới đó, nói: "Đường vest line rắn chắc hơn rồi?"

Tô Dạng Nhiên, "Hình như... rõ ràng hơn hồi trước một chút."

Lúc tình nồng, tay cô để lại dấu sau lưng anh, cảm giác đau này đối với Thẩm Quyển không thấm vào đâu, ngược lại giống như bị kích thích, lực đạo ra vào càng tăng lên, mỗi mông cũng áp lên môi cô, trên dưới đều dùng hết sức.

Mờ tối, người đàn ông và cô gái quấn quýt, hai thân thể lên lên xuống xuống, bao nhiêu cũng không đủ, chỉ có người đã trải qua rồi mới hiểu.

Sau khi no nê, Thẩm Quyển mặc quần vào, sau đó mò qua một bên đắp chăn lên người cô, mặt đầy thỏa mãn ôm cô vào lòng. Tô Dạng Nhiên mệt muốn chết, nhỏ nhẹ hỏi: "Mỗi lần anh làm đều lâu cả, không biết mệt à?"

Thẩm Quyển cười, hôn một cái lên trán cô, "So với cảm giác thoải mái thì mệt có bao nhiêu."

Tô Dạng Nhiên không nhịn được bật cười, cố ý gần giọng nói: "Đừng là đàn ông."

Lúc cô gần giọng, âm thanh vừa mềm lại ngọt, nhất thời làm anh lại sinh ra cảm giác quen thuộc, Thẩm Quyển khẽ mở lên vành tai cô, thấp giọng nói: "Anh lại muốn thì sao bây giờ?"

Mặt Tô Dạng Nhiên đỏ lên, bất mãn nói: "Anh đủ rồi nha, anh không mệt nhưng em mệt, bị dày vò muốn chết nè."

Thẩm Quyển cười một tiếng, lại hôn lên gò má ửng đỏ của cô, nhưng cũng không làm gì nữa, hai người ôm nhau. Tô Dạng Nhiên nghe thấy anh hít thở trầm ổn, lúc này mới do dự không biết có nên nói chuyện hôm nay cho anh nghe không.

Tô Dạng Nhiên quá yên lặng khiến Thẩm Quyển phát giác có gì đó không đúng, anh đổi tư thế, đưa tay đẩy cằm cô lên, "Có phải em có gì muốn nói với anh không?"

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, lên tiếng, "...Ừm, có chút chuyện."

"Vậy em nói đi, anh nghe." Anh dịu dàng.

"Hồi chiều này chú Khương có đến tìm em."

Nói xong, Tô Dạng Nhiên cảm thấy người anh hơi khựng lại, ngay sau đó anh lật người, để tay hai bên hông người cô, "Có phải ông ta làm gì em không?"

Nghe anh nói khản trương, lòng Tô Dạng Nhiên cảm thấy ấm áp, cô vội vàng lắc đầu, "Không có, chú ấy có thể làm gì em chứ?"

Cô yên lặng một hồi, lại nói tiếp: "Ông ấy tìm em nhờ em khuyên anh đồng ý ra nước ngoài."

Ánh mắt anh tối đi, giọng nói lạnh lẽo, "Ngoại trừ chuyện này thì ông ta cũng không còn lý do khác để gặp em"

Lòng Tô Dạng Nhiên bỗng dưng nhói đau, cô đưa tay ra khỏi mền, nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh, "Em còn làm một chuyện nữa."

"Hả?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, sau đó kể hết chuyện cho Thẩm Quyển nghe, cô nói cô không nhịn được nên có nói lại, không cho Khương Linh chút mặt mũi nào, nhưng cụ thể nói cái gì thì cô không kể. Sau khi nói xong, cô lặng lẽ vùi bàn tay vào trong mền, mượn ánh sáng từ trăng nhìn anh.

Thắm Quyến cúi đầu nhìn cô, ánh mắt Tô Dạng Nhiên trong veo nhìn anh, mặc dù cô không nói mình đã nói gì với Khương Linh nhưng trực giác mách bảo anh, khẳng định đó không phải lời dễ nghe, mà lúc này trong lòng anh chỉ có sự ảm áp lan tỏa. Bởi vì cô hiểu anh, anh không quan tâm cô đã nói gì, cho dù là lời quá đáng thì cũng không có gì lớn, vị trí của ông ta trong lòng anh ít đến đáng thương, hôm nay ông ta còn đi tìm cô, vậy anh không ngại khiến mối quan hệ cha con biến mất không còn một mống.

Tô Dạng Nhiên thấy anh nửa ngày không nói lời nào, nghĩ anh tức giận, vì vậy nhỏ giọng hỏi: "Thắm Quyến, có phải em làm sai rồi không... um..."

Cô còn chưa hỏi xong đã bị anh bất thành linh dùng môi ngăn lại, cô không hiểu ý anh thế nào, định hỏi rõ ràng, nhưng cô vừa há miệng ra là đã có một đầu lưỡi khác dò xét đi vào, hôn loạn một trận, cho đến khi Tô Dạng Nhiên thở hồng hộc mới chịu rời đi.

Bàn tay anh vuốt ve tóc cô, giọng nói trầm khàn nhưng vẫn lộ ra vẻ dịu dàng, "Không sai, em làm không sai, ngược lại em làm như vậy càng khiến anh vui vẻ."

Ánh mắt Tô Dạng Nhiên sáng rực lên, "Thật hả?"

"Đĩ nhiên, anh đâu phải người ngốc, phân biệt rõ người nào tốt với anh người nào không chứ!"

Tô Dạng Nhiên lập tức nở nụ cười. Thắm Quyến, "Sau này dù ông ta nói gì với em, em cũng không cần đáp lại, chúng ta sẽ không ra nước ngoài."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Ừ, không đi."

Ban công mơ hồ truyền tới mấy tiếng "Ồ ô ——", Tô Dạng Nhiên nhìn ra ngoài, nói: "Tiểu cầu đang kháng nghị kia."

Thắm Quyến cười, hỏi: "Em có đói bụng không?"

Bây giờ đã gần chín giờ, lúc trưa cô có ăn cơm, vừa nãy lại tiêu hao nhiều thể lực, Thắm Quyến không hỏi cô còn thấy không sao, anh vừa hỏi là lập tức cằn cỗi, vì vậy cô gật đầu, nói: "Đói."

Thắm Quyến yêu thương hôn lên chóp mũi cô, "Vậy chúng ta đi ăn chút gì đó chứ?"

"Ừ."

Anh đứng dậy, dùng khăn che kín cô, ôm vào phòng, "Vào phòng ngủ tìm bộ quần áo mặc vào sau đó anh sẽ nấu cơm cho em và tiểu cầu."

Tô Dạng Nhiên ngoan ngoãn tựa vào đầu vai anh, "Được."

Mở đèn phòng ngủ, Thắm Quyến nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Tô Dạng Nhiên cảm thấy cả người mình mềm nhũn, vén chăn chui vào trong. Thắm Quyến nhìn cô bật cười, sau đó cảm quần áo ngủ ra cho cô.

Sửa sang xong hai người mới ra khỏi phòng, Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, nói: "Em không muốn ăn cơm, hay chúng ta xuống bếp tìm xem có gì ăn được không, món nào mà phải cay phải thơm đó."

Thắm Quyến đương nhiên là nghe lời cô, anh đi vào nhà bếp, Tô Dạng Nhiên đi ra ban công thả tiểu cầu, tới hôm nay nó đã lớn hơn trước nhiều, lần trước cân thử nó đã hơn ba mươi kí, qua một mùa tết ăn thịt mỗi ngày, sang năm mới nó lại tăng ba bốn kí.

Tiểu cầu cứ quẩn lấy cô, Tô Dạng Nhiên đi đâu nó theo đến đó, cái đuôi nhỏ vẫy vẫy, cô đi vào bếp nó cũng đi theo, Thắm Quyến đang rửa rau cải, nghe tiếng quay đầu nhìn.

"Anh có thấy là tiểu cầu lại mập hơn không?"

Thắm Quyến nhìn dáng người nó, nói: "Bây giờ nó trở thành đại cầu mập rồi."

Tiểu cầu rất nhạy cảm với chữ "mập", nó mất hứng dùng mõng đụng vào chân anh, Tô Dạng Nhiên bị nó chọc cười, ngồi xổm xuống nựng nó, "Đứa nhỏ này sao đáng yêu thế chứ?"

Người bị tiểu cầu "trả thù" không biết làm sao, nhưng anh cũng không nói nó mập nữa, Thắm Quyến phát hiện lá gan nó càng ngày càng lớn.

Chờ nước sôi xong Thắm Quyến bỏ mì sợi vào, sau đó múc ra bỏ thêm gia vị, rót một lớp dầu đỏ, cuối cùng rải lên trên hành lá cắt nhỏ, bùng hai chén mì nóng đến bàn ăn, vừa nóng vừa cay, hai người ăn đã ghiền cực kỳ, cái bụng khô đét cũng dần căng lên.

Ăn xong, Thắm Quyến lấy bữa tối cho tiểu cầu, thu dọn xong hai người trở về phòng ngủ, tắm rửa sau đó thông thả nằm trên giường nói chuyện. Cơm nước no nê, cơn buồn ngủ trở tới, Tô Dạng Nhiên rúc vào lòng anh mơ màng, mí mắt bắt đầu khép lại.

Mượn ánh đèn ngủ, Thắm Quyến tình té nhìn gương mặt cô khi ngủ, cô ngủ thật ngoan, hàng lông mi dày giống như một cây quạt nhỏ, sống mũi thanh tú, môi đỏ thắm lúc này hơi vênh lên, anh càng nhìn càng thấy thỏa mãn.

Anh nhớ rõ lần đó ở bệnh viện, cô dùng thân thể nhỏ bé của mình bảo vệ anh, lần này còn một mình nói lí với Khương Linh, cơ thể mỏng manh này dường như chứa một sức mạnh lớn, luôn mang đến sự kinh ngạc và cảm động, nếu như... Bàn tay anh đang cảm nhận sự ảm áp từ bàn tay nhỏ bé của cô mang tới, ngón tay anh lưu luyến ma sát ngón áp út trên tay cô.

Bởi vì cô, lần đầu tiên anh sinh ra suy nghĩ muốn kết hôn.v

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Dịu dàng

Editor: wioo

Lục Hỉ Hòa làm xong việc về nhà, Kỷ Diển còn chưa ngủ.

"Em về rồi à?" Kỳ Diễn đặt báo xuống, đứng lên khỏi ghế salon đi tới.

Lục Hi Hòa thấy anh, sự mệt mỏi bỗng dung biến mất không còn một mống, cô ôm lấy anh. Kỳ Diễn xoa xoa đầu cô, "Em đói không? Anh hâm cháo em ăn chút nha?"

"Ừm... Em ăn một ít."

Kỳ Diễn vào bếp hâm cháo, Lục Hi Hòa lên lầu, nhìn bọn trẻ đã ngủ say từ sớm, hai đứa nhỏ ngủ chung một phòng, chủ yếu là do tiểu Cà Chua không chịu về phòng mình, phải ngủ với chị. Hai chị em thân nhau, hai vợ chồng cũng vui trông thấy, cô hài lòng nhìn con, hôn mỗi đứa một cái, kéo chăn lại cho ngay ngắn rồi mới xuống lầu. Kỳ Diễn quay đầu lại, "Hai đứa nhỏ ngủ rồi hả em?"

Lục Hi Hòa gật đầu, "Ngủ còn rất say nữa."

Cháo đã nấu, bây giờ chỉ cần hâm lại, Lục Hi Hòa vào nhà bếp, ôm lấy Kỳ Diễn từ phía sau, một tay anh khuấy cháo một tay cầm bàn tay cô, "Sắp xong rồi."

"Ừm" Lục Hi Hòa gật đầu, cả ngày nay cô đều nghĩ về chuyện kia, không biết có nên nói cho Thẩm Lan Du biết không, cô không biết phải làm sao nên lấy tay chọt lưng Kỳ Diễn.

"Kỳ Diễn?"

"Hừm?"

"Có một việc em đã suy nghĩ cả ngày rồi, em không biết nên làm thế nào."

Nghe vậy, Kỳ Diễn xoay người lại, cúi đầu nhìn cô, "Chuyện gì thế? Muốn kể anh nghe không?"

Lục Hi Hòa kể chuyện buổi chiều mình nghe thấy cho anh nghe, sau khi nghe xong Kỳ Diễn im lặng một hồi. Anh vẫn luôn biết Thẩm Quyến không phải là em ruột của vợ mình, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, nhưng Kỳ Diễn không ngờ ông ấy lại nói lên yêu cầu quá đáng như thế, ông ấy có còn là cha không? Suy nghĩ lại một chút, mình thì có tốt hơn em ấy mấy đâu?

Mấy năm nay, quan hệ giữa anh và người nhà đã dần được hàn gắn nhưng vẫn có khoảng cách, bởi vì vết rách không phải nói lành là lành ngay, điều anh có thể làm bây giờ là giữ về mặt ngoài lạnh lùng.

"Anh nghĩ thế nào?" Lục Hi Hòa hỏi Kỳ Diễn. Kỳ Diễn suy nghĩ, nói: "Em nói vậy nghĩa là A Quyến sẽ không đi với ông ấy phải không?"

"Là như vậy, nếu đồng ý thì ông ấy cũng không cần tới tìm Nhiên Nhiên, nói thật, hôm nay Nhiên Nhiên nói mấy câu đó thật sự là đáng khen."

"Em ấy là một cô gái tốt." Kỳ Diễn nói tiếp, "Theo anh, anh thấy chuyện này mẹ có quyền biết, mặc dù mọi người không nhắc tới nhưng anh cảm giác được trong lòng mẹ vẫn còn một nút thắt, muốn gỡ nút thắt thì phải tìm nó."

Lục Hi Hòa cắn môi, đột nhiên cười lên, "Suy nghĩ của chúng ta giống nhau thật."

Kỳ Diễn đưa tay捏 gò má cô, "Được rồi, đừng nghĩ nữa, ăn tối trước đi."

"Vậy còn chuyện này?"

"Bây giờ trẻ lắm rồi, ngày mai hãy nói."

"Ừm, cũng được."

Ngày hôm sau mặt trời sáng choang Tô Dạng Nhiên mới tỉnh lại, bên cạnh không có Thẩm Quyến. Cô nhìn thời gian, bây giờ đã hơn chín giờ rồi, nhưng cô biết hôm nay anh được nghỉ, vì vậy lên tiếng kêu, "Thẩm Quyến."

Không đợi anh đi vào, cửa phòng ngủ đã bị tiểu cầu cạy ra, nó ghé đầu vào phòng. Tô Dạng Nhiên ngồi dậy đuổi người sau đó vẫy vẫy tay, "Con trai, lại đây."

Nghe được câu lệnh quen thuộc, tiểu cầu lập tức đẩy cửa phòng, chạy như điên tới, nó để đầu lên mép giường, đôi mắt đen thui không chớp nhìn Tô Dạng Nhiên, cô bị sự dễ thương của nó làm xiêu lòng, đưa tay vò nó, hỏi: "Ba con đâu?"

Tiểu cầu ừ ừ mấy tiếng sau đó xoay người ra khỏi phòng ngủ, Tô Dạng Nhiên không hiểu nên nhìn bóng lưng nó. Tiểu cầu chạy thẳng ra ban công, nơi Thẩm Quyến đang phơi quần áo, nó cắn ống quần anh dùng sức kéo.

Thẩm Quyến cũng không hiểu nó định làm gì, quần áo phơi xong rồi nên để mặc cho nó kéo đi, biết nó muốn dẫn mình vào phòng ngủ, hỏi: "Nhiên Nhiên tỉnh rồi à?"

Tiểu cầu lại ừ ừ mấy tiếng. Anh không để nó kéo đi nữa, sải bước đi vào phòng ngủ, trên giường không có ai, tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm. Anh đi tới đã thấy Tô Dạng Nhiên đang rửa mặt.

Cô rửa mặt xong thì thấy Thẩm Quyến đang đứng trước cửa, "Chào buổi sáng."

Thẩm Quyến nhìn cô cười, "Chào buổi sáng."

Tô Dạng Nhiên thấy tiểu cầu đi theo sau lưng anh, đột nhiên hiểu ra, cười nói: "Nó thông minh thật."

Nhận được lời khen ngợi, tiểu cầu vui vẻ ngoắc đuôi.

Hai người ngồi ngoài ban công ăn điểm tâm, ban công rất rộng, lại quay về hướng nam, vì vậy lúc này ánh mặt trời, chiếu vào người ấm áp.

Sau khi com nước xong, hai người làm ổ trên ghế sa lon ngoài phòng khách xem phim, đảo mắt một cái mấy tiếng đã trôi qua, "Buổi trưa không ăn ở nhà, anh dẫn em ra ngoài ăn."

Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Được."

Hai người chuẩn bị đồ đi ăn com, chưa ra khỏi nhà đã nhận được điện thoại từ Thẩm Lan Du, bà nói bà đã tới.

"Nhiên Nhiên?"

Tô Dạng Nhiên đang thay quần áo, nghe anh kêu nên quay đầu nhìn, "Sao thế anh?"

"Có lẽ chúng ta không thể ra ngoài ăn cơm được rồi."

Tô Dạng Nhiên ngờ nghệch, "Sao vậy?"

"Mẹ vừa gọi điện thoại báo là muốn tới, bảo chúng ta ở nhà chờ bà."

"Vậy cũng được, khỏi đi ra ngoài, chúng ta ăn cơm ở nhà, bây giờ chúng ta làm cơm chờ đi tới là có thể ăn."

Thắm Quyển bước lên ôm lấy cô, hôn một cái, "Ừ, được, vậy anh sẽ đi nấu cơm."

Tô Dạng Nhiên bỏ quần áo xuống, "Em giúp anh."

"Được."

Hai người ra khỏi phòng ngủ, khoảng nửa tiếng sau, lúc Thắm Quyển đang xào thức ăn, chuông cửa reo.

"Chắc là đi tới, em đi mở cửa." Vừa nói cô vừa lau tay vào khăn, sau đó chạy tới mở cửa. Đúng thật là Thắm Lan Du.

"Di..." Tô Dạng Nhiên đang nói bỗng dừng ngừng lại, bởi vì cô thấy mắt bà ửng đỏ, từ trước tới giờ cô chưa từng thấy bà thế này, tim đập gấp gáp, "Di, di sao vậy? Di mau vào nhà đi."

Thắm Lan Du đã ngồi trên ghế sa lon nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô, Tô Dạng Nhiên cũng theo bà ngồi xuống, lo lắng hỏi: "Di, có phải đi khóc không? Xảy ra chuyện gì hả di?"

Thắm Lan Du lắc đầu nhưng không nói lời nào, "Nhiên Nhiên, con đúng là một cô gái tốt, di không có nhìn lầm."

Tô Dạng Nhiên mơ màng, không biết nên nói gì, đúng lúc Thắm Quyển nhô đầu từ nhà bếp ra, anh nhìn hai người ngồi trên sa lon, cười nói: "Mẹ, chắc mẹ chưa ăn cơm trưa nhỉ, tụi con làm sắp xong rồi."

Tô Dạng Nhiên rất sợ anh nói nữa nên vội vàng nháy mắt, lúc này Thắm Quyển mới phát hiện sự khác thường, vì vậy anh đi tới. Sau khi đến gần anh mới thấy mẹ mình hơi lạ, nhất là ánh mắt đỏ hoe, hốt hoảng, vội vàng hỏi: "Mẹ, mẹ sao vậy? Có phải mẹ và ba cãi nhau không? Ông ấy ức hiếp mẹ?"

Nhưng sau khi hỏi xong tự anh cảm thấy việc này là không thể nào, ai mà không biết ba giữ mẹ trong tay, không chịu thả ra, ngay cả anh và chị cũng không dám chọc bà tức giận, sao ba lại cãi nhau với mẹ chứ?

Quả nhiên Thắm Lan Du mở miệng, "Chuyện này không có liên quan tới ông ấy."

"Vậy thì là chuyện gì?" Thắm Quyển ngồi xuống cạnh bà.

Thắm Lan Du nhìn Thắm Quyển, suy nghĩ lại chuyện Hi Hòa đã nói với bà, Thắm Lan Du cảm thấy hốc mắt nóng rực, trong lòng cũng khó chịu. Mặc dù bà không nói nhưng sâu trong nội tâm, bà luôn thấy mình nợ đứa con trai này. Thắm Lan Du vừa suy nghĩ vừa đưa tay vuốt ve đầu anh.

"A Quyển."

Thắm Quyển thấy bà khổ sở, vội vàng nói: "Con đây."

"Có phải ông ta tới tìm con không?" Thắm Lan Du hỏi. Tô Dạng Nhiên và anh nhìn nhau, ánh mắt Thắm Quyển đột nhiên tối đi, anh nhìn bà, giọng nói lạnh như băng, "Sao mẹ biết? Chẳng lẽ ông ta còn đi tìm mẹ?"

Thắm Lan Du lắc đầu, "Ông ta chưa tới tìm mẹ."

"Vậy sao mẹ biết?"

"Con không cần quan tâm tại sao mẹ biết, có phải ông ta muốn con ra nước ngoài với ông ta không?"

Thắm Quyển trầm mặc một chút, nói: "Vâng, nhưng con từ chối rồi."

Thắm Lan Du càng cảm thấy khổ sở, ông ta dựa vào cái gì mà ba lần bốn lượt đi tổn thương con trai bà? Mười bảy năm trước còn chưa đủ, hôm nay phải tới chém thêm nhát nữa? Để Thắm Quyển vào công ty cũng được đi, kết quả là vì làm thế thân cho thằng bé khác, sao ông ta có thể vô si đến vậy chứ? Vừa nghĩ tới yêu cầu quá đáng của Khương Linh, lòng Thắm Lan Du giống như bị người ta dùng dao cứa vào, đau dữ dội.

"Sao ông ta có thể nói lên yêu cầu như vậy... Thật vô lý, chẳng lẽ đứa trẻ đó... quý tới vậy sao..." Nói tới đây, giọng bà nghẹn ngào.

Bàn tay Thắm Quyển hơi siết chặt, "Mẹ, đứa con kia đối với ông ta là bảo vật nhưng con đối với mẹ cũng rất quý báu, cho nên không sao đâu, con không phải là con nít nữa rồi, con đã là một người trưởng thành, dù thế nào thì con vẫn sẽ mãi ở bên mẹ, không bao giờ rời đi."

Thắm Quyển nói ra câu này khiến Thắm Lan Du không kiềm được nữa, nước mắt lập tức rơi xuống. Thắm Quyển đau lòng đứng dậy, ôm mẹ vào trong lòng, an ủi: "Được rồi, mẹ đừng khóc, người lớn mà khóc thì mất nết lắm."

"Mẹ đau lòng... Con trai của mẹ tốt như vậy lại dám ức hiếp... Mẹ đau lòng." Thắm Lan Du nức nở nói. Anh nhẹ nhàng vỗ lưng bà, "Không có sao đâu, con không quan tâm."

Thắm Lan Du nghe anh nói càng khó chịu hơn.

Tô Dạng Nhiên nhìn hai người, mặc dù một người đang khóc, một người đang kìm nén, nhưng không biết tại sao trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp. Cô thấy thật ra bây giờ đi Thắm rất hạnh phúc, có một đứa con trai yêu bà, chồng và con gái.

Cô nhìn Thắm Quyển, anh dịu dàng vỗ vai mẹ, trên người tựa như mang theo một tầng ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80

Editor: wioo

Thắm Quyến và Tô Dạng Nhiên hợp lực an ủi, Thắm Lan Du cũng nguôi ngoai phần nào, nhưng bà lại cảm thấy vừa nãy mình khóc mất mặt quá, bà bối rối nhìn anh và cô, hai người nhìn nhau yên lặng cười.

Thắm Lan Du thấy vẻ mặt của hai đứa con càng cảm thấy rối rắm hơn, bà đẩy Thắm Quyến ra, nhạt nhèo nói: "Mẹ muốn đi rửa mặt."

Thắm Quyến nín cười, "Dạ, mẹ đi đi."

Thắm Lan Du đứng dậy, vô cùng bồn chồn đi tới phòng tắm, vừa rồi đáng lẽ bà không nên khóc, thật sự là quá mất mặt, nhưng khi đó bà không kìm chế được, nước mắt từng giọt một rơi xuống, không cần nói.

Thắm Lan Du rửa mặt xong đi ra, khuôn mặt đã khá hơn nhiều nhưng vì khó xử quá nên bà không muốn ở lại ăn cơm trưa. Thắm Quyến và Tô Dạng Nhiên cũng giữ bà lại nhưng bà không chịu, cuối cùng hai người đành thôi.

Lúc ra cửa Thắm Lan Du cầm tay cô, "Nhiên Nhiên, con tiễn đi một đoạn đi."

Thắm Lan Du sẽ không tự nhiên yêu cầu, Tô Dạng Nhiên không từ chối mà Thắm Quyến cũng không cản, chỉ nói chờ cô về ăn cơm, vì vậy hai người cùng nhau ra ngoài. Vào thang máy rồi đến bãi đậu xe, lúc này Thắm Lan Du mới lên tiếng, "Nhiên Nhiên, cảm ơn con."

Tô Dạng Nhiên, "Dì đừng nói thế, con đâu có giúp gì được gì đâu."

"Không, không phải, cảm ơn con đã bảo vệ dì và A Quyến."

Tô Dạng Nhiên trở mặt, bảo vệ? Là chỉ việc cô và chú Khương phải không? Nhưng sao dì lại biết?

"Dì, sao dì..."

Thắm Lan Du cười, "Có lẽ con không biết, ngày hôm qua Hi Hòa cũng ở trong quán cà phê đó."

Tô Dạng Nhiên tròn to hai mắt, "Cho nên chị ấy nói dì biết?"

Thắm Lan Du gật đầu, "Đúng, dì đâu phải là thần tiên, sao dì có thể biết chứ?"

"Dì..."

"Nếu Hi Hòa không nói thì con và A Quyến định lừa dì cả đời sao?"

Tô Dạng Nhiên không lên tiếng, bởi vì quả thật anh không định để dì biết.

Thắm Lan Du dịu dàng sờ đầu cô, "Con và A Quyến đều là đứa con hiếu thuận, nhưng chuyện này dì có quyền biết, dì không phải là người ngoài cuộc, dù gì thì dì cũng là mẹ A Quyến, không thể cứ để nó bảo vệ dì mãi. Nhiên Nhiên, con biết điều dì hỏi hạn nhất là gì không?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu.

"Điều dì hỏi hạn nhất chính là sự hèn yếu của bản thân mười bảy năm trước, cho nên dì mới bị ông ta khi dễ thậm đến vậy. Dì đã nghĩ rồi, hối hận không có ích lợi gì, nếu như cả đời này ông ta không đến tìm dì và A Quyến nữa vậy thì hai người chúng ta coi như đã giải quyết xong, nhưng hôm nay ông ta lại không có liêm sỉ, mặt dày yêu cầu như thế, dì không thể nhẫn nhịn nổi."

Tô Dạng Nhiên khần trương, "Dì, dì định làm gì vậy?"

Thắm Lan Du thấy ánh mắt lo lắng của cô, cười, "Đứa nhỏ ngốc này, chắc chắn dì sẽ không làm chuyện gì trái pháp luật đâu, dì chỉ muốn hỏi xem ông ta còn có trái tim không. Chuyện mình làm dù mười bảy năm trước hay mười bảy năm sau vẫn không xấu hổ chút nào sao?"

Tô Dạng Nhiên thả lỏng người, "Vì lý do này à?"

Thắm Lan Du gật đầu, "Đúng, dì biết con có cách liên lạc với ông ta, con cho dì được không?"

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, do dự, cô suy nghĩ một lúc, sau đó nói: "Con có thể đưa dì nhưng dì phải đồng ý một yêu cầu mới được."

"Con nói đi."

"Con muốn đi với dì, ở ngoài cửa chờ cũng được ạ."

Thắm Lan Du sững sốt, ngay sau đó bật cười, "Con đang lo lắng cho dì hả?"

"Dĩ nhiên là con lo rồi."

"Được, dì đồng ý, nhưng đây là bí mật giữa chúng ta, con không được nói cho A Quyến biết."

Tô Dạng Nhiên cắn môi, gật đầu đồng ý, "Được, con đồng ý nhưng dì cũng không được lừa con."

Thắm Lan Du búng trán cô một cái, "Quý anh lẹ, được, dì đã đồng ý rồi thì sẽ làm được."

Lúc này Tô Dạng Nhiên mới đem số điện thoại của Khương Linh cho bà, "Con không biết đây có phải là số riêng hay không nhưng lần trước ông ấy dùng số này gọi cho con."

Thắm Lan Du gật đầu, "Được, tới lúc đó đi sẽ gọi cho con, được rồi không nói với con nữa, A Quyển đang chờ con về ăn cơm đó, con mau đi đi."

"Đi lên xe trước đi."

Tô Dạng Nhiên nhìn bà lên xe xong rồi mới xoay người lên lầu. Lúc trở lại, Thắm Quyển đã đặt thức ăn lên bàn, thấy cô về anh dịu dàng cười, "Em về rồi à, mau tới ăn cơm."

Cô hơi lo lắng sợ Thắm Quyển hỏi cô và mẹ đã nói gì nhưng Tô Dạng Nhiên lo lắng thừa rồi, cả nửa ngày trôi qua nhưng căn bản là anh không có ý muốn hỏi, vì vậy lúc này cô mới bình tĩnh lại. Mặc dù Tô Dạng Nhiên đã đồng ý với đi nhưng nói dối anh cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, vì vậy anh không hỏi là tốt nhất.

Buổi chiều Thắm Lan Du xin nghỉ về nhà ngủ một giấc, sau khi thức dậy mới bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Lục Trường Vĩ về nhà bà đã làm xong cơm, ông hơi kinh ngạc, "Hôm nay em tan làm sớm vậy?"

"Hôm nay em xin nghỉ buổi chiều."

Động tác cời quần áo của ông khựng lại, xoay người nhìn bà, ân cần hỏi: "Sao vậy, em thấy không khỏe sao?"

Thắm Lan Du múc hai chén cơm, "Không có đâu, anh đi rửa tay đi rồi ăn cơm."

Lục Trường Vĩ buồn bực, ông cảm thấy bà hơi lạ nhưng vẫn nghe lời đi rửa tay, ngồi vào bàn ăn rồi mới mở miệng, "Rốt cuộc là thế nào? Em nói cho anh nghe đi, đừng mãi giữ trong lòng."

Thắm Lan Du từ từ đặt đũa xuống, bà ngừng đầu nhìn Lục Trường Vĩ, dịu dàng nói: "Khương Linh trở về rồi."

Chân mày ông nhíu lại, "Anh ta làm phiền em?"

Thắm Lan Du lắc đầu, "Anh đừng làm em thấy kinh tâm."

"Vậy anh ta làm cái gì?"

"Ông ta không có làm phiền em mà là đi làm phiền tiểu Quyển."

Lục Trường Vĩ nhướn mày, "Anh ta muốn làm gì vậy?"

Trước khi cưới Thắm Lan Du ông đã biết toàn bộ chuyện quá khứ của bà, vì vậy ông đau lòng, đồng thời cũng coi thường người đàn ông kia, ông ta là người đàn ông tệ bạc, người như thế chỉ đáng bị coi thường.

"Ông ta hy vọng tiểu Quyển sẽ ra nước ngoài giúp ông ta quản lý công ty."

Lục Trường Vĩ buông đũa, "Anh ta đang nằm mơ à?"

"Hình như con trai ông ta xảy ra chuyện, vì vậy mới về tìm A Quyển, nhưng mà càng ghê tởm hơn là ông ta nói chuyện này chỉ là tạm thời, chờ con trai ông ta khỏe hơn thì A Quyển có thể về nước, ông ta coi con mình là gì?"

Lục Trường Vĩ là giáo sư đại học, nhiều năm tiếp xúc với sự tốt đẹp của giáo dục mà cũng khiến ông nhìn không được muốn chửi thề, "Thật là vô sỉ, quá ghê tởm! Nhưng anh tin tưởng A Quyển chắc chắn sẽ không đồng ý, con nó là một người có lòng tự trọng, anh ta làm vậy khác gì si nhục con?"

Thắm Lan Du khẽ mỉm cười, "Anh nói không sai, tất nhiên A Quyển không đồng ý, vì vậy ông ta tới tìm Nhiên Nhiên, muốn Nhiên Nhiên thuyết phục A Quyển."

Lục Trường Vĩ thật không tưởng tượng nổi, không nhìn được nói: "Anh ta ra nước ngoài hít không khí nhiều quá nên giờ trong não rối tuếch phải không?"

Thắm Lan Du sững sốt, không khỏi bật cười, bà hiếm khi nào thấy ông nói chuyện gay gắt như bây giờ.

"Em cười gì vậy?"

"Em cảm thấy anh thật dễ thương."

Lục Trường Vĩ đỏ mặt, "Anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn dễ thương với không dễ thương?"

"Ồ trong lòng em, anh vĩnh viễn giống như lúc chúng ta gặp mặt lần đầu tiên."

Nửa đời trước Thắm Lan Du thích mẫu đàn ông như Khương Linh nhất, khi đó bà mới ra trường, vừa gặp đã yêu ông ta, nhờ cha mẹ sắp xếp bà đã thành công đi cùng ông ta vào con đường hôn nhân. Khi đó bà rất yêu Khương Linh, cho dù bọn họ gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cho dù ông lúc lạnh lúc nóng, tất cả trái tim bà đều dành cho ông ta. Nhưng bà yêu ông bao nhiêu thì nhận lại bấy nhiêu nỗi tuyệt vọng.

Sau khi ly dị, Thắm Lan Du từng cho là mình sẽ không yêu bất kỳ ai nữa, nhưng sau đó bà gặp Lục Trường Vĩ. Ông dịu dàng, nho nhã, rất bao dung với bà, coi A Quyển như con ruột, con gái duy nhất của ông coi bà như mẹ ruột, không khí một gia đình mà bà từng mơ ước đã khiến trái tim vốn khô héo từ từ này mầm. Sau khi bọn họ kết hôn bà mới biết cái gì gọi là hôn nhân, cái gì gọi là tình yêu và ngọt ngào, đây là thứ mà Khương Linh không thể mang lại.

Lục Trường Vĩ cảm giác được ánh mắt vợ nhìn mình càng dịu dàng, trong lòng ông ấm áp, đưa tay cầm tay bà, "Chúng ta cùng nhau đi qua năm tháng, cho nên dù là chuyện gì đều có anh chắn trước mặt em, em không cần sợ."

Mắt bà ươn ướt nhưng buổi trưa vừa mới khóc một trận, bây giờ không muốn khóc nữa, bà cố gắng nén nước mắt, "Ừ, em biết rồi, nhưng mà em có một việc muốn thương lượng với anh."

"Chuyện gì em nói đi."

"Em muốn gặp ông ta."

Lục Trường Vĩ nắm bàn tay hơi căng thẳng của bà, không phải ông không yên tâm khi vợ mình gặp người đàn ông kia, ông chỉ sợ vết sẹo trong lòng bà lại bị cửa ra, sẽ đau lắm.

Thẩm Lan Du biết chồng mình nghĩ gì, môi bà hơi cong lên, an ủi: "Em không có chuyện gì đâu mà, chuyện năm đó còn có thứ chưa giải quyết xong, em chỉ muốn đem ra tính toán cho hết thôi, Thẩm Lan Du này không phải là người cả đời yếu đuối."

Lục Trường Vĩ vẫn không yên lòng, bà suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Anh không cần lo lắng, Nhiên Nhiên sẽ đi cùng em."

"Nhiên Nhiên đi cùng em?" Lục Trường Vĩ kinh ngạc.

Nói đến cô, trong lòng bà cứ như có một dòng nước ấm chảy qua, "Ừ, đứa nhỏ này quật cường lắm, nói là không yên tâm nên đòi phải đi theo."

Khóe môi Lục Trường Vĩ cũng cong lên, "Quật cường? Bản tính này rất tốt, anh vô cùng hài lòng."

"Anh nói làm như em không quý Nhiên Nhiên vậy." Thẩm Lan Du nói.

"Chờ A Quyển và Nhiên Nhiên kết hôn, chúng ta có thể yên tâm hưởng phúc. Anh cũng rất quý Kỳ Diễm, nó tốt với Hi Hòa lắm, mà Nhiên Nhiên cũng tốt tính như thế, thương A Quyển không khác gì chúng ta. Anh có hai đứa con, đứa nào cũng làm anh thật tự hào."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Không thoả mái

Editor: wioo

"Kết hôn?" Thẩm Lan Du sững sốt một lúc, ngay sau đó cười, "Đúng vậy, cũng không biết hai đứa nhỏ có nghĩ tới vấn đề này không nữa."

"Bọn nhỏ tình cảm tốt, hơn nữa theo anh Nhiên Nhiên có vị trí rất đặc biệt trong lòng A Quyển, ngoài em và Hi Hòa, nó còn để mất tới ai nữa đâu?"

Thẩm Lan Du gật đầu đồng ý, "Đúng vậy, con nó cứ lạnh lùng với con gái người ta, lúc nhỏ em còn sợ A Quyển lãnh đạm, bây giờ thì yên tâm rồi."

"Hay là em tìm thời gian hỏi con thử đi, xem con nghĩ như thế nào, như vậy chúng ta cũng chuẩn bị được sớm."

"Được, xong chuyện này em sẽ đi thăm dò ý con."

Hai người lại nói về chuyện cũ, Lục Trường Vĩ nhíu mày suy nghĩ một hồi, lúc sau lên tiếng: "Nếu như Nhiên Nhiên đã đi với em rồi thì anh yên tâm, giải quyết không được thì phải gọi cho anh đó."

Thẩm Lan Du cười lên, bà dịu dàng nhìn chồng, "Lão Lục, có thể gặp được anh là may mắn nhất đời em."

Lục Trường Vĩ cười vỗ vai bà, "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ăn cơm thôi không thì đồ ăn nguội hết."

Thẩm Lan Du gật đầu, "Vâng."

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Thẩm Lan Du nhìn số điện thoại mà Nhiên Nhiên cho bà, không do dự trực tiếp nhắn tin cho Khương Linh.

"Rìng." Điện thoại trong túi tiểu Trần rung lên, anh ta móc ra nhìn thử.

—— Khương Linh, tôi là Thẩm Lan Du, ông đã về nước rồi thì chiều mai một giờ gặp nhau ở quán cà phê 33 đường Đồ Tây đi.

Thẩm Lan Du?

Tiểu Trần nhìn cái tên rồi suy tư một hồi, vừa vặn thấy Khương Linh đi ra, anh ta không suy nghĩ nhiều vội vàng đưa điện thoại tới, "Khương tổng, có tin nhắn gửi tới xin hẹn gặp ngài."

"Ai vậy?"

"Người đó tên là Thẩm Lan Du."

Khương Linh dừng chân, cầm lấy điện thoại, xác nhận đúng là tên này. Bàn tay cầm điện thoại không khỏi run nhẹ, sau đó ông gọi lại, đầu kia truyền tới tiếng "tít tít tít---". Nổi lo lắng trong lòng Khương Linh dâng cao, nhưng đầu kia không bắt máy.

Tiểu Trần kinh ngạc nhìn ông, cảm thấy cử chỉ vừa rồi của Khương tổng không hợp lý lắm, cái tên này vừa nghe đã biết là nữ, anh ta chưa từng thấy chủ mình khản trương thấp thỏm vì tin nhắn của ai bao giờ cả.

Khương Linh nhìn cuộc gọi tự động tắt, vẻ mặt mất mát, ông yên lặng soạn tin nhắn gọi đi.

—— Được, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ.

Sau khi ông gửi tin đi mấy giây, Thẩm Lan Du trả lời.

—— Ừ.

Nhìn tin nhắn, ông cười khổ một tiếng, ra là bà không muốn nhận điện thoại.

"Tiểu Trần."

"Vâng, Khương tổng."

"Hủy bỏ lịch trình chiều mai đi."

Tiểu Trần không dám tin, "Khương tổng, nhưng mà hạng mục đó..." Có giá năm trăm triệu..

"Cứ làm theo đi."

Tiểu Trần cúi đầu, "Vâng."

Tiểu Trần nghĩ đến người đàn bà kia, bà ấy cuối cùng là ai lại có thể làm Khương tổng dễ dàng buông tha hợp đồng trị giá năm trăm triệu? Nhưng thân là trợ lý, anh ta vẫn rất rõ ràng cái gì nên tò mò cái gì không nên, vì vậy rất nhanh dẹp bỏ lòng hiếu kỳ.

Mười giờ tối, Tô Dạng Nhiên nhận được tin nhắn Wechat từ Thẩm Lan Du. Chiều mai? Cô trả lời "Vâng" xong thì cửa phòng tắm bật mở, Thẩm Quyển đi ra, cô lập tức tắt điện thoại, nhét vào dưới gối, "Anh tắm xong rồi à?"

Thẩm Quyển đi tới, "Ừ."

"Tôi đây em lau tóc cho."

Anh ngồi xuống mép giường để cô lau tóc, tóc của đàn ông không nhiều, lau một lúc đã khô được phân nửa, cô nói với anh: "Sắp xong rồi."

Tô Dạng Nhiên bỏ khăn lông qua một bên, vỗ giường, Thẩm Quyển lập tức vén chăn lên chui vào. Đợi anh nằm xuống cô lại nhích lại gần, anh vừa tắm xong, trên người ẩm ướt, ôm thật thoải mái.

Thẩm Quyển quàng tay qua vai Tô Dạng Nhiên, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, nghịch ngón tay nhỏ nhắn của người trong lòng, lại nghĩ tới ý định ngày hôm qua, anh nhẹ nhàng, nói: "Nhiên Nhiên, gia đình anh em đã gặp cả rồi, lúc nào em dẫn anh đi gặp trưởng bối nhà em đi?"

Nghe vậy, Tô Dạng Nhiên sững sốt, anh muốn gặp người lớn? Nghĩa là sao?

"Nhiên Nhiên?"

"Hả?" Tô Dạng Nhiên phục hồi tinh thần.

"Anh vừa hỏi em đó."

Tô Dạng Nhiên biết anh muốn gì, dù cô và Tần Trần xảy ra chuyện gì thì bà cũng là mẹ, sau này nếu cô kết hôn bà là người đứng ra đại diện, nhưng bà lại là con dâu nhà họ Cố, hôn lễ cũng phải có liên quan tới Cố gia.

"Anh muốn một danh phận hả?"

Thẩm Quyển hôn trán cô một cái, giọng nói hơi tủi thân, "Nếu không thì sao? Không phải em nên cho anh một địa vị à?"

Tô Dạng Nhiên bị sự dễ thương của anh làm rung động, cô nhướn người hôn một cái lên đôi môi mềm mại kia, nói không biết ngược, "Yên tâm đi, em chắc chắn sẽ không quyệt ngủ đâu."

Ánh mắt anh thay đổi, Thẩm Quyển đưa tay bóp hai bên gò má mềm mềm, "Em nói gì?"

Bởi vì gò má bị nắm lấy nên lúc nói chuyện cô phát âm không rõ, giọng nói ngắt quãng, "Không... Không quyệt ngủ..."

Vừa dứt lời, gò má được giải phóng, nhưng sau ót bị ghì lại, môi đỏ mọng bị đôi môi mọng của anh bắt lấy, như cuồng phong xâm lược, đầu lưỡi anh quét loạn bên trong, không bỏ qua bất kỳ xó xỉnh nào.

Ngày hôm sau lúc Tô Dạng Nhiên tỉnh lại mặt trời đã lên cao, cô đưa tay xoa xoa vòng eo đau nhức, nghĩ đến chuyện đêm qua là mặt đỏ lên, vừa nghĩ tới là muốn mắng chửi, cô chỉ nói một câu thôi mà đã bị anh lấn qua lộn lại đây vò suốt đêm?

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, bây giờ đã hơn mười một giờ, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Chợt nhớ lại tin nhắn đi Thẩm gửi, cô hét lên một tiếng rồi vội vàng bỏ dậy, tắm rửa soạn xong là hơn mười hai giờ.

Xong xuôi cô nhận được điện thoại từ dì Thẩm, bà nói đang chờ ngoài cửa tiểu khu. Tô Dạng Nhiên mang giày xong không quên chào tiểu cầu một tiếng, vội vàng ra ngoài, quả nhiên thấy Thẩm Lan Du đậu xe ngoài cửa.

"Chào dì ạ." Cô vừa đi tới vừa chào hỏi.

"Lên xe đi." Thẩm Lan Du cười nói. Tô Dạng Nhiên lên xe, thắt dây an toàn. Ánh mắt Thẩm Lan Du quét qua mặt và cổ cô, đột nhiên bật cười, Tô Dạng Nhiên mờ mịt, "Sao dì cười ạ?"

Thẩm Lan Du thấy cô còn chưa biết, tốt bụng đưa tay chỉ vào cổ, Tô Dạng Nhiên móc từ trong túi xách ra một cái gương nhỏ nhìn thử, một giây sau khuôn mặt đỏ ửng lên, cô che cổ ngượng không nói ra lời.

Thẩm Lan Du thấy cô ngại, không khỏi bật cười, bà cời khăn lụa trên cổ xuống đưa qua, "Con dùng cái này che được đấy."

Khăn lụa màu rượu đỏ, hôm nay cô mặc quần áo màu gạo trắng, tương đối hợp. Tô Dạng Nhiên nói tiếng cảm ơn, sau đó quấn khăn che kín. Thẩm Lan Du quan sát, trong mắt lộ ra vẻ vui thích, đứa nhỏ này da trắng, chiếc khăn càng làm tôn thêm màu da, mang vào cổ thật đẹp, vì vậy bà ca ngợi: "Đúng là đẹp."

"Dì quần nó còn đẹp hơn cháu nữa ạ."

Thẩm Lan Du cười cong mắt, "Con gái lanh lẹ quá, thật biết làm người lớn hài lòng."

Tô Dạng Nhiên cười lên, cô đâu có nịnh nọt gì, cô nói thật mà, ở cái tuổi của dì mà cô còn giữ được làn da và dáng vóc thì nằm mơ cũng muốn cười.

"Đi, con không vào đâu, con ở đây chờ đi." Sau khi đến, Tô Dạng Nhiên nói với bà.

Cô ngồi trong xe, vị trí này cũng có thể nhìn bọn họ rõ ràng, hơn nữa người lớn nói chuyện lớp trẻ không nên làm phiền. Thẩm Lan Du không từ chối, vì vậy bà nói mấy câu xong xuống xe đi vào quán.

Khương Linh nhìn một cái đã nhận ra Thẩm Lan Du, bà không có gì thay đổi so với năm đó, thời gian tựa hồ không lưu lại bất kì dấu vết gì trên người bà, ông ta đứng dậy, "Lan Du..."

Sau khi xuống xe, nụ cười trên mặt bà tắt hẳn. Thẩm Lan Du nhìn nhặt nhìn Khương Linh, ngồi xuống đối diện ông ta, bà nhìn ly Americano đặt trước mặt mình, Khương Linh cũng nhìn sang, ông ta nói: "Anh còn nhớ em thích uống Americano, em không ngại khi anh tự tiện gọi nước giúp em chứ?"

Thẩm Lan Du khẽ cười, "Đây là anh thích uống, không phải tôi."

Lúc còn yêu Khương Linh, ông thích gì bà sẽ thích cái đó, ông thích nhất là Americano, bà uống không quen nhưng vẫn ép mình uống. Khuôn mặt Khương Linh mờ mịt.

Thẩm Lan Du không muốn bàn thêm gì về đề tài này nữa, trực tiếp nói: "Nếu anh thông minh chắc hẳn sẽ biết tại sao hôm nay tôi tìm anh chứ?"

Khương Linh cười tự giễu, tối hôm qua ông đã biết, "Bởi vì chuyện tiểu Quyển, đúng không?"

"Xem ra ông cũng biết rõ, đã như vậy thì chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, bởi vì yêu cầu của ông với A Quyển làm tôi vô cùng khó chịu."

Khương Linh giải thích, "Lan Du, anh không có ý gì với con cả, anh chỉ muốn để con tạm thời hỗ trợ anh thôi."

"Tạm thời? Anh xem con tôi là cái gì? Là lớp xe dự phòng cho con anh sao?"

Sắc mặt ông khó coi, "Lan Du, em có thể đừng nói khó nghe như vậy được không?"

Thẩm Lan Du cười lạnh, "Khó nghe? Khương Linh, anh còn biết như vậy khó nghe à, sao thế? Anh còn từng làm nhiều chuyện khó coi hơn vậy nữa mà?"

"Anh biết năm đó là anh sai, anh thật xin lỗi hai mẹ con em..."

"Anh biết là tốt, người sang tự biết mình, anh biết mà còn có thể nói lên yêu cầu vô si như vậy, anh cũng tài lắm."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đến thăm

Editor: wioo

Khương Linh thở dài, nhẹ giọng nói: "Lan Du, từ lúc nào mà em xù lông thành một con nhím vậy, trước kia em đâu có như vậy?"

Thẩm Lan Du cười lạnh, "Anh hỏi tại sao tôi lại biến thành nhím à? Không phải anh là người rõ nhất sao? Do trước kia không xù lông nên tôi mới bị anh và Dương Nhu khi dễ, hiện nay anh còn muốn khinh thường con trai tôi, anh nghĩ ai cũng dễ bị bắt nạt hả?"

"Anh và tiểu Nhu, hai tụi anh..."

"Tình đầu ý hợp? Yêu nhau thật lòng?" Thẩm Lan Du tiếp lời.

"Những lời này tôi nghe tới sắp ối rồi, ban đầu lúc kết hôn đâu phải là tôi ép anh, muốn ép cũng là cha mẹ anh ép, cho nên cho dù anh muốn trút giận thì cũng không nên làm thế với tôi, nhưng anh đã cư xử thế đấy, bi ôi thế đấy. Anh cũng chỉ có thể ra uy với tôi thôi, nhưng tôi đã không còn là Thẩm Lan Du của mười bảy năm trước rồi. Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn dám đi tìm A Quyển, tôi nhất định sẽ lôi nọ cù năm đó ra mà tính đấy, để xem cuối cùng là ai bị mất mặt."

"Lan Du, ba mẹ anh thật lòng thích em mà."

"Anh bớt nói những lời này đi, chẳng lẽ mười mấy năm qua tôi chưa hiểu kính đủ với cha mẹ anh à, cha mẹ anh bị bệnh là ai không ngủ, túc trực phục vụ bên giường bệnh, là tôi, lúc đó anh ở đâu? Ở nước ngoài tận hưởng sự ngọt ngào của gia đình các người, anh còn có đạo đức không? Lúc bọn họ phải chấp nhận việc anh đã làm, tất cả sự đau lòng và điều tốt đẹp đã biến mất không còn chút nào, cho nên anh cũng đừng lấy trường bối ra hù tôi."

"Anh xin lỗi em, em mắng anh thế nào anh cũng chịu, nhưng đứa trẻ vô tội mà."

"Đúng vậy, đứa trẻ là vô tội, con của anh và Dương Nhu là vô tội, thế con của tôi thì sao đây? Dù thế nào anh cũng là cha, sao anh lại có thể thiên vị như vậy? Đứa trẻ vô tội không sai, nhưng nó là con của anh, bởi vì anh làm chuyện xấu nên vĩnh viễn nó cũng là con của người xấu, có tây thế nào cũng không hết."

Hồ hập Khương Linh cứng lại, lần đầu tiên ông ta biết thì ra Thẩm Lan Du cũng có thể nói những lời này, nhưng mỗi câu bà nói không câu nào ông có thể phản bác, "Lan Du, anh biết anh nói gì cũng là sai, anh không dám cầu xin em tha thứ."

"Tôi không muốn nói thêm gì nữa, nhưng anh hãy nhớ, người anh thiếu nợ cả đời không phải tôi mà là A Quyển. Anh không làm phiền con tôi chính là cách bồi thường tốt nhất rồi. Từ nay về sau anh hãy coi như mình chỉ có một đứa con trai, cũng đừng nhúng tay vào bất kì chuyện gì của A Quyển. Nếu anh ép tôi, tôi nhất định sẽ báo A Quyển đoạn tuyệt quan hệ cha con giữa hai người, anh cứ thử xem nó dám làm không." Nói xong câu này Thẩm Lan Du không chút do dự, đứng dậy xoay người bỏ đi.

Khương Linh hoàn toàn ngây người, ông ta đang nghĩ, nghĩ rằng lần trở về nước này thật sự sai lầm sao? Ông ta vốn còn muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với tiểu Quyển, nhưng ông quên mất, chút tình cảm đó không đủ để thay đổi điều gì, cũng hôm nay ông mới biết vợ trước hận mình nhiều thế nào, con trai bài xích lạnh lùng ra sao. Ông ta sợ cả đời cũng không có cách nào nhận được sự tha thứ từ bọn họ.

Tô Dạng Nhiên ngồi trong xe, cô không nghe được Thẩm Lan Du và Khương Linh nói gì nhưng từ biểu cảm của họ, cô tin tưởng Thẩm Lan Du sẽ không bị thua thiệt, ngược lại về mặt của bà vô cùng lạnh nhạt. Thẩm Lan Du trong ấn tượng của cô luôn là bậc trưởng bối hiền hòa, hôm nay bà phát huy hết sức mạnh khiến cô ngây cả người.

Thắm Lan Du mở cửa xe đi vào, bà ném túi xuống hàng ghế sau, tâm trạng hết sức thoải mái. Thấy vậy, Tô Dạng Nhiên hỏi: "Tâm trạng đi rất tốt à?"

Thắm Lan Du cầm chìa khóa, khởi động xe, nhìn cô cười chói sáng. "Tốt vô cùng." Cục đá cản đường trong lòng nhiều năm đã được quăng ra, không tốt sao được?

"Hôm nay đi vui lắm, buổi chiều cũng xin nghỉ, đi mời con ăn cơm nhé?" Thắm Lan Du hỏi.

Bữa sáng cô còn chưa ăn, cảm thấy hơi đói, vì vậy gật đầu, "Được ạ, con còn muốn ăn một bữa lớn."

"Bữa lớn? Con muốn ăn mặn hán toàn tịch đi cũng mời con ăn, đi."

"Dì, con yêu dì quá!"

Thắm Lan Du nháy mắt, "Dì cũng thích con."

Lời đêm đó Thắm Quyển nói Tô Dạng Nhiên đều ghi tạc trong lòng, nếu như phải dẫn anh đi gặp người nhà, gặp một người hay là một nhà thì còn phải gọi cho Tần Trần hỏi rõ. Tần Trần nhận được điện thoại của cô, giọng nói vô cùng vui mừng. "Alo, Nhiên Nhiên."

"Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

"Ừ, mẹ nghe đây, con nói đi."

"Con muốn dẫn Thắm Quyển đến ra mắt, mẹ nghĩ anh ấy chỉ cần gặp mẹ hay là thế nào?"

Tần Trần nghe được sự lạnh nhạt từ trong giọng cô, bà giọng gào hỏi: "Tại sao con nói vậy?"

"Bởi vì con không biết ý mọi người thế nào, cũng không biết họ có rảnh không." Tô Dạng Nhiên nói tương đối uyển chuyển. Tần Trần nghe xong trong lòng đau xót, bà vừa định nói chuyện thì thấy Cố Xương Thịnh đi tới, ông nhỏ giọng hỏi một câu, "Là Nhiên Nhiên à?"

Tần Trần gật đầu, "Nhiên Nhiên nói muốn dẫn bạn trai tới chơi, anh cảm thấy thế nào?"

Cố Xương Thịnh đi tới, ông nhướn chân mày, "Đây là chuyện tốt mà, dĩ nhiên là có thể, em đưa điện thoại cho anh đi, anh nói mấy câu với con."

Tần Trần đưa điện thoại cho chồng, Cố Xương Thịnh nhận lấy, "Alo, Nhiên Nhiên."

"Chú Cố." Tô Dạng Nhiên lễ phép gọi.

Cố Xương Thịnh "ừm" một tiếng. "Nghe mẹ nói con sắp dẫn bạn trai về nhà phải không?"

"Dạ, đúng vậy, muốn hỏi xem khi nào mọi người có thời gian, tụi con sẽ đến."

"Các con cứ tới, chúng ta lúc nào cũng ở đây." Cố Xương Thịnh cười nói: "Vừa vặn chú cũng giúp con quan sát cậu ta."

Tô Dạng Nhiên nghe Cố Xương Thịnh nói, trong lòng hơi thay đổi, "Dạ được, chú Cố nghĩ chiều chủ nhật có được không ạ?"

"Được, dĩ nhiên được."

"Vâng, vậy chúng ta cứ tính như thế ạ."

"Ày, nói xong rồi nói xong rồi, đến lúc đó chúng ta làm cơm chờ các con tới."

"Dạ."

Cố Xương Thịnh trả điện thoại lại cho Tần Trần, Tần Trần nói hai câu rồi mới cúp điện thoại. Cúp điện thoại xong bà nhẹ giọng nói, "Cảm ơn anh."

Cố Xương Thịnh không phải không biết, ông có thể cảm giác được từ ngày mừng một khi Nhiên Nhiên bỏ đi tới giờ thái độ của bà hơi hệt thế nào, vẫn nói chuyện, quan tâm ông như cũ nhưng có gì đó thay đổi.

"Trần Trần, hai chúng ta còn cần khách khí nữa sao?"

Tần Trần cười, "Có không?"

"Chẳng lẽ không có sao?"

"Là anh suy nghĩ nhiều thôi, hôm nay anh đi công tác cả ngày chắc mệt lắm, anh ngủ trước đi, em đi tắm." Nói xong bà cầm quần áo ngủ đi tới phòng tắm.

Cố Xương Thịnh nhìn bóng lưng bà, khẽ thở dài, có vẻ như ông biết tại sao bà như vậy. Phải thừa nhận, lúc đầu ông có tính toán thật nhưng khi hối hận thì đã muộn. Công sức bà nhiều năm chăm sóc ông, mẹ ông, con cái toàn bộ ông đều thấy, ông rất cảm động. Cố Xương Thịnh cũng biết bây giờ mình nói gì cũng vô dụng, bởi vì bà đã biết hết.

Điều duy nhất bây giờ ông có thể làm là bù đắp cho Nhiên Nhiên, bà cảm thấy mình thiếu nợ con gái nhưng Nhiên Nhiên không cần bà phải trả, vậy thì ông sẽ làm, ông tin tưởng cuối cùng có một ngày bà sẽ hiểu và tha thứ cho ông.

Tô Dạng Nhiên và nhà họ Cố quyết định xong, cô cũng không nói ngay cho anh biết. Buổi tối trước đó một ngày cô mới thú thật, khi đó Thắm Quyển đang sấy tóc, anh nghe xong thì làm rơi khăn, xoay người, dùng ánh mắt bất cô xác nhận.

"Em... nói thật?"

Tô Dạng Nhiên trừng mắt nhìn, "Anh nghĩ em sẽ lấy chuyện này ra đùa giỡn sao?"

Thắm Quyến ngẩn ra, không thềm nhặt khăn lông mà ôm chăm lấy cô đang ngồi trên mép giường, hưng phấn xoay mấy vòng. Tô Dạng Nhiên ôm chặt cổ anh, sợ mình bị bay ra ngoài, cô thì không sao nhưng dép đã rơi từ sớm, Tô Dạng Nhiên nhẹ vỗ vai anh, "Dép, dép rớt."

Thắm Quyến ôm cô xoay mấy vòng sau đó vững vàng đặt người lại giường, "Bây giờ còn quan tâm dép guốc gì nữa? Em nói lại một lần nữa đi, là thật sao?"

Tô Dạng Nhiên bật cười, xoa xoa mái tóc nửa ướt nửa khô của anh, "Là thật, là thật mà."

Thắm Quyến bật cười, ôm chặt Tô Dạng Nhiên, lần nữa hôn trán cô, "Nhiên Nhiên, anh rất vui."

Khóe môi cô cong lên, "Ừ, em thấy mà."

Đột nhiên anh ngừng cười, đứng dậy, cô không hiểu nên nhìn theo, "Anh sao vậy?"

"Bây giờ chúng ta không thể ngủ." Thắm Quyến nói.

"Tại sao?" Tô Dạng Nhiên không hiểu.

"Anh còn chưa mua quà đó. Ngày mai đâu thể nào đi tay không được." Thắm Quyến nghiêm trọng nói. Nghe vậy, Tô Dạng Nhiên cười ngả nghiêng trên giường, cô vừa cười vừa nhấc nhờ anh, "Chúng ta tối đó ăn cơm tối, quà buổi trưa đi mua là được mà."

Lúc này Thắm Quyến mới chợt ngộ ra, vừa nãy anh kích động quá, chỉ nghe được chữ ngày mai đi, nhưng cụ thể lúc nào thì không để ý, anh cũng ngã xuống giường theo cô, "Được, vậy trưa mai chúng ta đi mua, mua xong thì ghé qua nhà em, được không?"

"Được."

"Nhưng anh không biết mọi người thích gì?"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, nói: "Cũng không cần thứ gì lớn lao, đi qua nhà bạn gái thì cần mua ít trái cây, sau đó mua cho bà nội một hộp thuốc bổ là được, em biết bà thường xuyên ăn thực phẩm dinh dưỡng, ngày mai chúng ta đi mua. Anh hai và Cố Tư Dư có thể tiết kiệm, bọn họ cũng là người lớn rồi, không cần tặng quà."

Thắm Quyến cũng suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu đồng ý, anh ôm cô, "Được, nghe em cả."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Editor: wioo

Nhà họ Cố.

Ăn bữa sáng xong, Cố Xương Thịnh cố ý dẫn dò hai anh em bọn họ, "Chiều nay tan làm hai đứa về sớm chút, bất kể là tiệc tùng gì thì cũng dời đi."

Cố Tư Liễm và Cố Tư Dư cùng ngẩng đầu nhìn ông, Cố Tư Dư tò mò hỏi: "Hôm nay có chuyện gì lớn ả?"

"Đúng vậy."

"Chuyện gì thế cha?"

"Tối nay Nhiên Nhiên sẽ về nhà ăn cơm."

Cố Tư Dư liếc mắt, "Cô ta về nhà ăn cơm thôi mà, có phải chuyện gì lớn đâu."

Đúng lúc Tần Trần bung bánh mì lên nghe được câu này, bước chân bà khựng lại, Cố Tư Dư cũng thấy bà, cô ta biết lời mình vừa nói đã bị bà nghe thấy, Cố Tư Dư yên lặng mím môi.

Cố Xương Thịnh và Cố Tư Liễm cũng thấy Tần Trần, hai người bọn họ ngược lại cảm thấy lúng túng. Cố Xương Thịnh trợn mắt nhìn con gái, Cố Tư Dư nhận được ánh mắt cảnh cáo, mặc dù không muốn nhưng cô ta cũng không nói gì nữa, bởi vì cô ta cũng cảm thấy không khí căn nhà gần đây không đúng lắm.

Cố Tư Dư cảm thấy Tần Trần lạnh nhạt với cô ta, bà không chủ động bắt chuyện với cô ta nữa, đừng nói là quan tâm, trong nháy mắt bà hoàn toàn hời hợt với gia đình bọn họ. Bây giờ Cố Tư Dư cũng không dám tùy tiện nổi giận với Tần Trần nữa, bởi vì lần trước cô ta nổi nóng với bà, kết quả bà chỉ nhìn một cái rồi xoay người bỏ đi. Đây là chuyện trước giờ chưa từng có, cô ta cũng thử bắt chuyện nhưng Tần Trần chỉ không mặn không nhạt đáp lại mấy câu, cảm giác không giống như một mối.

Sau lần đó Cố Tư Dư dần ý thức được hình như có gì đó đang thay đổi, nhưng cô ta không biết nó là gì, cô ta không thích nhưng cũng không dám tùy ý nổi giận với bà nữa.

"Trần Trần, mau tới ăn đi em."

"Di Tần, di mau ngồi đi." Cố Tư Liễm chủ động kéo ghế ra cho bà. Tần Trần cười đặt bánh mì lên bàn, nói: "Cảm ơn con."

Cố Xương Thịnh múc thêm một chén cháo nữa đưa cho bà, sau đó nói: "Lần này không phải chỉ mình Nhiên Nhiên về."

Động tác ăn cháo của Cố Tư Liễm và Cố Tư Dư cũng dừng lại.

"Lần này Nhiên Nhiên dẫn bạn trai về, các con hiểu chưa?"

Cố Tư Liễm buông muỗng xuống, trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Buổi chiều con sẽ về sớm."

Cố Xương Thịnh nhìn về phía Cố Tư Dư, cô ta cắn môi, nhìn Tàn Trần đang cúi đầu ăn cháo, "ừm" một tiếng. Cố Tư Dư suy nghĩ một chút rồi nhìn Tàn Trần nói: "Di Tàn, chúc mừng đi."

Tàn Trần ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười: "Cảm ơn con."

Lại là nụ cười khách sáo làm miếng bánh mì phết phô mai trong miệng Cố Tư Dư nhạt toẹt, cô ta nhấp môi, sau đó đứng dậy, "Con ăn xong rồi, mọi người từ từ ăn, con đi làm trước."

Cố Tư Liễm nhìn miếng bánh mì cô chỉ vừa ăn một nửa, nói: "Em còn chưa ăn xong kia."

"Không ăn nữa, em no rồi."

Cố Tư Liễm ăn xong cũng đứng dậy, "Ba, di Tàn, con cũng ăn xong rồi, con đi trước đây."

"Được, nhớ về sớm chút." Cố Xương Thịnh dặn dò.

"Vâng con biết rồi."

Tàn Trần, "Đi đường cẩn thận."

"Vâng."

Bà nội Cố từ vườn hoa đi vào, Cố Xương Thịnh kêu một tiếng, Tàn Trần đi tới, "Mẹ, con đỡ mẹ về phòng."

"Không sao, tự mẹ đi được rồi, con ăn tiếp đi." Bà nội Cố xoa tay, hiền hòa nói. Lúc này Tàn Trần mới ngồi xuống. Đi được mấy bước, bà nội Cố đột nhiên nói: "Buổi tối con bé về nhà con nhớ dặn đi Lưu làm vài món ngon nhé."

Tàn Trần nhìn bà, nhẹ nhàng gật đầu, đáp lại: "Vâng ạ."

Bởi vì buổi tối phải tới nhà cô ăn cơm, buổi trưa Thẩm Quyến đã dẫn Tô Dạng Nhiên đi cửa hàng bách hóa mua quà, mua xong hết thì lái xe tới nhà họ Cố, lúc hai người tới thì cũng đã gần năm giờ.

Lúc đi Tô Dạng Nhiên có nhắn tin cho Tàn Trần, vì vậy bà đã sớm đứng chờ ngoài cửa, Cố Xương Thịnh cũng đứng bên cạnh. Từ xa đã thấy có một chiếc xe chạy tới, đúng là xe của bọn họ, xe dừng hẳn xong hai người mới bước xuống.

Xuống xe, Tô Dạng Nhiên kêu một tiếng mẹ và chú Cố, lúc này mới giới thiệu cho anh, Thẩm Quyến lập tức khom người chào hỏi, "Chào đi ạ, chào chú Cố."

Tàn Trần mỉm cười, "Ừ, được."

Đầu tiên Cố Xương Thịnh quan sát anh một cái, sau đó mới mỉm cười. Ông ở trên thương trường nhiều năm rất có mắt nhìn người, ông nhìn ra cậu trai này rất xuất sắc, tướng mạo bất phàm, khí thế hiên ngang.

"Con chắc là tiểu Thẩm, mau vào nhà."

Thẩm Quyến vội vàng đưa quà tới, "Chú di, lần đầu tiên tới thăm cháu cũng không biết nên mua gì cho tốt, món quà nhỏ nhưng thành ý lớn."

Cố Xương Thịnh thấy quà là hộp thực phẩm dinh dưỡng, càng hài lòng với Thẩm Quyến hơn, hẳn là một đứa trẻ biết nghĩ đây, "Tối thì tôi còn mang quà gì nữa, cháu mau vào nhà, cơm sắp xong rồi, vào nhà chú cháu ta uống một ly."

"Dạ được."

Sau khi vào nhà, bà nội Cố cũng đi từ trong phòng ra, Thẩm Quyến lập tức khom người chào, "Chào bà nội ạ, cháu tên là Thẩm Quyến, là bạn trai của Nhiên Nhiên."

Được một cậu trai trẻ tuổi về ngoài dễ nhìn hỏi thăm sức khỏe, bà nội Cố cười vô cùng hiền lành, "Chào cháu, tiểu Thẩm đúng không, thật là có sức sống."

"Bà nội nhìn cũng còn trẻ lắm ạ." Thẩm Quyến lập tức thêm một câu.

Đến cái tuổi này, bà nội Cố thích nhất là được con cháu khen mình trẻ tuổi, bà cười miệng không ngậm lại được, nói: "Nhiên Nhiên mắt nhìn tốt, đưa nhò này bà nội thích."

Tô Dạng Nhiên cười nói: "Bà nội thích là được ạ."

Tàn Trần nhìn, nụ cười trên khóe miệng sâu hơn một chút.

Cố Tư Liễm và Cố Tư Dư cũng về đúng lúc, sau khi vào nhà, anh còn có ý dặn dò em gái, "Bình thường em tự tung tự tác thế nào anh không quan tâm, nhưng hôm nay em khiêm nhường một chút cho anh."

Cố Tư Dư nhìn anh trai, hừ một tiếng rồi đi vào nhà. Cố Tư Liễm đi theo sau lưng, "Anh đang nói chuyện với em đó, em có nghe không?"

"Nghe rồi, anh không bắt dài dòng được chút à?"

"Cái con bé này..."

Cố Xương Thịnh thấy anh em bọn họ trước sau đi vào nhà, lên tiếng gọi, "Tư Liễm, Tư Dư, mau tới đây."

Mấy người chào hỏi xong thì ngồi xuống, Cố Tư Dư nhìn Thẩm Quyến mấy lần, anh rề tương lai cũng dễ nhìn thật, còn trò chuyện với ba và bà nội rất vui vẻ, cô ta nhìn qua Tô Dạng Nhiên, lúc này đang ngồi bên cạnh, khóe miệng cong lên, cô ta suy nghĩ rồi hỏi: "Anh Thẩm, anh làm nghề gì?"

Thẩm Quyến nhìn cô ta, đúng mực nói: "Làm ở bệnh viện, bác sĩ."

"Bác sĩ? Bác sĩ cũng chia ra rất nhiều loại đó?" Cố Tư Dư lại hỏi.

"Tư Dư." Cố Xương Thịnh thấp giọng gọi một tiếng.

Cố Tư Dư, "Con có làm gì đâu, con chỉ tò mò hỏi chút thôi mà."

Thẩm Quyển cười nói với Cố Xương Thịnh, "Không có chuyện gì đâu chú." Sau đó rồi nhìn Cố Tư Dư nói, "Trước mắt anh đang là phó chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện Hiệp Hòa."

Cố Tư Dư sững sốt, "Phó chủ nhiệm...?"

Bà nội Cố và Cố Xương Thịnh cũng hơi giật mình, phải nói nghề bác sĩ đối với bọn họ cũng không phải là cao cả gì, nhưng người chưa tới ba mươi tuổi đã ngồi vào ghế phó chủ nhiệm khoa thì không có thực lực nhất định không làm được.

"Tiểu Thẩm tốt nghiệp trường nào?" Cố Xương Thịnh không nhịn được hỏi một câu.

"Từ khoa y đại học Harvard ạ." Thẩm Quyển ôn tồn nói.

Cố Xương Thịnh sững sốt nhưng trong lòng lại thêm coi trọng anh, "Harvard à, thật là không ngờ."

Thẩm Quyển nhìn ông cười một tiếng. Cố Tư Dư nhìn, yền lặng không nói gì.

Lúc ăn cơm, bà nội Cố hỏi: "Tiểu Thẩm à, không biết cha mẹ cháu làm nghề gì nhỉ?"

Thẩm Quyển đặt đũa xuống, "Ba mẹ cháu đều là người bình thường, cha là giảng viên ở đại học Hoa Lâm, mẹ là y tá trưởng ở bệnh viện Châu Lí."

Cố Tư Dư vịn bát cơm, vậy mà kêu là người bình thường? Đại học Hoa Lâm là đại học tốt nhất trong tỉnh, làm giáo sư ở đó mà gọi là bình thường? Bệnh viện Châu Lí là bệnh viện lớn thứ hai sau Hiệp Hòa, làm y tá trưởng ở đó mà gọi là bình thường?

Bà nội Cố cười, "Cha mẹ cháu đều là người ưu tú nên mới nuôi dạy được một đứa trẻ xuất sắc như cháu."

Thẩm Quyển, "Cảm ơn bà nội, anh Cố và em Tư Dư cũng vô cùng ưu tú, còn có Nhiên Nhiên nữa, rất cảm ơn mọi người đã chăm sóc Nhiên Nhiên, chú Cố, cháu mời chú một ly."

Cố Xương Thịnh nâng ly lên, "Cảm ơn làm gì nữa, nào, uống thôi."

Khỏe mới Tô Dạng Nhiên cong lên, một tay cô đặt trên bàn, một tay đặt trên đùi anh, Thẩm Quyển mời rượu xong nhẹ nhàng cầm tay cô.

Bà nội Cố cũng lớn tuổi, sau khi ăn xong không độ được với lớp trẻ, vì vậy về phòng nghỉ ngơi trước, trên bàn cơm cũng chỉ có mấy người bọn họ, Cố Xương Thịnh nâng ly, nói: "Tiểu Thẩm à, sau này cháu không được ức hiếp Nhiên Nhiên, nếu không chú sẽ không bỏ qua cho cháu đâu."

Thẩm Quyển cười, vội vàng nói: "Chú Cố nói quá rồi, cháu không dám đâu, chú chưa tìm cháu tính sổ thì ba mẹ, chị và anh rể cũng đã xử lý cháu rồi, Nhiên Nhiên bây giờ là cục cưng của gia đình nhà cháu đấy ạ."

Ánh mắt Cố Xương Thịnh khẽ lay động, sau đó ông lại tiếp tục nói: "Nhiên Nhiên của chú tốt lắm, ai cũng thích."

Tần Trần cũng nở nụ cười, xem ra gia đình tiểu Thẩm đều rất thích Nhiên Nhiên, nếu như vậy thì bà rất yên tâm.

"Dạ đúng vậy. Có thể quen được Nhiên Nhiên là phúc phận của cháu." Thẩm Quyển tiếp tục nói.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mươi Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bảo vệ

Editor: wioo

Bữa cơm này người cuối cùng ngồi lại chỉ còn Cố Xương Thịnh và Cố Tư Liễm, mấy người phụ nữ đã ra khỏi bàn cơm.

Tô Dạng Nhiên quay đầu thấy bọn họ còn đang uống rượu, cảm thấy trong phòng ngột ngạt nên đứng dậy đi ra ngoài, Cố Tư Dư đang bung trái cây tới cũng thấy cô, kêu một tiếng.

"Tô Dạng Nhiên."

Tô Dạng Nhiên quay đầu nhìn cô ta, "Có chuyện gì à?"

Cố Tư Dư đi tới, hỏi: "Cô và anh ta chuẩn bị kết hôn rồi?"

"Tạm thời còn chưa nghĩ nhiều đến vậy."

Cố Tư Dư liếc mắt, "Không kết hôn thì gặp người lớn làm gì?"

Tô Dạng Nhiên nháu mày, "Em ra mắt bạn trai rồi có kết hôn không?"

Cố Tư Dư trợn mắt nhìn, bạn trai cũ của cô ta vẫn đi ngoại tình, Cố Tư Dư bị chọc tức nói: "Nếu không phải nhờ nhà họ Cố thì cô nghĩ anh ta thèm nhìn cô à?"

"Nhà họ Cố lợi hại đến vậy à, thế sao con gái Cố gia vẫn bị cầm chừng nhĩ?"

"Tô Dạng Nhiên, sau này cô sẽ đi lấy chồng từ nhà tôi, tốt hơn hết là cô nên nói chuyện thẳng hoàng với tôi."

Tô Dạng Nhiên, "Còn phải xem tôi muốn không đã."

"Cô huênh hoang gì vậy? Không phải xuất giá từ nhà mẹ thì sẽ bị nhà chồng coi thường, đến lúc đó cô còn phải khóc lóc xin Cố gia nữa đấy."

Lời nói của Cố Tư Dư trùng hợp bị ba người đi ra hút thuốc lá nghe được, chân mày Thẩm Quyến lập tức nhíu lại, Cố Xướng Thịnh lúng túng, hôm nay ông còn dặn đi dặn lại Cố Tư Dư không được gây loạn, bây giờ con bé ấy lại chuốc thêm phiền toái.

"Cố Tư Dư, con nói gì vậy! Còn không mau xin lỗi chị đi!" Ông lên tiếng trước.

Cố Tư Dư cũng không ngờ cuộc nói chuyện bị ba người nghe được, nhưng tới giờ cô ta chưa từng cúi đầu trước Tô Dạng Nhiên, dĩ nhiên là không muốn nói xin lỗi.

Thấy Cố Tư Dư không lên tiếng, Cố Xướng Thịnh càng lúng túng hơn, ông chỉ có thể nói với Thẩm Quyến: "Tiểu Thẩm à, đứa nhỏ này không hiểu chuyện, con đừng so đo với nó, nó mê sảng nói bừa đấy."

Thẩm Quyến cười cười, sau đó đi tới cạnh cô, anh đưa tay nắm bả vai cô, ôn tồn nói: "Vâng, con biết, Nhiên Nhiên sẽ không so đo với em ấy đâu."

Mặt Cố Xướng Thịnh cứng đờ, thật khó nói, ngày gặp mặt hôm nay ông cũng cảm giác được, cậu trai trẻ này dù là ăn nói hay xử sự đều vô cùng chừng mực trưởng thành, hơn nữa từng câu từng chữ đều bảo vệ Nhiên Nhiên.

Cố Tư Dư nhún nhó, anh ta nói vậy là sao. Ba mình nói như vậy cũng được đi, anh ta là ai mà dám nói thế, cái gì mà Tô Dạng Nhiên sẽ không so đo, cô ta còn chưa nói mình sẽ không so đo mà!

"Anh nói vậy là sao, chẳng lẽ tôi nói sai cái gì à?" Cố Tư Dư trừng Thẩm Quyến. Ánh mắt anh không thay đổi, chỉ ôn hòa cười. Anh không nói câu nào làm Cố Tư Dư càng khó chịu, ngay tại lúc cô ta không nhận được nửa định lên tiếng thì một giọng nữ từ phía sau truyền tới.

"Cố gia không phải nhà mẹ Nhiên Nhiên nhưng nếu ngưỡng cửa nhà này cao quá thì mẹ con tôi cũng không đòi hỏi."

Sắc mặt Cố Xướng Thịnh thay đổi, ông vội vàng xoay người lại nhìn Tần Trần đang đi ra, "Em nói gì vậy, ngưỡng cửa nhà họ Cố không cao, nhà này cũng là nhà mẹ của Nhiên Nhiên."

Cố Tư Liễm trừng Cố Tư Dư, "Em dám nói bậy bạ nữa thử xem?"

Cố Tư Dư cắn răng không lên tiếng, vừa rồi đúng là cô bị câu nói của Tần Trần làm giật mình.

"Cố Tư Dư, con thật là càng ngày càng không ra gì, mau xin lỗi đi, đừng để cha phải làm con mất mặt!" Cố Xướng Thịnh nhìn Cố Tư Dư, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Cố Tư Dư không muốn nói xin lỗi, nhưng cô ta biết lúc này mình không chịu nhượng bộ thì Cố Xướng Thịnh sẽ thật sự ra tay, vì vậy không thể không nói xin lỗi, "Xin lỗi."

Tô Dạng Nhiên cũng không muốn làm ngày hôm nay mất vui, cô không nói thêm gì nữa, chuyện này cứ như vậy trôi qua. Vì vậy mà bữa cơm kết thúc trước thời hạn, Thẩm Quyến uống rượu, nên Tô Dạng Nhiên lái xe.

Lúc về, Tần Trần kéo tay cô, chăm chú nhìn cô, cuối cùng nói: "Con lái xe cẩn thận."

Nói thật, câu nói vừa nãy của bà đã chạm đến đáy lòng Tô Dạng Nhiên, cô nhìn bà, cuối cùng gật đầu, "Vâng, con biết rồi, mẹ mau vào đi."

Về đến nhà, cô hơi yên lặng, cả đường đi cũng đều trầm mặc, Thẩm Quyến uống nhiều rượu nhưng vẫn cố chống lại cơn say để nói chuyện với cô, "Sao vậy, em không vui hả?"

Tô Dạng Nhiên quay đầu cười, "Đâu có, có gì mà không vui đâu chứ."

Thẩm Quyến để cô ngồi xuống rồi đưa tay ôm lấy cô, trên người anh có mùi rượu nhưng dựa vào lại cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

"Có phải em còn suy nghĩ lời Cố Tư Dư nói không?"

"Không phải, em chỉ suy nghĩ câu mẹ nói thôi."

Thẩm Quyến cười, "Thấy cảm động hả?"

"Nói không có thì là giả, hơn nữa em không ngờ bà ấy sẽ nói vậy."

Thẩm Quyến ôm chặt Tô Dạng Nhiên, hôn một cái lên đỉnh đầu cô.

"Thẩm Quyến, anh biết không, thật ra lúc nghe bà ấy nói vậy em lại cảm thấy xót xa, đây chắc là câu nói ám lòng nhất trong vô vàn mấy mươi năm qua." Giọng Tô Dạng Nhiên thấp xuống.

"Ừ, anh hiểu mà."

"Em không biết tại sao nhưng trong nháy mắt đó, em lại không muốn đi so sánh hay trách móc bà trước kia nữa."

Thẩm Quyến hiểu tâm trạng cô thế nào, ngoài miệng Tô Dạng Nhiên nói không thêm đề ý, không có liên quan nhưng đáy lòng vẫn yếu ớt. Cô cũng muốn được mẹ quan tâm nhưng hy vọng rồi thất vọng đã làm cô không trông mong gì nữa, nhưng nếu như người bên kia chủ động đưa tay ra, cô cũng sẽ do dự, thậm chí suy nghĩ xem mình có muốn ném thứ cảm giác được yêu thương, nói cho cùng là mềm lòng, cô là một người cứng rắn nhưng mềm yếu.

"Em rất sợ đến cuối cùng vẫn là nước chảy qua gio trúc, em rất sợ cảm giác như vậy." Cô tiếp tục lẩm bẩm nói.

Thẩm Quyến đau lòng, hơi đẩy người cô ra, đổi thành nắm vai cô, ánh mắt chăm chú nhìn Tô Dạng Nhiên, dịu dàng nói: "Dù em quyết định thế nào, anh cũng đều ở đây."

Tô Dạng Nhiên cười, cô đưa tay quàng qua cổ anh, đến gần, "Ừm, em biết rồi, hôm nay anh uống nhiều rượu có khó chịu không?" Thẩm Quyến vòng tay qua ngang hông cô, "Lần đầu tiên anh uống nhiều rượu như vậy đấy, thật khó chịu."

"Khó chịu thì nghỉ ngơi tắm rửa sớm, anh tắm xong em sẽ xoa bóp cho nhé?"

"Vâng cũng được."

Mấy ngày nay Khương Linh làm gì cũng hỏng, trong công việc hay là vấn đề riêng đều hỏng bét, hơn nữa trụ sở chính nước Mỹ lại điện thoại tới, nói bên kia có chút vấn đề, ông không thể không về nước sớm, nhưng chuyện bên này cũng chưa xử lý xong.

Không biết có phải do ảnh hưởng từ cuộc nói chuyện hôm đó hay không mà Khương Linh không dám đi tìm Thẩm Quyển. Thậm chí ông không biết mình nên nói như thế nào, sợ khi vừa mở miệng thì sẽ bị sự áy náy vô hạn bao phủ, ông là cha nhưng không làm gì được cho con. Con trai không nợ ông gì cả, chỉ có người cha này mới thiếu nợ con trăm trọng.

"Khương tổng, trụ sở chính bên kia..." Tiểu Trần cũng gấp, vì vậy anh ta không nhịn được nhắc nhở Khương Linh. Khương Linh đưa tay xoa xoa thái dương, ông thở dài một cái, "Về thôi."

Tiểu Trần thờ phào nhẹ nhõm, anh ta suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy trước khi đi ngài có cần đi gặp cậu cả không?"

Khương Linh cười tự giễu, "Dù tôi muốn gặp cũng không chắc sẽ gặp được."

Tiểu Trần há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì nữa. Khương Linh ngẩng đầu lên, "Đặt vé tối nay bay, được rồi, cậu ra ngoài trước đi."

"Dạ, Khương tổng."

Chín giờ tối máy bay cất cánh, lúc còn nửa tiếng là bay, ông đột nhiên nghĩ đến chuyện rất nhiều năm trước. Mỗi lần phải bay ra nước ngoài, sau lưng ông luôn có tiếng của một đứa bé trai, cậu con trai nín sự thất vọng trong mắt xuống, xua tay, nhỏ giọng nói: "Ba tạm biệt, mẹ và con chờ ba về."

Nhưng đột nhiên hình bóng ấy tan thành mây khói, ông sâu sắc cảm nhận được sự trống không từ tâm hồn. Ông thấy mình như mất đi gì đó quan trọng, khó chịu thờ dốt, ông đã bỏ lỡ quá nhiều, trong lúc nhìn lại cái gì cũng không còn. Thời gian trôi qua quá nhanh, một cái chớp mắt đã đi qua hơn nửa đời người. Vào lúc này, ông mới thật sự ý thức được mình thật sự bị ôi, dù là quá khứ hay là bây giờ.

Ông còn tự phi nhủ bản thân khi nhớ lại những lời mình đã nói, vậy người khác sẽ cảm thấy thế nào? Thẩm Lan Du nói không sai, hai đứa đều là con trai ông nhưng ông đã nâng niu đứa này lãng quên đứa kia, thế mà ông không phát hiện.

Khương Linh nhìn cánh cửa lên máy bay, điện thoại trong túi tựa như có sức nặng.

Thẩm Quyển nhận được điện thoại của Khương Linh, anh cũng sốt một chút nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bất máy, giọng nói ông từ đầu kia truyền tới.

"A Quyển, cha sắp về Mỹ rồi."

Thẩm Quyển rũ tròn mắt, nhàn nhạt nói: "Ừm, lên đường thuận buồm xuôi gió."

"A Quyển, có thể cha sẽ không trở về nước nữa."

"Ừ, dù sao con ông cũng ở bên đó."

Đầu kia im lặng một hồi, mấy giây sau anh mới nghe tiếng nói, "A Quyển, xin lỗi con."

"Lời xin lỗi này tôi ghi nhận."

"A Quyển... Con có thể nào... gọi cha một tiếng không?"

Lúc này là bên anh im lặng, anh mím chặt môi, không nói gì, mơ hồ nghe bên kia truyền tới tiếng nhắc nhở lên máy bay.

"A Quyển, cha sắp lên máy bay rồi, cha hy vọng sau này con có thể sống thật tốt, thật hạnh phúc."

Thẩm Quyển ngẩng đầu nhìn Tô Dạng Nhiên đang ngồi trên thảm chơi với tiểu cầu, cô nhận ra được ánh nhìn của anh, hơi ngẩng đầu lên cười.

"Ừ, con sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hotsearch

Editor: wioo

Mẹ của Lục Hi Hòa và một cô gái trẻ thân mật đi dạo phố

Hotsearch đột nhiên xuất hiện, Tô Dạng Nhiên nhận được điện thoại của Lục Quỳnh Cửu khi đang sửa đổi phần kết của《Tiếng bước chân trong nhà trọ》.

"A lô?"

"Tô Dạng Nhiên, em lên Weibo xem thư đi."

"Sao thế ạ?"

"Em lên hotsearch rồi."

"Hà?"

Tô Dạng Nhiên mơ màng, sao mình lại lên hotsearch chứ? Gần đây cô có làm gì đâu?

"Có phải em và mẹ của Lục Hi Hòa đi dạo cửa hàng bách hóa phải không?"

"...Vâng, cũng lâu rồi ạ."

"Nếu vậy thì chị không nhìn lắm đâu, em tự xem đi."

Tô Dạng Nhiên lên Weibo, mở hotsearch, quả nhiên thấy video cô và dì Thẩm cùng nhau đi dạo cửa hàng, đó là lúc cô vừa từ Yên Thành về, đã lâu thật lâu rồi.

Bởi vì Lục Hi Hòa thường xuyên đi dạo phố cùng mẹ nên Thẩm Lan Du là người duy nhất trong nhà bị báo chí biết thân phận. Tô Dạng Nhiên đoán chắc lúc đầu nhà báo tưởng cô là Lục Hi Hòa nhưng lúc sau mới phát hiện không phải, không có tin gì hot nên mới tung video ra lúc này.

Video này không có gì nổi bật nhưng vì Thẩm Lan Du và cô rất thân mật, tay trong tay mỉm cười ra vào cửa hàng, hơn nữa video cũng rõ, thấy được toàn bộ góc mặt Tô Dạng Nhiên, giá trị nhan sắc của cô lớn quá, càng ngày càng hot, thậm chí có người bình luận thắc mắc cô là ai.

"Khả năng ngoại giao của em cũng tốt quá đó chứ?"

"Dạ?"

"Chuyện ký hợp đồng với minh tinh Lục Hi Hòa và Kỳ Diễn không nói đi, em còn trực tiếp tiến công người nhà người ta hả?"

Tô Dạng Nhiên có hơi xấu hổ, "Gi chứ, không phải vậy đâu."

"Hả? Là thế nào? Em nói rõ ra đi."

"Chị có thể sẽ kinh ngạc đó."

"Nói mau."

"Chị biết em có bạn trai phải không?"

"Biết."

"Bạn trai em là... em của Lục Hi Hòa."

"Phụt..." Bên kia Lục Quỳnh Cửu đang uống cà phê cũng phun ra ngoài, "Em... Em không có nói đùa chứ?"

"Không có." Tô Dạng Nhiên sợ chị ấy suy nghĩ nhiều nên bổ sung một câu, "Lúc quen nhau em cũng đâu có biết, về sau mới biết."

"Hèn gì Lục Hi Hòa để ý em đến vậy." Lục Quỳnh Cửu nói. Tô Dạng Nhiên nhũn mỳ, "Bỏ đi chị, đó là nhờ mị lực và tài năng của em mà."

Lục Quỳnh Cửu sững sốt, sau đó bật cười, "Được được được, nhờ mị lực, nhờ tài năng của em cả."

Chuyện càng ngày càng hot, Lục Hi Hòa cảm thấy mình nên ra mặt nhưng trước đó phải gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô định thế nào. Tô Dạng Nhiên không muốn bị chú ý quá nhiều vì vậy nhờ đội ngũ của Lục Hi Hòa giải quyết, nhân viên thông báo đó là mẹ và em gái cùng đi dạo phố, vì vậy Tô Dạng Nhiên vô hình bị đội lên danh hiệu em gái của Lục Hi Hòa.

Tin tức được thông báo ra, nhiều cư dân mạng không biết cũng tin là thật, nhưng bạn bè thân thiết không buông tha cho cô, đặc biệt là Mạnh Điền, sau khi tan làm đã trực tiếp chạy tới.

"Cậu nói coi sao tự nhiên cậu lại là em gái của Lục Hi Hòa được?"

"Tớ biết cậu là Dạng Túc, có quan hệ tốt với chị ấy nhưng nội bộ nhà người ta cậu cũng tấn công hả?"

"....."

Mạnh Điền như nã pháo liên hoàn khiến cô không chống đỡ nổi, cuối cùng cô đành nói chuyện gia đình anh cho cô ấy nghe. Sau khi nghe xong, Mạnh Điền ngẩng người nửa ngày không phản ứng, cuối cùng ngã ra ghế sa lon.

"Thế gian có một loại duyên phận thật kỳ diệu..." Cô ấy tự lẩm bầm.

Cố Tư Liễm cũng kinh doanh lĩnh vực giải trí, vì vậy lần lên hotsearch này anh là người đầu tiên biết. Anh liếc mắt một cái đã nhận ra người trong video vì vậy cũng gọi điện thoại cho cô. Tô Dạng Nhiên cũng không giấu anh, Cố Tư Liễm biết thì người nhà họ Cố cũng biết, bọn họ không ngờ Thẩm Quyển và Lục Hi Hòa lại còn có tầng quan hệ thế này.

Lục Hi Hòa là nhân vật của công chúng, là một người có sức ảnh hưởng cực lớn, trong làng giải trí ai mà không biết cô ấy là phu nhân của Thiên Lạc. Kỳ Diễn đã dùng hết tài nguyên xuất sắc nhất của Thiên Lạc để nâng cô lên, mấy năm trước cũng bắt đầu ngoại tình, chỉ dựa vào gia thế là Cố gia đã không thể so bì với Thẩm gia, đừng nói là sau lưng Lục Hi Hòa còn có một tổng tài cực kỳ sùng vờ.

Chuyện này coi như trôi qua, mấy ngày sau hotsearch cũng từ từ lặn xuống.

Cuối tháng sáu, 《Tiếng bước chân trong nhà trọ》của Tô Dạng Nhiên chính thức viết xong, cô đưa bản gốc và bản chỉnh sửa qua cho Lục Hi Hòa, chị ấy nói dự tính tháng chín sẽ khai máy. Dĩ nhiên chuyện lần trước Lục Hi Hòa thương lượng cô vẫn chưa quên, chị ấy vẫn còn nuôi ý định muốn cô theo đoàn phim làm biên kịch.

Tô Dạng Nhiên không biết làm sao, Lục Hi Hòa liên bảo cô về thương lượng với Thẩm Quyển, hỏi anh nghĩ thế nào, Tô Dạng Nhiên suy nghĩ một hồi cũng đồng ý.

Buổi tối anh về nhà, Tô Dạng Nhiên cùng anh nói đến chuyện này.

"Anh thấy em nên tham gia không?"

Thẩm Quyển đặt đĩa xuống, "Anh cảm thấy chuyện này rất tốt mà."

"Ý anh là anh ủng hộ em tham gia đoàn phim hả?"

"Ừ, mặc dù anh không biết nhiều về ngành này nhưng anh biết dễ chuyển từ nhà văn thành biên kịch không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như có cơ hội sao em không thử một chút, hưởng chỉ bước đầu tiên là ở Thiên Lạc, là một bước đệm rất tốt, sự nghiệp của em cũng từ đó phát triển, dù em tiếp tục làm nhà văn hay biên kịch thì đều là lựa chọn tốt." Thẩm Quyển nghiêm túc giúp cô phân tích.

Tô Dạng Nhiên nhấp môi, "Nhưng nếu em vào tổ phim sẽ rất bận rộn đó."

"Bận bịu thì bận bịu nhưng sẽ rất mới mẻ, em sẽ trải nghiệm cuộc sống không giống bình thường."

"Em biết, nhưng nếu bận rộn thì không thể mỗi ngày anh về nhà cũng đều gặp em được."

"Như vậy thì sao..."

Thẩm Quyển nói xong liền thấy chân mày Tô Dạng Nhiên nhíu lên, sau đó nghe cô nói, "Anh nói gì? Ý anh là không muốn mỗi ngày về nhà đều thấy em đúng không? Anh chán em?"

Thẩm Quyển sững sốt, vội vàng giải thích, "Không phải... anh không có ý đó... anh..."

Tô Dạng Nhiên nhéo gò má anh, dùng sức gầy xéo, "Em không nghe, em không nghe, nếu anh dám có suy nghĩ này em... em sẽ đánh anh đến nỗi đi Thẩm nhận không ra luôn."

Thẩm Quyển nghe vậy thì bật cười, để tránh mặt mình biến dạng anh vội vàng giữ tay cô lại, "Anh không dám, anh không dám, nhưng em chưa nghe xong đã ăn hiếp anh, bất công quá."

Tô Dạng Nhiên hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Thẩm Quyển kéo mặt cô quay lại, "Ý anh là sau khi tan làm anh có thể tới tổ quay gặp em, hoặc là chúng ta thuê nhà ở gần đó, như vậy mỗi ngày em đều được gặp anh rồi!"

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ, "Nếu thuê nhà ở đó thì anh đi làm hơi xa đấy."

"Anh lái xe cũng đâu có tốn bao nhiêu thời gian, chỉ cần mỗi ngày đều được gặp em là tốt."

Tô Dạng Nhiên bật cười, bị anh ba hồi tám bận đổ vui vẻ lên, Thẩm Quyển thấy cô vui lên, hỏi: "Em vui chưa?"

"Ừ, vui, vậy em nói kết quả với chị ấy nhé?"

"Được, nói đi."

Lục Hi Hòa nhận được câu trả lời từ Tô Dạng Nhiên thì vô cùng phấn khởi, "Quyết định vậy nhé?"

"Vâng."

"Vậy mấy ngày nữa chị sẽ bảo chồng thông báo cho truyền thông, đến lúc đó em không thể đổi ý nữa đâu nha."

"Yên tâm đi mà chị, em không đổi ý đâu."

"Được được, lúc đến tổ quay chị sẽ bảo bọc em, bảo đảm không ai dám bắt nạt em."

Tô Dạng Nhiên cười lên, "Vậy thì nhờ chị hết."

"Ok ok."

Kỷ Diễm đi ra thấy Lục Hi Hòa tay cầm điện thoại khuôn mặt phấn khích, hỏi: "Tiểu Tô đồng ý rồi?"

"Đúng vậy, nhờ tiểu Quyển có biện pháp, không biết em ấy nói gì mà Nhiên Nhiên đồng ý rồi." Lục Hi Hòa nói.

Đối với việc Tô Dạng Nhiên tham gia chế tác anh cũng rất ngạc nhiên và vui mừng, công ty bọn họ đã đánh giá thử kịch bản, kết quả rất vừa ý, nếu tác giả tự mình đảm nhận chức vụ biên kịch, bọn họ sẽ bỏ đi nhiều đường quanh co, vai diễn cũng sẽ được phân tích kỹ càng chính xác hơn.

"Em vui lắm hả?"

"Đương nhiên rồi." Lục Hi Hòa hást cảm, "Nhiên Nhiên vào tổ quay thì em có thêm bạn."

"Em thích em ấy nhất hả?" Kỷ Diễm ngồi xuống mép giường, đột nhiên hỏi một câu.

Lục Hi Hòa đang nhắn tin với Tô Dạng Nhiên, không để ý Kỷ Diễm nói gì, chỉ nghe được cái gì mà thích hay không thích, vì vậy không chút nghĩ ngợi đã gật đầu, "Đúng vậy, thích nhất."

Vừa nói xong, điện thoại trong tay đột nhiên bị lấy đi, cô kinh ngạc nhìn sang, "Anh lấy điện thoại em làm gì?"

Một giây kế tiếp, chiếc điện thoại đáng thương bay theo hình parabol hoàn mỹ bị ném đến cuối giường, Lục Hi Hòa đứng dậy muốn đi nhặt điện thoại nhưng cổ tay lại bị anh níu chặt, Kỷ Diễm lần người lên, cô nhìn anh, "Anh... anh làm gì vậy?"

Đôi mắt anh u tối, "Em thích tiểu Tô nhất? Còn anh thì sao?"

Lục Hi Hòa sững sốt một lúc, sau đó không nhịn được bật cười, "Anh đang ghen à?"

Kỷ Diễm không lên tiếng, chỉ chăm chăm nhìn cô. Lục Hi Hòa cười không thể ngừng, "Anh lạ thể, ăn giấm của con đến cả em dâu, từ lúc nào anh thay đổi vậy?"

"Em phải thích anh nhất mới được."

"Thế còn con?"

"Tụi nó cũng phải xếp sau anh."

"Buồn thay cho người cha như anh, đau lòng giùm mấy đứa nhỏ... Ừm..." Lục Hi Hòa còn chưa nói xong đã bị một đôi môi khác ngăn lại.

Ký Diễn đã không đủ kiên nhẫn để nghe cô nói tiếp, bây giờ cô có nói gì cũng không phải lời anh thích nghe, vậy không nói cho mau, anh không thèm nghe nữa, người mà cô thích nhất chỉ có thể là anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Có phúc

Tháng bảy, Thiên Lạc thông báo tin « Tiếng bước chân trong nhà trọ » sẽ khai máy vào tháng chín năm nay, chắc chắn kịch bản sẽ do tác giả Đặng Túc phụ trách, còn tag Weibo của cô và dàn diễn viên chính.

Lục Quỳnh Cửu gửi tin nhắn cho cô nên Tô Đặng Nhiên mới biết mà lên Weibo trả lời, trên căn bản thì Weibo của cô đều do Lục Quỳnh Cửu quản lý. Sau khi Tô Đặng Nhiên chia sẻ lại bài đăng, người bình luận ở dưới như nước thủy triều, rất nhiều người là fan lâu năm của cô đều chúc mừng khi biết cô sẽ chuyển từ nhà văn sang biên kịch.

Sau khi Thiên Lạc công bố tin tức, danh tiếng của Tô Đặng Nhiên lại tăng thêm một bậc, cô chia sẻ bài đăng xong rồi thì cũng không quan tâm gì nữa. Mấy ngày nay cô bận thảo luận với đạo diễn nhà sản xuất phim đến tối tầm mặt mũi.

Lục Hi Hòa dẫn Tô Đặng Nhiên đến gặp đạo diễn Lâm Khánh, mọi người ai cũng kinh ngạc. Mặc dù họ biết tác giả không lớn tuổi lắm nhưng cũng không ai ngờ giá trị nhan sắc của cô lại cao như vậy. Đạo diễn Lâm Khánh thường xuyên tiếp xúc với các mỹ nữ trong làng giải trí vẫn bị Tô Đặng Nhiên làm kinh ngạc, đại khái là do bệnh nghề nghiệp, anh ta còn nghĩ nếu cô mà gia nhập làng giải trí chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Tô Đặng Nhiên lễ phép chào hỏi mọi người, sau đó mới ngồi xuống. Lâm Khánh cười nói: "Không thấy mặt thì không biết, không ngờ cô Tô không chỉ có tài mà còn rất đẹp nữa."

"Đạo diễn Lâm quá khen rồi." Tô Đặng Nhiên đứng mực trả lời. Nhà sản xuất phim Tống Ngọc Thục chăm chú nhìn cô mấy lần, sau đó hỏi: "Nói ra sợ mọi người cười, tôi thấy em Tô nhìn rất quen."

Tô Đặng Nhiên và Lục Hi Hòa nhìn nhau, hai người không hẹn mà gặp cùng nghĩ đến chuyện lên hotsearch hôm đó.

"Tôi nhớ ra rồi, có phải lúc trước em Tô và mẹ của chị Hi Hòa đi dạo cửa hàng bách hóa bị phóng viên chụp lại đúng không?"

Tống Ngọc Thục vừa nói, mấy người còn lại cũng nhận ra, liên quan tới lần lên hotsearch đó bọn họ cũng có chú ý, "Nói tới mới thấy giống thật đó."

Tô Đặng Nhiên cười cười, người ta đã nhận ra thì cô cũng không giấu nữa, vậy nên nói: "Trí nhớ của chủ nhiệm Tống thật tốt, người đó đúng là em"

"Tôi nói rồi mà." Tống Ngọc Thục cười hiền hòa nói: "Em cũng không cần gọi tôi là chủ nhiệm Tống đâu, em không ngại thì cứ gọi tôi là chị Tống, chúng tôi cũng gọi em là tiểu Tô nhé?"

"Dĩ nhiên là được chị Tống." Cô làm sao dám chê chứ...

Tống Ngọc Thục cười, sau đó nói với Lục Hi Hòa: "Vậy là quan hệ giữa hai người tốt lắm, bằng không sao có thể thân thiết thế chứ?"

Lục Hi Hòa và Tống Ngọc Thục cũng hợp tác nhiều lần rồi, rất thân thiết, nghe cô ấy nói như vậy, Lục Hi Hòa cười nói: "Tiểu Tô thật sự là một cô gái rất tốt, tiếp xúc nhiều với em ấy là mọi người biết liền."

"Mọi người sẽ trông chờ lắm, tiểu Tô viết văn hay vô cùng, tiểu Tô, có thời gian thì chúng ta hẹn gặp nhau nhé."

"Dĩ nhiên rồi ạ."

Đây là lần đầu tiên Tô Đặng Nhiên tiếp xúc với loại công việc này, dù chưa khai máy nhưng thân là một thành viên của tổ quay phim, cô cũng phải tốn rất nhiều thời gian để chuẩn bị sản xuất. Khi làm việc với đạo diễn và nhà sản xuất phim, giống y như lời Thẩm Quyển nói như vậy, cô hoàn toàn như đi vào một thế giới mới, mở ra một cánh cửa mới.

Bởi vì chuyện công việc, mấy ngày nay cô hay về nhà trễ, nhưng dù trễ thế nào thì đều đặn mỗi ngày Thẩm Quyển đều đi đón cô.

Mười giờ tối hôm nay đột nhiên trời nổi lên cơn mưa, Lâm Khánh nhìn ngoài cửa sổ sau đó nói với mọi người: "Hôm nay chỉ tới đây thôi nhé, tôi cảm thấy lát nữa mưa sẽ đổ như thác."

Mấy ngày nay mọi người đều ở đây làm việc, Tống Ngọc Thục đóng cuốn kịch bản lại, đứng dậy, "Chắc thế, nếu vậy thì chúng ta sẽ không về được đâu."

Lâm Khánh, "Vậy được, mọi người thu dọn đồ đi, hôm nay chúng ta kết thúc tại đây."

Tô Đặng Nhiên thấy bọn họ đều đứng lên, cô cũng không nói gì nữa, cùng mọi người thu dọn đồ đạc. Ngày bình thường mười một giờ mới kết thúc, vì vậy Thẩm Quyển cũng sẽ đi đón cô trước bốn mươi phút, nhưng không ngờ hôm nay trời lại mưa, công việc kết thúc sớm. Vì vậy vừa thu dọn cô vừa nhắn tin cho anh.

Qua mấy ngày làm việc cùng nhau, giống như Lục Hi Hòa nói vậy, Tô Đặng Nhiên đúng là một người thú vị, trong mắt một đám người trung bình bốn mươi tuổi, Tô Đặng Nhiên hai mươi tuổi y như một đứa trẻ.

Mặc dù cô nhỏ tuổi nhưng tổ quay không ai dám coi thường, lúc không làm việc thì cô là một cô gái yên tĩnh ôn hòa, nhưng khi đụng vào công việc, sự nghiêm túc của cô khiến mọi người phải kinh ngạc. Có lẽ bởi vì đây là tác phẩm của mình, mỗi một nhân vật cô đều vô cùng hiểu rõ, đạo diễn Lâm thường có chung ý nghĩ với cô, vì vậy Tô Đặng Nhiên đã hòa mình vào công việc rất tốt.

Mọi người đều biết cô được bạn trai cưng chiều, mỗi sáng sớm tự mình đưa đến tổ kịch, buổi tối dù khuya thế nào cũng tự mình đến đón. Nhưng hôm nay kết thúc công việc sớm, vì vậy Tống Ngọc Thục lo lắng hỏi cô, "Tiểu Tô à, hôm nay về sớm có nói với bạn trai chưa?"

Tô Đặng Nhiên ngẩng đầu lên, "Em vừa nhắn tin cho anh ấy rồi ạ."

"Em chỉ nhắn thôi à? Nếu cậu ta không thấy thì sao? Hay là em gọi điện thoại đi?"

Tổng Ngọc Thục nói vậy, Tô Dạng Nhiên suy nghĩ thấy cũng đúng, vì vậy lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho anh. Cô vừa móc điện thoại ra đã thấy anh nhắn tới.

Anh đến rồi?

Cô trả lời.

—— Sao anh tới nhanh thế?

—— Anh biết hôm nay mưa nên tới sớm.

Tô Dạng Nhiên nhìn màu tin nhắn, trong lòng ấm áp.

"Em không gọi điện thoại à?" Tổng Ngọc Thục thu dọn đồ, thấy Tô Dạng Nhiên cầm điện thoại ngăn người nên hỏi. Tô Dạng Nhiên nhìn cô ấy, trong mắt mang nụ cười, "Anh ấy trả lời rồi, nói là đã đến."

"Nhanh thế?"

"Vâng, anh ấy nói hôm nay tan làm sớm nên tới sớm."

Tổng Ngọc Thục thấy cô cười, cũng cười theo, "Tiểu Tô thật là có phúc."

Mọi người trong phòng họp nghe được đều nhìn sang, sau đó cười đầy thâm sâu. Tô Dạng Nhiên bị mọi người trên nên đỏ mặt, vội vàng cúi đầu xuống thu dọn đồ đạc, bọn họ cười càng vui hơn.

Cô nhìn mọi người chào tạm biệt sau đó mới chạy tới xe. Thẩm Quyến từ xa đã thấy cô chạy tới, anh xuống xe tự mở cửa cho cô, đợi cô ngồi xuống anh mới đi vòng qua rồi vào xe.

Đóng cửa xe, Thẩm Quyến tự nhiên đưa tay giúp cô chỉnh mái tóc bị gió thổi loạn, chạm đến khuôn mặt lạnh như băng của cô, lập tức hỏi: "Em lạnh không?"

Mặc dù bây giờ là mùa hè nhưng nhiệt độ vẫn hơi thấp, hơn nữa mưa bất thành linh kéo tới, gió thổi lạnh buốt, Tô Dạng Nhiên gật đầu, "Hơi hơi."

Thẩm Quyến lập tức mở máy sưởi, ấy náy nói: "Anh nên mở sớm mới phải."

Tô Dạng Nhiên ầm lòng, nhìn anh cười, "Không sao đâu, bây giờ mở là lát ầm lên."

Thẩm Quyến đưa tay chạm vào gò má cô, cuối cùng vẫn không nhịn được, anh cúi người chồm qua mở lên môi cô một cái, chỉ nếm thử một chút rồi thôi. Sau đó anh giúp cô thắt dây an toàn, dịu dàng nói nói: "Về nhà thôi."

"Ừ." Tô Dạng Nhiên gật đầu.

Trong xe mở máy sưởi, bởi vì mưa lớn nên Thẩm Quyến cũng chạy chậm lại, anh nhìn Tô Dạng Nhiên đang không ngừng đưa tay xoa mũi, hỏi: "Có phải em mệt không?"

Tô Dạng Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, dùng sức nháy mắt, "Ừ, cũng hơi mệt."

Chủ yếu là lâu rồi cô chưa làm việc thường xuyên như vậy, sau khi tốt nghiệp đại học cô bắt đầu viết văn, mấy năm nay không thay đổi, buổi tối thức đêm gõ chữ đến khuya thì ngày hôm sau lại nghỉ ngơi cả ngày, cho nên dù ngày đêm đảo lộn cô cũng không cảm thấy khổ cực.

Nhưng bây giờ hoàn toàn khác, bây giờ mỗi ngày cô đi sớm về trễ, không họp bàn kịch bản thì cũng đi theo hỗ trợ nhân viên, ngày hôm sau cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Bận rộn như con quay vậy, nhưng vừa thả lỏng người thì cảm giác mệt mỏi lại ập tới, so sánh với khi trước thì thay đổi hơi lớn.

Thẩm Quyến nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, đau lòng. Anh thậm chí hơi hối hận, ban đầu là anh đề nghị cô tham gia tổ quay, anh cũng biết cô mệt mỏi thế nào, hồi trước mỗi ngày trước khi ngủ Tô Dạng Nhiên đều ôm điện thoại chơi một lúc, nhưng bây giờ sau khi về đến nhà, chuyện đầu tiên cô làm là đi tắm, sau đó nằm trên giường mấy phút là ngủ.

Tô Dạng Nhiên giống như nhìn thấu suy nghĩ Thẩm Quyến, cô cười, "Anh đừng nghĩ nhiều, bây giờ không muốn làm cũng không được."

Hơn nữa cô cũng không muốn ngừng, cuộc sống bây giờ mặc dù khổ cực nhưng đi theo đạo diễn Lâm và chị Tổng học được rất nhiều, cô cũng không muốn sau này cả ngày ở nhà, không ra khỏi cửa hai bước. Ở tổ quay, cô còn làm quen được nhiều người, đây là sự nghiệp của riêng mình, cô cảm thấy trải nghiệm này thật là mới mẻ.

Thẩm Quyến cũng biết là không được, nỗi khổ cực này cũng không coi là nhiều, chờ các diễn viên vào tổ quay, chính thức quay phim thì lúc đó mới thực sự là khổ cực.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Vợ

Lời của Lục Trường Vĩ nói Thẩm Lan Du luôn để trong lòng, hai người đều rất thích Tô Dạng Nhiên, bà cũng thấy A Quyến vô cùng thích cô, vì vậy Thẩm Lan Du muốn đi tìm Thẩm Quyến, hỏi xem ý anh thế nào.

Buổi trưa bà tới bệnh viện nhưng không trực tiếp đi vào tìm mà ở gần đó gọi cho anh một cú điện thoại, Thẩm Quyến nhận được điện thoại, lập tức thay áo ra ngoài.

"Con ăn cơm trưa chưa?" Trầm Lan Du hỏi.

Thẩm Quyến đi tới, "Vừa tới giờ cơm trưa là mẹ gọi con ra đây, vẫn chưa kịp ăn."

"Vậy thì tốt, mẹ mời con đi ăn."

Thắm Quyến nhường chân mày, vừa rồi trong điện thoại bà cũng không nói có chuyện gì, có lẽ định chờ gặp mặt rồi nói sau, vì vậy anh hỏi: "Mẹ tìm con chắc không phải vì một bữa ăn trưa đâu đúng không?"

Thắm Lan Du kéo anh lên xe, "Đương nhiên không phải, nhưng mà chúng ta tìm chỗ ngồi xuống trước đã, vừa ăn vừa nói."

Thấy vậy, Thắm Quyến chỉ có thể đồng ý.

Hai người tìm quán ăn, thuê một căn phòng nhỏ, Thắm Quyến thấy bà từ tốn gọi món, anh cũng không gấp, Thắm Quyến bung ly nước trà lên từ từ uống. Sau khi thức ăn lên một lượt, anh mới lại mở miệng.

"Mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì ạ? Mẹ không nói con ăn không ngon miệng đâu."

Lúc này Thắm Lan Du mới chậm rãi buông đũa xuống, nói: "Có một việc mẹ muốn hỏi xem con nghĩ như thế nào."

"Vâng, có chuyện gì mẹ cứ hỏi."

"Chính là chuyện của Nhiên Nhiên."

"Cô ấy thì có chuyện gì ạ?"

Thắm Lan Du thấy mặt con mình ngờ nghệch, nghĩ anh chưa nghĩ tới chuyện kia, không khỏi trợn mắt nhìn, "Còn có chuyện gì nữa, bây giờ con lớn rồi, có chuyện gì quan trọng hơn chuyện lập gia đình?"

Thắm Quyến sững sốt, anh không ngờ hôm nay bà tìm mình là để nói chuyện này. Thắm Lan Du thấy vậy, sắc mặt càng không tốt, "Chẳng lẽ con chưa từng suy nghĩ tới?"

Thắm Quyến thấy vậy vội vàng giải thích, "Không phải, thật ra thì con đã nghĩ rồi."

Thắm Lan Du nghe, chân mày lập tức giãn ra, "Thật?"

"Vâng, mấy hôm trước con có qua nhà Nhiên Nhiên thăm hỏi người lớn."

Thắm Lan Du nghe đến thì vui vẻ, ngay sau đó lo lắng, "Vậy người nhà họ Cố có làm khó gì tụi con không?"

Liên quan tới chuyện nhà Tô Dạng Nhiên, Thắm Lan Du có biết một chút, mặc dù hiểu không sâu nhưng bà biết gia đình cô thế nào, cũng biết không phải gia đình nào cũng có thể hạnh phúc như nhà bọn họ, bà lại càng thêm thương yêu cô.

"Làm khó thì không có, ít nhất họ vẫn đủ khách sáo."

Thắm Lan Du gật đầu, "Nhà chúng ta cưới Nhiên Nhiên, không phải là nhà họ Cố nhưng nơi đó cũng coi như là nhà mẹ, chỉ cần họ không làm gì quá đáng thì chúng ta cũng sẽ làm theo lẽ thường."

Thắm Quyến thấy mẹ mình nói như vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói thật anh không có bao nhiêu cảm tình với nhà họ Cố, đến nỗi Tần Trần cũng rất phức tạp, người làm Nhiên Nhiên tổn thương cũng là mẹ vợ, vừa nghĩ tới cảnh cô bị uất ức và bỏ mặc anh liền khó chịu.

"Chuyện này con có nói với Nhiên Nhiên chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa, gần đây cô ấy hơi bận, buổi sáng đi làm còn sớm hơn con, buổi tối mười một mười hai giờ mới tan làm, về đến nhà mệt đến mức mắt cũng mờ không nổi."

Chuyện Tô Dạng Nhiên tham gia vào đoàn phim bà đã nghe Hi Hòa nói, con gái con rể đều là người trong làng giải trí, đương nhiên bà cũng hiểu, cũng biết khổ cực thế nào, "Đúng là cực thật, vài ngày nữa được nghỉ mẹ sẽ hâm chút cháo gà bồi bổ cho Nhiên Nhiên."

Thắm Quyến gật đầu, "Được ạ, gần đây cô ấy gầy cũng không ít đâu." Ngay cả phòng tập cũng không đi nữa.

"Đúng rồi, chuyện kết hôn con nhớ nói với con bé nha, xem Nhiên Nhiên nghĩ thế nào? Nếu được thì hai nhà chúng ta phải ăn cùng nhau một bữa cơm mới được."

"Vâng, con biết rồi."

"Vậy được, con ăn cơm đi, con cũng gầy đi rồi đấy."

Tối hôm đó, về đến nhà tắm rửa xong thì cũng gần mười một giờ, Tô Dạng Nhiên tựa đầu lên đùi Thắm Quyến, mấy ngày nay ngày nào anh cũng xoa bóp cho cô, có lẽ vì là bác sĩ nên dù chưa học qua nhưng động tác lại vô cùng thành thạo, mỗi lần đám bóp xong cô đều cảm thấy sự mệt mỏi biến mất.

Ngón tay anh xoa xoa trên huyệt Thái dương, nhẹ nhàng nhún xuống, Tô Dạng Nhiên thoải mái nhắm mắt lại, mặt đầy hương thụ.

Thắm Quyến thấy cô thoải mái, khóe miệng anh cũng cong lên, anh nhìn cô, chợt nhớ tới chuyện lúc trưa Thắm Lan Du nói, vì vậy chậm rãi mở miệng: "Nhiên Nhiên."

Tô Dạng Nhiên đang thư giãn, nghe anh gọi nên mở mắt, "Sao vậy anh?"

"Chúng ta kết hôn đi, có được không?"

Tô Dạng Nhiên giật mình, cô cảm thấy như trong đầu mình có gì đó nổ tung, trí óc trống rỗng. Sự im lặng của Tô Dạng Nhiên khiến Thắm Quyến nghĩ cô không muốn kết hôn cùng anh, trên mặt Thắm Quyến lộ ra vẻ mất mát, "Em... Không muốn?"

Lúc này Tô Dạng Nhiên mới phản ứng lại, cũng thấy được sự ưu buồn trong mắt anh, cô vội vàng ngồi dậy, đối diện anh, "Em... Không phải em không muốn."

Ánh mắt Thắm Quyến lập tức sáng lên, "Vậy là em đồng ý?"

Tô Dạng Nhiên cười, thật ra từ lúc Thắm Quyến muốn cô dẫn anh đi gặp người lớn, cô đã mơ hồ cảm giác được, nhưng anh không nói cô cũng không tiện hỏi, kết hôn không phải là chuyện nhỏ, đây là chuyện quyết định cả một đời người.

Từ khi trưởng thành, cô căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn. Tô Dạng Nhiên vẫn cảm thấy kết hôn là chuyện quá xa xôi, hơn nữa cứ nghĩ tới chuyện sau này sống chung với một

người đàn ông mấy chục năm, có lẽ còn sẽ có em bé, thậm chí cô còn thấy khủng hoảng.

Nhưng từ khi quen nhau, Tô Dạng Nhiên phát hiện thì ra cuộc sống của hai người tốt vô cùng. Chuyện mỗi ngày cô đều muốn làm là gặp anh, thấy chuyện gì thú vị sẽ lập tức muốn nói cho anh nghe, nhất là sau khi tiếp xúc với chú di, chị và anh rể, cô thường xuyên hâm mộ tình cảm giữa bọn họ. Dần dần muốn trải qua cả đời cùng anh, hai người sẽ có một gia đình, lại có một đứa trẻ, vừa nghĩ tới là lại cảm thấy hạnh phúc không thôi. Không phải vừa rồi cô không muốn, chẳng qua là anh đột nhiên nói ra làm Tô Dạng Nhiên bị giật mình thôi.

"Nhiên Nhiên?" Thẩm Quyến kêu tên cô. Tô Dạng Nhiên thấy anh khấn trương, cô bật cười, chủ động đưa tay ôm lấy anh, "Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?"

Thẩm Quyến ôm Tô Dạng Nhiên thật chặt, đặt cằm lên vai cô, dịu dàng cất tiếng, "Bởi vì chỉ có lấy em anh mới cảm thấy hạnh phúc."

Người anh muốn lấy chỉ có thể là cô, bởi vì chỉ cô mới có thể khiến cuộc sống anh tràn đầy hạnh phúc. Cô là người phụ nữ duy nhất khiến anh rung động.

"Vậy nếu khi này em nói không muốn thì anh sẽ làm sao?"

Hỏi xong, Tô Dạng Nhiên cảm giác được cơ thể Thẩm Quyến hơi cứng lại, sau đó lại nghe giọng anh hơi khàn khàn, "Không sao, anh sẽ chờ đến khi nào em muốn kết hôn thì mới thôi."

Mắt Tô Dạng Nhiên đỏ lên, cô cắn môi, "Anh ngốc thật."

"Thử nghĩ cuộc sống sau này mà không có em, anh ngốc một chút thì có sao đâu."

"Thẩm Quyến, anh nói thế rồi thì sau này em sẽ tác oai tác quái hành hạ anh đấy!"

Thẩm Quyến bật cười, "Ừ, anh cầu còn không được nữa là."

Lòng ngực Tô Dạng Nhiên chợt rung lên, cô buông anh ra, lúc này Thẩm Quyến mới phát hiện hốc mắt cô đỏ ửng, anh đau lòng đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt đuôi mắt cô, "Sao em lại khóc thế này?"

Tô Dạng Nhiên không nói lời nào nhưng giây tiếp theo đột nhiên nâng gò má anh lên, dùng lực hôn xuống. Thẩm Quyến sửng sốt một lúc, ngay sau đó đổi khách thành chủ, hai người dây dưa.

Tô Dạng Nhiên, người luôn la hét kêu đau trong một hai lần đầu lúc này không rên ri gì, hai người hình thành một loại ăn ý, liều mạng chiếm lấy đối phương, cuối cùng mồ hôi đầm đìa, mệt mỏi kiệt sức. Đây chắc chắn là lần mưa đầu tiên cuồng nhất.

Tóc cô bị mồ hôi làm ướt, phía dưới cơ thể vừa tê vừa đau, Thẩm Quyến giam cô vào trong ngực, ánh mắt rơi vào những dấu hôn phủ đầy trên làn da trắng nõn giống như mai đỏ trong tuyết. Ánh mắt anh lại đổi sắc, có lẽ đây là lần đầu anh mất khống chế như vậy.

Thẩm Quyến hôn vào cổ cô, "Nhiên Nhiên, em có muốn đi tắm không?"

Mặc dù vừa nãy đã tắm một lần nhưng bây giờ chắc chắn hai người lại phải tắm nữa rồi, ngay cả drap trải giường chăn nệm cũng phải đổi, nếu không tối nay không thể ngủ được.

"Muốn." Giọng nói cô khàn đi sau đợt lần lộn.

Thẩm Quyến ôm cô đi tới phòng tắm, lúc tắm cô đều nhắm chặt mắt, tất cả để anh xử lý, ngay cả nơi bí mật nhất anh cũng không bỏ qua. Ánh mắt anh lại nhìn vào nơi đó, đột nhiên cảm thấy hối hận vì vừa nãy mình đã quá sức.

"Nhiên Nhiên anh xin lỗi."

Tô Dạng Nhiên chặt vật mờ mắt, "Hả?"

Thẩm Quyến ôm cô, "Sau này anh sẽ không bạo lực như vậy nữa, sẽ thật cẩn thận."

Tô Dạng Nhiên mơ mơ màng màng không rõ anh nói gì, không cần biết hiểu hay không, dứt khoát gật đầu một cái.

Thẩm Quyến đổi drap trải giường đổi luôn cả chăn, lúc này mới ôm Tô Dạng Nhiên ra ngoài. Anh biết cô không thích ngủ trần, vì vậy cầm quần áo mặc vào cho cô. Lúc này người trong lòng đã sớm ngủ say, anh nhìn cô, cúi đầu xuống chậm rãi in lên một cái hôn.

"Ngủ ngon, vợ."

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đại kết cục 1

Editor: wioo

Bộ truyện《Tiếng bước chân trong nhà trọ》được mọi người đón nhận, cũng đã xác định ngày khai máy phim truyền hình, vì vậy sau khi sách vừa viết xong, Lục Quỳnh Cửu lập tức cập nhật ngày lên kệ. Trước ngày bán, Tô Dạng Nhiên nhận được điện thoại của chị ấy, lúc đó cô còn đang ở đoàn phim.

"A lô biên tập mỹ nhân, chị tìm em có chuyện gì không?"

Lục Quỳnh Cửu là người "không có chuyện quan trọng thì sẽ không lên triều", rất ít khi nào chị ấy tìm cô vì chuyện cá nhân.

"Có chuyện muốn thương lượng với em đây."

"Chuyện gì chị cứ nói đi."

"Sách mới sắp tung ra bán đúng không?"

"Em biết mà, em sẽ lên Weibo tuyên truyền."

"Không phải muốn nói với em chuyện này."

"Ừm, vậy thì chị muốn nói chuyện gì?"

"Chị suy nghĩ, muốn khi đợt sách đầu tiên xuất bản, em sẽ ở đó ký tặng..." Mấy chữ cuối cùng Lục Quỳnh Cửu chỉ dám nói nhỏ, bởi vì cô biết Tô Dạng Nhiên rất kín kẽ trong việc liên quan tới cá nhân, cho tới bây giờ chưa từng tham gia bất kỳ hoạt động công khai nào. Không chỉ có cô ấy, ngay cả Nam Tinh cũng vậy, thậm chí ngay cả Nam Tinh là nam hay nữ Lục Quỳnh Cửu còn không biết nữa là!

"Nhưng mà chị chỉ hỏi em thôi, còn việc đồng ý hay không là do em quyết định." Cô ấy lại bỏ sung một câu.

Lục Quỳnh Cửu đã cân nhắc trên mọi mặt, quả thật cảm thấy hoạt động tổ chức ký tặng sẽ vô cùng hút fan. Đầu tiên là mấy năm nay Tô Dạng Nhiên rất nổi tiếng, fan trên Weibo hơn mấy triệu, có lực ảnh hưởng.

Hơn nữa Dạng Túc chưa từng tham gia bất cứ hoạt động công khai nào, đây chính là lần ký tặng đầu tiên trong vòng nhiều năm qua. Chỉ cần thông báo tin tức ra ngoài, không cần nghĩ cũng biết nổi bật cỡ nào. Hơn nữa nhan sắc Tô Dạng Nhiên rất được ưa chuộng, Lục Quỳnh Cửu thậm chí còn tưởng tượng sau buổi ký tặng, lượt fan u mê đi theo về đẹp của cô sẽ tăng vèo vèo.

Tô Dạng Nhiên nghe xong yên lặng một lúc, ký tặng?

Cô còn chưa nghĩ tới việc lộ mặt nhưng bây giờ bản thân đã bước chân vào nghề biên kịch, tháng chín hợp báo khai máy chắc chắn sẽ cần phải ra mặt. Đã vậy thì nhân lần này công khai luôn cho người hâm mộ đã theo cô nhiều năm ngặc nhiên. Sau khi nghĩ thông suốt cô lập tức nói qua cho bên kia nghe: "Được ạ."

Bên kia Lục Quỳnh Cửu vốn còn định cho cô thời gian suy nghĩ, dù Tô Dạng Nhiên quyết định thế nào cô cũng đều sẽ tôn trọng, nhưng cô ấy đột nhiên trả lời chắc nịch khiến Lục Quỳnh Cửu không nói ra lời.

"Biên tập mỹ nhân?" Tô Dạng Nhiên nghi ngờ gọi một tiếng.

"Hả, chị đây chị đây." Lục Quỳnh Cửu hồi hồn vội vàng trả lời, giọng nói luôn luôn vững vàng cũng thay đổi, "Nhiên Nhiên, em vừa nói được đúng không? Vậy ý em là đồng ý đi ký sách?"

"Vâng, đúng vậy, nhưng em có một yêu cầu nho nhỏ."

"Em cứ nói đi." Cô đã đồng ý rồi, đừng nói yêu cầu nhỏ, yêu cầu lớn Lục Quỳnh Cửu cũng chịu.

"Nhờ chị sắp xếp buổi ký tặng diễn ra vào những ngày đầu của tháng chín giùm em." Bởi vì giữa tháng bọn họ phải mở hợp báo rồi.

"Có thể, không thành vấn đề." Đầu kia Lục Quỳnh Cửu miệng đồng ý, "Chị sẽ lập tức bàn bạc với mọi người, công việc cụ thể chị lại nói với em sau."

"Vâng, chờ mọi người bàn xong rồi nói cho em nghe là được."

"Được, vậy cứ quyết định thế nhé, chị cúp máy đây."

"Vâng."

Cách đó không xa Lục Hi Hòa thấy Tô Dạng Nhiên cúp điện thoại thì đi tới, tò mò hỏi một câu, "Em nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

"Tổng biên tập của Dữ Từ ạ, chị ấy hỏi xem em có đồng ý đi ký tặng sách không."

Hi Hòa biết tổng biên của《Dữ Từ》là ai, cô ấy ở trong làng giải trí cũng nổi danh. Khi nghe được chữ ký tặng thì Hi Hòa hơi kinh ngạc, "Vậy em đồng ý không?"

"Đồng ý rồi ạ."

"Sao em đồng ý rồi?" Lục Hi Hòa cảm thấy hơi lạ, cô biết Nhiên Nhiên không hy vọng cuộc sống thực tế của mình bị khuấy động, vì vậy em ấy giữ kín thông tin cá nhân rất chặt, bây giờ em ấy đồng ý dễ dàng làm cô hơi giật mình.

Tô Dạng Nhiên cười, "Chị, chị quên mất tháng chín mở hợp báo khai máy à?"

Lục Hi Hòa nghe cô nhắc mới nhớ ra, đúng là vậy, toàn buổi hợp báo sẽ được truyền hình trực tiếp, nhưng nếu Nhiên Nhiên lộ mặt vào buổi ký sách thì hôm hợp báo sẽ ít thú vị đi. Dù sao đây là quyền tự do của người ta, bọn họ cũng không thể can thiệp.

Buổi hợp báo có đạo diễn là lớn nhất, sau đó là các vai chính bao gồm cả Hi Hòa, nếu Nhiên Nhiên bị nâng quá cao thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới phim. Nghĩ như vậy, Lục Hi Hòa nhìn cô thầm đánh giá.

Tô Dạng Nhiên bất thành lời bị chị đánh giá, hơi rùng mình, "Sao chị nhìn em chăm chú vậy?"

Lục Hi Hòa cười, "Nhiên Nhiên, chị nói thật này, em có muốn vào làng giải trí không, giá trị nhan sắc của em đã đủ nổi bật rồi, hơn nữa còn có chị và anh rể em trợ giúp, bảo đảm độ nổi tiếng sẽ càng ngày càng đi lên."

Tô Dạng Nhiên không ngờ chị ấy sẽ nói vậy, lập tức sững sờ, ngay tại lúc cô chưa tiếp thu kịp, một giọng nữ dịu dàng từ phía sau truyền tới, "Sao con không để sự quan tâm đó vào chuyện khác nhỉ?"

Hai người theo bàn năng xoay người, kinh ngạc thấy Thẩm Lan Du đang đi tới.

"Mẹ, sao mẹ tới đây?" Lục Hi Hòa lên tiếng. Thẩm Lan Du đến gần, Tô Dạng Nhiên kêu một tiếng dì.

"Sao vậy? Không chào đón mẹ à?" Thẩm Lan Du hỏi ngược lại. Lục Hi Hòa vội vàng lắc đầu, "Đâu có ạ. Cực kỳ hoan nghênh luôn."

Lúc nói chuyện Lục Hi Hòa thấy bà đang xách hộp giữ ấm, chân mày nhíu lên, "Mẹ, mẹ mang đồ ăn ngon tới à?"

Thắm Lan Du đặt đồ lên bàn, "Mẹ mang cháo gà cho Nhiên Nhiên."

Lục Hi Hòa cố ý nói: "Mẹ, mẹ thay đổi rồi, con không phải là cục cưng của mẹ nữa rồi."

Thắm Lan Du thấy Hi Hòa bày ra dáng vẻ này, trêu chọc, "Làm mẹ của hai đứa nhỏ rồi mà còn không nhẽo, con không sợ người khác cười cho à?"

"Có gì vui đâu mà cười?" Lục Hi Hòa nhún vai, sau đó lại hỏi Tô Dạng Nhiên, "Nhiên Nhiên, em có cười nhạo chị không?"

Tô Dạng Nhiên lắc đầu, "Không ạ." Ngược lại mỗi lần gặp hai mẹ con người nói người trả lời, cô càng thấy ấm áp và hâm mộ, rõ ràng bọn họ không phải mẹ con ruột nhưng lại y như vậy.

Thắm Lan Du cười, bà kéo tay cô, "Nhiên Nhiên con mau ngồi đi, đi hâm canh cho con này. Con gầy rồi, nhất định là A Quyển không chăm sóc tốt cho con, lần sau gặp nó đi sẽ dạy dỗ nó cho con nhé."

Tô Dạng Nhiên cảm thấy ấm lòng, nói: "Thường ngày anh ở bệnh viện cũng bề bộn công việc, anh ấy cũng gầy đi nhiều lắm đi ạ."

Thắm Lan Du cười, đàn ông gầy một chút thì có làm sao.

"Mẹ, mẹ không thấy con cũng gầy sao?" Lục Hi Hòa nói bóng gió. Thắm Lan Du vừa mở hộp giữ ấm vừa nhìn, "Con là diễn viên, gầy một chút mới ăn ảnh."

Lục Hi Hòa, "..."

Thắm Lan Du nói là hâm canh cho Tô Dạng Nhiên nhưng sau khi mở ra bên trong rõ ràng có hai bộ chén đĩa, Lục Hi Hòa thấy, cười nói: "Mẹ, mẹ tốt với con quá."

"Bớt nói đi, mau ngồi xuống uống canh."

"Dạ dạ dạ."

Thắm Lan Du múc cho hai người một chén đầy, mỗi người một cái đũa gà, "Uống nhanh đi, con nhìn xem con gầy biết bao, công việc khổ cực nhưng cũng phải chăm sóc kỹ cơ thể mới được chứ."

"Đi, con biết rồi ạ, bắt đầu từ hôm nay con sẽ ăn nhiều hơn để thịt trở lại." Tô Dạng Nhiên nhìn ra bà thật sự vì cô mà đau lòng, vì vậy cô an ủi.

"Được được, con gái có da có thịt mới đẹp."

Lục Hi Hòa yên lặng uống canh ăn thịt, thật ra Thắm Lan Du đối tốt với Nhiên Nhiên cô rất vui, huống chi cô cũng thích em ấy, sau này bọn họ trở thành người một nhà, không khí gia đình nhất định sẽ hài hòa, cô thích có một gia đình ấm áp.

"Đúng rồi." Thắm Lan Du đột nhiên nói, "Con mới khuyên Nhiên Nhiên gia nhập làng giải trí à?"

Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn bà, "Mẹ, mẹ ngại không cảm thấy em ấy trở thành người nổi tiếng là vô cùng thích hợp sao?"

"Con coi con kia, hồi trước đi dụ em trai bây giờ lại dụ luôn cả em dâu à?"

"Thắm Quyển ạ?" Tô Dạng Nhiên tò mò hỏi một câu.

"Đúng vậy, con không biết chứ mấy năm trước mỗi lần nó về nhà, lúc nào Hi Hòa cũng xúi bẩy bảo nó gia nhập làng giải trí cả."

Lục Hi Hòa húp một miếng canh, "Mẹ, tại con thấy mặt A Quyển thích hợp để trở thành người nổi tiếng chứ bộ, hơn nữa cái tính cách cấm dục trời sinh kia không biết có bao nhiêu cô gái theo đuổi đâu."

Tô Dạng Nhiên đang uống canh đột nhiên dừng lại, có rất nhiều cô gái theo đuổi?

Chuyện này cô tuyệt đối không nghi ngờ, thời cấp ba anh đã có không ít con gái theo sau rồi, trong bệnh viện cũng có rất nhiều bác sĩ y tá thầm mến, tình địch của cô cũng nhiều lắm, may là cô thành công đánh rớt tất cả bọn họ. Tô Dạng Nhiên có chút vui mừng, vui mừng vì anh không vào làng giải trí, nếu không có khi cả đời hai người chẳng thể gặp lại nhau.

"Nhiên Nhiên, em đang suy nghĩ gì đấy?"

Tô Dạng Nhiên nghĩ quá nhiều, cũng không biết hai người bọn họ đã đặt đề tài lên người cô, cô vội vàng cười nói: "Đang suy nghĩ câu chị vừa nói ạ."

Lục Hi Hòa tò mò hỏi: "Câu gì?"

"Chị nói A Quyển nếu vào làng giải trí sẽ bị rất nhiều cô gái theo đuổi đó ạ? Em cảm thấy may vì anh ấy không đi, nếu không chắc tình địch của em lại càng nhiều thêm."

Tô Dạng Nhiên nói xong, Thắm Lan Du và Lục Hi Hòa đều nở nụ cười, nhất là Thắm Lan Du, bà gõ trán cô một cái, "Con yên tâm, con và A Quyển là duyên phận đã định, dù quá trình thế nào kết quả nhất định đều giống nhau."

Tô Dạng Nhiên nghe Thắm Lan Du nói, trong lòng ngọt ngào, cô cảm thấy mình có thể gặp Thắm Quyển và mọi người nhất định là nhờ trời cao thương tình.

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Đại kết cục 2

Việc định ngày ký tặng Lục Quỳnh Cừ quyết định rất nhanh, ngày 9 tháng 9, vừa vặn ngày đó cũng là ngày đợt sách đầu tiên được lên kệ. Địa điểm là ở quảng trường Hoa Thương, công việc cụ thể cô ấy cũng đã bàn bạc với cô, Tô Dạng Nhiên không có ý kiến gì.

Bàn bạc xong với cô, Lục Quỳnh Cừ lại lập tức thông báo lên Weibo, Tô Dạng Nhiên cũng chia sẻ lại với dòng chữ "Không gặp không về."

Sau khi đăng bài, fan mới fan cũ của cô ai cũng phấn chấn, mọi người không ngờ sau nhiều năm cuối cùng đại đại cũng tổ chức ký tặng, việc này đồng nghĩa với người tham gia không chỉ có được chữ kí mà còn có thể chính mắt nhìn thấy tác giả họ yêu quý, người hâm mộ điên cuồng đăng ký tham gia, sợ mình chậm tay mất phần.

Sau khi Tô Dạng Nhiên chia sẻ tin không lâu, Lục Hi Hòa cũng share về, ngay cả đạo diễn cũng đi tuyên truyền, lại cộng thêm hàng tá hàng tá diễn viên nhân viên đoàn phim. Cái này chưa tính, người quen biết của họ cũng đi theo chia sẻ bài viết, vì vậy Tô Dạng Nhiên lần nữa leo lên hotsearch, độ nổi tiếng của Dạng Túc gần đây tăng cao.

Sau khi sách được lên kệ, khuôn mặt luôn luôn lãnh đạm của Lục Quỳnh Cừ bắt đầu tươi hơn, nhất là khi nhìn số người đăng ký không ngừng gia tăng, khóe miệng không bao giờ ngừng cười. Cô biết mà, lần ký bán này sẽ vô cùng sôi động.

Tô Dạng Nhiên tan làm sớm, cô biết tối nay Thẩm Quyến phải trực nên sau khi xong việc, cô lập tức lái xe đến bệnh viện. Lúc cô tới anh phải đi kiểm tra phòng bệnh, Tô Dạng Nhiên gửi tin nhắn cho anh xong thì ngồi ở phòng làm việc chờ.

Chu Dương và Thẩm Quyến kiểm tra phòng xong, Chu Dương chợt nghĩ tới gì đó, "Bác sĩ Thẩm, anh có biết chuyện này chưa?"

Thẩm Quyến nhìn anh ta, "Biết chuyện gì?"

"Dạng Túc sắp tổ chức ký tặng đó." Chu Dương có vẻ kích động nói.

Kể từ khi được bạn mình đề cử cho đọc 《quyển sổ trinh thám》，anh ta không cách nào kiềm chế nổi, nhất là khi đọc các quyển sách khác của Dạng Túc, anh ta trở thành fan cuồng luôn. Cho nên lúc biết Dạng Túc muốn tổ chức ký tặng, Chu Dương hưng phấn đến nỗi không ngủ được, lập tức đăng ký tham gia, trùng hợp ngày đó anh ta được nghỉ. Chu Dương bây giờ cũng muốn lôi kéo Thẩm Quyến thành fan của Dạng Túc như mình luôn.

"Ký tặng?"

"Anh không biết hả? Ngày 9 tháng 9 ở quảng trường Hoa Thương, em đã đăng kí rồi, anh có muốn đăng kí chung không?"

Trở lại phòng làm việc, Tô Dạng Nhiên đang ngồi trên ghế sa lon ăn trái cây, "Anh về rồi à?"

Thẩm Quyến cười gật đầu, "Ừ."

"Nhiên Nhiên, em có gì muốn nói với anh đúng không?" Thẩm Quyến đột nhiên hỏi.

Tô Dạng Nhiên đang ăn xoài, mờ mịt nhìn anh, "Cái gì? Đầu có chuyện gì đâu?"

Thẩm Quyến thấy cô ngơ ra, không khỏi buồn cười nhắc nhở, "Em nói xem, Dạng Túc đại đại?"

"Hả?" Tô Dạng Nhiên kịp phản ứng, cô vỗ đầu mình, "Đúng đúng đúng, gần đây em bận quá nên quên, ngày 9 tháng 9 em sẽ tổ chức ký tặng, em quên nói với anh."

Thẩm Quyến đi tới, xoa xoa nơi cô vừa vỗ xuống, "Em quên thì thôi sao lại vỗ đầu mình làm gì?"

Tô Dạng Nhiên cười, "Em thuận tay phản ứng mà."

"Đúng rồi, ngày đó anh đến không?"

Ánh mắt Thẩm Quyến thay đổi một chút sau đó nói: "Anh vừa xem lịch rồi, ngày đó phải đi làm, không đi được."

Mặc dù Tô Dạng Nhiên thấy hơi mất mát nhưng cô không phải là người nhỏ nhen, vậy nên nói: "Thế thì thôi."

Thẩm Quyến thấy Tô Dạng Nhiên hơi buồn, anh đưa tay nheo mũi cô, "Lát nữa anh phải trực rồi, tối về, em về cẩn thận nhé."

Tô Dạng Nhiên suy nghĩ sau đó ngẩng đầu lên, "Em có thể ở lại không?"

Thẩm Quyến không kịp phản ứng, "Ồ ả?"

"Ừ." Tô Dạng Nhiên gật đầu.

"Không thể." Thẩm Quyến trực tiếp từ chối, suy nghĩ một chút lại nói: "Ngủ trong phòng trực không thoải mái, hơn nữa cũng không thích hợp, ngoan ngoan về nhà nhé?"

Thẩm Quyến không chịu thì cô cũng không ương bướng đòi ở lại, vì vậy dưới một câu dỗ dành, Tô Dạng Nhiên về nhà trước mười một giờ, cũng báo cô về rồi nhớ báo anh biết.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hai người đều bận rộn chuyện riêng, không biết có phải là ảo giác không mà Tô Dạng Nhiên cứ cảm thấy mấy ngày nay Thẩm Quyến hơi kỳ quái, nhưng kỳ quái ở đâu thì không biết.

Rất nhanh đến ngày ký tặng, thời tiết vô cùng tốt, trời xanh mây trắng.

Dưới sự sắp xếp của nhân viên, fan hâm mộ tới tham gia ký tặng ngoan ngoãn xếp thành hàng, hàng vô cùng dài nhưng may là mọi người rất trật tự, vì vậy tình cảnh cũng không tính là loạn. Nhìn thấy cái bàn dài ở trên đầu, ai cũng kích động.

Khoảng mười mấy phút sau, Tô Dạng Nhiên bước lên bục, sau khi cô đi lên, fan hâm mộ ở dưới không nhịn được hét ầm lên.

"A a a a a a, thật là đẹp quá!!!"

"Đại đại quá đẹp!!!"

"May là tôi đăng kí kịp!!! Kích động quá!!!"

"Y hết như thần tiên luôn!!!"

"..."

Nhân viên đưa cho Tô Dạng Nhiên một cái micro, cô lễ phép nhận lấy rồi dịu dàng chào hỏi hàng dài fan ở dưới.

"Xin chào mọi người, Dạng Túc vô cùng cảm ơn mọi người đã yêu thích và ủng hộ tôi nhiều năm qua..."

Trong khi Tô Dạng Nhiên nói chuyện, fan hâm mộ tự giác yên lặng, giọng nói của đại đại cũng thật êm tai, mọi người nghĩ thầm trong đầu. Lúc chính thức bắt đầu ký tên, hơn cả ngàn người đều ngai ngừng nói một câu, "Dạng Túc đại đại, em rất thích chị."

Tô Dạng Nhiên nhìn bọn họ, mỉm cười, cô vừa ký tên vào bìa trong của sách vừa nói: "Cảm ơn bạn."

Fan được ký xong cũng không đi về mà tự giác đứng ở cửa ra, lấy điện thoại không ngừng chụp, còn có livestream nữa.

Đối với những người hâm mộ không đăng ký, việc được nhìn thấy Dạng Túc đó là một phúc lợi trời ban, mỗi một video trực tiếp đều có lượt người xem cao, bình luận che cả màn hình.

Không biết qua bao lâu, tay Tô Dạng Nhiên muốn rụng rời, khớp miệng cũng cứng ngắt. Cô nhìn hàng chờ càng ngày càng ngắn mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ lo cúi đầu ký tên, sau đó nói với fan mấy câu còn ngoài ra thì không để ý gì nữa. Vì vậy cô cũng không biết ở phía sau phát sinh một trận ồn nho nhỏ.

Ở cuối hàng đột nhiên xuất hiện mấy bác sĩ trai gái mặc áo choàng trắng, mọi người đếm thử, nam nữ đúng chín người. Nam thanh nữ tú, nhất là người đàn ông đứng sau cùng, tay cầm sách mặt mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, trong túi áo của mỗi người đều cầm một cành hoa hồng.

Mấy người đang livestream ở hiện trường thấy được cảnh này lập tức chuyển ống kính về phía bọn họ.

"Đột nhiên xuất hiện, an ninh cũng không can thiệp, không biết bọn họ định làm gì nhỉ?" Chủ Weibo giải thích.

Bạn trên mạng một: Móa nó, tập thể bác sĩ muốn ký tên!!!

Bạn trên mạng hai: Đó là bác sĩ của bệnh viện nào nhỉ? Đẹp trai đẹp gái quá!!

Bạn trên mạng ba: Chủ Weibo ơi chủ Weibo, có thể dời ống kính nhắm ngay anh bác sĩ cuối cùng không, đẹp trai thấy mẹ luôn!! [ko phải editor tự thêm đâu nha]

Bạn trên mạng bốn: Ghê thật!!! Đẹp lắm luôn á!!!

...

Fan ở hiện trường phát livestream nhìn số lượt xem càng ngày càng nhiều, trực giác nói cho bọn họ biết hôm nay chỉ cần quay đội ngũ bác sĩ này thôi là đại thắng đại lợi, vì vậy mọi người đều nhắm ống kính ngay đoàn bác sĩ đứng cuối hàng.

Chu Dương phát hiện ống kính đang nhắm ngay bọn họ, lúc đồng ý giúp bác sĩ Thẩm làm việc bọn họ cũng đã nghĩ đến chuyện này, thôi thì chụp thì chụp đi, coi như làm chứng cho bác sĩ Thẩm, nghĩ tới đây, mọi người lại đứng thẳng hơn.

Đội ngũ bác sĩ càng ngày càng gần Tô Dạng Nhiên, cho đến khi một cành hoa hồng đặt bên cạnh mình, cô mới phản ứng được, theo bản năng nhìn người trước mặt, "Chu Dương?"

Lúc này Chu Dương mặc áo khoác dài màu trắng, cười hi hi nhìn cô, anh ta đưa sách mới cho cô, "Đại đại, xin ký tên cho em ạ."

Tô Dạng Nhiên: "???"

Cô muốn nhìn thử đằng sau anh ta nhưng người phía sau cũng đứng vô cùng thẳng, ngăn cản tầm mắt của cô, Tô Dạng Nhiên chỉ thấy bọn họ khoác áo màu trắng còn khuôn mặt thì không thấy, thế nhưng cô cũng biết nhất định đều là người quen của nhau. Hôm nay là ngày làm việc mà, chẳng lẽ tập thể bọn họ trốn việc?

Chu Dương nhận sách, nói cảm ơn rồi đi. Sau Chu Dương là Lục Phù Lâm, kế tiếp là Mạnh Điền, Triệu Gia Viên, Vương Thi Thi... Không biết tại sao càng ngày Tô Dạng Nhiên càng hồi hộp, bởi vì trực giác nói cô biết người đứng cuối nhất định là Thẩm Quyến.

Đúng như dự đoán, quả nhiên cô thấy anh, Thẩm Quyến cũng thấy cô, hai người nhìn nhau, bật cười, giây phút ngắn ngủi ấy đã lọt vào mắt của fan hâm mộ.

Bạn trên mạng năm: Má ơi, tôi không nhìn lầm đúng không, có phải đại đại và anh đẹp trai vừa nhìn nhau cười không???

Bạn trên mạng sáu: Bọn họ mặt đối mặt kia! Sao ngọt dữ vậy!!!

Bạn trên mạng bảy: Trực giác nói cho tôi biết đại đại và anh bác sĩ này biết nhau đấy!

Bạn trên mạng tám: Hai người nhìn nhau mỉm cười ngọt quá rồi!!!

Bạn trên mạng chín: Tự nhiên phát đường là sao trời?!!

...

Những bác sĩ trước sau khi ký xong đều tặng cho cô một cành hồng, lúc này fan có mặt ở hiện trường hình như đã hiểu ra gì đó, không cần duy trì an ninh, mọi người tự giác yên lặng nhìn chuyện sắp xảy ra.

Rốt cuộc đến Thẩm Quyến, anh cười nhìn cô. Cô không giấu được nụ cười trên khóe miệng, cất tiếng, "Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Đổi ca với người khác rồi." Thẩm Quyến dịu dàng trả lời.

Sau đoạn đối thoại, dù là fan có mặt ở hiện trường hay fan nằm nhà xem livestream đều kinh sợ, bọn họ... Bọn họ có quan hệ thế nào??? Tại sao thân mật thế??? Tại sao ngọt thế???

Thẩm Quyến đưa sách cho cô, "Có thể giúp anh ký tên không?"

Tô Dạng Nhiên cười, cô đưa tay chuẩn bị mở bìa trong ra, sách còn chưa mở, bàn tay cô đã bị một đôi tay ấm áp khác đặt lên. Bên trong sân bên ngoài sân tiếp tục khiếp sợ.

Hiện trường.

"Móa nó, xảy ra chuyện gì vậy, nói anh đẹp trai và đại đại không có gì mập mờ thì tôi không tin đâu!"

"A a a a, anh ta đụng tay đại đại!!!"

"A a a a a!!!"

"Bọn họ tuyệt đối có quan hệ, không biết có phải anh đẹp trai là bạn trai đại đại không nhỉ?"

Trong đám người không biết là ai nói một câu, một hòn đá khuấy động mặt hồ, tình cảnh lần nữa ồn ào. Bạn trai đại đại? Nhìn tình hình này cũng có thể lắm!!!!

Tô Dạng Nhiên thấy đám người ồn ào, lập tức nhận thức được chuyện gì xảy ra, cô muốn rút tay mình về nhưng anh vẫn nắm chặt như cũ, Tô Dạng Nhiên nhìn anh, "Anh sao vậy?"

Cô lễ theo bản năng, giọng nói và vẻ mặt của cô lúc này y hệt như lúc ở nhà không nhéo với Thẩm Quyến.

"Phần của anh phải ký tên thật."

Tô Dạng Nhiên nhìn mọi người, mặt càng đỏ, "Em biết rồi, anh mau buông tay ra đi, người ta nhìn kìa."

Lúc này Thẩm Quyến mới buông tay cô ra, Tô Dạng Nhiên thấy gò má mình hơi nóng. Anh đã là người cuối cùng rồi, cô vội vàng ký cho xong, buổi ký tặng sắp kết thúc rồi. Nhưng giây phút lật bìa trong ra, cả người cô đơ lại, Tô Dạng Nhiên theo bản năng nhìn Thẩm Quyến, giọng nói hơi run rẩy.

"Đây... Đây là cái gì..."

Mọi người có mặt ở đó cũng cảm giác có chuyện gì lạ thường, Thẩm Quyến mỉm cười, ánh mắt dịu dàng lại kiên định, "Anh viết giấy bảo đảm trước khi cưới."

Anh vừa nói xong, toàn hiện trường gào lên, giấy bảo đảm trước khi cưới!!!! Cái này là cầu cưới chứ gì nữa!!! Biết ngay anh đẹp trai là bạn trai của đại đại mà!!!

Tô Dạng Nhiên hơi ngược đầu nhìn Thẩm Quyến, sự dịu dàng của anh in sâu trong đáy mắt cô, tim Tô Dạng Nhiên đập thật mạnh, thậm chí bàn tay cầm bút đã bắt đầu run rẩy.

"Cưới... Giấy bảo đảm?"

"Ừ." Cả người anh tỏa ra sự dịu dàng, lúc này trong mắt anh chỉ chứa bóng hình một mình cô, "Em đồng ý ký vào chứ?"

Tay cô run rẩy, nhìn xuống mười điều bảo đảm xong thì mắt đã uơu ướt. Cô dùng toàn lực ký xuống, ngay cạnh chữ ký của anh.

Mà sau khi cô ký xong, trong giây phút đó, đèn trong phòng đột nhiên tối sầm lại, đèn nhỏ xung quanh sáng lên, màn hình chiếu bật mở, một giây tiếp theo xuất hiện âm thanh và hình ảnh.

Tô Dạng Nhiên ngờ ngác xoay qua nhìn, trên màn hình đang chiếu lại hình ảnh cô và Thẩm Quyến ngày thường, từ sau khi bên nhau, cô đặc biệt thích kéo anh chụp hình hoặc quay video, nhưng cô không đăng Weibo, cũng rất ít đăng lên vòng bạn bè, chỉ cho vào máy tính tự thưởng thức. Trong video còn xuất hiện hình ảnh lúc cô học cấp ba, đặt cạnh đó là hình của Thẩm Quyến.

"Má ơi!! Đại đại lúc học cấp 3 cũng đẹp nước mũi!!!"

"Bạn trai đại đại đẹp trai quá, chắc hồi đó là hotboy của trường rồi!!!"

"Chờ chút, chỉ có mình tôi phát hiện đồng phục của hai người giống nhau à??"

"A a a a a a!!! Đây là đồng phục học sinh đến áo cưới à!!!"

"..."

Tô Dạng Nhiên nhìn bức ảnh của mình, cô biết chắc chắn Thẩm Quyến không thể nào có tấm hình này, cô cũng không có, Tô Dạng Nhiên lại nghĩ tới Tần Trần, vừa lúc cô nghĩ tới bà, trên màn hình lại xuất hiện gương mặt Tần Trần.

"Nhiên Nhiên..."

Tần Trần vừa mở miệng nước mắt Tô Dạng Nhiên đã rơi xuống, bà nói gì cô cũng không nghe rõ, cô chỉ biết khi nhìn thấy bà xuất hiện trên màn hình, nước mắt đã không nhịn được rơi xuống. Sau Tần Trần là người nhà họ Cố, tiếp theo lại là chú Lục di Thẩm..

"Không phải sau đó là chị..." Tô Dạng Nhiên vừa khóc vừa quay đầu lại hỏi Thẩm Quyến, cô vừa quay đầu trên màn hình đã vang lên tiếng của Lục Hi Hòa.

"Nhiên Nhiên, đầu tiên chị muốn chào đón em gia nhập..."

"Móa nó!!!!!!!"

"A a a a a a a, Lục Hi Hòa!!!!!"

"Ký Diễn!!!!!"

"Cái quý gì vậy???"

"..."

Sau khi video gia đình được công chiếu, fan hâm mộ ở hiện trường lập tức bùng nổ, lúc người nhà họ Cố xuất hiện bọn họ đã kinh hãi rồi, không nhắc đến người khác, chỉ nói tới Cố Tư Liễm là tổng tài của Cố thị, bởi vì giá trị nhan sắc cao nên chịu hết sự chú ý, anh ấy là anh của đại đại?

Lúc sau là Lục Hi Hòa và Ký Diễn, bọn họ lại tự xưng là chị và anh rể? Vậy không lẽ anh đẹp trai trên bục là người em trai bí mật của Lục Hi Hòa? Mà em trai của chị ấy là bạn trai

của đại đại, đại đại là em dâu Lục Hi Hòa??? Mối quan hệ này thật là nhiệm màu!!!

Đèn sáng lên, trên màn hình chỉ còn hình ảnh của hai nhân vật chính, mà lúc này mọi người mới phát hiện, khu ký tên vốn trống trải đã được lấp kín bằng hoa hồng, bong bóng, trong tay Thẩm Quyến lại có thêm một đóa hoa hồng.

"Thẩm Quyến..." Tô Dạng Nhiên chợt hiểu ra.

Anh nhìn cô, dưới con mắt của mọi người quý một chân, tay giơ cao bó hoa đưa cho cô, Tô Dạng Nhiên run rẩy nhận lấy. Thẩm Quyến cười, một tay anh cầm tờ giấy bảo đảm, một tay cầm hộp gấm nhỏ bằng nhung, bên trong là chiếc nhẫn lấp lánh.

"Nhiên Nhiên, chuyện này anh đã suy nghĩ rất lâu rồi, lúc chưa gặp em, mặc dù tin tưởng thế giới này có tình yêu chân thật nhưng anh không tin mình sẽ là người nhận lấy nó, nhưng sau khi gặp em anh mới biết, thì ra tình yêu đã len lỏi vào người anh từ lúc nào, chỉ cần nghĩ đến em là anh sẽ mỉm cười, ánh mắt sẽ sáng lên, trái tim đập liên hồi. Bởi vì em mà lần đầu tiên anh muốn kết hôn, anh khoác chiếc áo bác sĩ trắng này trên người giống như bảo đảm, đời này anh chỉ thích một mình em, chỉ thương một mình em, cho nên..."

"Nhiên Nhiên, lấy anh được không?"

- chính văn hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Ôn Nhu Mười Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.